

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

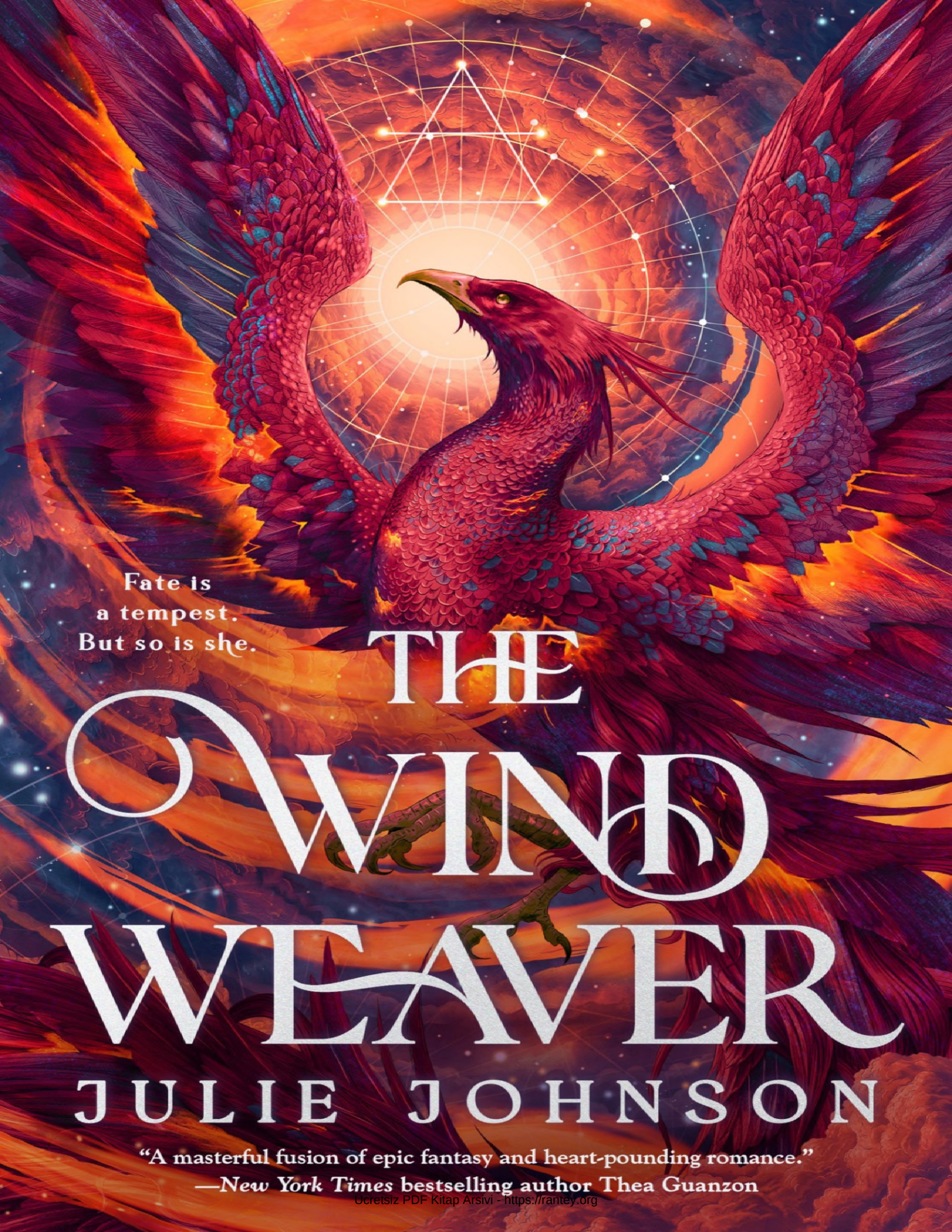
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fate is
a tempest.
But so is she.

THE WIND WEAVER

JULIE JOHNSON

"A masterful fusion of epic fantasy and heart-pounding romance."

—New York Times bestselling author Thea Guanzon

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

THE
W
WEAVER

3ULIE 3OHNSON

New York

ACE
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 yazar Julie Johnson

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılamayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Kapak tasarımı Katie Anderson Kapak
illüstrasyonu Tom Roberts
Julie Johnson ve Alison Cnockaert tarafından tasarlanan harita
Kitap tasarımı Alison Cnockaert tarafından yapılmış, e-kitap için uyarlanmıştır
Başlık sayfası sanatı: Dört element© dağ böceği / Shutterstock

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Johnson, Julie, 1991- yazar.

Başlık: Rüzgar dokumacısı / Julie Johnson.

Açıklama: New York: Ace, 2025. | Seri: Kalıntıların saltanatı ; 1

Tanımlayıcılar: LCCN 2024017695 (basılı) | LCCN 2024017696 (e-kitap)|

ISBN 9780593817865 (ciltli) | ISBN 9780593817872 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Fantastik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3610.O3574 W56 2025 (basılı) | LCC PS3610.O3574 (e-kitap)

| DDC 813/.6-dc23/eng/20240719

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024017695> adresinde mevcuttur

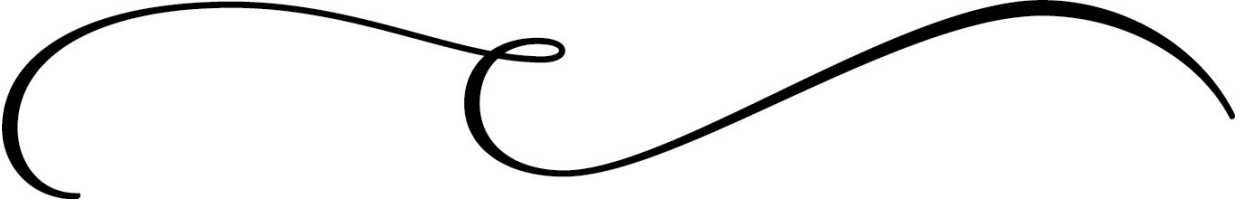
LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2024017696> Ebook ISBN

adresinde mevcuttur 9780593817872

Ürün güvenliği ve uygunluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie> adresidir.

ep_prh_7.1a_150773466_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Anwyvn Haritası

Önsöz: Cull Birinci

Bölüm İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Dördüncü Beşinci

Altıncı Yedinci

Sekizinci

Dokuzuncu

Onuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Onbeşinci

BölümOnbirinci

Oniki Onüçüncü

Ondördüncü

On Altı Bölüm On On
Yedi Yirmi Yirmi Sekiz
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Yirmi Yirmi Yirmi
Yirmi Dokuz On Dokuz
Bir Yirmi Yirmi Yirmi
Yirmi Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Üçüki Üç Dört
Beş Bölüm Bölüm
Bölüm Otuz Bir Otuz
Bölüm Otuz BölümAltı
Yedi Sekiz Otuz İki

Terimler Sözlüğü

Teşekkür Yazar

Hakkında -

Stevie Nicks'e, "Rhiannon" şarkısını yazdığı için.
İlham kaynağı olmasaydı, Rhye Fleetwood -bu kitabın ana karakteri
-var olmazdı.

ANWYVN

KEY

LANDMARKS

1 Blister Bight	7 Red Chasm
2 Forsaken Forest	8 Starlight Wood
3 Thawe Bridge	9 Shadow Steppes
4 Avian Strait	10 Soot Flats
5 The Vale	11 Husk Desert
6 Frogmyre Bog	12 Howling Plains

CITIES / OCCUPIED PLACES

1 Windward Port	6 Acrine Hold
2 Leeward Port	7 Hyllos
3 Caeldera	8 Hollywell
4 Vintare	9 Bellmere
5 Coldeross	10 Symmetria Keep

PROLOJE

CULL

ANWYVNIAN AYAKLANMA ŞARKISI

*Ölümlü insanların çağı başladı
Demir ordular
Kuzeye yürüdü*

*Bir peri saltanatı maegic
kanıyla küle döndü
Hark!*

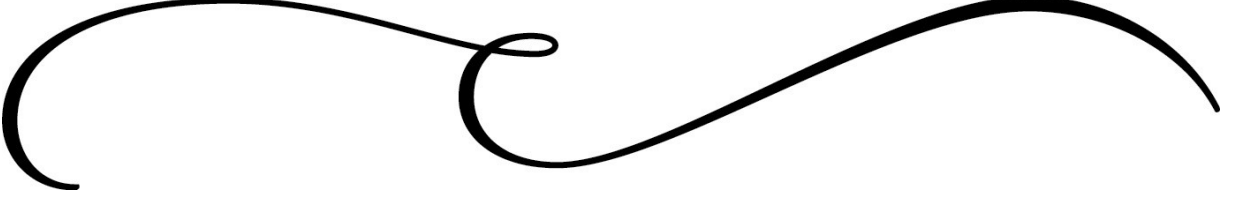
*Ülkeyi çürüten kötü hilelere bir
son
Kralların*

*Fısıldayan kötü rüzgara bir
veda
Ağaçlar Hark!*

*Kılıç ve yumruğun egemenliği
İnsanın gücü
Tartışmasız*

*Buçukluk avı Şimdi başlıyor İğrenç
soylar
Yürütölüyor*

CHAPTER BİR

İlmik sürtünüyor, bir ölüm kolyesi.

Boğazımdaki kırılgan derinin altında nabzımın -kararlı, kesik kesik- attığını hissediyorum. Korku yok. Artık yok. O daha önce, moraran eller ve vahşi bataklıkta beni takip eden hırlayan tazılarla birlikte gelmişti. Ve güneşle birlikte kaçtı, ufkun üzerinden ezici karanlığa doğru kaydı.

Eli hep ne derdi?

Korku sadece kaybedecek bir şeyiniz olduğu anlamına gelir.

Artık hiçbir şeyim kalmadı. Hayatımdan başka hiçbir şeyim yok ve bunun da kimse için pek bir değeri yok.

Kesinlikle beni esir alanlara değil.

"Kurnaz küçük sürtük, değil mi?" Solumda bir yerde sert bir ses kahkaha atıyor. "İzini birliğimizin yarısını aldı. Bir düzine adam. O lanet bataklıkta eşek arıları, yılanlar ve örümceklerle üç gün geçirdik. Diz boyu çamur, yosun ve her türlü pisliğin içinde. Dün ışığı kaybettiğimizde neredeyse ağıımızdan kurtuluyordu." Bir tükürük yanağıma düştü. "*Peri pisliği.*"

Başka bir ses cevap veriyor - bu daha genç ve biraz tereddütlü. Belki de yeni bir acemi, henüz bu bitmek bilmeyen, kanlı

ölümlülerin oynamaya niyetli görüldüğü savaş oyunu. "O sadece- o çok genç."

"Gözlerinin seni kandırmasına izin verme, evlat. Perilerin hilelerine. Gerçek doğalarını güzel yüzler ve tatlı gülümsemelerle maskelerler, tıpkı zehirli bir çiçek gibi. Eski günlerde, bazılarının öyle bir büyü yaptığını söylerler ki, istedikleri her şeyi görmeni sağlayabilirlermiş. Papatya tarlasında zıpladığınızı sanarak sizi bir uçurumdan aşağı atarlarmış."

Genç asker duyulabilir bir nefes çekiyor. Dehşeti gözlerim bağlıyken bile hissediliyor.

"Merak etme evlat. Böyle bir Maegic neredeyse iki yüzyıldır buralarda görülmedi." Sert ses kıkırdıyor. "Bu bücür gibi avladıklarımız çoğunlukla buçukluklardır. Soy kırımından önce, soy karışımının yasaklanmadığı zamanlardan kalanlar. Senden ya da benden daha büyüdü değiller."

Belirgin bir duraklama var. İki adam arasında geniş bir sessizlik mağarası açılıyor.

"Tabii bu onları çaresiz yapmaz," diye ekliyor yaşlı asker, neredeyse savunmaya geçercesine. "Fırsatını bulsa bizi uykumuzda değer. Bundan asla şüphe etme."

"Sonunda onu nasıl yakaladın?"

"Onu Kızıl Uçurum'da toprağa gömdüm. O kayalardaki cevher kafalarını karıştırmaya yetiyor. Yön duygularını bulandırıyor, zihinlerini bulandırıyor." Keskin bir nefes verir. "Hiçbir düşman yenilmez değildir, lanet olası bir *nokta* bile."

Bu söz üzerine gerildim, kıpırdamamaya çalışmama rağmen göğsümdeki bağlar sıkılaştı. *Nokta*. Beni esir alan askerler bu hakareti sık sık kullanıyor, nöbet değiştirirken nefeslerinin altından bana tıslıyor, kamp ateşi sohbetlerinde ağızlarında geveliyorlar. Sanki bütün bir ırkı en belirgin fiziksel özelliğimiz olan sivri kulak ucuna indirgemek barbarlıklarını daha kolay hazmedilebilir hale getiriyormuş gibi. Bunu her duyduğumda, içimden bir şey sessiz bir öfkeyle hırlıyor. Asla benim olamayacak bir intikam için kaşınan kırık bir canavar.

Yukarıdaki tanrılar, bir sonraki hayatımda intikamımı almamı sağlayın.

"Onları öldürmek o kadar da zor değil aslında. Sadece doğru silahı bulma meselesi," diye övünüyor yaşlı asker, bilgece bir bilgelikle dolup taşarak. "Demir en iyisidir elbette. Ama Tanrı şahidimdir, onlara keskin bir şey saplarsanız işiniz biter. Noktalar kanar, tıpkı ormandaki diğer hayvanlar gibi. Baban seni ava götürmedi mi evlat? Hiç geyik kesmedin mi?"

"Hayır... Ben... Biz..." Genç asker ayak ayak üstüne atıyor, botları ölü yaprakları çıtırdatıyor. "Biz çiftçiyiz, efendim."

"Crofter'lar mı?"

"Evet, efendim. Sahil kenarında bir arazimiz var. Çoğunlukla dondurma."

Yaşlı asker alay eder. "Bu görev için meyvelerinizde buza ihtiyacınız olacak, bunu size söyleyebilirim. Kimmerler'e bu kadar yakinken çok soğuk olur."

Gözlerimin bağlı olduğu sahneyi hayal ediyorum. Haftalardır yolda olmaktan yorgun düşmüş askerlerden oluşan bir kamp. Soğuktan ve kurtlardan korunmak için çıtırdayan bir ateş. Kömürlerin üzerinde pişen basit bir akşam yemeği.

Et kokusu rüzgârda bana doğru geliyor ve midem aşığlayıcı bir tepki veriyor. Büyük olasılıkla tavşan ya da bir sığır. Belki bir yaban domuzu, eğer içlerinden biri yay kullanmakta yeterince becerikliyse. Çünkü aralarında avcılar olduğu kesin. Benim ve türümün dışında bir avın izini sürebilecek adamlar. Gerçi yenilebilir olsaydık, bizi de yiyebilirlerdi.

Acımasız bir kış oldu.

Hangi krallığa ait olduklarını, savaşı krallardan hangisine bağlılık yemini ettiklerini merak ediyorum. Belki ordularını Seahaven'a gönderip Yıldız Işığı Ormanı'nı ateşe veren krala -ve onunla birlikte bildiğim tek eve.

Bir el ham bileklerimin etrafındaki prangaları çekiştiriyor. Acı içime saplanmadan bir an önce tıslamayı duyuyorum. Kömürleşmiş deri kokusu burun deliklerime çarpıyor.

Kendi etim yanıyor.

Bağırmamak için kendimi zor tutuyorum ama bu askerlere bu zevki . Derin nefes alarak, bilincimi kaybetmemeye çalışarak omurgamı bağlandığım ağacın kabuğuna daha da bastırıyorum.

Tanrılar aşkına, acıtıyor.

"Nasıl su topladığını görüyor musun?" diye soruyor yaşlı asker. "Sanırsın ki ona alevli bir odun attım!"

"E-evet," diye kekeliyor genç. "Anlıyorum."

Demirler, bileklerim neredeyse kemiğe ve sinire kadar kavrulduktan sonra bile hiç dinmeyen bir ıstırap dalgasını harekete geçiriyor. Zincirlerimin her değişimi yeni bir ıstırap dalgası yaratıyor.

"Ne zaman..." Genç acemi boğazını temizliyor. "Ne zaman..." "Onu asmak mı? uzun sürmez. Komutan Scythe gece yarısına kadar burada olur. Kaptan imzalayana kadar ona dokunamayacağımızı söyledi." "Neden?"

"Sanırım gerçekten öldüklerinden emin olmak istiyorlar. Külleri biraz karıştırıp hiçbir şeyin kıpırdamadığından emin olmak. Bana biraz abartılı geliyor ama Kral Eld'in emri olduğu için bana söyleneni yapıyorum. "Onları , yakın." Tıpası açılan bir mantar sesi duyulur. Şişenin içindekileri yutmaya çalışan bir boğaz. Sakinleştirici bir nefes. "Konu peri infazları olduğunda insanlar biraz batıl inançlı olmaya meyillidir. Göreceksin delikanlı."

"Doğru..." Genç adam ikna olmamış görünüyor. "Askere yazıldığımda buçuklukları avlayacağımızı düşünmemiştim. Hiç kaldığını bilmiyordum."

"Bugünlerde pek yok. Özellikle de Midlands'ın bu kadar yukarısında. Southlander'ların bazı farklı uygulamaları var. Reaches sınırında görev yapmadığınız için Tanrı'ya şükretmelisiniz. Duyduğuma göre hazmetmesi zor. Ve ben çok fazla şey duymadım."

Kalbim sıkışıyor. Güney Toprakları'nda buçukluklara ne olduğuna dair söylentilerden kurtulamadım. Tam olarak değil. Eli bir gece sert bir viski içerken bana o karanlığa kısa bir bakış attı.

Seni hemen öldürmeyebilirler Rhya, ama sana şeyler keşke öldürselerdi dedirtecek...

Düşüncelerimi o karanlık yoldan uzaklaştırıyorum. İyi bir yere götürmüyor. "Evlat, sadece başını eğ, ellerini sabit tut ve sorularını kendine sor. İyi olacaksın. Bu da diğerleri gibi bir iş, buradaki ayaktakımı sana ne derse desin." Yaşlı adamın sesi alçalıyor. "Yemin ederim, ipin ucunda kıvranan perileri izlerken bazı erkeklerin pantolonları sertleşiyor. Kana susamışlığın farklı bir türü.

Anladın mı?"

"Bu !"

"Evet. Bunu daha az doğru yapmayın." Matarasından derin bir nefes daha çekiyor. "Uzun zaman önce, ben senin gibi genç bir delikanlıdan fazlası değilken, bu bölgelerde puanlar biraz daha yaygındı. Birliğim bir gün bir şelalenin altındaki mağaralarda saklanmış bir aileye rastladım. Yeşilimsi bir ten ve nehir otu gibi saçlar..."

Yeşilimsi bir cilt mi?

Saçın nehir otu gibi mi?

Bu saçma hikayeleri nereden buluyorlar? Çocuk masallarından mı? Kulaklarımız dışında, buçukluklar insanoğlundan neredeyse ayırt edilemez. Ama sonra... Sanırım mitolojik bir canavarı öldürmeyi haklı çıkarmak yaşayan bir varlığı öldürmekten daha kolay. *Bir şey*, biri değil.

Askerin sesi neredeyse fısıltıya dönüşüyor. "Avian Boğazı'nda kayıp verdik. Son yüz yılın en kanlı savaşıydı. Ve Soren'in adamları gelmeye devam etti. Bizi tekrar tekrar geri püskürttüler. Moraller düşüktü. Ordumuzun bir galibiyete ihtiyacı vardı. O periler yolumuza düştüğünde..."

Bileklerimdeki yakıcı acıya rağmen içimi bir önsezi ürpertisi kaplıyor. Gözlerimi gözbağının arkasından kapatıyorum, keşke kulaklarımı da aynı kolaylıkla kapatabilseydim. Masum bir ailenin katledilişini duymak istemiyorum. Bir anne, bir baba ve çocuklarının savaştan çıkmış askerler tarafından parçalanmasının ayrıntılarına katlanamıyorum. Hele ki kendi ölümüm nefes boruma bu kadar sert baskı yaparken.

Bir çizme toprağa sürtünüyor ve adam öksürüyor. "O gün gördüklerimin unutulmayacak türden sahneler olduğunu söyleyebilirim. On yıl sonra bile."

Bir sessizlik daha olur. Genç adam hiçbir şey söylemiyor, belki de arkadaşının çizdiği korkunç tablo karşısında şoke olmuş bir sessizlik içinde. Suskunluğunun bana duyduğu sempatiden kaynaklandığını düşünecek kadar aptal değilim. Büyük olasılıkla, sadece kendisine verilen görevi yerine getiriyor.

-Fikirlerini kendine saklıyor.

İyi bir asker olacak.

Sessizlik, bir elin omuza çarpmasıyla bozuldu. "Bir hayalet kadar solgunsun, evlat. Hepsi bitmeden git kendine biraz geyik eti al. Bana da biraz getir, olur mu? Ben tutukluya göz kulak olurum."

Geri çekilen ayak sesleri, ardından ağaca yaslanan bir bedenin iç çekişi. Uzaklardan konuşma geliyor; ateşin etrafında yemeklerini yiyen diğer askerler. Bir süre sonra, bir bıçağın odun parçasına hafifçe vuruşunu seçiyorum. Kalan muhafızımın ne oyduğunu merak ediyorum.

Taptığı tanrı için bir mühür mü? Ev dediği topraklarda geride bıraktığı karısı için bir simge mi? Nihayet fetihten döndüğünde küçük kızının oynayacağı bir oyuncak mı?

On yıl, dedi. On yıl süren savaşlar. On yıl askerlik.

Kan dökerek, savaşarak ve öldürerek geçen on yıl.

Elbette tüm bunların dışında bir hayat var. Şüphesiz bu adamın bir yerlerde onu bekleyen bir ailesi vardır. Onları güvende tutmak için katlettiği peri kızını onlara anlatacak mı? Meşale ışığının aydınlattığı grotesk bir maske gibi daldan sallanırken canavarın benekli yüzünün ve sarkık dilinin ayrıntılarıyla onları eğlendirecek mi?

Canavarı öldüren cesur kahraman.

Huzzah!

Genç arkadaşıyla konuşma şeklinden sonra, . Görevinden zevk almayacaktır ama de tamamlayacaktır,

Kaptanının emirlerini sorgulamadan yerine getiriyor.

Dallar tepesinde gıcırıyor, bir ölüm çanı.

Beni gece, yıldızların altında öldürmeyi planladıkları için mutluyum. Güneş parlarken ve hafif bir esinti ayaklarımın dibindeki otları karıştırırken ölmek her nasılsa daha kötü olurdu. Gölgeler boynumun kırılması için daha uygun bir son sahne çiziyor.

Rhya Fleetwood'un son nefesi. Ünlü Eli

Fleetwood'un koğuğu. Yetim.

Faery.

Buçuklu

k.

Kaçak.

Nokta.

Bazı açılardan, bu bir rahatlama olacak. Bunca ay kaçtıktan sonra nihayet dinlenmek. Eli'yi idam ettiklerinden beri, Starlight Ormanı'nı kulübemizle birlikte yakıp kül ettiklerinden beri, bu dünyada benim için bir sığınak kalmadı. Saçlarım dikenlere takıldığında ya da bileğim nehir yatağındaki bir kayaya takıldığında koşabileceğim güçlü, koruyucu kollar yok. Serin bir sonbahar gününün sonunda içine girebileceğim sıcak bir yatak yok.

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Onlar beni avlamadan önce haftalardır kayıptım, artık var olmayan bir tesellinin peşinde dolaşıyordum, dolu topraktan çıkardığım lastik gibi mantarlarla ve buz gibi derelerden avladığım soğuk alabalıklarla hayatta kalmaya çalışıyordum. Beş gün önce bir köye rastladığımda, taş bir pencere kenarında duran taze ekmek kokusu görmezden gelinemeyecek kadar cazip geldi.

Kendi aptallığıma lanet okuyabilirim. Eli burada olsaydı ne derdi biliyorum. *Kalp insanı yumuşatır. Mide seni zayıf yapar. Geçici dürtülerini görmezden gel. kullanmalısın.*

Ama bir zayıflık anında onun öğretilerini terk ettim. Kemirici açlık beni dikkatsiz yaptı, duyularımın keskinliğini mantığın ötesinde köreltti. Doğam gereği hızlıyımdır ama o gün yeterince hızlı değildim. Ağaçların arasından harap eve doğru fırladım.

Ormanın kenarında, başımın üzerinde bir fısıltı halinde vızıldayınca kadar ne içerideki taş zeminde bir çizmenin tıkırtısını ne de yaya bir okun takıldığını duydum. Ve o zaman artık çok geçti.

Çok geç.

O andan itibaren, hayat baş döndürücü bir kaçıştı. Ciğerlerimdeki nefes tükenene, kemiklerimdeki güç tükenene, çıplak ayaklarım kayalarda ve nehir kıyılarında kanlı ayak izleri bırakana kadar koştum. Beni izlediler - önce köylüler, sonra da çağırdıkları askerler. Bir ormanın içinden, bir tarladan ve nihayet bataklık bir araziden geçtim. Havanın şurup gibi yoğun olduğu ve böcek sürülerinin öğle güneşini kararttığı o tıslayan, geçiren bataklıkta neredeyse onları kaybediyordum.

Neredeyse.

Derin bir vadiye doğru sürüldüğümü bilmeme imkân yoktu. Askerlerin Kızıl Uçurum dedikleri bu uçurum, dalan derinliklerinin paslı renginden dolayı bu adı almıştı. Çünkü orada taş, demir birikintileriyle kalınlaşıyor. İyi bir günde beni kurutacak kadar kalın ve bu iyi bir gün değildi.

Adamlar yaklaştıkça cevherin her adımda gücümü azalttığını hissettim. Bacaklarım büküldü, altımdan çıkmakla tehdit ediyordu. Öyle olmasaydı bile, uçurumun kenarına ulaştığımda kaçacak yerim kalmamıştı. Tabii kendimi uçurumun kenarından aşağı atıp boşluğa düşerek ölmek istemiyorsam.

Geriye dönüp baktığımda, bir ağaca bağlanmış, bileklerim demirin kızgın pençesinde, boynuma kalın bir ilmik geçirilmiş ve yakın geleceğimde bir odun yığını var... O keskin düşüşü tercih edebilirdim. En azından o zaman ölümüm kendi ellerimle olurdu. Kendi seçimimle.

Son tercihim.

Tanrım, yoruldum. İlmik o kadar ağır ki artık başımı dik tutamıyorum. Eli'nin beni görmek için burada olmamasına sevinerek bağlarım doğru gevşekçe sarkıyorum. Beni savaşmam için yetiştirdi. Vahşi olmam için. İradesi sağlam, akli güçlü, kalbi sağlam.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Kendimi hayal kırıklığına uğrattım.

Bu düşünce ağlamak istememe neden oluyor ama gözyaşı dökerek gücüm kalmadı. En son ne zaman bir lokma yemek yediğimi, bir yudum su içtiğimi hatırlamıyorum. Dilim kum gibi kuru, sıcak bir yemeğin anısı bana esir düştüğüm topraklar kadar yabancı.

Vücudumu saran acı ve yorgunluğa rağmen odaklanmaya çalışıyorum. Asker ne dedi?

Kral Eld.

Avian Boğazı.

Son yüz yılın en kanlı savaşı.

Acıdan sersemlemiş zihnimde, birçok krallıkla dolu bir harita var. Sürekli değişen feodal topraklar ve sürekli değişen kağıttan krallar. *Kağıttan krallar.* Eli *onlara* hep böyle seslenir. Egemenlikleri ilahi bir hak değil, mürekkep ve tüy kalemle kendi kendilerine tayin edilmiş; unvanları, üzerine karalandıkları parşömen kadar ince, bir hükümdar kolayca çizilip bir başkasıyla değiştirilebiliyor.

Ezberlemeye değmez, diye homurdandı Eli bir keresinde, pörsümüş ellerini açılmış çizelgelerden oluşan geniş koleksiyonunun üzerinde gezdirirken. *Kanlı sınırlar her büyük savaşta değişiyor...*

O haritaları yüzlerce kez incelemiş olmalıyım, ama şu anda anılarım incecik, odaklanmam imkansız gibi geliyor. Parçalanmış bir kalkanın parçaları gibi kırılmış krallıklar, ben onları düzgün bir şekilde bir araya getiremeden dağılıp gidiyor.

Carvage.

Eastwood.

Lordale.

Nythia.

Dymmeria.

The Reaches.

Bu isimler Bulanıklık, ve inky harfler Bulaşma.

Anlaşılmaz. Nihayetinde anlamsız. Ruhum ne olursa olsun gökyüzüne dönecek.

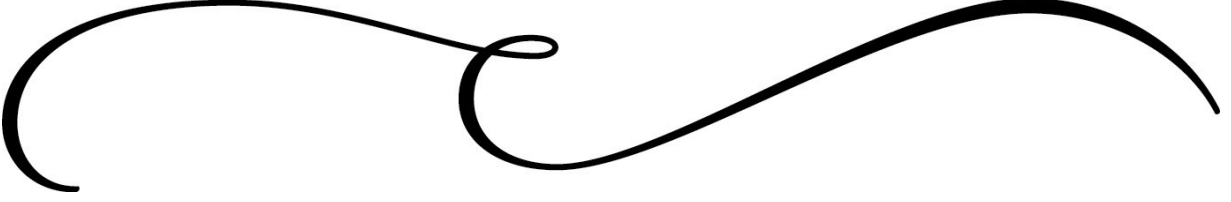
Vücudumun yandığı yerden. Pek teselli sayılmaz ama yine de ona tutunuyorum.

Evimden çok uzaktayım, bunu biliyorum. Beni getirdikleri yer çorak bir arazi. Sadece soğuk değil, yaşamdan da yoksun. Ayaklarımın altındaki topraktan gelen hiçbir güç nabzını hissedemiyorum, yarı ölü ağaçlardan oluşan bu koruda hiçbir kadim fısıltı duyamıyorum. Ve bile... Günlerce süren çılgınca uçuştan sonra o kadar güçsüzüm ki -tazılar topuklarıma yapışıyor, oklar başımın yanından vızıldayarak geçiyor, meşaleler beni vahşi bir şey gibi köşeye sıkıştırıyor- bunun bana bir olacağından emin değilim.

Güneş ışığı ölümün eşiğindeki bir çiçeği onaramaz.

Nasıl olsa fark etmez, diyorum kendi kendime, asılı olduğum ağaca daha sıkı yaslanarak. Gardiyanın bıçağının tahta bloğuna vuruşu, idamıma saniyeler kala sabit bir metronom gibi işliyor. Artık hiçbir şeyin önemi yok Rhya. Sabaha kadar bir kül yığını olacaksın.

CHAPTER İKİ

Bir noktada uyuyakalmış olmalıyım, çünkü toynakların gümbürtüsüyle irkilerek uyanıyorum. Yalnız bir atlı, ağaçların arasından Hız.

Komutan sonunda geldi.

Yeni gelen kampa gürleyerek girerken çıplak ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyor. Zincir zırhı şingirdiyor, atından inerken botları gümbürdüyor. Gözlerimdeki lanet olası göz bağı yüzünden hiçbir şey göremiyorum, zaten karanlık olan geceyi iyice zifiri hale getiriyor. Kulaklarımı zorlayarak konuşmalardan parçalar yakalamaya çalışıyorum.

"Komutan Scythe. Sizi burada ağırlamak bir onurdur efendim. Bir onur."

"Burrows." Cevap sert.

"Efendim, geçen bahar Ygri Savaşı'ndaki taktiklerinizin ilham verici olduğunu söylememe izin verin. O Nythian pislikleri hasattaki mısır sapları gibi düştüler! Bunca yıllık görev hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim-"

"Yüzbaşı, kışımın öpülmesini isteseydim genelevde olurdum. Beni götürün. Şimdi."

"Evet, efendim," diye kekeledi Burrows. "."

Yaklaştıkça ayak sesleri daha da yükseliyor. Derin bir nefes alıyorum, kendimi destekliyorum. Yine de, kalbim büyük bir sarsıntı geçiriyor.

eli yılan gibi dışarı çıkıyor ve yüzümdeki örtüyü yırtıyor.

Fener ışığı parlıyor, karanlıkta geçirdiğim onca saatten sonra yakıyor. Parlak noktaları temizlemek için gözlerimi kırıştırıyorum ama pek işe yaramıyor. Gözlerimin içinde yıldızlar patlıyor. Güçlü parmakları kirli saçlarımı avuçluyor, sallanan başımı sert bir sarsıntıyla dikleştiriyor. Diğer eli ilmeğin etrafına dolanıyor ve sıkıca çekerek nefes borumu sıkıştırıyor. Nefes almak imkânsız hale geliyor.

Bu korkuyu geride bıraktığımı sanıyordum.

Yanılmışım.

Yavaşça görüş alanıma giren yüz kalbimin durmasına neden oluyor. En azından ağır siyah miğferin altında kadarıyla. Metal bir burun köprüsü yüz hatlarını acımasızca ikiye bölüyor. Her iki yanında, kaşlarının kalın çizgileri içe doğru çatılmış ve hemen altlarında bir dizi göz o kadar karanlık ki, bana dik dik bakan iki dipsiz çukur gibi görünüyorlar. Titrek fener ışığında insandan çok şeytan gibi görünüyor.

"Bunu nereden buldun, mezarlıktan mı?" Kafa derim yanana kadar saçlarımı sıkıca kavırıyor. "Bir haftalık leş gibi kokuyor."

"Frogmyre Bataklığı," komutanın solunda duran ağır sakallı adam. Yüzbaşı Burrows. Onu hemen tanıdım.

-Beni uçurumun kenarında yakaladıklarında boynuma ipi geçiren oydu. Beni kamplarına geri götürürken diğer ucunu eyerine bağladı, beni arkasından koşmaya zorladı yoksa sürüklenecektim. Neredeyse bir saat sonra, kanayan ayaklarım nihayet iflas ettiğinde ve toprağa yığıldığımda, yüzümü atının bokuyla ovmuş, dizginlenemez bir neşeyle gülmüştü.

Saçlarım hala onunla topaklanmış durumda, solgun teller kuru gübrenin donuk kahverengi tonuna boyanmış. Koku, çelik kaplı bir midenin kıvrılmasına yetiyor. Burun siperinin altında, komutanın burun delikleri parlıyor. Dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmış, karanlık bakışları yüzümden ayaklarıma kadar her ayrıntıyı hafızasına kaydetmiş gibi

-Derisi bataklığa bulanmış, etekleri pislikten kaskatı kesilmiş, gözleri dehşetten kocaman olmuş. "Oldukça kötü durumda, değil mi?"

Burrows tıslayarak, "Orospu bizi üç gün boyunca peşinde koşturdu," dedi ve bana küçümseyerek baktı. "Daha kötüsünü yapmadığımız için şanslı."

Toplanan askerlerden birkaçı aynı fikirde olduklarını belirten sesler çıkarır. Kızgınlıkları, sabırsızlıkları gibi elle tutulur. Beni sallanırken görmek için sabırsızlanıyorlar.

Scythe yorum yapmaz. Dikkati astlarına da kaymıyor. Bunun yerine, demirlerin derimi çiğ, tanınmaz bir kömürleşmiş et yığınınına dönüştürdüğü bileklerime sabitlenmiş görünüyor. Bunun acısı beni sersemletiyor. Ya da belki de havasızlıktan; ilmiği tutuşu bir an bile gevşemiyor.

Burrows sırtıyor, güdük dişleri tybeae yaprağı çiğnemekten kahverengiye boyanmış. "Demir güzel bir şey, değil mi?"

"Gelecekte aklından çıkarma Burrows... infazlar benim yetki alanımda, senin değil. Bana bir bu durumda bir buçukluk getirirsen, iki hafta boyunca eyerinde doğru düzgün oturamayacağından emin olurum."

Adamların üzerine bir sessizlik çöküyor. Bu boş bir tehdit değil, ses tonuyla daha da tehditkâr hale geliyor: o kadar mülayim ki, mevsimsel hava koşullarını tartışıyor olabilir. Yüz ifadesi - dümenin altından görebildiğim kadarıyla - en az ses tonu kadar boş ve aynı derecede ürpertici.

Askerler sinmeden komutana doğru bakamıyorlar bile. Sadece bağlarım beni aynı şeyi yapmaktan alıkoyuyor. Boynumdaki ip o kadar sıkı ki kıpırdayamıyorum; yüzünü kıl payı bana yaklaştırıp bir kurdun yemeğine baktığı gibi baktığında bile.

Eğer gücüm olsaydı, ona kafa atabilirdim. Tükürürdüm. Hatta ters ters bakabilirdim. Bu haliyle, bilincimi korumak bile zorlaşıyor. Ciğerlerim nefes almak için çığlık atıyor. Yıldız patlamaları gözlerime geri döndü ve etrafımdaki dünyayı hava açlığı çeken bir hezeyana dönüştürdü.

Scythe rahatsızlığını fark etse de pek umursamıyor. "Bir şey olduğunu söylemiştin..." diye mırıldanıyor, "bununla ilgili... *tuhaf*."

"Evet, efendim." Burrows sinirli bir şekilde yutkunarak yaklaştı. "Derisinde doğal olmayan bir sembol var. Bana sorarsanız bir kötülük işareti. Bunca zamandır avlandığım noktalarda hiç böyle bir şey görmedim."

Bunun üzerine, zaten hareketsiz olan Scythe ruhuna kadar dinginleşir. "Ne işareti?"

"İlk başta bunun bir köle damgası olduğunu düşündük. Yara dokusu gibi kabarık ama şeytanın sikinden daha siyah." Adamlardan bazıları kıkırdıyor ama eğlencelerinde gergin bir yan var. "Dövme olabilir, sanırım," diye devam ediyor Burrows. "Ama Carvage'daki en iyi mürekkep ustaları bile bu tür bir beceriye sahip değil. Kendiniz bakın. Orada, elbisesinin altında, tam arasında-" Komutan başını ona doğru çevirdiğinde Burrows sessizliğe gömülür.

"Elbisesinin *altında* mı?" Duraklıyor ve hava, giyotin bıçağı düşmeden önceki an gibi nefesini tutuyor. "Esir inceleme sürecinizin bu kadar kapsamlı olduğunu bilmiyordum Kaptan."

"Değildi- Değildik-" Burrows'un omuzları bu ima karşısında kaskatı kesildi. Scythe'ın bakışları karşısında beti benzi attı. "Boynuna ilmiği geçirirken gördüm, hepsi bu. Ama adamlarımdan biri ona dokunma hatasını yapınca..."

Burrows başını sallıyor, sanki ikinci komutanı uçurumun kenarında elbisemin önünü yırtıp altındaki ince şortu aşağı ittiğinde ve beni bütün bir asker bölüğünün seyir zevki için tehlikeli bir şekilde açıkta bıraktığında ne olduğunu hâlâ tam olarak anlayamamış gibi.

Adamın bana yapmak istediği her neyse -gözlerindeki alaycı parıltıdan bunu açıkça tahmin edebiliyordum- parmakları garip doğum lekemi sıyrır sıyırmaz imkânsız hale geldi.

"Bu da ne?" diye mırıldandı, iğrenç nefesi yüzümde dalgalanırken eğildi ve iki parmağını göğüs kemiğimde gezdirdi, panikle aldığım nefesin altında hızla inip kalkıyordu. Ben daha irkilerek uzaklaşmadan, içimde bir şey -bilmiyorum

Ne, sadece orada olduğunu ve çok uzun zamandır orada olduğunu, böyle bir fırsat için saldırmaya hazır bir yılan gibi beklediğini - göğsümün ortasından kendini sardı ve dışarı doğru saldırdı. Asker haşlanmış gibi geri çekildi, Kızıl Uçurum'da yankılanan bir iniltiyle elini tuttu ve mide bulandırıcı bir acı korosuyla geri döndü.

Önümde toprakta kıvranışını izlerken o kadar afallamıştım ki vardiyamı tekrar yerine çekip kıvrımlı deseni bir kez daha örtmem bir anımı aldı. Elbisemin ön bağcıklarını titreyen parmaklarımla yeniden bağlarken, yarı korkuyla beyaz-sıcak bulacağımdan korkarak nazikçe dokundum. Yine de dokunduğumda her zamanki gibi serindi; ne kadar ateşlenirsem ateşleneyim ya da kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, her zamanki gibi bedenimin geri kalanından bir ton daha soğuktu.

Askerler benden yaralı yoldaşlarına bakıp tekrar bana döndüler ve gözleri endişeyle doldu. Sanki adama bilerek saldırmışım gibi. Sanki bir dahaki sefere onlara saldıracakmışım gibi.

Keşke.

Böyle bir güç özellikle böyle bir zamanda işe yarayabilirdi. Yine de, gerçekte, adamın parmak uçlarındaki deriyi kavuracak hiçbir şey yapmamıştım. En azından kasıtlı olarak. Yoldaşları beni demirlere vurduktan sonra -ellerini yerleştirme konusunda çok daha temkinli olsalar da- ve beni bu kampa geri götürdükten sonra da böyle bir etkiyi tekrarlayamadım.

"İşte," diyor Burrows aniden, bir elini bedenime doğru uzatarak. "Sana göstereyim."

Scythe'ın heybetli gövdesi doğrudan kaptanın yoluna kayıyor ve parmağım bile değmeden onu engelliyor. "Ona dokunmayacaksın."

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum! Eğer ikinci komutama ne yaptığını görseydin-"

"Ona dokunmayacaksın."

Burrows'un yüzünde önce bir şaşkınlık ifadesi belirir, sonra da hızla kızgınlığa dönüşür. Azarlanmaktan hiç hoşlanmaz. Kendi kampında rütbesinin düşürülmesinden daha da az hoşlanıyor. Ama Scythe'ın otoritesini sorgulamak aptallık olurdu. Güdük dişlerini sıkarak itirazlarını yutuyor ve bir adım geri çekiliyor.

Scythe tek eliyle elbisemin yakasını çekiştirip metodik hareketlerle bağcıkları çözerken, hala bağlarım tarafından acı verici bir şekilde sıkı tutulurken, geri çekilemiyorum. Mamut formu beni çoğunlukla görüş alanından korusa da, toplanan kalabalıktan birçok gözün ağırlığı üzerime baskı yapıyor. Kalbim göğüs kafesime öyle bir çarpıyor ki, o duyuyor olmalı.

Komutan, üçgen şeklindeki doğum lekesinin üst yarısını ortaya çıkarmak için vardiyamı aşağı doğru çekerken (kesinlikle gerekenden fazla değil, sadece bir inç kadar) soğuk hava göğüslerimin üst kabarıklığını okşuyor. İçimde utanç ve dehşet birbirine karışıyor. Yeterince nefes alabilsem soluk soluğa kalacağım ama ilmik hâlâ başımın üzerinde duran el tarafından sıkıca tutuluyor ve ciğerlerime en ufak bir hava parçacığının bile girmesini engelliyor.

Tuhaf tasarımı incelerken yüzünü izliyorum, ifadesini okumaya çalışıyorum. Okunacak bir ifade yok. Yüzü bomboş; niyeti, baktığı iç içe geçmiş kıvrımlar ve spiraller kadar anlaşılmaz.

İşaretin, uçurumun kenarındaki adama yaptığı gibi ona da saldırmasını istiyorum; o öngörülemeyen güç yılanının bir kez daha çözülmesini ve duran bu yeni düşmanı sakatlamasını diliyorum. Bu isteğim yerine gelmiyor. Göğsümün içinde soğuk ve hareketsiz duruyor, dişleri kınında ve sessiz, varlığı da kökeni kadar gizemli.

Eli'ye göre, beni ilk bulduğu günden beri bu hastalığa yakalanmışım - beyaz saçları, tuhaf gözleri ve göğsünde gecenin kendisiyle aşılarmış gibi görünen koyu renkte gizemli bir damgası olan yeni doğmuş bir bebek.

Örtülü tutsan iyi olur Rhya, dedi bana tekrar tekrar, o kadar çok söyledi ki beşinci isim verme gününden önce duymaktan bıktım. İşte

bunun lanetli bir işaret olduğunu düşünenler olabilir, çocuğum.

Uçurumun kenarındaki olaylardan sonra, korkarım haklı olabilirler.

Scythe bana dokunmuyor, Burrows'un uyarılarını dikkate alacak kadar akıllıca. Ama bakışları o kadar ağır ki, elbisemi yavaşça düzeltirken, hünerli parmakları bağları kolayca çözerken neredeyse etime işlediğini hissedebiliyorum. Neden rahatsız emin değilim -birkaç dakika sonra bir kor yığını olacağım- ama bu dünyadaki son anlarımı yabancıların eğlencesi için vücudumu açıkta bırakarak geçirmeyeceğim için garip şekilde rahatladım.

"Meşale," diye bağıyor Scythe aniden, boştaki elini körlemesine soluna doğru uzatarak. "Onu buraya getir. Işığa ihtiyacım var."

Genç bir acemi öne çıkıyor, meşaleyi uzatırken kolları titriyor. Scythe meşaleyi yüzüme yaklaştırmaya çalışırken mücadele etmeye çalışıyorum ama bağlarım sıkı sıkıya tutuyor. Alev dayanılmaz derecede parlak ve kavurucu sıcak. Derim acı vaadiyle karıncalanıyor ve bir anlığına zihnim panikle bulanıyor.

Beni ateşe verecek, tam burada, hemen şimdi.

Gözlerim istemsizce kapanıyor, düşmanımın yüzünü, kaçınılmaz kaderimi görmemek için. Yine de meşale asla yaklaşıyor. Bunun yerine, Scythe sonunda boynumdaki ilmiği serbest bıraktığında alçak bir öfke homurtusu duyuyorum. Hava boğazımdan aşağı akıyor, çılgın atan ciğerlerime doluyor. Kesik kesik nefes alışlarım, beni izleyen askerlerin kıkırdamalarıyla karşılanıyor.

"Onu asmaya değmez," Burrows. "Zaten yarı ölü durumda. Bence çok iyi bir ip israfı." Bir tükürük tanesi bana doğru fırlıyor. Nereye düştüğünü görmek için bakmaya zahmet etmiyorum. Nefesimi tutmaya çalışmakla meşguldüm.

İri bir el sol omzumu sıkıp sarsmadan önce ancak tam bir yudum hava çekecek zamanım oluyor. Scythe'ın sabırsızlığı bileğini her çekişinde belli oluyor. Kemiklerim bunun gücüyle takırdıyor.

"Gözlerin. Aç onları."

Emri, kulaklarımın arasındaki nabzımın uğultusundan zor fark ediliyor. Omzumdaki kavrama acı verecek kadar sıkılaşıyor. Şafağa kadar daha çok çürüğüm olacak - tabii şafakta hâlâ hayattaysam.

"Aç onları."

Bana söyleneni yapıyorum, dar ona bakıyorum. Meşaleyi havada tutan komutan bana dik dik bakıyor, yoğunluğu korkutucu. İri yarı, fıçı göğüslü ve o kadar uzun ki dünyanın geri kalanını engelliyor. Kabus gibi bir figür. Benimkini yakan bakışlarını tutmak için azalan cesaretimin her zerresini harcıyorum.

Beni yere sererken gözlerimin içine bakmak istiyor mu?

Bıçağı kaburgalarımın arasından geçerken ışığın onları terk edişini izlemek mi?

Göz kırpmayı reddediyorum. Eğer bu benim son anımsa, gözlerim açık yaşamalıyım. Acıya hazırım, ama sonra-

Scythe'ın sertçe bastırılmış ağzı bir anlığına gevşiyor, o kadar hızlı kapatıyor ki, bu kadar yakınımda durmasa hiç göremeyecektim. Kısacık da olsa, neredeyse şoka benzeyen bir şey görüyorum.

Şok olabilir mi?

"İmkânsız," diye fısıldıyor, tüylerimi diken diken eden bir kasvetle.

"O da neydi efendim?" Burrows birkaç adım geriden sordu. "Sizi tam olarak duyamadım."

"Hiçbir şey." Scythe'ın sesi normal sertliğine geri döndü ama kaptanla yüzleşmek için dönmüyor. Hâlâ gözlerimin içine bakıyor, derinliklerinde saklı bir şeyler arıyor. Kendi gözleri ise okunamıyor. Elindeki alevli meşalenin titreşimlerinden başka bir şey yansıtmayan iki karanlık havuz. Bir heykelin düşüncelerini tahmin etmek daha kolay olurdu.

Bakışlarımız bir süre daha devam ediyor. Hâlâ meşaleyi kavrayan parmakları sonsuz derecede sıkılaşıyor. Durgunlukta, onun canlandırıcı bir nefes aldığını görmek yerine hissediyorum.

"O zaman onu asalım mı?" Burrows yorgun bir şekilde sorar. "Neredeyse gece yarısı oldu ve sabahın ilk ışıklarıyla güney cephesine doğru yola çıkıyoruz. Kral Eld

takviye kuvvet istedi. Görünüşe göre sınır bölgelerinde bazı Nythian ayaktakımı sorun çıkarıyor-"

Yüzbaşı cümlesini asla bitiremez. Komutanın kılıcı boğazına girip tek bir darbeye soluk borusunu kestiğinde *sorun* kelimesi boğazından yarıya kadar çıkmıştı. Scythe'ın sırtındaki kılıfına uzandığını bile görmemiştim. Görünüşe göre yoldaşlarından hiçbiri de görmemişti. Koyunlar, aralarına salınan kurt için tamamen hazırlıksızdı.

Scythe bir elinde hendek, diğer elinde kılıçla dönüp kılıcını en yakındaki iki askere, bir bahçedeki çiçek saplarını koparan bir çift makastan daha fazla çaba harcamadan sapladığında Burrows'un kafası henüz yere düşmemişti. Bir dönüş daha ve iki adam daha toprağa düşüyor, uzuvları buruşmuş yapraklar.

Tek bir kalp atışında beş ölü.

Kalan askerler ne olduğunu anlayıp kendi silahlarını almak için çabalamaya başladıklarında artık çok geçtir. Scythe bir bulanıklık, o kadar hızlı hareket ediyor ki hareketlerini engellemek bir yana, takip etmek bile zor.

Bir asker alev alev yanan meşaleyi yüzüne yiyor, acı çığlıkları geceye karışıyor. Altı tanesi daha boynuna küçük, hassas bir şekilde fırlatılmış hançerler alıyor, can damarları toprağa dökülürken taş gibi düşüyorlar. Bacaklarının taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde dönüp karanlık ormanın siperlerine kaçan diğerlerini ise doğal bir katilin pratik kolaylığıyla avlayıp ortadan kaldırıyor.

Scythe lanetli avını takip ederken, yakalandığımdan beri ilk kez kendimi yalnız buluyorum. Hâlâ ağaca bağlıyken, etrafım beni tutsak eden adamların cesetleriyle doluyken, rahatlayamayacak kadar dehşete kapılıyorum. Ani sessizlikte kalbimin göğsümden fırlayacağını, kaburgalarımı kırıp ayaklarıma düşeceğini düşünüyorum.

Bakışlarım gölgeli kampı tarıyor, dehşetle genişliyor. Bana en yakın olan ceset bir çocuktan biraz daha fazlası. Gözleri açık, artık göremediği bir gece gökyüzüne sabitlenmiş. O bir çocuk muydu?

Birkaç saat önce tavsiye isterken kulak misafiri olduğum genç acemi mi? Sanırım bunun bir önemi yok, yine de kalbimi sıkıştıran yersiz sempati duygusuna engel olamıyorum.

Senin asılmanı mutlulukla izlerdi Rhya, kendimi sertçe azarlıyorum. Ne zaman bu kadar zayıfladın?

Aptalca sempatilere ayıracak vaktim yok - bir masumun tali zararı için bile olsa. Daha büyük sorunlar yaklaşıyor. Scythe beni esir alanları öldürmüş olsa da kurtarıcı değil. Bundan eminim.

Pelerini eski masallardaki Azrail gibi arkasında dalgalanarak, miğferi gece yarısı ayının altında koyu gümüş renginde parlayarak açıklığa geri dönene kadar beş dakikadan az bir süre sayıyorum. Acımasız bir verimlilikle, hançerlerini ölen askerlerin şahdamarlarından alıyor ve teker teker göğsündeki palaska içindeki yuvalarına yerleştiriyor.

Nefesi bile kesilmedi.

Elindeki geniş kılıç kanla kapkara olmuş. Sönmekte olan ateşin loş ışığında, onu Burrows'un kafası kopmuş bedenine silerek temizlemesini izliyorum. Bir kez daha parladığında, tam boyuna yükseliyor ve tüm gövdesini genişleten derin bir nefes alıyor.

Yavaşça başını bana doğru çeviriyor. Gözleri gözlerime kilitlenip beni belimdeki bağlardan daha etkili bir şekilde yerime sabitlediğinde nefesim boğazımda düğümleniyor. İki adımda önümde durdu. Kılıcını kaldırırken çığlık atmamaya çalışıyorum ama dudaklarımdan kaçan belli belirsiz dehşet sesine engel olamıyorum.

Sesi duyunca hareketsiz kalır. Bir kaşı sanki şaşkınlıkla yukarı doğru kalkıyor, ama ağzı sert bir çizgi halinde kalıyor. Bir an birbirimize bakıyoruz, ikisi de gecenin sessizliğinde nefes almıyor gibi görünüyor.

Yap . Toplayabildiğim zayıf cesaretle ona dik dik bakıyorum. Bitir şu işi artık.

Meydan okumamı duymuş gibi, kılıcının eli sarsılıyor ve tek bir yumuşak vuruşla bıçağı kesiğini yapıyor. Boynumdan değil, onu bağlayan ilmikten. İp yere düşerken

Tekrar kılıç salladı, bu sefer gövdemin etrafındaki başlardan kurtuldum.

Sonunda özgür kaldım ve toprağın içine doğru yuvarlandım. Ölü bacaklarım ağırlığımı taşıyamıyor ve hala demirlerle tutturulmuş bileklerim düşüşümü engellemek için çok az şey yapabiliyor. Başım sert toprağa çarptığında şakağımda bir acı patlıyor. Rüzgar ciğerlerimi büyük bir vınlamayla boşaltıyor ve beni bir yığın halinde soluk soluğa bırakıyor.

Gözlerimi açmayı başardığımda, kendimi tanıdık gür bir sakal ve iki çukurlu yanakla yüz yüze buluyorum. Burrows'un kesik başı öpülebilecek kadar yakınımda. Çığlık atıp yuvarlanıyorum, zincirlenmiş ellerimi yukarı itiyorum, çaresizlikten beceriksizce hareket ediyorum. Altımdaki toprak askerlerin kanıyla sulanmıştı. Kendimi sarsak adımlarla sürüklerken fark etmemeye çalışıyorum, parmaklarım toprağa ve dökülen yapraklara takılıyor, ilerlerken vücut parçalarının ve ağaç köklerinin yanından geçiyorum. İlerlediğim her santim hasarlı bileklerime acı veriyor.

"Ayağa kalk."

Yukarıdan gelen ses soğuk. Görmezden karar verdim.

Sanırım bir iç çekiş duyuyorum ama emin olamıyorum. Oldukça acınası kaçış girişimime çok odaklanmıştım. Scythe uzanıp beni saçlarımdan yakalamadan ve zorla ayağa kaldırmadan önce yaklaşık iki el mesafesi daha yapıyorum. Acı içinde bağıriyorum ama o ses çıkarmıyor, sadece itaatsiz bir tazı gibi beni çekiştiriyor.

Katledilen adamları ve düzenli kamplarını geride bırakarak açıklığı saniyeler içinde geçiyoruz. Ateş neredeyse sönmüştü; ona bakacak kimse kalmamıştı. Açıklığın kenarında, bir ağacın altında bir at sürüsü otluyor. Benekli gri tüyler ve yumuşak beyaz ağızlıklardan oluşan denizin ortasında bir küheylan göze çarpıyor: parlak siyah bir aygır, rengi gece boyunca fark edilmeden at sürmek için mükemmel bir kamuflaj. Diğerlerinden birkaç el daha uzun ve savaş alanlarına uygun zırhlı bir eyer giyiyor. Geniş burnunu bir zincir zırh tabakası kaplıyor.

Hangi biniciye ait olduğu konusunda çok az şüphe var.

Scythe saçlarımı serbest bırakıyor, ama sadece beni kabaca büyük atın sağrısına yüzüstü atabilmek için, bacaklarım bir taraftan sarkıyor, kelepçeli ellerim diğer tarafta. Saniyeler sonra, deri bir heybe kayışı ortamdaki etkili bir şekilde geçerek beni yerimde tutuyor.

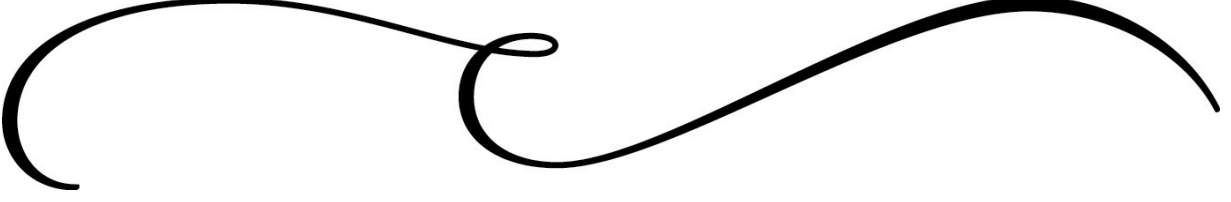
Konumumun onur kırıcılığına itiraz edemeyecek kadar bitkinim.

Komutanın tehditkâr varlığı, bağlı atları serbest bırakırken bir anlığına geri çekiliyor. Dilinin alçak gıdıklamasını, avucunun bir dizi toynağa sertçe vuruşunu duyuyorum. Süvariler kampı -ve ölü efendilerini- geride bırakırken hevesli nal sesleri gecenin içinde kayboluyor. Umarım erken emekliliklerinde, vahşi doğada bir yerlerde huzur bulurlar. Artık kimseyi savaşa götürmek zorunda kalmayacaklar, kana susamış kralların kaprislerine boyun eğmeyecekler. Sadece güneş ve rüzgar dolu günler ve otlamak için sonsuz çimenlik alanlar.

Korkarım benim kaderim bu kadar sakin olmayacak.

Komutan alçak sesle homurdanarak eyerini kaldırıyor ve çizmelerini atının yanlarına vurarak bizi karanlığa doğru mahmuzluyor.

CHAPTER ÜÇ

Aygırın sırtına asılmış bir şekilde uykuya dalmak neredeyse imkansız, toynaklarının toprağa vurduğu her bir darbe kemiklerimi sarsıyor gibi a demirci Çekiç üzerinde bir Örs.Ve Henüz, yorgunluğum rahatsızlığımı aşmış olmalı, çünkü gözlerim açıldığında,

Şafak söküyor, pembe parmakları gökyüzünde geziniyor.

Tanrım, her yerim ağrıyor.

Vücudum nemli bir bezden daha fazla sıkılmış hissediyor. Gevşek ve cansız. Ortamımdaki kayış o kadar sıkı ki nefes almakta zorlanıyorum. Altımdaki atın köpürmüş böğrü, çamurlu üzengide beni esir alanın çizmesinin topuğu ve altımızdaki renk cümbüşü dışında pek bir şey göremiyorum.

Sert sürüyoruz. Kuzeybatıya, güneşin kül grisi gökyüzündeki konumuna bakılırsa. Bataklıklardan uzakta, ormanın dışında, ama nereye gittiğimizi bilmiyorum. Askerlerin dün gece ağzından kaçırdığı anlamlı ayrıntıları bulmak için beynimi zorluyorum. Burrows ne demişti?

Günün ilk ışıklarıyla güney cephesine gidiyoruz. Kral Eld takviye istedi.

Narrows'un Kralı

Eld mi? Hayır.

Dymmeria?

Hayır.

Westlake

mi?

Hayır.

Lanet hafızama lanet olsun. Daha iyi bir öğrenci olamadığım için kendime lanet olsun. Beni yumuşak huylu beklentilerle cesaretlendirmek yerine bilgiyi sopayla dövmediği için Eli'ye lanet olsun.

Eli'yi düşününce gözlerim doluyor. Yirmi yıl boyunca, o benim koruyucumdu. Eğer burada olsaydı - eğer hala hayatta olsaydı

-Beni böyle görmek onu öldürürdü. Hayatını beni korumaya adanmış düşmanın elinde pis, kırık bir oyuncak bebek. Ağlayacak enerjim olmadığı için şükrediyorum.

Biz ata binerken güneş gökyüzünde daha da yükseliyor, aygırın toynakları sürekli gıdıklıyor. Dünyanın hangi bölgesinde olduğumuza dair en ufak bir fikrim yok. Anwyvn uçsuz bucaksız bir yer ve son birkaç haftaya kadar çok azını görmüştüm. Yalıtılmış yarımada Seahaven, Eli'nin beni beyaz sahilde bir sepetin içinde kundaklanmış olarak bulduğu günden, işgalci orduların alevli meşaleleriyle geldiği geceye kadar benim evimdi.

Ormanın en derin kısmını geride bıraktık. Geçen ay boyunca beni koruyan yüksek akçaağaçlar, yükselen dişbudak ağaçları yok. Buradaki ağaçlar birbirinden daha uzakta, kurak zemini örten soluk bakır iğneli seyrek çamlar.

Sonunda durduğumuzda neredeyse öğlen olmuştu. O kadar bitkinim ki, çevremize bakmak için başımı bile kaldıramıyorum. Scythe'ın eyerinde kıpırdadığını hissediyorum, sonra botlarının toprağa vuruşunu dinliyorum. Beni yerimde tutan kayışı çözmek için uzandığında botlar ortaya çıkıyor ve basit işçiliklerini inceliyorum.

Mahmuz yok, çelik uç yok. Bağcıklarında kalın bir toz tabakası var. Deri birkaç mevsimde iyice yıpranmış. Bu sürpriz oldu. Onun konumundaki bir askerin parmağını şıklatıp istediği zaman yeni çağırabileceğini düşünüyorum.

"Yere yat."

Derin sesi kullanılmadığı için kısık ve nezaketten yoksun. Uzuvarımı harekete zorlamaya çalışıyorum ama işbirliği yapamayacak kadar sertler. Aygırın sağrısında acınası bir şekilde asılı kalıyorum, omurgam doğal olmayan bir kavis çiziyor. Bir daha asla düzgün bir şekilde düzelmeyeceğinden korkuyorum.

Scythe iç geçiriyor ve zerre kadar kibarlık göstermeden orta göbeğimi itiyor. Atın kuyruğuna doğru kayarken ve kendimi yakalayamayıp yere yuvarlanırken dudaklarımdan bir alarm sesi çıkıyor. Sırt yere çakılıyorum ve havaya bir polen bulutu gönderiyorum. Çarpma çam iğnelerinden oluşan bir yatak tarafından hafifçe yumuşatılıyor ama yine de rüzgârı içimden söküp atmayı başarıyor. Oldukça uzun bir süre orada yatıyorum, kansız gökyüzüne göz kırpmaktan başka bir şey yapamıyorum, ara sıra acı içinde inliyorum.

Scythe atı yakındaki bir dereye götürüyor. İkisinin de derin derin içmesini dinliyorum ve kendi kavrulmuş dilim kıskançlıkla dudaklarıma sürtünüyor. Bir yanım -küçük bir yanım ama yine de bir yanım- beni kampta öldürmüş olmasını diliyor. Neyi beklediğinden emin değilim. Belki de susuzluktan bir iskelete dönüşene kadar beni de yanında sürüklemeyi planlıyor.

Yavaş bir ölüm olacak.

Bir gölge aniden üzerimde beliriyor ve güneşi engelliyor. Beni esir alan kişi geri döndü. Gözlerim titreyerek açıldı ve ona sabitlendi. Parlak öğle ışığında bile simsiyahlar. Hâlâ yüz hatlarının çoğunu gizleyen ağır miğferini takıyor. Metal burun köprüsü altta keskin bir noktaya doğru inceliyor ve ona neredeyse yılansı bir görünüm veriyor -kırsalda başıboş dolaşan bir ejderha. Bana bakarken, ağzı ya tiksinti ya da küçümseme ile bir tarafa kıvrılıyor.

Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Deri bir su tulumu başımın yanında yere çarpıyor. "İç."

Ona uzanmıyorum. Tek bir kasımı bile oynatmıyorum. Onun emirlerine uymaktansa susuzluktan ölmeyi tercih ederim. Ne kadar aptalca da, bu küçük direnç

Elimde kalan tek özerklik kısıntısı.

"Sen bilirsin." Omuz silkerek topuklarının üzerinde döner ve uzaklaşır. Sonraki sözleri rüzgârda sürüklenip gidiyor, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. "Akşam olana kadar bir daha durmayacağız."

Dik oturmak için üç farklı deneme yapmam gerekiyor, gergin uzuvlarım tüm bu süre boyunca protesto çığlıkları atıyor. Acıdan ve gıdasızlıktan sersemlemiş durumdayım ama bir şekilde su tulumunu kucağıma çekmeyi başarıyorum. Su tasını dudaklarıma götürüp derin bir nefes çekerken prangalarım şingirdiyor, demir harap olmuş derimi ısıyor.

Tadı cennet gibi.

Utanç verici derecede kısa bir süre içinde deriyi boşaltıyorum. Uzun süredir boş olan midem yabancı doluluk hissine itiraz ediyor ama hala çaresizce susamış durumdayım. Yosunlu kayalardan oluşan bir yatağın üzerinde gürül gürül akan yakındaki dereye bakarak, birkaç yudum daha içmek için kendimi kenara çekmeyi düşünüyorum. Düzgünce su içersem başımın dönmesi durabilir. Başım dönmezse, Scythe'ın beni nereye götürdüğünü ve biz gelmeden önce nasıl kaçabileceğimi anlayabilirim... ve...

Hiçbir uyarı olmadan ayağa kaldırıldım, boş su tulumu bir anda ellerimden kapıldı. İri bir el omzumu bir mengene gibi sıkıca kavradığında, protesto ciyaklamam korku tıslamasına dönüşüyor.

"Gitme zamanı," diye mırıldanıyor Scythe, beni atına doğru çekerek. Çıplak topuklarımla toprağa ama faydası yok. Direnişimi, kulağına vızıldayan rahatsız edici bir böcek gibi savuşturuyor. Beni ayaklarımdan kaldırıp tekrar aygırın üzerine fırlatmadan önce itiraz etme şansım bile olmuyor. Bir çuval tahılın güvenliğini sağlamak için kullanabileceği aynı kayıtsızlıkla beni aşağı indirirken su midemde rahatsız edici bir şekilde kayıyor.

Eyere geri döndüğünde dilini şaklattı. At anında karşılık veriyor ve hırpalanmış bedenimin her köşesinde hissettiğim sarsıcı bir yürüyüşe geçiyor.

Umutsuzluğumu bastırmaya çalışarak kendime, akşama *kadar dayan*, diyorum. *Bunu başarabilirsin, Rhya.*
Ama akşam olmasına çok var.

BİR NOKTADA, oldukça hasta olduğum gerçeğinin farkına varıyorum. Ateş, susuzluk ve bitkinliğin ardından gizlice girmiş, vücudumu saran sayısız diğer ağrı ve sızıların arasında kendini gizlemişti. Ancak öğleden sonra ilerledikçe, içinden geçtiğimiz serin kuzey iklimine rağmen damarlarımda yanan sıcaklığı etmek mümkün değil. Tenim önce sıcak, sonra soğuk, sonra tekrar sıcak oluyor. Beni yerimde sabitleyen kayışa şükrediyorum; aksi takdirde titrememin şiddeti beni yere düşürebilirdi.

Beni esir alan kişiye durumumu söylemenin bir anlamı yok. Onun tepkisi ne olur?

Hadi kamp yapalım. Sana sıcak çorba getireceğim ve Eli'nin sen çocukken yaptığı gibi kadar saçlarını okşayacağım.

Nedense bundan şüpheliyim.

Ormanın kenarında, ağaçların geniş bir toprak yola dönüştüğü yerde aniden durduğumuzda henüz alacakaranlık olmamıştı. Acaba erken mi kamp kuruyoruz diye merak ediyorum ama Scythe inmiyor - bütün gün sürdürdüğü yorucu tempodan sonra ani duruşumuzu da açıklamıyor.

Daha iyi için başımı kaldırarak elimden geldiğince yer değiştiriyorum ve sersemlemiş bir sesle tutarsız bir şekilde "Hnumph?" diye mırıldanıyorum.

Scythe eyerinde dönüp duruyor. "*Sessiz ol.*"

Emir, boğazımın neden olan tehditkâr bir fısıltıyla veriliyor. Eğer itaat etmezsem, beni bayıltmaktan çekinmeyeceğinden hiç şüphem yok. Ciddiyetinin nedeni çok geçmeden anlaşılıyor. Otuz saniye geçmeden kulaklarım rüzgârdan gelen sesleri duyuyor. Bir otuz saniye daha ve önümüzde uzanan yol, düzgün sıralar halinde yürüyen bir bölük adamlarla doluyor,

kalkanları havada, kılıçları sırtlarında. Yirmi beş, belki daha fazla. Üniformaları Yüzbaşı Burrows ve birliğininki gibi yeşil değil, kan kırmızısı. Flamaları birbirine kenetlenmiş iki torcun mührünü taşıyor, kırmızı dikişler rüzgârda dalgalanıyor.

Yaprakların ve dalların kamuflajıyla gizlendiğimiz için bizi görmüyorlar. Belli ki Scythe'ın niyeti bu. Her ne sebeple olursa olsun, varlığımızın bilinmesini istemiyor.

Belki de.

Göğsümde zayıf bir umut kıvılcımı alevleniyor ama çabucak sönüyor. Scythe'ın düşmanı olmaları onları bana dost yapmaz. Onlardan yardım istediğim anda kalbime bir kılıç saplamayacaklarının hiçbir garantisi yok. Ve Scythe'ın dün gece bir düzine adamı katlettiği gibi bir düzine adamı da kolayca katletmeyeceğini garanti edecek hiçbir şey yok.

Askerlerin geçişini izliyorum, bir gözden kaybolduklarında kalbim sıkışıyor. Botlarının uzak bir gümbürtü haline gelmesini ve sonra tamamen kaybolmasını bekliyoruz. Dünya sessizleştğinde -sadece Scythe'ın düzenli nefes alışları, aygırın kuyruğunun ara sıra seğirmesi, ağaçlardaki rüzgârın alçak feryadı- ve askerlerin çoktan gittiğinden emin olduğunda, bizi yolun karşısına, ormanın dışına ve diğer taraftaki uzun otların içine doğru mahmuzluyor.

Ovalara ulaştık.

Ağaç köklerinden ve düşmüş molozlardan kaçmak zorunda kalmadan, düz ve geniş arazilerde hızımız dörtmala kadar çıkıyor. Aygırın toynaklarının her şakırtısı ağrıyan kafatasımda yankılanıyor. Sözlü bir işaret vermese de, beni esir alan kişide yeni bir gerginlik, bu sabah olmayan bir aciliyet hissediyorum.

Kafam daha berrak olsaydı, o şirket armasını nerede gördüğümü hatırlayabilirdim - siyah kumaş üzerinde birbirine kenetlenmiş kırmızı torklar. Peşimizde ne kadar sıkı bir takip olduğunu fark edebilirdim. Ama göremiyorum. Düşüncelerim bulanık kenarlı. Dünyaya bir sis yığınının içinden bakıyorum, bedenim bir tarafta, zihnim diğer tarafta. Pusun içinden ikisini birbirine bağlayamıyorum.

Ovalar sonsuza kadar uzanıyor gibi, ekilmemiş otlakların sonsuz genişliği. Midlands'ın geri kalanı gibi bu de savaştan harap olmuş. İki yüzyıldır akan kanın ardından gerçek bir çorak arazi. Bir zamanlar ekinlerin yetiştiği tarlalar şimdi toplu mezarlar, bir zamanlar onlara bakan adamlar uzun süredir çorak toprağın altında gömülü.

Artık asker görmüyoruz. kimseyi görmüyoruz. Yolcuların çoğu yollarda kalıyor sanırım; akşam karanlığında yol kenarındaki bir handan yararlanıyor, bir ocak başında sıcak bir kase yahni eşliğinde biralarını yudumluyor, yorgun bineklerini yenileriyle değiştiriyorlar. Scythe'in atıyla böyle önlemlere gerek yok. Bizi taşıyan büyük canavar, kaç fersah koşarsa koşsun, arazi ne olursa olsun asla yorulmuyor gibi görünüyor. Sayıklamalarım arasında, onun büyük Paexyri soyundan gelip gelmediğini merak ediyorum. Efsaneye göre onlar günlerce düz koşabilir, su molası bile vermeden Anwyvn'in bir ucundan diğer ucuna peri binicilerini taşırlarmış. Bazıları onların büyük kanatları olduğuna inanır, çünkü hızları uçmaya daha yakın bir şeydi.

Böyle düşünceler benim ateşli zihnim için bile gerçekten saçma. Eğer Paexyri gerçekten var olduysa, hepsi de Cull sırasında binicileriyle birlikte katledilmişti. O kanlı ayaklanmada, kudretli imparatorun en silik fyrewisp'lere kadar hiçbir elemental kökene dokunulmamıştı. Onlar da diğer tüm maegical yaratıklar gibi, ölümlü insanların bitmek bilmeyen savaşlarında birbirlerine karşı kullandıkları aynı acımasız etkinliklerle yok edildiler. Basiretsiz kâğıttan krallar, yönetmeye uygun neredeyse toprak kalmayana kadar gasp ediyor, altını oyuyor, katlediyor ve vahşileştiriyor. Her şeyi küle çevirip, Anwyvn'in bir zamanlar sahip olduğu tüm güzellikleri yok edene kadar.

Yolda karşılaştığımız tek canlılar şüphesiz sıradan tüylü inekler ve güneşin altında otlayan kırılmamış koyunlar

-Gerçi arazi düz tarlalardan inişli çıkışlı tepelere ve nihayet keskin bir eğime dönuştükçe bunlar bile azalıp kayboluyor. Çim ve otların yerini kısa sürede taş ve kayalar alıyor. Tırmanırken, nefes darlığımın ilerleyen hastalığımın mı yoksa sürekli artan yüksekliğimizden mi kaynaklandığından emin olamadığım için ciğerlerime keskin hava parçaları çekiyorum.

Güneş gökyüzünde batarken ateşim daha da yükseliyor. Gece için durduğumuzda, bilincim gidip geliyor. Attan kayarak indiğimi hatırlamıyorum ama işte buradayım, ayaklarımın üzerindeyim, altımdaki zemin çalkalanıyor. Yoksa sonunda pes eden bacaklarım mı? Tam olarak anlayamıyorum.

Dünya yan yatarken çelik gibi bir kavrama beni yakalıyor. Scythe'ın sert yüzü gözlerimin önünden geçiyor. Yine dik dik bakıyor.

"Tanrım, yanıyorsun."

Yüzüyor muyum?

Beni taşıyor mu?

Kaşlarını çatmayı bırakacak mı?

Çılgın bir kıkırdama dudaklarımın iç kısmına baskı yapıyor, kaçmaya hazırlanıyor. Umutsuzca bilincime tutunuyorum ama her geçen an bu daha da zorlaşıyor. Karanlık tekrar yaklaşıyor - tepemdeki gece göğünden daha siyah, beni pençelerine çekiyor.

"İnatçı aptal," diye tıslıyor Scythe alçak sesle ve beni taştan bir yatağa yatırıyor. Tenime karşı kutsanmış bir serinlik hissediyorum. "Ölüyken işime yaramazsın."

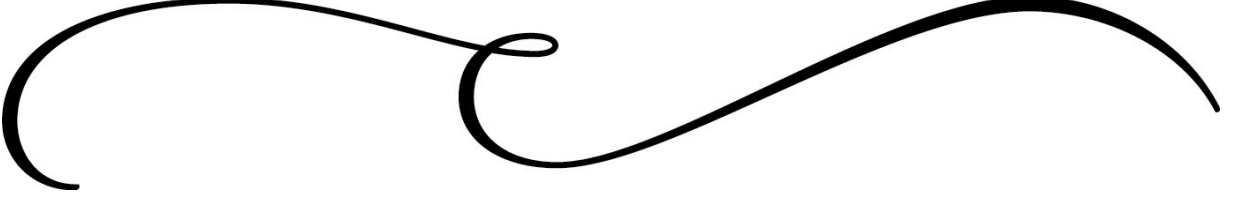
Birisi kıkırdıyor. Ben olabilirim.

"Hey." Eli yanağımı tokatlıyor. "Benimle kal. *Benimle kal.*"

Gözlerimi kırıştıtarak onu odakta tutmaya çalışıyorum. Belki de ateş zihnimi bulandırıyor, ama daralmış gözlerinde daha önce olmayan bir şey gördüğüme yemin edebilirim - bir endişe parıltısı, o kadar hızlı kayboldu ki, kendimi bunun ateşli sisin yarattığı bir yanılsamadan başka bir şey olmadığına ikna etmek kolay.

Hastalığın pençesi elini boynuma kapatıp dünyanın ışığı sönene kadar sıkarken gördüğüm son şey o siyah gözler oluyor.

CHAPTER DÖRT

yalnız uyanmak.

Yorgunluktan ağırlaşmış göz kapaklarım benimle savaşıarak onları açıyor. Bir tür mağaranın içindeyim, yosunlu bir kaya duvarına yaslanmışım. Altımdaki toprak sert çakıllarla dolu. Üstümdeki gökyüzü, zayıf bir güneş ışığının içeri süzüldüğü dar bir yarık dışında, taştan bir tavan tarafından tamamen kapatılmış.

hiç hatırlamıyorum.

Gece parça parça geri geliyor. Sayıklamalar arasında berraklık anları. Ay ışığında metal bir kaskın parıltısı. İri bir el alnıma bastırıp ateşimi kontrol ediyor. Çakmak taşına çarpan bir taş parıltısı, bir ateş yakıyor. Dipsiz gözler, benimkilere bakıyor. Ve bir ses, yüzen karanlıkta yalvaran bir törpü.

Benimle kal.

Beni esir alan kişi mağarada değil ama her yerde ondan izler var. Kalın siyah bir pelerin altıma serilmiş. Birkaç adım ötede bir ateş alçaktan ve dumansız yanıyor, küflü alanda belli belirsiz bir parıltı yayıyor. Közlerin içinde bir şey pişiyor; sanırım tavşan, gerçi o kadar güzel kokuyor ki nehir faresi olsa bile yerdim. Midem açlıktan yüksek sesle protesto ediyor.

Gurultularını bastırmak için elimi karnıma bastırdığımda, bu hareketin özgürlüğü beni hazırlıksız yakalıyor. Gecenin bir vakti prangalarım çıkarıldı. Günlerdir onları takıyordum, yokluklarında kollarım garip bir şekilde hafifledi. Zehirli demirin derimde bıraktığı izler asla tam olarak iyileşmeyecek olsa da, alttan alta devam eden acı artık yok. Bileklerimin çiğ, ağlayan etine bakarken, hayatımın geri kalanında taşıyacağım yara izlerini düşünmemeye çalışıyorum. Kibir gereksiz bir uğraş, daha acil kaygıların yanında sönük kalıyor. Enfeksiyon neredeyse kemiğe kadar işlemiş; bir daha yay çekecek ya da yara dikecek kadar işlev kazanırsam şanslı sayılırım.

Görünmeyen bir haşarat köşede sığıyor ve ben ayağa fırlıyorum. Ani hareket dengemi bozup sallanmama neden oluyor. Ateşim düştü, ama kafatasımın içinde içi boş bir sızı devam ediyor. Acıyı bir kenara itip sonraki adımlarıma odaklanıyorum.

Su.

Öncelikle içmek için, ama aynı zamanda yıkanmak için. Yakalanmadan önce bataklık balçığı, at pisliği ve banyo yapmadan geçirdiğim haftalar yüzünden kirliyse, şimdi iğrenç bir haldeyim. Ter, kan ve vücut sıvılarının kokusu, kapalı alanda burun deliklerime saldıran zehirli bir parfüm.

Işığı takip ederek mağaranın ağzını bulana kadar ilerliyorum, bir elim likenlerle kaplı duvarda bana yol gösteriyor. Dışarı adım attığımda, güneşin öğleden sonra gökyüzünde çoktan yükseldiğini görünce irkiliyorum.

Birkaç adım sonra kayalık bir açıklığa çıktım. Mamut kayalarından oluşan sarp bir yamaca zekice sıkıştırılmış mağara mükemmel bir saklanma yeri oluşturuyor. Birkaç adım daha attıktan sonra dikenli çalılar arasında girişi artık göremeyeceğim.

"Hâlâ hayattasın o zaman," diyor arkadan müstakil bir ses

Ben.

İrkiliyorum ama onunla yüzleşmek için dönmüyorum. Buna dayanamam.

"Görünüşe göre yaşayacaksın... Çalılıkların arasında bir tatlı su havuzu var. Temizlen." Scythe şu an gün ışığında benim iyiliğime pek de önem veriyor gibi görünmüyor ama dün gece ben ateşler içindeyken gözlerindeki bakışı değilim. İtirafını da unutmadım.

Ölü halin işime yaramaz.

Bana canlı ihtiyacı var. Öyle olmasaydı beni çoktan öldürürdü ya da ateşin ölümcül seyrini sürdürmesine izin verirdi. Yine de bu ona güvenebileceğim anlamına gelmiyor.

"Kımıldayın," diye sertçe emrediyor. "Kurtlar geceleri bu tepelerde avlanır ve üzerinizdeki pis koku bölgedeki tüm sürüleri çağırmaya yetecek kadar güçlü."

Utanç bir bıçak gibi keskin bir şekilde kesiyor. Yüzümü göremediği için mutluyum, çünkü yanaklarım kirin altında alev alev yanıyor. O tekrar konuşmadan önce birkaç adım atmayı başarıyorum.

"Ve kaçmaya çalışma." Yorgun bir iç geçirdi. "Sadece seni avlamak zorunda , bu da beni kötü bir ruh haline sokacak."

Açıkçası, eğer o iyi bir ruh halindeyse, ben onun kötü bir ruh hali olarak gördüğü şeyi deneyimlemeye hiç de hevesli değilim. Bir an bile tereddüt etmeden, titrek bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde açıklıktan kaçıyorum. Hafif bir düşüşle beslenen yüzme havuzunu bulana kadar akan suyun sesini takip ediyorum. Güneşin damlattığı yüzey o kadar berrak ki, sazlıkların arasında minik balıkların dalıp gittiği dibi görebiliyorum. Yuvarlak taşlar topuklarıma doğru bastırıyor, ipekten daha yumuşak. Kıyıdaki düz bir kayanın üzerinde, ince beyaz bir bez yığınının üstünde basit sabun kalıbı duruyor. Daha yakından incelediğimde bunun yünlü bir tunik olduğunu görüyorum. Büyüklüğüne bakılırsa bir erkeğe ait -kısa boyuma göre gömlekten çok cüppe görevi görecek- ve kokusu da ter, duman ve baharatın baş döndürücü, erkeksi bir karışımı.

Korkunç tutsağımdan garip bir şekilde düşünceli bir jest, ama elbisemi ve iç çamaşırlarımı çıkarırken bunun üzerinde fazla durmama izin vermiyorum. Kumaş şok edici bir şekilde kirlenmiş, orijinal

rengi -güzel, soluk bir yeşil- çamur, kan ve her türlü çirkin şeyle kahverengiye dönmüştü.

Kıyafetlerimi sığığa atıyorum ve sabunu kaptığım gibi suya giriyorum. Hava buz gibi. Suya daldıkça kollarımda tüylerim diken diken oluyor ama umurumda değil. Susuzluğumu gidermek iyi geliyor, vücudumdaki kalın kir tabakasını durulamak daha da iyi. Kurumuş kan sıçramaları -hem benim hem de katledilen askerlerin- tenimi lekeliyor. Saçlarımdan çamur dereler halinde akıyor. Pisliğin altındaki platin parlaklığını ortaya çıkarmak için üç ayrı köpük gerekiyor. Cildimi kıpkırmızı olana kadar ovuyorum, hayatımda hiç yapmadığım kadar iyice sabunluyorum.

Sonra, kıyafetlerim üzerinde çalışmaya başladım. Önce vardiyam ve küçük giysilerim, sonra da önlüğümün kendisi. İşim bittiğinde, giysi neredeyse yeniden yeşile dönmüştü; yine de en kötü lekelerden bazılarının asla çıkmayacağını biliyordum. Eve döndüğümde elbisenin kurtarılamaz olduğunu düşünür ve ateşe atardım ya da belki de temizlik için hurda haline getirirdim. Burada, lekeli ya da değil, yeterli olmak zorunda.

Elbisem kururken güneşli bir kayanın üzerine uzanmak ne kadar cezbedici olsa da, beni esir alan kişinin beni aramaya gelmeden önce ne kadar süre izin vereceğinden emin değilim. Eğer gelirse üzerimde derimden başka bir şey olmadan yakalanmayı kesinlikle istemiyorum. İç çamaşırlarımı giymeden önce elimden geldiğince sıkıyorum. Çabalarım rağmen pamuğun nemli soğuğu bir dizi kemik titremesine yol açıyor. Elbisemi giymeden önce tereddüt ediyorum ve kayanın üzerindeki beyaz yün tuniğe uzun süre bakıyorum.

Onu giymek gibi bir isteğim yok. Scythe'ın gömleğinin çıplak tenime değeceği düşüncesi bile çok tatsız. Yine içimdeki şifacı, herhangi bir sıcaklık kaynağına burun gerektiğini çok iyi biliyor. Vahşi doğada hayatta kalmak için ne yazık ki hazırlıksızım. Kendi kıyafetlerim Seahaven'daki boğucu günler için yapılmıştı, bu soğuk koşullar için değil.

Kendimi onu giymeye zorluyorum, erkeğin misk kokusu beni sararken çok derin nefes almamaya çalışıyorum. Tuniğin etekleri düşüyor

Neredeyse dizlerime kadar; kolları bileklerimi aşıyor. Ama ne mutlu ki kuru. İtiraf etmek ne kadar sinir bozucu olsa da, elbisemin ve vardiyamın nemli ağırlığı üzerine çöktüğünde kendimi ek yalıtım katmanından memnun buluyorum.

Mağaraya doğru bakıyorum, damarlarımda kaygı kaynıyor. Ters yöne doğru kaçma düşüncesi benimle alay ediyor ama buna izin vermemem gerektiğini biliyorum. Eğer kaçarsam, Scythe beni hapseden askerler gibi kolayca peşime düşecektir. Kaçmak aptalca bir iş. Özellikle de benim durumumda, aç ve yaralıyken. Bu kanlı ayaklarla fazla uzağa gidemem.

Yüzümü buruşturarak onları inceledim. Artık kir ve kalıntılardan arındıkları için hasar çok daha belirgin. Kabarcıklar hırpalanmış tabanları kaplıyor. Birkaç derin oyuk - ormandaki uçuşumun bir kalıntısı -Dokunulduğunda acı verir. Etraflarındaki deri öfkeyle nabız atar, enfeksiyon izleriyle kırmızıdır.

Bu iyiye işaret değil. Tedavi edilmezlerse ateşimin tekrar yükseleceğinden hiç şüphem yok. Fena halde ilaca ihtiyacım var. Ya da en azından daha fazla yaralanmayı engelleyecek bir ayakkabıya. Ne yazık ki, bu vahşi doğada bir ayakkabıcı dükkânına rastlama ihtimalimin oldukça düşük olduğunu düşünüyorum. Elbisemin paçasından ince bir pamuk şeridi koparıyorum ve ayaklarımı elimden geldiğince sarıyorum, düğümleri sıkarken yüzüm buruşuyor. Mükemmel bir çözüm değil ama hiç yoktan iyidir.

Yakalanmama neden olan ekmek olayının yanı sıra, yaptığım en aptalca hataydı - orduların Seahaven yarımadasını kuşattığı o korkunç gecede botlarımı kapının yanındaki yerlerinden almamak. Ama zaman yoktu. Ne bir pelerin, ne bir yiyecek deposu, ne de yaralarımı iyileştirmeye yardımcı olabilecek bir paket şifalı bitki için. Yangın hızlıydı ve yayıldığı alevli meşaleler, şiddet için kaşınan zalim eller tarafından tutuluyordu.

Zihnimi sürünen alevin, kaynayan dumanın anısına kapatıyorum. Çarpışan metaller, acı dolu feryatlar. Ve Eli'nin sesi, beni güvenli bir yere iterken çınılıyordu.

Koş, Rhya. Rüzgar gibi koş.

Benim vardı.
Doğruca düşmanın kollarına.

SCYTHE mağaranın ağzında , kılıcını bileme taşında bileyiyor. Ben topallayarak açıklığa girdiğimde başını kaldırıp işine bakmıyor. Büyük bir ıhlamur yaprağının üzerinde kömürde kızarmış bir tavşanın oturduğu yakındaki bir ağaç kütüğüne doğru başını sallamak dışında varlığını hiç kabul etmiyor.

"Ye. Düşmeden önce."

Küstahlığı karşısında gerildim. Ağzım karşılık vermek için açılıyor, ama dürtümü yutuyorum. Onunla kavga etmenin bana bir faydası olmayacak ve doğrusu açım. *Açlıktan ölüyorum* desem daha doğru olur. Banyo sırasında parmaklarımı kaburgalarımda gezdiriyorum, her bir çıkıntı son haftalarda ne kadar seyrek yemek yediğimin bir kanıtı.

Ben kütüğe doğru yürüyüp parmak uçlarımla bir parça tavşan koparıırken, bıçağının taşa vuruşu hiç kesilmiyor. Harika kokuyor ve ağzıma attığımda tadının daha da güzel olduğunu fark ediyorum. İlk ısırık boş mideme ulaştığı anda her türlü tereddüt duygusu uçup gidiyor. Bir dakika içinde, zengin bir adamın artıkları yiyen başıboş bir tazı gibi kemiğine kadar yalayıp yutuyorum. Seyircim olmasaydı iliğini bile emebilirdim. Bittiğinde, neredeyse patlayacak gibi hissediyorum, ama bir şekilde hala açlıktan ölüyorum.

Birinin bakışlarının ağırlığı altında ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Saygınlığımın ince kalıntılarını toplayarak, hâlâ tuttuğum kemiği yere bırakıyorum ve parmaklarımı ıhlamur yaprağına silerek temizliyorum. Yavaşça döndüğümde Scythe'ın açıklıkta beni izlediğini görüyorum. Elindeki kılıç hareketsiz kaldı.

Yeni yıkanmış görüntüm onu ürküttüyse de bunu dile getirmiyor. Dümenin altında, koyu renk gözleri beni ürperten bir yoğunlukla yüzümde geziniyor. Uzun bir an boyunca

Sessiz bir çıkmazda birbirlerine. Beni beslediği için ona teşekkür etmeyeceğim; kafesteki bir kuş onu oraya koyan adam için ötmez. Beni nereye götürdüğünü ya da oraya vardığımızda ne planladığını da söylemeyecek; bir avcı tuzağındaki yaratığa nedenlerini açıklamaz.

Sessizlik uzadıkça hava bayatlıyor. Çenem meydan okurcasına yukarı kalkıyor. Sonunda Scythe boğazını temizliyor.

"Biraz dinlenmeni öneririm. Ateşin olsa da da şafakta yola çıkacağız. Bizi zaten yeterince oyaladınız."

Anında kör bir öfkeyle dolup taşıyorum. "Ah, affedin beni, kendi kaçırılmamı geciktirmekten nefret ederim." Kolumu kaldırıp suçlayıcı bir şekilde ona doğrultuyorum, bu hareket harap olmuş bileğime bir acı spazmı gönderiyor. "Hatırlatmama gerek var mı, sen beni kırların ötesine, Tanrı bilir nerelere sürüklemeseydin şu anda hiç hasta olmayacaktım."

Kara kaşları yukarı doğru kıvrılrsa da yüzünün geri kalanı donuk kalıyor. Konuştuğunda sesi çileden çıkaracak kadar düz. "Senin dilsiz olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Keşke," diye ısııyorum kendimi durduramadan. "Sen beni bir... bir... vahşi geyik gibi avlayıp duvarına asmadan önce gayet iyi idare ediyordum."

Uzun bir süre beni inceliyor. "Böyle mi ? Belki de ateş aklını karıştırmıştır. Çünkü benim görüşüme göre, senin nankör kıcını Eldialıların ellerinde kesin bir ölümden kurtardım."

"Şüphesiz sadece kendi hain amaçlarınız için."

Homurdanacak kadar küstah.

"Sen..." Dişlerimi sıkıyorum. "Şafakta yola çıkalım diyorsun, nereye? Beni nereye götürüyorsun? Sana hangi kral emir veriyor? Kral Eld değil, çünkü seni kendilerinden biri sanmalarına rağmen adamlarını gözünü kırpmadan öldürdün."

Cevap vermiyor.

"Söyle bana, lanet olası!"

Ama o sadece bana bakıyor, hiç etkilenmemiş, mermerden oyulmuş bir adam gibi. Onu boğazlamak istiyorum. Kendimi durdurmak için dudağımı ısııyorum.

Binlerce soru dilimin ucuna gelse de daha fazlasını soramıyorum. Öfke göğsümde dönüyor, göğüs kafesimin altında bir girdap. Öfkem üzerinde tuttuğum tasma gerçekten de çok ince. Eli her zaman ruh halimin bir yaz fırtınası gibi olduğunu, bir anda ortaya çıktığını ve dikkatli olunmazsa büyük zararlar verebileceğini söylerdi.

Ne yazık ki komutan benden pek korkuyor gibi görünmüyor. Sinir bozucu bir kayıtsızlıkla kılıcını kınına sokuyor ve ayağa kalkıyor. Çam iğneleri pantolonuna yapışıyor; onları fırçalama zahmetine . Burada, bu en gizli yerde bile savaşa hazır. Tuniğinin deri göğüs askısı fırlatma bıçaklarıyla dolu. Sol kalçasına bir hançer bağlanmıştır; bir diğeri çizmesinin üstünden dışarı çıkar. Tam yükseklikte, miğferi yakındaki bir ağacın dallarına sürtünüyor. Sanırım kafasına kalıcı olarak kaynaşmış olmalı, çünkü hiç çıkarırken görmedim.

Bu nasıl bir hayat böyle? Her zaman tepeden tırnağa silahlı, her an savaşmaya hazır? Görünmez düşmanlara karşı sürekli tetikte olmak?

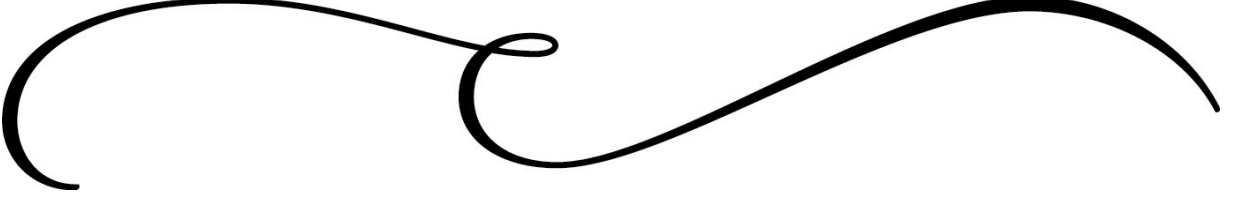
"Şafak vakti," diyor Scythe, sert sesi sessizliği bozarak. "At binmeye hazır ol. Yarı ölü olman umurumda değil."

"Seninle bir gün daha geçirmektense tamamen ölmeyi tercih ederim," diye çıkışıyorum, saçlarımı omzumun üzerinden savurarak mağaraya doğru yürürken tabanlarımdaki acıyı görmezden geliyorum. Nemli eteklerim ayak bileklerimin etrafında sallanıyor, kumaş çıplak tenime çarpıyor.

Bu şekilde uyumak soğuk bir gece olacak. Mağaranın içindeki kısık ateş, kışın yaklaşan soğuğu karşısında sadece hafif bir sıcaklık sunuyor. Scythe'ın nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını duymadan önce içeride birkaç adım atabildim.

"Sanırım dilsiz olmasını tercih ederdim."

CHAPTER BEŞ

Scythe beni sarsarak uyandırdığında hava hâlâ karanlıktı. Tekmeler, aslında, botunun ucu ağrıyan kürek dürtüyordu. Bir yatakta uyumak kayalar arzulanan bir şey bırakıyor.

"," diyor alçak sesle. "Gitme vakti geldi."

Ayağa kalkmaya çabalarken nefesimin altında ona küfrediyorum. Mağaranın içi buz gibi. Yanında kıvrılmış uyuduğum ateşi çoktan söndürmüştü, düşmanımın pelerini altıma yayılmıştı. Sonunda bilincim yerine gelmeden önce saatlerce titrediğimi hissettim. Küçük bir mucize eseri, ateşim gece boyunca geri gelmedi.

Scythe pelerinini almak için eğildi ve kaba bir hareketle çakılları silkeledi. Başka bir şey söylemeden mağaradan çıkıyor ve beni karanlıkta yalnız bırakıyor. Peşinden topallayarak gidiyorum, şafak öncesi sabahına adım atarken soğuktan titriyorum. Kar taneleri süzülüyor, dünyayı elmalı tartın üzerindeki ince bir şeker tabakası gibi örtüyor. Kirpiklerime takılıyor, saçlarıma yapışıyor, elbisemin kollarındaki ince kumaşa yapışıyorlar.

At çoktan , bodur bir ağacın dalları altında sabırla bekliyor. Scythe'ın düdüğüyle tırısla yaklaşıyor. Komutan bana doğru döndüğünde gerildim.

"Aklından bile geçirme," diye tıslıyorum, ulaşamayacağı bir yere doğru geri çekilerek. Donup kalıyor, kaşları kalkıyor.

"Ben ne atınıza bağlayacağınız bir heybe, ne de umarsızca savrulacak bir arpa çuvalı değilim."

"Doğru," diye mırıldandı. "Arpa çok daha katlanılabilir bir arkadaşı olurdu."

Ona ters ters baktım. "Eğer kavga etmeden seninle gelmemi istiyorsan, bana saygılı davranmaya başlayacaksın."

"Öyle mi?"

Yanaklarım öfkeyle kızardı. "Beni nereye götürdüğünüzü söyleyerek başlayabilirsiniz. Bu yolculuğun sonunda beni nasıl bir kaderin beklediğini bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum."

Aramızdaki mesafeyi bir adımda kapatıyor, üzerime geliyor. Sinmemek için tüm gücümü harcıyorum.

"Benim saygım kazanılan bir şeydir - dünyamız ve dünyamızda yaşayanlar hakkında kuruntulu saflıklarla tüketilen korunaklı küçük kızlara verilen bir şey değil."

"*Korunaklı mı?*" Alay ediyorum. "Değerlendirmeni neye dayandıryorsun? Yaşıma mı? Görünüşüme mi? Sessizce uçtuğumuz şu son birkaç gün boyunca sarf ettiğimiz bir avuç kelimeye mi?"

"Bunu, benimle pazarlık yapabilecek bir konumda olduğunuza inanmanıza dayandırıyorum."

Yeraltı dünyasından zarar görmeden çıkmak anlamına gelseydi Ölüm Tanrısı'nın kendisiyle pazarlık , ama onu açıkça kötülüğün vücut bulmuş haliyle karşılaştırarak herhangi bir iyilik kazanacağımdan şüpheliyim. Sakinleştirici bir nefes çekiyorum. "Sadece prangalar ya da ipler olmadan dosdoğru gitmek istiyorum. Kaçmayacağım. Size söz veriyorum."

"Söz mü?"

Başımı
salladım.

Yüz ifadesi düz, ama gözlerinin derinliklerinde bir merak titreşimi görüyorum. Kirpiklerinde kar taneleri var. "Peki bir buçukluğun sözünün değeri tam olarak nedir?" diye soruyor, sesi tehlikeli derecede yumuşak.

"Bir katilin sözünden daha fazlası, emin olun."

Ürkekliği neredeyse fark edilmiyor ama onu görebilecek kadar yakınım. Eğilirken gözleri karanlık bir alev gibi parlıyor. Ciğerlerimdeki nefes onun yakınlığı karşısında kesiliyor.

"Görünüşe göre bir konuda yanılıyorsunuz. Sen sadece benim iznimle varsın. Kalbin atmaya devam ediyor çünkü ben öyle olmasını uygun gördüm. Bu, nereye gittiğimiz ya da sizi oraya götürmek için seçtiğim yol konusunda hiçbir söz hakkınız olmadığı anlamına geliyor. Bu aynı zamanda hiçbir şeye hakkın olmadığı anlamına geliyor - ne bilgiye, ne nezakete, ne de inatçılığınla kendi başına açtığın ateşi yatıştıracak bir bakıcıya."

Ağzım açık kaldı. "Sanki hastalık istemişim gibi konuşuyorsun!" " de olabilirdi! Burada, vahşi doğada, bir dikkatsiz hata ölüm cezası anlamına gelebilir. İltihaplanmaya bırakılmış bir yara sizi bu tepelerde kol gezen düşmanlardan daha çabuk öldürecektir."

"Ne kadar şaşırtıcı bulsanız da, sadece sizi kızdırmak için hastalanmadım. Sizi temin ederim, kendimi iyi hissetseydim yolculuk çok daha keyifli olurdu."

"Neyi hoş bulduğunuzla fazla ilgilenmiyorum."

"Evet, bunu açıkça belirttiniz." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sanırım bu, dik sürüşün tartışmaya açık olmadığı anlamına geliyor."

"Kasıtlı olarak mı kalın kafalısın yoksa sadece yavaş mı düşünüyorsun?" Duraksaması sıkı sıkıya dizginlenmiş bir öfkeyle doludur. "Yoksa inatçılığınla beni kışkırtmak mı istiyorsun?"

Dudaklarımı tatlı tatlı büzüyorum. "Nereden aklına geldi böyle bir fikir?"

"Beni zorlama, küçük kız. Ve aramızdaki gücün kimin elinde olduğunu asla unutma." Gözlerini benimkilere dikti. "Belki de prangalarını geri takmalıyım. Demirden çok hoşlanıyor gibiydin."

Midem takla atıyor.

"Ya da belki başka bir ilmik yaparım ve atımı sürerken seni arkamdan çekerim. Ne kadar hızlı koşabildiğini gördün. Ayak uydurmakta zorlanmayacağından emin misin?"

O konuşurken yüzüm solgunlaşıyor. Dudaklarını büken zalim gülümsemeye bakılırsa fark ediyor.

"Ne? Başka itirazın yok mu?" Geri çekiliyor, alanımdan çıkıyor ve ben nefes almaya devam ediyorum. "Güzel. Bin şu lanet olası ata. Yüzüstü, düzgün bir tahıl çuvalı gibi."

Benim var.

Yolculuğumuz boyunca üç kez daha kamp kuruyoruz, her seferinde misk kokulu mağaralarda ya da sığ taş çıkıntılarında, kısık bir ateşin sıcaklığıyla elementlerden anlık bir sığınak alıyoruz. Her seferinde Scythe kısa bir süreliğine ortadan kayboluyor ve büyük, kanlı ellerinde gevşek duran bir tavşan ya da başka bir avla geri dönüyor. Yorum yapmadan yiyorum, düşmanımdan yardım almaktan ne kadar nefret etsem de gücümü toplamam gerektiğini biliyorum.

Garip bir yol arkadaşı. Ara sıra verdiği sert emirler dışında bana pek bir şey söylemez. Ama bana zarar vermiyor. Aslında, aksini iddia etmesine rağmen, benim iyiliğime oldukça yatırım yapmış görünüyor.

Ateş nihayet başımdan düştüğünde, onun hareketlerini daha keskin bir şekilde fark etmeye başlıyorum. At sürerken beni karın en kötüsünden korumak için üzerime örttüğü pelerin. Uyurken başımın yanına bıraktığı bir çift kalın yün çorap - ayakkabı yerine kötü bir alternatif ama hiç yoktan iyidir. Sözsüzce ellerime tutuşturulan şifalı merhem kavanozu. Onu yaralarımın sürerken ve bileklerimi vardiyamın şeritleriyle yeniden sararken kamp ateşinin ışığında beni izleyişi, gözlerinde garip bir ağırlık.

Onu hiç dinlenirken görmedim. Görünmeyen düşmanlara karşı sürekli tetikte duruyor, beni tedirgin eden bir dikkatle çevremizi izliyor. Sık sık kırmızı ve siyah işaretleriyle yürüyen askerleri düşünüyorum. Bizi avlayanlar onlar mı? Yoksa Scythe'ın kendi adamları mı?

-Katlettiklerinin yoldaşları, giderek derinleşen kar yığınları arasında bizi izleyenler?

Hiçbir cevap vermiyor.

Bir de kask meselesi var. Hala onu çıkarırken hiç görmedim. Bazen kendimi miğferin altında ne renk saçlar olduğunu ya da metalin yokluğunun köşeli yüz hatlarını biraz olsun yumuşatıp yumuşatmadığını merak yakalıyorum... ama bu düşünceler çabucak zihnimin gerisine sürölüyor. Beni esir alan kişinin sarı saçlı ya da kuzguni saçlı olmasının ne önemi var ki? Böyle gereksiz ayrıntılar durumumu değiştirmeyecek.

Fırsat buldukça uyku çalıyorum. Daha önceki kabadayılık rağmen, hâlâ ölçülemeyecek kadar yorgunum. At sırtında bile dinlenmeyi öğreniyorum, aygırın metronomik pıtırıtlarıyla sarsıntılı bir uykuya dalıyorum. Ama rüyalarım karanlık görüntülerle dolu.

-Çarpışan kılıçlar, damlayan kanlar ve buzdan bir diyarda yuvarlanan kara bulutlar; yutan bir kum denizi üzerinde dumanla kaplı gökyüzünde daireler çizen leş kuşları. Geçmişin ve geleceğin dehşeti, fırtınaların en şiddetlisiyle zihnimde dönüp duruyor.

Üç gün boyunca tepelerden geçeceğiz. Sürekli yukarı, kuzeye doğru, sıcaklık düştükçe yüksekliğimiz artıyor. Sarp tepeler, karanlık gökyüzüne doğru uzanan sarp zirvelere dönüşüyor. Hava her geçen saat daha da soğuyor, ağaçların üzerindeki kar bu dağlık bölgeye özgü alçak çamların dallarını zorlayacak kadar kalın.

Atın sağrısına yüzükoyun uzanmış, sürekli beyaz bir bulanıklık halinde geçen zemini izliyor ve kemiklerimi sızlatacak kadar titriyorum. Soğuktan korunmak için zihnimi sıcak anılarla dolduruyorum. Kucağımda kalın bir battaniye, ocağın yanında kitap okuyorum. Eli'nin çalılıklardan kurtardığı sokak kedisi Whiskers, bir güneş ışığında uyukluyor. Elimin çemberine sıkıştırılmış bir fincan elma şarabı. Fırıncının çırağı Tomas, bereketli yaz gecelerinde bana gizlice ballı kek yedirirdi. Omuzlarıma dolanan ve bana güvende olduğumu hatırlatan güçlü kollar.

Sürüş pozisyonumun onursuzluğu gururumu incitiyor ama bu konuda yapabileceğim çok az şey var. Protesto etmek beni hiçbir yere götürmedi. Olumlu şeylere odaklanmaya çalışıyorum. Prangalarım çıkarıldı. Merhem de yardımıyla bileklerim iyileşmeye başladı, de düşündüğümde çok daha hızlı bir şekilde. Ateşim en azından şimdilik düşmedi. Karnım doydu, susuzluğum giderildi. Ve beni esir alan kişiyle geçirdiğim zaman neredeyse sona erdi.

Öyle olmalı.

Anwyvn coğrafyası hakkındaki bilgim kuşkusuz yetersiz ama eninde sonunda Kimmer Dağları'na varacağımızı biliyorum. Ve kimse oradan öteye seyahat etmez. Geri dönmeyi planlamıyorlarsa tabii. Pürüzlü, karlı zirvelerden geçen tek bir geçit var. Avian Boğazı; sadece birkaç adamın yan yana yürüyebileceği kadar geniş, dar bir geçit. Geçtiğimiz iki yüzyıl boyunca sayısız ordu burada düşmüş, kuzeyli oklar tarafından vurulmuş ya da beklenmedik çığlara gömülmüş, cesetleri bir daha asla çıkarılamamış. Halk, derin karın altındaki toprağın kırmızıya boyandığını söyler; Kuzey Toprakları'nı fethetmek için yapılan pek çok beyhude girişimin sonucudur bu.

Dağların ötesindeki hakkında kesin olarak bilinen pek bir şey yok. Efsanelere inanılacak olursa, maegic çağında şekli bozulmuş canavarların serbestçe dolaştığı buzlu, misafirperver olmayan yerlerdir. Cull'dan beri, kuzeyi hala evi olarak gören tek canavar bir adam. Bir kral. Çünkü en sıradan köylüler bile, barbarlığı güneyli savaş lordlarınıninkine yarışan Llŷr Kralı Soren'den bahsedildiğini duymuştur.

Avian Boğazı'nın diğer tarafında bulunan ve Midlandlılara karşı acımasızca savunduğu krallık onun krallığıdır. Küçük çocukların en korkunç kâbuslarında gözlerinin önüne gelen onun yüzüdür. Kadınlar kocalarının onunla asla savaşta karşılaşmaması için dua eder. Sertleşmiş askerler korku dolu seslerle onun savaş taktiklerinden bahsederler.

Dehşetlerinin haklı olup olmadığını ilk elden öğrenmek gibi bir arzum yok. Kendimi temin ederim ki Scythe bile Llŷr'u peşimizdeki düşmanlardan saklanılabilecek bir yer olarak görecektir kadar pervasız değildir. Yine de daha uzağa

Kuzeye doğru kendime olan güvenim azalıyor... ve midemdeki düğüm daha da sıklaşıyor.

Tekrar durduğumuzda, gökyüzü karanlıktı. Saatin kaç olduğunu söyleyemiyorum. Öğle vakti bile dağların gölgesinde dünya loş. Yaklaşan karın vaadi üzerimize bastırıyor, her nefese nemli bir ağırlık katıyor.

Aygır, çıkıntılı bir uçurumun kenarına tutunmuş ince çam ağaçlarının arasında yavaşlıyor. Boynumu büktüğümde, bunun uçurum olduğunu görüyorum. Gözlerime göre dipsiz. Vadinin derinlikleri mürekkep gibi bir gölgeye gömülmüş. Bu derin uçurumun karşısında, buz tutmuş zirveleri güneşi engelleyen Kimmerler beliriyor.

Scythe iki parmağını ağzına sokuyor ve bana bir şahinin tiz ötüşünü hatırlatan bir ısıklık çalıyor. Ses taş kanyonda menzilin çok ötesinde yankılanırken irkiliyorum.

Bekleyeceğiz.

Yankılar kaybolduğunda dünya sessizliğe gömülüyor, sessizliği bozan sadece aygırın ara sıra toynaktan toynağa sürünmesi ve yüklü ağaç dallarından düşen karın boğuk sesleri. Neyi beklediğimizi bilmiyorum, ta ki birkaç dakika sonra cevap niteliğindeki bir gıklama rüzgârda bize geri dönene kadar.

Vadinin diğer tarafında biri var. Scythe'ın işaretini bekleyen biri.

Bir sinyal... ne için? Kimden?

Uzun süre merak edecek vaktim yok. Gıdak sesini duyar duymaz Scythe atı tekrar harekete geçiriyor ve vadinin kenarı boyunca yenilenmiş bir enerjiyle ilerliyor. Yüzüstü olduğum için pek bir şey göremiyorum ama uçuruma ne kadar yaklaştığımızı görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yanlış bir adım atarsak, ölümümüze .

Söyleyebileceğim kadarıyla yol yok. Neyse ki at yolu biliyor gibi görünüyor. Kısa bir yolculuktan sonra tekrar duruyoruz. Bu sefer Scythe attan iniyor ve bağlarımı çözüyor. Ne zaman onun hoşuna gitmeyecek kadar yavaş hareket etsem, korkunç geleneğimiz haline geldiği gibi beni yere itmeye fırsat bulamadan, geriye doğru kayıyorum ve ayaklarımı kendim buluyorum. Bacaklarımın bükülmesini engellemek için üzeniği kavramak zorunda kalıyorum ama en azından ayaktayım. Scythe'a döndüğümde ruhum meydan okumayla dolup taşıyor.

Bana bakmıyor bile. Odağı vadide.

"Buradan geçeceğiz," diyor. "Yavaş. Tek sıra halinde. Sen ata önderlik edeceksin. Ben arkayı alacağım."

İleriye doğru bir adım atıp niyetini ilk kez gördüğümde gözlerim açılıyor. Geniş kaya ve gölge boşluğu boyunca, cılız bir köprü kurulmuş. Onu vadinin iki yanından sarkıtmış olan kalın halatlar yaşlılıktan yıpranmış görünüyor. Ahşap çitaları benim hoşuma gitmeyecek seyrek aralıklarla yerleştirilmiş - bazıları tamamen eksik gibi görünüyor. Rüzgârda sallanıyor, tehlikeli bir şekilde gıcırıyor.

"Ciddi olamazsın," diye nefes alıyorum, dehşete düşmüş bir halde. "Mizah anlayışıyla tanınmam."

"Bunun bizim ağırlığımızı taşımasına imkân yok!"

"Olacak. Olmalı." Scythe'ın sesi alçak. "Karşıya geçmenin tek yolu bu - tabii kanatlanıp uçmayı planlamıyorsanız."

"Karşıya geçmeyi hiç düşünmüyorum! O Tanrı'nın unuttuğu dağlara gitmektense düşüp ölmeyi tercih ederim."

"Bu ayarlanabilir."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona ters ters bakıyorum. "İkimiz de bana canlı ihtiyacın olduğunu biliyoruz."

Gözleri benimkilere kaydı. "mi?"

"Eğer yapmasaydın, çoktan on kere ölmüş olurdum."

Cevap olarak sadece bir homurtu duydum.

Dağlara bakıyorum. Başımı sonuna kadar geriye eğsem bile yoğun bulut örtüsünün arasından zirveyi seçemiyorum.

"Peşimizdeki düşmanlar her ne olursa olsun, bizi orada bekleyen canavarlardan daha korkunç olamazlar."

Scythe'ın karanlık alayı beni sarsıyor. "Canavarlar hakkında çok az şey biliyorsun, kızım." Duraklıyor. Ses tonunda bir duraksama -korku olabilir mi? "Yine de burada kalamayız. Peşimizdeki adamlar çok uzakta değil. Onlardan en iyi ihtimalle yarım gün öndeyiz. Eğer ... diyelim ki bir buz devi için yalvarıyor olacaksınız."

"Buz devi mi? *Buz devi* mi dedin?"

"Gel." Eli koluma yapışıyor ve beni köprüye doğru çekmeye başlıyor. Dehşet göğsümde canlanıyor. İnfazın ertelenmesi için yalvarmadan edemiyorum.

"Bekle! Bekle," diye yalvarıyorum, parmaklarını kolumdan çekmeye çalışıyorum. "Eğer gerçekten kuzeye gitmemiz gerekiyorsa, başka bir yol olmalı!"

"Hiçbiri hayatta kalamazdı."

Gözlerimi kocaman açarak yaklaşan boşluğun öbür tarafında beliren dağlara bakıyorum. Yakından bakınca daha da ürkütücü görünüyorlar. "Kuş Boğazı'nı , değil mi?"

Scythe bana sertçe bakıyor ama şüphelerimi yalanlamıyor. "Bir Midlands köylü kızı boğaz hakkında ne bilir ki?"

"Sadece içinden geçmeye çalışanların göğsüne bir ok yemesi ya da kendilerini bir çığın altında bulması eşit derecede olası." Yüz hatlarım çatık bir ifadeye büründü. "Yine de buzlu bir mezarın, Kuzeylilerin kral dediği o barbarın ellerinde ölmekten daha iyi olduğunu düşünüyorum."

Ölçülü bir duraklama oldu. "Soren'i duymuşsunuzdur o zaman."

"Bu sizi şaşırttı mı? Carvage'ın kum kervanlarından Seahaven'ın beyaz kıyılarına kadar bu toprakların her köşesinde onun kana susamış kahramanlıkları fısıldanıyor. Anwyvn'in savaşı krallarının çok az ortak noktası var, ama bu cephede tam bir uyum içinde görünüyorlar: Kral Soren idam edilmesi gereken bir bela."

Scythe karşılık vermeyince ona bakıyorum. Gözleri karanlıkta parıltıyor gibi, aklıma gelmeyen düşüncelerle dolu.

deşifre etmek. Yüzünde, başka bir adamda olsa sıkıntıya dönüşebilecek bir ifade var.

Boğazımı temizleyip konuyu değiştiriyorum. "Bana Avian Boğazı'nın dağlardan geçen tek yol olduğu söylendi." Halat köprüye bakıyorum. "Görünüşe göre öğretmenim yanılmış."

"Başka yollar da var. Daha eski yollar. Artık pek kimse onları bilmiyor."

"Ama sen biliyorsun." Zihnim dönüyor. "Nasıl? Midland seferinden bir asker - sizin rütbenizden biri bile olsa - böyle şeyleri nasıl bilebilir? Tabii..."

Tabii Midlands'dan değilse.

Bana cevap vermiyor. Ama birlikte geçirdiğimiz süre boyunca onu okumayı öğrendim. Ağzının sertliği günlerdir şüphelendiğim şeyi doğruluyor. Her kim ise -her kimmiş gibi davranıyorsa- ormandan gelen orta halli bir asker ya da ovadan gelen sıradan bir savaşçı değil. Hiçbir kâğıttan kral ona tebaa demez.

O Kuzey Toprakları'ndan.

Bundan artık eminim.

Ona tekrar soru sormak için ağzımı açıyorum ama o konuşmayı bitiriyor. Köprünün başlangıcına ulaşana kadar beni çekiştiriyor; burada iki devasa taş sütun nöbetçi gibi duruyor ve her biri belimden daha kalın olan ipleri bağlıyor. Aralarında duruyoruz.

sallanan patıkaya bakarken midem ayaklarıma dolanıyor. Bir seferde sadece bir kişinin geçebileceği kadar geniş. Yakından bakınca daha da çürük görünüyor, en orta noktada derin bir şekilde sarkıyor ve diğer tarafa ulaşmadan önce sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor. Tüm aparat, vadiden her rüzgar esişinde ölmek üzere olan bir adam gibi inliyor.

"Devam et o zaman."

Scythe'a dik dik bakıyorum. Miğferinin altından görebildiğim kadarıyla yüz ifadesi tavizsiz. "Sanırım şansımı Avian Boğazı'nda denemeyi tercih ederim."

"Bu sana bağılı değıil." Çenesini salladı. "*Git.*"

"I..." Sertçe yutkunuyorum. "Yükseklik hayranı değıilim."

"Tabii ki değıilsin. Tanrım, başıma açtığıın onca bela için seni ormandaki o adamlara bırakmalıydım."

"Neden yapmadın o zaman?" Ben de karşılık verdim. "Senden beni kurtarmanı istediğıimi hatırlamıyorum."

Kolumu acıyla sıkıca kavırıyor. Sıkıntımı belli etmeyen bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü bir öfke homurtusuyla beni anında bırakıyor. Sakinleştirici bir nefes alırken göğsü genişliyor. "Elbette, bu kadar inatçı bir çocuk..."

Sözünü bitirdiğinde kaşlarım kalkıyor. Ne demek istediğini sormak için ağzımı açıyorum ama Scythe bir adım atıyor ve beni ileriye doğru sürüklemek için dikkate değıer olmayan gövdesini kullanıyor. Köprüye isteğıimle adım atmayı başaramayınca sırtımın alt kısmından itiyor. Çorabım ilk çıtaya çarptığında inliyorum. Parçalanmış tahta ağırlığıım altında yeni bir gıcırtı çıkarıyor ve korku kalbime hükmederken donup kalıyorum.

"*Git,*" diye tıslıyor Scythe arkamdan.

Ama hareket edemiyorum. Felç olmuş bir halde, ilk iki çıta arasındaki boşluktan aşağıdaki zifiri karanlık uçuıruma bakıyorum. Karanlığın sonu yok gibi görünüyor.

Kasvetli bir sonbahar olacak.

Beni tekrar itiyor ve düşmemek için ip korkuluklara tutunuyorum.

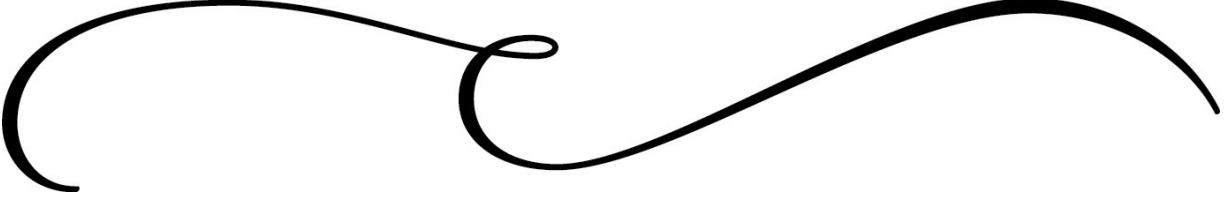
"Sen benim ölümüm olacaksın," diye mırıldanıyor.

Cevabım metalik bir çınlamayla gölgelendi. Başım tam zamanında dönüyor ve bir okun birkaç santim solumuzdaki taş sütundan sekip yere düştüğünü görüyorum. Okun siyah ve kırmızıydı.

Scythe'ın gözleri donuk bir an için benimkilerle buluşuyor. Burun delikleri parlıyor. Sözleri geldiğinde jilet gibi keskin, yoğunluğuyla beni kesiyor.

"*Buradalar.*"

CHAPTER ALTI

A Bir ok daha havada süzülüyor, yüzümdeki tüyleri diken diken edecek kadar yakınımdan vızıldayarak geçiyor. Düşme ihtimali Vadideki ölüm birdenbire o kadar da korkutucu gelmemeye başladı; alternatif bu kadar barizken değil. Elli adım ötedeki ağaç hattından akıp gelen kırmızı giysili askerlerin gözlerinde ölüm parlıyor; kiminin elinde meşale, kiminin elinde kılıç ve kalkan var. O kadar yakınlar ki tuniklerinin üzerindeki birbirine kenetlenmiş torcları görebiliyorum.

"Tanrılar aşkına, *git!*" Scythe sabırsız elleriyle beni ileri iterek bağıyor. "Koş!"

Belirsizlik ve tereddüt için zaman yok. Çıtalar hızla ilerliyorum, çoraplı ayaklarım inleyen tahtaya vuruyor, ellerim halat korkuluklara tutunmaya çalışıyor. Köprü altımızda sallanıyor. Bu biraz sandalda ayağa kalkmaya benziyor; tek bir hatalı ağırlık kayması felakete yol açabilir. Ne aşağıdaki uçuruma ne de arkamızda hızla bize yaklaşan askerlere bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Sesleri gece havasına karışıyor; bir yüzbaşı emirler yağıdırıyor, adamları cevap veriyor. Çok yakında köprüye ulaşacaklar.

Bütün bir bölüğün ağırlığı altında kalıp kalmayacağını merak etmeme izin vermiyorum.

Aygırın toynakları topuklarıma sabit bir şekilde vuruyor. Çoğu at böyle bir geçişte tereddüt ederdi ama o kendinden emin bir hayvan; uçurumun kenarındaki okçulardan etrafımıza yağın ve rahat edemeyeceğimiz kadar yakın hedefler bulan okların sürekli kuşatması altında bile.

"Biraz daha yavaşlarsak, şişleneceğiz!" Scythe arkadan huysuzca sesleniyor.

"Biraz daha hızlı olursak, atacağız!" Ben bağıyorum.

"Kalbe saplanan bir kuyudansa keskin bir düşüş daha iyidir!"

Nabzım normalin iki katı hızla atıyor, hızımı arttırıyorum. Henüz köprünün ortasına gelmedik, aşağıya doğru eğiliyor - sağlam zemine ulaşmadan önce hala uzun bir yolumuz var. Karanlıkta gözlerimi kısarak bakarsam, karşı kıyıdaki ikiz taş sütunları seçebiliyorum.

Gözlerim diğer tarafa sabitlenmiş bir şekilde koşarken, o kadar odaklanmışım ki oklara, ara sıra eksik kalan adımların üzerinden atlamaya- çok geç olana kadar kırık çitayı görmüyorum. Ayağım bir yumruğun kâğıdı delip geçmesi gibi geçiyor ve toz haline gelip dereye düşerken, kendimi onun peşinden düşerken hissediyorum.

Bacaklarım havada pedal çevirirken çığlık atıyorum, tutunacak sağlam bir şey bulmak için faydasızca çabalıyorum. Momentumum bana karşı çalışıyor ve tüm vücudumu deliğe doğru itiyor. Bir taş gibi batıyorum, kaderimi durduracak gücüm yok. Zihnim bulanıklaşıyor, paniğin beyaz gürültüsüne tek bir düşünce hakim oluyor.

Ben öleceğim.

Avuçlarım bir çarptığında bacaklarım çoktan boşluğa girmişti. Umutsuzca tutunuyorum, yüzeyi tırmalıyorum. Tahta parçalanmış, pürüzlü ve çok dayanıksız. Kenarları avuç içlerimi oyarken, onun da yol vereceğini düşünüyorum ama sıkı tutunuyorum. Kalbim göğsümün içinde öyle sert çarpıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

At, bir çarpışmadan kıl payı kurtularak sıkıntılı bir kişnemeye geri çekiliyor. Nal sesleri arasında Scythe'ın bir şeyler haykırdığını duyuyorum, ama zihnim onun sözlerini algılayamayacak kadar korkuyla dolu, ölümüne düşme, yutulma

gölge, acı verici sıçrama. İnişimi durdurmuş olsam da, bu savaşın sadece yarısı. Kendimi yukarı çekmek çok daha zor olacak.

Korku damarlarımda bir iksir gibi güçlü bir şekilde dolaşıyor. Sallanırken kaslarım her geçen an daha da geriliyor, kafatasımın içinde ölümcül hesaplar dönüyor.

Daha ne kadar ?

Çıtanın kırılmasına daha ne kadar var?

Scythe'ın sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor. "Yaralandın mı?"

"Hayır," diye sesleniyorum. Kelime boğazımda düğümleniyor. "Ama basamak paramparça oldu. Kayıp düştüm."

Cevap vermeden önce belirgin bir duraklama oluyor. "Sana buradan ulaşamıyorum. Kendini yukarı çekebilir misin?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Sanırım öyle."

"O zaman çabuk yapsan iyi olur." Alçak bir küfür duyuyorum. "Şimdilik ok menziline dışındayız ama diğer tarafta sonsuza dek beklemeyeceklerdir. Eninde sonunda karşıya geçme riskini alacaklar ve kılıçlarıyla gelecekler." Bir duraklama daha. "Onlarla teker teker savaşabilsem bile, şüpheliyim-"

Gözlerim kapanıyor. Cümlesini bitirmesine gerek yok; ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Köprü onlarla savaşmasına yetecek kadar uzun süre dayanmayacak. İlk asker bize ulaşmadan çok önce hepimiz uçurumun dibinde ölmüş olacağız, parçalanmış kemik ve kopmuş halat

Zamanımızın hızla tükendiğinin farkında olarak, iki kez kendimi çekmeye çalışıyorum ama nafile. Belki altı ay önce, altı hafta önce, hatta altı gün önce bile yeterince güçlü olabilirdim. Ama zayıfım, kaslarım çok az yemek ve çok fazla uykusuz geceden dolayı körelmiş durumda. Hasarlı bileklerim henüz burada asılı kalmaktan başka bir şey yapabilecek kadar iyileşmedi, metanet kuyumun kurummasını bekliyorum.

Yerçekimi , gittikçe ağırlaşıyor ve beni inişe doğru itiyor. Ayaklarım tekmelerken bacaklarımın etrafındaki etekler birbirine dolanıyor.

Boş havayı boş yere yokluyor, bulunamayan yerde satın alma arıyor.

Rhya, diye ısrar ediyorum, gerilen kollarımda dalgalanan acıyı görmezden gelerek. *Buraya kadar gelmedin ve bu kadar çok şeyden sağ kurtulmadın, sadece burada hatalı bir adımın ellerinde ölmek için.*

Tekrar denediğimde boğazıma bir çığlık takılıyor. Yine *başarısız oldum*. Ses, vadide giderek artan rüzgârın uğultusundan zar zor duyuluyor. Ben , talihsizlikten mi yoksa tamamen başka bir şeyden mi bilinmez, rüzgâr fısıltıdan çığlığa dönüşüyor; öyle ani bir değişim ki, doğa kanunlarına meydan okuyor gibi görünüyor. Aniden, hava akımları tahmin edilemez bir girdapla etrafımızda dönüyor, köprüyü öyle bir güçle soldan sağa savuruyor ki, gerçekten ters dönebileceğimizi düşünüyorum. Halatlar inliyor, ahşap , biz sallanıp bükülürken sınıra kadar test ediliyor.

Kendimi yukarı kaldırma çabalarım anında sona eriyor. Bir ileri bir geri savrulurken hayata tutunmak için yapabildiğim tek şey bu. Zihnim kör bir dehşetle çalkalanıyor, kafatasımın içinde yankılanan ezici bir güç. Yapabileceklerinin ötesine itilen bedenimi spazmlar ele geçiriyor.

, bekle, .

Rüzgârın gücü o kadar kuvvetli ki gözlerimden yaşlar akıyor ve saçlarım yüzümün etrafında şiddetle savruluyor. Eteklerim ölümcül bir yelken. Nefes almaya çalışıyorum ve alamadığımı fark ediyorum. Ciğerlerim kaskatı donmuş gibi hissediyorum. Göğüs kemiğimin üzerindeki doğum lekesi o kadar soğuk ki yakıyor.

at yüksek sesle anırıyor, sesi at korkusuyla dolu. Scythe yine bağılıyor ama fırtınanın uğultusundan ne anlayamıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum, çünkü ani fırtına karşısında gücüm nihayet kırılma noktasına ulaştı.

Başarısız oluyorum.

Düşüyor.

Kavrayışım zayıflıyor, boşluktan geriye doğru kayarken ellerim parçalanmış tahtaya sürtünüyor. Midem yukarıya, boğazıma doğru uçuyor. Etrafta rüzgar vahşi bir şey gibi feryat ediyor. Yoksa ben mi feryat ediyorum?

Dünyanın geri kalanı künt hislere dönüşür. Karanlık, rüzgar, yenilgi. Gözlerim kapalı, kendi teslimiyet anıma tanık olmak istemiyorum.

Yakında görüşürüz, Eli.

Beni kurtaran o son yakarış mı? Bir koruyucu ruh, yardım elini uzatmak için gökyüzünden bana mı bakıyor? Sanırım bundan asla emin olamayacağım. Ama ister tanrısal bir mucize, ister kaderin şanslı bir oyunu olsun, tam düşmeye başladığım anda köprü büyük bir rüzgarla öne doğru savruluyor. Boş hava yerine, vücudumun katı bir şeyle çarpıştığını hissediyorum.

Gözlerimi açacak gücü bulduğumda, köprüde uzanıyordum ve sadece ayaklarım boşluktan sarkıyordu. Nefes nefese kalıyorum, aklım başımdan gidiyor, kollarım ağrıyor, kalbim rahatlama ve korkuyla aynı ölçüde çarpıyor.

"Göklerde ne..." Scythe'ın sözleri bana doğru sürükleniyor. Ani sessizlikte sesi kasvetli - çünkü kükreme tamamen kesildi.

Rüzgar gitti.

Geldiği gibi aniden kaçıyor, bir kalp atışı ile diğeri arasındaki boşlukta kayboluyor. Altımdaki ahşap çiteler neredeyse hareketsiz, hafif bir esintiyle hafifçe sallanıyor.

Hayal mi ettim?

"İyi misin?" Scythe soruyor, sesi benim hissettiğim kadar sarsılmış geliyor.

misin? Hayır.

Yaşıyor

musun?

Evet. "Ben

iyiyim."

Nasıl olduğuna dair düşüncelerimi zorlukla toparlayabiliyorum ama şimdi soru sorma zamanı değil. Düşman bu kadar yakinken olmaz. Ayağa kalkıyorum, kalkarken dizlerim titriyor, ellerim halat korkulukları kavırıyor. Ciğerlerim ağrıyor. Aslında, tüm göğsüm ağrıyor, her nefes alışımda yoğunlaşan soğuk bir alev.

Geriye dönüp baktığımda atın sıvı gözleri bana kilitlenmişti. Neredeyse insani görünen bir farkındalıkla parlıyorlar.

Namlu elime doğru yöneliyor. Devasa gövdesinin etrafında Scythe'ın kaskının metal parıltısını ve ötesinde, uçurumun kenarındaki karanlıkta yanan meşaleleri görebiliyorum.

Yaklaşıyorlar.

Askerler köprüye yığılırken halatlar yeni ağırlık altında iniyor.

Scythe tekrar küfreder. "Zaman doldu. Geliyorlar. Harekete geçmeliyiz. Şimdi." Keskin bir nefes çekiyor. "İlerlerken daha dikkatli ol, olur mu?"

Karşılık vermemek için kendimi zor tutarak aygırın dizginini tutuyorum ve onu geldiğinde hızlı bir şekilde kayıp çıkanın üzerinden geçiriyorum.

ağırlığımı vermeden önce adımlarımı hafif tutarak temkinli hareket ediyorum. Bu sallanan ölüm tuzağından kurtulmak için biraz hızımı seve seve feda edebilirim.

Her geçen an havada gerilim artıyor, ta gökyüzü çatırdayana kadar. Adamlar bizi takip ederken köprü ağır botların altında zıplıyor, yavaş ama istikrarlı bir şekilde yer kazanıyor. Kaç kişi gönderdiklerinden emin değilim. Tek umudum köprünün diğer tarafa geçmemize yetecek kadar uzun süre dayanması.

Kırk adım.

*Sağlam zemine sadece kırk
adım. Eli'nin kulübesinin iki katı
genişliğinde.*

On bin kez yürüdüğün bir mesafe.

Her tehlikeli adımda yüreğim ağzıma geliyor ama ilerlemeye devam ediyorum; oklar bir kez daha etrafımızdaki gökyüzünde süzölmeye başladığında bile.

Arayı .

Yirmi adım.

*Tomas'la birçok çalıntı akşam geçirdiğiniz çayırın yarısı kadar.
Bunu yapabilirsin, Rhya.*

Ayak sesleri havada yankılanıyor. Sesler rüzgârı karıştırıyor, acı vaat eden alaycı sataşmalar. Meşalelerinin cızırtısı kulaklarımda canlı.

Çok yakınlar.

On adım.

"Acele et," diye gereksiz yere ısrar ediyor Scythe.

Gözlerim iplerin son bulduğu ikiz taş sütunlara kilitlenmiş durumda. Son mesafeyi koşarken üzerlerine yapışan donuk yeşil yosunlara . Bir ok vızıldayarak geçip çimenlere saplandığında, beni sadece birkaç santimle ıskaladığında, neredeyse hiç irkilmiyorum; ayaklarımın altındaki toprağı hissetmek beni o kadar rahatlatıyor ki, korkuya yer kalmıyor. Yeri öpebilirim, durduğum için çok mutluyum.

Aygır köprüden çıkarken beni takip ediyor, oklar yağmur gibi yağarken gözlerinin akı parlıyor. Toynakları temizlenir temizlenmez, okçuların menzilinden akıllıca tırısı kalkıyor ve yakındaki kayalık bir çıkıntının sığınağına doğru ilerliyor. Onu takip etmeye çalışıyorum ama acı dolu bir kükreme hareketlerimi durduruyor.

Döndüğümde Scythe'ın omzuna bir ok saplandığını görüyorum. Okun ucu kalbinin hemen üstünden çıkmış; ölümcül bir darbe değil ama neredeyse. Ağzı acıyla bükülürken öne doğru yalpalıyor ve kendini köprünün son çıtalarına tutuyor.

Ayağa kalkmıyor.

Bir an için hiç hareket .

Hâlâ kararsızlıktan donmuş bir halde, beni esir alan kişiyi terk etme dürtüsü ile buna eşlik eden tuhaf suçluluk duygusu arasında gidip geliyorum.

Koş, Rhya.

Ona hiçbir şey borçlu değilsin.

Seçeneklerimi değerlendirmek için çok az zamanım var. Köprünün ortasından geçerken -neredeyse sonumu getirdiğim noktadan çok uzakta değil- küçük bir grup adam ilerliyor, meşaleler karanlıkta yüz hatlarını aydınlatıyor. Şimdi hızla ilerliyorlar, o kadar yakınlar ki, tuniklerinin kırmızısını seçebiliyorum. Birkaç dakika içinde üzerimize gelecekler.

Scythe'ın iniltisi dikkatimi tekrar ona çekiyor. Belirgin bir acı içinde, ağır bir şekilde halat korkuluklara yaslanarak kendini yukarı doğru sürüklüyor. Sol kolu yanında gevşekçe sallanıyor. Parmak uçlarından koyu kan damlıyor, düzenli bir sel gibi. Gözlerini benimkilere kaldırdığında, sanki

Beni orada görünce şaşırdı. Sanki onu terk etmemi bekliyormuş gibi.

Neden onu terk etmedim?

"Kaçmalıydın, seni aptal," diye homurdanıyor, tökezleyerek ilerliyor, yürüyüşü dengesiz. Sağlam eliyle ipi kavıyor, kendini çekerken acı içinde homurdanıyor. Aslında haklı - ben bir aptalım - çünkü bana söylediği gibi koşmuyorum, ileri atılıyorum, köprüye geri dönüyorum, doğrudan yaklaşan tehlikeye doğru. O bir şey söyleyemeden, yaralanmamış kolunu omzuma doladım.

"Ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor?" Son çıtalar boyunca yanlamasına yürürken ben de kendimi tutamıyorum. Tanrım, çok ağır.

Sağlam zemine adımımızı atar atmaz yardımına omuz silkiyor. Beni sütunlardan birinin sığınağına iterken yüzü acı ve öfke dolu bir maskeye dönüşüyor. Kendi gövdesini ikizine yaslıyor, nefes nefese kalıyor. Sırtım taşa çarptığında sakinleştirici bir nefes çekiyorum, ne kadar kısa sürerse sürsün bir erteleme için minnettarım.

Etrafımızda oklar uçuşuyor. Sütunların diğer tarafına çarptıklarında takırdamalarını dinliyorum, sonra da vadiye doğru sekiyorlar. Eğer şimdi ağaç hattına doğru bir koşu yaparsam, vücudunda delik açılan tek kişi Scythe olmayacak.

"Şansın varken kaçmalıydın," diye feveran ediyor, her kelimesi acı dolu. Ağzı sert bir çizgi halinde bastırılmış. Her zamankinden daha solgun görünüyor; çok kan kaybetmiş.

"Hayatını kurtarmaya çalıştığım için beni affet, seni nankör serseri!" "Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu."

"Beni kandırabilirdi." Çenemi omzundaki yaraya doğru salladım. "İçindeki o okla ne kadar uzağa gidebileceğini sanıyorsun? O okçulardan kaçmanın imkânı yok."

"Onlardan kaçmayı planlamıyorum."

Kaşlarım kalktı. Ne istediğini sormak için ağzımı açıyorum ama fırsat bulamıyorum; çoktan sütununun arkasından çıkmıştı.

Delirdi mi?

Öyle olmalı. Hepsiyle dövüşmesine imkan yok. Kesinlikle yaralı değil.

Çok geçmeden niyetinin bu olmadığını anlıyorum. Sağlam koluyla Scythe yukarı uzanıyor, sırtına bağladığı kılıcı açıyor ve savuruyor. Köprünün sol tarafını temiz bir vuruşla kesiyor, kalın askı halatlarını alçak bir homurtuyla kesiyor.

Köprü sallanırken askerler çığlık atıyor, sağlam kalan tarafa tutunmaya çalışıyorlar. Meşaleleri ve yayları uçuruma düşüyor, karanlık tarafından hızla yutuluyor. Sıkışmış ellerini, sallanan bacaklarını görebileceğim kadar yakınlar. Yardım çağrılarındaki dehşeti duyabileceğim kadar yakınlar. Çılgınca bize doğru bakarken yüzlerindeki korkuyu okuyabilecek kadar yakınlar.

Bu korkuyu bilirim. Kendi bacaklarım beni yutmakla tehdit eden gölgelerin üzerinde sallanırken bunu ben de hissettim. Ama bu askerler benden daha güçlü, savaşta sertleşmiş adamlar. Benden daha uzun süre dayanacaklar. Biz buradan çoktan gittiğimizde, güvenli bir yere tırmanabilirler.

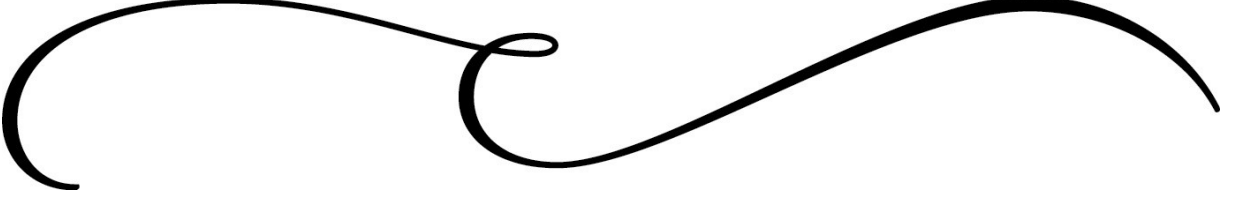
Scythe'ın kılıç kolu tekrar yükselir. "Bekle!" Bağırıyorum, ilerlemeye başlıyorum.

Ama o yapmıyor. Kılıcı aşağıya doğru iniyor ve sağ tarafı kesiyor. Dehşet içinde köprünün düşüşünü, rüzgârda bir şerit gibi bükülüşünü izliyorum. Askerlerin çığlıkları, onlar gözden kaybolduktan çok sonra bile bize ulaşıyor.

Bunu takip eden sarsıcı sessizlikte, uçurumun karşı tarafına, köprünün parçalarının karşı uçurumda asılı durduğu yere bakıyorum. Yukarıda, kalan askerler uçurumun kenarında duruyor. Yüz hatlarını ayrıntılı olarak seçemiyorum ama meşalelerinin üzerinde dans eden alevlerden orada olduklarını biliyorum.

Acaba o boşluğun ötesinden kalplerinde intikam duygusuyla bana mı bakıyorlar? Acaba onlar da benim gibi, ruhları gökyüzüyle buluşana kadar o günkü çığlıkların sesini taşıyacaklar mı?

CHAPTER YEDİ

"L Gidelim," diyor Scythe alçak sesle.

Sesinde hiç pişmanlık yok. Kısa süren tanışıklığımızda ikinci kez koca bir bölüğü infaz etmiş olmasından dolayı suçluluk ya da keder yok.

Boğazıma düğümlenen dehşet yumrusunu yutkunarak ona bakıyorum. Düşüncelerim gerçeklikten çok uzak. Konuşmayı başardığımda kelimelerim şafağın sessizliğinde boş çınlıyor.

"Bütün o adamlar... onları öldürdün."

"Eğer yapmasaydım, bizi öldüreceklerdi. Ya da daha kötüsü." Kısa bir duraklama oldu. "Beni duygusuz mu buluyorsun?"

"Bence kendi canı karşılığında bu kadar çok canı, pazarda takas edilen bozuk para gibi kolayca alabilen bir adam, insan değil, bir şeydir." Kafamı sallıyorum, korkunç görüntüleri yok edemiyorum. "Daha çok bir canavara benzeyen bir şey."

Küstahça değerlendirmemden rahatsız olduysa da bunu belli etmiyor. Sadece kılıcını kınına sokuyor ve bir iç çekiyor. "Canavar, yediği avdan daha iyidir."

"Biz... olmadan da kurtulabilirdik..." Uçurumu işaret ediyorum. "Onları öldürmek zorunda değildin."

"Bizi dağlara doğru avlayacaklardı. Şimdi bile, köprü yıkılmışken, güvende değiliz. Uzun süre de değil. Eninde sonunda karşıya geçmek için başka bir yol bulacaklardır." Burun delikleri keskin bir nefes verişte alevleniyor ve sesi sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi alçalıyor. "Belki daha önce, sadece fısıltıların peşindeyken, zahmet etmezlerdi. Kaçıp gitmemize izin verirler, efendilerinin dipsiz kupasını doldurmak için başka ödülleri ararlardı. Ama şimdi... şimdi, asla durmayacaklar. Artık gördüklerine göre..." Bana sertçe baktı. "Bizi yakalayana kadar durmayacaklar. Onlara izin vermeyecek."

"O mu? O kim?"

Scythe gözlerini bana dikti. "Gerçekten bu kadar korunaklı olabilir misin?" "Gerçekten tek bir soruma bile doğru dürüst cevap veremiyor musun?"

sorular?"

"Sabrımı , kızım."

"Deneyecek bir şeyiniz olduğunu bilmiyordum."

"İnanın bana, çıldırtıcı varlığınızla geçireceğiniz on dakika bir druidin metanetini bile zorlar."

"Tanıdığım en can sıkıcı adamdan gelen bu sözler çok eğlenceli."

"Eğlenceni kendine sakla. Onun yerine biraz takdir etmeyi dene."

"*Takdir mi?* Tam olarak ne için? Beni kaçırmak mı? Beni

Bir değil, iki katliamda taraf olmak mı? Beni çok az insanın sağ salım dönebildiği bir dağ silsilesine mi götürüyorsun?"

"Seni ölüme terk etmemi mi tercih ederdin?"

"Belki!" Ben de karşılık verdim. "İnsanın elinde bu kadar kan varken nasıl bir hayat yaşanır ki?"

"Senin çarpık idealizmini dinleyecek ne zamanım ne de isteğim var."

Öfkemden, ondan korkmayı unuttum. İki adım daha yaklaştım, gözlerim onunkilere sabitlenmişti. "O adamlar askerdi, muhtemelen hiç tanımadıkları bir kralın emirlerini getiriyorlardı. Bu sonu gelmeyen ölümlerin dışında hayatları vardı. Bakacak ekinleri. Koruyacakları evleri. alacakları eşler. Çocuklara...çocuklara..." Dudağımı ısırıyorum, göz kırpyorum

Çileden çıkaran gözyaşlarını geri al. Duygular beni hiçbir yere götürmez. Onunla değil. Ağlayarak bu adamın içindeki kalbi yerinden oynatmaktansa taş bir duvarı yerinden oynatmayı tercih ederim.

"Merak uyandırıcı," diyor açıkça. Bakışları yanaklarımdaki ıslaklığa takılıp kalırken soğuk. "Düşmanın kaderine özgürce ağıt yakıyorsun... ve yine de kendi talihsizliğin için bir damla gözyaşı bile dökmeden günlerce kanlı tabanların üzerinde yürüyorsun. Bunun öz disiplinin bir işareti mi yoksa çocuksu bir yanılsama mı olduğunu söyleyemem." Gözlerini benimkilere dikti. "Kesinlikle ikincisi. İçinde bulunduğu durumun korkunçluğunu azıcık bile anlamış memeden çok erken koparılmış bir bebek gibi ailen için feryat ederdin."

"Kararlılığımı kavrayamıyor olmanız, onun yokluğunu göstermez. Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz şeyler hakkında konuşmayın. Örneğin benim ailem." ince uçurumdan ona bakarken sakinleştirici bir nefes çekiyorum. "Ve durumumuza gelince, her fırsatta tek bir aydınlatma ışını bile sunmayı başaramamışken, onun karanlık doğasını tam olarak anlayamamam şaşırtıcı mı?"

Alaycılığı neredeyse hırlamaya dönüşüyor. "Son birkaç gündür dörtnala giderken, bunu saçlarımızdaki rüzgârın tadını çıkarmanın ötesinde bir nedenle yapıyor olabileceğimiz hiç aklınıza gelmedi mi? Hanlar yerine vahşi doğada uyuduğumuzu, yollar yerine tarlalardan geçtiğimizi, doğanın yalnızlığını takdir etmenin dışında bir amaç güttüğümüzü hiç düşünmediniz mi?"

Gözlerimi kırptırdım, irkildim.

Bu noktaya kadar, Scythe'ın açık düşmanlığının temel nedeninin ben olduğumu sanıyordum. Belki de yanılmışımdır. Belki de düşmanlığı başka bir şeyin belirtisidir. Daha büyük bir şeyin. Burada neler olup bittiğini hâlâ tam olarak bilmiyorum ama bunun Burrows'un birliğine yaptıklarının intikamından çok daha fazlası olduğu açık. Kaçak bir buçukluk avından daha fazlası.

Kırmızılı adamlar hakkında soru sormak istiyorum - kim olduklarını, neden bu kadar inatla peşlerinde olduklarını - ama her zamanki gibi bana bir cevap vermiyor.

fırsat.

"Hayır. Tabii ki hayır." Çenesi gerildi. "Sen, işe yaramaz, kanayan kalbinle. Küçümsemekten aciz. İçinde bulunduğun durumun acı gerçekleriyle yüzleşmektense düşmanın için ağlamakla daha çok ilgileniyorsun."

"Evrim geçirmiş varlıkların aynı anda iki çelişkili inanca birden sahip olabildiklerini öğrenmek sizin gibi duygusal açıdan bodur bir yaratık için sürpriz olabilir. Benim *işe yaramaz, kanayan kalbim* bu adamlar için hem merhamet hem de aşağılama hissedebilir." Kibirli bir hareketle çenemi yukarı kaldırıyorum. "Ve olsun diye söylüyorum, şefkatle yetiştirilmek ölümcül bir kusur değildir."

"Henüz seni öldürmemiş olması gelecekte de öldürmeyeceği anlamına gelmez." İç çekiyor ve bıkkın bir şekilde başını sallıyor. "Yersiz empati bu dünyada size hiçbir iyilik kazandırmaz. Aslında herhangi bir empati. Kendini buna karşı sertleştiren iyi edersin."

"Neden? Sana daha çok benzeyeyim diye mi? Hayır, teşekkür ederim." Gözyaşlarımı kolumun tersiyle sildim. "Neden böyle davrandığımı anlamamı . Senin gibi bir adam hiçbir şey hissedemez - soğukkanlı hesaplamalar dışında hiçbir şey."

"Kızgınlığı unutma," diye mırıldanıyor dikkatle. "Son birkaç gündür bundan bolca hissettim. Aslında, o askerleri o uçurumdan aşağı göndererek onlara bir iyilik yaptığım söylenebilir. Artık şirketinizin yarattığı hayal kırıklığından sonsuza dek kurtuldular."

Geri geri gidiyorum. "Böyle şeylerle nasıl alay edersin? Hiç vicdanın yok mu senin?"

"Benim duygusuz bir cani olduğumu düşünüyorsun, benim için sorun değil." Omuz silkiyor, omzundaki ok yerinden oynayınca yüzünü buruşturuyor. "Senin düşüncelerin pek umurumda değil. Tek bir amacım var: Bu dağların diğer tarafına ulaşana kadar seni hayatta tutmak."

"Peki oraya vardığımızda? Sonra ne olacak?"

Ancak bu konuda hiçbir netlik elde edemeyeceğim. Atına ısılık çalarak çoktan benden uzaklaştı. Aygır itaatkâr bir şekilde tırısa kalktı.

Gölgelerin arasından, köprüden oldukça dramatik bir şekilde geçmemize rağmen yıpranmış görünmüyordu.

"Onyx," diye mırıldanıyor Scythe şaşırtıcı bir yumuşaklıkla, elini aygırın parlak böğründe gezdirerek. "Benim istikrarlı oğlum."

Başka tarafa bakıyorum, onun böyle davrandığını görmek istemiyorum. Sadece atıyla bile olsa nezaket gösterebileceğini, bağ kurabileceğini bilmek istemiyorum. Onu, kenarlarından insanlığın incelikli tonları sızmayan, kesin bir vahşi olarak düşünmek çok daha kolay.

Scythe heybelerden birinden bir şey çıkarıyor, sonra düz tepeli bir kayaya doğru yürüyor. Otururken ağzından hafif bir acı iniltisi dökülür.

"Buraya gel kızım."

Kıpırdamadan kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Emrine uymadığımda başını kaldırıp bakıyor. "Şimdi de sağır mı oldun? *Gele bakalım.*"

"Ben bir taziye değilim."

"Mmm. Daha çok kuduz bir teriyere benziyorsun, bu şekilde karşılık veriyorsun." "Birini aşağılamanın en iyi stratejiniz olduğunu düşünüyor musunuz?"

yardımlarını istemeye hazırlanıyor musunuz?"

Öfkesini dizginlemeye çalışırken çenesindeki bir kas kıpırdıyor. "İhtiyacım var..."

Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum, ama şu anda, onu çok rahatsız eden kelimeleri bekleyecek kadar önemsizim. "*Evet?*"

"Ok." Yüzünü buruşturuyor. "Onunla bu şekilde gidemem." "Ve?"

"Senin de çok iyi bildiğin gibi onu kendim çıkaramam." Yüz ifadesi karararak kaşlarını çatı. "Ben... Yardımına ihtiyacım var."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu yüksek sesle itiraf etmek onun için omzuna saplanan şafttan daha acı verici. Dudaklarım bükülüyor. "Az önce bana düşmanına karşı empati kurmanın tehlikeleri hakkında ders vermiyor muydun?"

"Ben senin düşmanın değilim."

Sesindeki sessiz inanca şaşıracak irkiliyorum. "Peki. Nesin sen o zaman?"

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" diye soruyor gerçek bir cevap yerine. Yaklaşan gün ışığında yüzü oldukça asık görünüyor; acı önemli olmalı. Onu daha fazla kışkırtmamaya karar veriyorum. İçimi çekerek birkaç tereddütlü adım atıyorum, oraplarım karlı toprakta ıtırıyor.

Çok garip. Ona canavar dedim. Canavarca şeyler yaptığını gördüm. Yine de aramızdaki mesafeyi kapattıka bana zarar vereceğinden korkmuyorum. Yol boyunca bir yerlerde, ona karşı olan ihtiyatımı kaybettim. Bu tam olarak güven değil - çünkü böyle bir adama kim güvenebilir ki? - daha ziyade, tüm şüpheli yöntemlerine rağmen, Kuzey Toprakları'nda beni bekleyen karanlık son ne olursa olsun... beni hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapacağının isteksizce farkına vardım. Bunda arpık bir teselli buluyorum - tıpkı bir domuz gibi, sanırım, sonunda onu kesime götürecek olan aynı çiftçinin bakımında şişman ve mutlu.

Scythe kısa bir hançer tutuyor, ucu ölümcül derecede keskin, sapı zlemeyen gliflerle kazınmış. Soluk şafak ışığında parlıyor.

"Beni silahlandırmanın akıllıca olduğundan emin misin?" Bakışlarını tutarak soruyorum. "Daha önce de tespit ettiğimiz gibi, senden pek hoşlanmıyorum."

"Bana karşı herhangi bir tehdit oluşturduğuna inanmanı komik buluyorum. Elinde bir bıçak bile."

"Eğer yardımımı istiyorsanız, bana hakaret etmeyi bırakmanızı öneririm."

Sözsüz bir şekilde hançeri bana doğru uzatıyor, önce kabzasını. Yorum yapmadan elinden alıyorum ve bir süre tereddüt ettikten sonra yarasını incelemek için eğiliyorum. Bu ona en yakın olduğum andı. Her nefesi şakaklarımdaki ince tüyleri karıştırıyor.

Baş döndürücü bir endişe ve adrenalin karışımı damarlarımda cızırdarken ağzım kuruyor. Geçen sonbaharda tuzaklarımdan birine dolanmış yavru bir vaşakla karşılaştığımda yaşadığım hissin aynısı. Onu kurtarmak için abalamıştım ama bir yandan da bunu başardığım anda dönüp teşekkür etmek için boğazımı paralayabileceğini biliyordum.

Sonunda vaşak yaralarını sarmak için topallayarak uzaklaştı.

Scythe çok daha az tahmin edilebilir.

Tüm dikkatimi kana bulanmış ok ucuna odaklasam da, çevremdeki ayrıntıları görmezden gelmek çaba gerektiriyor. Keskin bir çene hattı boyunca uzanan koyu renkli kirli sakal. Burun köprüsünün üzerinde yılan gibi uzanan gümüş. Ter, at ve baharat kokusu - üç gün önce yansıtıcı havuzda onun tünüğünden soluduğum baş döndürücü kokunun aynısı.

Sadece üç gün mü geçti?

Sonsuzluk gibi geliyor.

Scythe, "Şaftın içinden testereyle geçmen gerekecek," diyor, sesinin alçak tınısı etrafımdaki havada titreşiyor. "Ellerini sabit tut. Yavaş ilerle. Ve bayılmamaya çalış. Kan olacak - basınç uygulamana yetecek kadar."

"Ne ile?"

"Elin iyi iş görür."

"Elim iyi olmayacak," diyorum kızgınlıkla. "Karda kan kaybından ölmek istemiyorsan tabii."

"Bunun seni mutlu edeceğini düşünmeliyim."

Gözlerim gökyüzüne doğru yuvarlanıyor. "Hakkımda ne düşünürsen düşün, ben aptal değilim. Çığların, düşman askerlerinin ve Tanrı bilir daha nelerin olduğu bu dağlarda tek başıma uzun süre dayanamayacağımı biliyorum."

Buz devleri hakkında daha önce yaptığı yorumu unutmadım. Güneye yolumu bulsam bile dönecek bir evim, beni bekleyen bir müttefikim olmadığı gerçeğini de göz ardı edemem. Hayatım, tüm niyet ve amaçlar için, Yıldız Işığı Ormanı ile birlikte yanıp kül oldu. Scythe'a şimdi yardım etmekten başka çarem yok, belki daha sonra kaçmak için başka bir fırsat doğar umuduyla.

Boğazımı temizliyorum. "Köprü yıkıldığı için Midlands'a nasıl döneceğime dair hiçbir fikrim yok. Görünüşe göre burada sıkışıp kaldım. Seninle sıkışıp kaldım."

"Bu kadar sevinmenize gerek yok."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için titreşirken, cevap dilimde ölüyor. Şaşırtıcı derecede yakınlar. İlk defa gerçek renklerini fark ediyorum.

-Koyu bronz, neredeyse metalik bir ton, sönmekte olan bir ateşin korları gibi.

Her bir irisin kenarlarında, kırmızımsı altından daha açık çizgiler keskin bir kontrast oluşturuyor. En tuhafı da, gözbebekleri tam olarak yuvarlak değil, tam olarak insani olmayan bir şekilde hafifçe uzamış.

Bu gözler bir kurdun kafatasına ait, bir insanın değil, diye düşünüyorum, bakışlarımı onunkilerden ayırarak. Yere odaklansam bile bakışlarının ağırlığını yüzümde hissedebiliyorum. Sıcak bir damga gibi yakıyor; göğsümün ortasından yayılan soğukla ateşli bir tezat oluşturuyor.

Tanrım, doğum lekemin ağrısı hiç dinmeyecek mi?

"Yedek beziniz var mı?" Sesim garip bir şekilde kalınlaşarak soruyorum. "Yarayı sarmak için kullanabileceğim herhangi bir şey?"

"Heybeleri kontrol et. Bir şeyler olmalı."

Başka bir şey aygıra doğru ilerliyorum, aniden biraz nefes almak için çok istekliyim. Deri bölmeleri karıştırmaya başladığımda biraz dans ediyor. Seyrek bir şekilde paketlenmiş olsalar da, içindekilerin envanterini çıkarmam uzun sürmedi: buruşuk bir elma deposu, iki kalıp kaba sabun, bir balta, bir uzunlukta sarılmış ip. Sonunda, bayat ekmeklerin etrafına sarılmış büyük bir pamuk mendil bulana kadar işe yarar bir şey yok. Tam olarak temiz sayılmaz ama işimi görür.

Onu çekip çıkarırken gözüm çantanın en dibindeki gümüş renkli bir şeye takılıyor; mantar tıpalı ince bir şişe. İçindekileri kokluyorum, güçlü alkol dumanı duyularımı istila ederken burnumu çekiyorum. Güçlü bir içki. Şişeyi tekrar tıpalayarak, mendil, hançer ve bileklerimde kullandığım merhem kavanozuyla birlikte Scythe'a geri götürüyorum. Artık neredeyse boş.

İçkileri gördüğünde ağzı bir tarafa doğru çekiliyor. "Biraz sıvı cesarete ihtiyacınız var mı?"

"Pek sayılmaz." Mendilden bir şerit koparıyorum ve üzerine bolca döküyorum. O beni daha fazla sorgulamadan, doymuş kumaşı yarasının kenarına, ok derisinden çıktığı yere bastırıyorum.

"*Tanrım!*" Dudaklarından bir acı tıslaması kaçıyor. "Beni uyarabilirdin."

"Acıtabilir ama enfeksiyonu önleyecektir."

Belirgin bir duraklama olur. Bir sonraki konuşmasında sesinde biraz şaşkınlık var. "İyileştirme hakkında bir şeyler biliyorsun o zaman?"

"Bir kemiği düzeltmeye, bir merhemi karıştırmaya, ateş düşürücü bir çayı demlemeye yetecek kadar..." Bakışlarıyla tekrar buluşuyorum. "Ve eğer dikkatimi dağıtmayı bırakırsan bu oku çıkarmaya yetecek kadar."

Kaşları o kadar yüksek ki, miğferinin kenarının altında kayboldular. Tamamen yeteneksiz olmadığımı öğrendiğindeki şaşkınlığı karşısında gurur mu duymalıyım yoksa aşağılanmalı mıyım emin değilim. Fark etmez. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil.

Hançer hafif. içine tam oturuyor, Eli'yle birçok mevsim önce kulübemizin yanına ektiğimiz bahçeye bakmak için kullandığımdan pek de farklı değil. İsimlerini ezberleyecek kadar büyüdüğümünden beri, akıl hocam bana farklı bitkileri ve onların çok çeşitli iyileştirici özelliklerini öğretmişti. Derin bir ormanda altın başağı pıtraktan ayırabilirim, bir dal gölgesinin altında ateş otunu papatyadan ayırt edebilirim, bir kır çiçeği tarlasında ısırgan otundan allheal'i seçebilirim. Hangi mantarın şapkasının şeytanları görmenizi sağlayacağını, hangisinin bir güveçte özellikle lezzetli olacağını ve hangisinin kalbinizi göğsünüzde durduracağını biliyorum. Ormanda tek başıma geçirdiğim onca hafta boyunca beni hayatta tutan becerilerden biri de buydu.

Keşke şimdi o bitkilerden bazılarına erişimim olsaydı, ancak çevremize üstünkörü bir bakış bile buranın kasvetli ve çorak bir yer olduğunu ortaya koyuyor. Düzenli olarak yetişen tek şey, ağaç dallarını ağırlaştıran kar ve buz yığınları.

İç çekiyorum.

Ot yok. Kaynar su yok. Taze sargı bezi yok. Acıyı hafifletmek için meşe demliğı yok. Eli'dan sakinleştirici bir tavsiye yok. Burada olsaydı, o kararlı gözleriyle bana bakar ve kulağıma bilgece sözler söylerdi.

Nefes al, Rhya. İhtiyacın olan yeteneklere sahipsin; sinirlerinin onları yenmesine izin verme.

Keskin bir nefes çekerek, onu sabit tutmak için bir elimi Scythe'ın omzuna koyuyorum. Kasları parmak uçlarımda altında granit gibi sertleşiyor.

"Bu acıtacak," diye anlamsızca uyarıyorum. Bu adamın hayatı boyunca omzuna bir oktan daha kötüsüne dayandığını sormadan biliyorum.

"Bitir işi," diyor dişlerini sıkarak.

Okun sapını elimden geldiğince hızlı bir şekilde kesiyor, yerinden oynamaması için elimden geleni yapıyorum. Neyse ki hançer oldukça keskin; sadece birkaç kısa ileri geri vuruştan sonra, ok ucu toprağa düşüyor ve geride göğsünden çıkıntı yapan körelmiş bir tahta kenar bırakıyor.

"Yarılacak," diye mırıldandım.

Scythe'ın arkasına geçerek okun arka ucunu yivinden tutuyorum. Kırmızı ve siyah tüyler avucumu gıcıklıyor. Diğer elimi yaranın kenarına koyarak alt dudağımı çiğniyorum.

"Hazır mısın?"

diye sordum.

Homurdanıyor.

Bunu onay olarak kabul edip oku tek bir hamlede geri . Acıtmış olmalı ama Scythe neredeyse hiç irkilmiyor bile. Keskin bir nefes alışında tepki vermiyor. Oku toprağa bırakıp yeni bir mendil şeridiyle yaraya baskı uyguluyorum. Kanla ıslandığında, bezi bir kenara atıp yenisiyle değiştiriyorum. Kanama oldukça fazla ama hayatını tehlikeye atacak kadar değil. Birkaç dakika sonra kan damlamaya başlayınca rahatlıyorum.

Delice kavanozdaki son merhemi sürdükten sonra omzunu elimden geldiğince sarıyorum; köprücük kemiğinin altından bir kumaş şeridi geçirip hareket ettiğinde kaymaması için sıkıca düğümlüyorum. Örnek bir hasta, kendini mükemmel bir şekilde tutuyor. Parmaklarım omzunda gezinirken nefes aldığını bile sanmıyorum,

kumaşı düzleştiriyor. Yine de ikimize yetecek kadar hızlı nefes alıyor gibiyim.

Zihnimi açık tutmak için mücadele ediyorum, görevimi tamamlamak için kas hafızasına güveniyorum. Yaklaşırken, burnum neredeyse boynuna değerken, nabzım kulaklarımın arasında kükrerken, "*O önemli biri değil,*" diyorum kendime. *Sadece ilgilenilmesi gereken başka bir hasta. Seahaven'da Eli'den şifa isteyen herhangi bir hasta köylü için de aynı şeyi yapardınız.*

"Birkaç gün kolunu tam olarak kullanamayacaksın," diyorum işim bittiğinde kaskının arka tarafına. Metal, soluk ışıktaki donuk gri bir renk alıyor.

Cevap olarak tek söylediği "Çabuk iyileşirim," oluyor.

Uzaklaşarak, ellerimi karda temizlemek için diz çöküyorum. Kan, beyaz tümsekte göz kamaştırıcı bir kırmızı leke bırakıyor. Tekrar ayağa kalktığımda Scythe'ı ayağa kalkmış, elini bana doğru uzatmış halde buluyorum.

"Hançer."

Lanet olsun. Elbisemin cebine koyduğumu fark etmedi sanmıştım. Çenem inatla titriyor. "Bende kalacak."

"Hayır."

"Evet," diye , bir kolum sakat olsa bile onu benden kolayca alabileceğini çok iyi biliyorum. "Bunu yardımımın karşılığı olarak kabul et."

Bir bana bakıyor, sonra iç geçiriyor ve sanki tartışmak için enerji harcamaya değmeyeceğine karar vermiş gibi arkasını dönüyor. "Harekete geçmeliyiz. Güneş dağın sisini gün ortasından sonra pek delemiyor. Birkaç saat içinde hava tekrar kararacak ve kat etmemiz gereken çok yol var."

Onu atın yanına kadar takip ediyorum. Şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yapmama rağmen, yüzümdeki şaşkın ifadeyi gördüğünden eminim ki beni sağrının üzerinden atmak yerine, sağlam kolu belime dolanıyor ve beni eyerin üzerine çıkarıyor. Eyer giysili bir binici için tasarlanmamış ama bacaklarımı bir tarafa sarkıtıp ellerimi kulpun üzerine koyarak kendimi olabildiğince iyi yerleştiriyorum.

Sürüş düzenimdeki ani değişikliği sorgulayamadan Scythe arkamdan yaklaşıyor. Göğsü sırtımın düzlemlerine aynı hizada bastırıyor. Elleri kalçalarımda asılı, beni etkili bir şekilde hapsediyor.

Keskin bir nefes çekiyorum.

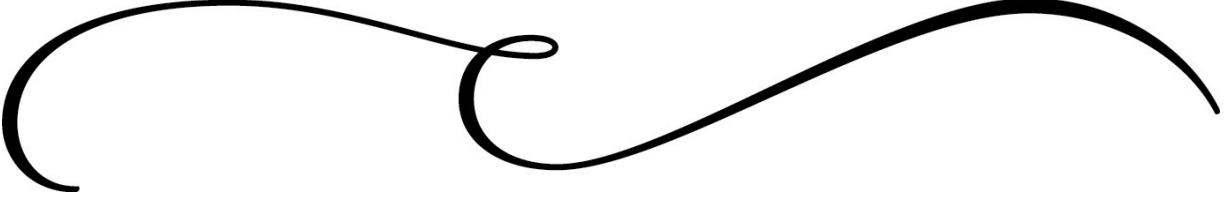
Belki de kargo gibi arkaya bağlanmak tercih edilir.

Hepsi.

"Dizginleri al," diye emrediyor, nefesi sıcak bir şekilde üzerime geliyor. ense. "Onyx yolu biliyor."

Yıkılan köprüyü arkamda bırakarak sisle örtülü dağlara doğru at sürüyorum; dizginler elimde, düşman sırtımda, kalbim boğazımda.

CHAPTER SEKİZ

Yol diktir; buzlu taştan dar bir dönemeç, neredeyse dikey bir . Kalın bir bulut örtüsü dağlara yapışmış

Bir saray mensubunun boynundaki kolonya gibi. İçine doğru yükselirken, on adımdan fazla göremiyorum. Yine de türlü görüşün önceki sürüş pozisyonuma göre bir gelişme olduğunu düşünüyorum.

Dizginler bende ama dümen bende değil, çünkü Scythe abartmadı. -Onyx yolu biliyor. Kayaların ve devrilmiş ağaç dallarının etrafından, kar yığınlarının ve buz tabakalarının üzerinden, sürekli yukarı doğru bir yürüyüşle ilerlerken toynakları asla sendelemiyor. Çok aşağıda, biz tırmandıkça daha da dipsizleşen uçurum sürekli varlığını hissettiriyor. Sıradağlar boyunca uzanıyor, uygarlığı barbarlıktan ayıran karanlık bir sınır damarı.

Northlands.

Yolumun beni götüreceğini düşündüğüm onca yer varken, burası değildi. Bu cehenneme değil. Kendi adımları bildiğim kadar ki sonum bu dağlarda olacak. Sanırım ölmek için en iyi yer burası. Eğer kemiklerim soğuk Kimmer güneşinin altında sonsuza kadar ağarırsa... Nasıl olsa benim için yas tutacak kimse kalmadı.

Ciğerlerimdeki hava ince, her nefes çam renkleniyor. Sığ yudumlar alıyorum, rüzgarla birlikte titrememeye çalışıyorum.

yüzümü kırbaçlıyor. Zayıf bir şekilde bastırılmış sarsıntıları hissedene Scythe sırtına daha da yaklaşıyor ve pelerinin ikimizin etrafında daha sıkı bir şekilde ayarlıyor. Göğsünün sert düzlemlerini elbisemin kumaşından bile hissedebiliyorum, o kadar sıcak ki sanki bir fırının duvarına yaslanmışım gibi. Palaskasının deri kayışları, dağda bizi takip eden tehlikenin sivri bir hatırlatıcısı.

Gıcırdayan dişlerimin arasından "Ben iyiyim," diyorum.

"İnatçı olan sensin." Kaşlarını çatışını duyar gibiyim. "Zayıflığını kabul etmektense donarak ölmeyi tercih ediyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse, son birkaç gündür öleceğimi düşündüğüm onca yol varken, donarak ölmek kulağa neredeyse hoş geliyor."

Küçümseyici sözlerime bir yanıt vermeye tenezzül etmiyor. İtirazlarıma son veriyorum, çünkü itiraf etmek bana acı verse de, bu şekilde yolculuk inkar edilemez bir şekilde daha katlanılabilir oluyor. Olduğum gibi Scythe'ın göğsüne bastırıldığında, yavaş bir sıcaklık vücuduma yayılmaya başlıyor, omurgamdan başlıyor ve donmuş parmaklarımı bir kez daha oynatana kadar dışarı doğru çekiliyor. Birkaç dakika sonra titremelerim yavaşlıyor, sonra da tamamen kesiliyor.

Bir süre sessizlik içinde yolumuza devam ediyoruz, at kaygan yokuşta dikkatli bir şekilde ilerliyor. Sorular içimi kemiriyor. Kendime onları kelimelere dökmememi söylüyorum, ama sonunda kendi dayanılmaz merakıma yenik düşüyorum.

"Bu yoldan daha önce çok geçtiniz mi?" "Yolu bilecek kadar." Her zamanki gibi özlü.

"Bu da seni tam olarak ne yapıyor? İşgali düşünen kuzeyli bir kral tarafından Midlands'a gönderilen bir casus mu?"

"Neden birdenbire sormaya hak kazandığınızı hissettiğinizden emin değilim."

"Elbette." Sesimi alçaltarak onun alçak törpüsünü taklit ediyorum.

"Mahkûmlar bilgi sahibi değildir."

Bunu görmezden geliyor.

Derin bir iç çektim. "Bana birkaç önemsiz ayrıntı anlatmanın ne var? Senin sadakatinin nerede yattığını öğreneceğim."

Varacağımız yere varır varmaz. Beni ayaklarının dibine attığında çizmelerini yaladığın lordun adını öğreneceğim."

Scythe hâlâ inatla sessizliğini koruyor.

Tanrım, adam çekilmez biri.

Bir elimle dizginleri sıkıca kavıyorum, keşke öfkemi de bu kadar kolay dizginleyebilseydim. Diğer elimle de elbisemin cebinin derinliklerine gömülü ince bıçağı parmaklıyorum. İkimizin de iyiliğı için, umarım yolculuk sona ermeden önce gidecek çok yolumuz yoktur. Birbirimizin gırtlacağını sıkarak geçireceğimiz daha fazla zaman, ikisinden birinin kesilip açılmasına neden olabilir.

BİRKAÇ SAAT SONRA, geri dönen patika zirveden uzaklaşıp iki bitişik zirve arasındaki doğal bir vadiye girdiğinde büyük bir rahatlama yaşıyorum. Sonu gelmeyen tırmanış düzleşip katı bir toprak düzlemine dönüştüğünde, gözlerimi açmak için gereken enerjiyi topluyorum. Göz kapaklarım kaskatı kesilmiş. Geri kalan her ise çoktan uyuşmuş durumda. Buzdan oyulmuş bir kız, iliklerime kadar üşüyorum. Beni esir alan kişinin fırın gibi sıcaklığı bile bu yükseklikteki amansız soğuşu engellemeye yetmiyor.

Tırmanış sırasında bir noktada, inatçı doğam kutup havasına karşı savaşta bocaladı. Şimdi kendimi Scythe'tamamen yaslanmış buluyorum, hem ısınmak hem de tehlikeli eğimde koltuğumu kaybetmemek için. Rahatsız edici derecede sıcak. Açıkçası, ben donmanın eşiğinde sallanırken, olması gerekenden daha sıcak. Ona *ihtiyaç* duymanın onursuzluğu zehir gibi içime *işliyor*. Donmuş uzuvlarımı harekete geçirmeye zorlayarak atımın kabzasını kavıyorum ve biraz boşluk yaratmak için eyerde doğruluyorum.

Pişmanlık anında içimde patlıyor. Onun vücut ısısından ayrıldığımda, soğuk havanın aç dişlerle ısırıldığını hissediyorum. Bedenimi saran ürpertiye bastırmak için elimden geleni yapıyorum ama nafile bir çaba. Kemiklerim titriyor.

Scythe aniden yer değiştirdiğimi fark ettiyse de bunu belirtmedi. Bu onun benimle gönüllü olarak konuşmasını gerektireceğinden, bu gerçeğe tamamen şaşırdığımı söyleyemem.

Tepede, zayıf bir kış güneşi yanıyor ve gökyüzünde yükseldikçe kalın dağ sisini dağıtıyor. Işık huzmeleri zirvelerde , göz kamaştırıcı bir beyaz. Gözlerimi kısıarak etrafımızı seçmeye çalışıyorum. Önümüzde sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen bir kar yığını uzanıyor. Birkaç yeşil ağaç dışında manzara tamamen renksiz. Rüzgâr, kar yığınlarını vadinin yüzeyinde dans eden girdaplara dönüştürüyor.

Onyx uyarıda bulunmadan durdu, zincir zırhlı palaskası çınılıyordu. Arkamda, Scythe eyerinde kayıyor, yaralı kolunu kaldırırken rahatsız bir şekilde homurdanıyor. Parmaklarını dudaklarına kuş gibi keskin bir ısıık alıyor.

Sesin kendisi beni şaşırtmamalıydı, daha önce köprüde de duymuştum. Yine de, saldırı sonrasındaki kaos ortamında, bir şekilde ona bunu sormayı unuttum. Kanyonun diğer tarafından bize doğru yankılanan cevap düdüğünü tam olarak kimin gönderdiğini de sorgulamadım.

Bana söyleyeceğinden değil.

Bu sefer, geldiğinde, geri dönüş sinyali çok daha yakın geliyor. Bizi bekleyen her kimse çok uzakta değil. Daha önce düşman ateşi altındayken nerede olduklarını merak etmeden edemiyorum. Dilini şaklatarak, beni esir alan kişi Onyx'i dörtnala koşturuyor. Ellerim kulpu kavradığı için şükrediyorum; bir toynak gürültüsü içinde yarışırken, kar bir bulutta tekmelenirken tutunmak için tek şey bu.

Vadinin diğer tarafına ulaşana kadar hızımız kesilmiyor. Orada, beyaz toprağın bitmek bilmeyen yolu, uzun zaman önce meydana gelen bir çığdan düşmüş kaya oluşumunun üzerinde çatlayarak açılıyor. Yaklaştığımızda, kayaların arasında bir gölge boşluğu görüyorum. Bir mağaranın ağzı - Onyx bizi taşlı gölgeliklerin altına taşırken attan inmemize bile gerek kalmayacak kadar yüksek bir mağara. Nefesimi tutuyorum.

Bacaklarım kadar uzun buz sarkıtlarının altından geçiyorum, mızrak gibi sivri uçları yanlış bir anda serbest kalırlarsa anında ölüm saçıyor.

Toprak bizi her taraftan kuşatırken gözlerim kr edici beyazdan zifiri karanlığa ani geçişe alışmak için zorlanıyor. Alan loş ama mağara gibi. Her tarafta büyük gölgeler beliriyor. Onyx'in yavaşlayan toynak sesleri yerin derinliklerinde, duyamayacağımız kadar uzakta takırdıyor. Rzgrdan korunduğum için o kadar minnettarım ki, bir ses karanlığı paralayana kadar bizi selamlamak için öne çıkan figürü fark etmiyorum.

"Oj!"

Sesi duyunca şiddetle irkiliyorum, neredeyse koltuğumu kaybediyordum. Scythe yan tarafımı sıkıca kavrayarak beni anında sabitliyor. Dokunuşu kesinlikle gerekenden bir saniye bile fazla kalmıyor.

"Tam zamanında geldin," diye sesleniyor aynı alaycı ses, Onyx durduğunda bir adım ne çıkararak. "Bütün gün bekledim. Taşaklarım neredeyse dondu."

"lkenin dört bir yanındaki genelevlerin çanları bu habere sevinerek alacak," diye karşılık veriyor Scythe hiç vakit kaybetmeden.

Adam gülüyor; mağarayı dolduran gürültülü bir ses, bir koro halinde duvarlardan yankılanıyor. Karanlığa yavaşça alışan gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. O ana kadar beni esir alan kişinin mizah yeteneğine sahip olduğunu bilmiyordum. Eyerden aşağı sallanırken, öğrendiklerim karşısında donup kaldım. Adamlar uzun bir tanışıklığa işaret eden bir aşınalıkla kollarını kavuşturuyor.

"Burada ne işin var Jac? Seni son gördüğümde bir Coldcross meyhanesinde zil zurna , son seferinden yeni ıkmıştın. Dinleyen herkese askerlikle içinin bittiğini ve Beatrice adında bir fahişeyle evlenmeyi planladığını iddia ediyordun."

"Bu konuşmayı hatırladığımı söyleyebilirim ama o gece içtiğim biralara bakılırsa bu yalan olur." Yabancı duraksıyor. "Meğer Beatrice ayık gün işığında onun yarısı kadar bile yakışıklı değilmiş. Bira sistemimden çıkar çıkmaz başka bir görev için kaydoldum. Bir tur daha atmanın beklemekten daha iyi olacağını düşündüm.

eve dönmeni beklerken, parmaklarımı oynatıyordum. Gerçi Yale'in beni Kimmer Bölüğü'ne vereceğini bilseydim, tek kaşımla Beatrice'in yanında kalabilirdim. Erkekliğimin buza dönüşmemesi için dua ederek on ay boyunca dağ geçitlerinde devriye gezmek ve kanlı don canavarlarını kovalamaktan daha iyi olurdu."

"Aşk hayatınızın durumu göz önüne alındığında, en iyisi bu olabilir."

"İşte o çok özlediğim empati duygusu." Jac homurdanıyor. "Her neyse, yeni görkemli konumum sayesinde, gözcülerimden biri geçitte sinyalinizi duyduğunda yakınlardaydım. Sen olabileceğini düşündüm."

"Doğru düşünmüşüm."

"İki aydan önce dönmeyecektin. Başın belaya mı girdi?"

Scythe homurdanıyor. "Öyle de denebilir."

"Görüyorum ki yanınızda biraz fazla yük getirmişsiniz."

İki adam da dönüp bana bakıyor. Loş ışıkta bile, aynı ciddi tefekkür ifadelerini seçebiliyorum.

"O mu o zaman?" Scythe'dan bir homurtu daha.

"Planlanandan önce ayrılmak istediğine göre öyle olmalı. Plandan sapmak sana göre değil."

"Başka seçeneğim yoktu," diye alçak sesle itiraf ediyor Scythe. "Onu çıkarmak... karmaşıktı."

Jac alçak sesle yemin eder. "O zaman kimliğin açığa çıktı mı?"

"Eastwood generallerinin, komutanlarından birinin bütün bir bölümü ortadan kaldırdığını duyduklarını varsayarsak, öyle diyebilirim."

"Hiçbir zaman incelikten yana olmadın." Jac, Scythe'a dirsek atarak yarasını sarsar. Acıya dair tek belirtisi keskin bir nefes alış verişiydi ama bu fark edilmedi. "Yaralanmışsın."

"Ben iyiyim."

"Kanlı bandaj aksini söylüyor."

"Önemli bir şey değil. Ok omzuma saplandı. Yarısı iyileşti bile."

"Eld'in askerlerinin nezaketi mi?" Jac sorar. Sorusu uzun bir sessizlikle karşılanır. Sessizliğin içinde, söylenmemiş cevapları okuyor gibi görünüyor, çünkü sesi şaşkın bir güvensizlik tonunu benimsiyor. "Efnysien'in adamları değil mi?"

Efnysien?

Daha önce hiç duymadığımdan emin olmama rağmen bir şekilde tanıdık gelen bu tuhaf isim ruhumu çekiştiriyor. Scythe'in daha önce bahsettiği kişi o mu? Biz yakalanana kadar durmayacak olan gizemli "o" mu?

Scythe homurdanarak onaylıyor.

"Bu kadar kuzeyde mi?" Jac'in ağzı açık kalır. "Bu kadar uzakta ne işleri var?"

Scythe yine bir şey söylemiyor, ama bakışları üzerimde keskinleşiyor. Karanlıkta gözleri kor gibi parlıyor.

"O mu?"

Ne hakkında konuştuklarına dair gerçek bir fikrim olsaydı, Jac'in ses tonunu doyuran inançsızlığa gücenebilirdim. Hal böyleyken, karanlık ateşten bakışlarına hapsolmuş bir halde sadece Scythe'a bakabiliyorum. Sorular zihnimde kontrolsüzce yarıyor.

Ben mi?

Neden biri beni arasın ki? Ben hiç kimse değilim.

Scythe arkadaşına "Bunu sonra tartışırız," diyor.

Tabii ki. Değersiz bir mahkûmun önünde asla anlamlı bir şey tartışmazdı. Tüm bunların tahmin edilebilirliği karşısında neredeyse gözlerimi devirecektim. Bunun yerine, bakışlarımı onunkinden ayırmaya zorluyorum ve kemiklerimi sarsan bir gümbürtüyle attan iniyorum. Dağ toprağı kaskatı donmuş. Burada, mağaranın sığınağında bile, her nefes yüzümün önündeki havayı buğulandırıyor.

Adamlarla yüzleşmek için döndüğümde ikisi de beni dikkatle izliyor; Scythe her zamanki okunmaz maskesiyle, Jac ise beklenmedik bir hoş geldin sırtışıyla beni bir adım geriye itiyor. Kürek kemiklerim Onyx'e çarpıyor, o da karşılık olarak yumuşak bir şekilde kişiyor.

Yeni gelen, yakışıklı yüzünde kaşları havada, geri çekilişimi izliyor. Basit ama iyi yapılmış dağ kıyafetleri giyiyor.

Üstüne giydiği deri yeleği ve dizlerine kadar inen sağlam botlarıyla kar kalınlığındaki gri kumaşa uyum sağlıyor. Pelerininin yakasını bir kurt postu kaplıyor. Hiçbir yerinde bağlılığını bildiren bir sancak ya da rütbe işareti, kolayca tanımlanabilecek bir egemenlik rengi yok. Kim olursa olsun, hangi işle ilgilenirse ilgilensin, gizlilik içinde yürütür.

Sırtında çift kılıf var; birinde bir kılıç, diğerinde ise süslü ahşap saplı ve keskin bıçakları olan çift başlı bir savaş baltası. Neredeyse omuzlarına kadar düşen koyu sarı saçları ve yirmi küsur yaşından daha genç görünmesini sağlayan iri, atletik bir formu var. Kulakları yuvarlaktır; buçukluk değil, insandır.

"İnanmamı mı bekliyorsun?" diyor, sırayla beni incelerken başını yana eğiyor, dudaklarında hala küçük bir gülümseme var, "bu yarı aç şey tüm dualarımızın cevabı mı?"

Daha fazla soru canlanıyor ve zaten dağınık olan zihnimi daha da kalabalıklaştırıyor.

Ben mi?

Dualara bir cevap mı?

Saçma.

"Jac," diye uyarıyor Scythe.

"Aldığınız cevap bensem, belki de yanlış tanrılara dua ediyorsunuzdur." Sesimi eşit tutmak için mücadele ediyorum. "Sizi temin ederim, ben... her kim olduğumu düşünüyorsanız o ."

"Hayır mı?" Jac soruyor, gülümsemesi

daha da genişliyor. Başımı sallıyorum.

"Sen kimsin o zaman?"

"Önemli biri değil," diyorum hemen. "Sadece sıradan bir evden gelen sıradan bir kız-"

"O bir Remnant işareti taşıyor." Scythe'ın açık sözlü yorumu mağarayı bir tırpan gibi kesiyor.

Ağzım kapandı.

Kalıntı mı?

Bu terimi daha önce hiç duymamıştım. Ama belli ki Jac duymuş - başını çevirip arkadaşını inceliyor, tüm şakacılığı sönmüş. "Emin misin?"

"Aksi takdirde Eld'in adamlarıyla konumumu riske atar mıydım?"

"Kesin konuşuyorsun," diye mırıldandı Jac.

"Onu yakalayan Eastwood yüzbaşı, adamlarından birinin ellerini neredeyse dağladığını söyledi..." Scythe'ın elleri yumruk şeklinde sıkılır. "Ona dokunmaya çalıştım."

"Tanrılar." Jac tekrar bana baktı. "*Önemli biri değilmiş*, kırımın *kenarı*."

"Dinle," diye araya giriyorum, yatıştırıcı görünmeye çalışarak. Aslında paniklemeye başlıyorum. Kendimi burada, Kuzey 'nda, gördüğüm en korkunç adamın ve onun biraz daha az korkutucu ama yine de endişe verici yurttaşının merhametine kalmış bir tutsak olarak bulmak yeterince kötü. Bir de bu adamların benimle, isteğim dışında bir hayvanat bahçesine konulacak -ya da daha kötüsü, doldurulup duvara asılacak- tuhaf, efsanevi bir yaratıkmişim gibi konuşmalarını duymak, midemin kaldırabileceğinden çok daha fazlası.

"Benim hakkımda ne bildiğinizi sanıyorsanız, kim olduğumu düşünüyorsanız... fena halde yanılıyorsunuz. *Kalıntı mı?* Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Kesinlikle bende yok." Gülüyorum ama sesim panikle karışık. "Basit bir doğum lekesi yüzünden beni buraya kadar sürüklediysen delirmiş olmalısın..."

Adamlar karşılıklı bakiştılar.

"*Basit bir doğum lekesi*," diye mırıldanıyor Scythe. "Gökyüzü yukarıda."

"Gerçekten bundan habersiz olabilir mi?" Jac şaşkın görünüyor.

"Midlands krallıkları kan ve cehalet üzerine kurulmuştur." Scythe omuz silkiyor. "Muhtemelen o kadar korunaklıydı ki, şimdiye kadar bunu kullanma fırsatı olmamıştı."

Jac'in kaşları düşünceli bir şekilde çatılır. "Belki de biri onu bilerek korumuştur. Onu güvende tutmak için. Fark edilmesin diye. Eld gibi bir delinin tahtta olduğu bir buçukluk için tehlikeli zamanlar."

İkisi de yine bana bakıyor. Bilinçsizce uzanıp bir elimi korsajımın kumaşının üzerine koyuyorum.

mürekkep gibi kıvrımlar göğüslerimin arasına kazındı. Karıncalanmaya başladı, derimde soğuk bir iğnelenme. Sanki onu tartıştıklarını biliyormuş gibi. Sanki gerçekten de uykuda olan bir yetenekle doluymuş gibi.

Bu düşünce beni rahatsız ederek kaşındırıyor. Parmaklarım daha sert bastırıyor, buz gibi ağrısını dindirmek istiyorum. Yatıştırılmak istemeyen iz bana doğru bastırıyor, yukarı doğru itiyor, hafifçe kabarmış yüzeyi bir ömür boyu görmezden gelmeye çalıştığım rahatsız edici enerjiyle titreşiyor. Soğuktan daha derin bir şey. Daha eski bir şey. Canlı bir şey.

Uyan, diye fısıldıyor gibi. Sonunda uyandım.

Ürperiyorum, tedirgin oluyorum. Orada, derimin altında gizlenen bilinçli bir şey olduğu fikri pek hoşuma gitmiyor. Bedenim kontrol edemediğim bir şey tarafından istila edildi.

Hayatım boyunca bu işaret gizli bir utanç kaynağı oldu. Asla açıkça konuşulmadı. Eli ile bile. Hayattaki en eski anılarımdan bazıları, akıl hocamın, gözleri de ses tonu kadar ciddi, bana her zaman kapalı tutmamı emretmesidir. İstisna yok.

Görüyorlarsa neden bu kadar tehlikeli? Bir keresinde, sekiz yaşındayken ve köyümüzdeki diğer çocuklarla yüzmeye gitmeyi her şeyden çok istediğimde ona sormuştum. Beni -arkadaşsız buçukluk koşuyu- oynamaya davet etmeleri yeterince nadirdi; böyle bir teklifi kabul etmemem anlaşılmazdı. Yine de başını kesin bir *hayır anlamında* sallamıştı.

Gözyaşlarının akışını durdurmak mümkün değildi. *Ben lanetli miyim, Eli? Ben... kötü müyüm?*

Hayır, Rhya. Kötü değil. Sadece... farklı, açıklamıştı o vakur haliyle. İnsanoğlu her önce yabancı olandan korkar. Her zaman hatırlamalısın, seni eşsiz kılan şeyler sana karşı kullanacakları ilk silahlardır. En iyisi onlara avantaj sağlamamak. Mümkün olduğunca uyum sağlayın. Kulaklarını saklayamazsın ama doğum lekeni saklamalısın. Anladın mı?

Başımı salladım. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, o gün nehir kıyısındaki en sevdiğim ağaçta oturup insanları izlerken anlamamıştım.

Çocuklar dalgalarda sıçrayıp oynuyor, kahkahaları yalnızlığımı acı bir vurgu yapıyor.

Şimdi anlıyorum.

Farklı olmak tehlikelidir.

Jac ve Scythe'ın bana bakışları... Sanki derim , içim mutasyona dair bir kanıt bulmak için incelenecekmiş gibi hissediyorum. Söyledikleri her şeyi reddetmek, Eli'nın bana her zaman temin ettiği gibi normal bir kız olduğum konusunda ısrar etmek istiyorum - aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen. Ama orada dururken bile zihnim Kızıl Uçurum'a, yakalandığım ana geri dönüyor.

Asker elbisemi yırtıyor... Kötü bir niyetle bana uzanıyor... Ve ben bunu hissediyorum - gücün dışı doğru bir kırbacı. Kendimi savunma yılanı, içderinliklerinden kıvrılarak, bana zarar vermeden önce saldırıyor...

Kontrol ettiğim bir şey değil, hayal ettiğim bir şey değil. İçgüdüsel bir şey. Doğal. Nefes almak kadar doğal. Göz kırpmak kadar bilinçsiz.

Uyan.

Yaşıyor.

Şiddetli bir özlemle, tüm bunları Eli ile diliyorum. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Harekete geçer, koleksiyonundaki eski metinleri karıştırır, *Remnant* terimine bir atıf, bu garip iddiaları doğrulayan bir şey bulana kadar...

Gecikmeli olarak, hem Scythe'ın hem de Jac'in bedenime bastırdıkları elime baktıklarını fark ediyorum, sanki yeterince dikkatli bakarlarsa kumaşın altından altındaki garip sembolü görebileceklermiş gibi. Kolumu hızla yanıma indiriyorum.

"O Eastwood'dan değil."

Scythe'ın açık sözlü değerlendirmesiyle irkildim.

"Değil mi?" Jac kaşlarını çatarak sordu. "Düşündüm de..."

"Onu orada buldum. Ama kıyafetlerine bak. Kumaşı ince.

Daha sıcak iklimler için üretildi."

Jac'in gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor. Dağınık ve kirli halimin farkında olarak, omuzlarımın çekingenlikle içe çökmesini engellemek için elimden geleni yapıyorum.

"Haklısın," diye onaylıyor başını sallayarak. "Son yıllarda benimsedikleri o korkunç yüksek yaka modasını giymiyor."

"Kimsin sen kızım?" Scythe arkadaşını görmezden gelerek açıkça soruyor. Bunu bir soru gibi ifade ediyor ama inatçı ses tonu bana cevap vermekten başka seçeneğim olmadığını söylüyor.

Çenem daha yukarı kalkıyor. "Sana daha önce de söyledim. Ben hiç kimseyim. Beni buraya getirmekle hata yaptınız."

"?" "Midlands."

"Midlands çok geniş," diyor gözleri parlayarak. "Belirtin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Ona hiçbir şey söylemek istemiyorum. Özellikle de nereden hakkında. geldiğimi. Eli gökyüzüne dönmüş olabilir ama bilinmeyen bir düşmana onunla ilgili tek bir ayrıntıyı ifşa ederek anısına ihanet etmeyeceğim. Seahaven'ı -istiladan sonra ondan geriye ne kaldıysa- daha fazla avcının gözüne sokmayacağım.

Scythe bana "Sabrım azalıyor," diye haber veriyor.

"Westlake," diye yalan söylüyorum, Seahaven'ın güneyinde, Kral Eld'in komşu, geniş ormanlık krallığı seçiyorum. Oraya hiç gitmedim, sadece haritalarda gördüm. Rastgele bir kasaba ismi bulmak için beynimi zorluyorum, hafızamda solan parşömen üzerine damgalanmış kelimeleri hatırlamaya çalışıyorum. Zaman azalırken, "Narbeth yakınlarında bir köy." diye geveliyorum.

Scythe bana bakıyor, sonra , "Narbeth."

"Evet. Westlake ve Eastwood sınırında bir ticaret kasabası." En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum.

"Peki Narbeth'li bir kız nasıl olur da Burrows gibi birinin eline düşer?"

Zihnim, iskelet halindeki uydurmalarımı ete kemiğe büründürecek ayrıntılar bulmaya koşuyor. Ben iyi bir yalancı değilim. Zaten bildiğim bir hikâyeden, Eli ile geçen bahar tedavi ettiğimiz mülteci bir kızdan ilk elden dinlediğim bir hikâyeden parçalar örmeye karar verdim. Ailesi Seahaven'a hasta ve aç bir şekilde gelmişti, tıpkı Midlands'tan kaçan, savaştan, felaketten ve kıtlıktan umutsuzca kurtulmak isteyen diğerleri gibi.

Elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştık... ama en iyi ilaçların bile geri döndürebileceği çok fazla hasar vardı. Gelişinden birkaç gün sonra kız kollarımda öldü, zayıf ciğerleri sıvıyla doluydu. Ailesi de hemen peşi sıra öldü. Üçünü de sahildeki odun yığnında yaktık, sonra da küllerini denize savurduk.

Kız şimdi her neredeyse, umarım hikâyesinin bazı bölümlerini ödünç almama aldırılmaz.

"Babam bir çiftçi. Annem ayda bir kez pazarda satmak için sabun ve merhem yapar - çiftlikten arabamızla yarım günlük yol." Dişlerimin arasından yalan söylemiyormuşum gibi görünmeye çalışarak zorlukla yutkunuyorum. "Annem iki hafta önce hastalandı, ben de mallarımızı satmak için onsuz pazara gittim. Paraya ihtiyacımız vardı ve geçmişte hep güvenli olmuştu. Risk almaya değer diye düşündüm. Buçuklukların ticaret yapmasını kesinlikle onaylamayan insanlar bile, çoğunlukla yollarından çekilip başımızı öne eğdiğimizizi varsayarsak, en azından hoşgörölü davranırlar. Ama bu sefer... işler farklıydı."

Scythe kayıtsız bir şekilde bekliyor.

Sesime korku kattım. "Orada askerler vardı, Eldian askerleri, pazarın her yerine yerleştirilmişlerdi. Ve itlaf rahipleri, kan karışımının tehlikeleri üzerine vaazlar veriyor, buçuklukları barındırırken yakalananların başına gelecekler konusunda uyarıyorlardı. Beni fark etmiş olmalılar. Ya da belki biri beni ihbar etmiştir. Bilmiyorum. Tek , kaçmaya çalıştığımda muhafızların beni kovaladığı. Arabam devrildi. Atım kaçtı. Üç gün boyunca koştum, eve dönmeye çalıştım. Ama . Burrows ve adamları tarafından yakalandım." Duraksadım. "Sen... gerisini biliyorsun."

Uzun bir sessizlik oldu.

Umarım yalanlarım onu ikna etmeye yeter. Yüzümü temiz ve gözlerimi geniş tutarak masum ve güvenilir bir ifade vermeye çalışıyorum.

"Bir çiftçi kızı," diyor Scythe sonunda, gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı tarayarak. "Narbeth'ten."

Tekrar yutkunuyorum. "Bu doğru."

Ani bir adım atarak aramızdaki mesafenin bir kısmını kapatıyor ve kalbimin yerinden çıktığını hissediyorum. Beş adımda yeterince tehlikeli; dört adımda ise ölümcül. Onyx'in yan tarafına doğru geri çekiliyorum, geri çekilmek için daha fazla yerim diliyorum - yüzüme dikkatle sabitlenmiş o yakıcı gözlerden çok ama çok uzakta bir yere.

"Öncelikle," diye mırıldanıyor, sesi iki kaburga arasında kayan bir bıçak gibi yumuşak. "Çiftlik kızları *büyük bir hata, soğukkanlı bir hesaplama* ya da *besbelli* gibi ifadeler kullanmazlar. Bir katliama tanık olduktan sonra kesinlikle ahlak üzerine nutuk . Hele ki günlerini rutin olarak hayvan keserek geçiriyorlarsa."

Öfkem alevlendi. "Sanırım birçok çiftlik kızıyla tanıştın?"

"Öyle olmadığını bilecek kadar. Bir dahaki sefere günlerini donyağı ve kül suyundan sabun çalkalayarak geçiriyormuş yaparsan, bunu destekleyecek nasırlara sahip olduğundan emin ol. Sende bir şifacının elleri var, bir çamaşırcının değil."

Sertleştim. "Bu değil-"

"İkincisi." Bir adım daha atıyor, o kadar yaklaşıyor ki vücudundan yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebiliyorum. O kadar yakın ki nefesim ve sanki bir kez daha ilmik geçirilmiş gibi nefes yolum kapanıyor. "Narbeth sınır kasabası değil. Eastwood'a yakın bir yer olmadığı gibi, keşfedildiğiniz ormana da yakın değil."

Bu haber karşısında gözlerimi kapattım. *Belki de kız Narbeth değil de Naxton demişti...*

"Ve son olarak," diyor Scythe, son bir adım atarak, vücudu benimkinin hemen yakınında dururken ölüm vuruşunu yapıyor. "Burrows ve adamları seni bulduğunda uzunca bir süredir kaçıyordun."

Üç gün değil. Elbisenizin durumuna bakılırsa tam bir ay."

"Burrows bana sıcak bir banyo hazırlayıp şımartmama izin vermedi." Öfke içimde keskin bir şekilde yükseliyor. "Beni idam etmeyi planladığına göre, nasıl görüldüğümün pek bir önemi yoktu."

"Pis kokudan bahsetmiyordum. Bir deri bir kemik kalmışsın. Elbise bedeninden sarkıyor, altındaki vücutla uyuşmuyor."

"Zor zamanlardayız," diye kibirli bir şekilde karşılık veriyorum, hızla yıpranan yalanlarıma tutunarak.

"Ayakkabı yok, düzgün bir pelerin yok." Gözleri formumda geziniyor. "Kaçtın ve bunu çabucak yaptın. Hiçbir uyarı olmadan."

Sessiz kalmak için dişlerimi sıkıyorum. "Neden ?"

O korkunç geceden görüntüler; meşaleler ve alevler, Starlight Ormanı'nın yanışı. Fırıncı, ayakkabıcı, terzi, kaçamadan dükkanlarının içinde kül oldular. En sevdiğim çayır kül oldu. Kendilerini kurtaramayan annelerine seslenen çocuklar, dumandan sırlıklam olmuş gökyüzünü delen yakarışları.

Anıları içimde kilitli tutmak için dilimi ısııyorum.

"Bana anlatacaksın." Bir beyan. Bir yemin. Sözleri de bakışları kadar sarsılmaz. "Bugün, yarın. Belki bir hafta içinde. Bana hikayeni anlatacaksın, kızım. Hepsini."

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim," diye tısılıyorum. Arkamızda Jac gülüyor.

Scythe yapmaz. "İnatçı. Çok inatçı. Onlardan bu kadar uzun süre kaçmayı başarmana şaşmamalı." Başını sallıyor, hayal kırıklığı yüzünde açıkça okunuyor. "Eğitimli bir asker birliği, Kral Eld'in en iyi adamlarından bazıları. Tanrılar."

Daha iyi bilmesem, tüm bu bıkkınlığının altında bir yerlere gömülmüş bir saygı notu olduğuna yemin edebilirdim.

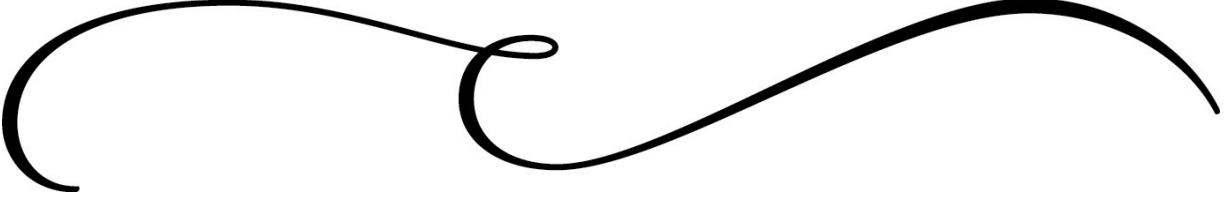
"Eğitim almışsın," diyor kararlılıkla. "Biri sana hayatta kalma becerilerini öğretti. Ormanda sessizce nasıl ilerleyeceğini, doğa nasıl hayatta kalacağını." Duraklıyor. "Nasıl yavaşlayacağından bahsetmiyorum bile."

bir ok yarasının kanamasını durdurur ve yarayı hızlı bir şekilde sarar."

Sessiz kalıyorum, düzenli nefes almaya odaklanıyorum. Yakınlığı göz önüne alındığında oldukça başarılı.

"Sen sıradan bir buçukluk değilsin, Remnant bir yana. Ve siz kesinlikle Westlake'li bir çiftçinin kızı değilsiniz. Bu yüzden sana son bir kez soracağım..." Scythe bir el aralığı daha yaklaşıyor ve dünya durgunlaşıyor gibi görünüyor, mağaranın ağzının dışında uğuldayan rüzgâr aniden kesiliyor ve arkasında yaygın bir sessizlik bırakıyor. "Sen de kimsin be?"

CHAPTER DOKUZ

mağaranın arkası, dağın karnının derinliklerine giden alçak tavanlı bir geçide doğru daralıyor. İçeri giriyoruz.

Sessizlik, Jac önde, ben ortada, Scythe peşimde. Arkadan iki at geliyordu; önce Onyx, sonra Jac'in bineği, Scythe ile benim aramdaki gergin çekişme sırasında mağaranın derinliklerine sıkıştığını görmediğim alaca gri bir kısırak.

Sorularına cevap vermemiş, ona kim olduğumu ya da geldiğimi söylememiş, giderek artan öfkesi karşısında bile inatla sessiz kalmıştım. Sonunda, çabasına değmeyeceğine karar vermiş gibi görünüyordu, tiksintiyle uzaklaştı ve gitme zamanının geldiğini havlayarak söyledi.

Jac kısrağına ıslık çalıp bizi geçide götürmeden önce bana eğlenerek göz kırptı.

Adamı sevmek istemiyorum, ama onun rahat doğasında inkar edilemez derecede çekici bir şey var - özellikle de Scythe'ın kara kara düşünen kötülüğünün aksine. Ayrıca onun varlığından duyduğum rahatlamayı da inkâr edemem. Scythe ile yalnız seyahat etmek, vahşi bir kurtla kafese kapatılmış gibi hissettiriyor. Haftalardır bir şey yememiş ve amaçlarına hizmet etmeyi bıraktığınız anda sizi tüketmekte tereddüt etmeyecek bir kurtla.

Biz yürüdükçe geçit daralıyor, taş patika kademeli bir eğimle alçalıyor. Çoraplı ayaklarımın altı soğuk ama itiraz etmiyorum. Herhangi bir nedenle ağzımı açarsam, beni esir alanların daha fazla sorgulamasına neden olmaktan korkuyorum. Şimdilik en iyisi hareketsiz ve sessiz kalmak. Benim hakkımda ne kadar az şey bilirlerse, sonunda kaçtığım da beni bulmaları o kadar zor olur.

Jac'in meşalesinin titrek ışığı duvarlarda dans ediyor, bir canavarın ağzındaki köpek dişleri gibi çatıdan sarkan sivri tuz birikintilerinin üzerine tuhaf gölgeler düşürüyor. Burada, derinlerde, dünya yaşamdan yoksun görünüyor. Tam bir durgunluk diyarı. Düşerken bize yankılanan su damlacıklarının aralıklı damlama, damlama, damlama sesleri dışında karanlıkta hiçbir şey kıpırdamıyor.

Uzun bir süre yürüyoruz, tek sıra halinde bir geçit töreni gibi daha da derine, daha da aşağıya doğru ilerliyoruz. O kadar uzun süre yürüyoruz ki, bir daha asla yüzümde güneş ışığını ya da tenimde rüzgârın öpücüğünü hissedemeyeceğime ikna oluyorum. İçimde bir tür panik başlıyor, gömüldüğümüz yerin sıkışık klostrofobisinin getirdiği bir panik. Küflü hava ciğerlerime girip çıkıyor, toz ve çürüme, bayatlık ve durgunluk tadı veriyor ve ben sakinleşmek için mücadele ediyorum.

Benim gibi biri için -Seahaven'ın vahşi, rüzgarlı kıyılarında, çarpan dalgalar ve çalkalanan sörfle büyümüş, tenimde tuz ve saçlarımda deniz köpüğü ile güneşle kaplı sığılıklar arasında koşarken, eteklerim kumdan bir yumak, kalbim gelgitlerin tınısıyla yanıyor- bu tür bir dünyevi hapsedilme bir mahzende yürümek gibi hissettiriyor. Asla kaçamayacağım bir mezar. Sadece bedenim değil, ruhumun kendisi de dağın altında daha da sıkışmış, gökyüzüne yolu bulamıyor.

Tam sinirlerimin bozulacağını düşündüğümde, tam bu kapalı ölüm yürüyüşüne bir an daha dayanamayacağımı ve Jac'e -hatta tanrılar yardımcım olsun, Scythe'a- bu işkenceden kurtulmak için yalvaracağımı düşündüğümde... geçit bir kez daha genişliyor. Kaba yontulmuş bir kemerden geçerek başka bir mağaraya adım atıyoruz ve bizi hemen bir

Sesler korusu: erkek, sessiz, her taraftan yankılanıyor, bu yüzden kökenlerini tespit etmek zor.

Bir virajı dönüp kendimizi bir tür kamp alanında bulduğumuzda ciğerlerime biraz daha az küflü bir hava çekiyorum. Alçak, dumansız bir ateş neşeyle yanıyor. Etrafında tepeden silahlı üç adam oturuyor; kılıçlar sırtlarına bağlanmış, hançerler çizmelerin içine sokulmuş. Bir yay ve sadak, bohçalanmış bir yatak örtüsüne yaslanmış. Devasa bir ahşap arbalet, düzinelerce ağır birlikte bir kanvas çantanın yanında durmaktadır. Koyu kahverengi üç at uzak duvarın dibinde durmuş, binmek için hazırlanmış.

"Oi!" Jac sırtarak seslendi. "En azından devriye geziyormuş gibi yapabiliydiniz. Pantolonunuz inikken yakalanmamanız için sizi daha iyi eğittim. Yoksa herkesin kampınıza habersizce girmesine izin mi veriyorsunuz?"

"Son çağrıdan sonra bir hödük gibi yürüyorsun," diye veriyor adamlardan en yakını. "Bir fersah öteden geldiğini duydum."

"Doğru," diye onaylıyor karşısındaki kızıl saçlı adam. "Jac, bir çığın tüm maharetiyle ilerliyorsun."

"Tabur liderinle böyle mi konuşuyorsun?" Jac sahte bir öfkeyle sorar.

Adamlar kıkırdayarak ayağa kalkıyor ve teker teker Jac ile kollarını kavuşturuyor, parmaklar dirseklere kadar uzanıyor ve iki kalp atışı boyunca öylece kalıyorlar. Selamlaşmalar sona erdiğinde kızıl saçlı adam dikkatini bana çeviriyor. Beklenmedik varlığım karşısında meraktan ağzı bir karış açık kalıyor ama Scythe'ın yanımda durduğunu görünce beni tamamen görmezden geliyor. Gözleri kocaman açıldı ve yüzü sırıtmaya başladı.

"Yaşadığımı ve nefes aldığım gibi! Penn! Burada ne işin var senin?"

Penn mi?

Gözlerim Scythe'a kayıyor. Onu çoktan bana bakarken buluyorum, dümenin altındaki yüz hatlarında boyun eğmişlik var. Gerçek kimliğini benimle paylaşmak istemiyor, tıpkı benim istediğim gibi.

benimkini onunla paylaşmak için. Soru soran bir kaşımı kaldırıyorum ve ağzı daha da sert bir çizgi halinde düzleşiyor.

"Farley," diyor Scythe selamlayarak, kızıl saçlı adamın ön kolunu kavramak için öne doğru adım atarak. "Uzun zaman oldu. "

"Çok uzun. Burada olduğuna inanamıyorum! Baharın ilk erimesine kadar seni bir daha göremeyeceğimizi sanıyordum."

"Planlar değişir."

Farley'nin açık yeşil bakışları bana kayıyor. "Bunu görebiliyorum."

"Aç mısınız?" diye soruyor adamlardan biri -uzun kırlaşmış saçları ve aynı renkteki sabit gözleriyle-. "Biraz kurutulmuş geyik etimiz var. Bu kadar yüksekte avlanmak pek mümkün değil ama geçen hafta şansımız yaver gitti." Çenesini kızıl saçlıya doğru salladı. "Farley çok iyi bir nişancıdır, nadiren de olsa akşam yemeğini korkutmayı bırakacak kadar uzun süre gevezelik etmeyi bırakır."

Kızıl saçlı kaba bir el hareketiyle karşılık verir.

Midem sesli bir homurtu çıkarıyor. Scythe başını sallayıp yemek teklifini reddetmeden önce bir kalp atışı kadar bana bakıyor. "Apex Geçidi'ne gitmemiz gerekiyor. Akşam olmadan Caeldera'da olmak istiyorum."

Jac ve adamları hemen başlarını sallarlar.

"Geçide kadar size eşlik edeceğiz, ama sizinle birlikte geçemeyiz." Jac iç geçirdi. "Korkarım bu soğuk buzulda dört ay daha geçirdikten sonra bir erteleme hakkı kazanacağız."

"Uçacak." Scythe - yoksa Penn miydi? - onu teselli eder. "Burada üşürsen, Beatrice'i ve onun sıcak taverna çarşafı içinde seni bekleyen güzel tek kaşını düşün."

Adamların geri kalanından bir kahkaha tufanı kopuyor. Ayaklarımızın altındaki zemin sarsılmaya ve kaymaya başladığında aniden kesiliyor. Sarsıntılar o kadar büyük ki, dağın etrafımızdan yıkılacağını, taş ve buzdan oluşan bir çığın bizi canlı canlı gömeceğini düşünüyorum.

Elbette daha önce de depremler yaşadım. Son yıllarda giderek daha yaygın hale geldiler; keskin, öngörülemez

Anwyvn'in uzun bir kış uykusundan sonra silkinerek uyanan büyük bir uyuyan canavarın sırtında olduğunu düşündüren ürpertiler. Genellikle bir ya da iki dakikadan fazla sürmez, fincanları tabaklarında tıkırdatır ve kitapları raflardan indirir.

Bu öyle bir şey değil.

Bu sarsıntılar daha yoğun ve daha önce deneyimlediğim her şeyden çok hızlı geliyor. O kadar şiddetli ki, mağara zemininin tam ayaklarımızın altından çatlayarak açılmasından, ölümcül bir damarın bizi doğrudan yeryüzünün derinliklerine düşürmesinden korkuyorum. Uzak duvarın yanındaki üç kahverengi binek, binicileri onları yakalayamadan fırlıyor.

Hiç düşünmeden kör bir elimi Scythe'a doğru uzatıyor, kendimi dik tutmak için üst kolunu kavriyorum. Korkumdan, hâlâ taze olan yarasına baskı uyguladığımın farkında değilim. Kavrayışım ona acı veriyorsa da fark etmemiş gibi görünüyor. Çoktan harekete geçmiş, kılıcını kınından çıkarıp diğer eliyle sırtına geçirmiş, beni ateşe yaklaştırıyor ve vücudunu benimkini engelleyecek şekilde kaydırıyor.

Omuzlarının geniş düzlemlerine bakıyorum ve diğer adamların da benzer pozisyonlar aldıklarını görüyorum - sırtları ateşe dönük, kılıçları hazır, yaklaşan bir saldırı için alıştırılmış bir düzen. Dizleri sürekli şok dalgalarını absorbe etmek için hafifçe bükülmüş. Duruşlarını taklit ediyorum, anında ayaklarımın üzerinde daha sabit duruyorum.

Sessizdirler ama yüz ifadeleri açıkça konuşur. Her ne geliyorsa - mağara tabanının bir kovadaki su gibi yuvarlanmasına ve kabarmasına neden olan her neyse - şirketlerine hoş bir katkı olmayacak.

"Ne oldu?" Çalkantılı loşlukta fısıldamaya cesaret ediyorum, kendi sesimdeki korkuyu duyuyor ve bundan nefret ediyorum. "Bu... buz devleri mi?"

Scythe'ın başı dönüyor -gözlerimle buluşacak kadar değil ama ağır burun köprüsünün altındaki profilinin sert çizgilerini görmeme yetecek kadar. Kaşlarını çatarak, "Daha kötüsü." diye mırıldandı.

Daha mı kötü?

Bir buz devinden daha kötü ne olabilir diye sormak için ağzımı açıyorum ama buna fırsatım olmuyor. Çünkü o anda

Gelen düşmanlar kendilerini belli ediyor. Koşuşturan bacakları, takırdayan kıskaçları ve boncuk gibi gözleriyle onları gördüğümde Scythe'ın haklı olduğunu anlıyorum.

Bir buz devi ne kadar dehşet saçarsa saçsın... Bu çok, çok daha kötü.

Beklediğim gibi mağara ağzından gelmiyorlar. Etrafımızdaki zeminden şiddetli bir taş ve toprak patlamasıyla fırladılar. İki düzine kadar, belki de daha fazla. Yakın dövüş başladığında sayacak zaman yok.

Kırkayaklar.

Eli'nin kulübesindeki deponun zemininde koşuştururken gördüğüm küçük, çığlık atan böcekler değil. Bunlar daha önce hiç görmediğim, hatta belki de eski efsaneler dışında hiç aklıma gelmeyen devasa bir tür. Her biri bir at kadar uzun ve bir fıçı kadar geniş, zırhlı böcek vücutlarının iki yanından yüzlerce bacak fırlıyor. Soluk, kokuşmuş beyaz bana kurtçukları hatırlatıyorlar. Ve kokuyorlar - burun deliklerimi yakan ve gözlerimi yaşartan asidik bir koku.

İlki Farley'nin hemen yanındaki toprak zeminden fırlıyor. Tırtıklı çene kemiğinin bacağına sarışını ve bir dalın kırılması kadar kolay bir şekilde kemiği ikiye ayırışını dehşet içinde izliyorum. Adam acı içinde çığlık atarak yere düşerken bile kılıcını savuruyor ve tek bir vuruşla canavarın kafasını kesiyor. Baş kesilmiş bedeninden yeşil bir yapışkan fışkırıyor, zehirli bir sıvı seli. Bacakları öldükten çok sonra bile kıvranmaya ve yere vurmaya devam ediyor.

"Ateşin yanında kal," diye bağılıyor Scythe, önüne çıkan bir başka çıyanın bağırsaklarını deşiyor ve ben daha gözümü kırpamadan kılıcını çekip kurtarıyor. "Cyntroedi aleve dayanamaz."

Cevap vermeye çalışıyorum ama boğazım gibi hissediyorum. Sadece adamların aşağılık yaratıklarla kapışmasını izleyebiliyorum. Birbiri ardına, birbiri ardına. Jac'in çift başlı baltası, tepedeki kayalıktan aşağı düşerken bir tanesinin bacaklarının yarısını düzgünce kesiyor ve onu sallantılı daireler çizerek topallamaya bırakıyor. Adını bilmediğim gri gözlü adam

Ateşin uzak tarafında aynı anda iki kişiyle savaşmayı öğrenmemiştir. Farley dizlerinin üzerinde savaşmaya devam ediyor; kılıcının menziline giren her şeye saldırıyor. Gece yarısı tenli, kel ve tıknaz olan son adam, devasa arbaletinden ok üstüne ok atarak ölen arkadaşının yakınında duruyor.

Dökülen onca kana rağmen gözlerimi kişi Scythe'dı. Onu daha önce adam öldürürken görmüştüm, Burrows'u ve beni o asılı ağaca bağlayan diğer askerleri katlederkenki acımasız etkinliğini görmüştüm. Ama şimdi, onu dönerken ve keserken, şişlerken ve saplarken izlerken, bu andan önce onun becerisinin bir anını bile görmediğimi fark ediyorum. Kâbuslar âleminden gönderilmiş yarım düzine canavarı aynı anda alt eden bu adam insan dışı görünüyor. İnanılmaz derecede hızlı, hareketleri bulanık, miğferi ateş ışığında karanlık bir parıltı.

Hem de yaralı bir omuzla.

Savaşın öfkesine kapılmış, ele geçirilmiş bir adam gibi hareket ediyor. Ara sıra, öldürdükleri arasında, gözleri mağaranın diğer ucuna dalıp benimkileri buluyor. İçten içe yanıyor gibiler, derinliklerindeki ateş karanlığa rağmen parlıyor, artık bir kor değil, bir alev. Kılıcı da sanki saatlerce kömürlerin içinde ısınmaya bırakılmış gibi alev alev yanıyor.

Herhalde ışığın bir oyunudur, diyorum kendi kendime, gördüğüm manzara karşısında sarsılarak.

Adamlar, en azından bir süreliğine, üstünlüğü ele geçirmiş görünüyorlar. Ta ki yeryüzü bir kez daha sarsılmaya başlayana, yeni şok dalgaları ikinci bir sintroedi kümesinin gelişini haber verene kadar. İşte tam o anda, uzuvlarımı hareketsiz bırakan dehşetin felç edici pençesinden nihayet kurtuluyorum. Bakışlarım etrafımdaki boşluğu tarıyor ve yaya takılıyor. Evde kullandığım yaydan daha büyüktü; Seahaven'ın sakın ormanlarında avlanmaya alışkın olduğumdan daha kötü avları öldürmek için üretilmiş bir erkek yayı ama yine de onu kapıp sadağı sırtıma geçiriyor ve tanıdık bir kolaylıkla bir ok yerleştiriyorum.

Daha birkaç gün önce, demirden harap olmuş bileklerimin halini gördüğümde, bir daha yay çekip çekemeyeceğimi merak ediyordum. Ama Scythe'ın

merhem, tonik karıştırdığım ve Eli ile çay demlediğim onca yıl boyunca hiç görmediğim iyileştirici özelliklere sahip. Cildim neredeyse onarıldı, açık yaralar mümkün olmaması gereken bir şekilde kabuk bağladı - haftalarca değil.

Ömür boyu değil.

Yine de, duruşumu ayarlarken, yayı kaldırırken ve vücuduma sabitlerken tendonlarımda hafif bir protesto ağrısından başka bir şey yok. Hızla nefes alıp veriyorum, göğsümün inip kalkması kirişi geri çekerken nişan almamı zorlaştırıyor. Dengeleyici bir yutkunmayla havayı ciğerlerimde tutuyorum. Gözlerim Scythe'ın arkasındaki topraktan fırlayan bir kırkayağa takılıyor. Ona doğru sıçrıyor, onu gafil avlamaya niyetli.

Okun uçmasına izin verdim.

Her zaman iyi bir olmuşumdur. Çocukluğumdan beri, Eli elime acemi bir yay verdiğinde, önce bahçelerde benim için kurduğu sabit hedeflerde, daha sonra da yeşilliklerin derinliklerine gizlenmiş, beni zorlamak için tasarlanmış uzak hedeflerde başarılı oldum. On beş yaşıma geldiğimde, tüm av işlerimizi ben yapıyordum ve eve soframızı dolduracak kadar av hayvanı getiriyordum. Kasamızı da. Bir buçukluktan satın alma konusunda seçici olamayacak kadar aç olan köylülere oldukça fazla et sattım.

Böylece, büyük yayla ve ağrıyan bileklerimle bile, atışım isabet ediyor - tam olarak hedeflediğim yere değil, doğrudan kafaya değil, ama zırhlı gövdenin ortasına. Yaratık acı dolu bir çığlık atıyor, etrafında dönerken kısıkaçları boş havaya çarpıyor. Boncuk gözleri parıldayarak bana sabitleniyor ve tüm vücudum titriyor.

Yaratık, hayal bile edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde, yüzlerce cılız bacak üzerinde mağarayı geçerek bana doğru geliyor. Korkunun titremesine karşı dizlerimi kilitleyerek, bana ulaşmadan önce bir ok daha atıp ateş edecek zamanı zar zor buluyorum.

Bu sefer hedefim doğruydu. Ok, yaratığın boncuk gibi gözlerinin tam ortasına saplanıyor. Mağaranın zeminine düşüyor.

güm, kiskaçları son bir kez takırdarken, iğrenç sıvıları etrafından yanardöner bir su birikintisi halinde sızıyor. Sadağımdaki bir başka oka uzanırken kendimi sırttırken yakalıyorum.

Gözlerim yeni bir av bulmak için dönüp Scythe'ınkilere kilitlendiğinde yüzümdeki gülümseme donuyor. Mağaranın karşı tarafında, özellikle iki mamut cyntroedi'yi yok etme sürecinde. Benden memnun görünmüyor. Eğer tutsaklar bilgi sahibi değillerse, sanırım silahlar konusunda da bilgi sahibi değillerdir.

Ah, pekala. Bana daha sonra bakabilir. Tercihen aygır büyüklüğünde böceklerin saldırısı altında olmadığımız zaman.

"Jac!" diye bağılıyor gri saçlı adam, sesi gergin. "Buraya başka bir bıçak lazım!"

Koyu sarı saçlı bir bulanıklığın yanımdan hızla geçip giderken canavarları haklayışını izliyorum. Gözlerim onu takip ediyor, kovalayan yaratıkları seçiyor, hareket ettikçe onu koruyor. İki, dört, altı. Saymayı unutuyorum, tereddüt etmeden ateş ediyorum. Düşünmeden.

Zırhlı bedenler üst üste yığıldıkça zehirin asidik kokusu havada yoğunlaşıyor ve tek görebildiğim bacaklar olana kadar mağaranın çukurlu zeminini dolduruyor. Bacaklar, kiskaçlar ve kokuşmuş beyaz leşler, bir omurgasız mezarlığı.

Keskin bir sıkıntı kişnemesi başımı ters yöne çeviriyor. Jac'in nazik gri kısırağı benden en fazla bir düzine adım ötede üç cyntroedi tarafından yere serilince kalbim sıkışıyor. Onyx geriye doğru kükrüyor ve onlardan birine çarparak anında eziyor. Arka arkaya iki ok atıp diğerlerini de yere seriyorum. Ama kısrağ için artık çok geç. Kurtarılamayacak durumda, derisindeki derin yaralar onarılamayacak şekilde fışkırıyor. Zehir, Anwyvn'deki en iyi şifacıların bile düzeltemeyeceği bir hasara yol açarak çoktan vücudunda ilerlemeye başladı.

İçten içe bunun anlamsız olduğunu biliyorum ama mantıksız kalbim kabul etmeyi reddediyor. Ona doğru ilerliyorum, gözyaşlarım parlıyor

Gözler. Eğer oraya gidebilirim, belki bir şeyler yapabilirim. En azından denemek zorundayım.

Birkaç adımdan fazla atamıyorum. Scythe'ın keskin ısıltı mağaranın öbür ucundan geliyor. İlk başta dikkatimi çekmek için olduğunu düşündüm.

Atını çağırıyor.

Onyx efendisinin işaretine anında cevap veriyor. Koşarak yanıma geliyor ve normal bir atınciden çok daha üstün bir zekâyla bedenimi ateşin güvenliğine doğru sürüyor. Parlak gözleri bembeyaz, damarlarımda dolaşan korkunun aynısını taşıyor. Yayım havada savaşa geri dönmekten önce onu yatıştırmak için elimle böğrünü bir kez okşamama izin veriyorum.

"Burada yardıma ihtiyacım var!"

Bu kez Farley'nin yanında savaşan tıknaz, kel asker. Görev yerinden uzaklaştığını, ezilmenin daha da derinlerine çekildiğini görünce içimi bir telaş kaplıyor. Farley'i dizlerinin üzerinde, tamamen korumasız bırakıyor. Cyntroedi'ler, yere bu kadar yakın bir yemeğin cazibesine kapılarak, onun zorlu mücadelelerle elde ettiği toprak parçasına saldırıyorlar.

Onyx'in yanından geçerek ateşin etrafından onun yanına koşuyorum. Oklarım azalıyor ama neredeyse boş olan sadağıma uzanıp ederken bunu düşünmüyorum. Bir kez, iki kez. Üçüncü kez. Kollarım şiddetle ağrıyor, efor beni yakalıyor. Bedenimi kaçmak, saklanmak ve sinmek dışında bir şey için kullanmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bir hiç olmak için solup gittim.

Bir deri bir kemik, Scythe'ın sesi kafamın içinde fısıldıyor.

Adam haklı. Sınırsız cephanem olsa bile, yine de işe yaramazdım, ateş etmek için kollarımı kaldıramazdım. Son okuma uzanırken bu korkunç gerçek çıkmıyor.

"Çocuklar iyi bir nişancı olduğumu söylüyorlar," diyor yanımdan boğuk bir ses. "Ama senin yanında bir hiçim, Ace."

Açık yeşil gözlere bakıyorum. Acıdan puslanmışlardı. Farley'nin yüzü, nefesleri hızlı hızlı geliyor. Sol bacağı doğal olmayan bir açıyla bükülmüş ve kemiğin aşağıda parçalanmış olduğunu biliyorum.

Diz. Ayarlanması zor bir kırık. En iyi tedaviyi görse bile muhtemelen hayatının geri kalanında topallayarak yürüyecek. Bir yumak haline gelip özgürce hıçkırma hıçkırma ağlamak yerine hala dimdik ayakta durması - hala kılıcını sallıyor olması - onun öz disiplininin bir ölçüsüdür.

Canavar saldırdığında bu kadar çabuk öldürmesi bir mucize. Eğer öldürmeseydi, bacağını koparabilirdi. Ya da daha kötüsü, kalbini saniyeler içinde durduracak zehirle derisini delebilirdi. Buna kıyasla, bir mola bir nimettir.

"Eğer bunu atlatırsak, Penn seni Kor Loncası için işe almalı." Acı çekerken sırtıyor. "Sırf bunu görmek için sakat bir bacakla yaşamaya değebilir."

Ne hakkında gevezelik ettiğini bilmiyorum ama yine de okumu yerleştirirken ona sırtıyorum.

"Bu benim sonuncum," diyorum ona, omuz silkerek yayın kirişini geri çekiyorum.

"İyi kullan," diye mırıldanıyor, kılıcını kaldırırken beş adım ötedeki topraktan bir kırkayak daha fırlayıp üzerimize geliyor. Onu birlikte indiriyoruz; benim okum sol böğrüne, Farley'nin kılıcı sağ böğrüne saplanıyor. Yaratık seğirerek yattığında, işe yaramaz yayımı bırakıp boş sadağımı omzumdan kaydırıyorum. Farley onun yere düşmesini izliyor, sonra bana bakıyor.

"Kaçmalısın."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Burada bizimle birlikte ölmene gerek yok." Çenesini mağaranın ortasına doğru salladı, askerler öfkelenmeye devam ediyordu -Scythe, Jac ve diğer ikisi hâlâ devasa, etobur yırtıcıların hiç bitmeyecekmiş gibi görünen saldırısıyla ölümlerle pençeleşiyordu. "Gelmeye devam edecekler. dalga." Gözleri benimkileri tutuyor, derinliklerindeki acıya rağmen sabitSilahların sürekli çarpışmasından sözlerini duymak için zorlanıyorum. "Sen kaldın. Yardım ettin. Elinden geleni yaptın. Bu iyi bir şey. Şimdi kendini kurtarman seni korkak yapmaz."

"Ama nerede olduğunu bile bilmiyorum-"

"Hemen arkamızda bir geçit var. Ateşten çok uzakta değil. En fazla bir düzine adım, bir kayanın arkasına sıkışmış." Göğsü kabarıyor ve yarasının kalan tüm enerjisini tükettiğini biliyorum. "Koş. Durma. Bir çatala geldiğinde sola dön. Dağlara doğru yükselen dizi kaya basamağı var. Oraya ulaştığında güvendesin demektir. Bu şeyler" -bir çene sarsıntısı daha, bu sefer seçiren iskelet bedenler yığınınına doğru- "burada karanlıkta kalırlar."

Terreddüt ediyorum. Nedenini bilmiyorum. Az önce bana özgürlük için bir şans verdi. Sunulduğu anda kapmam gereken bir şans. Burada hiçbir bağlılık borcum yok - ne ayaklarımın dibindeki yaralı adama, ne de mağaranın karşısında Savaş Tanrısı tarafından eğitilmiş bir general gibi dövüşen korkunç adama.

Scythe benim arkadaşım
değil. Benim koruyucum
değil.

Benim kurtarıcım değil.

Ama...

Sana çorap verdi.

Sana merhem getirdi.

Seni sıcak tuttu, besledi ve güvende tuttu.

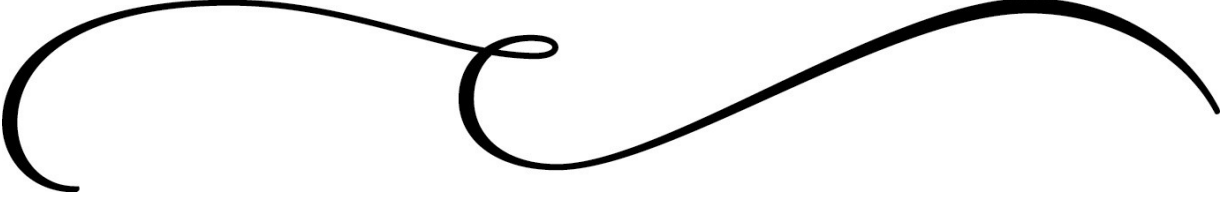
Birden fazla kez hayatını kurtardı.

Zihnimin gerisindeki istenmeyen vicdan sesini başımı hızlıca sallayarak susturuyorum. Scythe bunları sadece kendi çıkarı için yaptı. Bana ihtiyacı var - ne amaçla, emin değilim ama iyi bir şey olduğundan şüpheliyim. Göğsümdeki işaretin bir tür mühür olduğuna inanıyor, gereken bir güç kaynağı. Tek bildiğim, hedefimize ulaşır ulaşmaz beni bir kan sunağında kurban etmeyi planladığı.

"Tanrı aşkına, kızım, *git!*" Farley zayıfça tersledi. "Bir meşale al ve git buradan."

Uzun bir süre daha acı dolu gözlerine bakıyorum. Ve sonra bana söylediğini yapıyorum.

CHAPTER ON

I' Koşuyorum.

İşe yaramaz, yarı iyileşmiş çorap ayaklarımla koşuyorum. Hayatım için koşuyorum. Arkama bakmıyorum. Arkamda ölümümü ne kadar yakınımda bulacağımı, bir dizi jilet gibi keskin çene şişlenmeye ne kadar yakın olduğumu görmeye dayanamıyorum. Zifiri karanlık geçitte ilerlerken bakışlarımı sabit tutuyorum, sadece sönmekte olan meşale yolumu aydınlatıyor. Ama aklım kampta, karanlığa doğru kaçarken arkamda bıraktığım kanlı sahnede...

Korkak.

Suçluluk duygusunu bir kenara itip geçide odaklandım. Geçidi tam olarak Farley'nin tarif ettiği yerde, kamp ateşinden on adım ötede bir kayanın arkasına sıkışmış halde buldum. Geçmeme izin vermemeye kararlı görünen Onyx'i atlatmak için hızlı manevralar yapmak gerekmişti. Sonunda, sadece efendisine olan sadakati onun beni mağaradan takip etmesini engellemiştir.

Onun sadık sadakati benim sadakatsizliğimin altını çiziyor. Gözden kaybolurken Scythe'a bir bile atmamıştım.

O senin düşmanın, kendime tekrar söylüyorum.

Peki neden kendimi en kötü hain gibi hissediyorum?

Bağırışlar ve kılıç sesleri beni dar tünelden aşağı, kan gölünden uzağa doğru kovalıyor. Daha iyi bir silahım olmasını dileyerek meşaleye sarılıyorum. Sürünen gölgeleri savuştursa da, tek bir cyntroedi beni takip ederse, zavallı Farley'den daha iyi durumda olmayacağım. Aslında daha da kötüsü, en azından onun bir kılıcı var.

Bir süre gittikten sonra tarif ettiği yarığa geldim. Sağdaki tünel karanlığa sapıyor. Soldaki ise bir dizi merdiven şeklinde kurtuluş sunuyor. Kaburgalarımı diken diken eden acıyı görmezden gelerek, ciğerlerime havayı düzensiz yudumlarla çekerek, kaçmaya o kadar odaklanmışım ki, rotayı tersine çevirmek için çok geç olana kadar belirgin şok dalgalarını hissetmiyorum.

Önümde yerden fışkıran kırkayak, kampta gördüklerimin hepsinden daha büyük. Yanında Onyx minyatür bir midilli gibi görünüyordu. Deliğinden sürünerek çıkıyor, beyaz çenesi takırdıyor, zehir köpüğü her bir kısıkcı zehirli bir parlaklıkla kaplamış bile. Vücudu diğerlerinden daha şişkin, bacakları daha kalın ve eti ve kemiği delip geçecek kadar keskin görünen liflerle kaplı.

Eğer bu yaratıklar kovanının bir alfası varsa... işte o, tüm iğrenç ihtişamıyla.

Biraz mesafe yaratmaya çalışarak hızla geri geri gidiyorum, meşale bir kalkan gibi önümde uzanıyor. Elimde olmadan fark ettim ki, tehlikeli derecede az yanıyor.

Yaratık bana doğru hamle yaptığında, alevi tehditkâr bir hamleyle savuruyorum. Sanki saldırı planını yeniden gözden geçiriyormuş gibi duraklıyor. Ona sırtımı dönmeye cesaret edemiyorum. Kaçmaya çalışmaktan daha iyisini biliyorum. Cüssesine rağmen, benim olmayı umabileceğimden daha hızlı ve tam boyuna ulaştığında, sayısız çok eklemlili bacakları havaya savruluyor, meşalemin söneceği an sadece doğaüstü bir beklenti olarak tanımlayabileceğim bir çılgılık atıyor... tek dua edebileceğim hızlı ve temiz bir ölüm.

Kısarak gibi yok olmak istemiyorum.

Yaratığın bana bakışını izlerken boştaki elim yanımda kenetleniyor ve sıkıca kalçama bastırıyor. Yumruğum beklenmedik bir dirençle karşılaşıyor; sert bir şey eteğimin cebinden bana doğru bastırıyor.

Hançer.

Bu sabah Scythe'dan el koyduğum. Tamamen unutmuşum. Pek işime yarayacağından değil - böylesine devasa bir yaratığa karşı ince bir bıçak ne kadar zarar verebilir ki? Bir anda, onu serbest bıraktım. Meşaleyle birlikte tutuyorum, her elimde bir silah, geri çekilirken elim kolum bağlı.

Yaratık tıslıyor ve tekrar saldırıyor.

"Geri çekil!" El sallayarak ona bağıriyorum. "Geri çekil!"

Yaratık duraksıyor. Sesim tünelde yankılanırken köşeli kafası bir o yana bir bu yana eğiliyor. Gözleri mağaradaki küçük kardeşlerinininkine benzemiyor. Bulanık, yaşlılıktan inci gibi. Pazarda sadaka için ellerini gözleri görmeden uzatan kör dilencileri andırıyor.

Beni görebiliyor mu? Birden merak ediyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Yoksa karanlıkta geçen bunca yıl onu kör mü bıraktı?

Eğer öyleyse, sesimi, çarpan nabzımı, parçalanmış nefeslerimi takip ediyor. Her hareket ettiğimde ayaklarımın yeryüzündeki titreşimlerinden konumumu tespit ediyor.

Konumuma ihanet edecek daha fazla aptalca kabadayılık beyanlarına karşı ağzımı kapatarak, nefesimi yavaşlatmak için çaba sarf ediyorum ve yapabildiğim kadar yumuşak bir şekilde geriye doğru sürünüyorum, ayakkabılarım olmadığı için haftalardır ilk kez şükrediyorum. Yaratık sanki beni gerçekten dinliyormuş gibi durgunlaşıyor. Göğsümde umut alevleniyor. Aptalca bir umut ama yine de umut.

Belki de kaçabilirim. Onu geçip merdivenlere değil, özgürlüğe değil... ama kamp alanına geri dönebilirim. Belki de, her şeye rağmen, adamlar hayatta kaldı. Belki-

Ayağım gevşek bir taşa çarptı.

Yerde yuvarlanıyor, normalde gürültüsüz olan geçitte gök gürültüsü gibi bir kakofoni yaratıyor. Yuvarlandığı anda, kırkayak boğazıma doğru hamle yapıyor.

Geldiğini görüyorum. Ölümümü onun sütlü, öldürücü gözlerinde görüyorum. Kaderimin, tırtıklı kısıkaçlarının boğazımı sarması gibi yaklaştığını görüyorum.

Geldiğini görüyorum ve çığlık atmıyorum. Kaçmıyorum. Yerimde duruyorum, meşaleyi acınası hançerimle birlikte uzatıyorum. Çünkü eğer öleceksem, yalnız gitmemin imkanı yok. Bu canavarın son avı ben olacağım.

Ve benim olacak.

Kafası gövdesinden ayrıldığında silahlarım hâlâ uzanmış durumdaydı. Bir ısı parlaması oluyor, çevremden aşağıya doğru sallanan parlayan bir bıçak ve sonra ayaklarımın dibinde yere çarpıyor. Bir saniye sonra, kıvranan beden de onu takip ediyor.

Öldü.

Kesinlikle, tartışmasız bir şekilde öldü.

Yeşil yapışkan üzerime püskürüyor, elbisemin önünü kaplıyor, cildimi kül suyu gibi yakıyor. Yüzümü çılgınca silerken gözlerimi sıkıca kapatıp, iğrenç zehrin ağzıma girmemesi için dua ederek geri geri çekiliyorum. Hala siliyordum ki iri bir el parmaklarımı yanaklarımdan ayırıp çenemden kabaca kavradı ve başımı geriye doğru itti. Kendimi yukarıya, bir dizi yanan göze bakarken buluyorum. Çenemdeki el esniyor, öfke her parmağımda titreşiyor.

"Ateşin yanında kal dediğimde," diye homurdanıyor Scythe, yüzü öfkeyle kararmış. "*Lanet ateşin yanında kal.*"

MUCİZEVİ BİR ŞEKİLDE, TÜM ADAMLAR hayatta kalır.

Mağarada, Uther ve Mabon - uzun gri saçlı adam ve tıknaz kel meslektaşı, kısa tanıtımlardan sonra öğreniyorum - kampı topluyorlar. Jac silahları temizliyor, yüzünde iğrenmiş bir ifade var.

Bıçaktan bıçağa yeşil yapışkan madde silerken tipik neşeli yüzünde.

Ölü cyntroedi yığını çok büyük. Neredeyse tavana ulaşıyor. Onlardan yüz tane olmalı. Gördüğüm manzara karşısında ürperiyorum ve hızla başka tarafa bakıyorum.

"Okçu geri döndü!" Farley beni solgun bir gülümsemeyle selamlıyor. Ateşin yanında oturuyor, sırt çantasına yaslanmış. Bacağı tahta ve ipten yapılmış derme çatma bir atele bağlanmış. Sanki kendisi yapmış gibi görünüyor. "Hâlâ nefes aldığına sevindim Ace. Sana Ace dememin bir sakıncası yok, değil mi? Gerçek adını bilmediğime göre..."

"Ben R-" Kendimi tam zamanında yakalıyorum, ağzımdan çıkanı yutuyorum. "Bana nasıl öyle hitap edebilirsin."

"*Aptal ya da salak ya da varlığımın dayanılmaz belası* nasıl olur?" diye mırıldanıyor Scythe yanımdan.

Ona karanlık bir bakış attım. Hâlâ fokur kaynıyor, bu görülüyor. Ateşin yanında kalmam için verdiği emre itaat etmeyip gittiğimi görünce çok öfkelenmişti. Bu öfke, beni geçitte bulduğunda kör bir öfkeye dönüşmüştü, daha sonra bir alfa erkeği değil, daha ziyade cyntroedi kovanının kraliçesi olduğunu öğrendiğim şeyle kafa kafaya gidiyordum, onun soğanlı vücudu yumurtalarla doluydu.

Neyse artık öldüğüne göre başka bir saldırı ihtimali çok az. Jac'e göre, kalan yaratıklar geri çekilecek ve onlara liderlik edecek yeni bir kraliçe doğana kadar yeniden toplanacak. Bu haber rahatlatıcı olmalı. Ama katliamın ortasında tek düşünebildiğim buradan çıkmak. Işığa geri dönmek, havaya geri dönmek, ölü böceklerin buruk çürümesinden uzaklaşmak.

"Onu gördün mü?" Farley, Mabon'a gizlemediği bir neşeyle beni işaret ederek soruyor. "Keskin Nişancı! Bullseye! Yirmisini indirmiş olmalı. Yayı kaptı ve ateş etmeye başladı. Gözünü bile kırpmadı."

"Gördüm," diye homurdanıyor kel adam, benden başka her yöne bakarak. Bana yapılacak herhangi bir övgünün yanımda yükselen öfke sütununu daha da kışkırtacağını anlayacak kadar zeki.

"Tabii ki gördün!" Farley yılmadı. "Sadece kör bir adam onu kaçırabilirdi. O bizim kığımızı kurtardı!"

"Kurtarılması gereken tek kişi senin kışındı," diye araya giriyor Uther, ama gri gözlerinde alaycı bir ışık var. "Savaşın çoğunu onun üzerinde oturarak geçirdiğine göre."

Mabon homurdanıyor.

"Ben de en az senin kadarını indirdim!" Farley bağırıyor, öfkeli. "Kışımın üstünde otururken bile!"

Uther bana bakıyor, yüzünü buruşturuyor ve başını sallıyor. Gülümsememi engellemek için dudaklarımı .

"Buradan defolup gidebilir miyiz?" Scythe homurdanıyor. "Bu dağda yaşayan diğer canavarları başımıza musallat etmeden önce?"

Herkes sessizliğe gömülür ve kalan eşyalarını hızlıca toplar. Birkaç dakika içinde tüm kamp boşaltılır. Diğer atların da gitmesiyle Onyx'in heybesi iki kat eşya ile doldu. Umarım kaçan üç at zavallı kısıraktan daha iyi durumdadır. Uther ve Mabon, Farley'i bir tüyden daha ağır değilmiş gibi aralarında taşıırken, Onyx de şangırdarak onu takip ederken, mağaradan çıkmadan önce gözlerim bir an onun yüzükoyun yatan formunda kalıyor. Scythe geride kalıyor, her zamanki gibi arkayı kollamak için bekliyor.

Jac yanımda, kayanın yanında duruyor ve yumruğuyla çenemin altına hafifçe vuruyor. Gözlerim onunkilere kayıyor.

"Önemli biri değil," diye mırıldanıyor, benim daha önceki tanımımı yineleyerek. "Doğru. Ace."

Hızlı bir sırtış ve başını sallayışla beni mağaradan çıkarıyor. Geçidin sonundaki çatala doğru ilerlerken Scythe'ı aramak için arkama bakmamak çaba gerektiriyor. Hayatım için koşmadığımdan şimdi çok daha kısa görünüyor.

"Bir dakika içinde burada olacak," diyor Jac sessizce. "Bu yolu kullanacak bir sonraki talihsiz yolcular için mağarayı temizliyor."

"Yaratıkların geri geleceğini düşünüyor musunuz?"

Omuz silkiyor. "Umarım yeni birinin o tünele yerleşmesini engelleyecek kadarını yapmışızdır. Ama canavarlar karanlıkta gelişir. Gölgeler olduğu sürece, etrafta dolaşacak bir şeyler de olacaktır."

Ateşin sıcaklığı arkamızdaki geçitte patlıyor. Çok büyük bir yangın olmalı. Bunu nasıl başardığını merak ediyorum. Kamp ateşinin yanındaki seyrek çıra yığını dışında, mağarada gördüğüm hiçbir yerde fazladan odun yoktu. Alevleri bu kadar çabuk yayacak bir hızlandırıcı da yok. Tabii iğrenç yeşil zehir çok yanıcı değilse.

Jac'e sorabilirim. Bana söyleme ihtimali bile var. Ama merakımı daha fazla soruyla tatmin edemeyecek kadar yorgunum. Sessiz kalıyorum, geçit boyunca adımlarımı ölçülü tutmaya odaklanıyorum, bir ayağımı diğerinin ardından kaldırıyorum, çatala ulaştığımızda bakışlarımı kraliçenin başı kesilmiş bedeninden dikkatle kaçırıyorum. Onunla ilgili daha fazla anının zihnime kazınmasına ihtiyacım yok. Zaten sahip olduklarım beni yeterince rahatsız edecek.

Adrenalin dalgası azalırken yorgunluk dalgaları sistemime doluyor. Dövüşten sonra tüm vücudum ağrıyor. En basit hareketlerde bile kol kaslarım protesto çığlıkları atıyor. Üstüm başım kir ve kurumuş yapışkanla kaplı, eteklerim sertleşmiş. Basamakları tırmanmak için onları kaldırmak bile muazzam bir çaba gerektiriyor. Sadece temiz hava ve özgürlük vaadi beni bir yığın halinde çökmekten alıkoyuyor.

Jac kısa sürede beni geride bırakıyor, birliğin peşinden istikrarlı bir şekilde tırmanıyor, az önce savaşa rağmen yıpranmış görünmüyor. Nefes almak için ara sıra durmak zorunda kalıyorum. Her an bir şeyin duvarın içinden fırlayıp beni yutmasından bu kadar korkmasaydım, destek için duvarlardan birine yaslanabilirdim.

Burada başka nelerin yuva yaptığını kim bilebilir?

Yukarı doğru ilerleyişim çok yavaş, Scythe sonunda bana yetişiyor. Kül, duman ve böcek cesetlerinin asidik yanık kokusunu alıyor. Bir adım geriden nefes alışını duyabiliyorum, vücut ısısı aramızdaki havayı ısıtacak kadar büyük.

"Biraz daha yavaşlarsak geri geri gideceğiz," diye alaycı bir şekilde selamlıyor birkaç dakika sonra.

Küstüm. "Keşke seni kırkayaklar yemiş olsaydı."

Bir kahkaha atıyor. Gırtlığından çıkan ses paslı, sanki uzun zamandır kullanmaya fırsat bulamamış gibi. Sesten o kadar irkiliyorum ki eteklerime takılıp düşüyorum ve neredeyse yüzüstü kapaklanıyorum. Ama o şimşek gibi hareket ediyor, düşmeme fırsat vermeden beni yakalıyor ve tekrar ayağa kaldırıyor.

"Neredeyse geldik." Sesi alçak. Göğsünün gücünü sırtımda hissedebiliyorum. Bıçakların palaskası omurgama sıkıca bastırıyor. "On adım sonra burası bir anı olacak."

Konuşmak için kendime güvenmeyerek başımı sallıyorum ve o da beni bırakıyor. Her nasılsa, son düzlüğü tekrar düşmeden çıkmayı başarıyorum. Işığa adım attığımda, güneşin kör edici parıltısına gözlerimi kısarak baktığımda, sevinçten ağlayabilirim. Eğer kendimi bir daha yeryüzünün derinliklerinde bulamazsam, bu çok erken olacak. Kimmer Dağları'nın çorak tundrasını görmek beni hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı; kutup rüzgârının keskin kırbacını yanaklarımda hissetmek beni hiç bu kadar mutlu etmemişti. Bir çocuk gibi daireler çizerek dönme dürtüsüne direniyorum, üzerimde ağır ağır duran beş çift erkek gözünün farkındayım.

Farley'i bir şekilde Onyx'in eyerine bindirdiler. Mağaralarda olduğundan daha solgun görünüyor, teni solgun. Parçalanmış bacağı üzengeye bağlanmış. Birisi çizmelerini çıkarmış. Belirgin acısına rağmen, bakışlarımız karşılaştığında gülümsemeye çalışıyor.

"Bana öyle bakma, Ace. Ben daha ölmedim. Egomu yaralayacaksın."

"Bir şifacıya ihtiyacı var," diyorum açık açık, Scythe'a bakarak. "Senin bir şifacı olduğunu sanıyordum," diye karşılık veriyor.

"Bazı becerilerim var ama burada değil." Bir kolumu seyrek arazide gezdiriyorum. "Uygun aletler olmadan olmaz, otlar olmadan olmaz. O kemiğin yerine oturması ve tüm ağırlığının en az iki ay boyunca ondan uzak tutulması gerekiyor."

Farley bu haber karşısında dehşete düşer. "İki ay mı? İki lanet ay mı dedi?"

"Eğer tekrar yürümeyi düşünüyorsan." Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum -Kumaşın her türlü pis sıvıyla kaplı olduğunu görünce anında pişman olduğum bir hareket. "En yakın kasaba nerede? Bu zirvede bir yerlerde bir han olmalı. Bu yükseklikte seyahat edecek kadar çılgın olanların bile uyumak ve bira içmek için bir yere ihtiyacı vardır."

Scythe ve Jac uzun bir süre birbirlerine bakar, aralarında sözsüz bir alışveriş yaşanır. Bakışları ayrıldığında Scythe'ın çenesinde mutsuz bir gerginlik var. Ama sesi her zamanki gibi düzgün.

"Vintare'ye gideceğiz. Çok uzak değil, bu vadinin diğer tarafında. Geceyi handa geçirip sabah yola çıkabiliriz."

"Penn..." Jac kaşlarını çatarak başını sallır. "Yolculuğunuzu geciktiremeyiz. Apex Geçidi ters yönde."

"Ve?"

"*Gidin*. Akşama Caeldera'da olursunuz. Bizi yalnız bırakın. Biz ."

"Birliğinizin geri kalanı buradan bir günlük yoldan daha uzakta. Bineklerin olmadan onlara nasıl katılmayı düşünüyorsun? Peki ya Farley?"

"Benim için endişelenme," diye araya giriyor kızıl saçlı. "Sana yük olmayacağım."

Scythe başını sallıyor, miğferinin metali zayıf, sisle örtülü güneşi yakalıyor. "Bir saat içinde hava kararacak. Bu buz ovasında yaralı bir adamı taşımayı mı planlıyorsun?"

Ağır bir duraklama olur.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Scythe.

Jac bir elini koyu sarı saçlarında gezdirerek keskin bir nefes verdi. "Sana bir borcumuz olacak, eski dostum."

"Çeteleye

ekleyeceğim." "Çetele

mi var?"

"Mmm. Uzun bir tane."

"Kahretsin." Jac kıkırdarak başını sallıyor. Gözleri bana kayıyor ama sözleri Scythe için. "Düşündüm de, tahta çıkmadan önce biraz temizlenmek fena bir fikir olmayabilir."

Oda. Fazla yükünüzün kenarları oldukça sert görünüyor. Başkalarının ne düşündüğü umurunuzda olmasa da... onu saray kurtlarının önüne atmadan önce bir banyo çok işinize yarayacaktır."

Mahkeme kurtları mı?

Bu kulağa uğursuz geliyor - ormanda karşılaşılabileceğim herhangi bir vahşi türden çok daha fazla. Çenemi daha yukarı kaldırıp tedirginliğimi en sert bakışlarımla örtüyorum. Onun hatırlatmaları olmadan da korkunç görünüşümün tamamen farkındayım.

"Özür dilerim. Seyir zevkiniz için kendimi güzelleştirmeye pek vaktim olmadı," diye sızlanıyorum. "Linç edilmemek, bağırsaklarımı deşmemek ya da canlı canlı yenmemek için biraz meşguldüm. dahaki sefere kaçırılıp Kuzey Toprakları'na , yüzümü bahardaki bir papatya gibi taze tutması için yanımda bir hizmetçi . Tabii bu rol için gönüllü olmak istemezsen. Saç örme konusunda nasılsın?" Gözlerim onun uzun sarı yelesine takılıyor. "Seninki medeniyetten ayrıldığından beri fırça görmemiş gibi görüldüğüne göre, pek de iyi olmadığını tahmin ediyorum."

Farley o kadar yüksek sesle kıkırdıyor ki, Onyx protesto için ön kara vuruyor. Mabon ve Uther kahkahalarını bastırmaya çalışıyor gibi görünüyor. Jac bana sadece sırtıyor, hiç alınmamış ve Scythe'a geri dönüyor.

"Onu güzelleştirmek için elinizden geleni yapsanız iyi olur. Büyüleyici mizacı sarayda pek işe yaramayacaktır."

Scythe'ın dudakları bükülür. "Haksız değilsin."

"Ayrıca, Eldian kılığından kurtulmanın zamanı geldi. Midland domuzu gibi görünüyorsun. Uyum sağlamaya çalıştığını biliyorum ama Tanrım, eğer komutanlarına giydirdikleri bu kalitesiz şeyse, piyadeler ne giyiyor?"

Scythe karanlık bir sesle, "Genellikle savaş alanındaki cesetlerden katılık başlamadan önce çalabildikleri, kurtarabildikleri ya da soyabildikleri her şeyi" diyor.

"İğrenç bir yer." Jac yüzünü buruşturur. "Orada işin bittiğine sevindim. Eve dönüşün çok gecikti. Ne yazık ki biz burada olamayacağız."

Fyremas, ama bu dağ görevi nihayet sona erdiğinde ve tüm lonca Caeldera'da tekrar bir araya geldiğinde uygun bir kutlama yapacağız. Gelir gelmez bira sipariş etmeye başlayın; iyi malları ithal etmek için sadece birkaç ayınız var. O tatsız Frostlander mallarından da olmasın. Prydain'den Titan cini istiyorum."

Zihnim hızlıca sıraladığı terimleri sıralamakta zorlanıyor. *Caeldera. Frostlander. Prydain.* Hiçbiri bana uzaktan yakından tanıdık gelmiyor. Bu pek de şaşırtıcı değil. Eli'nin birçok haritasından hiçbiri Kuzey Toprakları'nı kapsamıyordu. Bir keresinde ona nedenini sorduğumda, bana hepsinin yakıldığını söylemişti.

Cull çok az Fae kaydını bağışladı. İmparatorluk çöktüğünde haritalar bile yok edildi. Ölümlü krallar maegic'in kalan tüm izlerini silmeye kararlıydı. Sadece onu kullanabilenleri değil, kültürlerinin her yönünü, Rhya.

Gereksiz bir adım gibi görünmüştü. Aşırı bir tepki. Eli'ye de aynı şeyi söylemiştim ama o bilge bakışlarından biriyle beni düzeltmiş ve nazikçe karşı çıkmıştı.

Bir ırkı yok etmek için, insanlarını öldürmekten daha fazlasını yapmalısınız. Müziğini, sanat eserlerini, mimarisini öldürmelisiniz. Geleneklerini, göreneklerini, dinlerini. Güzelliği yok etmelisiniz ki, sonrasında yaşayanların anılarında sadece dehşet kalsın. Böylece kimse yeniden inşa etmeye kalkışmaz, hatta bunu neden yapmak isteyebileceğini bile hatırlamaz.

"Oh, hepsi bu mu?" Scythe mırıldanarak beni düşüncelerimden uyandırdı.

Jac onun alaycılığını umursamadan ekliyor: "Bir fıçı Daggerpoint birası da fena olmazdı."

"Elbette..." Scythe'in eğlenen homurtusu soğuk havada gözle görülür bir şekilde pufluyor. "Beni sarhoş olmak için bir sonraki bahanen olarak kullan."

"Saçmalama. Ne zaman bir bahaneye ihtiyacım oldu ki?"

"Yeterince adil."

Birbirlerine sırtıyorlar. Scythe'in yüzündeki o parlak gülümseme o kadar ürkütücü ki, gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Neyse ki, düşünmek için çok az zamanımız var. Çok geçmeden yola koyuluyoruz.

Farley'den ödünç aldığım gülünç denecek kadar büyük botları kullanmadığını, bu yüzden onları lanet olası ayaklarıma giymemi ve bu konuda lanet olası çenemi kapalı tutmamı söyledi. Bağcıklar olabildiğince sıkı çekilmiş ama yine de çtırtıdayan karda attığımız her adımda baldırlarımın etrafında gevşiyor.

Mabon ve Uther gidiyor, Onyx de sırtındaki ağır teçhizat ve huysuz Farley'nin ek ağırlığıyla onların peşinden ilerliyor. Yolculuğumuz boyunca atın yanından ayrılmıyorum, Scythe'ın yanımdan geçip grubumuzun arkasındaki Jac'e katılırken pelerinini omuzlarıma attığı anı kararlılıkla görmezden geliyorum.

Lezzetli bir şekilde sıcak ve alev gibi kokuyor.

Onun gibi.

Farley'e eşlik etmek için vadiyi geçerken onunla sohbet ediyorum. Yarasının dikkatini dağıtması için can atıyor gibi görünüyor, cevap vermekten başka çarem kalmayana kadar soru üstüne soru soruyor.

"Böyle ateş etmeyi nereden öğrendin?"

"Avcılıkta."

"Ne tür bir oyun?"

"Çoğunlukla dişi geyik. Bazen bir ya da iki yaban domuzu, ama sadece bahçeleri rahatsız ediyorlarsa." Duraksıyorum, omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "İyi bir nişancı olabilirim ama evdeyken yayımla pek avlanmazdım."

"Neden olmasın?"

"Ormandan çok fazla şey almayı hiç sevmedim. Sürüler her yıl daha da azalıyor." Son birkaç baharda av hayvanları o kadar seyrekleşmişti ki tek bir geyik bile görmeden günler geçirebiliyordum. "Ayrıca, sadece tuzaklarımla idare edebilecekken büyük bir hayvanı öldürmek bana hep israf gibi gelmiştir. Bazen fazladan et satabilirdim ama..." Alt dudağımı çiğniyorum. "Pek çok insan bir buçukluktan alışveriş yapmaz."

Farley alçak sesle, mutsuz bir homurtu çıkarıyor. "Cahil pislikler."

Hiçbir şey söylemiyorum, verdiği sert tepkiden oldukça ürkmüş durumdayım. Elbette, o ve diğerleri bana kendimi içinde bulduğum son erkek asker grubundan daha iyi davrandılar... ama Northlander'ların bir bütün olarak hoşgörü timsali olduklarından şüpheliyim. İtlaf tüm Anwyvn'i etkiledi, buzla kaplı Kuzey Denizi'nden Carvage'ın Çöl Derinlikleri'ne kadar birleşik bir imha. Bunu unutmak aptallıktan da öte bir şey olur.

"Her neyse..." Farley bizi garip bir sessizliğe sürüklüyor. "Tuzak kullandığınızı söylemişsiniz? Ne tür bir taş ocağı için?"

"Tilkiler. Yabani tavşanlar. Bazen sincaplar, eğer işler umutsuzlaşırsa." "İşler sık sık çaresizleşir mi?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Anladığım kadarıyla Midlandsta fazla zaman geçirmemiştiniz, eğer sorma ihtiyacı hissediyorsanız."

"Mmm. Kulağa dünyadaki cennet gibi gelmiyor, orası kesin."

Ağızımdan acı bir nefes çıkıyor. "Cennet uzun zaman önce yandı. Geriye sadece külleri kaldı."

Bir an sessiz kalıyor, bunu içine sindiriyor. "Peki Ace, bize gerçek adını söyleyecek misin?"

"Neden ki?"

"Neden ki?" diye şakacı bir şekilde karşı çıkıyor. "Burada hepimiz arkadaşız."

"Arkadaş mı?"

"Birlikte savaştık. Yan yana savaştık. Eğer bu bizi arkadaş yapmazsa, hiçbir şey ."

"Farley," diyorum vurgulu bir telaffuzla, sanki akli biraz yavaş çalışıyormuş gibi. "Burada bir mahkûm olduğumun farkındasın, değil mi?"

Bunun üzerine bir kahkaha attı. Sadece onunla birlikte gülmediğimi görünce ayıldı. Eyerinde dönerek gözlerini grubumuzun arkasına . Görmek için dönmüyorum ama Scythe'a baktığını biliyorum.

"Penn!" İşte yine o isim. "Ace neden onun bir mahkum olduğunu düşünüyor?"

"Farley," diye sert bir cevap geldi. "Konuşmaya devam edersen bacağın en kötü yaran olmayacak."

"Testy, testy." Kızıl saçlı dikkatini bana çevirdi. "Güven bana, Ace. Bu kadar içine kapanmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğiz. Penn verebilir ama onun havlaması ısırmasından daha kötüdür. Çoğu zaman."

"Ne kadar rahatlatıcı."

"Oh, böyle yapma. Kampanyadan yeni çıktı. Midlands'ta geçirdiği onca zamandan sonra huysuz bir mizaca sahip olduğu için onu suçlayamam. Bir Fyre rahibesini içkiye sürüklemeye yetecek kadar, sana söyleyeyim. Normal hayata alışması biraz zaman alacak. Bir hafta kadar bekleyin; onu güldürürüz." Duraklıyor, ağzı buruşuyor. "En fazla iki hafta."

Scythe'ın bildiğimden farklı bir versiyonu olduğu fikrini düşünüyorum. Yoldaşlarının yüzünü neşeyle aydınlatan biri. Arkadaşlarıyla birlikte gülen biri. Kara kara düşünmekten, kaşlarını çatmaktan ve bana hakaret etmekten başka bir şey yapmayan biri.

Açıkçası, bu anlaşılmaz görünüyor.

Farley yüzümdeki şüpheyi okumuş olmalı. "Ne düşünürsen düşün, Ace... bizimle güvendesin. Söz veriyorum."

Ona gönülsüz bir gülümseme veriyorum. Dudaklarımda bir yalan varmış gibi hissediyorum.

Güvenli mi?

Güvende değilim. O kadar uzun zamandır güvende değildim ki, bu duyguyu zar zor hatırlıyorum. Ve geçtiğimiz haftalarda insan erkeklerin ellerinde katlandığım onca şeyden sonra, bir başkasına gerçekten güvenmeme izin vereceğimden şüpheliyim.

Bunu Farley'e söylemem. Çünkü Farley'i severim. Jac, Mabon ve Uther'i bile seviyorum. Ama beni tutsağı yapan adama karşı hislerim kesinlikle daha az net.

Komutan Scythe hakkında kesinlikle *güvenli* hiçbir şey yok.

Penn.

Kim olsun.

Uzun süre tek başıma kaldıktan sonra yeniden gerçek bir arkadaşlık fikrine kapılmak ne kadar güzel olsa da... bu adamların yanında gardımı düşürme şansım yok.

Bugün

olmaz.

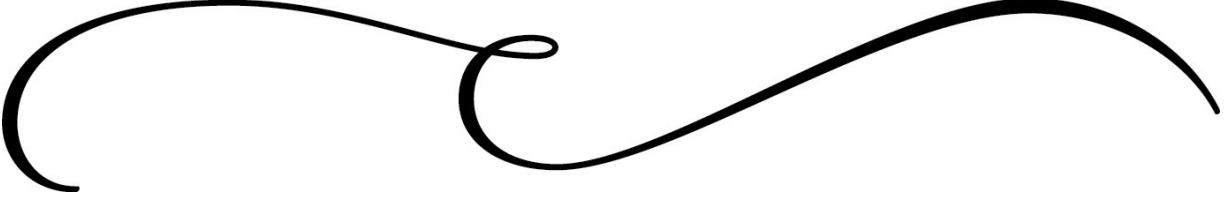
Asla

olmaz.

Yürümeye devam ederken ellerim elbisemin derin ceplerine giriyor ve orada saklı hançeri kavırıyor. Hareketlerimin onun görüş açısından gizli olduğunu bilsem de, bir düzine adım arkamdan gelen miğferli adamın bir şekilde omuzlarımdaki pelerinin kıvrımlarından, kabzanın etrafında kıvrılan elime kadar görebildiği hissinden kurtulamıyorum.

Tutuşum o kadar sıkı ki, Vintare'nin eteklerine ulaştığımızda parmaklarım soğuktan çok daha fazla uyuşmuş durumda.

CHAPTER ON BİR

Vintare bir kasabadan çok donmuş gezginler için bir ileri karakol. İki şekilsiz tepenin arasındaki çukurun derinliklerine sıkışmış.

Zirveler, dağınık bina koleksiyonu - bazıları rüzgardan korunmak için barakalardan başka bir şey değil - sert paketlenmiş kardan oluşan merkezi bir meydanı çevreliyor. Büyük namlulu ateş çukurları, bizi dışarıdan içeri çağıran bir karşılama kalesi gibi etrafı sarıyor.

Henüz ikindi ve alacakaranlık üzerimize çökmeye başladı bile, yetersiz gün açgözlü geceye teslim oluyor. Bu yükseklikte gökyüzü o kadar yakın geliyor ki, uzanıp parmaklarınızı bir bulutun altında gezdirebilir, göklerden bir avuç buğu kapabilirsiniz. Sonsuz soğuğa karşı küçük bir sıcaklık vahası gibi önümde uzanan yerleşime bakarken, onda son derece güzel bir şeyler olduğunu inkar edemiyorum. Isıran soğuğa, beni buraya getiren talihsiz koşullara rağmen, gözlerimin her ayrıntıyı içmek için genişlediğini ediyorum.

İnsanlar şekilsiz dağ kıyafetleri içinde koşturuyor. Kasabanın sınırları içinde topallayarak ilerlerken bize dikkatle bakıyorlar - kurumuş zehirle kaplı, vahşi doğada geçirdikleri uzun günlerden dolayı kirli, bir cephanelikten daha fazla silahla donanmış adamlar. Hiçbiri bizi selamlamıyor. Çoğu gözlerini sıkıca kaçırıyor.

Gizlice baktıkları için onları suçlamıyorum, yolumuzdan kaçtıkları için de. Tüyler ürpertici bir grubuz. En iyi ihtimalle bela gibi görünüyoruz ve daha da kötü kokuyoruz.

Han, tek bir kattan daha yüksek tek yapı olduğu için hemen tanınabilir. Ön taraftaki direklere birkaç at bağlanmış; sarı tüyleri toynaklarına dökülen, kalın ve kürklü kürkleri düşen sıcaklıklara dayanacak şekilde yetiştirilmiş dağ hayvanları. Onların yanında, beklenmedik bir sevinçle, siyah-beyaz kızak köpeklerinden oluşan iki takım görüyorum, bir çift şık oyma kızağa bağlanmış, efendilerinin dönüşünü bekliyorlar. O kadar iriler ki, neredeyse kurt sanacağım onları... ta ki sallanan dillerini ve sallanan kuyruklarını görene kadar.

Onyx dışarıdaki direğe bağlanmış, ortak saman yalağından mutlu bir şekilde beslenirken ve Farley bir kez daha Uther ve Mabon'un arasına asılmışken, verandaya çıkıp ön kapıya yaklaşıyoruz. Bina yığma kütük tarzında inşa edilmiş, buzlu pencereler düzensiz aralıklarla oyulmuş. Kalın cam bölmelerden gecenin içine ışık ve kahkahalar sızıyor; eşikten adımımızı attığımız anda sonuncusu kesiliyor, botlarımızı ıslatan kar tahta döşemede eriyor.

Her kafa gizlenemeyen bir merakla kapıya yönelir. Konuşmalar sözün ortasında kesilir. Kemancının notası, tellerin akortsuz bir çılgılığıyla düşüyor. Onlar bizi, biz de onları incelerken uzun bir süre sadece sessizlik olur. Vintare her türden gezgine alışkın bir dağ karakolu olabilir ama bizim görünüşümüz sarsılmazları bile sarsabilir.

Hancı, sağ olsun, önce toparlandı. Bize tek kelime etmeden, barın arkasında duran iki erkek hizmetçiye parmaklarını şıklatıyor ve Farley'i işaret ediyor. "Onu şifacının odasına geri getirin. Elinizden geldiğince onu yerleştirin."

Hizmetkârlar harekete geçmeden önce tereddüt etmezler. Onun sözü kanun, otoritesi mutlak. Farley onların gözetimine devredilirken, hancı dikkatini geri çeviriyor. O

Vahşı savaşçılarının arasında tek kadın figürü olan beni görüyor ve kahverengi eteklerini savurarak bana doğru koşuyor.

Scythe ve Jac yanımda geriliyorlar ama o onlara bir bakış bile atmıyor. Yuvarlak gövdesi doğrudan bana doğru itiyor ve yüzüme yakından bakınca nefesi kesiliyor.

"Aman Tanrım, leydim! Size ne oldu böyle?"

"İnfazın ortasında kaçırıldığımı, şiddetli bir ateşten neredeyse ölmek üzere olduğumu, köhne bir ip köprüde ölümden kıl payı kurtulduğumu ve etobur bir cyntroedi iniyle savaştığımı söylesem bana inanır mıydınız?"

Bana göz kırpmıyor, gözleri fincan tabağı gibi.

Scythe'ın dirseğı sertçe yan tarafıma giriyor, çenemi kapatmam için açık bir uyarı. Sesi gergin. "İki odaya ihtiyacımız olacak. Mümkünse bitişik olsun."

Hancı ona bakmıyor bile. Bakışları yüzüme kilitlenmiş, bir anne endişesinin resmi. Ya da hiç annem olmadığı için annelik endişesi olarak hayal ettiğim şey. "Her şeyden önce banyo yapacak. Siz nereden geliyorsunuz bilmiyorum ama benim ülkemde-"

"Madam," diye araya girdi Jac, ses tonunda gizlenemeyen bir eğlence vardı, "hakaretler savurmaya başlamadan önce kiminle konuştuğunuza bakmak isteyebilirsiniz."

Açık kahverengi gözleri önce Jac'e, sonra da Scythe'a kayıyor, bu noktada solgunlaşıyor ve hemen özürler kusmaya başlıyor. "Oh! Pende, yani Prens Penn! Ekselansları-" Uygun unvanı hatırlamakta zorlanırken yanaklarında bir kızarıklık belirdi. Elleri gergin bir şekilde önlüğünün önünde yumruk oluyor. Titreyen bir nefes alarak "*Prens Pendefyre*" de karar kıldı. "Dümenin altından sizi tanıyamadım. Tanımalıydım. Bu hata için çok özür dilerim. Bir daha asla olmayacak, sizi temin ederim." Gecikmiş bir reveransa daldı, hareketleri dışındaydı.

Vücudum kıpırdamıyor, sözleri işlenirken her kasım taşa dönüşüyor.

Prens.

Prens dedi.

Prens Pendefyre.

Sanırım bu adamlarının ona Penn demesini açıklıyor. Çünkü o Scythe değil.

Zaten biliyordum. Elbette biliyordum. Kral Eld'in ordusuna gerçek bir bağlılığı olmadığını fark ettiğim anda, isminin kendisinin de muhtemelen uydurma olduğunu düşünmüştüm. Yine de, bir şeyden şüphelenmek ve bunun resmi olarak doğrulandığını duymak tamamen farklı iki gerçekliktir. Zihnim son birkaç gündür, o hayatıma girdiğinden beri gördüğüm ve duyduğum her şeyi yeniden düzenliyor. Yanımdaki canavar gibi adamı kraliyet ailesiyle bağdaştırmakta zorlanıyorum.

Telif hakkı.

Kanlı Northlands krallığının bir prensi. Ama hangisi?

Kimmer Dağları'nın ötesine uzanan bir buzul tundrası olan kuzey bölgelerini hayal edebiliyorum ama şu anda sadece en ünlüsünün adını hatırlayabiliyorum. En barbar olanın.

Llÿr.

Kral Soren, Avian Boğazı'nın ötesindeki donmuş buzdağına hükmediyor, acımasızlığı savaşta okçularının okları kadar geniş kapsamlı. En azından *onun* eline düşmediğim için minnettar olabilirim... Yine de bildiğim kadarıyla Prens Pendefyre o azılı zalimin doğrudan akrabası.

Bir kardeş, belki? Bir kuzen?

Oğlun mu?

" etme," diyor . "Tantana yapmadan geçmek istiyoruz, buradaki varlığımızı duyurmak değil. Saçma kraliyet protokolleri sadece gereksiz yere dikkat çeker. Bize diğer konuklarınız gibi davranırsanız daha iyi olur. Anladığınızı umuyorum?"

Zaten solgundur ama aceleyle yaptığı reveranstan kalkarken nedense daha da solgun görünmektedir. "Elbette. Özür dilerim lordum." Sinirlerini bastırmak için yutkunurken boğazı düğümleniyor.

"Hemen odalarınıza bakacağım." Gözleri bir kez daha bana kaydı. "Sanırım hanımefendinin kendi odası olacak?"

"Varsayımınız yersiz."

Kalbim onun düz çelişkisi karşısında titriyor. Hancı dehşet dolu bakışlarımı görmüş olmalı çünkü prens olsun ya da olmasın, Penn'i hafife alınmayacağını gösteren sert bir bakışla süzüyor.

"Hanımefendi zar zor ayakta durabiliyor. Düzgün bir banyoya, temiz kıyafetlere ve bitkin görüntüsüne bakılırsa biraz huzura ihtiyacı var." Bununla birlikte, kararlı bir şekilde öne doğru adım atıyor, bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni dört bir yandan sarmış olan savaşçıların arasından çekiyor. "Gel kızım. Seni temizleyelim ve yatağına yatıralım. Çetin bir mücadeleden sonra sıcak bir yemek ve temiz çarşaflar gibisi yoktur."

Penn'in iç çektiğini duyuyorum, derin bir boyun eğme sesi, ama itiraz etmiyor. İyi kalpli kadın beni meyhaneden geçirip barın arkasına gizlenmiş gıcırtılı merdivenlere götürürken itiraz edemeyecek kadar yorgunum.

Adamlara dönüp bakmıyorum.

Ama onların da handaki diğer meraklı gözlerle birlikte beni izlediklerini biliyorum.

Aynanın yaşlılıktan buğulanmış yüzeyinden bana bakan kıza BAKIYORUM. Yansımam tanınmaz halde. Pazarda sokakta yanımdan geçsem duraksamazdım. İskelet gibi bir yabancıya benziyorum. Eski halimin bir gölgesi; yanaklarım çukurlaşmış, kemiklerim çıkık. Pislik tabakasının altında, gözlerimi morartan yorgunluk halkaları ve gümüşü derinliklerinde beni ürküten cılız, temkinli bir bakış var.

"Gelin leydim."

Hancıya bakmak için döndüm. Ben üç katlı bir paravanın arkasına gizlenmiş lazımlığı kullanırken -haftalarca çalılıklarda çömelerek rahatladıktan sonra bir lüks- ve korkunç yansımamı incelerken, o ve iki bulaşıkçı hizmetçi

her seferinde bir kova olmak üzere derin bir küveti buharlı suyla doldurmakla meşguldü. Verimlilikleri bu zorlu görevi kolaymış gibi gösteriyor, oysa ben hiç de öyle olmadığını biliyorum.

"Bana böyle hitap etmene gerek yok," diye yarı fısıldıyorum, yanaklarımda bir sıcaklık hissediyorum.

"Sana ne diyeyim?"

"Leydim."

"Oh?" Kaşları çatıldı. "Peki neden? Burada benim misafirimsin, değil mi?"

"Sadece..." Başımın etrafına dolanmış keçeleşmiş soluk yelelerin arasından sivri uçları görünen kulaklarımı işaret ediyorum. "Ben hanımefendi değilim. Ben sadece... bir buçukluğum."

Kadın sertleşiyor. "Böyle bir şey neden önemli olsun ki?"

Ona göz kırpiyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Çünkü bu şey, dünyanın yollarını öğrendiğimden beri pek çok insan için çok önemliydi.

Bana doğru kararlı bir adım atıyor ve kaçırmamam gereken hassas bir hareketle, düzenli, kırçilli saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Ucunda sivri bir nokta olan bir kulak.

Tıpkı benimki gibi bir kulak.

"Artık Kuzey Toprakları'ndasın çocuğum," diyor basitçe, benim irkilmiş soluğumu duymazdan gelerek. Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Sanki Kuzey Toprakları da Anwyvn'in diğer yerleri kadar tehlikeli değilmiş gibi, hatta daha da tehlikeliymiş gibi.

Elleri ellerimi kavrayıp beni nazikçe banyoya doğru çekerken bir açıklama için zorlamamaya karar veriyorum.

"Gel bakalım. Bakalım tüm bu kirin ve tozun altında ne varmış?" Küvetin yanında duran iki kıza parmaklarını şıklatıyor. "Marta, Inga, onu bu elbiseden çıkarmama yardım edin. Siz onu yıkarken, ben de giymesi için uygun bir şeyler bulayım. Yeğenimin boyundan çok da uzak değil, sanırım... Ve bu..." Eskiden nane yeşili olan, şimdi çok renkli, kumaşı çizgili giysime bakarken yüzünü buruşturuyor

çok sayıda kokuşmuş leke ile. "Bu gecikmeden yakılmalı."

Tanrı'nın dürüst gerçeği olmasaydı hakarete uğrayabilirdim. Elbise bu noktada hurdaları temizlemek için bile uygun değil. Marta ve Inga yün tunik ve yırtık pırtık şalvarımla birlikte elbiseyi de üzerimden çıkarırken sesimi çıkarmıyorum, kaburgalarımın derimin arasından nasıl çıktığını, kalçalarımın ve karnımın aylarca süren uçuşun eski kıvrımlarımı gün be gün yok etmesinin ardından nasıl içbükey hale geldiğini gördüklerinde nefeslerinin altında gıdaktıyorlar. Göğüslerimin arasındaki garip üçgen desene uzun süre bakıyorlar ama meraklarını dizginliyorlar - ki buna sonsuza dek minnettarım. Taşıdığım sözde Kalıntı izi konusunda verecek cevabım yok.

Botlarımı ve çoraplarımı çıkarırken nazik davranıyorlar, en son kamp yaptığımızda uyguladığım kumaş şeritli bandajları çözüyorlar. Köprüden önce, dağdan önce, cyntroedi'den önce. Jac, Farley, Mabon ya da Uther'den önce. Scythe'ın Penn ve bir prens olduğunu öğrenmeden önce.

O sadece dün gece
miydi? Bu mümkün
görünmüyor.

Ilık küvete girdiğimde gözlerim yaşlarla doluyor. Kızlar beni yıkamaya başlarken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı dökülmesini engellemek için tüm gücümü harcıyorum - başımı bir kaşık suyla yıkıyor, saçlarımı herdem yeşil kokan kaba sabunla köpürtüyorlar. Çok uzun zamandır kimse bana nezakete benzer bir şeyle dokunmamıştı.

Fiziksel temas, gençliğimin tüm kanıksadığım bir şeydi. Büyürken hiçbir zaman güçlü kollardan, çelik gibi bir kucaklamadan birkaç adımdan daha uzak olmadım. Eli benim kanımı ya da ırkımı paylaşmıyor olabilir ama yine de bana bir babanın tüm şefkatini gösterdi. Komşularımın çoğu iyi, nazik insanlardı ve farklı olmama rağmen beni itiraz etmeden kabul ettiler. Anakaradaki buçukluklar kitleler halinde idam edilirken, yarımada hoşgörülü bir sığınak olarak kalmıştı.

Ve sonra, geçen yaz, Tomas geldi. abuk gülümseyen ve unlu elleri olan fırıncı ırağı. Őıfacının buçukluk koğuğuyla hiçbir zaman ciddi bir gelecek dđuńmemiđu olabilir - تنها mezramızdaki herhangi bir mükemmel kızı seebileceksen değil - ama bedenime saygıyla dokunmuğu ve karanlıkta, etrafta duyacak bağuka kimse yokken bana güzel demiğu.

Uzun sürmemesi gerekiyordu. Ne uzun süre, ne de bir yaz çayırında bir avuç alıntı gecedен fazla. Ama onun kucağında, farklı bir rahatlık türüne ilk kez baktım, kalbinizi sızlatan ve cildinizi yakan türden. Damarlarınızda yalnızlığın soğuğunu savuğu turacak kadar sıcak bir ateğu yakan türden.

Seahaven'ı geride bıraktığımdan beri bulabildiğim her sıcaklığa ihtiyacım var. Gerçek dünya daha soğuk. Daha acımasız. Kendini tatmin etmeye alığu mak yerine bir bağukasını rahatlatan; almak yerine özgürce veren nadir insanlardan biri. Bir daha Şiddet dığuında herhangi bir Şekilde bağuka birinin elinin dokunuğuunu hissedip hissetmeyeceğimi merak etmeye bağulamığu tım. Ve böylece, parmaklar salarımdaki düğümleri ve karığuıklıkları çözerken, tırnaklarım kirden arındırılırken ve yorgun uzuvlarım parfümlü bezlerle silinirken, bir süreliğine bedenimin dığuına izin verdim; zihnim, beni sıcak bir kucak gibi saran su hissi dığuında her Şeyden tamamen kopmuğu.

Banyo suyunun berraklağuması ve nihayet uygun bir Şekilde temizlendiğimin kabul edilmesi için iki tam boğualtma ve yeniden doldurma gerekiyor. Cildim keselenmekten kızarmığu ve çoktan nemli hale gelmiğu. Parmaklarımın uçları budanmığu. Marta ve Inga beni sıcak bir havluya sarıyor ve ğuğumeden önce vücudumu kuruluyorlar.

Hancı Edwynna, kucağında bir bohça giysiyle kısa süreliğine banyo odasına geri dönüyor. İ amağuırlarını ve elbiseyi nereden bulunduğunu sormuyorum, sadece yaptığı için teğuekkr ediyorum. Benim için çok büyükler ama ne mutlu ki temizler, kalın muslin kumağu sabun kokuyor ve beyaz-sarı salarımdaki altın telleri ortaya çıkaran soluk kırmızımsı bir renge boyanmığu lar. Örgülü bronz bir

Kuşağım belime kadar iniyor, kumaşı bedenime yaklaştırıyor. Püskülleri neredeyse yarım numara büyük bordo terliklerin içine sokulmuş ayaklarıma kadar sarkıyor.

Giyindikten sonra, Inga beni makyaj aynasının önündeki yastıklı banka oturtuyor ve nemli yelemleri bir kedi gibi mırlamak istememe neden olan lüks vuruşlarla fırçalıyor. Son düzeltmemden bu yana oldukça uzamış, belime kadar düşmüştü. Becerikli parmakları hızla çalışarak saçımın üst yarısını tepemin etrafında kalın bir halka şeklinde örüyor ve geri kalanını gevşek bukleler halinde sırtımdan aşağı düşecek şekilde serbest bırakıyor.

"İşte." Yansımda gözlerimi yakalayarak bana gülümsüyor. "Oldukça hoş görünüyorsunuz, bayan."

Güzel demek biraz abartılı olur, yine de eskisinden çok daha iyi görünüyorum. Kesinlikle hala bitkinim, gözlerim kontrolsüz yorgunluktan gölgelenmiş... ama temizim, yeni yıkanmış bir elbise giyiyorum ve son zamanlarda hiç olmadığım kadar nazik bir şekilde tarandım ve gıdıklandım. Kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, gülümsemeye çalışarak. Bir kucak dolusu ıslak havlu tutan Marta'ya kayan gümüş mavisi gözlerime tam olarak ulaşmıyor. "İkinize de."

"Bizim için zevktir leydim."

Banyodan sonra yatağa gidebileceğimi umuyordum ama hemen banyo odasından çıkarıldım, merdivenlerden aşağı indim ve meyhaneye girdim. Yokluğumda bar salonuna coşkulu bir enerji yayılmıştı. Masalar omuz omuza duran müşterilerle dolu, metal bal likörü ve bira kupaları ağızlarından köpükler saçarak sağlık şerefine şakırdıyor. Kemancının keyfi yerinde, yay kıyıya inatla vuran bir dalga gibi bir ileri bir geri gidip gelirken tellerinden canlı bir jig dökülüyor.

Inga beni kalabalığın arasından geçirirken bir elini sırtımın alt kısmında tutuyor. Edwynna ve kızları dışında, odada sadece bir kadın daha olduğunu fark ediyorum; korkutucu görünümlü bir kürk tüccarı.

beyaz ayı postundan yapılmış bir pelerinle, her an bir tehlikenin kapıdan içeri adım atmasını bekliyormuş gibi kapıyı izliyor. Soğuk gözleri bana doğru kayıyor ve bakışlarımı hemen döşeme tahtalarına indiriyorum.

Tek gözlemcim o değil. Inga beni ileriye doğru iterken birçok bakışın ağırlığını hissediyorum. Nereye gittiğimizi gördüğümde, içimde rahatlama ve korku hakimiyet için savaşıyor. Jac ve adamları -kırık bacaklı ve kolay gülen bir kızıl saçlı hariç- uzak duvara dayalı büyük meşe masanın etrafında toplanmışlar, kükreyen şöminenin yanında onurlu bir konumdalar. Hepsi yeni yıkanmış görünüyor, saçları hala nemli, ciltleri kaba sabunla ovulmaktan kızarmış.

Duvara en yakın gölgede, başka bir adamın sadece belli belirsiz dış hatlarını seçebiliyorum. Omuzlarının genişliği, gövdesinin sert çizgisi. Yüzü karanlık tarafından gizlenmiş, yüz hatları şu anda bile giydiği miğfer tarafından gizlenmiş.

Birkaç adım ötede duruyorum, Inga beni ilerlemeye teşvik etmeye çalıştığında kaygan topuklarımı parkeye gömüyorum. Beni ilk fark eden Jac oldu. Her zaman tetikte olan bakışları, potansiyel tehditler için eğlence denizini tarıyor. Önce üzerimden geçip gidiyor, sonra başını sallayarak geri çekiliyor. Gözleri beni baştan ayağa tararken sandalyesinde daha dik oturuyor.

"Gökyüzü!" Kurt gibi ısıklık çalıyor, tüm çabalarımın rağmen yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. "Saçında yapışkan madde olmadan seni neredeyse tanıyamayacaktım, Ace!"

Görünüşe göre lakabım tutuyor.

Mabon ve Uther bana bakabilmek için taburelerinde dönüyorlar. Inga omurgama daha fazla baskı ayaklarımı harekete zorluyor ve ben de Uther'in yanındaki boş tabureye doğru yürürken isteksizce gülümsüyorum. Kendime bunun sebebinin gri gözlerinin kibarlığı olduğunu söylüyorum. Hiç de öyle değil çünkü burası Ekselansları'nın sarayda bulunduğu gölgeli köşeden mümkün olan en uzak yer.

"Lanet olsun, neredeyse... kadın gibi görünüyorsun."

"*Neredeyse mi?*" Gözlerimi deviriyorum. "Ne kadar büyük bir iltifat. Çok teşekkürler, Jac."

Mabon birasına homurdanıyor.

Taburenin üzerinde zıplıyorum, terliklerim havada sallanıyor ve Inga görevinin başına dönerken ona el sallıyorum. Jac onun gidişini izliyor, gözleri bariz bir ilgiyle onun dolgun kalçalarına sabitlenmiş.

"Evli," diyorum ona, saçımı tararken öğrendiğim bilgiyi aktararak. "Beş yıl . Kocası Frostlands'de balina yağı tüccarı. Olabildiğince mutlular. Yaz ortasına kadar ilk çocuklarını bekliyorlar."

Uther kıkırdıyor ve bana kaşlarını çatan Jac'e dirsek atıyor.

Mabon el değmemiş bir bira önüme iterken gülümsemem genişliyor. Dudaklarıma götürüp derin bir nefes çekerken ellerim hafifçe titriyor, köpük üst dudağıma kaplıyor. "Teşekkür , Mabon."

"En azından bunu yapabilir, genç kız." Kel kafasını kaşlıyor, utangaç görünüyor. "Mağaradaki yardımından sonra yani."

"Pek bir şey yapmadım."

"Çok daha azını yapabilirdin," diye belirtiyor Uther, gri gözleri her zamanki gibi sabit bir şekilde benimkileri tutarken. "Çoğu sert asker oracıkta bayılır ya da çığlık çığlığa annelerine koşardı."

"Benim hiç annem olmadı," diyorum düşünmeden. "Ve çığlık atarak ya da başka türlü kaçabileceğim kimsem kalmadı."

Masamıza sessizlik çöküyor, kahkaha ve müzik denizinde bir ciddiyet adası.

"Farley nasıl?" Uzun bir yudum aldıktan sonra konuyu hızlıca değiştirmek gerektiğini düşünerek soruyorum.

"Her zamanki gibi ortalığı velveleye veriyor." Jac kendi birasını içer. "Melodram gösterisi hayret verici. Caeldera'ya döndüğünde gezgin oyuncuların oluşan bir topluluk için seçmelere katılmalı. Sahnede gösterisini denemeli."

"Bacağı kırık," diye zorunda hissediyorum kendimi. "Çok acı çekiyor olmalı."

Mabon yumuşak bir onaylamayla homurdanıyor.

"Şifacı ona duyularını köreltecek bir şey mi verdi?" Bir adamdan diğerine bakarak soruyorum. "Ya da kemik yerleştirilirken onu uyuttu mu?"

"Şifacıda küçük bir sorun çıktı." Jac iç çekiyor. "Görünüşe göre burada değilmiş."

"Ne?"

"Menzilin diğer tarafındaki başka bir karakola çağrıldı. Demirci dün kendini sıcak bir demir ocağının yanlışı ucunda buldu. Anlatılanlara göre korkunç bir olay."

Gözlerim açılıyor; imgelerden değil, burada bir şifacı olmadığını fark etmekten. Bu da Farley demek.

Adamların hiçbiri tepki vermeye vakit bulamadan taburemden kalkıp masanın etrafından dolanıyorum. Şöminenin yanından üç adım geçmişim ki gölgelerin arasından bir el fırlayıp beni kalçamdaki örgülü kemerden yakaladı ve geriye doğru çekti. Terliklerimin üzerinde tökezleyip granit gibi sert bir şeye çarparken ciğerlerimden bir hava kaçıyor. Bir göğüs, fark ediyorum, içinden doğrudan kulağıma doğru alçak bir ses gürlediğinde.

"Peki nereye gittiğini ?"

"Farley'nin bacağını düzeltmek için," diyorum hemen, omurgamdan aşağı inen ürpertiye görmezden gelerek. "Şifacı burada olmasa bile, eminim bir bitki ve malzeme deposu vardır. Ben-"

"Ye."

Tutuşundan kurtulup ona ters ters bakmak için arkamı dönüyorum. Gölgelemin içinde Penn'in gözleri iki kor gibi parlıyordu. "Affedersiniz?"

"Yiyeceksin."

Omurgam sertleşiyor. "Sana söyledim-"

"Bana ne söyleyebilirsin. Ama bunu yapmadan önce oturacaksın ve midene sıcak bir yemek girecek."

"Beni zorlayamazsın-"

"Gerekirse seni kaşıkla beslerim," diye açık açık cevap veriyor. "Ama buna gerek olmamalı. Kırık bir kemiği düzeltecek kadar zekiysen, bunu yapmak için açık bir zihne ihtiyacın olduğunu anlayacak kadar da zeki olmalısın."

o. Biraz güçten bahsetmiyorum bile. Farley'e yardım etmek istediğini mi iddia ediyorsun? O zaman açlıktan başın dönmeden yardım edeceksin."

Ağzım kapandı.

Lanet olsun.

O haklı. Bir yemek bana iyi gelecek, aşırı yorulmuş zihnimdeki örümcek ağlarını biraz temizleyecek. İtiraf etmekten nefret de, şu anki halimle Farley'e pek faydam dokunmuyor.

Penn onun mantığına boyun eğdiğim anı yüzümde görüyor. Başka bir şey söylemiyor; sadece çenesini masanın diğer tarafındaki tabureye doğru sallıyor ve geniş bir eliyle ortama dokunarak beni gölgeli köşesinden nazikçe itiyor. Bakışlarımı kaçırıyorum, büyük terliklerimin içinde tökezleyerek yerime dönerken kimsenin gözleriyle karşılaşamıyorum. Gururumu ayaklarımın altına alırken midem bulanıyor.

Tadı acı.

Neyse ki Marta'nın birkaç dakika sonra getirdiği güveç hiç de öyle değil. Kalın, lezzetli et suyu yumuşak havuçlar ve yumuşak et yüzüyor. Elimdeki kaşık titrerken, kasemdekileri utanç verici bir hızla ağzıma atma isteğimi bastırıyorum.

Biz yemek yerken, adamlar -çoğunlukla Jac ve Uther- seferleri hakkında konuşuyor, geçen hafta batı kıyısındaki buz sahanlığından gelen ve egemenlik sınırlarına biraz fazla yaklaşan bir Reaver klanına karşı karşılaştıkları bir çatışmayı anlatıyorlar. Kimmer Dağları'nın tarafsız bölge olarak kabul edildiğini öğrendim. Herhangi bir kral tarafından yönetilemeyecek kadar geniş ve çok vahşi olan bu bölge, üç krallıktan -Llŷr, Frostlands ve Dyved- gelen tüm Kuzeylandalılar tarafından paylaşılıyor.

İsimler kafamdaki Anwyvn'in zihinsel haritasında sanki hep oradaymışlar, sadece bir süreliğine gizlenmişler gibi yeniden beliriyor. Dyved batıya doğru yayılıyor. Llŷr doğuya hükmediyor. Çok daha küçük olan Frostlands, Anwyvn'in en kuzey ucunda, aralarındaki buzul şeridini işgal ediyor.

Her krallık dağlardan geçen ana ticaret yollarını korur ama bunun dışında bölgeyi kendi yönetimine bırakır. Dolayısıyla burası kanunsuz bir yer, canavarlar ve kar canavarları kadar çok sayıda sürgün ve kaçağa ev sahipliği yapıyor. Adamlar bunu bana anlatırken sırtıyorlar, sanki geceleri uykularımı kaçırarak korkunç bir gerçek değil de eğlenceli bir anekdotmuş gibi.

Son on aydır, birlikleri, evleri olarak adlandırdıkları krallığa girip çıkan karlı geçitlerin belirli bir bölümünü görevlendirilmiştir.

Dyved.

"Herhangi bir canavarın Caeldera'ya inmesine izin veremeyiz." Jac birasından aldığı son yudumu da yutar ve hemen barmene elini sallayarak bir tane daha ister. "Bu sokaklarda dolaşmasına izin verilen tek canavarın adı Pendefyre."

"Jac," diye uyarıyor derin bir ses köşeden.

Jac'in sırtışı içkiden yamuk yumuk olmuş ama sesini bastırmayı başarıyor. "Doğru. *Düşük profil*. Anladım."

Penn gölgelerde kalıyor. Edwynna'nın daha önce, hanının kraliyet ailesine ev sahipliği yaptığını fark ettiğinde verdiği tepki göz önüne alındığında, bunun akıllıca bir seçim olduğunu düşünüyorum. Dümeni hiç çıkarmamasına şaşmamalı. Dağların bu kadar yükseklerinde bile, Dyved'in bir prensi tanınabilir. Hakkında çok şey duyduğum hain Yağmacılar için potansiyel bir hedef olduğundan bahsetmiyorum bile.

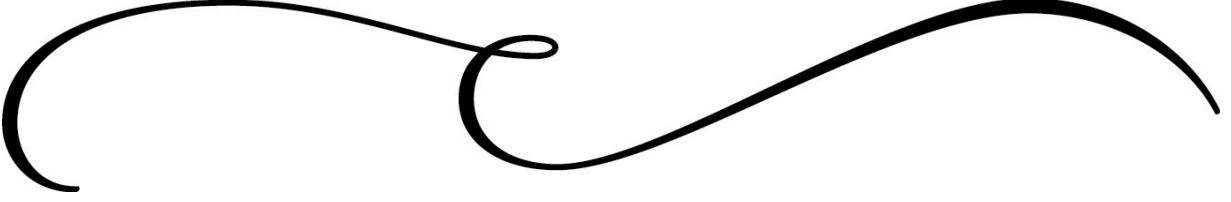
Gözlerim meyhanede geziniyor, etraftaki masalarda oturan erkekleri inceliyor. Saç renkleri, ırkları ve vücut tipleri birbirine karışmış, sakalları kırlaşmış ve rüzgârda yanmış. Pelerinleri kürkle kaplı, omuzları hayvan postlarıyla örtülü. Çoğunun taburelerinin yanında duran çift uçlu savaş baltaları var ve tanımadığım bir kart oyununu oynuyorlar. Yeni eller dağıtılırken ve yeni bahisler oynanırken birkaçı bize doğru bakıyor. Bunun kötü niyetten ziyade meraktan olması için dua ediyorum. Endişe listemize daha fazla düşman eklemekten zaten yeterince uğraşmamız gereken şey var.

Çayımın son yudumunu içiyorum -şifa becerilerime ihtiyaç olduğunu fark eder etmez birayı bir kenara itmiştim- ve taburemden sıçırıyorum. Gözlerim Penn'in bana baktığını bildiğim gölgeli köşeye kayıyor.

"Farley," diyorum basitçe.

Dönüyorum ve masadan uzaklaşıyorum. Bu sefer beni durdurmak için hiçbir el uzanmıyor. Bir süre sonra, arkamdan gelen birkaç çift botun döşeme tahtalarına çarparak çıkardığı belirgin sarsıntıyı duyuyorum.

CHAPTER ON İKİ

Mola korktuğum kötü değilmiş.

Bunun için minnettarım. En son bir kemik kırmayalı uzun zaman olmuştu, özellikle de Eli'nın dikkatli rehberliği olmadan. Mabon, Uther ve Penn'in leş tarlasında dolaşan şahinler gibi her hareketimi izlediğinin bilincinde olarak Farley'nin yattığı paletin yanında diz çöküyorum.

Tıpkı iki yaz önce komşumuzun en küçük çocuğu dışbudak ağacından düşüp kolunu bileğinden parçaladığında yaptığım gibi, parmaklarımı açıkta kalan uzuv boyunca gezdiriyor, kırıkların boyutunu keşfederken dokunuşumu hafif tutuyorum. Çürüklerin benek benek çiçek açmasının altında iki farklı kemik bölümü hissediyorum. Parça yok, deride delik yok. Bacağı boyunca tek bir çatlak.

Farley'e "Parça yok" dedim.

"Bu iyi haber, değil mi?"

Solgun yüzüne gülümsüyorum. "Hem de çok. Bu temiz bir kırılma. Seni kısa sürede iyileşme yoluna ."

Geri dönen gülümsemesi ince ama rahatlamış. Gözlerinde, şifacının deposunda bulduğum uyuşturucu tentürün işini iyi yaptığını görüyorum. Acı zihninin en uzak köşelerine sürülürken göz kapakları düşüyor, kediotu kökü ve mine çiçeği özünün etkileriyle boy ölçüşemiyor.

"Şimdi dinlen," diyorum ona. "Uyandığında kendini çok daha iyi hissedeceksin." Cevap vermiyor. Zaten bilinci yerinde değil.

Kapı içeri doğru sallanıyor. Jac orada duruyor, pelerinin omuzları taze karla tozlanmış, elleri dışarıdan getirmesini istediğim buz tutuyor.

"Dışarısı bir buz devinin siki kadar soğuk," diyor ve yanımdaki paletе çöküyor. "Bunu nereye koyayım?"

Avuçlarım soğuktan karıncalanırken sert kar kütlesini ondan alıyorum ve kırığın etrafına nazikçe sürüyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Yarayı uyuşturuyorum," diye mırıldanıyorum, görevime odaklanmış bir halde. "Buz, kemikleri yeniden hizaladığımda daha az iltihaplanmasını sağlayacak. Bitkilerin etkisi birkaç saat içinde geçtiğinde de daha az acı verecek."

"Ona biraz daha veremez misin?"

"Çok fazla ilaç bir insanı savaş yarasından daha çabuk öldürebilir. Günde bir dozdan fazla alırsanız, uyuşukluktan asla uyanamayabilirsiniz."

Jac keskin bir nefes veriyor ama kapıdaki diğer adamlara katılırken başka soru sormuyor. Arayı buzlamaya devam ediyorum, kar sulu damlalar halinde erirken akıntıyı yedek bir çarşafı emiyorum. Ancak bacağımın iyice uyuştüğünü hissettiğimde başımı kaldırıp bakıyorum. Bakışlarım hemen Penn'inkilere takılıyor. Sertçe yutkunuyorum ve onun yerine Uther'in sabit gri gözlerine bakıyorum.

"Omuzlarını tutacak birine ihtiyacım olacak. Ona verdiğim tonik onu sakinleştirecektir ama uyanma ihtimali var ve böyle bir şey olursa, ihtiyacım olan son şey onun çırpınarak kendine daha fazla zarar vermesi."

Adamlar birbirlerine bakarken bir süre sessizlik olur.

"Yarı sarhoşum," diyor Jac mutlulukla. "Yani çekişmenin dışındayım."

Uther yanındaki tıknaz adama bakarak, "Mabon en güçlüsüdür," dedi.

Mabon huzursuzca kıpırdanıyor, gece yarısı derisinin altında böcekler geziniyormuş gibi boynunu kaşıyor. "Sanırım yapabilirim..."

"Ben ."

Konuşurken Penn'e bakmıyorum. Yardım istemeden önce bile bana yardım edenin o olacağını bir şekilde biliyordum. Sadece başımı sallıyorum ve dikkatimi tekrar elimdeki işe veriyorum.

Yanımda, şifacının düzenli raflarından aşırılmış bir yığın malzeme hazır bekliyor; sert tahta çıtalar ve atel için bir rulo kumaş. Sabitlemek için ince deri kayışlar. Alçı yerine oturduktan sonra düğümleri sıkıca bükme için bir dübel.

Bunu
yapabilirim.

Bunu
yapacağım.

Ellerim titremeyi bırakır bırakmaz.

Penn'in gözlerinin içine bakıyorum. Farley'nin başının yanında çömelmiş, uyuyan adamın omuzlarını sıkıca kavramış, gerekirse onu tutmaya hazır.

"Şimdi başlayacağım," diyorum ona
gereksiz yere. Başını salladı.

Alt dudağımı çiğniyorum. "Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?"
Başını sallıyor.

Tabii ki yapmadı. Tanrı aşkına, o bir *prens*. Ne zaman nezle olsa muhtemelen kraliyet şifacılarından oluşan bir ekip hazırda bekliyordur.

"Oldukça basit," diyorum, kendim için olduğu kadar onun yararı için de. "Kemikler aynı hizada değil. Ayrılıncaya kadar aşağı çekmem ve sonra tekrar doğru yerlerine kaydırmam gerekecek. Bu işlem sonra, iyileşirken kaymaması için bacağa bir atel takacağım."

Kara bir kaşını kaldırıyor. "soruyor musun yoksa söylüyor musun?" "Sana söylüyorum," diye tersliyorum, aniden sinirlenerek.

"Güzel."

Kara alevli gözleri benimkilerden ayrılmıyor. duyguyu okuyamıyorum. Onu, gözlerindeki duyguyu çözecek kadar iyi tanımıyorum.

Ŗu anda beni izliyor. Ama her ne sebeple olursa olsun, onu terslemenin beni sakinleştirdiğini biliyorum. Beni kendime getiriyor. Hızla atan kalbimi yavaşlatıyor ve titreyen ellerimi sakinleştiriyor.

Ben hazırım.

Farley'nin dizinden aşağısı açıkta kalan morarmış bacağına bakıyorum. Ayak bileğini sıkıca tutuyorum. Ve derin bir nefes alarak, titizlikle kemiklerini yerleştirme işlemine başlıyorum.

Kapı kırılarak açılır.

Gözlerim de öyle.

Kütük tavana bakıyorum, bir anda . Sadece birkaç dakikadır uyuyormuşum, yorgunluğun hala uzuvlarıma kurşun gibi işlemesine bakılırsa. Farley'le yaşadığım çileden sonra, Marta'nın yardımıyla merdivenleri çıkıp en üst kattaki seyrek dekore edilmiş odaya girmeyi başardım. Bana bol beyaz bir gecelik yatağa yatırırken çok az konuştu, mumları söndürdü ve kapıyı kapatmadan önce ateşi yeni bir odunla körükledi. Bilincimi kaybettiğimde mandalın açıldığını bile duymamıştım.

Ağır botlar döşeme tahtalarına vurarak bana doğru geliyor. Battaniyelerin telaşıyla doğrudum. Edwynna eski elbiseme yakmak için el koymadan önce komodinimden aldığım hançer bir elimdeydi.

Ayak sesleri kesildi.

"Beni bıaklamayı mı planlıyorsun?" Penn.

Karanlığa göz kırpıyorum. "Belki."

"Belki mi?" Sesi hiç duymadığım kadar eğlenceli. "Seni tutan ne? Bir savaş madalyası gibi taşıdığın o inatçı ahlak anlayışı mı?"

"Kendinizde hiç ahlak olmadığına göre, başkalarındaki ahlakı fark edebilmenize bile şaşırıyorum."

"İnanın bana, kendimde olmayan pek çok kusuru fark edebiliyorum - örneğin saflık."

"Buraya hakaret etmeye mi geldin?"

Belirgin bir duraklama oldu. "Hayır."

"O zaman benim odamda ne işin var?" Huysuzca homurdandım. "Uyuyordum."

Ve öyleydim. Hem de bir yatakta. Gecenin karanlığında kendi yatağımdan kaçtığımdan beri kullanabildiğim ilk yatak. Elbette, topak topak ve hafif küf kokuyor. Ama bu bir yatak. Onun kaba müdahalesine kadar tadını çıkarıyordum.

"Elbette, devam et," diye mırıldanarak, ay ışığının camdan içeri süzüldüğü pencerenin yanındaki tuvalet masasına geçti.

Görüşüm karanlığa alıştığında, uzun ince ayrıntılarını . Her zamanki gibi siyah giyinmiş ama Komutan Scythe kıyafeti değil. Bunlar bir Northlander'ın giysileri; kumaş daha kalın, daha sağlam, rüzgârı kesmek ve soğuğu köreltmek için yapılmış. Kıyafetlerinde süslü ya da fırfırlı bir şey yok, ama belli ki iyi yapılmış, yetenekli bir terzi tarafından özenle hazırlanmış. Gömleğinin önünde bir sıra siyah düğme var. Ağır deri çizmeleri diz hizasında ve yeni cilalanmış. Ben izlerken, elleri bağcıkları çözmek için aşağı uzanıyor.

Sarsıldım. "Ne yapıyorsun?"

"Uyuduğunu sanıyordum." "Sen buradayken uyuyamam!"

"O zaman seni uzun bir gece bekliyor."

Botlarını çıkarıyor. Teker teker yere vuruyorlar. Her vuruşta irkiliyorum.

"Ama- Sen- Ben-" Sesim panikten boğuk çıkıyor. "Buna inanamıyorum!"

"İnan buna."

Bu iki kelimenin yorgunluğu, içlerindeki kibri görmezden gelmemi sağlıyor. Sesi yorgun geliyor. Bitkin, aslında. Hatta belki de

benden daha çok. Ve, olmaması gerektiği halde, bu beni şaşırtıyor. Çünkü bu noktaya kadar çok yorulmaz görünüyordu. Çok tükenmez. Müthiş Komutan Scythe. Asla uyumuyor, asla rahat değil. Açlık ya da yorgunluk gibi ölümcül zaaflara asla yenik düşmez.

Neredeyse bir haftadır onunla birlikteyim ve onu bir kez bile dinlenirken görmedim; geceleri kamp kurduğumuzda bile. Eğer beni ateş sancılarından sağlığıma kavuşturmuyorsa, bizi beslemek için avlanıyor ya da ateşimizi yakmak için odun kesiyordu. Her gün sıkı at sürer, her gece nöbet tutardı. Bizi kuzeye götürmek için yılmak bilmeyen kararlılığıyla hem insanlarla hem de canavarlarla savaşıyordu.

Bizi güvene almak için.

Ona bakarken itirazlarım kuruyor, ellerim hançeri ölümüne kavriyor. Ay ışığının altında duruyor, yüzü bana dönük, sırtının geniş düzlemleri gerginlikten kaskatı kesilmiş. Uzun süren bir sessizlik var. Sonra uzanıp kalbimin göğsümde sıkışmasına neden olan bir şey yapıyor. Beklediğim bir şey olduğunu fark ediyorum. Günlerdir. Bir haftadır. Aslında onu ilk gördüğüm andan beri, asılı ağacımın önünde durmuş, sanki varlığım onun başına gelebilecek en kötü şeymiş gibi bana bakıyordu.

Miğferini çıkarıyor.

Masaya çarptığında donuk bir metal şangırtısı duyulur. Ellerini masanın iki yanına dayıyor, parmaklarını ahşap yüzey boyunca açıyor ve derin, ürpertici bir nefes alıyor. Yavaş yavaş nefes verirken sırtındaki kasların gömleğinin altında dalgalanışını izliyorum, bastırılmış bir enerji seli gibi görünen şeyi serbest bırakıyor. Başını başka tarafa çeviriyor. Saçları dökülüyor, tüylü bir perde gibi.

Kendimi o tedirgin anda nasıl bir ifade takındığını merak ederken yakalıyorum; ay ışığı onu gümüş tonlarına boyarken neye benzeyebileceğini. Bana döndüğünde, yüzünü çok iyi tanıdığım soğuk kayıtsızlık maskesine dönüştürmüştü. Yine de dilimin damağıma yapıştığını hissediyorum.

Onu miğferinin sert hatları olmadan, inkar edilemez yakışıklı yüz hatlarını ikiye bölen yılan gibi burun siperi olmadan görünce tamamen kurudu.

Zor yutkunuyorum.

Bu ne bir tiyatro oyuncusunun çocuksu güzelliği, ne de Eli'nin şehre gitmesine izin verdiği nadir zamanlarda Seahaven'ın ana limanı Bellmere'deki genelevlerin dışında dolaşırken gördüğüm erkek fahişelerin gösterişli çekiciliği. Penn'in yüzü keskin, simetrik, temiz hatlara, güçlü bir kaşa ve düz bir buruna sahipti.

Kamp ateşimizin yanında uyanık yattığım onca gece, onu bir gün çıplak görebilme şansım olup olmayacağını merak ettiğimden, hayal etmeme izin verdiğimden bile daha iyi olduğuna karar veriyorum. Saçları, sık sık hayal kırıklığı içinde bana çatık kaşlarını gösterdiğini gördüğüm gibi, gür, koyu kahverengiydi. Ne uzun ne de kısa ama ikisinin arasında bir yerde. Midlands'ta gizli görevde olmadığı zamanlarda saçlarını kırpıp kırpmadığını merak ediyorum. Uçları kulaklarının hemen yanından kıvrılıyor-

Kulakları!

Nefesim kesildi. Gözlerim açılıyor. Çünkü o kulaklar... Sivri.

O bir Fae.

Elimdeki hançeri o kadar sıkı tutuyorum ki, parmak eklemlerimin kırılabilceğini düşünüyorum. Kalbim çarpmaya başlıyor, nabzım bir anda temposunu artırarak gümbürtüden kükremeye dönüşüyor.

"Sen," diye fısıldıyorum, başka bir şey söyleyemiyorum. Başka bir şey düşünemiyorum. Doğru düzgün nefes bile alamıyordu. "Sen..."

Bir

buçukluk.

Benim

gibi.

Hareket etmiyor. Konuşmuyor. Ay ışığında öylece durup bana bakmaktan başka bir şey yapmıyor.

"Sen Fae'sin." Başımı sallıyorum, kelimeleri söylerken bile reddediyorum. "Bu... Bu değil... ."

Kara kaşları . "Yapamaz mıyım?"

"Ama... sen bir prenssin!" Aptalca geveledim.

"Ve?"

"Bir buçukluk nasıl böyle bir pozisyonda olabilir?" Hâlâ rüya görüyor olmalıyım. "Bir damla fae kanı taşıyan biri, var olmaya cesaret ettiği için avlanmadan nasıl bu kadar... *görünür* olabilir?"

"Kuzey Toprakları'nda işler farklıdır." Omuzlarını kısa bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Güney komşularımızın daha ilkel geleneklerine sahip değiliz."

Bunun üzerine gözümü kırptım. Şaşkına döndüm. "O zaman Dyved'de... benim gibi başkaları da mı var? Bizim gibi mi?"

"Dağların ötesinde yaşayanların neredeyse tamamı en azından kısmen fae'dir. Menzilin ötesinde tam kanlı bir insan görmek nadirdir."

"Adamlarınız Fae değil," diye belirtiyorum.

". "

Başımı hızla sallıyorum. "Ama kulakları-"

"Üniformalarına işlenmiş glifler var. Büyüler. Güçlü bir şey değil ama giyenin insan gibi görünmesini sağlayan hafif bir büyü yapmaya yetiyor. Eğer duyularını geliştirirsen, yanılsamaları kolayca aşabilirsin." Duraksıyor. "Bir dahaki sefere onlardan birine baktığında dene. Kendin göreceksin."

"Büyülerin arkasını göremiyorum."

"Yapabilirsin." Sesi giderek sinirleniyor. "Diğer tüm yeteneklerinizle birlikte bu yeteneğinizi de ihmal ettiniz."

Bu ima karşısında omurgam sertleşiyor. "Bir tür güce sahip olduğuma inanıyor gibisin çünkü... tam olarak *ne*? Göğsümdeki tuhaf bir doğum lekesi yüzünden mi? Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındasınızdır. Cull'dan beri Anwyvn'de maegic yok. Tüm yüksek fae'leri katlettiklerinde yok oldu. Bunu herkes biliyor."

Bir süre sessiz kalır. Sorusu geldiğinde, korkunç bir yumuşaklıkla soruyor. "Peki o uçurumun kenarında ne oldu? Sana tecavüz etmeye çalışan o adama?"

İrkildim. "Bilmiyorum."

"Biliyorsun."

"Hayır, istemiyorum!" Alt dudağımı kemiriyor, yükselen panik dalgasını bastırmaya çalışıyorum. "Tek bildiğim, bir dakika önce elbisemi yırtıyordu ve bir dakika sonra yerde acı içinde kıvranıyordu. Ona her ne olduysa benim yaptığım bir şey değildi."

En azından bilinçli olarak.

Sesi hâlâ yumuşak. Beni tedirgin eden bir şekilde yumuşak. Öldürmeden hemen önceki bir yılan gibi yumuşak. "Peki köprü için açıklaman nedir? Hmm? Konu bu olduğunda gerçekliği kendi güvenli küçük kuruntularına uyacak şekilde nasıl yeniden düzenledin?"

"Köprü mü?"

"O parçalanmış çitadan düştüğünde. Ne oldu?" "I..." Kafamı tekrar sallıyorum, hızlı bir şaşkınlık sarsıntısı. "Ben şanslıydım sanırım. Köprü rüzgârda savruldu... Ben de üzerine çıktım."

"*Şanslı*," diye mırıldanıyor. "Gökyüzü yukarıda."

"Evet, *şanslısın!*" Şak diye söyledim. "Başka ne ki?" "Sen ciddisin."

Daha öfkeli cevaplarımı tutmaya çalışırken neredeyse dudaklarımı ısıracaktım, bunun yerine kel bir "*Evet*" dedim.

"Peki. Şu şanslı rüzgâr hakkında biraz konuşalım." Penn yatağa bir adım daha yaklaşıyor ve beni anında alarma geçiriyor. Ayak ucundaki oymalı direğin hemen yakınında duruyor; bana dokunacak kadar yakın değil ama yine de hoşuma gitmeyecek kadar yakın. "Birdenbire ortaya çıkan rüzgâr, doğa kanunlarına meydan okuyacak kadar hızlıydı. Tek bir yönden, bir akıntı halinde hareket etmeyen, ama *etrafınızda* merkezlenen tuhaf bir girdapta dönen rüzgar. Sarkan bedeninizi öyle bir savurdu ki, neredeyse kesin olan ölümden tek parça halinde kurtuldunuz. Sağlam bir zemine geri döndüğünüzde tek bir göz kırpmasıyla dağılan rüzgâr." Duraklıyor, sözlerinin etrafımı bir battaniye gibi saran yoğun inkâr ve kafa karışıklığı sisine nüfuz etmesine izin veriyor. "Bu dünyada geçirdiğim süre içinde bazı garip şeyler gördüm. Açıklanamaz şeyler. Hatta korkunç şeyler. Ama bunca yıldır hiç bu rüzgâr gibi bir şey görmedim."

Nabzım daha önce davul gibi atarken şimdi kükrüyor. Kulaklarımın arasında akan kan o kadar yüksek ki, kendi düşüncelerimi zar zor duyabiliyorum.

"Fırtınaydı," diyorum zayıfça, kelimelere inanmasam da bir şekilde onları dile getirme ihtiyacı duyuyorum. "Korkunç bir rüzgâr fırtınası..."

"Fırtına değildi ve bunu sen de biliyorsun. Gerçeği biliyorsun. Sadece buna inanmak istemiyorsun."

"Peki bu hangi gerçek?"

Bana doğru bir adım daha atıyor. Sol eli yatak direğini kavramak için yükselirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "O rüzgârı sen *çağırdın*. Onu havadan yarattın."

"Bu... Bu mümkün değil."

"Mümkün."

"Ne..." Keskin bir nefes çekiyorum. Kafamın içinde düşüncelerim karmakarışık. Her soru iki soru daha doğuruyor, ta ki zihnim giderek artan bir huzursuzluk içinde dolana kadar. "Ne diyorsun sen?"

Penn'in sabrı tamamen tükendi. "Göğsünüzdeki işaretin doğum lekesi olmadığını söylüyorum. O bir Kalıntı işareti. Elemental gücün bir işareti. Gördüğüm anda fark ettim."

Anılar bana çarpıyor, beni bir hafta öncesine, asıldığım ağaca fırlatıyor. Boynumda ilmik, bileklerimde demir. Ve göğüslerimin arasına kazınmış kıvrımları ve spiralleri incelemek için elbisemin bağcıklarını çözerken tenimi yakacak kadar yoğun bir şekilde bana sabitlenmiş iki yanan göz.

O zaman bile biliyordu.

Bu işaretin ne anlama geldiğini. Benim ne olduğumu.

Benden çok önce öğrenmiş olması bir şekilde yanlış geliyor. Benim *hala* bilmemem. Tam olarak değil. Şu anda bile, kendi kimliğim hakkında sinir bozucu bir şekilde karanlıkta hissediyorum.

"Neyim ben?" Dehşet içinde fısıldıyorum, çoğunlukla kendime.

Penn beni şaşırtarak cevap verdi. "Seni bulduğumda şüphelenmiştim ama dört elementten hangisini kontrol ettiğinden emin değildim. Sonra

Köprüden geçerken bundan emindim." Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Sen bir rüzgâr dokuyucusun. Sen Hava'sın. Hava, uyanmış."

İçimde derinlerde bir şey gümbürdüyor, tıpkı bir tokmağın davula vuruşu gibi, sessiz bir akıntıyla tüm sinir uçlarımda yankılanıyor.

Hava.

Hava, uyandı.

Göğsümdeki iz karıncalanıyor, tanıdık bir soğuk acısı.

Uyan artık.

Sonunda

uyandım.

Nefes nefese, histerik bir sınır sesime karışıyor. İnkâr için son çırpınışım. "Rüzgârı çağırabilseydim, son birkaç gündür bunu kendi avantajıma kullanmaz mıydım sanıyorsun? *Sana* karşı diyelim...?"

Penn mırıldanarak, "Bence ne zaman hayatın tehlikeye girse beklenmedik bir şekilde saldırmasına izin vermek yerine maegic'ini kontrol etmeyi öğrenme zahmetine girseydin," dedi, "evet. Onu bana karşı kullanabilirdin. Ama şu anki halinle, taşıdığın doğuştan gelen haktan tamamen habersiz görünüyorsun. İçindeki kullanılmayan güçten."

"Güç," diye yankılıyorum, zihnim onun söyledikleriyle uzlaşmaya çalışırken dudaklarım kelimeyi oluşturmakta zorlanıyor. İmkânsız gibi görünse de, bir parçam -zihnimin en karanlık köşelerinden konuşan çok küçük bir parçam- uzun zamandır şüphelendiğim bir şeyi birinin doğruladığını duyunca keskin bir rahatlama hissediyor.

Bende bir sorun var.

Beni diğerlerinden çok az da olsa ayıran bir şey. Etimdeki işaretten ya da kulaklarımın ucundan daha fazlası. Doğuştan gelen bir tuhaflık, iliklerime kadar işleyen ve gecenin karanlığında asla normal bir hayat süremeyeceğimi fısıldayan bir tuhaflık. Kaderimde başka bir şey varmış. Seahaven'ın güneşli kıyılarından çok uzakta bir şey. Tomas gibi yumuşak dilli bir adamla hoş ve tahmin edilebilir bir evliliğin ötesinde bir şey.

Daha büyük bir şey.

Bu ses çok uzun zamandır susturulmuştu. İlk olarak Eli'in ısrarıyla.

En iyisi kapalı tut, Rhya.

*En iyisi kimsenin yaklaşmasına izin
verme, Rhya. En iyisi uyum sağlamaya
çalış, Rhya.*

Sonra da kendi evimde.

İyi ol.

Normal ol.

Sıradan ol.

Denemiştim. Oh, nasıl da denedim. Günden güne, yıldan yıla. Huzursuzluğumu bastırdım, farklı olduğumu söyleyerek alay eden sesi zorla dışarı attım. Yanlış. Lanetli. Onu tekrar tekrar gömdüm, her ortaya çıktığında, ta ki var olduğunu unutana kadar.

Ama şimdi o ses haykırıyor, her kelime bir fısıltıdan görmezden gelemeyeceğim bir haykırışa dönüşüyor. Gömemiyorum.

Rüzgâr dokuyucusu, işaret alay ediyor gibi görünüyor, mırıltısı zamanın kendisi kadar eski, soğuk acısı o kadar keskin ki gerçekten titriyorum. *Gökyüzünün Sylph'i... Artık saklanmak yok...*

Boştaki elimi ödünç aldığım geceliğimin kumaşına bastırarak istenmeyen sesi susturmaya çalışıyorum. Gözlerim bir avuç adım ötede duran Penn'e dikilirken kalbim damarlarımda deli bir dövme gibi dolaşüyor. Karyola direğini sıkıca kavramış, parmak eklemleri karanlıkta bembeyaz.

"Peki ya istemezsem?" Soruyorum, kelimeler zar zor duyuluyor. "Bu... *Remnant*. Bu... güç."

Dudaklarını büken sırıtışın acımasız bir yanı var. Gözleri sıkı sıkıya dizginlenmiş bir öfkeyle parlıyor. "O zaman sallanmana izin vermeli ve kendimi bir haftalık boşa harcanan çabadan kurtarmalıydım."

Dudaklarım şok olmuş bir nefesle ayrıldı.

"Şimdi," diyor yatağın direğini iterek, "çok yorgunum. Günün ilk ışıklarına dört saat var. Bu süreyi boş boş konuşarak geçirmeyi planlamıyorum."

Yatağın etrafında dönüyor, telaşsız adımlarla yaklaşıyor. Mesafeyi korumaya çalışarak geriye doğru çabalıyorum ama gidecek yerim yok; kürek kemiklerim yatak başlığına çarpıyor. Penn oturup ağırlığıyla şilteye baskı yaparken ve uzun bacaklarını yavaşça açarak battaniyenin üzerine uzanırken omurgamı düz bir şekilde bastırıyorum. Göz kapakları kapanırken başı benimkinin yanındaki yastığa çarpıyor. Bir an için sessizlik oldu. Orada oturmuş, yatak başlığına yaslanmış, birkaç santim ötede yatan adama bakıyorum. Çıplak ayakları bileklerinden çaprazlanmış. Kolunun arkası gözlerinin üzerine atılmış. onları ay ışığından korumak için.

"Ya beni o hançerle bıçakla ya da onu komodinin üzerine koy," mırıldandı. "Bu noktada, hangisi olduğu gerçekten umurumda değil."

Şaşkınlıkla irkildim ve elime baktım. Hançeri tamamen unutmuştum ama kabzası hâlâ elimdeydi ve parmak uçlarım kan dolaşımı yetersizliğinden solmuştu.

Boğazıma saplanan sinir yumağını yutmaya çalışırken, uzanıp silahı hafif metalik bir yere bırakıyorum. Kan yeniden akmaya başladığında parmaklarım karıncalanıyor. Penn'e dönüp baktığımda aynı pozisyonda duruyordu -ayak bilekleri çapraz, kolları gözlerinin üzerinde- sanki uykusunda bağırsaklarını deşebileceğimi hiç umursamıyormuş gibi. Nefes alış verişini düz, göğsü eşit atımlarla inip kalkıyor. Ağzı gevşek, hafifçe ayrık. Bana bakarken sık sık takındığı sert kaşlarının yokluğunda dudakları dolgun görünüyor.

Şimdi uyumuş olabilir mi?

Alnında belli belirsiz bir kırışıklık var, kaşları birbirine çatılmış. Omzundaki yaradan dolayı çok acı çekip çekmediğini merak ediyorum ama böyle bir fırsatın kaçmasına izin vermek istemediğim için sormuyorum. Onun haberi olmadan onu incelemek tehlikeli derecede nadirdir. Her zaman , bakışları her şeyi aynı anda görür, hiçbir ayrıntı dikkatinden kaçmaz. Şimdi bile, gözleri kapalıyken, bir parçam onun bir şekilde beni izlediğini hissediyor, algısı o kadar keskin ki beni görmek için bana bakmasına gerek yok.

Gözlerimi yüzünden ayırmaya zorluyorum.

Derin yorgunluğuma rağmen uyuyabileceğimden şüpheliyim. Bana söylediği onca şeyden sonra olmaz. Hele ki o yanımda yatarken.

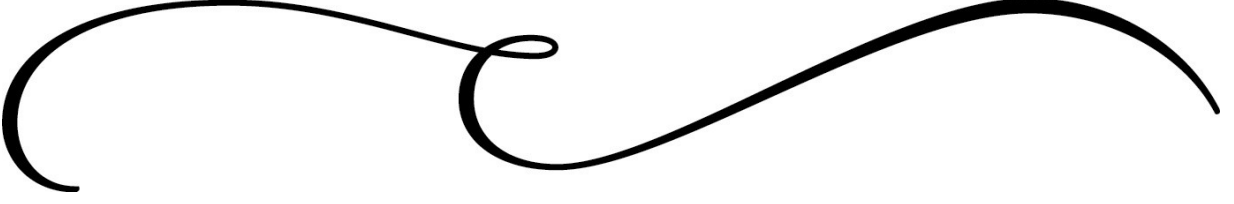
Büyük bir yatak değil ve o çok iri bir adam.

Kalbim boğazımda, yere yuvarlanmadan yapabildiğim kadar yatağın kendi tarafıma kayıyorum, sırtımı sıkıca ona doğru dönüyorum ve dizlerimi göğsüme çekip kollarımı göğsüme dolayarak bir top gibi kıvrılıyorum. Karanlığa bakarken kendime sıkıca sarılıyorum, düşüncelerim kendi kuyruğunun peşinden koşan bir köpek gibi zihnimde birbirini kovalıyor.

Doğuştan gelen hakları ve garip rüzgârları, Kalıntı işaretlerini ve metal miğferleri düşünüyorum. Yıkılan köprüleri ve çığlık atan askerleri, kırmızı tüylü okları ve kanayan yaraları. Süt gibi gözleri ve tırtıklı çeneleri, yanardöner yapışkanları ve kırılmış kemikleri. Kuzey Toprakları'nı ve orada beni nelerin beklediğini. En da garip yatak arkadaşını düşünüyorum, nefesleri kafamın içinde çınlayan endişelerin melodisine sabit bir ahenk katıyor.

Her nasılsa, o garip şarkının etkisiyle uykuya dalıyorum.

CHAPTER ON ÜÇ

Kapı bir sonraki açılışında gıcırdamak çarparak açılır. Jac'in geniş omuzları çerçeveyi doldurur, silüet koridordaki apliklerde titreyen mumların ışığı.

"Yağmacılar," diye kesip attı, kelimenin her hecesinden aciliyet fışkırıyordu.

Penn'in tek cevabı "Siktir!" oldu.

Beni göğsünden yuvarlıyor ve kolumu beline dolandığı yerden çözüyor dehşete kapılıyorum, uykudayken vücudumu onun yan tarafına sıkıca bastırmışım, kış ocağının önünde kıvrılmış bir kedi gibi sıcaklık arıyorum. Bilinçsizce yaptığım bu hareketten dolayı utanacak zamanım yok. Penn çoktan yataktan kalkmış, ben daha battaniyenin altından çıkamadan botlarını giymeye başlamıştı.

Yanaklarım alev alev yanarken yataktan fırladım, acelemden geceliğin uzun kumaşına takıldım. Penn önümdeki gölgelerin arasından çıkmasaydı kafamı tuvalet masasına çarpıp kıracaktım. Bir eliyle beni sabitlerken, diğer eliyle geceliğimi Marta'nın daha önce bıraktığı duvardaki kancadan alıyor.

"Giyin. Kıçını eyere kadar iki dakikan var."

"Ama-"

"İki dakika."

Kapı kapandı ve o gitti. Başka çarem kalmadığı için uyku filmini göz kırparak siliyor, geceliğimi çıkarıyor, vardiyamı ve kırmızı tülbentimi giymeye çabalıyorum. Kapı tekrar içeri doğru sallandığında kuşağı kalçalarımın daha yeni bağlamıştım. Penn'i bekleyerek gerildim ama gelen Edwynna'ydı. Saçları biraz dağınık, kırılaşmış yelesi uyku bonesinin altında kabarıyor ama odaya telaşla girerken gözleri odaklanmış.

"İşte," diyor ve bir çift ince dana derisi botu ellerime tutuşturuyor. "Bunları giy."

Onu sorgulamıyorum. Eğilip botları kalın örme çoraplarımın üzerinden geçiriyorum, Farley'inkilerden çok daha iyi oturduklarını görünce minnettar oluyorum. Bağcıklar henüz bağlanmamıştı ki Edwynna beni çekiştirip omuzlarıma beyaz bir pelerin geçiriyor. Yakası ve kol ağzları kutup tilkisi kürküyle astarlanmış.

"Bu benim yeğenimdi," diyor bana, elleri piring boyun tokalarında çalışırken. "Geçen bahar Llŷr'a taşındığında bunu geride bıraktı. Hylios'ta kürke gerek yok, orası kesin."

"Mümkün değil-"

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Omuzlarımı kavradı. "Şimdi git. Adamların çoktan atlarını eyerlemişlerdir. Onları daha fazla bekletirsen, bütün hanımı ayağa kaldırırlar."

"Teşekkür Edwynna," diyorum ve ayak parmaklarımdan ucuna kalkıp yanağına hızlı bir öpücük . "Her şey için."

Beklenmedik ilgim karşısında biraz afallamış görünerek hızla göz kırıyor ama beni kapıya doğru sürüklemeye başlarken tek kelime etmiyor. Koridora adım atmadan önce komodinden hançerimi kapmayı başarıyorum ve merdivenlerden aşağıya, loş, boş meyhaneye doğru itiliyorum.

Kırmızı elbisemde cep yok ama yeni pelerinimde seçebileceğim birkaç cep var. Soğuk şafak öncesi sabahına adım attığımda üzerimde saklayabileceğim tüm potansiyel silahları hayal ediyorum. Jac, Mabon ve Uther çoktan orada, uzun ceketli atların üzerinde bekliyorlar.

"*Sonunda* ortaya çıkmaya tenezzül etti." Jac'in gözleri her zamanki şakacı ışığından sıyrılıp bana dikiliyor. "Biraz daha uzun sürseydi, seni geride bırakacaktık."

Duraksıyorum, umutlarımla birlikte kaşlarım da kalkıyor. Belki de Penn'den kaçmak, o çok sinirlenip bensiz devam edene kadar soyunma odamda oyalanmaktan ibarettir...

"Elbette, korumamız olmadan bir saat içinde öldürölürsünüz," diye ekliyor Jac hafifçe.

Tabii ki.

Midem sıkışıyor. "Ne oluyor?"

"Yağmacılar," diye mırıldanıyor Mabon, sanki bu tek kelime yeterli bir açıklamamış gibi.

"Birliğinizin kişilerle aynı kişiler mi?"

Jac dalgınca başını sallar. "Dün gece biz yemek yerken birkaç ortakları meyhanedeydi. Bizi fark etmişler -Penn'i fark etmişler- ve haber göndermişler. Neyse ki Uther onların bazı konuşmalarına kulak misafiri olmuş, yoksa gün ağarmadan hepimiz yataklarımızda ölmüş olurduk."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Verandada iki adım atıyorum, aniden ağır silahlı yol arkadaşlarımla aramda mümkün olduğunca az mesafe olmasını istiyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Size Apex Geçidi'ne kadar eşlik etmeyi ve sizi Caeldera'ya göndermeyi planlamıştık ama artık onu kullanma şansınız yok. Onu izliyor olacaklar. Bekliyorlardır. Uzun yoldan gitmemiz ve takip etmemelerini ummamız gerekecek." Jac kaşlarını çatıyor, sanki bu büyük bir rahatsızlıkmış gibi. "Birliğim buradan iki günlük mesafede. Tespit edilmekten kaçınmak için Dul Çentiği'ni kullanırsak üç gün."

"Biriminiz..." Takip etmeye çalışarak .

"Sınıra silahlı bir eskort gönderilmesi yüksek sesle ve net bir mesaj verecektir. Bir güç gösterisi. Anladınız mı?"

Uzaktan yakından alakam yok. Ama aklıma çok daha önemli bir düşünce geliyor. Nefesimi kesen bir düşünce. "Farley ne olacak?"

"O burada kalıyor." Jac'in gözleri yüksek alarmdaymış gibi terk edilmiş meydana tarıyor. "Bu bacakla ata binemez. Birkaç gün içinde bir araba göndereceğiz."

"Oh, buna bayılacak." Mabon kıkırdar. "Hamile bir anne gibi Caeldera'ya geri dönmek."

"Ama onu öylece bırakamayız," diye ağlıyorum. "Ördek gibi oturacak!"

"Sakin ol, Ace. Dün gece tavernada bizimle değildi. Onu arayacaklarını bile bilmiyorlar."

Bu biraz rahatlattı. "Yine de yalnız kalmamalı. Bu durumda olmaz. Kemikleri kayarsa ya da ateşi yükselirse, onu tedavi etmek için burada olmalıyım."

"Hayır, ."

Penn'in sesini duyunca başım döndü. Başında miğferi, elinde dizgini ve yedeğinde Onyx'iyle gölgelerin arasından beliriyor. Kürklü bir pelerin omuzlarını örtüyor. Gözleri benim üzerimde ama o da diğer adamlar gibi sanki dikkatinin yarısını görünmez bir tehdit için etrafımızı izlemeye vermiş gibi görünüyor.

"Ama-"

"Şifacı yarına kadar dönmüş olur." Penn itirazlarımı geçiştirdi. "Ve Edwynna senin nefes aldığından daha uzun süredir bu karakolu yönetiyor. Savaş yaralarından ve bar sıyrıklarından payına düşeni aldı. Bence huysuz bir kızıyla birkaç gün tek başına başa çıkabilir." Duraklıyor, elini bana doğru uzatıyor ve sabırsızca parmaklarını oynatıyor. "Gel."

Daha fazla itirazı yutarak aceleyle yanına gidiyorum. Ulaşabildiğim anda beni neredeyse eyerin üzerine fırlatıyor. Arkamdan atlamadan önce yerleşmek için tek bir nefesten daha az zamanım var. Bir kolu belime dolanıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Diğer dizginleri topluyor ve Onyx'i mahmuzlayarak

hareket, bizi boş, karla dolu meydanda, düşük yanan ateş ocaklarının etrafında ve Vintare sınırlarının ötesinde yönlendiriyor.

Peşimizde yüzlerce aç cyntroedi varmış gibi sürüyoruz, sadece güneş gökyüzünde yükseldiğinde durup atlara cezalandırıcı hızımızdan kısa bir mola veriyoruz. Onyx'in aksine, ödünç alınan bineklerin bitmek tükenmek bilmeyen bir enerji rezervi yok ve berrak dağ derelerinden düzenli olarak sulanmaları gerekiyor.

Birkaç dakikalığına da olsa eyerden indiğim için minnettarım. Ağrıyan kaslarımın rahatlamaya ihtiyacı var. Botlarım donmuş zemine vurur vurmaz, farklı bir rahatlamaya ihtiyaç duyarak, bodur çamların doğru koşuyorum. Aceleyle yola çıkmadan önce lazımlığı kullanmaya vakit ve son iki saatimi giderek artan bir rahatsızlık içinde geçirmiştım. Umarım Penn, eyerin etrafında kıpırdanıp yer değiştirirken ve her sarsıcı toynak vuruşunda dolu mesanemle savaşırken kalçalarımın onunkilere yapıştığını hissetmemiştir.

Ormana doğru hızla koşarken iri bir cüssenin yoluma çıkmasıyla engelleniyorum. Kısa keserken öfkeli bir çığlığı yutuyorum.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" Penn kaşlarını çatıyor.

"Düşmanlarına sırlarını açıklamak için tabii ki," diye karşılık veriyorum, kaşlarımı çatarak ona geri dönüyorum. Göğsümde açılan derin aşağılanma çatlağını örtmek için öfkeme sarılıyorum. Kapıyı tırmalayıp sahibinin fark etmesini bekleyen asık suratlı bir tazı gibi rahatlamak için izin isteyemem *-istemeyeceğim-*.

Penn bana kesin bir dille, "Burası güvenli değil," dedi. "Dyved'in sınırlarına girene kadar gözetimsiz hiçbir yere gitmeyeceksin."

"O zaman Yağmacılara sizi en iyi nerede pusuya düşüreceklerini nasıl söyleyeceğim?"

Bana bakıyor, hiç eğlenmiyor.

"İhtiyacım var..." Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Karnımdaki baskı dürtüsü rahatsızlığı geçti ve çaresizliğe ulaştı. "Biraz zamana ihtiyacım var"

mahremiyet." Sesim o kadar soğuk çıkıyor ki aramızdaki havanın buz tutmamasına şaşıyorum. "Sakıncası yoksa, *Majesteleri*."

Çenesi geriliyor, ama kışkırtıcı sözlerime başka bir yanıt vermiyor. Yolumdan çekiliyor ama çekilmeden önce pelerininin cebine uzanıyor ve ince bir deri kordondan sarkan içi boş bir tahta parçası çıkarıyor. Orta parmağımdan daha uzun değil, bir tarafında havanın çıkması için birkaç küçük delik oyulmuş. İlkel bir kamış düdüğü. Onu avucumun içine bastırıyor ve parmaklarımı etrafına kapatıyor.

"Acil durumlar için." Kavrayışı sıkılaşıyor. "Başını belaya sokarsan... üç keskin patlamadan sonra koşarak geliriz."

"Tamam," diye fısıldıyorum, hâlâ düdüğü tutan elime bakıyorum, onun eli de benimkini tutuyor.

"Beş dakikadan uzun sürerse, yine de koşarak geliriz." "Tamam," diye tekrarlıyorum.

"Uzağa gitme."

Eli kayboldu. Ormanın içine doğru kaçıyorum. Deri kordonu başımın üzerinden geçirip saçlarımı kaldırarak boynuma yaslamak için durmadan önce epeyce uzaklaşıp gözden kaybolana kadar bekliyorum. Düdüğü pelerininin altından aşağıya doğru düşüyor ve tam olarak Remnant işaretimin üzerinde duruyor.

Dört buçuk dakika sonra beni bekleyen adamlara doğru yürüyorum. Beni tekrar eyere oturturken Penn'in gözlerinden kaçıyorum. Bir daha konuşmuyoruz - ne Penn'in kolu ortama dolanırken, ne sırtım tanıdık bir pozisyon haline gelen göğsüne yaslanırken, ne de buz tutmuş tepelerin sonsuz silsilesi boyunca kuzeye doğru yolculuğumuza devam ederken. Ama sık sık boynumdaki düdüğü tutmak için uzanıyorum ve avucumun içinde neden bu kadar rahatlatıcı hissettirdiğini merak ediyorum.

Alacakaranlıkta, dağların altından fıskıran doğal sıcak su kaynaklarının bulunduğu dar bir vadide kamp kuruyoruz. Havuzların buharlı yüzeylerinden yayılan hava hafifçe kükürt kokuyor ama akşam soğğunun en kötüsünü uzakta tutuyor. Pelerinimin birçok cebinden birinde bir çift hafif deri eldiven bulduğumda Edwynna'ya sessiz bir teşekkür çağrısı yapıyorum ve onları çekiyorum, başka bir yalıtım katmanı için minnettarım.

Yıldızların altında uyumayı umursamıyorum. Özellikle de alternatifi başka bir mağaraysa. Cyntroedi olayından sonra, dünyanın derinliklerine geri dönmeye hevesli değilim. Adamların da istekli olduğundan şüpheliyim.

Jac ve ben kampı kurarken Mabon ve Uther atlarla ilgileniyor. Yapacak pek bir şey yok. Heybelerden yatak örtülerini ve battaniyeleri alıyoruz, sonra da istenmeyen dikkatleri çekmemek için alçak ve dumansız bir ateş yakıyoruz.

"Burada, vahşi doğada asla iki ya da üç kütükten fazlasını kullanma Ace. Ateşin daha da ... O zaman yakınlardaki herkese 'Gelin bizi uyukumuzda öldürün diye bir duman sinyali gönderebilirsin," dedi Jac ince bir dalla közleri dürterek. "Peşimizdeki Reaver pisliği için işleri çok kolaylaştırmak istemeyiz."

"Sence mıdırılar?"

Omuz silkiyor. "Onlar fırsatçı olmaktan çok iz sürücüler. Yollarına ne çıkarsa onu alırlar. Bununla birlikte, bu onların tipik oyunu değil. Onlar için kişisel bir şey."

"Nasıl kişisel?"

"Reaverlar Fae'lerden nefret eder. Hep nefret etmişlerdir. En yakın komşuları olarak Dyved bu önyargının en ağır yükünü taşıyor. Sadece sınır bölgelerimizi vermemizi istemiyorlar. Genel olarak teslim olmamızı istiyorlar - ölümlülerin üstünlüğünün dengesiz bir ilanı."

Midlands'da da benzer gruplar var. Onları liman şehirlerinde gördüm - kemik beyazı cüppelerine bürünmüş, dinleyen herkese maegic'in iğrenç günahları hakkında vaaz veren itlaf rahipleri. Buçuklukları avlanmaları için ihbar etmeyi hayatlarının misyonu haline getirmişler.

asıldı. Zehirli nefretlerini Seahaven kıyılarına taşıdıklarında, Eli Bellmere'e yaptığı gezilerde beni de peşine takmayı bıraktı.

Jac'e rahiplerden bahsettiğimde sadece başını sallamakla yetindi. "Yağmacılar bize duydukları nefret açısından eşsiz değiller ama bunu acımasızca gösterme biçimleri açısından eşsizler. Dün gece size ne söylediğimizi hatırlıyor musunuz? Birimimiz"-çenesini Mabon ve Uther'e doğru salladı

- "bu klanla birkaç kez çatışmaya girdi. Dyved'in sınırlarına tecavüz ediyorlar. Biz misilleme yapmadan önce bizi ne kadar zorlayabileceklerini görmek için kararlılığımızı test ediyorlar."

Çıra yığınımızı toplarken başımı sallıyorum.

"Yaklaşık iki hafta önce biraz fazla ileri gittiler ve bu yanlış hesaplamanın sonucu olarak en iyi okçularımıza karşı bir avuç adamlarını kaybettiler. Cesetlerini gömülmeleri için geri gönderdik ama aynı zamanda bir uyarı olarak."

Öldürdüğünü rahatça itiraf etmesi karşısında yüzüm kızararak başımı kaldırıyorum.

Fark etti. Hafifçe omuz silkiyor, umursamıyor. "Savaşın bedeli, Ace. Ateşle oynamaya başladıklarında yanma ihtimalleri olduğunu biliyorlardı. Daha kötüsünü yapmadığımız için şanslılar. Eylemlerini tam bir işgal için provokasyon olarak algılayabilirdik. Evleri dedikleri o berbat buz sahanlığını *böyle* kapıp"-başparmağını sertçe şaklattı-"ve her birini katlettik."

Eğer beni rahatlatmaya çalışıyorsa, bunu başaramıyor.

"Söylemeye gerek yok," devam ediyor Jac, "planlarının bozulmasından ve en iyi savaşçıların ortadan kaldırılmasından hiç memnun olmadılar. Hâlâ topraklarımızdan bir parça istiyorlar ama daha fazla adam kaybetmeyi göze alamazlar. Yani sıkışıp kaldılar." Duraksıyor. Gözleri benimkileri tutarken ciddileşiyor. "Pazarlık edecek bir şey bulurlarsa her şey değişir. Dyved'in boyun eğecek kadar çok istediği bir şey. Mesela... tahtlarının tek varisi gibi."

Kalbim küt atıyor.

Penn için geliyorlar.

"Onlara göre, Kraliçe Vanora küçük kardeşinin parçalarını buz kalıpları içinde kendisine göndermeye başlarsa

o toprak parçasını teslim edebilir. Şimdi anlıyor musun?" "Anlıyorum," diye mırıldandım.

"Güzel."

Ayağa kalkıyor ve yatak örtülerini açarak ateşin etrafında bir daire şeklinde dizmeye başlıyor. Yüz ifademi boş tutmaya çalışarak sessizce ona yardım ediyorum. Ama düşüncelerim ateşin yumuşak ısıltısının çok ötesinde, Penn'in varışımızdan kısa bir süre sonra bir omzuna asılı av yayı ile girdiği buzla kaplı ormana takılmış durumda.

Gruptan izin verilmemesi gereken biri varsa, o da odur. Yine de hiçbir nasihat almadı. Peşine düşülmedi ve düşmanların beklenmedik bir anda karşısına ihtimaline karşı kendisine bir acil durum düdüğü verilmedi,

"O küçük güzel kafanı Penn için yorma," diyor Jac, alevlerin arasından gözlerimi yakalayarak. "Eğer Yağmacılar onu bulursa, yanan onların cenaze ateşi olacak. Onun değil."

"*Endişe mi?*" Dudaklarımdan boğuk bir kahkaha dökülüyor. "Endişeli . Saçmalama."

"Endişeli görünüyorsun. Ya da bir saniye önce öyleydin."

Bunu görmezden geliyorum. "Neden onun için endişeleneyim ki Jac? O benim düşmanım."

"Ace-"

"Ne kadar çabuk Yağmacılar tarafından ele geçirilir ya da canavarlar tarafından yenirse, ben de o kadar çabuk bu lanet dağdan inip ait olduğum yere dönebilirim!" "Peki orası neresi, ha? Midlands?" Başını sallar. "Değil mi görünüyor gibi var. çok değer gidiyor geri için içinde o sefil bir yer. Yoksa seni neredeyse asacaklarını unuttun mu?"

"Nereye gittiğimin bir önemi yok, yeter ki *burada* olmayayım!" Tıslıyorum, kalbim öfke ve korku olabilecek bir şeyle çarpıyor. "Dyved'de beni bekleyen her neyse onunla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. *Bunların hiçbirisiyle bir ilgim* olsun istemiyorum. Tek istediğim -şimdiye kadar tek istediğim- basit bir hayat. Artık Kalıntılar hakkında konuşmak yok. Artık Yağmacılardan kaçmak yok. Artık uykusuz geceler yok." Zor nefes alıyorum, neredeyse nefes nefese . "Ama istediğimi asla elde edemeyeceğim."

Değerli prensiniz istediğini elde ediyor. Ayrıntılarını benimle paylaşma zahmetine girmediyini de eklemeliyim."

"Seni hayatta tutmakla biraz meşguldü."

Gözlerimi kısıyorum. "Peki neden Jac? Buradaki son oyunu ne? Neden en başta bana ihtiyacı var?"

"Bilmiyorum, Ace. Bu beni aşar. Tek bildiğim, onun varlığına kayıtsız kaldığını iddia eden biri için oldukça heyecanlı olduğun."

"Son kez söylüyorum, lanet olası Prens Pendefyre için endişelenmiyorum!" Öfkemi sıkı sıkı tutarak feveran ediyorum. "Bana kalırsa, o ölürse ben de *özgür* olurum."

Jac'in yüz ifadesi hayal kırıklığıyla parlıyor. Bana bakarken gözlerindeki o bakışı görmek hoşuma gitmiyor. Bunu görmenin beni bu kadar rahatsız etmesinden daha da az hoşlanıyorum; bana kötü gözle baktığı düşüncesi kararlılığımı sarsmaya yetiyor.

Benim hakkımda ne düşündüğünü
önemsiyorum, fark ettim, dehşete *düştüm*. Daha da kötüsü.

O haklı: Penn için endişeleniyorum. Ve aniden ortaya çıkan düşmanlığımın Jac'in keskin içgörüsüyle olduğu kadar kendi çelişkili duygularımla da ilgisi var. Aklım beni tekme tokat Kuzey Toprakları'na sürükleyen adamın iyiliği için endişelenmenin saçma olduğu konusunda ne kadar ısrar ederse etsin... kalbim ona sunduğum her sağlam mantığı inatla reddediyor.

Korkutucu olsa da, huysuz, tek heceli, sınırda vahşi esirimi...

Benim için *önemli*.

Öldürülseydi umurumda
olurdu. Hem de çok
umurumda olurdu.

Jac hâlâ onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bana bakıyor. İşleri yoluna koymak için ağzımı açıyorum ki, gecenin içinde donuk bir gümbürtü duyuluyor. İki adım ötede ölü bir dişi geyik kara çarpıyor. Bakışlarım onun beyaz püsküllü göğsünden, görmeyen gözlerine ve yanı başında yere dikilmiş siyah botlara kayıyor.

Penn'in dikkatle boş bıraktığı ifadesine baktığım anda, söylediğim her kelimeyi duyduğunu anlıyorum. Yüzümdeki tüm kan bir anda çekiliyor. Boğazıma düğümlenen duyguları yutmaya çalışıyorum ama nafile. Pişmanlık ve utanç yumağı sıkıca yapışmış, nefes yolumu tıkıyor.

Eğer o ölürse, ben özgürüm.

"Güven bana," diyor Penn, sesi duygudan tamamen yoksun. Bana atının nalının dibine yapışmış bir gübre yığınıymışım gibi bakıyor. "Bu his tamamen karşılıklı."

Ertesi gün tek kelimeyle soğuktur. Sadece sıcaklık değil, adamların tavırları da.

Penn beni görmezden geliyor. Jac gözlerimden kaçıyor. Hatta Mabon ve Uther, atları dinlendirmek ve Edwynna'nın heybemize koyduğu kalın, kabuklu ekmek dilimleri üzerinde kızarmış geyik eti dilimleri yemek için durduğumuz tek seferde varlığımdan kaçmak için yollarından çıkıyor gibi görünüyorlar.

Sessizlikleri çok şey anlatıyor.

Dün geceki sert sözlerim tartışmasız bir şekilde yaydan geçmeyecek. Benim sadakatsizliğim onlarınkine doğrudan bir hakarettir.

Zaman geçirmek için çorak araziyi inceliyorum. Çeşitlilik adına pek bir şey yok. Buzlu zeminden hiçbir bitki filizlenmiyor, ince havada hiçbir kuş dönmüyor. Sisle örtülü tepeler bulutlara doğru uzanıyor. Aralarındaki vadiler, tekdüzeliği bozacak en ufak bir rengin bile olmadığı, göz kamaştırıcı beyazlıktaki karlardan oluşuyor.

Ana geçitlerin daha az sıkıcı olup olmadığını merak ediyorum. Adamların Dul Çentiği olarak adlandırdıkları, nadiren kullanılan, çoğu gezginin cesaret edemeyeceği yükseklikteki zirvelerden yılan gibi kıvrılan, karların yoğun, ağaçların seyrek olduğu bir yoldan . Görebildiğim kadarıyla hiçbir yolu takip etmiyoruz ve Vintare gibi başka yerleşim yeri görmüyoruz. Hedefimize ne zaman ulaşabileceğimize dair sorularım

hedef kesin bir şekilde reddedildi. Bana sadece en belirsiz detaylar verildi - Dyved'e kadar eşlik edecek olan Jac'in adamlarına tekrar katılacağımız ve Reaver'lar sayesinde oraya uzun yoldan gideceğimiz.

Öğle molasında onu köşeye sıkıştırdığımda Uther bana "Artık çok uzak değil," diyor. Gri gözleri benimkilerden kaçıyor. "Hava uygun olursa başka bir gün."

Güneş gökyüzünde alçalmaya başladığında, kemik yorgunuyum ve ara sıra bir atın kuyruğunun sallanması dışında izleyecek hiçbir şeyim olmadığı için aklımı kaçırarak kadar sıkıldım. Jac'in kafasının arkasını ezberlemiştim. Sırf kendime bir görev vermek için saç tellerini tek tek saymayı düşünüyorum.

Olay gerçekleştiğinde gözlerim kamaşmış, belirli bir şeye odaklanmamıştı. Jac'in koyu sarı yelesinin etrafındaki hava dalgalanıyor, azalan güneş ışığında opak bir şekilde parıltıyor, sıcak bir yaz gününde ufkun kenarında dans eden bir serap gibi. Gözlerimin bana oyun oynadığından emin olarak, bulanıklığı gidermek için gözlerimi kırptırıyorum.

Yine de, bunu yaptığımda, normale dönmek yerine, görüşüm bir şekilde... *keskinleşiyor*. Sanki gözlerim bıçaklanmış gibi. Bıçaklar görünmez bir gözbağını yırtıp geçiyor - taktığımı bile fark etmediğim bir gözbağını.

Bir göz kırpma daha ve parıltılar filmimsi parçalara ayrılır. Bir kez daha ve tamamen yok oluyorlar. Birden kendimi son birkaç gündür tanıdığım yuvarlak insan kulakları yerine bir çift sivri fae kulağına bakarken buluyorum.

Onun cazibesi.

Onun cazibesini gördüm. Tıpkı

Penn'in yapabileceğimi

söylediği gibi.

Keskin bir nefesle göğsüne doğru geri çekiliyorum. Çarpmanın etkisiyle hafifçe homurdanıyor. Yaşadığım ani berraklıktan o kadar irkiliyorum ki, gözlerimi onun gözlerine dikmek için boynumu bükerek etrafımda dönüyorum. Nasıl bir ifade takındıysam kaşları soru sorarcasına çatılıyor.

"Ne oldu?"

Ağzım açılıyor, sonra yüzündeki soğuk ifadeyle tekrar kapanıyor. "Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum. "Boş ."

Arkamı dönüyorum, kalbim iki kat hızlı atıyor. Jac'in büyüü tekrar yerine oturmuş, kulakları bir kez daha ölümsüzleşmişti. Gözlerimi kısar kısmaz Remnant işaretinden gelen zayıf bir güç titreşimi hissediyorum. Büyü anında yok oluyor, göz kırpışımla bir sonraki göz kırpışım arasında kayboluyor.

Kendi başarım karşısında sersemlemiş bir halde, Jac'in yanından geçip grubumuzun en önünde giden Uther ve Mabon'a bakıyorum. Her ikisinin de başlarının etrafındaki boşlukta benzer parıltılar var. Şimdi onları gördüğüme göre, daha önce fark etmediğime inanamıyorum.

Gözlerim daralıyor. Kalıntı karıncalanıyor. Her iki parıltıyı da aynı anda delmeyi başarıyorum - o kadar kolay ki neredeyse yüksek sesle tezahürat yapacağım.

Büyülerin arkasını görebiliyorum.

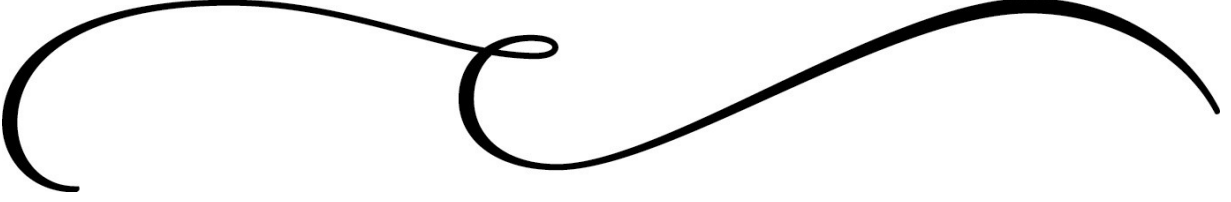
İnanılmaz bir şey. Daha önce hiç hissetmediğim bir heyecan. Ancak bu heyecanla birlikte bir sürü soru da beraberinde geldi.

Bu yeteneğe her zaman sahip miydim?

Sadece bastırdım mı?

Ve eğer öyleyse... göğsüme gömülü karanlık mürekkep kıvrımlarının altında başka hangi yetenekler bekliyor?

CHAPTER ON DÖRT

VV Neredeyse .

Bunun birkaç nedeni var. Birincisi, zirvelerden geçen yolumuz aşağıya doğru eğimli olmaya başladığı için her geçen saat yüksekliğimiz daha da artıyor. İkincisi, Jac bunun iki günlük bir yolculuk olduğunu söylemişti ve iki kez yıldızların altında kamp kurduğumuz için umut etmeye cesaret ediyorum. Ve son olarak, çam ağaçlarıyla dolu bir vadiye inerken hızımız ağır aksak bir yürüyüşten sabit bir yürüyüşe çıkıyor. Aralarında, en az üç kamp ateşinden çıkan duman izleri gökyüzüne doğru uzanıyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Vadinin girişinde geçit genişliyor, buzlu bir virajı dönüp ağaçların arasından geçerken eğim düzleşiyor. Burası daha sıcak, rüzgardan korunaklı. Penn'le at sürerken hiç üşüdüğüm söylenemez. Vücudu ısı yayıyor, derisinin altında patlayan bir iç fırın. Başka biri olsaydı, ona uzanmasını emreder ve hasta olduğunu düşünerek ellerine bir demlik ateş otu tıkdardım.

"Çok uzak değil," diye sesleniyor Jac, eyerinde dönüp bize sırtarak. "İleride, geçen hafta kamp kurduğumuz yerde bir açıklık var. Umalım da tencerede lezzetli bir şeyler olsun."

Morali çok yüksek. Hatta iki gece önceki taşkınlığım yüzünden beni cezalandırmaktan vazgeçtiğini kanıtlamak için bana şakacı bir göz kırıyor. Ama Uther bineğini yavaşlatıp Onyx'in yanına binmek için geri çekilirken yüzünde böyle bir eğlence yok. Penn'in bakışlarıyla karşılaştığında sesi sertti.

"Gözcü yok," diyor fısıltıyla.

Penn kaskatı kesiliyor, göğsü taştan bir levhaya dönüşüyor.

"Hiç mi?" "Geçtiğimiz son iki karakolda yoktu."

"Siktir." Penn'in küfrü alçak bir gümbürtüydü. Bir süre duraksıyor, sonra mırıldanıyor: "Gözler açık, bıçaklar kapalı. Yavaşça giriyoruz."

Uther başını sallar ve topuklarını atının yanlarına bastırarak onu hafifçe ileri iter. Bir eli dizginlerindedir; diğer eli kılıcına uzanmaktadır. Yanında, Mabon ağır arbaletini çoktan hazırlamıştır.

"Sadece bir dikkatsizlik," diye ısrar ediyor Jac, sabahın geç ışığında yüzü ani bir korkuyla solmuş olsa da. Eli savaş baltasının oymalı ahşap kabzasıyla oynuyor. "Eminim her şey yolundadır..."

Ama her şey yolunda değil.

Atlarımız ormandan çıkıp adamların kamp kurduğu açıklığa girdiği anda bu çok açık bir şekilde anlaşılıyor. Çadırlar hâlâ kuruluydu, ateşler hâlâ kalın lapaların fokurdadığı tencerelerin altında kısık ateşte yanıyordu. Askerler kahvaltının ortasındaydı.

Şimdi, biri öldü.

Katlîam.

Aklıma gelen tek kelime bu - gördüklerimi kapsayan tek kelime. . Barbarlık. Bütün bir birlik insan, kanları kırmızı bir nehir halinde karı boyuyor. Güneşe doğru uzanan bir yığın katledilmiş ceset.

Jac'in acı dolu kükremesi gökyüzünü yırtıyor.

Kusmuk ağızıma hücum ediyor, safra boğazımın arkasını yakıyor. Nefes nefese yutkunuyorum. Dağılmak için zaman yok. şey yapmak için zaman yoktu. Çünkü tam o anda, açıklığın diğer tarafındaki ağaçların arasından koşarak geliyorlar,

Savaş baltalarını ölümcül bir vaatle sallayarak bize doğru hücum ediyorlar, bizi görüş alanlarına yüzleri siyah savaş boyasıyla kaplıyor.
Reavers.

PENN ben daha gözümü kırpamadan dizginleri kapıp atını ağaçların arkasına doğru savuruyor. İçgüdüsel olarak, Onyx'in boynuna eğildim, yanağım ceketine bastırdı, ellerim yelesini kavradı. Mabon, Uther ve Jac kendi atlarını barbarların arasına doğru mahmuzlarken onları takip etmek için arkama bakmaya çalışıyorum ama buna fırsatım olmuyor.

Penn'in yüzü benimkinden önce beliriyor. İfadesini karartan vahşilik karşısında irkiliyorum. Gözlerinde ölüm var, ateşli derinliklerinde bir yemin alevleniyor; intikam için, öç almak için. Düşmanlarının kanı için. Elleri kabzasına doğru kaşınıyor.

"Al şunu," diye bağırdı, av yayını ve bir sadak dolusu taze oku beceriksiz ellerime iterken sesi sabırsızlıkla doluydu. Onları kayışlarından çıkardığını bile görmemiştim. "Dün gece kamp kurduğumuz geçide geri dön. Orada güvende . Eğer biri seni takip ederse, kalbinden vur."

"Kalacağım," diyorum sadağı omzuma atarak. "Savaşacağım-"

Dinlemenin ötesinde. "Beni orada bekle. Senin için geleceğim."

"Penn-"

"*Gitmene ihtiyacım var.*" Sesi çatlıyor; kalbimin teklemesine ve kelimelerimin yetersiz kalmasına neden olan umutsuz bir ses. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve yemin ederim ki orada da farklı bir vaadin yandığını görüyorum. Kan dökmekle ya da savaş meydanlarıyla ilgisi olmayan bir vaat. "Güvende kalmaya ihtiyacım var. Hayatta kalmaya. Bunu yapmak için öldürmek zorunda bile. Bu senin lanet ahlakına aykırı olsa bile."

"Penn-"

Eli yukarı uzanıyor ve ben tepki veremediğim parmakları boynumun arkasına geçiriyor, ensemdeki kalın saç telini yumrukluyor. Beni daha yakına çekiyor, böylece yüzlerimiz kıl payı . Gözleri dudaklarıma kayıyor ve orada takılıp kalıyor.

Nefes almayı bıraktım.

Bir an için delice, akıl almaz bir şey yapacağını düşünüyorum, mesela ağzını ağızıma yapıştırıp beni öpeceğini. Bunu yapmadığında rahatlıyor yoksa hayal kırıklığına mı uğruyorum emin değilim. Bakışları benimkilerle buluşmak için tekrar yukarı ve savaş öfkesinin altında kaynayan enfes eziyet bakışı, ilişkimiz hakkında inandığım her şeyin temelini . "Eğer okların biterse," diye fısıldıyor, yüzü o kadar yakın ki her kelime dudaklarımda karıncalanıyor. "Emrinde başka bir silah olduğunu unutma."

Diğer eli kalkıyor, elbisemin kumaşına bastırıyor. pelerinin, doğrudan Remnant'ımın üzerinde. "*Kullan onu.*"

O anda elleri kayboluyor, geri çekiliyor ve avucunu Onyx'in sağrısına vurarak bizi geldiğimiz yöne doğru uçuruyor. Toynak sesleri ve acı dolu erkek çığlıklarının uzaktan gelen yankısı arasında kılıcının kınından kayarken çıkardığı sesi duyuyorum. Botlarının karda çıkardığı çıtırtı onu açıklığa taşıyor.

Dizginleri kontrol altına aldığımda, eyerde sağlam bir yer bulduğumda ve onu aramak için etrafta dolandığımda...

O çoktan gitti.

Penn'in önerdiği gibi yapıyorum, ormanın içinden zirveye doğru giden geçide geri dönüyorum. İstemiyorum ama yapıyorum. Çünkü o istedi. Çünkü... yalvardı.

Gitmeni istiyorum.

Güvende kalmanı istiyorum.

Ve böylece gidiyorum. Ama kalbimi o kana bulanmış kampta bıraktım. Jac, Mabon ve Uther ile birlikte.

kendilerini zorla odasına soktular ve her şeye rağmen arkadaş oldular. Penn'e, beni defalarca kurtaran adama geri döndüm, bunun için onu cezalandırmış olsam bile.

Onyx'in her toynak vuruşunda vicdanım kaçtığım için, sayıca bu kadar azken onları geride bıraktığım için korkak olduğumu haykırıyor. Çok fazla Yağmacı vardı. Ağaçlardan hiç bitmeyen bir dalga akıyordu.

Dört adam kırk adama karşı ne yapabilir ki?

Olasılıklar üzerinde durmak için çok acımasız. Sonuçlar düşünölemeyecek kadar acı verici.

Onyx beni duyamayacağım bir yere taşımadan önce acı çığlıklarını duyuyorum ve hangi taraftan geldiklerini merak ediyorum. Başka sesler de var. Çeliğin çarpışması, arbalet oklarının tınısı. Hepsinden tuhafı, rüzgârla birlikte gelen, kaynağını tam olarak belirleyemediğim donuk, uzak bir kükreme. Belki de kulaklarım oyun oynuyor, ben ormana doğru kaçarken korku hayali sesler yaratıyor.

Tepeye ulaşamadım.

Penn beni ağaçların arasından hızla gönderdiğinde, ikinci bir Reaver birliğinin arkadan saf tuttuğunu ve dağa geri dönmemizi engellemek için geçidi kapattığını bilmiyordu. Onlar beni fark etmeden sadece bir an önce ben onları fark ettim; deri ve kürk giymiş, derileri tanıdık bir koyu metalle süslenmiş bir grup adam. Demir. Lobları ve kaşları delen, burun deliklerini, meme uçlarını ve dudakları delen halkalar ve halkalar. Çıplak göğüslerine ve soluk yüzlerine siyah boya sürölmüş, bu da kafataslarından çıkan yuvarlak insan kulaklarına rağmen onlara uhrevi bir görünüm veriyor.

Yağmacılar'ın dış görünüşü, buçukluklara karşı içlerinde besledikleri nefretin içgüdüsel bir temsilidir. Tüm maegical varlıklar için. Jac, Dyved gibi bir fae krallığına sadakat yemini etmektense Kimmerler'in vahşi bölgelerinde kendilerine bir yaşam kurmayı tercih ettiklerini söyledi. Ataları sadece İtlaf'a katılmakla kalmamış.

Kan dökme, buçuklukları ve yüksek fae'leri sırf zevk için avlamak.

Beni yakalarlarsa ne yapacakları konusunda çok az şüphe var. Penn, belki de pazarlık için, işkence için, hayal bile edilemeyecek kadar korkunç şeyler için kullanmak üzere canlı tutacaklar. Ama geri kalanımız çok daha hızlı bir son için işaretlendik.

Abluka altındaki geçidi gördüğümde, savaşmaya çalışmayı düşünmüyorum bile. Sırtıma astığım yaya uzanmıyorum. Çünkü bu bölük kamptakinden daha küçük olsa da, hala başa çıkamayacağım kadar çoklar. Sadağımdaki oklardan çok daha fazla adam varTek başıma hayatta kalmayı umabileceğimden çok daha fazla.

Dizginleri sertçe sağa çekiyorum. Onyx hemen tepki veriyor, tökezlemeden yön değiştiriyor ama acele etmemiz bizi kurtaramaz. Gırtlaktan gelen çığlıkları duyuyorum: "İşte! Yakala şu kaltağı!"- ağaçların arasında beni fark ettiklerinde, sözleri ortak dilin kırılmış, bozulmuş bir lehçesi. Alarm yükseliyor. Çizmeli ayaklar peşimde gürlüyor.

At sırtında değiller ama hızlılar ve bu ormanı benim şekilde biliyorlar. Sık çamların arasında körlemesine ilerliyorum, yönleri rastgele seçiyorum, kaçacak değilse bile saklanacak bir yer arıyorum. Atlayamayacağım kadar geniş bir toprak yarığı, tırmanamayacağım kadar yüksek bir kayalık, geçemeyeceğim kadar derin, yarı donmuş bir nehirle tekrar tekrar rüzgâr uğuldamaya başlıyor. Saçlarım yanaklarıma savruluyor. Göğsümde Kalan yanıyor, korkunun soğuk ısırtığı ciğerlerime çekip çıkardığım her nefesi renklendiriyor.

Oluşan fırtınanın üzerinde, Reaver'ların yaklaştığını duyuyorum, başka bir çıkmaz her girdiğimde aramızdaki mesafeyi biraz daha daraltıyorlar, ayakları dalları kırıyor, bağırışları acil bir yaylım ateşi. Paniğim aniden yükseliyor ve rüzgâr da onunla birlikte, tuzağa yakalanmış vahşi bir hayvan gibi feryat ediyor. Onyx kişniyor, göz akları yuvarlanıyor. Kendi sinirlerim yıpranıyor olsa da onu yatıştırmak için boynunu okşuyorum.

Bunu ben mi yaptım? Penn'in ısrarla söylediği gibi, bu çığlık atan fırtınayı bir şekilde göklerden ben mi çağırdım?

Yapmış olsam bile, nasıl olduğunu merak etmeye fırsatım yok. Boyalı savaşıçılar bana doğru yaklaşırken olmaz. Şu anda bile, çalılar arasında çırpındıklarını duyabiliyorum.

Çok uzak değil.

Hiç de uzak değil.

Topuklarımı içeri doğru bastırarak Onyx'i buz tutmuş nehirden uzaklaştırıyorum. Karşıya geçmek için bir yer arayarak kıyı boyunca dörtlüye gidiyoruz ama dağdan aşağıya doğru takip ettikçe nehir sadece genişliyor, yüzeyi yarı katı, akıcı suyla doluyor. Her nal sesi bizi teselli bulmamız gereken Dul Çentiği'nden daha uzağa taşıyor. Yoldaşılarımın hayatları için savaştığı açıklıktan daha uzağa.

Eğer savaşmak için hala hayattalarsa.

Bu düşünceyi aklıma gelir gelmez kovuyorum.

Zirveden aşağıya doğru suyu takip ederek yolumuza devam ediyoruz. Hafif bir kar yağmaya başladı. Ya da ilk başta ben öyle sanıyorum. Kısa süre sonra bunların üzerimize yağın kar taneleri değil, paniğimle coşturduğum hava akımlarıyla taşınan küller olduğunu fark ediyorum. Kafa karışıklığı kısa süreliğine alevleniyor, ancak düşen közlere bakarken, farkındalık nefes kesici bir hızla ortaya çıkıyor.

Savaşın ayrılırken duyduğum o kükreme duyularımın bir oyunu değildi. Büyük, alev alev yanan bir ateşin her şeyi tüketen çıtırtısıydı. Şimdi bile, yarım fersah ötede, kulaklarımı zorlarsam onu duyabiliyorum - rüzgârın uğultusunun altında sabit bir bas notası.

Omzumun üzerinden geriye bir bakış atıyorum ve gözlerim açılıyor. Bir saatten kısa bir süre önce vadiye ilk vardığımızda, burası cennet gibi görünüyordu - zayıf güneş ışığıyla aydınlanan karlı çam ve köknar ağaçları. Dağlık nadir görülen bulutsuz bir gün.

Dünya ne kadar da çabuk değişti. Gökyüzü artık karanlık - fırtına bulutlarıyla değil, dumanla. Cehennem'in en parlak şekilde yandığı, tepemde uzanan eğimli ormanın ortasındaki ağaçların arasından siyah dalgalar yükseliyor.

Kamp alanı.

Öyle olmalı.

Gördüğüm manzara ürperiyor, önemsedğim hiç kimsenin bu doğal olmayan yangının yanlış ucunda kalmaması için dua ediyorum. Çünkü bu normal bir yangın değil. Çok büyük. Vadide bir yol çizen, hesaplanamaz bir hızla ilerleyen, ardındaki her şeyi yutan bir alev duvarı. Esen rüzgarla beslenir. Onun tarafından çekiliyor, ondan besleniyor, onu kovalıyor.

Doğruca bana doğru, fark ettim, şimşek çaktı.

Eğer tepede olsaydım, olmam gereken yerde olsaydım, onun erişiminden uzakta olurum. Güvenli ve emniyetli, ateşli pençelerinin üzerinde. Bunun yerine, kendimi doğrudan onun yolunda dururken buluyorum.

"Git!" Alevlere sırtımı dönerek Onyx'i daha hızlı mahmuzluyorum. "Hadi oğlum!"

Ateş vadiden aşağıya doğru dalgalanıyor, çam ağaçlarının arasından geçip gidiyor, açgözlü, kavrayıcı elleriyle yaprakların arasından bizi takip ediyor. O kadar hızlı, o kadar parlak ki, yeraltı dünyasının cehennem ateşleri toprağa salınmış gibi görünüyor.

Duman ve alev onları ele geçirirken, yamaçtan aşağı beni takip eden Yağmacıların panik çığlıklarını duyuyorum. Yardım istediklerini duyuyorum, acılarının gökyüzünde çınladığını duyuyorum. Ve sonra şey duymuyorum. Ateşin uğultusundan ve rüzgârın cevap veren feryadından başka bir şey.

Ne kadar hızlı gideyim, cehennem daha hızlı. Duman kokusu, gözlerim yaşarana ve boğazım kısılana kadar havayı yoğunlaştırıyor. Duman beni boğuyor, zar zor görebildiğim zehirli bir bulut halinde içime doğru bastırıyor. Öksürüyor ve nefes nefese kalıyorum, dizginleri tutarken gözyaşlarımı siliyorum.

Onyx sıkıntılı bir kişnemeyle yavaşlıyor, karanlıkta hızını korumak için mücadele ediyor. Ölüm çemberinin yaklaştığını hissederek onu ileri itiyorum ama arka bacakları kilitlenip ön toynakları havayı yumruklayarak şaha kalkmadan önce sadece birkaç adım daha atabiliyoruz. Neredeyse eyerden fırlayacaktım. Tırnaklarım yerimi koruma çabamla eyerin kulpunu çiziyor.

"Vay be oğlum," diye , sesim kül rengi bir törpü. Titreyen elim boynunu okşuyor. "Korktuğunu biliyorum. Ben de korkuyorum."

Başını savurarak hoşnutsuzluğunu homurdanıyor. Daha ileri gitmeyecek. Vücudum bir yay kirişi gibi gergin. Eğer alevle aramıza mesafe koymazsak... Eğer ileriye doğru bir yol bulmazsak...

Ama nasıl?

Seçeneklerim tükendi. Zamanım kalmadı. Umudum tükendi. Tabii...

Kullan, demişti Penn. Bu kadar basit olabilir mi?

Göğsümdeki Kalıntı sessiz. Ölüm sessizliğinde. Sanki ne yapacağımı görmek için bekliyor. Bunca zaman sonra nihayet derinlere ulaşıp orada beni neyin beklediğini test edip etmeyeceğimi görmek için bekliyor.

Rüzgarın dokumacısı... Kemiklerimde bir şey kıpırdıyor. Bir fısıltı. Bir cevap. *Gökyüzünü çağıran.*

Havanın kendisini çağırmak için deli olmalıyım. Bunu düşünmek bile delilik. Rüzgar her zaman vahşi bir şey gibi görünmüştür. Canlı, soyut. Evcilleştirilemeyen ya da kontrol edilemeyen bir güç. Ama ölümcül dumandan boğulurken, artıları ve eksileri tartma lüksüne sahip değilim. Tartışma fırsatı yok.

Sadece harekete geçmek için.

Penn'in benim ya da yeteneklerim hakkında yanılmadığına güvenmek.

Çaresizlik içinde gözlerimi kapatıyorum ve Jac'in büyüünü ilk kez delip geçtiğimde hissettiğim o garip enerji dalgasını arıyorum. Burrows'un adamlarıyla uçurumun kenarında hissettiğim o dalgalanmayı. Köprüde sallanırken, ölüme yakinken. Seahaven'ın kavrulmuş toprağından kaçtığım gece. Ve kendime karşı dürüst olursam, o günden önce bir düzine kez daha. Uzaklara ittiğim, bir kenara ittiğim, var olmanın güvenliğine sarıldığım zamanlar...

Hiçbir şey.

Hiç kimse.

İsimsiz yetim.

Güçsüz buçukluk.

Değersiz bir nokta.

Soğuk göğsüme batıyor, buz bir öpücük.

Rüzgar dokumacısı... İçinde bir fısıltı. Artık saklanmak yok.

O sesi gevşek bir iplik gibi kavıyorum, parmağıma doluyorum ve içimde bir makara çözülene kadar çekiyorum, çekiyorum, çekiyorum. Gözden uzak bir yerde. İliklerimde. Varlığımın dokusunda. Ruhumun dikişinde. Beni bıçaklarla parçalasalar ve kanayan göğüs boşluğuma baksalar bile asla fark edilemeyecek kadar derinlerde bir yerde.

Gücün karıncalanması bir nabza dönüşüyor; nabız bir dalgalanmaya dönüşüyor. İçime akıyor, bedenimi büyük bir gelgitle yıkayan bir soğuk seli, sonra bir tanıma dalgasıyla doruğa ulaşıyor.

Bu duyguya yabancı değilim. Daha önce birçok kez hissettim.

Kumlu sahillerde, eteklerimi kamçılıyarak, denize bakarken tenime tuz ve tuzlu su püskürterek. Dağın zirvesinde, buz gibi soğuk ciğerlerimdeki her nefesi kristalleştiriyor, açıkta kalan her santim derimi donduruyor. Gecenin köründe, ağaçların arasında ılık çalarak, kanatlarında bir elektrik fırtınası taşıyarak. Pembe lekeli şafakta, bahar çiçeklerinin kırılğan yeni çiçeklerini karıştırıyor.

Rüzg

ar.

Hava.

Gökyüzü.

Derimin içinde titreşiyor, canlı bir akım. Onu kontrol edemiyorum, denemiyorum da. Ama içimde dalgalanırken, onu aşağı itmeye, içeride tutmaya, daha önce hep yaptığım gibi kontrol altına almaya çalışmak yerine... rotayı tersine çeviriyorum. Dışa doğru itiyorum. Yirmi yıldır sürdürdüğüm tutuştan kurtulmasına izin veriyorum. Ve bunu yaparken, beni dinleyen tanrılara umutsuz bir yakarıшта bulunuyorum.

Bırak nefes alayım.

Rüzgar bir şok dalgası halinde üzerimden fışkırıyor, şiddetli bir girdap derimin altından dışarı fırlıyor. Gökyüzünün kendisi, kulak zarımı parçalayacak kadar yüksek bir sesle çığlık atıyor.

Yoksa ben mi bağıcıyorum?

Rüzgar dalgaları içimden geçerken eyerin kulpuna tutunmaktan başka bir şey yapamıyorum. Beni içten dışa doğru parçalıyor. Sanırım derim yırtılacak, ruhum da onunla birlikte. Göğsümdeki soğuk o kadar güçlü ki, neredeyse bilincimi kaybediyorum.

Yüzümden aşağı bir şey damlıyor. Kan, fark ediyorum, dudaklarımda tadına bakıyorum. Burnuma yumruk atmışım gibi burnumdan sızıyor, yakut gözyaşları gibi güzel beyaz pelerinine dökölüyor. Dilimde bakır tadı, kabzaya tutunuyorum, kontrolsüz bir fırtınada dışarıya doğru yankılanan akıntıları sürüyorum.

Nefesime odaklanıyorum. İçeri ve dışarı, dışarı ve içeri. Tekrar ve tekrar ve tekrar, şok dalgaları azalana kadar. Tekrar nefes alabilene kadar.

Tekrar nefes alabiliyorum.

Havada duman yok.

Gözlerimi açıyorum. Beni karşılayan manzara duyularımda şok etkisi yaratıyor. Ateş yirmi adım alev alev yanıyor, beni buznehir kıyısına yapıştıran bir alev ve ölüm duvarı... ama artık ilerlemiyor. Bir şey onu uzakta tutuyor. Görünmez bir sınır, aşılmaz havadan yapılmış bir sınır, onun amansız takibine karşı geri itiyor. Alevler açlıkla onu yalıyor, kıvılcımlar dibinde çatırdıyor, dumanlar kötülükle köpürüyor... ama cehennem yaklaşıyor. Yolunu kapattım.

Ama ne kadar için?

Göğsümdeki Kalıntı açık bir yara gibi ağrıyor. Elbisemin kumaşına kadar kanadığını görsem şaşırırmazdım. Başım, burnumun kanamasından olduğu kadar, baş döndürücü görüntümden de dönüyor... Tam olarak ne diyeceğimi bilemiyorum.

Çit mi?

Barikat mı?

Kalkan en yakını sanırım. Katılaşmış havadan bir kalkan.

Kendime hareket etmemi ama bunu yapamayacak kadar korkuyorum. Odağım bir an bile kayarsa, ölümümü uzakta tutan duvarın yıkılacağından korkuyorum. Tereddüt ederken bile, gücümü hissedebiliyorum

azalıyor, enerjim tükeniyor. Gücümü nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim yok. Beni kurtaran her şeyden çok kör şanstı.

Topuklarımı Onyx'in yanlarına bastırıp onu yürümeye teşvik ederken şansın devam etmesi dua ediyorum. Başı ileri geri sallanıyor, dizgini şingirdiyor. Bu durumdan o da daha fazla hoşlanmıyor. Ama sadık değilse hiçbir şey değildir. Benim ısrarımla ateşten birkaç adım uzaklaşıyor, sırtı altımda gerginlikten kaskatı kesiliyor. Sanki o da duvarın yıkılıp yıkılmayacağını ya da bizi takip edip etmeyeceğini görmek için bekliyor.

Hava kalkanım öne doğru kaydığı anda beliren el değmemiş toprak parçasını yutan alevleri ilk gördüğümde midem bulanıyor. Dizginleri titreten ellerimle Onyx'i bir kez daha durdurup bir teoriyi test ediyorum. Biz durur durmaz ateşin ilerleyişi de duruyor.

Bekliyor.

İçime bir rahatlama çöküyor. İlerlemeye devam etmek yeterince güvenli görünüyor. Biraz daha az korkak ya da biraz daha pervasız olsaydım, ölümü tutma gücüme güvenerek doğrudan orman yangınının içinden geçip kampa, Dul Çentiği'ne geri dönebilirdim. Ama alevlerin tek bir yönden üzerime geldiğini görmek yeterince korkutucu. Her taraftan, her açıdan saldırdıklarını düşünmek...

Ürperiyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Şimdilik, güvenli bir yere gideceğim. Bir sığınak bulacağım. Ve ateş kendi kendine söndüğünde, için için yanan küllerin arasına geri döneceğim. Arkadaşlarımı bulacağım.

Penn'i bul.

Vadiden aşağıya doğru kıvrılan dereyi takip ederek yoluma devam ediyorum. Arada bir, ateşin hala güvenli bir şekilde kalkanımın diğer tarafında olduğundan ve yirmi adımdan fazla yaklaşmadığından emin olmak için geriye bakıyorum.

Asla olmaz.

Bir süre sonra, nehrin bir kıvrımında bir an duraklayacak kadar cesaretleniyorum, burada sığ akıyor sakın ve berrak.

Attan inip Onyx'i suyun kenarına götürüyorum. Ben de aynı şeyi yapmak için çömelirken o derin derin içiyor, eldivenli ellerimi buz gibi suya sokup çaresizce yudumluyorum. Çıgıllıklarım ve duman yüzünden boğazım acıyor. Ateşin ve kanın tadını yıkıyorum, geçene kadar içiyorum. Yüzüme su sıçratarak burun kanamasının tüm izlerini temizliyorum. Beyaz pelerinim, korkarım, lekeleri sonsuza dek taşıyacak.

Ayağa kalkmak için çaba sarf ediyorum. Sallanıyorum, dengemi kaybediyorum, görüşümdeki yıldızları göz kırparak uzaklaştırıyorum. Havanın kendisi normalden daha ağır geliyor. Her adım belime kadar çamurda yürümek gibi. Onyx'e , iliklerime kadar yorgunum. Eyere geri tırmanamayacak yorgunum.

Kalanım titriyor, sürekli düşük seviyeli bir nabız hala sahip olduğum gücün her parçasına dokunuyor. Tamamen tükenmeden önce çok fazla dayanamayacağım... sönme belirtisi göstermeyen yangının aksine. Doymak bilmez bir açlıkla vadiyi silip süpürerek uzaklarda öfkelenmeye devam ediyor.

Gözlerim nehre kayıyor. Burası daha yumuşak, su zirvenin yakınlarına göre çok daha az sert. Yüzeyini köpürten akıntılar yok. Ve dar, yaklaşık bir düzine adım genişliğinde. Normal şartlar altında saniyeler içinde yüzebileceğim bir mesafe.

Bu koşullar normale çok az benzerlik göstermektedir.

Soğuk nefes kesici olacak, şüphesiz. Ama karşıya geçebilirsek, kalkanım kaçınılmaz olarak başarısız olduğunda bunun bir önemi kalmayacak. Diğer tarafta güvende olacağız, suyun doğal bariyeri tarafından korunacağız.

"Ne düşünüyorsun evlat?" Onyx'e soruyorum, parmaklarımı uzun, kara yelesinde gezdiriyorum. "Riske miyiz?"

Parlak gözlerinde hiçbir cevap yok.

"Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," diye itiraf ediyorum, alnımı boynuna bastırarak. Başım yorgunluktan dönerken zor nefes alıyorum.

Yanıt olarak yumuşak bir şekilde kişniyor.

"Birlikte," diyorum ona. "Birlikte başaracağız."

En azından deneyeceğiz.

Şansım yaver gitti ve nehir geçişi tahmin ettiğim kadar kötü olmadı. Kıyı şeridinden nehir oldukça derin görünse de, kendimi asla belimden daha fazla suya batmış bulmuyorum. Eteklerim sürükleniyor, ağır ve su dolu, ama karşıya geçerken Onyx'in sıkıca tutunuyorum.

Şok edici derecede soğuk. Neredeyse göğsümdeki Remnant kadar soğuk. Ama akıntı yumuşak, bacaklarıma hafifçe vuruyor. Bazen, neredeyse beni ileri itiyor gibi görünüyor. Sulu itişlerle bana yardım ediyor. Yine de karşı kıyıya varmak, sahip olduğum son gücü de tüketiyor. Ayaklarım kıyıya değdiğinde nefes nefese kalıyorum.

Dizgini bırakıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, tamamen çökmek için kendimi zor tutuyorum. Deri eldivenlerim buzla kaplanmış toprağa saplanırken, ciğerlerime düzensiz nefesler girip çıkıyor. Gücümün pamuk ipliğine bağlı olduğunu, kalkan üzerindeki hakimiyetimin tehlikeli bir şekilde zayıfladığını hissediyorum.

Ayağa kalkma zahmetine katlanmadan omzumun üzerinden alev duvarına bakıyorum. Karşı kıyıdan beş adım ötede ve görünmez bariyeri zorluyor gibi görünüyor. Sanki kararlılığımı sınıyor. Sanki gücümün tükeneceği anı bekliyor.

Dua ediyorum ki, nehir onu geri çekmeye yetecek.

Toynakları sinirle dans ederken Onyx'in tutamağı titriyor. Kişnemesi bir uyarı niteliğinde. Başımı ona doğru çeviriyorum ama bakışlarım önümdeki toprağa dikilmiş bir şeye takılınca yarı yolda donup kalıyorum. Dokunacak kadar yakın.

Bir çift bot.

Oraya nasıl geldikleri, yaklaştıklarını nasıl duymadığım - yorgundum ama duyularımı tamamen yitirecek kadar değil- benim için tam bir muamma. Başımı geriye attım, bakışlarım koyu lacivert bir pantolonun içindeki kaslı erkek kalçalarına, göğsün geniş düzlemlerine ve şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf gözlere kayd.

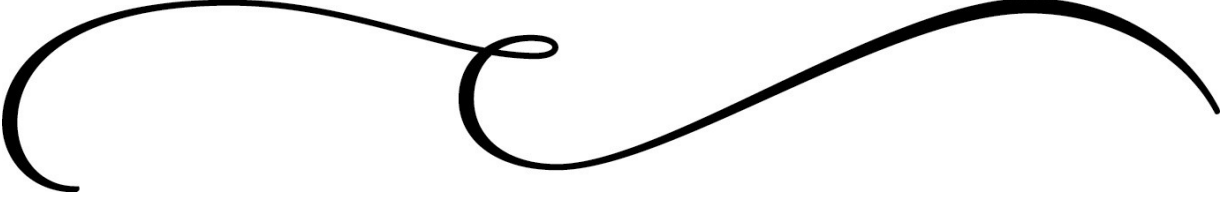
Fae gözleri, tartışmasız. Gözbebekleri hafifçe uzamış, irisleri mavinin o kadar parlak bir tonu ki, Anwyvn'deki en iyi safirlerle kıyaslandığında donuk görünür. Nefesimin kesilmesine ve parmaklarımın toprağın içinde kivrılmasına neden olan bir yüze yerleştirilmişler.

Onları tuttuğumda, en kısa süreliğine titreyerek uzaklaşıyorlar, öteye, dalgalanan hava kalkanıma bakıyorlar. Tekrar benimkine döndüklerinde yırtıcı bir ışığa bürünmüş oluyorlar. Ayaklarının dibine serilmiş beni incelerken dudakları bükülüyor. Başını alaycı bir düşünceyle eğiyor.

"Vay, vay," diye mırıldanıyor yabancı, nehir taşlarının üzerinden su gibi akan derin, melodik bir sesle. "İlginç değil misin?"

İşte o zaman her şey kararır.

CHAPTER ON BEŞ

büyük, karanlık bir deniz rüyası.

Dalgaların ve suyun. Tuzlu suyun ve acı soğğun. Uçsuz bucaksız bir okyanus, zaman gibi sonsuz. Ve ben, gelgit kaprisleriyle savrulan küçük bir parça. Başım bir daha yüzeye çıkmamak üzere suyun altına kayarken yavaş yavaş boğuluyorum.

Korkmalıydım ama bu rüyayı daha önce de gördüm. Bu denizde binlerce kez yüzdüm, uyuklayan zihnim tekrar tekrar yağmacı derinliklere, etrafımda köpüren beyaz dalgalarla çarpan dalgalara geri döndü. Beni dibe sürüklerken okşayan ve kandıran akıntılara, beni öldürürken bile tatlı sözler fısıldayan akıntılara.

Bu ölümcül rüya denizi Seahaven'ın güneşli kıyısı değil, başka bir yer, hiç gitmediğim bir yer. Uykuyla beslenen hayal gücünün bir ürünü. Böyle bir yer varsa bile, ben hiç görmedim. Yine de o kadar gerçek, o kadar canlı hissettiriyor ki, bazen geçmiş bir yaşamdan kalan, var olurken eterden taşınan bir anı olması gerektiğini düşünüyorum.

Nefes nefese uyandığımda dudaklarımda hâlâ deniz tuzunun tadını alabiliyorum.

Rüyanın kalıntılarını üzerimden atmam biraz zaman alıyor. Etrafıma bakıyorum, gözlerim faltaşı gibi açılmış, yönümü bulmaya çalışıyorum. Arıyorum

tehditler için. Hiçbir şey bulamadım.

Yalnızım.

Bilmediğim bir odada, bilmediğim bir yatakta yalnızdım. Hiçbir yerde eşyalarımın iz yok. Ne yayım, ne sadağım, ne hançerim, ne de kıyafetlerim. Ellerimde tuttuğum yatak örtüsü açık mavi; altımdaki pelüş kuş tüyü yatak en yüksek kalitede. Odanın kendisi kum renginde, yerler ise parlak fildişi renginde.

Oldukça zengin döşenmiş olsa da sıradan bir yatak odasına benziyor; oymalı yazı masasından komodinlere ve gardıroba kadar her şey açık renkli ahşaptan ince ince işlenmiş. Yatağın karşısında, çapraz camlı büyük bir pencere duvara hakim.

Kalın battaniyeleri üzerimden atıp çıplak ayaklarla ona doğru yürüyorum, bacaklarım her adımda jöle gibi sallanıyor. Ne kadar zamandır baygın olduğumdan emin değilim, tek bildiğim yorgunluğumu giderecek kadar uzun olmadığı. Tükendim, tüm gücüm kemiklerime kadar tükendi. Daha önce hiç yaşamadığım bu ruhsal yorgunluk sadece fiziksel değil. Tıpkı bir baş ağrısının şakaklarda toplanıp sonra dışarıya doğru yayılması gibi, göğsümde gömülü olan işaretle merkezleniyor.

Belli ki gücümü kullanmanın bir bedeli var.

Karoların tabanlarıma sızarken botlarımın nerede olduğunu merak ediyorum; üzerimdeki dayanıksız geceliği beni botlarımdan kimin çıkardığını merak ediyorum. Kalbim güm güm atarken düşüncelerime bir yüz giriyor - nehir kıyısında karşılaştığım adam. Her şey kararmadan önce hatırladığım son şey onun parlak mavi gözleri. O yırtıcı parlaltı. O kendinden memnun sırıtış. O ses, ölümcül bir su damlası gibi havayı dalgalandırıyordu.

Vay, vay. İlginç değil misin?

Beni tenime kadar soyup bu giysiyi giydirenin o olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyor. Gecelik uygunsuzluğun sınırında, kumaşı o kadar tüllü ve hafif ki tenime neredeyse şeffaf geliyor. İpek değil, çok daha ince bir şey. Dikişler o kadar küçük ve hassas ki

tek bir dikişi bile zor fark ediyorum. Pencerenin önünde durduğumda etrafımda sıvı gibi akıyor.

Ağzım açık kaldı.

Bilincim yerinde değilken, irtifamda büyük bir değişiklik oldu. Kimmerler önümde, daha doğrusu üstümde yayılmışlardı. Götürüldüğüm yer sıradağların tabanında yer alıyor. En ortadaki zirvenin doğru gözlerimi kısarsam, karla kaplı yaprak dökmeyen ağaçları lekeleyen koyu bir yanığı . İçten içe yanan bir yara, dağın yüzünde iz bırakıyor.

-Şiddetli orman yangınından geriye kalan tek iz. Sonunda kendi kendine sönmeden önce yamacın yarısını tüketmiş gibi görünüyor.

Ona bakınca, yara almadan kurtulduğuma inanmakta güçlük çekiyorum. Hayatları için savaşan Penn ve adamlarını düşündükçe gözlerim yaşlarla doluyor. Yangının tam kalbindeydiler. Reaver'lerden kurtulmuş olsalar bile.

Böyle bir yangından kimse sağ çıkabilir mi?

Kapı, hiçbir uyarı sesi duymadan içeri doğru sallanıyor. Gözyaşlarımı unutup davetsiz misafirle yüzleşmek için dönüyorum. Gelenin nehirden gelen fae adam olduğunu görünce bir adım geri çekildim, omurgam eşiğe öyle bir bastırdı ki şüphesiz bir çürük bırakacak.

"Uyanmışsın," diyor, sanki buranın sahibiymiş gibi odaya girerek. Bana öyle geliyor ki, muhtemelen öyledir. "Güzel."

Altı adım durdu. Birbirimize sessizce bakıyoruz, her birimiz diğlerinin ölçüsünü alıyor. Hatırladığım kadarıyla endişe verici derecede çekici. Özel dikim lacivert kumaşla kaplanmış uzun, güçlü bir çerçeve. Derin bronz, neredeyse altın rengi bir ten. Bir ressamı ağlatabilecek bir yüzü çerçeveleyen koyu, gür saçlar. Kemik yapısı binlerce sone için yem. Kristal gözler, heykeltıraşların bir ömür boyu çalışıp yine de ince nüanslarını tam olarak yakalayamayacağı kadar keskin bir çene hattıyla dengeleniyor.

"İyi uyudun mu?"

İyi uyudum mu?

Sanki bir kır çiçeği tarlasında kestirmişim, bayıltılıp bir dağdan aşağı sürüklenmemişim gibi. Deli mi bu?

"Bana ne yaptın?"

Ses tonumdaki yoğun suçlama karşısında tek bir kaşını kaldırıyor.

"Ben sana ne yaptım?"

"Sen..." Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak başımı sallıyorum.

"Beni buraya sen getirdin."

"Ve?"

Ve? Bu yeterli değil mi? "Sen... sen beni !

Bana ilaç vermiş ya da vurmuş olmalısın ya da-"

"Hayır." Çenesi gerilirken yanağındaki bir kas sıçradı. "Güçlerini aptalca tüketip bitkin bir halde ayaklarımın dibine yığıldığında seni buraya taşımak dışında sana elimi bile sürmedim. Yine de, beni bekleyen teşekkürün bu olduğunu bilseydim..." Bir saniyeliğine bile inanmadığım bir umursamazlıkla omuz silkiyor. "Zahmet etmeyebilirdim."

Soğuk bir duraklama olur.

"Oh," diye fısıldıyorum zayıf bir sesle. "Evet."

Gözleri parlıyor. "Oh."

"Peki ya Onyx?"

"Ahırımda samanla besleniyorum."

"Kıyafetlerim nerede?"

"Çalışanlarım tarafından yıkanıyordu. Kan içindeydiler ve nehirden sıırılsıklam olmuşlardı."

Bunu kabul ederek başımı sallıyorum. Sesimi düz tutmaya çalışıyorum. "Sanırım bunun için de sana teşekkür borçluyum" -kendime doğru bir el hareketi yapıyorum

-"Giydiğim giysi mi?"

Cevap vermiyor. Sanki gözleri hareketimi takip etmiş ve oraya takılıp kalmış gibi yukarıda bahsi geçen giysiye bakıyor. Bu şehvet dolu bir bakış değil, gizlenmemiş bir hayranlık. Çünkü güneş ışığının eğiminde, göğüslerimde toplanan tüllü kumaşın altında Kalıntı'mın koyu renkli kıvrımları açıkça görülüyor.

Bana doğru adım attığında, tüm vücudum korkuyla geriliyor.
Anında durdu. Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

Buna bir şey demiyorum. Sözler ancak arkalarındaki eylemler kadar değerlidir.

Ellerini bir teslimiyet jestiyle kaldırarak geriye doğru kararlı bir adım atıyor. Benim sesli rahatlama nefesim onu eğlendiriyor gibi görünüyor.

"Benden korkmanızı gerektirecek bir şey yok. Sadece daha yakından bakmak istedim. Her gün karşınızda bir Remnant göremezsiniz."

Yani benim ne olduğumu biliyor. İşaret olmasaydı bilirdi. Dağda hava kalkanı kullandığımı görmüştü.

Tedirginlik parmak belirirken omuzlarım dikleşiyor. "Peki benden ne istiyorsun?"

"Belki de Prens Pendefyre'ın yeni evcil hayvanına bir göz atmak istemişimdir."

Penn'in adını söylediğinde içimde hem umut hem de korku uyanıyor. Hâlâ hayatta olabileceği ve şu anda bile beni bulmak için buraya geliyor olabileceği umudu; korku çünkü bu yabancı, her kimse, Dyved Veliaht Prens'i'ni pek umursuyor gibi görünmüyor.

"Tek istediğin bir anlık bakış olsaydı," diye fısıldıyorum usulca, "beni buraya getireceğinden şüpheliyim."

"Tarihsel olarak konuşursak, Pendefyre oyuncaklarını paylaşmayı sevmez." Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılıyor. "Birbirimizi tanımak için bir şansımız olsun istedim. Kesintisiz."

"Ne amaçla?" "Merak
diyelim." "Benim
hakkımda."

"Senin hakkında," diye kabul ediyor. Gözleri benimkileri arıyor. "Vintare Hanı' varlığınız çok uzaklarda fark edildi ve sadece gözcülerim tarafından değil. Kuzgunlar günlerdir Kuzey Toprakları'nın her köşesine uçarak haberi çiftçilerden saray mensuplarına kadar yaymakla meşgul." Sesi alaycı bir ton kazanıyor. "Uzun zamandır beklenen Dyved varisi nihayet kuzeye döndü. Yalnız gelmedi, yanında bir fae kızıyla geldi. Garip gümüş gözleri olan bir şey."

Nefesim kesildi.

"Söylentilere göre birlikte dağlara doğru kovalanmışlar. Hem de Efnysien'in adamları tarafından," diye devam ediyor. Bana bakarken başını iki yana sallıyor. "Normalde boş dedikodulardan hoşlanan biri değilimdir, özellikle de Pendefyre söz konusu olduğunda. Ama itiraf etmeliyim ki, bu özel hikâye ilgimi çekti."

Kırmızı ve siyahlı adamlar. *Efnysien*'in adamları. Bu ismi daha önce de duymuştum. Jac'in *zirvede* Penn'e sorduğu şok edici soruyu hâlâ hatırlıyorum -*Bu kadar kuzeyde mi? Gökyüzünde ne işleri var bu kadar uzakta?*" Ama bu yabancıya bu kadarını açıklamaktan çekiniyorum. Onun yerine, bakışlarının keskinliğini dengelemek için benimsediği aynı havadar soğukkanlılıkla omuz silkiyorum.

"İşte şimdi beni gördün." Sertçe yutkundum. "Sanırım ilginiz tatmin oldu ve beni yoluma göndereceksiniz."

"Dyved'e."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Pendefyre ile."

Sessizlik devam ediyor.

"Tanrılar olsun." Mizahtan yoksun bir kahkaha atıyor. "Tanrılar bize yardım etsin hepsi."

"Bundan sonra nereye gideceğim seni ilgilendirmez," diyorum sertçe. "Her ne kadar

Beni güvenli bir yere götürdüğün için minnettarım, bu noktadan sonra yapacaklarımın seninle bir ilgisi yok. Kıyafetlerimi geri vermenin bir sakıncası yoksa Onyx'i eyerleyip yoluma gideceğim."

Sanki beni duymamış gibi konuşuyor. "Ne olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Dişlerimi sıkıyorum.

"Gücünüzü kullanma konusundaki beceriksiz girişimleriniz göz önüne alındığında, bu çok açık," diye devam ediyor. Yüz ifadesi bir yaz fırtınası gibi aniden kararıyor. "Bu aptal seni riske atarak ne düşünüyor olabilir? Seni her türlü tehlikeye maruz bırakarak? Pervasızca. Çok pervasızca. Onun için bile."

"O aptal olmaktan çok uzak," diye düşünmeden patladım. "Reaverlar tarafından saldırıya uğradık."

"Ne kadar da çabuk savunmaya geçtin." Gülümsemesi bıçak gibi keskin ve acımasız. "Sanırım bu, seni memleketine geri götürmek için neden bu kadar hevesli olduğunu sana söylemediği anlamına geliyor."

Tepki vermemeye çalışıyorum. Onun şeffaf provokasyonlarına boyun eğmemeye çalışıyorum. Penn'in gizli bir amacı olduğu fikri yeni bir fikir değil. Kılıcını Burrows'un boğazına sapladığı ve beni atının arkasına attığı andan beri bundan şüpheleniyordum. Yine de, nedense, bunu düşünmek şimdi daha çok acı veriyor. Nedense... Düşmanım olmadığını söylediğinde ona inanmaya başlamıştım. Farley'nin bize arkadaş dediğinde yalan söylemediğini umuyordum.

Penn aptal olmayabilir, ama sen kesinlikle öylesin, Rhya Fleetwood.

"Sanırım sana pek bir şey anlatmadı," diye devam ediyor mavi gözlü yabancı, her kelimesi yeni bir darbe. "Paylaşmayı pek sevmiyor, değil mi?"

"Ve sanırım yapacaksın?" Ben de karşılık veriyorum. "Seni tanımıyorum ama pek de gelecek vadeden benzemiyorsun."

Bıçak gibi keskin gülümsemesi keskinleşiyor. "Ne bilmek istiyorsun?" "Başlangıç olarak, kim olduğunu ve benden gerçekten ne istediğini."

Uzun bir süre bana bakıyor. Ellerini gömleğine götürürken tek kelime etmiyor. Zamansız bir tarzda biçimlendirilmiş, aynı anda hem çok eski hem de tertemiz yeni görünüyor. Kumaş o kadar koyu mavi ki, ilk bakışta siyah görünüyor. Ön taraftaki düğmeler, karmaşık desenlerle oyulmuş cilalı taşlardan oluşuyor. Onları teker teker çözmeye başladığında gözlerim açılıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Çılgılık atıyorum, içinde pencere pervazına yaslanıyorum, nabzım göğsümde bir süvari hücumuna dönüşüyor.

"Düşündüğün gibi değil." Düğmelerle uğraşmaya devam ediyor, becerikli parmakları gömleği açılana kadar hızla ilerliyor. Akıcı bir zarafetle omuzlarını silkiyor ve kaslı göğsünü ortaya çıkarıyor.

mermerden oyulmuş gibi görünüyor. Lacivert malzeme döşeme tahtalarına doğru dalgalanıyor.

Ve nefesim kesildi.

Bir adamın çıplak gövdesini görünce değil -zamanında Eli ile hasta köylüleri iyileştirirken bunlardan çok gördüm- ama göğsünün sol tarafındaki kusursuz altın rengi et parçasını işaretleyen koyu renkli kıvrımlara bakınca. Üçgen bir desen merkezden dışarı doğru, göğüs kafesi boyunca spiraller çiziyor. Ziftten daha koyu ve cildinin geri kalanından çok az kalkık, neredeyse kararmış bir damga gibi.

Ne olduğu inkar edilemez. Bir kalıntı.

Benimkiyle aynı ama farklı. Sadece yerleştirme değil, tasarımın kendisi de. Benimkinin kıvrımları ruhani, neredeyse pamuk ipliğine benzerken, onunki daha somut. Dalga gibi kıvrımlarında bir akışkanlık var, ama aynı zamanda daha kalın çizgilerde, daha cesur kıvrımlarda tartışılmaz bir güç var. Eğer benim izim denizin yüzeyindeki bir esinti ise, onunki aşağıda kükreyen bir dalgadır.

Ne yapmak üzere olduğumu düşünmeden iki adım ileri atıyorum. Elim karmaşık tasarıma dokunmak için havalanıyor, gördüğüm şeyin gerçekten orada olduğunu teyit etme ihtiyacı duyuyorum. Gerçek olduğunu.

Onun gerçek olduğunu.

Parmak uçlarım temas ettiğinde keskin bir nefes alıyor ama ben fark etmiyorum bile. Teni dokunulduğunda biraz serin ve şaşırtıcı derecede yumuşak, kaslı göğsünün çeliği üzerinde saten gibi. Kalıntısının dalgalarını ve spirallerini izlemeye başladığımda, boğazından bir ses - yarı inilti, yarı hırıltı. Eli bileğime kelepçe takmak için havalanıyor ve daha başlamadan keşfimi durdurarak bileğimi geri çekiyor.

"Bu," diye tıslıyor usulca, "hassas bir konu."

Gökyüzü.

Utanmalıyım. Bunun daha sonra geleceğinden eminim ama şu anda kendi duygusal durumumu değerlendiremeyecek kadar tedirginim. Boynumu geriye doğru uzatarak yabancının yüzüne bakıyorum.

Bunu başarmak için. Oldukça uzun. Güçlü parmakları hala bileğimi kavıyor. -Acı verici değil ama nazıkçe de değil. Kendime çekilmemi söylesem de, gözlerinin delici ağırlığı beni hareketsizliğe sürüklüyor. Okyanus kadar mavi ve bir o kadar da dipsiz.

"Ben kimim?" Yabancıнын ağzı yarım bir sırıtışla bükülürken sonunda soruma cevap veriyor. "Ben... *Suyum*."

Başım dönmeyi bıraktığında aşağıya iniyorum.

Remnant işaretini gösterdikten sonra esrarengiz ev sahibim başka bir şey söylemedi. Sadece eğildi, gömleğini yerden çıkardı ve kendimi hazır hissettiğimde onunla terasta buluşma emriyle birlikte kendimi toplamam için beni yalnız bıraktı.

Açıkçası, orada beni bekleyen vahiyler için kendimi hazır hissedeceğimden şüpheliyim, ama en azından düzgün bir şekilde giyindim. Bir elbise bulmuştum.

-tıpkı onun dediği gibi- gardırobun içine girdim ve kollarımı kıvrarak arkadaki bağcıkları çözdüm.

Elbise daha önce hiç görmediğim bir tarza sahipti; çan kolları, önden skandal bir şekilde aşağıya inen vücuda oturan bir korsaj ve gecelikte aynı tüllü malzemeden yapılmış, ancak mavinin bir düzine farklı tonuna boyanmış uzun, hafif etekleri vardı. Lacivert ve cerulean, turkuaz ve safir, lapis ve çivit mavisinin şeffaf, üst üste binen katmanları ben hareket ettikçe topuklarımın etrafında köpürüyor. Öyle bir etki yaratıyor ki, giyen kişi sanki denizin bir parçasını giymiş, her adımda bir dalganın tepesine takılmış gibi görünüyor.

Son derece güzel.

Onu bu kadar çok sevmekten nefret ediyorum. Odadan çıkmadan önce aynadaki yansımamı incelemek için oldukça uzun bir zaman harcadığımı itiraf etmekten utanıyorum. Hâlâ çok zayıfım ama artık kendimi son gördüğümdeki kadar ateşli ya da yetersiz beslenmiş görünmüyorum. Açık ten rengime rağmen elbise hiç de korkunç görünmüyor. Solgun yanaklarıma biraz renk katıyorum ve parmaklarımı yüzümde gezdiriyorum.

beyaz-altın yelemleri karıştırdım. Kurdeleler ve iğnelerle ilgili hiçbir becerim olmadığından, buklevlerin omuzlarımla etrafına ve sırtımdan aşağı serbestçe dūřmesine izin verdim.

Çıkmağ için döndüğümde bakışlarım aynanın parlak yüzeyindeki bileklerime takılıyor. Dökümlü kollarımla altından görünen deri neredeyse tamamen iyileşmiş. Demir prangalarımın sinirlerime kadar kavurduğu yara izlerini zar zor görebiliyorum. Günler önce kızgın kırmızı büzüşmelerin olduğu yerde sadece bir miktar pürüz kalmış.

Bu mucizevi bir şey. İmkansız. Kimse bu kadar hızlı iyileşemez.

Kimse normal değıl.

Bunun üzerinde durmamaya çalışıyorum; durduğumda da zihnim, içine dalmaya ne vaktimin ne de isteğimin olduğu rahatsız edici düşüncelerle taşmaya başlıyor. Dik bir taş merdivenin son cilalı basamağından ve kendimi hemen iki sessiz, yumuşak ayaklı hizmetçi tarafından güneşle ıslanan bir oturma odasına açılan kısa bir koridorda bulurken, şu anda değıl.

Yatak odasının dekoru gibi mobilyalar da iyi işlenmiş ama seyrek, neredeyse faydacı. Görebildiğim hiçbir yerde sanat eseri ya da süsleme yok. Pencere duvarı tek görsel çeşitliliğı sağlıyor. Bu açıdan tüm menzile sergileniyor. Kimmerler'in tüm ihtişamı önümde uzanıyor, zirveler ve vadilerden oluşan sonsuz bir akış. Karla kaplı yamaçlarında ender rastlanan bir güzellik, gökyüzünü delip geçmelerinde yadsınamaz bir saflık var. Bu muhteşem manzaradaki tek kusur dışarıdaki terasta duran adam -sırtı bana dönük, gözleri ufukta.

Hizmetkârlardan biri beni odanın diğeri ucundaki çift kapıya doğru itiyor ve neredeyse kapıdan içeri sokuyor. Ben yaklaşırken ev sahibim dönüyor, bakışları beni tepeden tırnağı süzüyor.

"Renklerimde bir rüzgar dokumacısı. Bu, boyunca bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim bir şey."

Renkleri.

Kim bu adam? Bir

general mi?

Bir lord mu?

Belli ki güçlü biri. Ama bana ne bir isim ne de bir bağlantı verdi. Hâlâ Kimmerlerin özerk bölgesinde miyiz yoksa egemenlik alanına mı girdik emin değilim.

Ondan biraz uzakta duruyorum, başımı dağlara doğru çeviriyorum ve ellerimi taş korkuluklara koyuyorum. Karlı iklime rağmen terasın kendisi sıcak. İki yanımızdaki zeminin çevresi boyunca uzanan alçak taş çukurlarda yanan ikiz ateşler tüm verandaya hoş bir parlaklık yayıyor.

"Tam olarak neredeyiz?"

"Acrine Ambarı."

Bakışlarımı dağlara sabitliyorum. "Bunun nerede olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

"Kuzey Toprakları'ndan olsaydın yapardın." Duraksıyor. "Ama belli ki değilsin. Söyle bana, bunca zaman sonra prens seni nerede buldu?"

Sonunda kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Penn'in faaliyetleri hakkında epey bir şey biliyor gibisin."

Sıradan takma adımı ağzımdan kaçırdığımda bakışları keskinleşiyor. "Pek çok insan hakkında çok şey bilmek benim işim," diyor acı veren bir yavaşlıkla. "Öte yandan sen bir muamma olarak kalıyorsun. Özellikle de siz benim sorularımdan tek birine bile cevap vermezken, ben sizinkilerin birçoğuna cevap verdiğim için."

"Aksine, benim hakkımda benim kendim hakkında bildiğimden daha çok şey biliyor gibisiniz."

Sessiz bir sorgulamayla tek kaşını kaldırıyor.

Keskin bir nefes veriyorum. Naz yapmanın pek bir anlamı yok. O benim ne olduğumu zaten biliyor. Ve kaderim hakkında bana bir açıklama sunabilecek biri varsa... sanırım o da bunu paylaşan biri.

"Gerçek şu ki, birkaç gün öncesine kadar *Remnant* terimini hiç duymamıştım bile," diyorum ona. "Göğsümdeki işaret dışında, sıradan bir buçukluktan başka bir şey olduğuma dair hiçbir belirti yoktu. Ben

hiç güç kullanmadım. Kullanabileceğim bir gücüm olduğunun farkında bile değildim."

Hiçbir tepki göstermiyor.

"İşaretin benim..." anlamına geldiğini anlamamıştım. Başımı iki yana sallıyorum. "Aslında bunun ne anlama hâlâ tam olarak anladığımdan emin değilim."

Ağır bir sessizlik oldu ve ardından alçak sesle öfkeli bir yemin edildi. "*Kahrolası Pendefyre.*"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama bana fırsat vermiyor. Topuklarının dönüyor ve hizmetkârlarının güzel bir yemek masası hazırladığı terasın diğer tarafına geçiyor. Altı kişi için yeterli büyüklükte ama sadece iki kişilik, yüzeyi uzun zamandır görmediğim çok yiyeceklerle kaplı.

"Hadi o zaman," diye sesleniyor omzunun üzerinden, öfke parıltısı çoktan yatışmış. "Oturalım. Yemek yeriz. Konuşuruz."

Peşinden gitmeden önce sadece bir an tereddüt ediyorum. Benim için sandalyemi çektiğinde irkilmemek için çaba sarf ediyorum. Kibarlık timsali bir tavırla beni içeri itip karşı taraftaki otururken havada bir kıkırdama hayaletinin dolaştığını duyduğuma yemin edebilirim.

Gözlerimiz yemek tabaklarının üzerinde buluşuyor ve uzun bir süre öylece kalıyor. İkimiz de nereden başlayacağımızı bilmiyor gibiyiz. Ya da belki sadece o başlamak istemiyor. Beni inceliyor, gözleri yüzümün açılarını, onu çerçeveleyen soluk dalgaları, elbisemin daldırma korsajından görünen izimin koyu kıvrımlarını içiyor.

"Şarap," diye mırıldanıyor sıkıca, iki cam kadehe berrak altın rengi sıvı döküyor. Çenesindeki kaslar titriyor. "Şarap yardımcı olacaktır."

Bir kadehi bana doğru kaydırıyor, sonra hemen kendi kadehini iki yudumda boşaltıyor ve ağzına kadar dolduruyor. "Dağda olanlarla başlayalım."

"Reaver'ları mı kastediyorsun?" Ben soruyorum. "Yoksa orman yangını mı?"

"Senden gördüğüm aptallık gösterisini kastediyorum."

Kaskatı kesildim. "Pardon?"

"Söyleyin bana... Yaptığınız şeyi yaparken aldığınız riski anlayamayacak kadar genç, denenmemiş misiniz?"

Bana genç demesine kaşlarım kalktı. Bugünlerde özellikle zayıf olabilirim ama çocuk değilim. Köyümde benim yaşımdaki kızların yarısı on altıncı isim günlerinde evlenirdi; ben yirmi kız kurusu olma yolundayım.

Ayrıca, kendisi de çok yaşlı görünmüyor. Onu dağda ilk gördüğümde Penn'in yaşlarında, yirmili ortalarında ya da sonlarında olduğunu tahmin etmiştim. Şimdi ona bakınca kendi algımı sorguluyorum. Genç görünümüne rağmen, onda bir şeyler var - durgunluk, gözü kara bir kontrol hissi - tartışmasız bir şekilde...

Daha yaşlı.

"Ne yaptığınız hakkında hiçbir fikriniz yokken bu kadar ham gücü zorlamak sadece tehlikeli değil," diyor açıkça. "İnanılmaz derecede pervasızca."

"Gayet iyi idare ettim."

Parmakları kadehin sapında sıkışıyor. "Pelerininizdeki kan farklı bir resim çiziyordu."

"Yaşadım, değil mi?"

"Canını dişine takarak."

"Bu hayatım boyunca hayatta kalmak zorunda kaldığım en kötü şey değildi," diye mırıldanıyorum. "Düşünüyorum da, geçen hafta bile değildi."

"Peki ya başka birinin ayaklarının dibine yığılsaydın? Ya seni orada, bitkinliğin eşiğinde bulan kişi ben olmasaydım? Kendini kötü bir arkadaşın içinde bulabilirdin."

"pek emin değilim."

Dudakları bir yana bükülür. Kadehini selamlamak için kaldırır. "Yeterince adil."

Onu içerken izliyorum, boğazının bronzlaşmış sütunu ritmik bir şekilde çalışıyor. Kendi şarabım dokunulmadan duruyor. Önüme serilen sofraya ne kadar cazip görünürse görünsün, onun masasından hiçbir şey kabul etmeyeceğim. Kurutulmuş et dilimleri, peynir ve kabuklu ekmekler, marine edilmiş zeytinler, taze üzümler ve

çeşitli diğer lezzetler. Gözlerim bir kase yakut kırmızısı çileğe takılıyor ve ağzıma bir tükürük hücumu doluyor.

Çilek yemeyeli uzun zaman olmuştu. Yıllar. Son birkaç hasatta Eli'nin gelişen bahçeleri bile bozulmaya başlamıştı. Anwyvn'e musallat olan hastalıklar her neyse, Midland krallıklarındaki yetiştirme mevsimlerini saran her neyse, gençliğimin çoğunda Seahaven'ı kutsadı. Ancak yarımadanın bereketli toprakları, ekinleri solduran ve çiftçileri sofralarında aç bırakan bu yayılmacı hastalığa karşı sonsuza kadar bağışık kalamazdı. Sonunda, yetiştirebildiğimiz tek şey en dayanıklı sebzeler oldu. Mısır. Patates. Arada bir havuç ya da turp.

Yine de... Dilimin üzerindeki çileğin tatlılığını unutmadım.

"Bir tane al," diye melodik bir ses düşüncelerime karışıyor.

Başlıyorum, bir dizi delici mavi göze bakıyorum. Öylesine yoğun bir şekilde bana sabitlenmişler ki nabzım hızla başlıyor.

"Hayır, teşekkür ."

"Belli ki bir tane istiyorsun. Neden kendini şımartmıyorsun?" "Aç değilim" diye yalan söylerken dişlerimi sıkıyorum.

"Zehirlemedim, eğer düşündüğün buysa." "Hiçbir şey düşünmüyorum."

"Sen ."

Bir anda eli dışarı fırlıyor ve yığının tepesinden özellikle tombul bir çilek koparıyor. Bir ısırık alırken gözleri benimkilere takılıyor. Çiğnemesini, yontulmuş çenesinin alaycı bir yavaşlıkla çalışmasını izlerken içimdeki istenmeyen kıskançlık duygusunu bastırıyorum. Dilinin pembe ucu alt dudağındaki suyu yalamak için dışarı fırlıyor.

"Lezzetli," diye mırıldanıyor, çilek bittikten sonra bile bana bakmaya devam ediyor.

"Birimizin sevindim."

"Keyifli arkadaşlığımı seni büyülemiyor muyum?" Gözleri kısıldı. "Daha az çekici yanıma seveceğinden şüpheliyim. Güven bana."

"Ama sana güvenmiyorum."

"Bu Şimdiye kadar verdiğin en akıllıca karar olabilir."

Nabzım küt küt atmaya başladı.

Őarabından bir yudum daha alır. "Kararlardan bahsetmiŐken... belki de bana kullanmak iĐin aĐıkĐa hazırlıksız olduğun bir gücü ĐaĐırmanın neden akıllıca olduğunu dűŐündüĐünü ağıklayabilirsin. Ölmek mi istiyorsun?"

"Hayır, benim hayatta kalma içgüdülerim var," diye karŐı Đıkıyorum. "Nefes alamıyordum. Dumanı bir őekilde geri pűskűrtmek zorundaydım. BaŐka seĐeneĐim yoktu."

"Her zaman bir seÇenek vardır."

"Alternatifler arasında burnumun kanaması ya da yanarak ölmek varken..." Omuz silktim. "Her şey olduğa net görünüyordu."

"Kűçük bir burun kanaması mı? Tüm dűŐündüĐün bu mu?"

Kadehinden son yudumu da içiyor ve bir kez daha dolduruyor - őarapla değil, taŐtan yapılmıŐ sağlam bir sűrahiden aldığı suyla. İçmiyor. Kadehin sapını iki parmağının arasında yavaŐa döndürüyor. Sıvı dönmeye baŐladıĐında ıŐık camın içinden kırılarak masanın yüzeyinde bir düzine kűçük, yuvarlak güneŐ ıŐıĐı elmasları oluŐturuyor.

Sesi alĐaktır. "Bu dűnyanın her köŐesindeki her otun arasında kıpırdayan her esintiyi dűŐün. Uzak denizlerdeki her geminin yelkenlerini dolduran her fırtınayı dűŐün. Her uzak gökyüzünde kanatlarını aĐmaya cesaret eden her kuŐu taŐıyan her yükselen akıntıyı dűŐün..."

Eli artık kadehe dokunmuyor, ama kadehindeki sıvı hâlâ dönüyor - yavaŐlamıyor ama hızlanıyor, daha hızlı, daha hızlı, onun komutası altında kűçük bir girdap. Havadaki maegic'in tadını alıyorum, aldığım her nefeste onun en zayıf fısıltısı dolaŐıyor. Ve altında, derinliklerinde, hedefim uzun bir uykudan sonra göz kırparken gücün cevap veren kıpırtısı.

Su kadehin kenarından yükselip okyanus fırtınasının ortasındaki bir su hortumu gibi gökyüzüne doğru uzanırken gözlerimi ayıramıyorum. Yağ büyüklüğünde birkaç kürecik

Yağmur damlaları kopup camın etrafında dönmeye başlıyor, su ve havanın narin valsini beni büyüylüyor.

Nefesimi tutuyorum ve kendimi sorumlu adama bakmaya zorluyorum. Beni izliyor, su bardağında olup bitenlere hiç dikkat etmiyor, sanki göz kamaştırıcı görüntü onun için çok az çaba gerektiriyormuş gibi, farkına bile varmıyor.

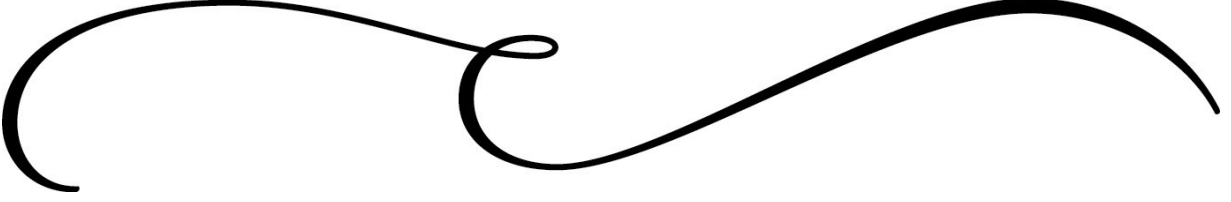
"Her bora. Her fırtına," diye devam ediyor. "Bir fısıltıdan bir çığlığa, en hafif en vahşi fırtınaya... Hepsi senin içinde. Hepsi ve daha fazlası."

Konuşamıyorum. Dönen sıvı aniden kadehine geri düşerken ağzım açık ona bakmamak için tek yapabildiğim bu. Kontrolünden çıktığında ne bir sıçrama ne de dağınık bir taşma oluyor. Bir dalgalanma bile yüzeyi rahatsız etmiyor. Su tamamen durgun.

Kalbim çarpıyor, gözlerimi ondan ayırıyorum. Hâlâ beni izliyor. Ne kadar görse de gidermek için hiçbir istek duymuyor. Ses tonu hafif bir okşayış; sözleri ise başka bir şey.

"KontROLSÜZ, EĞİTİMSİZ BIRAKILDIĞINDA... kendi gücünün seni ne kadar kolay kırabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Dikkatli olmazsan zihnini bir yumurtanın kabuğu gibi kırar. Ve sizi siz yapan her şey kafatasınızın kaldırım taşlarına dökülür, boşa harcanmış potansiyelden oluşan işe yaramaz bir su birikintisi."

CHAPTER ON ALTI

Uzanıp kendi kadehimi masadan alırken ve şarabı dudaklarıma götürürken elimin nasıl titrediğini fark etmemiş gibi yapıyorum. Bu Şimdiye kadar tükettiğim her şeyden daha güzel, ama derin bir şekilde yuttuğumda, tek tadabildiğim kendi dehşetim.

Söylediklerine.

Benim için ne anlama geldiğine.

Zihninizi bir yumurtanın kabuğu gibi kıracak...

"Bir koruyucuya ihtiyacın var," diyor usulca. Gözleri boğazımda, yutkunmamı izliyor. Gözleri parmaklarımda, gerginlikten bembeyaz olmuşlar. Gözler omuzlarımda, korkuyla sindirilmiş.

Onları sandalyenin arkasına doğru itiyorum ve çenemi zayıf bir meydan okumayla kaldırıyorum. "Belki de zaten bir tane vardır."

"Kim? *Pendefyre mi?*" Alaycılığı karanlık. "Pendefyre bir muhafız değil. Senin gibi biri için değil."

"Şimdiye beni hayatta tuttu."

"Oh, sizi açıkça işaretlenmiş düşmanlardan koruyabilir. İğrenç canavarlardan ve aç canavarlardan," diye kabul ediyor. "Ama sizi kendinizden koruyabilir mi?"

Sizi siz yapan her şey kafatasınızın kaldırım taşlarına dökülecek...

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyor, yüz ifademdeki korkuyu bir roman sayfasını okur gibi kolayca okuyor.

Ağzım yumuşak bir tıkırtıyla kapandı. Açık kaldığını fark etmemiştim. Dağınık düşüncelerimi tutarlı bir şekilde bir araya getirmek için bir kelime formüle edemiyorum gibi görünüyor.

"Savaş alanında azılı bir savaşçıdan daha fazlasına ihtiyacınız var. İçinizde taşıdığınız gücü nasıl kullanacağınızı öğretecek birine ihtiyacınız var. Sizi tamamen ezmesine izin vermeden onu nasıl yönlendireceğinizi. Karşılaşacağın en büyük tehdit, en çetin savaş kendi sınırlarına karşıdır." Duraklıyor. "Henüz kim olduğunun yüzeyini çizmeye başladın, küçük rüzgâr dokumacısı. Ne olduğunu. Ne olacağının."

"Peki bu şanlı vasilik rolü için kimi önerirsiniz?" Titreyerek soruyorum, nefes yolumu tıkayan duygularıma karşı yutkunuyorum. "Dur tahmin edeyim: *sen*."

"Her ne kadar Pendefyre'ı kızdırma fırsatından zevk alsam da" - sırtışı alaycı - "kaderi tersine çevirmeye yönelik bir başka lanetli girişime dahil olmayı reddediyorum. Eğer suçluluk duygusunu yatıştırmak için boşuna geçmişî düzeltmeye çalışmakta ısrar ediyorsa, bu onun ayrıcalığı. Benim değil."

"Suçluluğu mu? Neyin suçluluğu?"

Gülüyor -gerçekten , başını geriye atıyor, sesi bir topun gümbürtüsü gibi terasta çınlıyor. Gözleri benimkilere döndüğünde neşe değil, ilk karşılaşmamızdan çok iyi hatırladığım o pırıltılı, yırtıcı ışık var.

"Zavallı küçük tarlakuşu," diye fısıldıyor. "Öyle karışık bir ağa yakalanmış ki, gökyüzünü test etmek için asla şansı olmayacak. Biliyor musun, hiçbir şey bilmesen daha iyi. Cehalet içinde ölmek bir lütuf olabilir."

"Ölüm asla bir lütuf değildir."

Dudakları kıvrılır. "Yine de bu konudaki fikrini değiştirebilirsin."

"Ölümü dilimde birçok kez tattım," diyorum ona açıkça. "Acılığı umurumda değildi. Benimkini karşılayacağından şüpheliyim

gözümün önünde ölmesi, böyle bir sonu tatlandırmak için bir şey yapacaktır."

Bunu düşünüyor, sözlerimi kendi çekinceleriyle tartıyor gibi görünüyor. Uzun bir süre sadece sessizlik var - o kadar uzun ki, hiç konuşmayabileceğini düşünüyorum. Ama sonra, bakışlarının yoğunluğunu gizleyen rahat bir omuz silkmeye, bir iç geçiriyor ve koltuğuna geri yerleşiyor.

"Seni uyarmadığımı söyleme." Kaseden bir çilek daha koparıyor ve çiğnemeye başlıyor. "Bildiklerinle başlayalım."

"Bir Remnant işareti taşıdığımı biliyorum... Öyle olduğumu biliyorum..." Çaresizce omuz silkiyorum. "*Hava*."

"Ve?"

"Başka ne ?"

"Tanrılar." Kadehindeki suyu terasa döküyor, sonra yeniden şarap dolduruyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıp yarı kapalı gözlerle bana bakıyor. "Remnant'ın ne olduğunu biliyor musun?"

"Elemental güç mührü." Penn de böyle demişti. "Uyuyan maegical yetenekleri olanları işaretler."

"Bu mı? Sana tüm söylediği bu mu?" Bakışlarımı , öfkeyle.

"Öncelikle, bir Kalıntı bir esintiyi karıştırabilen veya bir kadehte su döndürebilen herhangi bir fae için ortak bir işaret değildir. Pek çok yüksek fae salon numaraları yapabilir. En eski soylardan bazıları daha fazlasını yapabilir - bir büyü yapabilir, bir geçidi aktive edebilir. Ama sadece dört ruh bir Kalıntı işareti taşır. Her element için bir tane. Su, hava, ateş, toprak."

Kelimeler kaydedilirken vücudum hareketsiz kalıyor. Dört element. Dört ruh. Kuzey Toprakları'nda benimki gibi işaretler taşıyan pek çok kişi olduğunu -yanlışlıkla- varsaymışım. Elementleri manipüle edebilecek birçok kişi. Ya da çok değilse bile en azından bazıları.

Sen bir rüzgar dokumacısısın, demişti

Penn. Sen rüzgar dokumacısı değilsin.

Tek rüzgar dokumacısı.

Yüzüm solmuş olmalı, çünkü karşımda oturan adam iç geçiriyor ve elini siyah saçlarında gezdiriyor. "Görüyorum ki sana o kısmı anlatmamış."

"Hayır," diye nefes alıyorum, sarsılmış bir halde. "Hayır, bana o kısmı anlatmadı."

"Mmm." Kadehinden bir yudum daha alır. "Herhangi zamanda, var olan dört Kalıntı vardır. Ne daha fazla, ne daha az."

"Her zaman mı?"

"Her zaman."

"Ya biri ölürse?" "Bir başkası gönderilir."

"Gönderildi mi? Nereden gönderildi? Kim tarafından gönderildi?"

"Benim bile bilmediğim bazı sorular var," diye mırıldanıyor. "Yukarıdaki tanrılar motivasyonlarını nadiren paylaşırlar. Aşağıdakiler ise buna daha da az meyillidir."

Kendimi dengelemek için bir yudum daha şarap alıyorum.

"Anwyvnian tarihi hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor, gözleri kısılmış. "Savaşlar patlak vermeden önce. Hastalık ülkeyi hasta etmeye başlamadan önce."

Zihnimi Eli'nin derslerine geri götürürken burnumun direği sızlıyor. Bir ömür önceymiş gibi geliyor, uzak bir anı. Sadece temel detayları hatırlıyorum, ama görevine sadık bir bilgin gibi onları ezberden okuyorum. "Anwyvn bir zamanlar tek bir fae imparatoru tarafından yönetilen büyük bir krallıktı. Onun yönetimi sırasında, maegic yok edilmesi gereken bir bela olarak değil, kucaklanması gereken bir armağan olarak görülüyordu. İnsanlar ve yüksek fae'ler uyum içinde yaşar, hatta sonuçsuz bir şekilde birbirleriyle çiftleşirlerdi. Sözde büyük bir barış çağıydı."

Başımı sallıyorum, böyle bir zamanı kavramakta güçlük çekiyorum. Tek bildiğim savaş. Onun içinde doğmuştum. Yirmi yılını savaşın içinde geçirdim, dar görüşlü kralların yarattıkları çorak toprakların kııntıları için savaşmalarını izledim, çapraz ateşe yakalanan bizleri pek umursamadılar. Başka türlü bir hayat bana masallardan bir kesit gibi geliyordu.

"et," diye yumuşakça ısrar ediyor.

"Daha fazlasını bilmiyorum." Kaşlarım çatıldı. "Bir noktada işler değişti. Ölümlüler bir araya geldi ve imparatoru devirdi. İmparatorluk düştükten sonra, maegic ölümle cezalandırılır oldu."

Soy karışımı yasaklandı. Gücün izini bile taşıyan herkes avlandı ve öldürüldü. O zamandan beri bu böyle. İki yüz yıldır." Bir an duraksıyorum. "Ve Midlands'ın karanlık durumu göz önüne alındığında, bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum."

Bu ifadeyi uzun bir süre sindirir ve sonra anlaşılmas bir şekilde mırıldanır: "Önemli olan senin öngörün değil."

"Ne?"

"The Kehanet. o ne sayar, uzakdaha fazla daha gelecekle ilgili hayalleriniz."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ben kehanet falan bilmiyorum."

"Şaşırtıcı değil. Ölümlülerin fae ilminden bahseden her şeyi tarihlerinden silmek gibi kötü bir alışkanlıkları var. Menzilin ötesinde, bu tür şeyler nesiller boyu unutulmuştur." Anwyvn'in en güçlü kralları yerine bir grup serseri çocuktan rahatsız olmuş gibi iç geçiriyor. "Ne yazık ki bir kehanet var. Eski bir kehanet, artık çok az kişi tarafından hatırlanıyor. Kaderinde dengeyi yeniden kurmak olan bir fae tetradından bahsediyor. Kalıntılar, dört element bir kez daha birbirine bağlanana kadar tekrar tekrar yeniden doğar."

"Denge mi?"

"Güç dengesi. Maegic'in. O olmadan..." Başı düşünceli bir şekilde dönüyor. "Anwyvn hasta. Toprak ölüyor. Çok uzun zamandır öyle. Senin yaşamından çok önce. Ölümlülerin kraliyet ailesini öldürdüğü gün başladı; fae imparatorunu katlettiler ve soyunu kuruttular."

"The Cull."

Başını sallıyor. "O kadar iğrenç, o kadar tiksindirici bir eylem ki, ülkenin dokusunu parçaladı. Anwyvn'i bir arada tutan dikişleri söktü ve onları açılmaya bıraktı. Yıpranmaya. Zamanla daha da kötüleşti. Kara bir leke, tüm ülkeye veba gibi yayıldı."

"O zaman bu bir lanet mi?"

"Bazıları kesinlikle öyle düşünüyor. İmparator son nefesinde, kendisine ihanet edenleri, kendisine verdikleri ölümün aynısına mahkum etti."

"İnandığın şey bu mu?"

"Kökeninden çok sonuçlarıyla ilgileniyorum. Dengesizlik ister bir lanetten doğmuş olsun, ister maegic'e karşı verilen ölümcül savaşın bir belirtisi olsun... Her iki durumda da hepimiz buna katlanmak zorundayız. Bazıları diğerlerinden daha başarılı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Burada, maegic'in henüz tamamen kaçmadığı Kuzey Toprakları'nda, salgından biraz korunmuş durumdayız. Coğrafyamız bizi iki yüz yıl önceki soy kırımının en kötüsünden korudu. Şimdi de bizi korumaya devam ediyor; Midlands'ta bitmek bilmeyen savaşlardan, özellikle aptal bir kralın aklına Avian Boğazı'nda cesaretini sınamak geldiğinde ara sıra yapılan istila girişimlerinden."

Dalgınca başımı sallıyorum, Seahaven'ı düşünüyorum. Dalların doğaüstü bir ışıkla parladığı ve toprağın ayaklarımın altında uğulدادığı, kullanılmayan bir akıntının olduğu, kıyının en uzak noktalarındaki Yıldız Işığı Ormanı'nı. Büyüyen felakete rağmen toprverimli kılan şey gücün o kalıcı izleri miydi?

Geçtiğimiz aylarda Midlands'ı daha fazla gördükten sonra, bundan neredeyse eminim.

"Dağların ötesinde," diye devam ediyor, "zavallı ölümlüler açlık ve acı dolu kısa, sefil hayatlar yaşarken, sahte kralları artık ürün veremeyecek kadar zehirlenmiş topraklar üzerinde savaşıyor."

Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. "Sanki böyle bir kaderi hak ediyorlarmış gibi konuşuyorsun."

"Öyle değil mi?" Kaşlarını çatıyor. "En başta dengeyi bozan ölümlü insanlar değil miydi? Onları sadakat yemini ettikleri bir imparatora ihanet etmeye teşvik eden bencillikleri değil miydi? Bu laneti tüm kıtanın üzerine çökerten onların açgözlülüğü değil miydi?"

"Atalarının açgözlülüğü belki. Onları değil."

"Arkamızda bıraktığımız mirastan başka kim olabiliriz ki? Onlar da en az ataları kadar suçludur."

"Bir insan geçmişi değildir."

"Hayır mı?" Gözleri o kadar mavi, kadar dipsiz ki içinde boğulacağımı düşünüyorum. "Sence o ölümlü adamlardan herhangi biri -o katil soyun görkemiyle büyümüş adamlar- senin gibi birine yardım etmek için elini kaldırır mı?"

Boynumdaki ilmiği düşünüyorum. Asılı ağacımı. Kmseyen ağızları, yarı kapalı bakışları ve kabzalara uzanan hevesli elleri.

Point bitch.

Faery pisliliği.

"Midlands'ta iyi insanlar var," diye ısrar ediyorum, zihnimin en karanlık köşelerine musallat olan örümcek ağlarıyla örülü anıları bir kenara itiyorum. Parlak noktalar buluyorum.

Tomas bana fırından yeni ıkmiş bir ballı kek uzattı. O bir ölümlüydü ve bana nezaket gösterdi.

Eli'nin sıcak yüzü, rahatlatıcı kolları. O lmlyd ve beni seviyordu. O kadar güçlü bir aşktı ki, uğruna ölmüştü.

"Buukluklardan nefret etmekle kadar hayatta kalmaya çalışmakla meşgul insanlar var. Ve burada, kuzeyin şımartılmış sığınağında inanması zor olsa da..." ilek dolu kseye sertçe bakıyorum. "Benim gibi birine yardım etmek için sadece elini kaldırmakla kalmayıp, benim için her şeyini riske atacak, canını verecek insanlar var."

Ses tonu kuşkulu. "Böyle insanlarla tanışmışsınızdır."

"Evet." Beni pençesine alan duygulara karşı sertçe yutkunuyorum. "Birkaç kişinin işlediği suçlar yüzünden bütün bir bölgeyi mahkûm edemezsiniz."

"Kimseyi kınamıyorum. Yeterince umursamıyorum, artık değil." "Ama bir zamanlar umursuyordun?" Karşımda oturan iğneleyici, alaycı yaratığın herhangi bir şeyi gerçekten nemsediğine inanmakta güçlük çekiyorum.

Çenesi gerilir. "Uzun zaman önce." "Ne değişti?"

"Belki denge yeniden kurulabilir diye düşündüm. Kehanete yardım . Bu olaydaki rolmn gerçekten önemli olduğunu

bir şekilde. Artık daha iyi biliyorum." Bardağına derin derin bakıyor. "Ben tüm bunların içinde sadece bir gözlemciyim. Güney krallıklarının küle ve kemiğe dönüşmesini izlerken arkama yaslanıp şarabımı yudumlayacağım."

"Kulağa çok dramatik geliyor."

Sırıttırıyor, beklenmedik bir şekilde parlayan beyaz dişleri kalbimin teklemesine neden oluyor. "Gerçekten."

"Bahsettiğiniz şu kehanet..." Ellerimi masanın altında birleştiriyorum. Tırnaklarım deriyi kazıyor ve geride bir dizi hilal bırakıyor. "Bu bizim hakkımızda başka ne söylüyor?"

Sanki bana söylemek istemiyormuş gibi tekrar iç çekiyor ama sonunda vazgeçiyor. Ses tonundan alaycılık damlıyor. "Dört element. Dört Kalıntı, ete ve kana bürünmüş. Tanrıların izlerini taşıyan kaderli bir dördlü. Topraklara dağılmışlar. Dördü bir araya gelir ve tek bir bütün olarak bağlanırsa, denge yeniden sağlanacak. Maegic geri dönecek, hastalık sona erecek, toprak iyileşecek, herkes sevinecek. Bereket, zafer, vesaire." Kadehinden bir yudum daha alırken homurdanıyor. "Muhtemelen afyon banyolarında çok uzun süre kaldıktan sonra her şeyi uyduran bunak yaşlı bir kahinin sahte vaatleri."

Uzun süre ona bakıyorum. "Ya yanılıyorsan? Ya doğruysa?"

"Dediğim gibi, Anwyvn'in kaderi artık beni ilgilendirmiyor."

"Ama sen... sen... *Su'sun*," diyorum aptalca.

"Ben pek çok şeyim. Mesela harika bir valsçiyim. Mükemmel dövüşçü. Yarı iyi bir aşçıyım." Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Yatakta neredeyse tanrı gibiyim."

Onun dikkat dağıtma çabalarını görmezden geliyorum. "Kendi kaderini görmezden gelecek kadar bıkkın mısınız? Yoksa kendi huzurunu bozmaktansa dünyanın geri kalanını mahvedecek kadar bencil misin?"

"Dikkatli ol." Tehdit öylesine çelişkili bir soğukkanlılıkla savruluyor ki, tüylerim diken diken oluyor. "Sınırlı anlayışının çok dışında şeylerden bahsediyorsun."

"Tabii ki bu benim anlayışımın dışında! Az önce bana, birlikte dünyanın kurtuluşuna açılan kapının kilidini açan dört anahtardan biri olduğumu söyledin," diye haykırıyorum, sözlerindeki uyarıyı dikkate alamayacak kadar öfkeliyim. "Yine de

Aynı nefeste, bu olaydaki kendi rolünüze ilişkin mutlak ilgisizliğinizi kayıtsızca kabul etmemi bekliyorsunuz."

"Sizi temin ederim ki kayıtsızlık en akıllıca yoldur. Bunun alternatifi hayal kırıklığıdır."

"Nasıl? Yolun yarısına gelmişken bu nasıl olabilir? Dört elementten ikisi bir masada karşılıklı otururken?"

"Ve şüphesiz hızla yaklaşan bir üçüncüsü," diye mırıldandı. "Ne?"

Benim sivri sorgumu görmezden geliyor. "Tarih dersimizin bittiğini sanıyordum, ancak yarı gelişmiş zihninizin mevcut gerçekliğimizi yeterince kavrayabilmesi için bazı küçük noktaları açıklığa kavuşturmam gerekiyor gibi görünüyor." Hafifçe eğiliyor, tonu sertleşiyor. "İlk dört Kalıntı iki yüz yıl önce, ayaklanmanın ardından doğdu. Bazıları onların ruhlarının tam da imparatorun dünyadan kaçtığı anda bu dünyaya düşüyor."

"Yani?"

"*Peki*, orijinal tetrad birbirini bulmuş olsaydı, sence burada oturmuş bu konuşmayı yapıyor olur muyduk?"

"Sanırım değil."

"Doğru tahmin ediyorsun. Bir Kalıntı her öldüğünde - ki biz de ölebiliriz, bundan şüpheniz olmasın, her ne kadar çabuk iyileşsek ve öldürülmesi diğerlerinden daha zor olsak da - element başka biri olarak yeniden doğar. Yeni bir bedende yeniden başlamak için geri gönderilir. Yeni bir ruhla." Gözleri yüzümü tarıyor. "Kaç yaşındasın, on yedi mi? On sekiz mi?"

"Yirmi."

"Ve cılız." İstemediği fikirlerini tam olarak nereye sokabileceğini gösteren kaba bir el hareketi yaptığımda dudakları seğiriyor. "Yani, bu dünyada bir yerlerde, yaklaşık yirmi yıl önce, son rüzgâr dokumacısı öldü. Muhtemelen acı çekerek, bir ilmiğin ucunda ya da bir kılıcın ucunda."

Kendi yakın kaderimle ne kadar örtüştüğünü görünce bu varsayıma katılmamak mümkün değil. Zihnim merakla dönüyor, benden önce gelen diğerlerinin düşüncelerine kapılıyorum. Geçmiş enkarnasyonlar

Hava. Kaç kişilerdi? Kimdi onlar? Nerede yaşıyorlardı? Söndürülmeden önce hayatları neye benziyordu?

"Ve sonra sen geldin," diyerek beni şimdiki zamana geri çekiyor. Başını düşünceli bir şekilde eğiyor. "Yine de, karşılaştığımı hatırlayabildiğim son Hava Kalıntısı... oh, en az yetmiş yıl önceydi. Onun ölümü ile senin doğumun arasındaki yarım asırlık zaman aralığında kaç kişi yaşadı ve öldü, hiçbir fikrim yok. Bir kişi de olabilir, yüz kişi de. Eğer bebeklikten daha uzun süre hayatta kalabildilerse, batıl inançlı ölümlü köylülerin ellerinde doğdularsa... Eğer katil kralların pençelerinden sağ salim kurtulabildilerse... Onlarla tanışma zevkine asla erişemedim."

Gözlerimi kırıştırıyorum, sessizliğe gömülüyorum. Karşımda oturan adam otuzunu bir gün bile geçmemişti. Hayatım üzerine bahse girerim.

"Nasıl..." İnançsızlığımı yutuyorum. "Kaç yaşındasın sen?"

"Tanıdığım her kadına göre bu çok kaba bir soru."

"Şaka yapacak havada değilim." "Yazık."

"Bana doğru dürüst bir cevap verebilir misiniz?"

"Oh..." Elini sallıyor, kayıtsız bir hareketle. "Birkaç yüzyıl, aşağı yukarı birkaç yıl. Gerçi bana yüz elliden bir gün bile fazla göstermediğim söylendi."

Gözlerim yuvalarından fırladı. Sadece en yüksek fae'lere -fae soylularına- olağanüstü uzun bir yaşam bahşedilir. Sıradan buçukluklar nadiren yaşlanma lüksüne sahip olurlar -en azından Midlands'da- ama nadir olan birkaçı da yüz on beş yıldan fazla yaşamaz. Belki de yüz yirmi. Ve bu istisnai durumlarda, kesinlikle yaşlanmış *görünüyorlar*. Ama bu yabancının mükemmel yüzünde ne bir kırısklık ne de bir yaşlılık lekesi var. Koyu, gür saçlarında tek bir gümüş tel bile yok.

Sadece şaşkın bir şekilde "Ne?" .

"Daha önce de belirttiğim gibi, Kalıntıları yaralamak zordur ve tamamen ortadan kaldırmak daha da zordur," diyor, sanki ben oldukça yavaşmışım gibi

Zekâ. "Uzun ömürlü. Çabuk iyileşir. Yakında öğreneceksin." Tekrar şarabıma uzandığımda gözleri bileğime kayıyor ve oradaki soluk yara izlerini fark ediyorum. "Eğer henüz öğrenmediysen."

Büyük bir yudum yutuyorum. Başım dönmeye başlıyor - ya bilgi sağanağından ya da aç karnına içmekten. "Yani biri beni öldürmek için uğraşmazsa, sonsuza kadar yaşayacağım öyle mi?"

"Belki de."

"Sonsuza kadar yaşamak istemiyorum," diye fısıldıyorum, sesim sertleşiyor. "Çoğu kişi sonsuz yaşamı bir hediye olarak görür."

"Herkes yok olurken yaşamaya devam etmek... Önemsemediğin her şey zaman tarafından yavaş yavaş yok edilirken oylanmak..." Bir ürpertiyle savaşıyorum. "Bu daha çok bir işkenceye benziyor."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor, öyle keskin bir yoğunlukla bakıyor ki, koltuğumda kıpırdanma dürtüsüyle savaşıyorum. Sanki doğrudan ruhuma bakmaya çalışıyormuş gibi.

Aklıma bir düşünce geldi. "Eğer kehanet gerçekleşirse... Eğer denge yeniden sağlanırsa, yani... O zaman ne olacak? Devam mı edeceğiz?"

"Bilmiyorum. Bunun gerçekleşeceğine pek inanmadığım için, bunu düşünerek fazla zaman harcamıyorum."

"Ama-"

"Son elementi asla bulamadık," diyor açıkça. "Dünya. Bir kere bile. Onlardan tek bir iz bile yok. Bunca yıl boyunca. Ve şu anki ilgisizliğim hayal kırıklığı yaratıyor gibi görünse de, sizi temin ederim ki... bir zamanlar bu arayış için önemli çabalar sarf etmiştim."

Bir nefes çekiyorum.

Asla.

Bir kere bile.

İki yüz yıl boyunca bakmadım.

Bakışları omzumun üzerinden kayıyor. Döndüğümde yumuşak ayaklı hizmetçilerden birinin orada durduğunu görüyorum, gözleri sessiz bir şekilde

mektup. Her ne ise, ev sahibimin yüzünü kaşlarını çatarak buruşturmasına ve omuzlarına bir sertlik yerleşmesine neden oluyor.

"Zamanımız azalıyor," diye açıklıyor bana dönerek. "Sevgili prensiniz, güzel kızını esir alan kötü ejderhayı öldürmek için yaklaşıyor."

Koltuğumda dik oturuyorum. "Penn burada mı?"

"Konuştuğumuz gibi ön kapımın önünde düşüncelere dalmış."

"Beni hemen ona götürün," diye yalvarıyorum, ayağa kalkarak. "Ve eşyalarımı geri verin."

"Ah evet, senin güzel pelerinin."

"Pelerin sende kalabilir. Ama hançerimi geri istiyorum." Çürük mavi terliklerin üzerinde terasta koşarken onu beklemek için durmuyorum.

"Onu dinle, emir veriyor." Eğlenen sözler hemen arkamdan geliyor - aramızdaki mesafeyi sessiz adımlarla kapattı. "Çok yüksek ve kudretli."

Kapılara ulaştığımda omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. Kapılar iki üniformalı hizmetlinin elinde içeri doğru sallanıyor. Biz yanlarından geçerken eğik başlarında gördüğüm sivri kulaklara bakılırsa ikisi de en azından kısmen Fae.

Kaleye doğru ilerlerken hiç konuşmuyoruz. Sadece terliklerimin taşa vuran yumuşak sesi her yeri kaplayan sessizliği bozuyor. O, her zamanki gibi, tam bir sessizlik içinde hareket ediyor. Acaba bu yetenek onun gücünün doğasında mı var, yoğun bir askeri eğitimin sonucu mu, yoksa ikisinin bir bileşimi mi?

Ön kapılara ulaşmak uzun sürmüyor. Arazi ilk başta düşündüğüm kadar büyük değil. Tozdan ve döküntüden arınmış olmasına rağmen, nadiren kullanıldığı hissine kapılıyorum. Geçtiğimiz koridorlar karakterden yoksun. Geçerken açık odalara bakıyorum ve onları boş buluyorum - sanattan, yaşamdan, insanlardan. Yumuşak ayaklı hizmetkârlar dışında kimseyi göremiyorum. Muhafızlar bile. Metal desteklerle çevrili devasa ahşap kapılardan geçip duvarlarla çevrili bir avluya girdikten sonra bile tek bir görevlinin olmadığını fark ediyorum.

Bahçe yatakları çorak, çimler yabani otlarla dolu. Salınan mavi eteklerimin içinde, griye dönüşmüş bir dünyadaki tek renk noktası gibi hissediyorum.

"Genelde burada fazla vakit geçirmem," diyor esrarengiz ev sahibim yanımdan, yürürken meraklı bakışlarımı fark ederek.

"Burada yaşamıyorsun o zaman?"

Ağır taşlara, cansız avluya tiksintiyle bakıyor. "Tanrılar, hayır. Acrine Hold boğazın yakınında, tarafsız bir bölgede. Orayı resmi devlet işleri, savaş stratejisi toplantıları için tutuyoruz..." Bana bakıyor, "Rehine görüşmeleri" diye eklerken dudakları seğiriyor.

"Yani ben bir rehineyim."

"Pendefyre'ın öyle olduğunu düşündüğüne eminim." "Onu kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

"Eğer onu kışkırtmaya çalışsaydım, seni Hyllos'a geri götürürdüm." Gülümsemesi kaybolur. "Gerçi onu kışkırtmak için fazla bir şey gerekmiyor."

Hyllos.

Bu ismi daha önce de duymuştum, Vintare'de bana yeğeninin pelerinini veren hancıdan. Ne demişti?

Geçen bahar Llÿr'a taşındığında onu geride bıraktı. Hyllos'ta kürke gerek yok, orası kesin.

Llÿr.

Hyllos Llÿr'da.

İçimde kimliğiyle ilgili yeni sorular filizlenirken yol arkadaşıma bakıyorum ama mavi bakışları ahırlara doğru sabitlenmiş. Bir seyis büyük siyah bir aygırı ahırdan . At her adımda savaşıyor gibi görünüyor, dizginini çekiyor ve dişlerini gösteriyor, anırmaları kalede yankılanırken başı sallanıyor.

"Onyx!" .

Sesimi duyunca kafasını çevirdi. Parlak siyah gözleri bana sabitleniyor ve anırması kesiliyor. Ona doğru yürüyorum, elimi uzatıyorum ve avucuma değen kadife burnunu okşuyorum.

Binmek için bağlandı. Yayım ve sadağım bıraktığım yerde, eyerinin arkasına bağlanmış durumda.

"Sorun yok oğlum," diye fısıldıyorum, alnımı boynuna yaslayarak. "Artık her şey bitti. Penn burada. Bizim için geldi."

Keskin bir öksürük dikkatimi tekrar yanımda duran adama yöneltiyor. "Eşyaların heybenin içinde. Hançer ve hepsi."

Başımı salladım.

"Al, bunu giy."

Bana doğru kaldırına kadar elindeki pelerini fark etmemiştim. Mavinin koyu bir tonu, neredeyse gece yarısı. Malzemesi zengin, sıcak bir kadife. Omuzlarıma sararken hiç sesimi çıkarmıyorum. Avlu soğuk; yolculuk daha da soğuk olacak, özellikle de güneş ufkun altına düştüğünde.

Yüzüme bakarken elleri bir an için boynumdaki tokada oyalanıyor. Nefesimi kesen bir nezaketle saçımın perdesinin altına uzanıyor ve onu ağır kumaştan kurtarıyor.

"Bir dahaki sefere kendini neredeyse hiç anlamadığın bir güce kanalize ederek öldürecek olursan," diye mırıldanıyor, "en azından kan görünmez."

Neredeyse gülümseyeceğim. "Harika."

Elleri hâlâ yakamda. "Bu kadar erken ölmen utanç verici olur." Sesi o kadar alçalıyor ki artık benimle konuştuğundan emin olamıyorum. "Yetmiş yıllık bekleyişe karşılık birkaç saatlik sohbet mi? Pek adil bir takas gibi görünmüyor. Yine de Şans Tanrısı her zaman vefasız bir piç olmuştur."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de cevap veriyorum. "Tanrıları aşağılamaktan kaçınırsan belki de daha iyi sonuçlar elde edebilirsin."

Gözlerinin kenarları kırışıyor. "Peki kime başvurmamı istiyorsun, küçük tarlakuşu? Ölüm Tanrısı'na mı?" Duraklıyor ve ben izlerken, ifadesindeki tüm mizah izleri siliniyor. Ses tonu tuhaf bir şekilde ciddileşiyor. "Hayır. Kader Tanrıçası, sanırım, olayların bu oldukça ilginç dönüşü için teşekkür borçlu olduğum kişi."

Boğazımdaki ani yumruya karşı sertçe yutkunuyorum, zekice bir karşılık formüle etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Yüzlerimiz zaten oldukça yakın, yine de daha da yaklaşıyor, tek görebildiğim yüzünün mükemmel simetrik düzlemleri olana kadar - altın teninin altındaki bıçaklar gibi keskin elmacık kemikleri. O alaycı kaşlar alışılmadık şekilde çatık. Sırıtan ağzı bir an için ayıldı. Ve o gözler - iki yutan okyanus, o kadar derin ki beni durduğum yerde yutmakla tehdit ediyorlar.

Vücudumdaki her kas onun yakınlığına tepki olarak tamamen hareketsiz kalıyor. Ölümcül bir avcının çok yakınında dolaşan talihsiz bir av gibi, kaçmak daha akıllıca olacakken donup kalıyorum. Onun yakınlığının dayanılmaz derecede farkındayım; parmakları kürkün içinde sıkılaşıırken ellerinin pelerininin yakasına sürtünmesine karşı yakıcı bir hassasiyet hissediyorum.

İkimizin de bir şey söylemediği bu an kalp atışlarım hızlanıyor. Bu garip gerginliği bozmak istiyorum ama konuşamayacak kadar dilim tutulmuş durumda. Bakışlarımız, kaçmaya bile çalışmadığım bir manyetizma ile birbirine kilitlenmiş durumda. Denemeden bunun boşuna olacağını biliyorum. Aptalca bir iş.

Bu adamdan kimse kaçamaz, diye düşünüyorum, nabzım kulaklarımın arasında sağır edici bir kükreme halinde. *O istemediği sürece.*

"Adın ne?" diye soruyor, sonunda beni bırakıyor - hem tutuşunu hem de bakışlarını.

Süperşarjlı hava aniden temizlendiğinde ve bir kez daha düzgün bir nefes alabildiğimde hazırlıksız yakalanarak göz kırpyorum. Çok uzun zamandır ilk kez. "Soracak kadar umursamana şaşırdım."

"İstemiyorum. Sadece size *Havanın Kalıntısı* demek biraz resmi görünüyor."

"Artık bana şey demek için çok fazla fırsatın olacağını sanmıyorum," diye . "Ben ayrıldıktan sonra birbirimizi bir daha göreceğimizden şüpheliyim."

Dudaklarından yumuşak bir kahkaha dökülüyor.

"Öyle mi?" Cevap vermemek en güvenlisi gibi görünüyor.

"Birbirimizi bir daha hiç görmeyeceksek, adını bilmem neden önemli olsun ki?"

Sorusunu düşündüm. Belki de yorgun olduğum içindir. Belki de karşılığında hiçbir şey istemeden bana bu kadar çok bilgi verdiği içindir. Belki de sadece birisinin dudaklarında ismimi duymayı özlediğim içindir...

"Rhya," diyorum ona kısık bir fısıltıyla. "Benim adım Rhya Fleetwood."

"Rhya Fleetwood." Yavaşça tekrarlıyor, sanki her heceyi ağızda şekillenirken tadıyormuş gibi. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Bekliyorum ama o bana karşılık vermiyor. Burnum sıkıntıyla kırışıyor. "Bana seninkini söylemeyecek misin?"

"Hayır."

"Ne? Neden olmasın?"

"İsimlerin gücü vardır. Özellikle de tam isimlerin. Nasıl kullanmayı planladıklarını bilmediğiniz bir yabancıya asla kendi isminizi vermeyin."

"Ama... Ben sana benimkini verdim!" "Ve?"

"Ve aldığınız bir şeyi geri vermek nezaket gereğidir!"

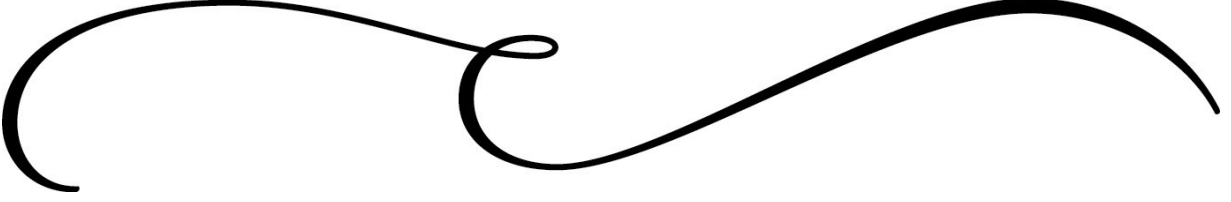
"Ah, bir asırdır nezaket kadar sıradan bir şeyle uğraşmadım." Sırıttırıyor, rahatsızlığımdan büyük keyif alıyor. "Senin aptallığın benim aptallığımı gerektirmez. Ve her neyse, ben sana söylesem de söylemesem de kimliğimi yakında öğreneceğini umuyorum."

Ona ters ters baktım. "Aramızdaki her konuşma mi olacak? Hile ve sözlü tuzaklarla mı dolu?"

"Birbirimizi bir daha asla görmeyeceğimizi sanıyordum." Bakışlarım şiddetlendi.

Aldırmıyor, hatta fark etmiyor gibi görünüyor. Eli avlunun en ucuna doğru ilerlerken mavi gözleri alaycı bir ifadeye bürünüyor. "Kahramanınız sizi bekliyor."

CHAPTER YEDİ

VW kaleyi dış dünyadan ayıran metal kapıya doğru yan yana yürüyoruz, Onyx arkamızdan tırıslla geliyor.

Biz yaklaştıkça bir iniltiyle yükseliyor, kalın zincirler üzerinde gökyüzüne doğru ilerliyor. Diğer tarafta beni neyin beklediğini görünce gözlerim açılıyor.

Üniformalı askerlerden oluşan tam bir bölük toplandı. Daha önce hiç bu kadar çok Fae'yi bir arada görmemiştim. Otuz kişi, belki de daha fazla, hepsi aynı koyu kestane rengi tunikler giymiş ve kılıç kuşanmış. Dyved'in -yanan dağın- armasını taşıyan sancaklar havada dalgalanıyor.

Bu ünlü Kor Loncası olmalı. Farley bundan bahsetmişti - Penn Caeldera'da olduğu zamanlarda doğrudan onun komutası altında çalışan özel bir savaşçı birliği. Savaş alanında son derece yetenekli, savaşın her alanında iyice eğitilmişler.

Taburun ön tarafında, diğerlerinden biraz uzakta, altı adam atların üzerinde oturmaktadır. Üniformaları standarttan biraz farklı, göğüslerinde daha yüksek rütbelerini gösteren ek amblemler var. Aralarında Mabon, Uther ve Jac'i tanıyorum, hepsi de asık suratlı ve temkinli görünüyor.

Tam ortada, gri bir ata binmiş Penn oturuyor. Miğfer takmıyor. Onu gün ışığında miğfersiz hiç görmemiştim.

Aniden kavrulmuş. Saçları zengin bir kestane renginde, uçları bakırımsı altının daha açık tonlarıyla parlıyor. Teni güneşte at sürmekten bronzlaşmış, yanakları efordan kızarmış. Yüz ifadesi dikkatle boş bırakılmış.

Ve gözleri bana sabitlendi.

Derinliklerinde biriken ısı karşısında yutkunuyorum. Öfke ve ateş. Haşlayacak kadar parlak yanırlar, o atından inip kapılara yaklaşırken yüzümden hiç ayrılmıyorlar. Uzun bacaklı adımları aramızdaki mesafeyi kapatırken kalbim boğazıma kadar yükseliyor. Rahatlamam, çılgınca atan nabzıma elle tutulur bir alt çizgi oluyor.

O burada.

Benim için geldi.

Penn bir düzine adım ötede durduğunda elim Onyx'in dizgininde sıkışıyor. Gözleri vücudumda geziniyor, yaralanma ya da kötü muamele izleri arıyor. Hiçbir iz bulamayınca başıyla kısa bir selam veriyor, sonra dikkatini yanımdaki adama çeviriyor.

"Pendefyre," diye selamlıyor ev sahibim sahte bir parlaklıkla. "Sizi buraya getiren nedir?"

"Soren," diye sertçe karşılık veriyor Penn.

Dünya ayaklarımın altında sallanıyormuş gibi görünüyor. Gerçeklik değişirken bacaklarımı altımda tuttuğuma şaşıyorum, sonra kemik titreten bir hızla yeniden yerleşiyor.

Soren.

Yanımdaki adam Kral Soren. Llÿr Kralı Soren. Sadece adı bile yetişkin insanları korkudan titretmeye yeten, unvanı ölümle eşanlamlı olan bir adam. Bir vahşi. Bir vahşi. Savaş alanındaki başarılarının hikayeleri - işgalcileri uzakta tutan eşsiz gaddarlığı, düşmanlarına verdiği eşsiz gazap -Anwyvn'in dört bir yanına yayılan efsanevi bir sınıra sahiptirler.

Ve onunla oturmuştum. Onu şarap yudumlarken ve çilek yerken izledim. Başını kahkahalarla geriye attığını ve gözlerinin neşeyle parladığını gördüm.

Gerçeklik ile itibarı bağdaştıramıyorum.

"Uzun zaman oldu." Soren'in sesi bir tüy kadar hafif. "Yetmiş yıl, öyle değil mi?"

"Hoşbeşi geçelim," diye homurdanıyor Penn. Bana bakmıyor. Bunun kasıtlı olduğunu hissediyorum. Eğer bakarsa, tehlikeli bir şekilde tasmalanmış öfkesi üzerindeki kontrolünü kaybedebilir. "Bu iş şimdi bitiyor. Onu bana geri ver."

"Eski bir dosta, dikkatsizce kaybettiği oldukça ilgi çekici yeni eşyasına böylesine iyi baktığı için teşekkür etmenin bir yolu bu mu?"

Penn'in çenesi gerilir. "Yeter."

"Daha fazla katılamazdım. Bu kadarı yeterli." Soren'in ses tonu tüm sıcaklığını kaybetti. "Yalnız bırakmanın daha iyi olduğunu bildiğin konulara burnunu sokmaya çalıştığın yeter. Yoksa geçen sefer dersini almadın mı?"

Penn'in gözleri ateşle parlıyor. "Bu bir şey değil."

" yle değil mi? Burada gördüğüm tek şey, tekrar eden eski kalıplar. Aradaki tek fark, bu kez son bir yüzyıldaki en iyi şansımızı ateşe vermenize seyirci kalmaya niyetim yok."

Penn'in dişleri birbirine o kadar sıkı kenetleniyor ki, atlayabileceklerini düşünüyorum. "Bu aynı şey değil. O aynı değil."

"Rhya değil."

Penn'in tüm vücudu ismimle sarsıldı. Yaşadığı şoku çabucak gizlese de artık çok geç. Soren onun neredeyse fark edilmeyen irkilmesini görüyor ve bunun ne anlama geldiğini hemen anlıyor. Bana bakıp "*İlginç*" diye mırıldanırken dudakları kendini beğenmiş bir memnuniyetle b k l yor.

Ona ters ters bakıyorum.

"İstediğin kadar bak." Gülüyor. "Vanora'nın gazabından kurtulmak istiyorsan bu savaşçı ruha ihtiyacın olacak."

Penn, "Başka bir şey s ylememen akıllıca olur," diye sıkıca uyarıyor.

"Neden? Gerçeği  ğrendiğinde seninle Dyved'e gitmeye o kadar da hevesli olmayacağından mı korkuyorsun?"

"Neden umursadığınızı anlamıyorum. Az önce bu işe karışmak gibi bir niyetin olmadığını söylemedin mi?" Penn cevap beklemiyor. olmadan

Soren'den gözlerini kaçırarak elini bana uzattı. "Gel. Biz gidiyoruz."

Elimi onun elinin içine kaydırmadan önce sadece kısa bir an tereddüt ediyorum. Bir anda beni Soren'den uzaklaştırdı ve sıkıca yanına sıkıştırdı. Sıcaklığı, kalın bordo pelerininin içinden bir fırın kadar sıcak bir şekilde içişıyor.

"Ateş ve Hava, yine bir arada," diyor Soren, Penn'den bana bakarak. "Eğer bu tarihin tekerrürü değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Ateş ve Hava.

Birkaç dakika içinde gerçeklik ikinci kez değişirken hâlâ şoktayım. Penn bunu hissediyor - farkındalık sarsıntımı. Hissetmeli. Ama bana bakmıyor. Soren'in çok mutlu bir şekilde yolumuza fırlattığı barut fıçısına değinmiyor bile.

Bir anda zihnimde bir düzine parça yerine oturuyor, şaşırtıcı parçalardan bir resim ortaya çıkıyor. Penn'in vücudu açıklanamaz bir iç sıcaklıkla yanıyor, sanki derisinin altında bir ateş varmış gibi. Dövüşürken kılıcı kıpkırmızı yanıyor, sanki közün içinde saatlerce dinlenmeye bırakılmış gibi. Alevler, kıvılcım verecek yakıt olmamasına rağmen mağaradaki ölü cyntroedi' yakıp kül ediyor. Dağda kontrolden çıkan orman yangını, Reaver'ları doğal olmayan bir alev dalgası içinde tüketiyor. Omzundan ok sapını çıkardıktan sonra söylediği sözler.

Çabuk iyileşirim.

Her şey mantıklı. O kadar mantıklı ki, parçaları daha önce bir araya getiremediğime inanamıyorum. Soren'in *yetmiş yıl* önce tanıdıkları önceki rüzgâr dokumacısı hakkındaki üstünkörü yorumu bile o ana kadar tam olarak algılanmamıştı. Ama Penn oradaysa... ona da olağanüstü uzun bir yaşam bahşedilmiş.

O buçukluk değil, yüksek fae.

Fae kraliyeti.

Ateş Kalıntısı.

Pendefyre'dan Soren'e, Ateş'ten Su'ya bakıyorum, nefesimi zor tutuyorum. Bana bakmıyorlar - birbirlerine çok fazla odaklanmışlar, bakışları hakimiyet için savaşmak üzere olan bir çift kurt gibi kilitlenmiş.

"İsterseniz boğazdaki geçidi kullanın," diye teklifte bulundu Soren havalı bir şekilde. "Size izin veriyorum. Bu seferlik."

Penn başını sallar. " gideriz." "Dyved dört günlük bir yolculuktur. "

Penn, "Kendi krallığının ne kadar uzakta olduğunu biliyorum," diye öfkeleniyor.

"O halde oraya giden yolda sizi ne kadar çok tehlikenin beklediğini de biliyorsunuz."

"Adamlarımın üstesinden gelemeyeceği bir şey değil."

"Onun güvenliğini riske mi atacaksın? Bunca zaman, bunca yıllık arayıştan sonra, sırf bir kanıtlamak için onu tehlikeye mi atacaksın?" Soren'in sesi sadece bir an için yükselir; her zamanki kayıtsız hafifliğiyle oldukça çelişen tek bir öfke dalgası. "Thawe Köprüsü'nü biliyorum. Seni oraya kimin kovaladığını biliyorum."

"Beni takip mi ediyorsun, Soren?"

"Bildiğiniz gibi Efnysien'i takip ediyorum." Duraksıyor. "Adamları onu gördü mü?"

Penn sessiz.

"*Onu gördüler mi?*" Soren yumuşak bir sesle gürlür. "Evet," Penn klipleri.

"Siktir."

Uzun bir gerilim ritmi var. İki adam birbirlerine bakıyor, anlamadığım bir şeyi sessizce iletiyorlar.

"Bir fae kızıyla birlikte olduğunu duyunca şüphelenecektir," diyor Soren sonunda. "Vintare'nin yarısı gibi, diye ekleyebilirim. Onu Dymmeria sokaklarında kehanetin parçalarını haykırarak dolaştırmış da olabilirsin."

"Bu gereksiz olurdu," diye mırıldandı Penn. "Onun bir buçukluk olmadığını zaten biliyor. Gücünü köprüde, bütün bir bölük askerin gözleri önünde kullandı."

Soren'in ağızından bir yemin daha patlıyor. Kısa bir süre bana bakıyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş, sonra tekrar Penn'e bakıyor. "Mükemmel. Bu tek kelimeyle mükemmel. Aferin Pendefyre. Artık asla dinlenmeyecek. Ona sahip olana kadar."

Nefesim kesildi.

Penn'in eli benimkinin etrafında geriliyor. "Böyle bir şey ."

"Efnysien'i bilirsiniz. Takiplerinde acımasızdır. Daha fazla adam gönderecektir. Onu ele geçirene kadar gelmeye devam edecek."

"Bırakın denesin. Thawe Köprüsü yıkıldı. Halatları kendim kopardım," diyor Penn kesin bir ifadeyle. "Ve sanırım Avian Boğazı'nı hâlâ güvende tutuyorsunuz." "Kuzey Toprakları'na giden başka yollar da var. Bu sadece bir mesele.

Efnysien onlardan birini bulmadan önce."

"Bana ders verme, su perisi."

Soren derin bir nefes alarak öfkesini kontrol altına alır. Ellerini küçümser bir hareketle kaldırdı. "Peki. Sana iyi şanslar o zaman. Ama eğer kırmızılı adamlar kıymetli Caeldera'na iniş yapar ve onu senden alırlarsa sakın ağlayarak bana gelme."

Penn'den kısa bir duraklama, ardından sert bir "Hoşça kal Soren."

"Görüşürüz." İki safir göz benimkilere kayıyor. "Yakında." "Buna güvenme," diye homurdanıyor Penn.

"Oh, ama yapacağım. Artık kuzeye döndüğüne göre, yaz gündönümünde Arwen'in düğün şenliklerine katılman bekleniyor. Yoksa anlaşmamıza uymak için prenslik yükümlülüklerinizi unuttunuz mu?"

Penn'den dalga dalga öfke yayılıyor. "Bu resmi devlet meseleleri içindir. Kız kardeşinizin düğününe katılmaya hiç niyetim yok."

Soren sadece gülümsüyor. Zalim, bilmiş bir sırıtış bu; midemin sinirden titremesine neden olan bir sırıtış. "Sanırım kraliçenizin bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır." Kaşları çatılıyor. "Yeni rüzgâr dokumacımız hakkında ne söyleyeceğini merak ediyorum. Enid'le ne kadar yakın olduğu düşünülürse, sıcak bir karşılama olacağını sanmıyorum."

"Dur."

"Neyi durduracaksın? Ben bir şey yapmıyorum."

"Yaptığın gibi onun duygularıyla oynamayacaksın-" Penn sözünü keser, sesi . "Tanrı aşkına, Soren. Bu bir oyun değil. Ve o Enid değil."

"Öyle olmadığını biliyorum," diyor Soren dikkatle. "Sen biliyor musun?"

Penn'in eli benimkini öyle sıkıyor ki kemiklerim birbirine sürtünüyor. Küçük bir itiraz iniltisi çıkarıyorum ve o da anında elini gevşetiyor. Soren'in gözleri sesle birlikte bana doğru kayıyor, gökyüzünü sulandıracak kadar mavi. Gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum; ta ki Penn beni fiziksel olarak çevirip ön taraftaki yürüyüş yoluna götürene kadar. Onyx, her zaman sadık, adımlarımızı gölgeliyor.

Soren arkamızdan seslenmeden önce bekleyen asker bölüğüne giden yolu yarılamıştık.

"Son bir şey daha, küçük tarlakuşu," diye mırıldanıyor adeta, en pürüzsüz taşlardan oluşan bir yatağın üzerinde su gibi akan sesiyle. "Prensese dikkat et. Öfkesi alev alev yanıyor. Uçmaya fırsat bulamadan kanatlarının kavrulduğunu görmek istemem."

Acrine Hold'u geride bırakırken arkama bakmıyorum.

Sessizlik içinde at sürüyoruz, Penn diğer bineğini bırakıp benimle Onyx'e oturuyor. Sırtıma doğru yaklaşıyor, kolu ortama öyle sıkı sarılıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Sanki bir an bile bıraksa tekrar kaybolacağımı düşünüyor.

Beni eyere kaldırıp mahmuzlayarak yola koyulmadan önce -kaba bir "Yaralandın mı?" sorusu ve ona tamamen zarar görmediğimi söylediğimde kısa bir onay mırıltısı dışında- bana tek kelime etmemişti.

Kendimi onun göğsüne bırakıyorum, vücudunun ısısı kalın mavi kadife pelerinle birlikte beni sıcak tutuyor. Derin yorgunluk beni acımasızca çekiştiriyor. Soren'le yaptığım konuşma ve ardından Penn'le yüzleşmem bana fazla geliyor.

yıpranmış bir beden ve zihin. Bugün öğrendiklerimi düzgün bir şekilde sıralayabilmem için yatağa girip bir hafta boyunca uyumam gerekiyor.

Birkaç dakika sonra yol ayrımına geliyoruz, tek rota üçe ayrılıyor. İlk yol karlı zirvelere çıkıyor, buzla kaplı bir yokuş, çıkmamamız için sessiz bir dua gönderiyorum. Dağlara yeterince doydum. İkincisi güneye doğru keskin bir şekilde ayrılıyor, birkaç alçak asker kışlasının yanından geçerek, kötü şöhretli Avian Boğazı olması gerektiğini anladığım yere - pek çok umutlu ordunun kendilerini Soren'in botheel'inin ağırlığı altında ezilmiş bulduğu o dar, kanlı geçit. Üçüncüsü kuzeybatıya gidiyor, düz, dolambaçlı bir yol, sıradağların dibindeki tarafsız bölge şeridi boyunca yılan gibi kıvrılıyor.

Üçüncüyü alıyoruz.

İkinci güneşi ufka doğru eğilmeye başladı bile. Gökyüzünde batarken onu takip ediyoruz, yolda geçirdiğimiz her saat için bir avuç içi kadar. Hızımız son derece yavaş, arkamızda düzenli sıralar halinde yürüyen yaya adamlar tarafından ayarlanan bir tıkırtı. Zirvedeki çılgın uçuşumuza hiç benzemiyor.

Ember Loncası'nın tamamı arkamızdayken, sağduyulu olma ihtimali yok. Buna gerek de yok. Eğer güç gösterisi potansiyel düşmanları korkutup kaçırmazsa, omuzlarında kılıflı kılıçlar kesinlikle kaçıracaktır.

Jac solumuzda ilerliyor ve atını sürerken alışılmadık derecede ciddi görünüyor. Uther ve Mabon diğer tarafımızı kuşatıyor, bir dizi bronz ata biniyorlar. Savaşa sürdükleri tüy ayaklı atlara ne olduğunu merak ediyorum. Umarım orman yangınından sağ çıkabilmişlerdir.

Sormak istiyorum -atlar hakkında, onları Soren'in kapısına getiren olayların dönüşü hakkında- ama merakımı yutuyorum. Gergin atmosfer boş sohbete elverişli değil. Adamların hiçbiri konuşmaya istekli görünmüyor. Gelen tehditlere karşı etrafımızı taramakla çok meşguller.

Çok yazık, çünkü dikkatimi dağıtmak işime yarayabilirdi. Kafamın içi şu anda pek de rahatlatıcı bir yer değil. En ufak bir bilgi kırıntısına bile hasret geçirdiğim haftalardan sonra, birden kendimi bu bilginin içinde boğulurken buluyorum. Düşüncelerim neredeyse omurgama yaslanan adama döndüğü kadar sık Soren'e de sapıyor.

Çok farklı mizaçlara sahip, birbirinden çok farklı iki adam. Biri çatırdayan bir öfke koru, diğeri ise anlaşılmaz, değişken bir dip akıntısı. Bu kadar şiddetle kafa kafaya vermelerine şaşmamalı. Tam bir uyum içinde göründükleri tek şey birbirlerinden hiç hoşlanmamaları.

Burada bir geçmiş var, hem de yaralı bir geçmiş. Aralarında her ne olduysa, birlikteliklerini sürdürmeye bu kadar niyetli oldukları hırçın rekabete dönüştüren her neyse, önceki rüzgar dokumacılarından biriyle ilgili gibi görünüyor.

Enid.

Bu isim zihnimin en ücra köşelerinde yankılanıyor ve o kadar çok soruya yol açıyor ki, hepsini derinlere gömmekten başka çarem yok; aksi takdirde gerçekliğe olan bağlılığımı kaybetme riskiyle karşı karşıya kalıyorum. İlerlerken dikkatimi yolun küçük ayrıntılarına sabıtlıyorum. Lig üstüne lig, saat üstüne saat.

Sonunda, yorgunluğumun üstesinden gelemeyecek kadar güçlü olduğunu kanıtladığında, merhametli bir şekilde bilinçsizliğe sürükleniyorum. Rüya görmüyorum - ne karanlık denizi ne de başka bir şeyi.

Sarsılarak durduğumuzda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ben uyuklarken tam gece çöktü. Bilmediğim bir kasabanın ana caddesindeki bir kasaba evinin avlusunu kaplayan lamba direklerinin ışığı titriyor. Etrafımda adamlar atlarından iniyor ve sökülüyor. Atlar ahırlara götürülürken toynaklar takırdıyor; kalabalık asker grubu ikişer üçer kişilik küçük kümelere ayrılırken botlar karlı kaldırım taşlarında çıtırdıyor. Adamlar eriyerek

Alacakaranlık gecede gölgeler gibi; bazıları şehrin merkezinden sızan gürültülü müzik seslerini takip ederek ön kapılardan içeri süzülüyor; diğerleri ise avlunun ve ötesindeki arazinin çevresinde nöbet tutuyor. Mabon, Jac ya da Uther'i hiçbir yerde göremiyorum.

"Uyanık mısın?" Penn kısık sesle soruyor. Kolu hâlâ ortama sıkıca sarılmış durumda.

"Uyandım."

Eylerden kayıyor, sonra aşağı inmeme yardım etmek için uzanıyor. Elleri belimde bir nefesten daha uzun süre kalmıyor. Yine de elbisemin tüllü katmanlarında, yorgun bedenimin her köşesinde onun dokunuşunu hissediyorum. Kaslarım ağrıyor, yolculuktan dolayı kaskatı kesilmişler, ama parmaklarını benimkilerle birleştirip beni yukarı çekerken itirazlarımı yutuyorum.

Evin siyah panjurları gri renkte ve her biri sıkıca sürgülenmiş - soğuğa, davetsiz misafirlere, geç saate rağmen alışveriş yapan ve sosyalleşen kasaba sakinlerinin lamba ışığının altında gezindiği sokaktaki meraklı gözlere karşı.

"Neredeyiz biz?"

"Coldcross," diyor kısaca. "Tam olarak neresi?"

"Ticaret merkezi kasaba. Llÿr, Frostlands ve Kimmerler arasındaki sınırda yer alır. Kraliyet ailesi burada ikamet eder."

Beni üç taş basamaktan ağır ahşap bir kapıya doğru götürüyor. Biz kapıya vurma mesafesine gelmeden kapı açılıyor. Eşikte bir erkek hizmetçi duruyor ve Penn'i görünce hafifçe eğiliyor. "Veliaht Prens Pendefyre. Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Her şeyi yaptık Bu sabah gönderdiğiniz kuzgunda istediğiniz düzenlemeleri yaptım."

"Teşekkür ederim, Gael."

Elimi bırakan Penn sırtımı sıkıca itiyor, böylece evin kapısından içeri adım atmaktan başka çarem kalmıyor.

"Yerleştiğinden emin ol. Atımı ve adamlarımı ayarlamam gerekiyor."

"Elbette efendim. Ama eğer isterseniz, seyisler bunu fazlasıyla yapabilirler-"

Penn çoktan uzaklaşıyor.

"Boş ver," diyor Gael parlak bir sesle ve kapıyı kapatıyor. "Gelin bakalım, Bayan..." Sesinde bir soruyla sözünü kesiyor.

Soren'in isimler ve onların gücü hakkındaki uyarısı zihnimde tazeliğini koruyor. Ona özür dileyen bir gülümseme sunuyorum.

"Adamlar bana Ace der."

Göz kırpıyor. "Pekâlâ, Bayan Ace."

"Sadece Ace yeterli."

"Ee...doğru." Neyse ki onun soğukkanlılığı benimkinden çok az sarsıcı. "şu merdivenlerden yukarı çıkarsanız, Bayan Ace..."

İki dakika sonra, evin üst katındaki oldukça geniş yatak odasında yalnızım. kilitli ve perdeler çekili, dışarıdaki dünyayı görmemi engelliyor. Izgarada kısık bir ateş yanıyor ve odayı ısıtıyor.

Mavi kadife pelerini çıkarıp gardırobun yanındaki kancaya asıyorum. şifonyer ekmecelerine bakma ve yazı masasını karıştırma dürtüsüne direnerek, köşedeki paravanın arkasına gizlenmiş ekli banyo takımını kullanıyorum. Sonra şöminenin yanındaki brokar koltuğa oturup bekliyorum.

Çok uzun süre beklemem gerekmiyor.

Penn kapıya öyle bir kuvvetle çarpıyor ki menteşeleri takırdıyor. Elinde tuttuğu heybeler, odanın içinde ilerlerken sert bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor, üzerimdeki elbiseyi inceledikçe daha da derinlere inen kesici bir bakış.

"Tanrılar," diye tıslıyor. "Onun lanet renklerine bürünmüşsün."

"Bu konuda pek söz hakkım yoktu. Ben seçmedim-"

Bana attığu vahşi bakış dilimi tutuyor. "Kurtarılmaya ihtiyacın olduğunu düşünerek ne kadar aptallık etmişim. Görünüşe göre Soren'in arkadaşlığından benimkinden daha çok keyif alıyormuşsun."

."

"Hayır mı?" Alay ediyor. "Onunla kadar samimi şaşırtıcı, gerçekten, ne kadardı? İki gün mü? Oysa neredeyse iki haftadır benimle birliktessin ve adını onun ağzından duymak zorunda kaldım."

"Penn..."

Adını söylediğimde, ızgaradaki ateş sanki biri üzerine bir fincan ispirto atmış gibi daha da yükseliyor. Gözlerim açılıyor.

Sertçe yutkunuyor, kendini kontrol etmek için mücadele ediyor. "Onun malıymışsın gibi damgalanmışken sana bakmaya dayanamıyorum."

Omurgam sertleşiyor ve oturduğum yerden yavaşça kalkıyorum. "Sen... bana *kızgın* mısın?"

Kıkırdaması mizah içermiyor. Hem de hiç. "Kızgın mı? *Kızgın* mıyım? *Kızgınlık*, hissettiklerim için çok hafif bir kelime olabilir."

"Neden?"

"*Neden?*" Alevler tekrar sıcıyor. "Seni son gördüğümde Dul Çentiği'nde güvenli bir yere doğru gidiyordun. Lanet olası Yağmacı sürüsüyle savaştım, bu sırada bir dağın yarısını yaktım, adamlarımı yakılmaktan zar zor korudum... ama bir de baktım ki sen orada yoksun. Seni hiçbir yerde bulamadım. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldun."

"Geçiş-" diye araya girmeye çalışıyorum.

Sözümü kesti. "Sonra, iki gün sonra -o zirveyi aramakla, öldüğünü düşünmekle, seni gözümün önünden ayırdığım için kendimi suçlamakla geçen iki kanlı günün ardından- en aşağılık adamdan bir haber aldım, en kötü düşmanıma bile güvenmeyeceğim bir adamdan.

-" Keskin bir şekilde nefes verir. "Ve sen hiç de ölü değilsin. Gayet iyisin. Acrine'de mışıl mışıl uyuyor, şeytanın ta kendisiyle sarayda oturuyorsun."

İki gün mü?

Gerçekten iki gün boyunca uyumuş muydum? Soren bundan hiç bahsetmedi.

Gözlerim Penn'inkileri buluyor. Gözleri dolu, adeta parlıyor. Sanki Kalıntı'nın ona miras bıraktığı güç

tehlikeli bir şekilde yüzeye yakın yanıyor.

"Bilmiyordum," diye fısıldıyorum, onu daha fazla kızdırmak istemiyorum. "Neyi bilmiyordun?"

"Herhangi biri. Kim olduğunu, nerede olduğumu, neler olduğunu..." Başımı salladım. "Oraya kendi isteğimle gitmedim ki."

Penn'in parmak uçlarından kıvılcımlar saçılıyor. Bacaklarımın etrafında uçuşan tül gibi kumaşın son derece farkında olarak geriye doğru debeleniyorum. Tahtayı yakmadan önce onları botlarıyla eziyor. Ama kükremesi, birkaç kıvılcımın endişelerimin en küçüğü olduğunu anlamamı sağlayacak kadar yüksek.

"Seni zorla mı götürdü?"

Sesini saran mutlak öfke kadar ateşli görüntüsü de ağızımı kapatıyor. Bir sonraki sözlerimi daha dikkatli düşündüm. Dyved Prensi'nin Llÿr Kralı'na karşı misilleme yapmasına neden olabilecek sözler olduğunu geç de olsa fark ediyorum. Bilerek ya da bilmeyerek bir savaş başlatabilecek sözler.

Onu kışkırtmaya mı çalışıyorsun? Soren'e daha önce sormuştum.

Eğer onu kışkırtmaya çalışsaydım, seni Hylios'a geri getirirdim, diye cevap verdi.

"Hayır, benim isteğim dışında değil. Tam olarak değil," diye Penn'i temin ediyorum, içindeki alev alev yanan öfkeyi söndürmeye hevesliyim. "Beni dağda buldu. Bitkin düşmüştüm. Devam edemeyecek durumdaydım. O... bana yardım etti."

Penn bir dizi derin nefes alır. Şömineye doğru yürüyüp avuçlarını şöminenin üzerine koyduğunda biraz daha sakinleşmiş görünüyor. Hava sıcak olmalı ama aşırı soğuktan rahatsız olduğu kadar sıcaktan da etkilenmiş görünmüyor. Omzunun üzerinden kırılğan, tek kelimelik bir emir verirken bana bakmıyor.

"Açıkla."

Ben de öyle yaptım. Onyx'i açıklıktan dörtlale gönderdikten sonra olanları anlattım. Geçitte önümü kesen ikinci Reaver grubunu. Ormandaki takiplerini. Orman yangını bastırıyordu.

Bu haber karşısında gerilir, omuzlarının hatları sertleşir. Ama ızgaradaki ateş sıçramıyor ve şöminenin üzerindeki elleri tek bir kıvılcım bile çıkarmıyor, bu yüzden hikayeye devam etmek güvenli görünüyor. Sesim sadece Kalıntıyı kullanmaya karar verdiğim anı anlatırken titriyor.

İnsan içinin dışına çıkması hissini nasıl düzgün kelimelere dökebilir ki? Gücümü ilk kez kullanmanın nasıl bir his olduğunu asla anlatamayacağım. Derim onu tutamayacak kadar ince, zihnim içimde rüzgârı kavrayamayacak kadar zayıf görünüyordu. Kadehinizden bir yudum şarap aldıktan sonra boğazınızdan aşağıya dolu bir fıçı döküldüğünü görmek gibiydi; tek bir nefes alıp ciğerlerinizi patlatacak kadar güçlü bir rüzgârla karşılaşmak gibiydi.

Onyx'le birlikte nehri geçtiğimizi anlatana kadar sözümü kesmeden konuşmama izin veriyor.

"Nehrin karşı kıyısına geçmişsin," diyor kesin bir ifadeyle. Profilini gölgeleyen kaşlarını altı adım öteden görebiliyorum.

"Evet," onaylıyorum, neden bu kadar şaşkın olduğundan emin değilim. Az önce ona içimde bir fırtına ve neredeyse beni söyledim, o da kılını bile kıpırdatmadı. Yine de basit bir dağ deresi geçişi benden şüphe etmesine neden oluyor?

"Mevsimin bu son zamanlarında nehir, zirveden tabana kadar sonsuz, buz gibi bir akıntıya dönüşüyor. Boğulmadan karşıya geçmenin imkânı yok. Hele ki su dolu bir elbiseyle, aygırın yedeğindeyken."

"Akıntının hafif olduğu dar bir viraj buldum," diye ısrar ediyorum.

"Seni aramak için bütün o kıyı boyunca at sürdüm. Böyle bir kıvrım yok."

"Belki de görmediniz-"

"Görmedim," diye katılıyor, "çünkü orada değil."

"de," diye karşı çıkıyorum, içimde bir sıkıntı kıpırdanıyor, "işte ." "O zaman sen tanıdığım en şanslı kızsın."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor. Şanslı mısın? Kendimi şanslı hissetmiyorum. Sonra tekrar... onun iddialarını reddederken bile aklım o nehre geri dönüyor. Dizlerime kadar o buz gibi suya batmış, karşıya geçmek için ilerlerken etrafımı nasıl sardığını hatırlıyorum. Beni aşağı çekmiyor, ilerlememe karşı koymuyordu. Bazen neredeyse beni ileri itiyordu. Bana yardım ediyordu.

Doğruca Soren'in avuçlarının içine.

Oradaydı. Karşı kıyıda duruyordu. Sanki beni bekliyormuş gibiydi. Sanki su beni ona ulaştırmıştı.

Karşıya geçmemi sağlamış mıydı? Ben güvenliğe doğru yol alırken, o akıntıları, hırçın akıntıları durdurmuş muydu?

Başımı sallayarak şüphelerimi kovuyorum. Doğru olsalar bile Penn'le paylaşacak değilim. Öfkesi çok ince bir ipliğe bağlı. Soren onu tamamen koparacak bıçak.

"Buna ne dersiniz deyin. Şans, inatçılık, çaresizlik... Karşıya geçmeyi başardım," diyorum usulca. "Ama bunu yapmak son gücümü de tüketti. Kıyıya yığıldım, hava kalkanım bozuldu ve bilincimi kaybettim. Bu sabah uyandığımda Acrine Ambarı'ndaydım. *Şeytanla sarayda* olduğuma inanmanıza rağmen, gerçekte siz ön kapılara gelmeden önce onun yanında bir saatten fazla zaman geçirmedim."

Gerginliğin bir kısmı Penn'in omuzlarından akıyor. Şömineyi tutmayı bırakıp bana doğru döndü. Bana doğru bir adım atıyor ve ben hiç düşünmeden geriye doğru kaçıyorum, kalbim boğazıma fırlıyor.

Dondu kaldı. "Benden korkuyorsun."

"Hayır," diye fısıldadım. "Ben sadece... Seni hiç böyle görmemiştim. Genelde çok... kontrollüsün."

"Ben... Soren, o..." Boğazı çalışıyor, kabaca yutkunuyor. "Seni orada, onun yanında görmenin bana ne yaptığını bilemezsin. Senin havanı soluyacak kadar yakın olduğunu bilmek... Sana ne yapmış olabileceğini düşünmek... Sana zamanında ulaşamayabileceğimi düşünmek..."

"Bana hiçbir şey yapmadı. Konuştuk; hepsi bu."

"Ona güvenemezsin," diyor bana, gözleri taze alevlerle tutuşarak. Bir demir ocağının derinliklerine bakmak gibi. "Seni bana karşı kıskırtmak için söylemeyeceği, yapmayacağı şey yok."

"Neden?"

"Bizim bir-" Kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "Karmaşık bir geçmiş. Sana benim hakkımda ne söyledi bilmiyorum-"

"Çok az."

Penn karanlık bir şekilde alay ediyor. "Daha iki gün önce destek için bana ulaştığın halde varlığımdan ürktüğüne bakılırsa bundan şüpheliyim."

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum. Geri çekilerek onu fark ettiğimden daha derinden yaralamışım. Bunun beni neden bu kadar suçlu hissettirdiğinden emin değilim.

Onu yaraladım mı?

O beni yaraladı!

Yalan söyleyen oydu. Kimliğini saklayan oydu. Hiçbir şey paylaşmadı; ne ortak kaderimiz, ne kehanet, ne de Soren hakkında. Kesinlikle gizemli Enid'den ve yetmiş yıl önce ona ne olduğundan da bahsetmedi.

Ona hiçbir şey borçlu değilim. Güven yok. Gerçek bir bağlılık yok. O benim koruyucum olabilir ama arkadaşım değil.

O zaman neden ona bakmak kalbini sızlatıyor Rhya?

Yersiz acıma duygularımdan sıyrılıyorum. Gerçekten önemli olan tek şey, şimdilik Penn'in uçurtmamı dünyaya bağlayan ip olması. Bu fırtına geçene kadar onun yanında, onun koruması altında kalmaktan başka seçeneğim yok.

Kendi nabzımın gümbürtüsünü görmezden gelerek, bakışlarımı onunkilerle buluşturmaya zorluyorum ve ondan korkmadığımı kanıtlamak için ileriye doğru amaçlı bir adım atıyorum.

"Penn..."

Fısıltımı duyunca tüm vücudu sarsıldı.

"Çok yoruldum. mı? Bunu anlayamıyor musun?" Sesim soru karşısında çatlıyor. "Çok yorgunum, ayakta zor duruyorum. Ve ne zaman ayağımı yere bastığımı düşünsem, ayaklarım altımdan çekiliyor."

Beni tekrar. Geçtiğimiz birkaç gün... Gücümü ilk kez kullanmam ve Anwyvn'in geleceğinin bağlı olduğu kaderli bir tetradın parçası olduğumu duymam arasında-"

"Sana söyledi o zaman. Kehanet hakkında."

Başımı salladım. "Söylemeye gerek yok, düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum."

Biraz zamana ihtiyacım var. Daha da ötesi, biraz uykuya ihtiyacım var."

Uzun bir süre bana bakıyor. "Tabii ki. Dinlenmene izin vereceğim." "Teşekkür ederim."

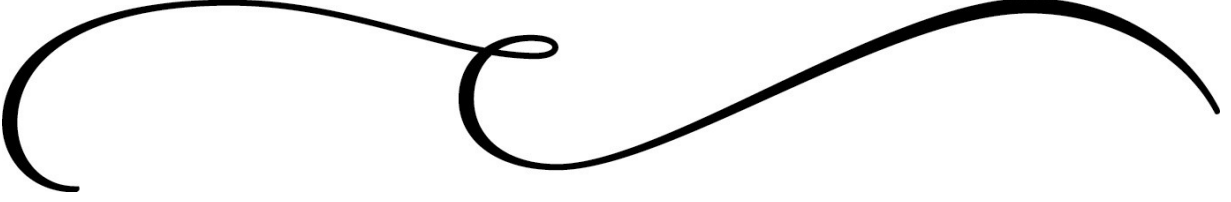
Kapıya doğru döner, eşiğin yarısında duraklar.

"Ben..." diye başlıyor duraksayarak. Pelerininin bordo kumaşının altında omuz kasları dalgalanıyor. Sanki kendini tutuyor, söyleyemediği - söyleyemediği- tüm kelimelerin gücü altında eziliyor. "Hayatta olduğu için çok rahatladım."

Bununla birlikte koridora adım atıyor ve kapıyı sert bir tıkırtıyla kapatıyor. Odamda yalnız kaldığımda, kalbimin çılgın dövmesini düzenlemek için derin nefes aldığımda, şöminenin üzerindeki ahşap şömineye zarar veren eşleşen yanık izlerini görüyorum.

İki büyük, hassas el izi şeklinde yakılmışlardır.

CHAPTER SEKİZ

Döşeme tahtalarının arasından gelen boğuk seslerle uyanıyorum. Nerede ve nasıl olduğumu hatırlamam bir anımı aldı. Buraya geldim. Bir süre tavana göz kırpıyorum, uykunun sisi dağılırken yönümü bulmaya çalışıyorum.

Derin ve rüyasız bir uyku çektim; uzun zamandır dinlendiğim en iyi geceydi. Gençleşme içimde mırıldanıyor, derimin altında bir vızıltı. Neredeyse yataktan pencereye sıçrayacaktım. Perdeleri aralayarak panjurları açtım ve gün ışığında Coldcross'a ilk kez baktım.

Tüten bacalar ve gri arduvaz çatılardan oluşan bir deniz beni karşılıyor. Kasaba evi şehrin kenarında hafif bir yükselti üzerine kurulmuş ve bana merkezi bir pazar yerinden dışarı doğru labirent gibi kıvrılan Arnavut kaldırımli sokakların en iyi manzarasını veriyor. İnsan kalabalığı çoktan orada toplanmış, dumanı tüten yiyecek tezgâhlarını inceliyor, yeni mallar için para takas ediyor.

İçimde keskin bir özlem akıyor. Çaresizce alışveriş yapanların arasına karışmak, bir süreliğine de olsa gezinme ve takas telaşında kendimi kaybetmek istiyorum. Buna fırsatım olacağından şüpheliyim. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız.

Ya da öyleydik.

Bulutlarla kaplı mavi gökyüzünde çoktan yükselmeye başlayan sabah güneşine bakarken, planlardaki değişikliğe neyin sebep olduğunu merak ediyorum. Her ne ise, bunun için minnettarım. Gecenin köründe bir yumruk darbesi ya da bir emir havlamasıyla zorla uyandırılmak yerine tamamen dinlenmiş olarak uyanma fırsatı nadir bulunan bir hediyedir.

Kapının yanındaki heybelerde giysilerimi ve -tıpkı Soren'in söz verdiği gibi- ölümcül keskinlikteki küçük hançerimi buluyorum. Ayrıca bir miktar yiyecek, Llÿrian parasıyla dolu mavi süet bir çanta, gümüş saplı bir tarak ve Acrine Hold'da giydiğim skandal yaratacak kadar şeffaf geceliğimi bulunca şaşırıyorum. Gördüğümde yanaklarım alev alev yanıyor, ama en altta saklanan yabancı eşya dikkatimi hemen dağıtıyor.

Yakından incelemek için çekerken kaşlarım içe doğru çatılıyor. Bu bir kitap. Sararmış sayfalarının durumuna bakılırsa oldukça eski bir kitap. Elimden daha büyük değil, deri kapağına garip bir sembol kazınmış: dışa bakan dört üçgen, her biri benzersiz tasarımda, karmaşık bir elmas oluşturmak için bir araya geliyor.

Tetrad.

Parmak ucum yavaşça en üstteki üçgeni izliyor. Hava Kalıntısı. Onun tanıdık ruhani niteliğini kendi çizilen izden tanıyorum. Elim kendi isteğiyle aşağıya ve hafifçe sola doğru kayarak Su Kalıntısı'nı oluşturan daha cesur kıvrımların üzerine iniyor. Dokunuşum zarif kıvrımların ve üzerinde hayalet gibi gezinirken dişlerim dudağıma gömülüyor. Aynı şeyi Soren'in göğsüne yaptığım anı hatırladıkça istenmeyen bir kızarmayla savaşıyorum.

Keskin hava girişi. Düşük şaşkınlık tıslaması.

Bu çok hassas.

Elim sanki haşlanmışım gibi gravürden geri çekiliyor. Diğer iki Remnant sembolüne kısa bir bakış attıktan sonra kapağı açıp ilk sayfayı tanıyorum. Soluk siyah mürekkeple yazılmış blok harfler parşömeni süslüyor.

KADERSEL TETRAD: ANVİYVN KALINTILARININ TARİHİ

Heyecan midemde çiçek açıyor. Bu Soren'in bana verebileceği en iyi ayrılık hediyesi. Altın para ya da renkli bir elbiseden çok daha iyi.

Cevapların hediyesi.

İçimi kemiren her soru nihayet son bulana kadar içindekileri yutmaya hevesliyim, ama pencerenin dışında akıp giden sabahın son derece farkındayım. Penn her an içeri girebilir. Elimde Llÿr Kralı'ndan gelen bir hediyeyle beni görünce nasıl tepki vereceğini kim bilebilir? Başlık sayfasından fazlasını okumaya fırsat bulamadan kitaba el koyabilir. Son zamanlardaki yanıcı tepkileri göz önüne alındığında, tüm kitap alevler içinde kalabilir, işe yaramaz küllere dönüşebilir.

Cevaplar için biraz beklemek gerekecek.

Kitabı heybenin derinliklerine geri sokuyorum ve üzerini tüllü mavi geceliğimle örtüyorum, rahatsız edilmeyeceğimden emin bir zamanda onu incelemek için bir fırsat bulacağıma dair kendime söz veriyorum.

Dyvedikaçınmak için mavi gossamer elbise yerine kırmızı elbisemi ve sağlam botlarımı giyiyorum. Eteklerimin kırıışmış kıvrımlarını silkelediğimde, bir şey takırdayarak yere düşüyor. Oymalı ahşap düdük. Penn onu bana verdiğinden beri bir ömür geçmiş gibi geliyor. Deri kordonu başımın üzerinden geçirmeden önce uzun bir süre elimde tutuyorum.

Sesleri takip ederek merdivenlerden inip evin arka tarafına doğru ilerliyorum. Resmi oturma odası boştu. Onun yerine mutfakta, rustik ahşap bir masada toplanmışlar: Mabon, Uther, Penn, Jac ve dünkü yolculuktan tanıdığım iki kişi daha. Ben eşikte belirdiğimde tüm konuşmalar kesiliyor.

"Günaydın," diyorum kıpırdanmamaya çalışarak.

"Orada öylece durma, Ace." Jac bana geniş geniş sırtıyor.
"Otursana."

Karşılığında zayıf bir gülümsemeye Mabon'un yanındaki boş tabureye doğru ilerliyorum. Otururken, kel kafasının sağ tarafına, kulağının hemen arkasına yapıştırılmış bandajı fark ediyorum. Gece yarısı tenine karşı bembeyaz duruyor.

"Sen iyi misin?" Nefes

nefese kaldım. "Turp

gibiyim."

"Ne oldu?"

"Yağmacılar," diye mırıldanıyor lanet okur gibi.

Uther'in önüne dumanı tüten bir kase yulaf ezmesi koymasıyla başka sorularım kesildi. Masadan kalktığını bile görmemiştim.

"Teşekkürler, Uther."

Yerine otururken bana göz kırpmıyor. Ben hala Penn'e bakmadım. Bakışlarım onun yanından masanın diğer ucuna doğru kayıyor. Orada oturan adamların ikisi de Kor Loncası'nın yüksek rütbeli üyeleri, bordo tuniklerinin üzerindeki rütbelere bakılırsa. Bana bakışlarına bakılırsa, varlığımdan da pek hoşnut değiller; tıpkı evinize girmiş ve ilk fırsatta yok edilmesi gereken işgüzar bir böcek gibi.

"Yulaf lapasında bir sorun mu var?" Onlara burnumu kıvrarak soruyorum.

İki adam da şaşkınlıkla gözlerini kırpmıyor.

"Sadece, şu anda bana bakış bakılırsa, içine bir şişe patlıcangiller düşünüyorum. Ve eğer öleceksem, son yemeğimin yulaf lapası olmamasını tercih ederim." Yüzümü buruşturuyorum. "En azından bana bir parça domuz pastırması ver. Bir omlet. *Yenilebilir* bir şey."

Jac, Mabon ve Uther alçak sesle kıkırdarlar. Adamlardan biri - gevşek siyah saçlı ve asık suratlı olanı - tek kelime etmeden kalkıp gidiyor. Saçları neredeyse benimki kadar sarı olan meslektaşları taburesinde hafifçe öne doğru eğiliyor ve bana dikkatle bakıyor.

Ben de ona bakıyorum.

"Zehir bir kadının silahıdır," diyor sonunda. "Eğer seni öldürmeye karar verirsem, bunun geldiğini göreceksin."

"Gözlerimi senin yanında kapalı emin olabilirsin." Yakışıklı yüz hatlarını incelerken başımı eğiyorum. "Böyle bir yüzle büyük bir fedakârlık sayılmaz, gerçekten."

Dudakları seğiriyor. "Ben Cadogan."

"Seninle tanıştığım memnun oldum Cadogan derdim ama yalan söylemeyi sevmem." Bununla birlikte kaşığımı alıp yulaf lapama yumuluyorum.

Masada belirgin bir sessizlik var. Sessizliği bozan Cadogan'ın kahkahası, dinmesi birkaç saniye süren erkeksi bir eğlence korosunu başlatıyor.

Herkes durduğunda Cadogan, "Ağzı laf yapıyor," diyor. "Ondan hoşlandım."

"Onu bir de görmelisin," diyor Jac. "Aşık olacaksın."

Penn'in alçak sesle, alaycı olmayan bir homurtu geliyor. Görmezden geliyorum ve gözlerimi tam oturan Jac'e dikiyorum. "Kendi yansımandan başka bir şeyi sevebileceğinin farkında değildim."

Mabon homurdanıyor.

Jac elini kalbinin üzerine atar. "Beni yaraladın, Ace."

Bir kaşık daha yulaf lapası alıyorum. Aslında o kadar da kötü değil.

"Bu arada..." Uther'in gri gözleri güven doludur. "Gower'a aldırmayın. O bir savaşçı bedeninde seksen yaşında bir huysuz."

"Sanırım Gower ben geldiğimde masadan kaçan adam?"

Uther başını sallar.

Jac, "Şimdiden yola koyulmak istediği için burnu bir karış havada," diye söze karıştı. "Adam dizginlerini ya da sikini tutmadığı zaman elleriyle ne yapacağını bilmiyor."

"Neden bu kadar geciktin?" Kaşığımı kâsem dibine sürtüyorum. "Günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağımızı sanıyordum."

Sessizlik tekrar çöküyor. Herkes birden gözlerini benden kaçırıyor.

Kaşlarım kalktı. "Ne oldu? Neden hepiniz bu kadar sessizsiniz?"

Penn cevap veriyor, sözleri alçak bir gümbürtüye dönüşüyor.

"Dinlenmen gerekiyordu."

Başım ona doğru dönüyor. "*Benim yüzümden* mi geciktin?" Başını sallıyor.

Tanrılar.

Otuz eğitilmiş askerden oluşan bir bölük, ben güzellik alabileyim diye elleri üzerinde oturuyordu. Gower'ın benden nefret etmesine şaşmamalı. Ben de kendimden nefret ederdim. Mahcubiyet göğsümde fıçı gibi patlıyor. Sarsılarak ayağa kalkıyorum, kaşık şangırdıyor. "Pelerinimi almak için sadece iki dakikaya ihtiyacım var, sonra gidebiliriz-"

"Otur."

Penn'in emriyle ağızım kapandı. "Ama-" "*Otur.*"

Oturuyorum.

"Kahvaltınızı bitirin. Dyved ile aramızda üç tam günlük yol var. Gücünüze ihtiyacınız olacak."

"Sürmeye hazırım."

"Güzel. Ama gücüne bu yüzden ihtiyacın olmayacak. Daha sonra Acrine Hold'da geçirdiğin zaman hakkında konuşacağız. Detaylı olarak."

Oturduğu yerden kalkıp adamlarına başını salladıktan sonra tek kelime etmeden odadan çıkarken gözleri iki kor halinde, için için yanıyor.

Jac, Cadogan, Mabon ve Uther Dyved'e hangi yoldan gideceğimiz hakkında hafif bir sohbete dalmışken kendimi yulaf lapamın kalanını yemeye zorluyorum. Ama bir zamanlar lezzetli olan yulaf ağızda çamur gibi, pütürlü ve tatsız.

COLD CROSS üç gün boyunca gördüğümüz son medeniyet parçası. Yavaşça batıya doğru ilerliyor, Kimmerlerin tabanı boyunca karla kaplı ovaları ile bitişik

Frostlands. Dyved ve Ll yr arasında tampon görevi gören küçük krall  a geçmiyoruz. Geçmek gibi bir arzum da yok - anlatabildi im kadariyla orası , misafirperver olmayan bir buzul parçası. Jac'e insanların ekecek tarlaları ya da bakacak ekinleri olmadan orada nasıl hayatta kalmayı ba ardıklarını sorduğumda yüzünü buru turuyor ve "Kuzey Denizi'ndeki her kıyı parçasına tecavüz etmek, ya malamak ve talan etmek için kullanabilece iniz bir akıncı gemisi filonuz varken hiçbir şey yeti tirmenize gerek yok" diyor.

Ondan daha fazla detay vermesini istemiyorum.

Geceleri yolun hemen dışındaki açıklıklarda kamp kuruyor, kamp ateşinde ak am yemeği pi iriyor ve yıldızların altındaki yataklarda uyuyoruz. Genellikle adamlardan biri bir ocarına ya da lavta çıkarır ve biz yemek yerken bir ezgi  alar. Yemekten sonra ara sıra oldukça hararetli geçen ama her zaman kan dökülmeden sona eren fikir tartışmaları ve bilek g re i maçları oluyor. Bunun dışında yoldaki hayat oldukça sıkıcı; tehlikeden uzak, yavaş ve monoton bir yürüyüş. Aslında yolculu umuz sırasında kar ıla tı ım en korkunç düşman benimle aynı eyeri paylaşıyor.

Yoldaki ilk gün Penn'in bana doğru bir homurtudan fazlasını söylemeden geçtikten sonra, düşmanın pençesinde geçirdiğim zaman hakkında beni sorgulama niyetini unuttu unu düşünüyorum - umuyorum-. İlk gece yemeğe oturdu umda gardımı d   rmeye ba lamı ım. Uther'in ikramı olan tav an etini, Mabon'un benim için sessizce doldurduğu iki fincan sert bal lik r yle indirdikten sonra, gardımı tamamen indiriyorum.

Bu bir hata.

Ama meraklı erkek gözlerinden ve keskin ayarlı kulaklardan uzakta, sık çalılıkların arasında bir anlık mahremiyet için alacakaranlık geceye doğru kaçarken bile onu öyle biri olarak tanımıyorum. Çok uzakla mamaya ya da çok uzun süre uzak kalmamaya dikkat ediyorum.

 enem kocaman bir esnemeyle kırılıyor, göz kapaklarım  rslerden daha ağır, dikkatim yata ıma ve beni bekleyen uykuya sabitlenmiş halde kampa geri dönüyorum. Neredeyse yerimden sıçrayacaktım ki

On adım ötemdeki gölgelerin arasından devasa insan biçimli bir form eriyor.

"Tanrım!" Elimi çarpan kalbimin üzerine bastırıyorum. "Beni korkuttun ve erken bir mezara götürdün."

Penn bana doğru yürüdü, öfkeyle bakıyordu. "Burada yalnız olmamalısın." "Bazı şeyler vardır ki izleyici gerektirmez." Benim yanakları pembeleşti. "Ayrıca düdüğü de getirdim."

Gözleri bedenimden aşağı sarkan deri kayışa takılıyor. Üç kısa adımda aramızdaki mesafeyi kapattı; bir diğerinde yumruğunu düdüğün üzerine kapattı, o kadar sert ki tahta gıcırıyor.

"Peki," diye soruyor alçak bir tehditle, "başın derde girdiğinde onu kullanmazsan ne işe yarar?"

"Ne?"

"Bu lanet olası bir moda aksesuarı değil." "Bunu biliyorum!"

"Gerçekten mi? Çünkü tarih aksini gösteriyor." "Nasıl yani?"

"O gün dağda, Widow's Notch'a çıkamayacağını an anda kullanmalıydın! Başının dertte olduğunu anlardım. Senin için gelirdim."

"Ve bir çift kulağı olan her Yağmacı da öyle!"

"Onları halledebilirdim. Aslında hallettim de." "Ateşin halletti demek istiyorsun."

Sesimdeki suçlayıcı nota karşısında gözleri kısılıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Düdüğü hâlâ elinde tutuyor, parmakları deri kordonu boğazımdaki bir tasma gibi büküyor.

"Çığlık attıklarını duydum," diyorum açıkça, nabzımı kontrol altına almaya çalışarak ve başarısız olarak. "Alevler onları sardığında, öldüklerini duydum. Daha önce de insanların öldüğünü duymuştum. Genç adamların, yaşlı adamların. Ateşten, keskin düşüşlerden ve her türlü hastalıktan. Ama o Reaver'ların saldıgınız cehennem onları yakaladığında attıkları çığlıklar gibi çığlık atan bir adam hiç duymadım." Hatırladıkça ürperiyorum

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. "Korkunçtu. Doğal değildi. Ateş böyle hareket etmez. Böyle bir *açlıkla*."

"Orada olmaman gerekiyordu," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Tanık olmak için orada da olmasam da yine de oldu."

"Ve?" Alay ediyor. "Bize çok daha kötüsünü yapabilecek barbar Fae düşmanı bir klan için  z lmemi mi bekliyorsun? Kulaklarımızı kesip mücevher gibi boyunlarına asarlar mıydı? Acı o kadar büyük olana kadar bizi demirle delerlerdi ki, onlar ölmeden çok önce ölmek için yalvarırdık?"

Solgunum. "I..."

"O açıklıkta ne gördüğünü çoktan unuttun mu?"

Jac'in birliğine ne yaptılar?"

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum. Unutmadım. Yaşadığım sürece asla unutmayacağım.

"İşi uzatmayı seviyorlar," diye devam ediyor. "Yakaladıkları son birkaç askerimiz... Tüm detayları anlatmayacağım ama kadarını söyleyeyim, onları bulduğumuzda cenaze törenleri için ailelerine geri götürecek kadar bile kalmamıştı." Kaşları  atıldı. "Hayır,  z lm yorum. O katil kan tutkunları sürüsünün alevlerimin altında acı içinde kıvranarak öldüğünü bilmek uykularımı kaçırmayacak. Bu bilgiyle daha da rahat uyuyacağım. Keşke kendim duyabilecek kadar yakın olsaydım.  ığlıkları bana ninni gibi gelirdi."

Acımasız sözleri kadar, bu sözleri s ylerkenki yıpratıcı tondan da irkiliyorum. Nefeslerim hızla geliyor; sesim titriyor. "Beni bir canavar olduğuna ikna ederek korkutup boyun eğdireceğini mi sanıyorsun?"

"Aleve h kmedebildiğimi öğrenmeden çok önce benim bir canavar olduğumu düşünüyordun."  ne doğru eğilerek yüzünü bir el mesafesi kadar yakınıma getiriyor. Bunu yaparken, deri kordona baskı uyguluyor ve beni yerinde tutuyor, böylece ondan geri  ekilemiyorum. "Bu doğru değil mi?"

Yalanlamam yok. Thawe Köprüsü'n  kesip geçen adamları öldürdükten sonra gerçekten de canavar demiştim. O zaman, o

değerlendirmemden rahatsız olmamış gibiydi. Şimdi ona baktığımda, kayıtsızlığının bir maske olduğunu ve gerçek duygularını, kimliğini gizlemek için sık sık taktığı miğferden daha etkili bir şekilde koruduğunu fark ediyorum. Bunun altında başka bir şey var, neredeyse çok yakından korktuğum bir şey. Beni kalbimden vahşi bir çaresizlik.

"Ne düşündüğümü umursamadığını sanıyordum," diye fısıldıyorum; sesim sert, gözlerim onunkilere sabitlenmiş, kalbim normal hızının iki katı hızla çarpıyor.

Bir an sessizlik oluyor. İçinde, ağzıma düşerken bakışlarında gördüğüm olasılığın aynısını tadıyorum, kordondaki baskı bir ton artarken boynumda hissettiğim olasılığın aynısı beni daha yakına çağırıyor.

Neredeyse bir
meydan okuma.
Neredeyse bir
cesaret.

Kaçan taraf olmayı reddederek kabul ettiğim bir şey. Bu sefer değil. Birkaç santim geri çekilerek yüzümü onunkine o kadar yaklaştırıyorum ki burunlarımız neredeyse çarpışacak. Mesafe daraldıkça gerilim artıyor, haince bir al-ver. Dudaklarımız o kadar yakın ki, her nefesi paylaşıyoruz. İkimizden biri en ufak bir hareket yapsa -ben ayaklarımın üzerinde yükselsem, o yüzünü biraz daha aşağı eğse- artık kavga etmiyor, çok daha farklı bir şey yapıyor olacağımızın baş döndürücü bir şekilde farkındayım. Bırakın , düşünmeye bile olmadığını söylediğim bir şey.

Ve yine de... o an devam ettikçe omurgamdan aşağıya inen arzuyu inkar etmek yok; midemin çukurunda duman gibi dönen cazibe dalgasını bir kenara itmek yok - yakalanmasına izin verilirse şüphesiz her şeyi tüketen bir cehenneme bir yangının ilk uyarı işareti.

Sonunda kımıldayıp o küçük uçurumu kapattığında kalbim küt küt atıyor. Dudakları benimkilere değişiyor, bir kelebeğin kanat çırpışı kadar hafif.

Öpücük değil.
Birinin gölgesi.

Dudaklarıma fısıldadığı her kelimeyi kulaklarıma ulaşmadan çok önce hissediyorum.

"Umursamamak için *her şeyimi* verirdim."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, o gitti. Ağız benimkinden ayrılıyor, düdüğü bırakıyor ve saf acı bir kahkaha atarak dönüyor. Beş adım ilerleyişini izlerken nabzım hızla atıyor. Nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerimi yeterince oksijenle dolduramıyorum. Her nefes alışım titrek ve sığ. Duygularım karmakarışık bir yumru gibi boğazımda düğümlenmiş, kafa karıştırıcı kadar çelişkili de. Pişmanlık ve rahatlama. Gerçekleşmemiş arzu ve inkar edilemez hayal kırıklığı.

Umursamamak için her şeyimi verirdim.

O zaman ikimiz varız.

Sanırım ortadan kaybolacak, ormana doğru yürüyecek ve beni karanlıkta yalnız bırakacak. Ama durdu. O da ağır ağır nefes alıyor gibi görünüyor, her nefesi sırtının genişliğini sarsıyor. Kendini tekrar kontrol altına alıp, kılıcını savurmak ve atını yönlendirmek için kullandığı aynı soğukkanlılıkla duygularının nadir ihlalini kitlemeden *önce*, bir, *iki*, *üç*, zor nefeslerini sayıyorum.

Bir an için ikimiz de tamamen sessiz kaldık. Sadece tepemizde uçan bir baykuşun cılız çığlığı gecenin sessizliğini bozuyor. Sonunda tekrar konuşabilecek duruma geldiğimde, Acrine Ambarı'ndan ayrıldığımızdan beri aklımı kurcalayan bir soru soruyorum.

"Neden bana bir Remnant olduğunu söylemedin? Benim gibi olduğunu?"

Yüzünü bana dönmüyor, gölgelerle konuşuyor. "Bir fark yaratır mıydı? Bana şimdi güvendiğinden daha fazla güvenir miydin?"

"Belki."

"Bundan şüpheliyim."

"Güven bir yerden başlamalı. Ama sen bana etmem için hiçbir şey vermedin. Sözde düşmanıyla geçirdiğim bir saat içinde, haftalardır senden öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim."

İnen sessizlik o kadar nefesimi göremediğime şaşıyorum. "Yani Soren'e benden daha çok güveniyorsun, mi?"

"Ben öyle demedim-"

Etrafında dönüyor ve bana ters ters bakıyor. "Pahalı bir elbise ve birkaç tatlı seni kendi tarafına mı çekti? Görgülü tavırları ve kaliteli şaraplarıyla seni bu kadar kolay mı kazandı? Seni bundan daha akıllı sanırdım."

"O beni kazanmadı; ben bir ödül değilim."

"Ama onun boş sözlerine benim eylemlerimden daha çok inanıyorsun." Alay ediyor. "Belki de Efnysien'in adamlarından canımızı zor kurtararak kuzeye kaçarken seni şımartmak için zaman ayırmalıydım. Belki de yarı ölü cesedini ovalar ve buz tarlaları boyunca taşıırken daha nazik davranmalıydım. O zaman Soren'e körü körüne gösterdiğin şüphenin aynısını bana da gösterebilirdin."

Çenemi daha yukarı kaldırıyorum. "Kör ya da değil, ona hiç güvenmiyorum. Onun tehlikeli olduğunu biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Savaş hikayelerini duydum-"

"Bu hikayeler onun suçlarının sadece bir kısmı." Ses tonu kırılğan. "Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Ne yaptığı hakkında. Döktüğü kan hakkında. Mahvettiği hayatlar. Midlands'a ulaşan fısıltılar onun gerçek doğasının zayıf, seyreltilmiş bir ölçüsüdür. Sadece dalkavuklar ve ahmaklar böyle bir adama biat eder. Siz de kendinizi o saflarda mı sayıyorsunuz?"

"Hayır!"

"O zaman bağlılığın nerede yatıyor?"

"Kendimle!" Sesim sertçe yükseliyor. "Soren'e güvenmekle aptallık edeceğimi söylüyorsun. Bana güvenmem için hiçbir neden vermemişken *sana* güvenmekle ne yapmış olurum?"

"Seni bunca zaman hayatta tutmanın bir anlamı yok sanırım."

"Bunu yapmak için nedenlerinizi paylaşmadığınız sürece olmaz. Ve kendinizi nazik bir kurtarıcı gibi göstermeyin. Beni hayatta tutmuş olabilirsiniz ama bunu hissedilir bir isteksizlikle yaptınız."

"*Nazik kurtarıcı.*" Acı acı gülüyor. "Soren öyle mi görünüyor? Elbette öyle, sınırlarının ardında güvende. Sadece kendisine fayda sağlamayan hiçbir şey için boynunu riske atmaz." Sesi hırıltıya dönüşür. "Bir kalenin içinde oturarak beyefendi olmak kolaydır. Eld'in ordusunda gizli görevdeyken kesinlikle böyle bir *kibarlığın* avantajına sahip değildim. Savaş alanında dizlerime kadar cesetlerin içindeyken saray terbiyemi sürdürme lüksüne sahip değildim."

İrkildim.

Onu görür ve gözlerindeki yakıcı öfke biraz azalır. Derin bir nefes alarak öfkesinin bir kısmını dizginlemeyi başarır. "Ne istiyorsun? Bir özür mü?"

"Hayır," diyorum, her ne kadar bir yanımdan bundan memnun olacak olsa da. "Geçmişte yaptıkların beni gelecektekilerin yarısı kadar bile ilgilendirmiyor." Gözlerimi ona dikiyorum. Yüzü bana yarı dönük, bir elini ağacın gövdesine dayamış. "Dyved'de benim için ne planlıyorsun?"

"Yakında kendin de göreceksin."

"Tutsak mı olacağım?"

"Bir *tutsak* mı?" Başı inançsızlıkla sallanıyor. "Tanrılar, ciddi olamazsın. Seni kurtarmak için harcadığım onca çabayı -defalarca- sırf seni tutsağım yapmak için mi harcadım?"

"Eğer bir mahkum değilsem, neyim ben?"

"Sen yüzyılı aşkın bir süredir çözmeye çalıştığım bulmacanın bir parçasısın."

Yavaşça göz kırpiyorum. "Yani amacın Soren'in bahsettiği kehaneti gerçekleştirmek mi? Dengeyi sağlamak için mi? Yoksa..."

"Ne mi?"

"Senin... Şey, uzun zaman önce olan bir şey yüzünden duyduğun suçluluk duygusunu yatıştırmaya çalıştığını söyledi." Keskin bir nefes çekerek, Penn'den dalgalar halinde gelen gerilime rağmen devam için kendimi zorluyorum. "Önceki rüzgâr dokumacısıyla ilgili bir şey. Enid ile."

Penn'in parmaklarının altındaki ağaç kabuğu yanmaya başlar. Elini hızla geri çekip sıkıca yumruk yapıyor. "Bunu tartışmanın ne yeri ne de zamanı." diye mırıldanırken gözlerini kararmış ağaç gövdesinden ayırmıyorum.

Uzaklaşmaya başladı.

"*Güven.*" Kelime çınladı ve onu olduğu yerde durdurdu. "Her şey burada başlıyor, Penn. Nedenlerini sorgulamayı bırakmamı mı istiyorsun? Bana bir sebep ver."

Yalvarmaya en fazla bu kadar yaklaşabiliyorum. Sesimdeki yalvarış, taşan öfkesinin altında bir yerlerde kaydedilmiş olmalı, çünkü çekip gitmiyor. Benimle yüzleşmek için döndüğünde omuzları kaskatı kesilmişti. Aramızdaki on adım hem çok geniş hem de çok yakın geliyor.

"Sor o zaman," diyor açıkça. "Sorularınızı sorun."

"Kimdi o?"

"Bildiğiniz gibi bir Hava Kalıntısı."

"Onun ne olduğunu sormadım. *Kim* olduğunu sordum."

İfadesi boş, tüm duygular dikkatle kontrol altına alınmış. "Onu yetmiş yıl önce Lumen Gölü yakınlarındaki bir şehirde buldum. Şimdiki Westlake, gerçi o zamanlar başka bir adı vardı. Başka bir kral. Orada bir lordun kızı olarak doğmuş. Babası bir ölümlüye göre bilge biriydi. Anwyvn'in tarihini okumuş, topraklarına yayılan yavaş hastalığı görmüştü. Bu yüzden, karısı göğsünde garip bir işaret taşıyan bir bebek doğurduğunda... başkalarının yapacağı gibi yeni doğanı dışarı atmadı." Derin bir nefes alır. "Bir buçukluğu barındırmanın cezası ölümdü. Ama onun kehanetin çocuğu olduğunu biliyordu. Ona *ruh* ya da can anlamına gelen Enid adını verdi, çünkü daha ilk nefesinde ruhunu harekete geçirmişti. Ve on altı yıl boyunca onu güvende tutmak için elinden geleni yaptı."

Hiç bu kadar çok konuştuğunu duymamıştım. Herhangi bir kesintinin sözlerinin büyüsünü bozacağından korkarak hareketsiz ve sessiz duruyorum.

"Ancak Midlands'da kıtlık ve veba yüzünden hoşnutsuzluk arttı. Ve bununla birlikte doymak bilmez bir şiddet. Savaşlar şiddetlendi, krallar

Birbirlerini öylesine hızla gasp ediyorlardı ki, adlarını tarihe yazmaya değmezdi."

Eli onlara *kâğıttan krallar* diyordu. *Egemenlikleri kolayca çizildi Dışarı.*

"Kanlı bir dönemdi," diye devam ediyor Penn. "Tehlikeli bir zamandı herkes için, ama özellikle Fae'ler için. Özellikle de bir Remnant için. Enid tüm hayatını o malikanede kilitli olarak geçirdi, onu gördüğü anda öldürecek bir dünyadan saklandı. Hiç dışarı adım atmadı, hiç gülmedi, oynamadı ya da çocuk olmadı. Kitaplar onun hapsedilmekten tek kaçıyordu. Yine de yeterli değildi. Hizmetçiler konuşur. Babasının konumu bile fısıltıları sonsuza dek durduramadı."

Midem önsezilerle dolup taşıyor.

"Dedikodular yayılmaya başladığında, onları durdurmak mümkün değildi. Değişken bir kızın lordun çatısı altında yaşadığını, doğumda gerçek çocuğuyla değiştirildiğini söylediler. Fae hilesi iş başındaydı. Ve o, onu sevdiği için bir aptaldı. Kendi evindeki gerçeği görmeye uygun değil. Küçük derebeyliklerini yönetmeye uygun değil." Çenesinde bir kas sışradı. "Kasaba halkı meşaleleri ve dirgenleriyle yaklaşıırken, kralın askerleri işi bitirmek için at sürerken onu dışarı çıkardım."

"Ailesi mi?"

"Katledildi. Malikanedeki herkes, bulaşıkçı hizmetçilere kadar. Tazıları bile öldürdüler."

Boğazım düğümleniyor, kelimelerim korkudan boğuluyor. "Peki ya Enid?"

"Onu kuzeye getirdim. Dyved'e. Sonunda da Llÿr'a." Penn'in sesi düz, yüzü ifadesiz. Gözleri bile normal ateşinden arınmış, sanki bunları konuşmak öylesine bir kontrol gerektiriyor ki, duygularını bir mengenenin içine hapsetmekten başka çaresi yok. "Soren'le aramızın açık olmadığı bir zaman vardı. Biz sadece müttefik bile değildik. Biz..."

"Arkadaştınız," diye bitirdim. Ben de öyle tahmin etmişim. Onlarınsı küs düşmanlar arasındaki bir kan davası ya da tanıdıklar arasındaki bir anlaşmazlık değil. Böylesine kalıcı bir kin ancak beslendiği için mümkündür.

yıkılmış bir dostluğun yakıtı üzerine. Çünkü nefret, zehre dönüşmüş sevgiden başka nedir ki?

Penn bana bakıyor, uzun bir süre oyalanıyor. Bundan sonra söyleyeceklerini özellikle paylaşmak istemediğini hissediyorum. "Anlamalısın, tüm Kalanlar arasında var olan belli bir... bağ... var. Beğenin ya da , birbirimize bağlıyız."

Kaşlarım kalktı. "*Bağlantılı* derken neyi kastediyorsun?"

"İçsel bir uyumluluğu paylaşıyoruz. Ortak bir enerji. Bunu bir kan bağı ya da aile bağı gibi düşünün, sadece daha derin, çünkü bu bağlantı asla gerçekten koparılamaz. Bizler aynı kırıya , sonsuza dek sadece diğerlerinin sağlayabileceği bir denge arayan dört ağırlıklı teraziyiz. Bağımsız ama geri dönülmez bir şekilde bağlıyız."

Soren'in kitabının derisine kazınmış süslü tetrad sembolünü düşünüyorum - tek tek ama birbirine kenetlenmiş dört üçgen. "Soren'le aranızdaki ilişki böyle mi?"

Sertçe başını
sallıyor. "Peki
Enid'le?"

"Evet." Duraksıyor. "Ve, sadece tahmin edebiliyorum, bu yüzden seninle olacak."

İnanamayarak başladım. "Soren'le birlikteyken hiçbir... bağlantı hissetmedim."

"Kendi güçlerini daha yeni yeni anlamaya başladın. Karanlıkta tökezliyorsun, gölge ile geceyi ayırt edemiyorsun. Zamanla görüşün alışacak ve uyum sağlayacak." Gözleri benimkileri tutuyor. "Bunu şimdi benimle hissediyor ?"

"Hissetmek... tam olarak ne?"

"Enerji. Bizi birbirimize bağlayan görünmez bir ip gibi. Bizi birbirimize bağlıyor."

"Ben..." Başımı sallıyorum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki düşündüklerimi duyamıyorum. "Emin değilim."

Aramızdaki mesafenin bir kısmını kapatıyor ve yumuşak bir sesle, "Gözlerini kapat," diyor.

Tereddüt ediyorum.

"Güven" -göğsünden benimkine doğru eliyle işaret ederek az önceki ifademi bana yineliyor- "iki yönlüdür."

Gözlerimi kapatıyorum.

"Güzel." Yaklaştığını duyuyorum. "Şimdi sakın nefes al. Burnundan al, ağzından ver. İşte böyle. Yavaş ve sabit. Nabzını hisset. Her kalp atışına odaklanın."

Dediğini yapıyorum, kalbimin kaburgalarımın çarpması dışında her şeyi geliyorum. Sonunda kalbim çılgınca ve panik içinde atmaktan yavaşlayıp tekdüze bir ritme dönüşüyor.

"Güzel," diyor Penn. Şimdi daha da yakın, sesi sadece bir kol boyu uzakta. "Hazır olduğunda, duyularınla uzan."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Kaç duyunuz var?"

Küçük bir çocuğun bile cevaplayabileceği bir soru. "Beş."

"Yanlış."

"Görme, koklama, tatma, dokunma, duyma. Bu beş eder."

"Bir tane daha var," diye karşı çıkıyor. "Sadece onu nasıl kullanacağını öğrenmen gerekiyor."

Eli elbisemin kumaşına iniyor, tam da Remnant'ımın üzerine. Bir nefes çekiyorum. Parmaklarının sıcaklığını hissedebiliyorum, onun sıcaklığı her zaman izimden gelen soğukluğa keskin bir tezat oluşturuyor. Kalp atışlarımı sabit tutmak için çaba sarf ediyorum.

"İşte," diyor, biraz daha baskı uygulayarak. "Bu senin gücünün merkezi. Hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum. Hissediyorum. O soğuk

karıncalanma, içimde kıvrılıyor. "Nasıl bir his?"

"Sanki... sanki içimde dönen bir fırtına var," diye açıklıyorum duraksayarak. "İşaretim o fırtınanın gözü. Kaosla çevrili tehlikeli bir durgunluk noktası."

"Dinginliğe odaklanın. Kaosu dışarıda bırakın. Merkezinizi bulun."

İçimdeki fırtınayı hayal etmeye çalışıyorum. Zihnimde, suyun üzerinde hızla ilerleyen bir kasırga görüyorum, bulutlar dönüyor ve

artan bir şiddetle dönüyor, dalgalar her kabarışta beyazlaşıyor. Ve merkezde bir göz.

Sakin

ol.

Güzel

.

İçeride.

Yüzey bir cam gibi durgun, gökyüzü masmavi. Bulutlar uzak bir gümbürtüye dönüşene, rüzgar bir esintiye dönüşene ve sonra tamamen kesilene kadar ona konsantre oluyorum. Etrafımdaki deniz serin bir banyo suyu gibi hissedene kadar.

"Oradayım," diye nefes alıyorum, süzülüyorum. "Merkezdeyim."

"Duygularınla uzan. Fırtınanın altına. Kaosun ötesine. Başka ne hissediyorsun?"

"Hiçbir şey yok. Hiçbir şey

yok." "Hiçbir şey yok. Daha

dikkatli bak."

"Orada..." Sakin suları arıyorum, onu görene kadar neyi aramam gerektiğini bilmiyorum. Hissedene kadar. Sükûneti bozan belli belirsiz bir dalgalanma. "Bekle. Başka bir şey var."

Ve var. Görünmez bir akıntı gibi, beni ileriye doğru çekiyor. Zihnimin serin dalgaları arasında bir yeraltı kaplıcası kadar sıcak. Bir sonbahar rüzgârında yanan kestanelerin kokusu gibi çağırıyor. Duyularımı takip ederek ona doğru süzülüyorum. Bilincimin sınırlarını zorlayarak gözlerimi açıyorum ve kaynağa bakıyorum.

",," diye mırıldanıyorum şaşkınlıkla. "*Seni...* hissediyorum."

Şaşırtıcı derecede yakınımda. Gözleri canlı bir alev gibi benimkileri yakıyor. "Nasıl hissediyorum?"

"Soğukta geçen bir günün ardından sıcak bir yudum çay gibi." Aramızdaki akımı test ediyorum, keşfediyorum, ellerimi değerli bir nesnenin üzerinde gezdirir gibi zihnimi üzerinde gezdiriyorum. "Uzaklardan gelen bir şenlik ateşinin havadaki belli belirsiz kokusu gibi. Alev ve sıcaklığın bir ipucu."

Tek kelime etmiyor. Tek bir kasını bile oynatmıyor. Nefes alıyor gibi bile görünmüyor.

"Sana böyle mi hissettiriyorum?" Soruyorum.

"Hayır. Sen..." Çenesi gerilirken yanağında bir kas sızıyor. "Güneşten kavrulmuş bir boynun arkasından akan berrak bir su damlası gibisin. Yanığın üzerindeki soğuk aloe gibi."

Tek söyleyebildiğim "Oh" oldu.

Uzun süre birbirimize baktık. Bu yeni keşfedilen farkındalık duygusuyla birbirimizi içimize çekiyoruz. O haklı: altıncı bir duyuya sahip olmak gibi. İkinci bir görüş. Tıpkı onu görebildiğim, koklayabildiğim, dokunabildiğim gibi... Şimdi onun orada durduğunu gerçekten *hissedebiliyorum*. Gözlerim kapalı olsa bile, tam yerini tespit edebileceğimi biliyorum. Bu bir büyü'nün içinden bakmaya benziyor, ama onun gerçek suretini görmek yerine, doğrudan ruhunu görüyorum.

"Yakınımda olduğumu hissedebileceksin," diyor sert bir sesle. "Hatta bazı duygularımı bile hissedebilirsin, eğer buna karşı korunmazsam."

Gözlerim ani bir dehşetle kocaman oldu. "Benimkini hissedebiliyor musun?" "Bazen."

"*Bazen mi?*"

"Sadece çok güçlü olanlar." Bakışlarını benden kaçırıyor. "Her bağlantıda olduğu gibi, onu ne kadar geliştirirsen o kadar güçlenir. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, aramızdaki bağ o kadar derinleşecek ve algılarım o kadar keskinleşecek." Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Geçmişte benim için de böyle olmuştu zaten."

Soren ile.

Enid ile.

İçimde hoş olmayan bir şey parlıyor. "Doğru. Tabii ki."

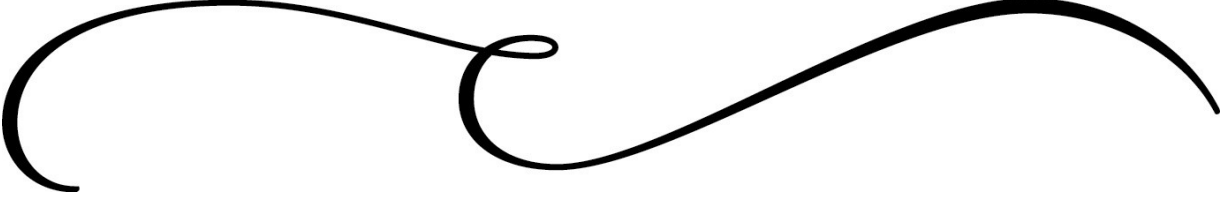
Uzun bir süre sessizce ağaçlara bakıyor. "Geri dönmeliyiz. Hava karardı. Adamlar bizi arıyor olacak."

"Ama-"

Ben başka bir şey sormadan dönüp uzaklaşıyor. Aklım başımdan gitti, onu kampa kadar takip etmeden önce neredeyse gözden kaybolmasını bekledim.

Daha sonra, ateşin yanındaki yatağıma , bana Soren ya da Acrine Hold'da geçirdiğim zaman hakkında tek bir soru sormadığını fark ediyorum.

CHAPTER NINETEEN

Caeldera hayal ettiğim gibi değil.

Dağların buzlu gölgesinde geçirdiğim onca günden sonra, belki de beklentilerim haksız yere düşüktü. Başkenti Coldcross veya Vintare'nin daha büyük bir versiyonu olarak hayal etmiştim.

Daha fazla olamazdım.

Sürüşümüzün üçüncü gününde, geniş bir kanyona ulaştığımızda donmuş ovalar aniden sona eriyor. Kimmerler'den Kuzey Denizi'ne kadar uzanan bu kanyon, buzullarla kaplı Frostlands ile Dyved'in üzerinde oturduğu düz, karla kaplı plato arasında tartışılmaz bir sınır oluşturuyor. Mesa, mavi gökyüzüne karşı çıkıntı yapar, sıradağlar kadar uzun değildir ama bir istilayı neredeyse imkânsız kılacak kadar yüksektir.

Kuzey Toprakları'nın Cull sırasında fethedilmemesine şaşmamalı. Güneydeki dağlar, kuzey ve batıdaki denizler ve doğudaki kanyon ile Penn'in tüm krallığı her yönden benzersiz bir şekilde korunuyor.

Sınırı geçtikten sonra, birkaç saat süren bir tırmanışla platonun tepesine doğru dolambaçlı bir geçitten yukarı çıkıyoruz. Dyved'in doğal coğrafi korumaları ne olursa olsun, söz konusu kendi bölgelerini korumak olduğunda işi şansa bırakmadıkları açıktır. I

Yol boyunca her biri ahşap bir kulede konuşlanmış, koyu kahverengi üniformalı silahlı askerlerden oluşan en az beş nöbetçi noktası sayabiliriz. Bölüğümüzün geldiğini gördüklerinde esas duruşa geçiyorlar, sonra Penn'i tanır tanımaz derin bir saygıyla eğiliyorlar. Benim arkamda, selamlarına karşılık vermek için başını sallıyor.

Platonun tepesi tahmin ettiğim gibi seyrek değil, beyaz kabuklu çam ağaçlarıyla yoğun bir şekilde ormanlık. İç kısımlara doğru ilerlerken patikanın her iki tarafındaki donmuş toprağı kalın bir iğne yatağı örtüyor. Buradaki kar yığınlarının yazın sıcaklığında bile tamamen eriyip erimediğini merak ediyorum.

İki sezon sonra kendim görmek için hala burada olacak mıyım?

Saatler boyunca ormandan başka bir şey yok. Ancak daha sonra ormanlık patika genişleyerek toprak bir patikaya ve nihayetinde birçok farklı yöne ayrılan taş döşeli bir yola dönüşüyor. Her kavşağa Caeldera'ya olan mesafeyi gösteren taş işaretler yerleştirilmiş. Yaklaştıkça yerleşim yerlerinin ve köylerin yanından geçiyoruz; arabalı, yaya ve atlı diğer yolcularla birlikte. Atlı grubumuzu gören herkes, geri dönen prenslerine karşı aynı derin saygıyla eğiliyor.

Penn'in önünde otururken, sürüş pozisyonumun hiç bu kadar farkında olmamıştım. Şehrin dış sınırlarına yaklaşırken üzerimde birçok gözün ağırlığını, havada dönen merakı hissediyorum.

Prens Pendefyre döndü. Ve yanında bir kız getirdi.

Yol keskin bir kaya tepesinin etrafından dolanırken, sonra topraktaki derin bir tünelden aniden aşağı doğru eğilirken omurgamı dik, omuzlarımı dik ve ellerimi kulpta sabit tutuyorum. Göz açıp kapayınca kadar öğle güneşi yerini gölgelere bırakıyor, öyle ani bir değişim ki nefesim kesiliyor. Atlarımızın takırtısı her yönden yankılanıyor, toynak seslerinden oluşan bir yankı odası. Alçak ışıktaki duvarlardan eğrelti otu ve liken damlıyor. Taş parlak cevherlerle çizgili, parıltıyan bir mika galaksisi, neredeyse göz kamaştırıcı.

Kapalı alanlardan doğuştan hoşlanmamama rağmen karanlık bir güzelliği var. Genellikle gökyüzünü göremediğimde hissettiğim panik duygusu, geçidin yükselen tavanları ve genişliği sayesinde biraz olsun dengeleniyor. Yine de, en uçtaki bir dizi ultra kalın kapıdan çıktığımızda ve Caeldera'ya ilk doğru düzgün bakışımı yakaladığımda kendimi nefessiz ve sersemlemiş buluyorum.

Derin, yemyeşil bir kraterin dibindeyiz. Bir ağaç kütüğünün ortası gibi oyuk olan geçit, dört bir yanımızda yükselen platonun keskin duvarlarıyla çevrili. Kayalıkların içine inşa edilmiş, bazıları tehlikeli açılarda asılı, birçok farklı şekil ve büyüklükte konutlar var. Kayadan oyulmuş gibi görünüyorlar, duvarları kaba yontulmuş ve yosunla kaplanmış. Bakır kaplamalı çatılarından düzenli bacalar fışkırıyor; camlı pencereler alacakaranlığa karşı ışıltı ışıltı parlıyor. Dar, neredeyse dikey yollar, karla kaplı uçurumlardan aşağı doğru pençe izleri gibi inerek, deniz mavisi tonlarında büyük bir gölün bulunduğu kraterin dibine doğru akıyor.

Göl, üst kayalıklardan gürleyen büyük bir şelale tarafından beslenmektedir. Kıyılarında açık hava pazarları kurulur; gıda tüccarları ve baharat tüccarları, şık pelerinler ve şık elbiseler giymiş bir alışverişçi deniziyle takas yaparlar. Arnavut kaldırımlı sokaklar göl kenarından kayalıkların dibine kadar dairesel halkalar halinde .

Her şey muhteşem. Neredeyse içime sindiremiyorum. Ama nefesimi kesen ve gözlerimin sonuna kadar açılmasına neden olan şey göz kamaştırıcı göl ya da onu çevreleyen büyüleyici taş cepheli binalar ya da hatta çağılayan şelaleler değil, kale.

Hayır.

Tutmak değil.

Bu bir saray. Şelalenin dibindeki kaya duvarın içine inşa edilmiş.
-Aslında bir kanat neredeyse şelalenin *içindeymiş* gibi görünüyor; kuleler ve surlar gökyüzüne doğru yükseliyor ve sis örtüsünü deliyor. En yüksek kule neredeyse kraterin tepesine ulaşıyor.

Penn kulağıma, "Caeldera'ya hoş geldiniz," diye fısıldıyor.

Pazar yerinin geçen geniş bir caddeyi takip ederek ilerideki gle uzanan kemerli köprüye ulaşıyoruz. Yaylada çektiğimiz dikkatin kasıtlı olduğunu düşünmüştüm ama yol boyunca dizilmiş, gözlerini bize dikmiş binlerce Caelderalı'nın şiddetli incelemesi yanında bu hiçbir şey. Bazıları yolumuza çiçekler atıyor; diğerleri hoş geldiniz diye sesleniyor.

"Prens Pendefyre!"

"Evinize hoş geldiniz, Majesteleri!"

Penn bundan hiç etkilenmez. Sakince başını sallamaya devam ediyor, arada bir kolunu kaldırıp kalabalıktan tanıdığı birine el sallıyor. Umarım yüz ifadem içimde hissettiğim kadar solgun ve titrek değildir. Köprünün ayağına vardığımızda midem kurşun topuna dönmüştü.

Görünmeyen bir emirle, yaya askerler at sırtındaki birliğimizden ayrılarak kışlalarına doğru yola koyuluyor ve yol boyunca dinlenmeye hak kazanıyorlar. Sadece yedi - ben, Penn ve en yüksek rütbeli Kor Loncası - saraya devam edeceğiz. Köprünün kendisi en az dört atın arka gidebileceği kadar geniş olmasına rağmen, diğer atlılar Onyx'in nden gitmesine izin vermek için geri çekiliyorlar. Jac, Uther ve Mabon hemen arkamızdan geliyor. Cadogan ve hiç de hoş olmayan Gower arkadan geliyor.

Etrafımızda, iki kişilik kürekli tekneler ve köşeli kürekli tekneler gölün yüzeyinde bıçak gibi ilerliyor, sakinleri bir kıyıdan diğerine taşıyor. Saraya yaklaşırken en yüksek kuleyi görüş alanımda tutmak için boynumu eğiyorum. Artan yükseklikte  yuvarlak kule var; en kısası solda, en uzununu sağda. En yüksek kule şelaleye yakınlığı nedeniyle öylesine sisle örtülmüş ki, acaba içerideki herhangi biri pencerelerden dışarıyı görebiliyor mu, duvarlar sürekli nemden nemli ve soğuk mu diye merak ediyorum.

Ortalama bir askerin boyunun en az üç katı yüksekliğindeki n kapılara ulaştığımızda, yüzüm ince su tanecikleriyle ıslanmıştı. Kapıları bizim için dört iri yarı muhafız açıyor. Menteşeler gıcırdayarak içeri doğru sallanıyor ve karanlık bir avluya açılıyor.

Bir karşılama grubunun bizi karşılamak için toplandığı kaldırım taşları. Üniformalı hizmetkârlardan oluşan bir grup, hepsi aynı donuk kahverengi tonda giyinmiş, başları itaatkâr bir şekilde eğik, yürüyüş boyunca sıralanıyor. İç kaleye açılan görkemli eşiğın altında duran bir grup saray mensubu, rengârenk tavus kuşları gibi kendilerini konumlandırmışlar.

Belki de basit zevkleri olan bir kızım, saray kıyafetlerini hiç sevmem ama abartılı süsleri Caeldera'nın doğal güzelliğine hiç uymuyor. Üzerlerinden değerli taşlar damlıyor; yakutlar kravatlarda parılıyor, safirler kol düğmelerinde ışıldıyor, zümrütler kulak memelerinde parılıyor, elmaslar geniş yakaları örtüyor. Bu öylesine şaşırtıcı bir servet gösterisi ki, bir toynak şakırtısı içinde yanlarından geçerken neredeyse kör oluyorum.

Hiçbiri tam ortada duran gümüş saçlı kadın kadar ihtişamlı bir şekilde parlamıyor, altın tacı mücevherlerle o kadar ağırlaşmış ki boynunun bükülmesini nasıl engellediğinden emin değilim. Tacı olmasa bile, onu sadece yüz ifadesinden kraliyet mensubu olarak tanıyabilirdim. Duruşu boyun eğmez. Mermerden oyulmuş gibi, etten kemikten çok heykel gibi.

Penn, Onyx'i onun önünde durduruyor. Sırtımda garip bir şekilde kaskatı duruyor, attan inerken ondan alışılmadık bir sertlik yayılıyor, sonra eyerden inmemeye yardım ediyor. Arkamızda, aynı şeyi yapan diğer adamların duyuyorum, botları kaldırım taşlarına çarpıyor ama onlara bakmıyorum. Pelerinindeki yol tozunu fırçalamakla meşgulüm, karışık saçlarımda hızlı parmaklarımı gezdiriyorum. Bir kraliçeye sunulmayı hayal ettiğimi söyleyemem, ama eğer etseydim, muhtemelen bunu yeni bir banyo yapmış olmanın avantajıyla yapmayı hayal ederdim.

Penn beni doğruca ona götürürken bir elini sırtımda tutuyor. *Kız kardeşine*. İkisini bir arada görmek sarsıcı. Benzer yaşlarda olmaları gerektiğini biliyorum, ancak görünüşleri daha zıt olamazdı - biri zaman tarafından harap edilmiş, diğeri ise dokunulmamış.

Penn belinden eğiliyor. Omurgama hafif bir baskı uyguluyor ve ben de hemen garip bir reverans yapıyorum. Daha önce hiç denemediğimi düşünürsek, çok da kötü yaptığımı sanmıyorum. Ta ki tekrar ayağa kalkıp kraliçe ve ekibinin bana, gezici sirkte dik yürümek için eğitilmiş bir ayıymışım gibi sırttığını görene kadar.

"Pendefyre. Bize geri döndün."

Mırıltısı onun için ama gözleri beni hiç bırakmıyor. Uther'inkilerle aynı gri tonundalar ama Uther'in sabit sıcaklığından hiçbir şey taşımıyorlar; onunkiler hoş karşılamaya benzeyen herhangi bir şeyden yoksun. Kırıksıklıklar etraflarındaki deriyi tüylendiriyor. Kahkaha çizgileri değil, bu dünyadaki zamanının çoğunu yüz hatları hoşnutsuz bir alaycılıkla sabitlenmiş olarak geçirmiş birinin çizgileri.

"Rahibe." Penn'in sesi dikkatle mülayimleştirildi. "Bizi karşıladığınız için teşekkür ederiz. Buna hiç gerek yoktu." Duraksaması ustaca. "Gerçekten."

"Sevgili kardeşimin bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra doğru düzgün bir karşılama olmadan eve dönmesine nasıl izin verebilirim?" Sonunda ona bakar. Dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Yine de, Menzil Yolu'pisliğin yarısını beraberinde getireceğini bilseydim, hizmetkârlara önce örtüleri serdirirdim."

"Elbette, içeri geri dön Vanora. Senin gibi ileri yaştaki birinin üşütme riskini göze almasını istemem."

Toplanan saray mensupları kıkırdar, bu açık hakaret karşısında kalabalıkta bir tedirginlik dalgası yayılır. Kraliçenin bakışları sertleşir, gri gözleri yaşlanmış yüzünde yılmaz bir taş döner.

Bir zamanlar çok güzeldi. Hatta enfesti. Bunu hala görebiliyorsunuz - bu dünyada geçirdiği bir asrın yükü altında kalan soluk bir güzellik izi. Aynı şekilde, kaybını zarafetle atlatamadığını da açıkça görebilirsiniz. Mevsimler döndükçe ve yaprakları soldukça, sonra tamamen kurudukça kibri acıya dönüştü.

Kardeşine bakmaya bile zor dayanması şaşırtıcı değil. Penn, gençlik ve canlılık timsali. Penn, uzun ve geniş duran-

omuzlu ve neredeyse ölümsüz. Kızgınlığı havadaki sisten daha kalın.

"Sağlığım için duyduğun endişe dikkate değer kardeşim. Kuzey Toprakları'na geri döndüğünüz haberini aldığımda şaşırdığımı . İlkbaharda buzlar çözülene kadar seni beklemiyorduk. Korkarım hizmetkârların odanızı hazırlamak için çok az zamanı oldu."

"Biraz toza aldırmam."

"Hayır, yapacağını sanmıyorum. Sen her zaman en çok antrenman çukurlarında yuvarlanmayı sevmişsindir."

Penn, "Antrenman çukurları, mahkeme dediğiniz engerek yuvasından daha iyidir," diye mırıldandı.

"Mmm." Arkamızda bir sıra oluşturmuş olan Ember Loncası'na bakarken dudakları mizahsız bir gülümsemeyle bükülüyor. Granit bakışları bir kez daha bana kaydığında dizlerimin bağı çözülüyor. "Lütfen söyleyin, yanınızda getirdiğiniz kim? Yeni bir mutfak kızı mı? Korkarım personelimiz oldukça dolu, ama belki ona ahırlarda bir iş bulabilirim. Ahırları temizlemek için her zaman bir çift ele daha ihtiyaçları vardır."

Penn çok hareketsiz.

Kraliçe Vanora, "Umarım sizin fahişelerinizden biri değildir," diye devam ediyor. "Sonuncusu, cazibesinden bıktığınızda kendini öyle bir göstermişti ki. *Ne ağlamalar*. Benim tazılarım bile yavrularını dışarı attıklarında bu kadar gürültü yapmazlar."

Avludaki tüm gözler büyük bir ilgiyle üzerime çevrilince yanaklarım alev alev yanıyor. Ağzım öylesine kurumuş ki, tutarlı bir yanıt düşünebilsem bile dudaklarımdan öteye geçemeyecek.

Penn kesin bir ifadeyle, "Bu kadın benim misafirim," diyor. "Ona gereken tüm saygının gösterilmesini bekliyorum. Senden bile, sevgili kardeşim."

Kraliçenin sürmeli kaşları kavislendi. "Kendi sarayımda bana emir mi vereceksiniz?"

Penn birkaç santim eğilerek onun bakışlarını kendi bakışlarına hapsediyor. "O tahtta oturabilirsin Vanora, ama ikimiz de biliyoruz ki bu sadece benim

Bunu yaptığınız için sürekli lütuf. Ben Ateşten Kalan'ım. Benim doğuştan gelen hakkım, sizin tüm abartılı benlik algılarınızdan daha ağır basar. Eğer tacınızı başınızdan alacak olsam, Dyved'de beni durdurmak için harekete geçecek tek bir kişi bile yoktur."

Vanora gözle görülür bir şekilde korkar.

Penn'in eli uzanıp benimkini kavlıyor, parmakları kemikleri gıcırdatan bir iç içe geçiyor. Sesi tüm avluya, hizmetkârlara ve saray mensuplarına hitap edecek şekilde yükseliyor, kaldırım taşlarında yankılanan emredici bir çınlama.

"Evimiz çatısı altında bir değil iki Kalıntı barındırma onuruna sahip. Sizi uzun zamandır beklenen Havanın Kalıntısı, Rüzgârın Dokuyucusu ve ben uygun görene kadar onur konuğumuzla resmi olarak tanıştıran ilk kişi olmama izin verin."

Saraylılardan toplu bir soluk patlıyor. Yüzlerinin bir şok ve şaşkınlık tablosu olduğunu hayal ama kendim görme şansım yok. Penn beni elimden tutup sürüklüyor, kız kardeşini atlatıyor ve onun sersemlemiş sessiz ekibinin arasından geçerek doğruca kutsal mekânın açık kapılarına doğru ilerliyor. Arkamızdan gelen bot seslerini duyuyorum ve Jac, Mabon, Uther, Cadogan ve Gower'ın bizi takip ettiğini biliyorum.

Ayrıntıları tam olarak göremeyecek kadar hızlı bir şekilde yüksek tavanlı görkemli bir balo salonundan geçiyoruz, ardından bir sahanlıkta üçe ayrılan büyük bir taş merdivenden hızla yukarı çıkıyoruz. Penn tereddüt etmeden sağ virajı alıyor.

Eteklerime takıldığımda duraksamadı bile. Beni belimden tutup ayağa kaldırıyor ve yolun geri kalanında beni taşıyor.

"*Durur* musun?" Bağırıyorum, taş basamaklarda tutunmak için çırpınıyorum, ayaklarım havayı boş yere savuruyor. "beni! Yürüeyilirim!"

Bacağına bir tekme indirdiğimde Penn homurdanıyor. Durmuyor.

Yukarı, yukarı, yukarı tırmanıyoruz, sonsuz gibi görünen basamaklar. Basamaklar keskin bir şekilde dikleşiyor, sonra daralıyor ve dönmeye başlıyor.

Kulelerden birinin içinde olmalıyız. Duvarlar dairesel, pencereler su damlalı. Ona asla itiraf etmeyecek olsam da Penn'in beni destekleyen güçlü kolları için minnettarım. Uzun bir tırmanış ve eyerde geçen üç günün ardından kemiklerim yorgun.

Sonunda tepeye ulaşana kadar korumalarımızı kaybettiğimizi fark etmiyorum. Penn kalın ahşap bir kapıyı iterek açıyor, sonra da beni eşikten geçirip küresel bir odanın içine bırakıyor. Kullanılmadığı için tozlu ama onun dışında hiç de nahoş değil. Bir duvara yaslanmış görkemli bir yatak, büyük bir pencerenin önünde ortalanmış koyu ahşap bir masa ve birkaç ağır sandığın yanında bir köşeye itilmiş bakımsız bir gardırop var. Yatağın tam karşısındaki duvarda bir şömine yükseliyor, şöminenin şömine kapağı devasa bir taş levhadan oluşuyor. Birkaç kitap rafı kalın kitaplarla dolup taşıyor. İki uzun silah rafı, her şekil ve boyutta ölümcül görünümlü kılıçlarla dolu, perdeli bir banyo alanının yanına yerleştirilmiş. Toz zerreciklerine rağmen, saatler önce bilenmiş gibi parlıyorlar.

Oda fazla büyük değil -herhangi bir yönde belki yirmi adım genişliğinde. Ön taraftaki pencereler Caeldera'nın tamamına bakarken, uzak taraftakiler suyla buğulanıyor. Kulenin arka tarafı uçurumun kenarına inşa edilmiş, duvarı döşeme ve harç yerine doğal taş oluşturuyor.

"Burası senin yatak odan

mı?" Penn başını sallar.

"En son ne zaman buradaydın?"

"Altı, hayır, yedi ay önce."

"Evden çok uzun süre uzakta."

Bir süre . "Burası uzun benim evim değil." Odanın öbür ucundan ona bakıyorum. Pencerenin yanında duruyor, şehrine bakıyor. Buradan bakıldığında göl, öğleden sonra güneşinin altında göz kırpan deniz mavisi bir mücevher gibi görünüyor. Yüzeyinde süzülen tekneler bir su kabının üzerindeki böcekler gibi görünüyor.

"Kral Eld'in ordusunda ne kadar kaldınız?"

"On yılın daha iyi bir kısmı." Elini gür saçlarının arasında gezdiliyor. "Ondan önce, Eld'in sonunda gasp ettiği kralla birlikteydim. Ondan önce de daha güneydeki bir bölgede."

Şok oldum. O kadar şaşırdım ki, "*Neden?*" demekten kendimi alamadım.

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Yeteneklerim olsa bile, yüksek rütbeli bir pozisyona yükselmem zaman aldı. Büyü ve akıl oyunları bir yere kadar."

"Hayır, yani neden yapalım ki? Neden orada kaldın? Amaç neydi?"

"Gerçekten bilmiyor musun?"

Nefesim kesildi. Eminim demek istediği...

"Uzun zamandır seni arıyordum," diye mırıldanıyor beni dikkatle izlerken. "Yılların izini kaybettim. Kumanda ettiğim adamların. Öldürdüğüm düşmanların. Komutan Scythe olarak yönettiğim buçukluk infazlarının sayısını saymaya başlayamam."

Yüzümdeki kan çekiliyor. "Sen..."

"Onları kurtaramadım. Hepsini değil. Ölümlülerin öldürme tutkusu çok güçlü, şiddet iştahı çok doyumsuz. Çoğu zaman yapabildiğim en iyi şey temiz bir ölüm sunmak oldu. Av partilerinin daha iğrenç eğilimlerini engellemek için." Bakışları sertleşiyor. "Daha önce canavar olduğumu mu düşünüyordun? Tenimde ne kadar kan lekesi olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Gökyüzüne kaç yığın fae külü saçtım. Kaç hayatı söndürdüm, durdurmak için elimi bile kaldıramadım."

Tanıştığımızda içinde zerre kadar nezaket olmamasına şaşmamalı. Savaşın dehşeti onu yok etmişti. Birden aklıma Farley'in Kimmerler'de söylediği sözler geldi.

Midlands'ta geçirdiği onca zamandan sonra huysuz bir mizaca sahip olduğu için onu gerçekten suçlayamam... Normal hayata yeniden alışması biraz zaman alacak...

İnsan savaş bölgesinde yaşadıktan sonra gerçekten uyum sağlayabilir mi?

Hiç biri normale döndü mü?

Dilim kelimeler oluşturmaya reddederek ağızda total bir şekilde oturuyor.

Penn'in bir yanıtı ihtiyacı yok gibi görünüyor. Gözleri odaksızlaştı; sesi duymam gerektiğinden emin bir fısıltıya dönüştü. Düşünceleri çok uzaklarda, geçmişinin kana bulanmış dehşetinde.

"Çok fazla ölüm. Çok fazla umutsuzluk. Sonu gelmiyordu. Yıllar yılları kovaladı. İdam üstüne idam. Ateş üstüne ateş. Başka bir Kalıntı bulma umudumu kaybetmeye başlamıştım. Ama sonra... sonra, *sonunda*... Bir buçukluktan haber geldi. Kızıl Uçurum yakınlarında yakalanan bir kız. Gümüş gözlü, şeytan işaretli, parmağını bile kıpırdatmadan bir adamın elindeki eti bir şekilde sıyıran tuhaf, küçük bir şey."

"Ben," diye fısıldıyorum.

Gözleri yeniden yüzüme odaklanıyor. "Sen."

Hava statikleşiyor. Elektrik. Yıldırım düşmeden önceki gökyüzü gibi. Ona bakmaya korkuyorum ve bir şekilde başka tarafa bakmaktan da aynı derecede korkuyorum. Kendimi dönmeye zorluyorum, gözlerimi odanın arka tarafındaki doğal duvara sabitliyorum. Ellerimi pürüzlü yüzeyde gezdiriyorum. Kayalıkların geri kalanı gibi koyu, neredeyse siyah renkli ve koyu kırmızı damarlı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Bu ne tür bir kaya?"

"Bu kaya değil. Taşlaşmış kül."

"Kül mü?"

"Caeldera uzun süredir uykuda olan bir volkanın kraterinin içine inşa edilmiştir. Bu duvarlar, buradaki kayalıkların çoğu gibi, sertleşmiş lav akıntıları." "Bir volkanın içindeyiz," diye nefes alıyorum. "Şu anda."

"Uyuyan bir tane, evet."

Gözlerim bir peçeli baykuşunki gibi yuvarlak. "Ne zamandır uykuda?"

"Yaşayan hafızanın anlattığından daha uzun. Bir bin yıl ya da daha fazla. Şehir, imparatorluk zamanında atalarımın ataları tarafından inşa edildi. Ateş Sarayı. Anwyn'nin dört ana kalesinden biri."

"Peki ya diğerleri?"

"İki tanesi ayaklanmadan sonra yok edildi - tapınakları itlafçı rahipler tarafından yağmalandı, sarayları işgalci ordular tarafından yağmalandı." Duraksıyor. "Su Mahkemesi kaldı. Soren onu hâlâ elinde tutuyor."

"Hyllos?"

Başını salladı. "Soren ve ben arkadaş olmayabiliriz ama Dyved ve Llŷr savaşta müttefiktir. Kişisel sorunlarımız ne olursa olsun, açgözlü Midland krallarına... ve Güney Toprakları'nda ortaya çıkan daha karanlık tehlikelere karşı birlik içindeyiz."

"Kızıl Ordu mu?"

"Evet. Efnysien'in ordusu."

"Sen de Soren de ondan -Efnysien'den- kötülüğün en kötüsüyümüş gibi bahsediyorsunuz."

"Çünkü öyle."

"Ama kim o?"

"Bir keresinde Soren ona ailem demişti. Kan bağı değil, evlilik bağı onları kardeş yapmıştı. Ancak kıskançlık, akrabalık bağlarını bile acı bir kan davasına dönüştürebilir. Sonunda Efnysien, Soren'in sarayından sürüldü. Tüm Llŷr'dan."

"Bu kadar aşırıya kaçmasını gerektirecek ne yaptı?"

"Bugüne kadar tüm detayları bilmiyorum. bile... Bu benim değil, Soren'in anlatacağı bir hikâye." İç çekiyor. "Efnysien hakkında gerçekten bilmeniz gereken tek şey onun bir düşman olduğudur - sadece eski ailesine değil, tüm fae'lere."

" gibi."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Yağmacılar, doğal olmadığını düşündükleri maegic'e sahip oldukları için fae'lerden nefret ediyor. Önyargıları zehre dönüşmüş. Efnysien... Bizden maegic'e sahip olduğumuz için değil, kendisi sahip olmadığı için nefret ediyor. Kıskançlık ve ego onun haçlı seferinin kalbinde yer alıyor. Fae yeteneklerine imreniyor ve bir ömür boyu kayınbiraderininkini geçecek gücü elde etmenin yollarını aradı."

"Böyle yollar var mı?"

"Karanlık olanlar, evet. İmparatorluktan önceki zamanlardan kalma, kan ve kurbanı dayalı kadim druidik sanatlar. Onları nerede keşfetti, kimden öğrendi... Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Ama bu iğrenç bir uygulama - hem ölümlü hem de fae tüm ahlaki kuralların saptırılması." Kaşları derin düşünceler içinde çatıldı. "Maegic çalmak bir ruhu ikiye ayırmaya benzer, kişinin varlığının hayati özünü koparmaktır. Efnysien'in hiç vicdanı yok. Bulabildiği her kaynaktan güç çeker. Bulabildiği herhangi bir buçukluktan."

"Ama buçukluklar güçsüzdür."

"Çoğu. Bazıları çok küçük izlerle doğar. Boş bir bardağın dibindeki birkaç damla gibi. Efnysien o damlaları bulur ve kendi kabını doldurmak için kullanır. Başkalarının armağanlarıyla karnını doyurduğu sürece, kendisinin boş doğmuş olması önemli değildir. Kendini kaba kuvvetle destekliyor, sayısız kan kurbanının iğrenç bir birleşimi."

"Ve o-" Sesim kesik kesik çıkıyor. "Maegic kullanabiliyor mu?"

"Doğal maegic değil. Elemental değil. Daha karanlık bir şey. Çarpıtılmış. Bu ona doğal olmayan bir şekilde uzun bir yaşam verdi; bu yaşamı kendi karanlık krallığını kurmak için kullandı. Dymmeria."

Dymmeria'yı Eli'nin eski haritalarından hatırlıyorum. Anwyvn'in güneydoğu ucunda, kıtanın geri kalanından kum ve gölgeden oluşan çorak bir araziyle izole edilmiş geniş bir çöl bölgesi. Akıl hocamın bana söyledikleri dışında bu bölge hakkında başka bir şey bilmiyorum; Güney Toprakları'ndaki herhangi bir buçuklunun yakalanmaktansa ölmesinin daha iyi olacağı. Penn'in anlattıklarına bakarak Eli'nin yanlış yönlendirildiğini söyleyemem. Bir ruhu parçalamak, düşünmekte bile zorlandığım bir kötülüktür. Ölümlü Midland kralları bile bitmek bilmeyen savaşları ve anlamsız katliamlarıyla bu kadar korkunç değiller.

Hızla çalkalanan zihnim, boğazımı panikle tıkayan bir düşünceye kapılıyor.

"Ne?" Penn bana doğru ani bir adım atarak sordu. Yüzümdeki dehşeti açıkça okuyordu. "Ne oldu?"

"Buçuklukları sadece güç izleri için avlıyorsa... eline bir Remnant geçerse ne olur?"

Penn'in gözleri de sesi gibi sert. "Asla öğrenemeyeceğiz."

"Ama adamları beni köprüde gördü." Başımı iki yana , düşünceler ayıklayabileceğimden daha hızlı dönüyor. "Neler yapabileceğimi biliyorlar ve sen dedin ki-oh, *tanrılar*, bunu kendin söyledin, Soren'e söyledin! Benim için gelecekler. O benim için gelecek-"

"Rhya."

Gözlerim onun yüzüne kayıyor. Adımı ilk kez söylüyor ve bunu duymak zaten çarpmakta olan kalbimin göğsümün içinde tökezlemesine neden oluyor.

"Burada güvendesin," diyor alışılmadık bir nezaketle. "Benimle güvendesin."

"Ama..."

"Avian Boğazı'ndan geçmeyi başarsalar bile -ki Liÿr'lu Soren hâlâ nefes aldığı sürece başaramayacaklar- buraya asla ulaşamayacaklar. Bütün şehir korunuyor. Kimse Caeldera'yı geçemez. Efnysien'in kızıl ordusu bile."

Kaşlarım kalktı. "Warded?"

"Koğuşlar. İstenmeyen misafirleri geri çeviren koruyucu kalkanlar, görünmez bir caydırıcılık ağı gibi. Tüm şehri çevrelerler. Kötü niyetli olanlar uzak tutulur."

"Nasıl? Bu bir tür maegic büyü mü? Bir büyü mü?" "Hayır.

Ben büyücü değilim, sizi temin ederim."

Bana doğru yürüyor ve elini yanımdaki duvara koyuyor. Siyah küldeki damarlar kan kırmızısı renkte parlamaya başlıyor, dokunuşuna karşılık veriyor. Isı çok yoğunlaştığında avucumu geri çekiyorum. O da avucunu bırakıyor ve kara taştaki parıltı anında kayboluyor.

"Şehrin surları boyunca akan taşlaşmış lavlar doğal enerjiyle doludur. Bu enerjiden faydalanılabilir. Daha doğrusu aşılabilir. Bir kanal veya bir kristal gibi, bir yükü emer."

"Şarjı siz mi sağlıyorsunuz?"

"Evet. Yılda bir ya da iki kez gücümün bir darbesi Caeldera'yı koruyan doğal savunmayı güçlendirmek için yeterli. Manyetik bir güç alanı gibi, pozitif enerjiyi çeker ve tehdit oluşturan her şeyi iter." Hafifçe omuz silkiyor. "Ayrıca soğuk aylarda tüm krateri ısıtır. Bu yüzden kışın ortasında bile buradaki her şey yemyeşil ve bereketli. Ve kalenin kadar sıcak olmasının nedeni de bu, kulede bile."

Zayıf bir koruma balonu sunan önemsiz hava kalkanımı düşünüyorum ve neredeyse yüksek sesle güleceğim. Bir avuç toprak parçasını koruyabildiğim için gurur duyuyordum. Şimdi Penn'in bütün bir şehri kaplayan güvenlik ağını bu kadar rahat anlattığını duymak ne kadar saçma geliyor. Gücünün ölçeği karşılaştırıldığında o kadar muazzam ki, kendimi ona yeni gözlerle bakarken buluyorum.

Karşımda duran bu adam kim?

Bir zamanlar düşmanım olan bu yabancı, koruyucum haline gelen bu düşman. Yaralı bir geçmişi ve kemiklerinde bir cehennem olan bir adam. Birlikte geçirdiğimiz onca zamana rağmen onu hâlâ tanımıyorum. Uzun yaşamı boyunca katlandığı şeylerin yüzeyini zar zor çizdim. Ama bir parçam bunu istiyor. Hiç dinmeyecek bir çaresizlikle istiyor.

Bu istek beni derinden sarsıyor. Yeni keşfettiğim merakım, Seahaven'ın ateşinden kaçtığım gibi onun alev alev yanan karmaşıklığından da kaçmamı haykıran her türlü kendini koruma içgüdüsüyle savaş halinde.

"Gel," diyor Penn, beni zamana geri çağırarak. "Sana yatacağın yeri göstereyim."

"Ben..." Gözlerim yatağın yanından geçerken yüzümün kızarmasıyla etrafıma bakıyorum. "Burada kalacağımı sanıyordum."

Seninle birlikte.

Senin yanında.

Güvende

olduğun yerde.

"Bir bakıma öylesin." Beni yuvarlak odaya götürüyor. Gardırobun yanında, duvara cıvatalanmış bir merdiven var.

Penn'in odasını kulenin en tepesinde yer alan sivri kuleden ayıran yüksek tavan girişlerine.

"Devam et o zaman." Çenesini merdivene doğru salladı.

"Yukarı ." "Şaka yapıyorsun."

". "

"Yukarıda birinin ayakta durabileceği kadar yer var mı?"

" öğrenmenin tek bir yolu var." Elini sırtımın alt kısmına koyarak beni itiyor. "Burada durup sizinle uyku düzeniniz hakkında tartışacak vaktim yok. İlilenmem gereken bazı meseleler var.

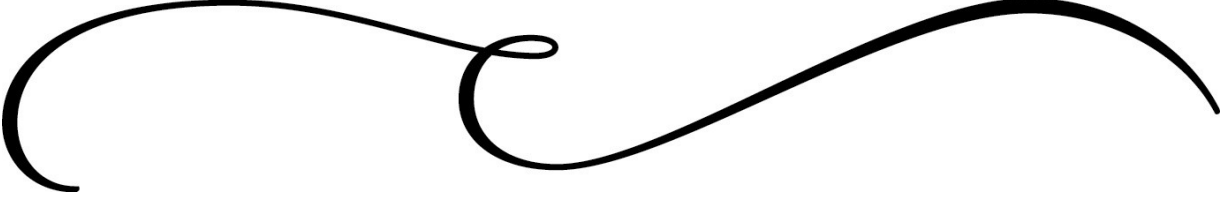
-basın olanlar. Sizi yemeğe götürmek için birkaç saat içinde döneceğim. Bu arada, kuleden ayrılmayın. Bu sarayın her yerinde gözler var."

"Kız kardeşinin casusları mı?"

"Casuslar, saray mensupları. Onlara ne dersiniz deyin. Onun ışıltılı ekibi dedikodudan başka bir şeyi sevmez ve senin gelişin bir fırtına kopardı. Sizi tek başınıza köşeye sıkıştırmak isteyeceklerdir. Onlara fırsat vermemeye çalışın." Duraklıyor, dudaklarının bir tarafı yukarı doğru seğiriyor. "Yine de onlarla karşı karşıya geldiğini görmek eğlenceli olabilir. Bir tavus kuşu sürüsünün arasına salınmış yavru bir baykuş."

Bunun üzerine dönüp beni yalnız bırakıyor. İçimi çekip merdivenden yukarı, kulenin içine tırmanmadan önce kapı arkasından kapanana kadar bekliyorum.

CHAPTER TWENTY

— Bir yumruk kulenin kapısını yumrukladığında tüm gece çökmüştü. Sesi duyunca kalbim küt küt atıyor. Koşarak aşağıya indim.

Keşfettiğimde, eğimli tavanlara ve penceresizliğe rağmen aslında oldukça rahat olan kulenin içinden geçip odanın adeta uçuyorum. Ama Penn'in kapısını açtığımda, Jac'i eşikte dikilmiş, bir elinde tanıdık heybeler, diğerinde tanıdık olmayan bir el çantası tutarken buluyorum.

"Özel teslimat," diyor, iki bohçayı da kollarıma iterek. "Kraliyet terzilerinin nezaketi. Üzerinize akşam yemeği için uygun bir şeyler giyeceksiniz, sonra da ben size Büyük Salon'a kadar eşlik edeceğim."

Hava şartlarından yıpranmış kırmızı bakıyorum. Kuşkusuz, daha iyi günler görmüştü.

"Kendini güzelleştirmek ne kadar sürer?" Jac sözlerine alaycı bir hava katarak soruyor. "Sanırım bir süre..."

Gözlerimi deviriyorum. "Penn nerede?" "Meşgul."

"Ne yapıyorsun?"

"Prenslere özgü şeyler, sadece tahmin edilebilir." Elimdeki çantalara dikkatle bakıyor. "Zaman geçiyor. Kraliçe Vanora bile tatsız

iyi bir ruh halindeyken. Eğer masasına geç gidersek, keyfi yerinde olmayacaktır, Ace."

"Beni soyunurken izleyecek misin yoksa biraz yalnız kalabilir miyim?"

"Hemen dışarıda olacağım. Her saniye daha da yaşılanıyorum. Acele etmeye çalış."

Sırıtan suratına kapıyı çarpıyorum.

Saçlarım banyodan dolayı hâlâ nemli. Yıkamak için porselen bir leğen, basit bir klozet ve çarpık yansımalar yapan, zamanın çarpıttığı bir aynanın bulunduğu perdeli alanı zaten kullanmıştım. Musluğu açtığımda borular protesto edercesine inledi, ama birkaç dakika sonra ılık su küvete aktı. Limonlu sabunla cildimdeki tüm yol tozu izlerini temizlemek muhteşemdi; yasemin kokan bir serumla saçlarımı taramak bir lükstü. Yıllar sonra ilk kez kendimi tertemiz hissediyorum.

Çantanın içinde, düzgünce katlanmış, gübre rengine bir elbise ve ona uygun bir çift saten terlik buluyorum. Yüksek yakalı ve kutu gibi kesimli bu elbise, heybenin derinliklerinde saklı duran mavi ipek elbisenin yarısı kadar bile güzel değil ama Dyved'in kraliyet sarayında dolaşırken Llÿr'un renklerini giymeyi düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Elbiseyi çabucak üzerime geçiriyorum, nemli dalgalarımı basit bir fildişi kurdeleyle arkadan bağlıyorum, ayak parmaklarımı kavrayan terliklerimi giyiyorum ve kapıya yöneliyorum.

Jac merdiven boşluğunun taş duvarına yaslanmış. Beni görünce ısıklık alıyor. "Güzel görünüyorsun, Ace."

"Sen oldukça şıksın." Başımı eğip ince bordo gömleğini, koyu renk pantolonunu ve sert beyaz yakasını inceliyorum. "Daha sık banyo yapmalısın. Yanında durmak neredeyse tahammül edilebilir."

"Sakın bana aşık olmaya kalkma," diye uyarıyor, kolunu uzatırken gözleri eğlenceyle kırışıyor. "*Leydim*."

"İyi efendim."

İnsanlarla dolup taşan Büyük Salon'a kadar yol boyunca şakalaşıp gülüşüyoruz. Ana kattaki her koltuk dolu görünüyor. Jac, askerler ve saray mensupları tarafından işgal edilmiş masa kümelerinin arasından geçerken birkaç uygunsuz yorum yapıyor ve dikkatimi parlak mermer üzerinde attığım her adımı takip eden meraklı bakışlardan uzaklaştırıyor.

Odanın enine uzanan yükseltilmiş kürsüye doğru ilerlediğimizi fark ettiğimde midem bulanıyor. Üstündeki ziyafet masası otuz kişinin oturabileceği kadar büyük ve şimdiden gözde saray mensuplarıyla dolmuş durumda. Kraliçenin yakın çevresi. Öğleden sonra avluda olduklarından daha da gülünç şekilde mücevherlerle süslenmişler. Vanora'nın kendisi henüz katılmıyor; masanın başındaki süslü sandalye boş duruyor.

Geç kalmadık.

Kor Loncası'nın birkaç yüksek rütbeli üyesinin karşı uçtaki koltukları işgal ettiğini görmek gibi bu da bir rahatlama. Tanıdığım birkaç yüz görüyorum, Penn de aralarında. Masanın ayak ucunda oturmuş, elindeki şarap kadehiyle şaşırtıcı derecede rahat görünüyor. Önündeki titrek şamdanın ışığı keskin yüz hatlarında oynuyor. Saçları banyodan yeni çıkmış gibi ıslak ve üzerinde daha önce hiç görmediğim şıklıkta giysiler var. Tanıştığımızdan beri ilk kez onu kraliyet ailesinden biri olarak görmek zor değil. Her santimiyle bir veliaht prene benziyor.

Jac ve ben masanın ortasına yakın bir yerde Uther'in yanındaki koltuklara sıkışmış, tamamen Cadogan'la sohbete dalmışken bana bir bakış bile atmıyor.

Kraliçe ve maiyeti içeri girdiğinde henüz birkaç saniye oturmuştum. Vanora masanın başına doğru ilerlerken tüm saray ayağa kalkarak saygı gösterisinde bulunuyor. İpek eteklerinin telaşı içinde yerleşiyor, süslü tacı gümüş saçlarının üzerinde altın bir hale oluşturuyor. Tekrar için hamle yapıyorum ama Jac dizlerim bir santimden fazla bükülmeden bileğime elini koyarak beni durduruyor.

"Bekle," diye mırıldanıyor.

Belli ki oturmak için kraliçenin iznine ihtiyacımız var; bu izni vermek için gereğinden fazla zaman harcıyor, ziyafet masasında sırayla her birimizi dikkatle inceliyor, çakmak çakmak gözleri sırayı takip ediyor. Bazılarını onaylamayarak dudaklarını büzüyor, bazılarını ise belli belirsiz bir kabullenişle başını sallıyor. Çoğuna ise alıştırılmış bir ilgisizlikle bakıyor. Kardeşini ise tamamen görmezden geliyor. Ama gözleri bana takıldığında dudaklarından keyifli bir kahkaha dökülüyor.

"Vay canına, o kahverengi giysiler içinde onu hizmetçilerden biri sandım, bizimle yemeğe gelmiş!"

Saraylıların hepsi onun kahkahasına katılıyor. Jac ve Uther kaskatı kesildiler.

"Enid en azından nasıl giyineceğini bilirdi," diye devam ediyor Vanora, beni herkesin önünde küçük düşürme fırsatından son derece memnun görünüyor. "Ama o bir lordun kızıydı. Söyle bize kızım, sen nerelisin?"

Yüzlerce göz üzerime dikildi. Salon o kadar sessiz ki, ocaklardaki alevlerin çıtırtısı bile kesildi.

Boğazımı temizlemek için öksürüyorum. "Midlands'da küçük bir krallık." "Hangisi?"

Sessiz kaldığımda, hava belirgin bir şekilde gerginleşiyor. Kraliçeden gelen doğrudan bir soruyu görmezden gelmek basitçe yapılmaz. Özel olarak değil ve kesinlikle tüm kraliyet sarayının eşliğinde değil.

Hiç de değil.

Araya girmesini umarak Penn'e kısa bir süre bakıyorum. Ama görünüşe göre o da cevabımı duymak istiyor. Yüzü sert bir ifadeye bürünmüş, ağzı tavizsiz bir çizgiyle bastırılmış.

"Kulakların ağır mı işitiyor, kızım?" Vanora tersledi. "Hemen cevap ver bana!"

"Ace," diyor Jac alçak sesle, bir dirseğini yanıma bastırarak.

Yumruklarımı sıkıyor ve dilimi tek bir kelime oluşturmaya zorluyorum. "Seahaven."

"Westerly Denizi'ne doğru uzanan şu küçük kara parçası, değil mi?" Vanora en yakın danışmanına sorar. Onun başını sallaması üzerine gülerek

terk ederek, saray mensuplarının geri kalanından dalkavukça bir korosuna yol açtı. "Vay canına! Böylesine önemsiz bir yere krallık denebilir mi? O durgun yarımada'nın akan suyu ya da temel yolları olduğundan bile şüpheliyim."

Geri çekilmemek için dişlerimi sıkıyorum.

"Yardıma bu kadar iyi uyum sağlamana şaşmamalı." Kindar yaşlı kocakarı gülümsüyor. "Söyle bize kızım, *Seahaven*'da nasıl bir terbiye aldın?"

Ona bakıyorum, damarlarım meydan okumayla cızırdıyor. Gözlerimin alev alev yanıyor olması gerektiğini biliyorum. "Sorduğun buysa, ben bir lordun kızı değildim. Bu masadan daha uzun olmayan bir kulübede büyüdüm."

Karşımdaki mücevherlerle süslü kadın eldivenli elinin arkasından kıs kıs gülüyor.

"Mmm." Vanora'nın gözleri zaferle parlıyor. "Onun Hava Kalıntısı olduğundan emin misin kardeşim? Belki de göğsündeki bir işaret değil de, onu bulduğun domuz ahırından bulaşan bir kirdi."

Salondaki tüm konik mumların alevleri aniden sıçrar, ani bir ışık parlaması olur. Saraylıların kıs kıs gülüşleri korku çığlıklarına dönüşür. Tüm kahkahalar anında kesilir, yerini ürkütücü bir sessizlik alır. Sessizlik birkaç dakika sonra bir sandalyenin geri çekilirken çıkardığı çığlıkla bozulur.

Kirpiklerimin altından Penn'e bir bakış atma riskini göze alıyorum. Vanora'nın kendisine izin vermemiş olmasına rağmen masanın ayak ucundaki yerini almıştı. Bu hareket tüm salona ince ama açık bir mesaj gönderiyor.

Kraliçe ya da değil, onun otoritesine boyun eğmeyecek.

"Rhya," dedi bana bakmadan, "yerine."

Belki de hayal görüyorum, ama bizi birbirimize bağlayan görünmez ipliği saran bir öfke nabızı hissettiğimi düşünüyorum. Masanın üzerindeki yanan mumlara bakıyorum. O kadar sıcak yanıyorlar ki, balmumu perçem perçem akıyor. Ben yavaşça sandalyemi geri çekip yerime otururken salondaki hiç kimse kıpırdamıyor, hatta nefes bile almıyor.

Vanora'nın çenesi hoşnutsuzlukla geriliyor ama başka bir şey söylemiyor, masanın diğer ucundaki kardeşiyle sessiz bir irade savaşına girmiş durumda. Çatışma uzadıkça Büyük Salon'daki havanın her zerresi rahatsızlıktan bayatlıyor.

Sonunda rahatlıyor ve elini kaldırarak salonun geri kalanının oturması için komut veriyor. Yüzlerce sandalye hep bir ağızdan geri çekilir, ses kulakları patlatır. Kısa süre sonra herkesin dikkati kanatlardan akın akın gelen ve yanlarında düzinelerce tabak ve sürahi taşıyan hizmetkârlar tarafından dağıtılır.

"Bu iki kardeş Kimmerler'in havasını ısıtıyor." Jac kaşlarını çatarak bez peçetesini açıyor. "basit bir kamp ateşi tenceresini özlemesi için yeterli, sana söylüyorum..."

İKİ SAAT SONRA, Jac ile aynı fikirdeyim: Vanora'nın görkemli ziyafetinin bir anına daha katlanmaktansa yıldızların altında kömürde kızartılmış tavşan yemeyi tercih ederim.

Altın telkari yemek tabağıma bakıyorum. Üzerinde bir oturuşta yiyebileceğimden çok daha fazla yemek var. Ziyafet masası o kadar çok tabak ve servis tabağıyla dolu ki, altındaki brokar masa örtüsünü görmek zor. Kızarmış bonfileler ve hindi dolmaları, kızarmış pirzolalar ve balla sırlanmış jambonlar. Taze ekmek sepetleri, bir düzine farklı şekil ve boyutta. Buharda pişmiş mısır yığınları. Ufalanmış pastırma parçalarıyla süslenmiş haşlanmış patatesler. Fırında havuç ve şalgam. Peynir talaşı serpilmiş kızarmış kuşkonmaz. Midlands'da yetişmeyen egzotik mor renkli sebzeler - en azından artık yetişmiyor. Ve bunlar sadece görüş alanımdaki yiyecekler.

Eğer bu saraydaki sıradan bir yemekse, gerçek bir ziyafet neye benziyor olmalı?

Ana katta yemek yiyenler için daha küçük masalar bizimkinden daha az stoklu, ancak çok fazla değil. Akşam yemeği arkadaşlarımla çoğu

Yemekler sanki lüks salondaki bir başka dekorasyonmuş gibi dalgın dalgın tabaklarını karıştırıyorlar. Gerçek tüketimden çok gösteriş için. Dilimdeki lezzetleri ekşitecek kadar gösterişli.

Çok fazla israf var.

Seahaven'da tanıdığım ailelerin yarısı açlıktan ölüyordu. Gördüğüm diğer Midland krallıkları daha da kötü durumdaydı.

"Dayanıyor musun?"

Jac'in sessiz sorusuna sol gözümle bakıyorum. O da kadar rahatsız görünüyor, evcilleştirilmeye yeni zorlanmış bir hayvan gibi boğazındaki sert atleti çekiştiriyor.

"Görünüşe bakılırsa senden daha iyi," diyorum bir kahkahayı bastırarak.

"Daha önce, bu süslü kıyafet içinde oldukça şık göründüğümü söylemiştin!"

"Daha önce, pantolonunuz ateş karıncalarıyla doluymuş gibi koltuğunuzda yer değiştirmiyordunuz."

"O haklı." Uther alçak sesle konuşmamıza katılmak için etrafıma eğiliyor. "Tanrım, dostum, menzilde o kadar uzun zaman geçirdin ki düzgün bir yemek yemeyi unuttun mu?"

Jac, "Yemekten çok eşlik edenler," diye mırıldanıyor. Kadehini kaldırarak hizmetkârlardan birine kadehi şarapla doldurmasını işaret etti. "Bir buz kütlesiyle konuşacaklarım, bu kendini beğenmiş sosyete tiplerinin yarısıyla konuşacaklarımdan daha fazla."

"Ne kadar kalmamız bekleniyor?"

"En az bir saat daha," diye cevaplıyor Uther. "Yine de fırsat çıkarsa daha erken çıkabilirim. Carys evde ve bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra onu yalnız bırakmak istemiyorum. Özellikle de bu durumdayken."

"Carys?"

"Karım."

Ağzım açık kaldı. "Evli misin?"

"Gerçekten de öyleyim." Gülümsemesi gri gözlerini içten içe aydınlatıyor. "Dört yıl oldu."

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Sana hiç söylemediğime göre söyleyemezsin." Kıkırdıyor. "Cyntroedi'leri savuşturmak, Reaver'ları kesmek ve seni Acrine'den kurtarıp buraya tek parça halinde getirmek arasında pek fırsat olmadı."

"Seni kandırmasına izin verme." Jac arkadaşına şakacı bir şekilde kaşlarını çatar. "Carys'i bilerek kendine saklıyor. Bencil, değil mi? Sanırım çok yaklaşmasına izin verirse bana aşık olacağından korkuyor."

"Evet, aynen öyle." Uther'in dudakları seğirdi. Tekrar bana baktı. "Eve gelip onunla tanışmalısın. Kışlanın hemen ötesinde, High Street'te oturuyoruz. Şu anda çok uzaklara gidemiyor."

"O iyi mi?"

"Oldukça iyi. Oldukça hamile. Bir aydan kısa bir süre içinde doğuracak."

"Oh, Uther!" Yüksek sesle haykırıyorum, o kadar geniş sıırıyorum ki yanaklarım ağrıyor. "Tebrikler! Bu harika!"

Etrafımızda yemek yiyenler keskin ünlemimi duyup dinlemek için gerildiklerinde masanın geri kalanındaki sohbet bir an için kesiliyor. Masanın iki ucundan da meraklı gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Çaba sarf ederek bakışlarımı Uther'de tutuyorum ve ses tonumu alçaltıyorum.

"İlk çocuğunuz mu?"

"Evet." Mutlu bir şekilde gülümsüyor. "Çok heyecanlıyız. En çok da artık doğum için evde olacağım için. Carys size şahsen teşekkür etmeye kararlı."

"Ben mi? Neden bana teşekkür etsin ki?"

"Buraya dönmeden önce dağ rotamızda dört ayımız daha vardı. Eğer seninle ve Pendefyre ile poligonda karşılaşmamış olsaydık, hala orada olacaktık."

"Ya da daha kötüsü," diye ekliyor Jac şarabını yudumlarken.

Sessizliğe gömüldük. Dağ başında tanık olduğumuz katliamı hiçbirimiz unutmadık. Yine de bu ana kadar düşünmemiştim.

Yağmacıların öldürdüğü askerler *onların* birliğıydi. Yaklaşık bir yıl boyunca Uther, Mabon ve Jac ile omuz omuza savaşmışlardı. O gün asker arkadaşlarından daha fazlasını kaybetmişlerdi. Kuşkusuz arkadaşlarını da kaybetmişlerdi.

Nefesimi içime çekiyorum. "Birliğinize olanlar için ne kadar üzgün olduğumu size hiç söyleyemedim."

Jac homurdanır ve şarabından bir yudum daha alır.

"Bu senin suçun değil, Pendefyre'ın da değil - gerçi o da kendini suçlamaya meyilli." Uther bir parça kızartma kesip çatala ağzına atıyor. Hâlâ çiğnerken mırıldanıyor: "Jac'in dediğı gibi, seninle tanışmak bizi aynı kaderden kurtaran tek şey olabilir."

Kendi çatalımı bıraktım. İştahımı kaybettim. Zaten pek iştahım da yoktu. Midem bütün gece sinirden . Yerime oturduğumdan beri Penn'e bakma riskine girmedim. Ama gece gözlerini üzerimde daha sık hissetmeye başladım; bakışlarının ateşi ensemdeki ince tüyleri diken ediyordu.

"Bu işkenceye bir saat daha dayanabileceğimi sanmıyorum," diyor Jac. "Yapacak işlerim, görecektir insanları var..."

"Ziyaret edilecek genelevler?" Uther tahmin ediyor. "Bu öğleden sonraki ilk durağınızın bu olmamasına şaşırdım."

"Öyle olmadığını kim söyleyebilir?" Jac'in koyu sarı kaşları imalı bir şekilde sallanıyor. "Uzun ve yalnız bir kış geçirdim. Buxom Brenda ve onun geniş cazibesi ikinci bir ziyarete değer."

"Yumruğunun kıskanacağından endişelenmiyor musun?"

Uther'in sinsi sözleri karşısında kadehime homurdanıyorum.

"Dikkatli ol, ihtiyar, yoksa yumruğumu daha az tatmin edici bir çaba için kullanırım - burnunu da içeren bir çaba."

Tam karşımda oturan asık suratlı kadın küskün bir ses çıkarıyor ve Jac'e sanki bir bataklıktan çıkmış gibi tepeden bakıyor. Belli ki seçtiğimiz sohbet konusunu onaylamıyor. Yine de bize bu kadarını ifade etmeyecektir. Kraliçe'nin beni küçük düşürme çabalarından beri

yemek boyunca onun ekibi tarafından. Bundan dolayı aşağılandığımı düşünüyorlarsa, beni çok iyi tanımıyorlar demektir. Ortadan kaybolmaktan çok mutluyum.

Salonun ana katından gelen ani bir tel sesi herkesin dikkatini çeker. Hacimli çizgili bir tunik giymiş bir ozan bir şarkı söylemeye başlar.

"Yüce tanrılar, lanet ud olmaz." Jac inliyor. "Yaz gündönümüne kadar burada olacağız..."

Ama Jac'in ilahi yakarışlarına kulak asılmıyor. Hizmetçiler kirli tabaklarımızı süpürürken ve yemek tabaklarını -çoğu hala yemekle dolu- sayısız tatlıyla üç neşeli melodiye maruz kalıyoruz. Turtalar, tartlar, kekler. Çikolataya batırılmış meyveler. Bir tanesini tepesinden koparmadan önce uzun bir süre çileklere bakıyorum. Dudaklarıma götürürken Soren'in sesi zihnimde fısıldıyor.

Mmm. Lezzetli.

Titreyerek, dokunmadan tabağıma geri bırakıyorum.

"Himayeniz için teşekkür ederim, Majesteleri." Ozanın sesi, şarkılara ara verildiği sırada gürlür. Vanora'dan Penn'e döner. "Ve Ekselansları. Evinize hoş geldiniz. Bu gece sizin ve saygıdeğer misafiriniz için çalmak benim için büyük bir onur."

Gözleri bana kayıyor, yüzüme yoğun bir şekilde sabitleniyor, ağzım sulanıyor. İlk bakışta düşündüğümünden daha yaşlı - yıllar şakaklarının ve ağzının etrafındaki kırışıklıklara açıkça kazınmış - yine de bunu iyi taşıyor; sesi hala güçlü ve net, parmakları hala enstrümanında hızlı.

"Hava Kalıntısı'nın sonunda bulunmasına bir övgü olarak 'Kehanet Şarkısı'nı çalabilir miyim diye merak ettim." Konuşurken odağını benden hiç . "Onun varlığı hepimize umut veriyor. Leydi Enid'in ruhunun aramızdan ayrılmasından bu yana geçen on yıllar boyunca, bu bölgelerde uzun zamandır kaybolduğu düşünülen umut."

Vanora oflar. "Buna gerek yok-"

"Elbette," diye araya giriyor Penn yumuşak bir şekilde. "Çalmaya devam edin, efendim."

Salona bir sessizlik çöker, tüm konuşmalar susar. Ozan udunu kaldırır ve bu kez parmakları telleri bulduğunda, daha önce olduğu gibi akorların üzerinde neşeyle dans etmezler. Dokuduğu ezgi daha yavaş, daha yumuşaktır; havada öyle bir şekilde dönen melankolik bir ritimdir ki herkesi büyüler gibidir.

Onun performansını izlerken kendimi tamamen büyülenmiş buluyorum. Şarkıya aşina değilim ama o söylemeye başladığında, daha ağzından çıkmadan sözleri bir şekilde bildiğimi hissediyorum.

*"Zamanın sonunda,
Kalanlar yükselecek.*

*Sular altında bırakan,
yakan.*

Fısıldayan, dönen.

*Dört yol ayrılır, Dört
kader birbirine
dolanır..."*

Sesi berrak, kelimeler canlı ve hafif, muhteşem bir ses akışı içinde akıp gidiyorlar. Onları hafızama kaydediyorum.

*"Yalnız bir kişi yok olacak,
Kavurucu alev kontrolsüz.*

*Birbirine zıt iki kişi
bocalayacak, Sönmeyen
sularda boğulacak.*

*Üç silah parçalanacak, Delici
rüzgar eğitilmemiş.*

*Dört bir olarak zafer kazanacak,
Dünyayı sınırsızca sallamak."*

Gözlerimi ayıramıyorum. Ama bu bağ sayesinde Penn'den gelen güçlü bir şey hissediyorum. Keder olabilir. Endişe olabilir. Tamamen başka bir şey de olabilir. Çok yakından incelemekten korkuyorum.

*"Güçle bağlı,
Işıkla kutsanmış.*

*Tetrad yükselir,
yanıklığı kovmak için.*

*Son final, dördünü
bağladığında.*

*Denge yeniden
doğdu, Sonsuza dek
hükmetmek için."*

Ozan sessizliğe gömülür. Yanında havada tuttuğu uduyla yayına doğru ilerliyor ve Büyük Salon'daki herkesten gelen şok alkış dalgasını içine çekiyor. Alkışlar kreşendoya ulaştığında kendimi tutamayıp Penn'e bakıyorum. Beni izliyor, yüz ifadesi dikkatle kayıtsız bir maske haline getirilmiş. Ama ondan hissettiğim duygular kayıtsızlıktan başka bir şey değil.

Benden ne hissettiğini merak ediyorum. Büyük ihtimalle panik. Kehaneti Soren'den ikinci elden duymak bir şeydi. Her bir kader hecesinin çınladığı, kaçınılmaz bir kader ilanı olan tam olarak gerçekleştirilmesi bambaşka bir şey.

Penn çenesini kaldırıyor, tam olarak anlayamadığım ama yine de tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bulduğum bir hareket. Zayıf bir gülümsemeyle ona omuz silkerek karşılık veriyorum.

"Daha az kasvetli bir şeyler al," diye sertçe sesleniyor Kraliçe Vanora ozana, alkışları yarıda keserek. "Seni buraya eğlendirmen için getirdik, bizi uyutman için değil."

"Elbette, Majesteleri."

Bununla birlikte, ozan parlak, mutlu bir ezgiye başlar. O an geçti. Ama paniğin alt akıntısı damarlarımda dolaşmaya devam ediyor, göğsümdeki izi iğneliyor. Ve tamamen farklı bir şarkı söylese de, zihnimde dönüp duran sözler delici rüzgar ve boğucu gelgitler, sarsılan toprak ve kavurucu alev.

Akşam yemeği nihayet erdikten sonra PENN VE ben birlikte kuleye doğru yürüyoruz. Merdivenleri çıkarken sessizdi, tavırları o kadar kapalıydı ki konuşma riskine girmeye cesaret edemiyordum. Ancak odasına vardığımızda nihayet varlığını kabul etti.

"Bir dakikalığına balkona çıkacağım," diyor sertçe. "Seni biraz yalnız bırakayım."

"zorunda değilsin-"

kurudu. Kulenin yarısını çoktan geçmiş, tavandan tabana cam pencereye doğru ilerliyor. Pencereyi çekip açana ve gece havasına adım atana kadar bunun aslında bir kapı olduğunu fark etmiyorum. Balkon dar, ancak iki kişinin yan yana durabileceği kadar geniş. Ama kraterin manzarası muhteşemdir. Penn'in geniş gövdesinin arkasından bile, kayalıkların içine inşa edilmiş evlerin, tepedeki karanlık gökyüzünü yansıtan ikinci bir yıldız kümesi gibi nasıl parladığını görebiliyorum. Deniz mavisi göl, geç saate rağmen ışıllı parlıyor. Şelaleden gelen sis bile parlıyor gibi görünüyor, havada asılı duran bir pus.

Ben yatmaya hazırlanırken o dışarıda kalıyor. Haftalarca derelerde yıkandıktan ve yoldaki çalıların arkasına ömeldikten sonra, gerçek su tesisatı

tanrıların bir hediyesi. Yenilenmiş bir halde kahverengi elbisemi ve çıkarıyorum, ince elbisemin içinde yalınayak kalıyorum.

Penn bana döndüğünde hâlâ balkonda, ellerini parmaklıklara dayamış. Rüzgâr buz gibi parmaklarıyla sıcak odaya ulaşıyor. Duruşu yalnızlık ihtiyacını açıkça ifade ediyor. Bunu ona veriyorum, kulenin içine tırmanıyorum ve iyi geceler mırıltısı bile duymadan battaniyelerin altına giriyorum.

Saatler sonra balkon kapısının kapandığını duyuyorum. Kulaklarımı zorluyorum, botlarını tekmeleyişinin, kıyafetlerini çıkarışının, su musluğunu metalik bir boru iniltisiyle çalıştırışının boğuk seslerini dinliyorum. Yatağına tırmanırken karyolasının gıcirtısını. Uykuya dalarken derin ve eşit nefes alışının sesi.

Ben de aynısını yapana kadar uzun bir süre geçecek.

Kuledeki yatağımın çerçevesi yok - gıcırdayan ahşap mertek tahtalarının üzerine serilmiş bir paletten biraz daha fazlası - ama üstü kuş tüyünden pelüş bir şilte ve soğuğu uzaklaştırmak için sıcak yün battaniyelerle kaplı. Aşağıdaki şelalenin uzaktan gelen uğultusu garip bir ninni gibi geliyor. Gece ilerledikçe, rüzgâr kulenin etrafında, benim çığlık atan duygularımı yansıtan durmak bilmeyen bir feryatla esmeye başlıyor.

Saatlerce dönüp durdum, düşüncelerim Vanora'nın ziyafetinin savurganlığına, kehanetin sözlerine ve

-Bir kat uyuyan adamda.

Bu çok garip. Penn hakkında daha önce hiç olmadığı kadar çok şey biliyorum. Yine de Caeldera'ya geldiğinden beri bana her zamankinden daha yabancı geliyor. Sanki bir duvarı yıkmış ama içeri girmek yerine kendimi daha fazla taş, daha fazla harçla karşı karşıya bulmuşum gibi. Bir öncekinden iki kat daha kalın ve yıkılma ihtimali yarı yarıya olan başka bir duvar.

BİR NOKTADA uyuyakalmış olmalıyım, çünkü bir sıçrayışla uyanıyorum, kulenin içinde bir kuş gibi yuvalanmışım. Dalgın bir kadın ısıltığı, etek hışırtıları eşliğinde arasından yukarı doğru süzülüyor. Merdivenden inerken kaynağını keşfediyorum. Donuk kahverengi üniformalı iki hizmetçi odayı toparlıyor, toz ve kirin tüm izlerini siliyor. İkisi de beni görünce durup yarım reverans yapıyorlar.

"Günaydın hanımefendi." Kadınlardan biri telaşla bana doğru geliyor. Altın-kahverengi gözleri, başörtüsünden sıyrılan asi buklelerden oluşan haleden bir ton daha açık. "Ben Teagan; bu da Keda." Kendisinden birkaç yaş küçük, koyu tenli ve parlak gözlü, uzun boylu bir güzel olan diğer hizmetçiyi işaret ediyor. "Prens burada kaldığı sürece odasını düzenlemek ve ihtiyaçlarınızı karşılamak için görevlendirildik. İhtiyacınız olan her şeyi bize söyleyin, sizin için ayarlamak için elimizden geleni yaparız."

"Oh, hiçbir şeye ihtiyacım yok. Gerçekten."

"Saçmalık, bayan. Kıyafetlerinizi şuradaki yedek dolaba astık." Keda odanın diğer tarafını işaret ediyor. "Ve giymeniz için bir elbise hazırladık. Hazır olduğunuzda, o gün için giyinmenize yardım edeceğiz."

"Nerede..." Kendimi aptal gibi hissederek sözümü kesiyorum. "Penn... Prens... Prens Pendefyre nereye gittiğini söyledi mi?"

"Hayır, hanımefendi. Korkarım hayır."

"Peki günümü nasıl geçirmem gerektiğinden bahsetti mi?"

"Hayır, hanımefendi. Ama..." Hizmetçiler endişeli bir bakış atarlar. "Burada kalmanızın onun isteği olduğuna inanıyoruz. Bir sürü kitap var ve kahvaltınız için bir tepsi getirdik..."

Yani zamanımı bu kulede kilitli mi geçireceğim?

Dudaklarım bir hoşnutsuzluk çizgisine dönüşüyor. Ama kahvaltımı ederken tek kelime etmiyorum. Keda ve Teagan o gün için giyinmeme yardım ederken de tek bir itirazda bulunmuyorum; yirmi yıldır kendi başıma gayet iyi yaptığım bir şeyi de ekleyebilirim. Giydirdikleri elbise

kremsi bir bej rengi seçildi. Bacaklarıma kalın beyaz yün taytlar giydiriliyor. Saçlarım parlayana kadar taranıyor, ardından bir omzumun üzerinden ağır bir şekilde sarkan ustaca örgüler halinde düzenleniyor. Çalışırken birbirleriyle mevsim normallerinin üzerinde seyreden güneşli hava ve baharın çözülmesinin resmi başlangıcı olan Fyremas Festivali hakkında sohbet ediyorlar.

Çayımı yudumluyorum, sadece kısmen dinliyorum. Odak noktamın çoğu içimde, fırtınanın ortasında sessiz bir denizde yüzüyorum. Beni Penn'e bağlayan o bağlantıya odaklanıyorum. İlk başta onu hiç hissedemiyorum. Çok . Ama gücümün üzerimden, akıp gitmesine izin vererek oraya doğru ilerliyorum. Sonunda, çok aşağıda bir yerden gelen zayıf bir dalgalanma hissedene kadar duyularım ile uzanıyorum. Neredeyse tespit edilemeyen bir sıcaklık çatlağı. Sonbahar rüzgarında yanan yaprakların bir ipucu.

Pendefyre.

Aramızdaki görünmez ipliğe sıkıca tutunuyorum. Hizmetçiler işlerini bitirirken ben bırakmıyorum. Kürk astarlı pelerinimi almak için gardıroba geçerken. Ayaklarımı çizmelerimin içine sokup kapıdan çıkarken, odada geride kalan iki kadının endişeli çığlıklarını duymazdan geliyorum.

Merdivenlerden aşağıya, boş ziyafet salonundan geçip kalenin kapılarından dışarı çıktığımda iplik güçleniyor. Koyu renkli kaldırım taşları üzerinden ön kapılara doğru ilerlerken kimse beni durdurmuyor, ancak orada konuşlanmış muhafızlar aralarından köprüye geçerken bana meraklı bakışlar fırlatıyor. Göl sabah güneşinde göz kamaştırıyor, yüzeyi şık teknelerle dolu. Kıyıda birkaç adam balık tutuyor; sığ sulara yuvarlak ağlar atıyor, kıvranan sarı pullu levrekleri çekiyorlar.

Satıcıların sıralandığı bir tahta kaldırımda dolaşırken baharat kokusu havada ağır ağır asılı duruyor. Bana ve diğer alışveriş yapanlara sesleniyorlar, çok çeşitli mallarını sergiliyorlar. Bu bana biraz Eli'yle Bellmere'e yaptığımız gezileri hatırlatıyor; tıbbi malzemeler ve şifalı otlar stoklamak için pazarları ziyaret ederdik ama buradaki ürünler yarı çürük değil.

Başım dönüyor, her şeyi kavıyorum. Taze sebzeler, peynir tekerlekleri, kurutulmuş etler, tuzlanmış balıklar. Kolalı beyaz önlüklü kadınlar tarafından karıştırılan sıcak elma şarabı fiçıları. Bir tezgahda bir adam dönen bir şişin üzerinde kestane kavuruyor. Bana genişçe sırtıtmak için duraklıyor. Birkaç dişi eksik.

Keşke bozduracak param olsaydı diye sırtıyorum. Soren'in bana bıraktığı bir çanta dolusu Llÿrian parasının burada işe yarayacağından şüpheliyim. Bir şey satın alamasam bile, hareketlilikten etkilenerek bir süre oyalanıyorum. Kalabalığın içinde ilerlerken birçok meraklı göz beni takip ediyor ama kimse bana yaklaşıyor ya da benimle konuşmuyor. Birkaç kez, yollarımız kesişirken insanlar havada garip bir el hareketi yapıyor - iki parmak elmas şeklinde hareket ediyor. Beni lanetliyorlar mı yoksa kutsuyorlar mı, bilmiyorum.

Sonunda açık hava pazarını geride bırakıp, görünmez ipimi takip ederek kıyı şeridi boyunca, özellikle keskin bir uçurumun dibine inşa edilmiş alçak yapılara ulaşıyorum. Bir cephanelik ve bir demircinin yanında devasa bir ahır duruyor. Demir ocakları alev alev yanıyor, içerideki ustalar harıl harıl çalışıyor; çekiçler ritmik bir şekilde örslere vuruyor, havayı titiz bir emeğin müziğiyle dolduruyor.

Bir dizi baraka, idman çukurları, idman mankenleri ve okçuluk hedeflerinden oluşan merkezi bir avluyu çevreliyor. Askerler mızrak fırlatarak ve yay çekerek her yerde dolaşıyor. Bazıları tam üniformalı, kılıç ve kalkanla devriyeye çıkıyor, ancak çoğu basit pantolon ve gömleklerle rahat bir şekilde giyinmiş.

En ortadaki çukurun yanında büyük bir seyirci kümesi toplanmış. Dikkat kesilmiş kalabalığın arasından fark edilmeden süzülüyorum, bir direk ve halat korkuluğuna dayanana kadar ilerliyorum. İçerideki adamlar birbirlerinin etrafında dönüyor, nefesimi kesen bir vahşilikle yumruklaşıyorlar. Yüzlerini görmesem bile onları tanıyorum.

Cadogan ve Penn.

İkisi de gömleksiz, tenleri çabalarından dolayı terle parlıyor. Ben izlerken Cadogan Penn'in karnına bir aparkat indiriyor ve Penn acı dolu bir homurtuyla geri çekiliyor. Gövdesi bükülüyor

Etrafında dönüyor ve göğüs kafesindeki koyu renkli kıvrımları bir an için görebiliyorum.

Onun kalıntıları.

Bu Soren'in işaretinin bir aynası; göğsünün sağ tarafında ete dönüşmüş duman gibi spiral çizen üçgen bir tasarım. Bu mesafeden ayrıntıları net olarak göremiyorum ama tasarımda canlı alev gibi dans eden bir şey var, sivri kıvrımlar ve tüyler bir ocaktaki ateşi anımsatıyor. Gerçek olanın, kuledeki yastığımın altına sakladığım kitabın deri kapağına oyulmuş versiyonundan çok daha iyi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Penn'in yumruğu fırlar ve Cadogan'ın ağzına çarpar. Çukurun kum zeminine bir kan sıçradı.

"Verim mi?" Penn karanlık bir şekilde sırtarak soruyor.

Cadogan başını sallar, kanayan ağzını siler ve yumruklarını kaldırır. Birkaç dakika boyunca birbirlerinin etrafında dolanmaya devam ediyorlar. Her darbe indiğinde irkiliyorum. Diğer seyirciler yapıyor, kimin sonunda yenilgiyi kabul edeceğine dair bahse giriyorlar. Çok azı Penn'e karşı bahse giriyor - muhtemelen prensleri olduğu için, ama daha büyük olasılıkla yeteneği gözleri olan herkes tarafından görüldüğü için.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki, Mabon, Gower ve Jac etrafımda belirene kadar onları fark etmiyorum bile.

"Merhaba çocuklar."

"Ace," diye selamlıyor Jac beni hafifçe yanımdan dirsekleyerek. Gözleri ringden ayrılmıyor. "Seninle burada tanışmak ne güzel."

"Çocuklar için yazılmış bir halk masalındaki trajik bir kahraman gibi kulede oturmam mı gerekiyordu?"

"Hayır. Ama en azından birine nereye gittiğinizi söyleyebilirdiniz."

"Bir ihtiyacım yok." Hançerimin sağlam kabzasının baskı yaptığı pelerin cebime dokunuyorum. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Her ne olursa olsun, hayatın tehlikeye atılamayacak kadar değerli. Penn, senin burada dolaştığını öğrenirse kellelerimizi alır."

korumasız dolaşmak. Özellikle de kale arazisinin dışında."

Mabon onaylarcasına homurdanıyor.

Gower, her zamanki gibi, bana ezilmesi gereken bir böcekmişim bakıyor.

"Peki." Huysuzluğumun bir kısmını yutuyorum. "Bir dahaki sefere, kaleden ayrılmadan önce sana haber veririm."

"Çok minnettarım, Ace."

Birkaç dakika boyunca antrenman maçıını izliyoruz. İki adamın ringdeki hareketleri o kadar akıcı ki, kan olmasa bir balo salonunda vals yapıyor olabilirlerdi.

Birisi kalabalığın arasından zorla ilerlerken arkamızdan hafif bir gürültü geliyor. Tam arkamı döndüğümde, bir dizi tahta koltuk değneğiyle ilerleyen, bakır kırmızısı saçları olan bir adam ortaya çıkıyor.

"Farley!" Sevinçten ağlıyorum.

"Vay, vay, vay. Bu Bayan Bullseye'ın kendisi değil mi!" "Bacağın nasıl?"

"İyileşiyor, sayende." Bana sırtıyor. "Kısa sürede işimin başına döneceğim."

Dizlerimin çöküyorum, atel kemiğini incelerken elbisem toprakta birikiyor. Bağların altından görebildiğim kadarıyla bacağı sağlıklı görünüyor. Eti yokluyorum, şişlik ya da çarpıklık bulamadığım için memnunum.

"İyileşiyor," diyorum, tekrar tam boyuma yükselirken. "Ama henüz ayağı kalkıp dolaşmamalısn. Kendini fazla zorlarsan kemik düzgün bir şekilde yerleşmez."

Gözlerini deviriyor. "Bu koltuk değnekleriyle yeterince iyi idare ediyorum. Bir günü daha kırımın üstünde oturarak geçirmeyi reddediyorum. Vintare'den arabaya binmek bir asır sürdü."

"Ve o zamandan beri bu konuda şikâyet etmeyi bırakmadı," diye mırıldanıyor Jac. Mabon güler.

Gower hâlâ bana ters ters bakmakla meşgul olduğu için eğlendiğini belli edemiyor. Ruh hali, yüzüne dökülen gevşek saçları gibi kapkara.

Farley'e kaşlarını çatıyorum. "En azından seni bu kalabalıktan kurtaralım. Eğer devrilirsen, seni bir daha ayağa kaldırmak mümkün olmaz."

"Ben değil gidiyor Her yerde, Ace. Ben de var yirmi kronlar Cadogan'ın bunu başaracağına inanıyorum."

"Seni iyileştirmek için harcadığım onca emek, eğer ezilerek öldürülürsen boşa gidecek."

"etmeyecek, değil mi?" Farley sızlanıyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor Jac, Penn'in Cadogan'ın ayaklarını altından çekişini izlerken. Kalabalık alkışlarla inliyor. "İşte taçlarınız gidiyor. Onunla gitsen iyi olur, dostum." Duraksıyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Sadece... uzağa gitme."

İç çekiyorum. "Evet, ey sadık bakıcı."

Çukurdan daha fazla kan akarken asker kalabalığı ileri atılıyor, beni çitlere sıkıştırıyor ve neredeyse Farley'i deviriyordu. Onu sabitlemek için uzandım.

"Tamam, Ace." Koltuk değneklerini daha sıkı kavlıyor. "Seninle geleceğim. Ama uyarayım: Eğer beni eğlendirmek zorunda kalacaksın."

"Öyle mi? Peki bunu tam olarak nasıl yapacağım?"

"Hiç balta fırlattın mı?"

Başımı salladım.

"Hayır." "Cirit mi

atacaksın?"

"Hayır."

"Eminim mızrak fırlatmışsınızdır."

"Hayır Farley, mızraklarla pek tecrübem olduğunu söyleyemem."

Boğuk bir ses çıkardığında gözlerim Jac'e kayıyor. "Sakin söyleme."

Ağzı kapanıyor ve kıkırdaması kesiliyor. "Ne dedin?"

"Ne olursa olsun Dürtüsel, uygunsuz Yorum oldu

Hayır Aklınızda şüphe oluşuyor."

"Uygunsuz olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ne zaman uygun bir şey söyledin ki?" O sadece sırtıyor.

Farley koltuk değneklerinin üzerinde dönerek, "Eğer siz ikiniz işinizi bitirdiyseniz," dedi, "sanırım fırlatma aletlerini ben

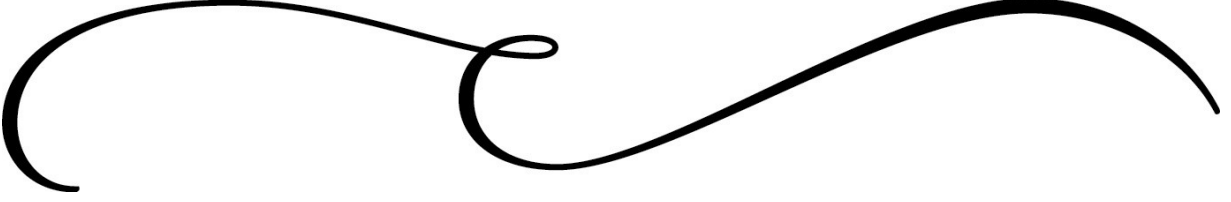
iki ayağının üzerinde. Yapabileceğini zaten bildiğimiz bir şeyle devam et."

"Hangisi?"

"Arka barakaların yanında açık okçuluk hedefleri gördüm," diye sesleniyor bir omzunun üzerinden kalabalığın içinde kaybolurken.

"Bakalım gün ışığında ne kadar iyi nişan alabiliyorsun, Ace."

CHAPTER TWENTY- BİR

"A bir tane daha!"

"Kaç tane bu?" Farley huysuzca arkasından sesleniyor

Ben.

"Temiz bir düzine." Gülümseyerek yayımı indiriyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

"bakalım."

"Beni soyup soğana , kadın."

Son yarım saatimi kendimi bile etkileyen bir hassasiyetle her hedefi vurarak geçirdiğim okçuluk arenasını çevreleyen alçak taş çitlere doğru yürürken umursamaz bir tavırla omuz silkiyorum. Seyircilerden oluşan bir kalabalık benim hedefleri vuruşumu izlemek için toplanmış. Çoğunun yay kullanma becerilerimi görmekten ziyade Hava Kalıntısı'na daha yakından bakmakla ilgilendiğinden şüpheleniyorum ama de bahis oynuyorlar. Bu son turda on iki mankenin hepsini doğrudan kalbinden vurdum. Farley en az birini ıskalayacağıma dair elli kron bahse girmişti.

"O zaten yarı sakat, Ace." Jac bakır kafalı arkadaşından kazandığı parayı cebine atarken son derece memnun görünüyor. "Onun da sokaklarda para dilenmesini mi istiyorsun?"

Taş duvarda onun yanına otururken Farley ile omuz omuza çarpışıyoruz. "Harcayacak paraya ihtiyacım var. Ve senin gibi

Bana karşı bahse girmişler, pek sempati toplayamıyorum."

"Kin tutma." Farley'nin omzu benimkine çarptı. "Sana karşı bahse giren tek kişi ben değildim! O mesafeden ancak bir aptal on ikisini de vuracağını tahmin edebilirdi."

"Neden?" Gözlerim kısıldı. "Kadın olduğum için mi?"

"*Hey! Lafı* ağzıma tıkma." Hedeflerle aramızdaki toprak parçasına bakıyor. "Kor Loncası'ndaki en iyi nişancılarımızın bile bu atışları tek bir hata yapmadan yapabileceğinden şüpheliyim. Sen bir büyücüsün, bundan eminim."

"Ben öyle bir şey değilim!"

Jac kollarını göğsünde kavuşturur ve Farley'e bakar. "Onun büyüye ihtiyacı yok, seni aptal. O lanet olası bir Hava Kalıntısı."

"Yani?"

"Bu *yüzden*, en iyi nişancılarımızı geride bırakabilmesi büyük bir şok değil. Aklını -ya da gücünü- koyarsa, muhtemelen bu alemde vuramayacağı hedef yoktur. Lanet rüzgar akımlarını kontrol edebiliyor. Okları her zaman hedefini bulacaktır."

"Ne?" Farley patlar. "Ace! Bana söyleyebilirdin, seni küçük dolandırıcı!"

"Ben hilekâr değilim! Beni küçümsediğin için ağlama."

"Jac az önce-" dedi.

"Jac neden bahsettiğini bilmiyor. Ben iyi bir atıcıyım. Doğuştan. Bunun benim Remnant'ımla hiçbir ilgisi yok."

"Mm-hmm." Jac homurdanıyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Ace, ama yay konusundaki yeteneğin tamamen güçlerinle ilgili. Çoğu zaman atış yapmadan önce duruşunu ya da nişan alışını bile doğru düzgün ayarlayamıyorsun ama yine de her seferinde hedefi vuruyorsun. Bu nasıl mümkün olabiliyor? Size söyleyeyim: Mümkün *değil*. Rüzgârı etkileyip okları sıfır dirençle havada süzölmeye göndermediğiniz sürece. Bunu yaptığınızın farkında olmamanız yanıldığım anlamına gelmez."

Ona yavaşça göz kırpıyorum, şaşkınlıktan sessizliğe gömülüyorum. Bu doğru olabilir mi? Bilinçsizce gücümü mü kullanıyordum? Bu imkansız görünüyor. Ama belki de bir rüzgâr dokumacısı olmak kimliğimin kadar derinlerine işlemiş ki, en sıradan eylemlerime bile herhangi bir gerçek niyet olmaksızın sızıyor.

"Öyle dehşete düşmüş gibi bakma, Ace. Para cüzdanı boş olan sen değilsin." Farley bana sıırttı. "Yine de, gelecekte sana karşı bahse girmemem gerektiğini daha iyi bileceğim."

"Bilmiyordum..." Başımı sallayarak devam ediyorum. "Farkında bile olmadan gücümü nasıl kullanabilirim?"

Jac, "Mükemmel okçuluk becerilerinizle ortaya çıktığı için minnettar olun," diyor. "Remnant maegic'in ortaya çıkabileceği çok daha tatsız yollar var. Güven bana."

Penn'in parmak uçlarından sıçrayan kıvılcımları düşünüyorum. Ahşap bir şömine şöminesine çizilmiş iki el izi. Konik mumlar bir ziyafet masasında balmumuna dönüşüyor.

"Ne kadar kontrolden çıkabilir?" Yumuşakça soruyorum. "Prensin gücü mü?"

İki adam da bana sertçe bakıyor. Yüzlerindeki tüm mizah izleri aniden kayboldu.

"Bunu ona sormanız gerekecek." Jac'in gözleri çok ciddi. "Ama bilmelisin ki... onun taşıdığı doğuştan gelen hakkı taşımak kolay değil. Nedenini anlamak zor değil. Tüm elementler arasında ateş belki de en uçucu olanıdır. En öngörülemez olanı. Muhtemelen en yıkıcı olanı. Her gün bu gerçeikle savaşıyor. Çoğu gün de kazanır."

"Ama hepsi değil."

"Hepsi değil," diye kabul ediyor. Arkamızdaki okçuluk arenasında dolaşan diğer askerlerin duyamayacağı şekilde sesi alçalıyor. "Menzildeki o gün, Yağmacılarla birlikte, alevi çağırdıktan sonra... Onu geri getirebileceğimizden emin değildim. Savaş öfkesi içinde o kadar sıcak yanıyordu ki, sanki derisi alev almış gibiydi. Onu soğutmak için buz gibi nehir suyuna batırmak zorunda kaldık. Üç varil su. dikişler patladı, karpuz gibi birbiri ardına yarıldılar. Ve

su sadece kaynamadı... *buharlaştı*. Yangını söndürebileceğimizi hiç sanmıyordum."

"Yağmacılar-"

"Reaverlar değildi." Jac sözümü kesti. "Onun yanında yüzlerce kez savaştım. Yüzlerce düşmanla. Canavarlar, insanlar, aradaki her şey. Hiç bu kadar kontrolünü kaybettiğini görmemiştim. Uçurumun kenarına bu kadar yaklaştığını hiç görmedim." Gözleri benimkileri esir aldı. "Mesele lanet olası Reaverlar değildi. *Seninle* ilgiliydi."

Ağzım açık kaldı. Ama verebileceğim herhangi bir yanıt, yaklaşan ayak sesleri tarafından süpürüldü. Bakmak için dönmüyorum. Buna gerek yok; kalbimin etrafına dolanmış görünmez ipliğin hafifçe çekilmesi bana orada kimin durduğunu yeterince açık bir şekilde söylüyor. Birkaç asker mırıldanarak prenslerini selamlıyor ama o hiçbir şey söylemiyor. Sözleri geldiğinde, benim içindir.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Omuzlarım dikleştı. Hiç nazik bir söz söyleyemez miydi? Basit bir selam bile veremez mi? Ona bakarken bakışlarımı yüzümden uzak tutmak için tüm çabamı harcıyorum. Gözleriyle buluşmak istiyorum ama bakışlarım göğsüne takılıyor. Hâlâ gömleksiz ve izi tüm çıplaklığıyla ortada. Yakından daha da karmaşık, tasarım çarpıcı ayrıntılarla kazınmış. Başka tarafa bakamıyorum.

"Rhya."

Gözlerim yukarı doğru süzülüyor. Yanaklarım renkten renge giriyor. "Ne?" "Burada ne halt ettiğini sordum."

"Neye ?"

"Görünüşe göre kulede kalmanız yönündeki emirlerime itaat etmemişsiniz."

"Bana hiç emir vermedin. Aslında uyandığımda orada bile değildin."

Dişlerini birbirine geçirdi. "Beni test etme. Havamda değilim."

"Anladığım kadarıyla sadece tek bir ruh hali içindesin. *Huysuz, kasvetli, ...*"

Farley ve Jac kahkahalarını yutarlar.

"Ayağa kalk." Penn bana ters ters bakıyor, hiç eğlenmiyor. "Şimdi."

İnatla taş duvardaki yerimi koruyarak ona ters ters bakıyorum. Bu meydan okuma gösterisine üç saniye kadar tahammül ettikten sonra uzanıp elini pazılarıma doluyor ve beni ayağa kaldırıyor.

"Hey!" diye bağırdım. "Bırak beni! Atış taliminin ortasındayız! Ve Jac bana biraz hançer oyunu öğretmek üzere."

"Artık değil."

"Ama-"

"Hoşça kal de."

Penn beni çekiştirirken Farley ve Jac'e umutsuz bir bakış atıyorum. İkisi de geniş geniş sırıtıyor. Farley koltuk değneklerinden birini kaldırıp bana doğru sallıyor, ben de bir köşeye çekilip gözden kayboluyorum.

"Her zaman böyle kaba davranmak zorunda mısın?" Tıslıyorum. Penn sessiz kalıyor.

Ana yoldan gitmiyoruz, barakaların arkasından geçen ve ahırların arkasından dolanan dar bir arka yola sapıyoruz. Pazar caddesinden çok daha az kalabalık; sadece ahırları temizleyen ve eyer derilerini parlatan bir avuç genç seyisin yanından geçiyoruz. Penn beni ilerlemeye zorlarken gözlerini saygıyla kaçırıyorlar, görünür çabalarımı görmezden geliyorlar.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Kaleye dönelim," diyor, uzun bacaklı adımlarını hiç durdurmadan.

"Mahkum olmadığımı

sanıyordum." "Değilsin."

"O zaman neden kulede kalmak

zorundayım?" "Orası daha güvenli."

Kalbim titriyor. Ses tonumu dengede tutmak için mücadele ediyorum ama yine de kelimelerimden endişe akıyor. "Burada güvende olduğumu söylediğini sanıyordum. Kimsenin bana ulaşamayacağını."

"Endişelendiğim *senin* güvenliğin değil." O kadar ani durdu ki, kendi ayaklarıma takıldım. Sadece tutması beni toprağa düşmekten alıkoyuyor. "Neler öğrenene kadar, etrafta dolaşıp sorun çıkarmana izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Hayır, bu *anlaşılmadı*. Beni sonsuza kadar orada tek başıma kilitli tutamazsınız. Çıldırırım!"

"Uygun gördüğüm her şeyi yapabilirim."

Öfkem alevlendi. "Günlerimi duvarların ardında, gözlerden uzak, sadece kitaplar ve toz tavşanlarıyla geçirmeyeceğim. Ben sizin sürekli korunmaya muhtaç, mükemmel, değerli Enid'iniz değilim."

Sanki onu haşlamışım gibi eli kolumdan çekiliyor. "Bunun kesinlikle farkındayım. İstesen de ondan daha farklı olamazdın."

"I..." Yüzündeki ifadeyi görünce kelimelerim uçup gitti. Acı. Kesin bir acı. Çabucak saklıyor ama yeterince çabuk değil. Bu manzara karşısında, öfkem ortaya çıktığı gibi aniden yok oluyor. Hemen ardından aceleyle söylediğim sözlerden duyduğum pişmanlık geliyor. "Özür dilerim. Yapmamalıydım... Benim haddime değil..."

Penn'in çenesi gerilir. " yok."

İkimiz de nasıl devam edeceğimizi bilmeden kısa bir sessizliğe büründük. Sözlü başvurduğum için kendimden utanıyorum. Neden onun adamlarıyla şakalaşıp gülerek rahat saatler geçirmekte bir sorun görmüyorum da, onun huzuruna çıktığım anda dilim bıçak gibi keskinleşiyor?

Doğrusu, eski dokumacıyla olan ilişkisi hakkında doğru dürüst yorum yapabilecek kadar bilgim yok. Sadece arkadaş mıydılar yoksa daha fazlası mı... Penn bana söylemedi ve ben de henüz soracak cesareti kendimde bulamadım. Birbirleri için her ne idiyse, onun çok önemli olduğu açıktı. Yüz ifadesindeki kalp kırıklığının yankıları herhangi bir gösterge ise, hala önemli.

"Gücünü nasıl kontrol edeceğin konusunda hiçbir fikrin yok," diyor sonunda, üzerimize çöken ağır sessizliği bozarak.

"Birine zarar verebilirsin."

"O zaman beni eğit."

Şaşkınlıkla sarsılır. "Affedersiniz?"

"Tehlikeli olduğumu söylüyorsun. Kendim için, etrafımdaki herkes için. O zaman bana yardım et. Bunu nasıl kontrol edeceğimi göster."

Uzun bir süre sessiz, bana bakıyor. Konuştuğunda, etrafta duyacak kimse olmamasına rağmen neredeyse bir fısıltı gibi. "Bu konuda bana güvenir misin? Sana öğretmem için?"

"Sorabileceğim başka biri olsaydı, sorardım. Ama ikimiz de biliyoruz ki başvurabileceğim tek kişi sensin." Sertçe yutkunuyorum, hızla atan nabzımı kontrol altına almaya çalışıyorum. "eğitmek için değilse, neden buraya getirdin?"

"Seni güvende tutmak için. Seni *hayatta* tutmak için. Eğer ölürsen, senin gibi bir başkasını bulmanın ne kadar süreceğini sadece tanrılar bilir. Midlands'ta buçukluk avlayarak daha fazla yıl geçirmeyeceğim. Bunu kaldıracak midem yok."

"Ben..." Uygun kelimeleri arıyorum. "Korumanız için *minnettarım*."

Ağız seğıriyor. "Doğru."

"Minnettarlık bir yana," diye devam ettim, "daha önce söylediklerimde ciddiydim. Hayatımı taş bir kulede kilitli geçiremem. Bunun için yaratılmadım."

"Kız kardeşimin çatısı altında ikamet ederken, korkarım ki en azından sarayda biraz varlık göstermelisiniz." Nefesini dışarı üflüyor. "Başka bir seçeneğim olsa onun lanet yemeklerine katılacağımı mı sanıyorsun?"

"En azından bu dünyaya alışkınsın. Burada büyüdün. Kimse senin yerini sorgulamaya cesaret edemez." Gözlerim ayaklarıma düşerken sesim bir mırıltıya dönüşüyor. "Ben buraya ait değilim. uygun değilim. Yığınla gurme yemekle kendimi şımartmak için hiçbir arzu duymuyorum; mücevherlerle süslü saray mensuplarıyla yapmacık sohbetler umurumda değil. Ben... Ben bir kulübede büyüdüm. Vahşi doğada, ormanda. Şimdiye kadar kraliyete en çok yaklaştığım şey bahçelerimizdeki kovanın kraliçe arısı oldu. Nakış işlemem, suluboya resim yapmam ya da

piyanoforte ya da... sarayın başarılı hanımları zamanlarını nasıl geçiriyorlarsa. Ve benim böyle bir isteğim yok. Avlanmak ya da iyileşmek varken neden bütün bir günü eve kapanarak geçireyim ki?"

"Bir süre dinlenemez misin? Kemiklerinde biraz et ve yanaklarında biraz renk olana kadar? Gözlerindeki o perili bakış kaybolana ve her ani seste irkilmeyi bırakana kadar?" Penn'in sesi onu hiç duymadığım kadar öfkeli çıkıyor. "Yoksa o kadar uzun süre kaçtın ki, nasıl duracağını unuttun mu?"

Gözlerim ayakkabılarımda kilitli kalıyor. Botlarımın uçları öğle güneşinde taze cilayla parlıyor. "Bana dinlenmekten bahsetme. *Sen* dinlenmezsin. Evde bir gün geçiriyorsun ve çoktan dövüş çukurundasın."

Homurdanıyor, isteksiz bir onay sesi. "Bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra saray rahatsız ediyor. Gececektir. Yerleşeceksin. Biraz zaman ver."

Başımı sallıyorum. "Yapmayacağım-"

Eli hiç uyardırmadan çeneme yapışıyor ve sözlerimi kesiyor. Yüzümü kendine doğru çekiyor, böylece artık gözlerinden kaçamıyorum. Beni hazırlıksız yakalayan bir inançla yanıyorlar.

"Burada yerim yok mu diyorsunuz? Var. Senin yerin benim yanımda. Ben burada olduğum sürece kimse sana el kaldırmaya ya da tek kelime etmeye cesaret edemeyecek. Beni duyuyor musun?"

"I..." Sertçe yutkunuyorum; gözleri hareketi takip ediyor. "Seni duyuyorum." "Güzel."

"Yine de en azından gündüzleri dışarıda olma özgürlüğünü bana vermelisiniz. Rüzgarı, güneş ışığını ve ayaklarımın altındaki çimenleri hissetmek için. Burada camın arkasına hapsedilmiş nadir bir kelebek olmanın ötesinde bir amacım olmasına izin vermelisiniz."

Hâlâ çenemi tutarak bana bakıyor. Gözlerindeki düşünceleri görebiliyorum ama onları deşifre edemiyorum. Aramızda uzanan bağdan hiçbir şey hissetmiyorum; göğsündeki açık işaretten benimkiindeki gizli işarete uzanan bir gerilim bandı; ne hissediyor olabileceğine dair en ufak bir ipucu bile yok. Bu yüzden ağızından çıkan kelimeler beni tamamen .

"Ona hiç benzemiyorsun."

Bunun bir hakaret olduğunu düşünerek irkildim.

Konuşmaya devam edene kadar. "Enid... O birçok şeydi. Nazikti. Nazik. Zeki. Ama güçlü değil. Korkusuz değil."

Dudaklarım ayrılıyor. Şaşkınlıkla verdiğim yumuşak nefesi izliyor, gözleri dudaklarımda öyle bir geziniyor ki bir nefes daha almaya cesaret edemiyorum. "Ben korkusuz değilim."

Cevap vermiyor. Ama çenemdeki tutuşu değişiyor, kısıtlayıcı bir kavramadan neredeyse bir okşamaya dönüşüyor. Parmaklarının güçlü pedleri çenemin keskin çizgisi boyunca kayarken nefesim boğazımda düğümleniyor, sonra boynumun eğimini izliyor. Kılıcından çıkan nasırların kaba sıyrıklarını hissettiğimde titriyorum.

O ellerde öyle bir güç var ki. Öyle bir güç. En ufak bir çabayla beni kırabilir, iki kalp atışı arasındaki sükunette hayatımı elimden alabilirler. Yine de tenimde hareket ederken dayanılmaz derecede nazikler. Başparmağı boğazımın son derece hassas çukurunu okşuyor, şahdamarımın içinde zonklayan nabzın izini sürüyor. Sanki çok uzun bir mesafe koşmuşum gibi iki kat hızlı atıyor. İronik, çünkü hiç bu kadar hareketsiz durmamıştım. Ayaklarım toprağa sıkıca basmış durumda. Şu anda, hiçbir şey için hareket etmem.

"Penn," diye fısıldıyorum.

Bu kelime üzerimizdeki büyüyü bozuyor. Gözleri benimkilere doğru kayıyor, yol boyunca ağzımda kısa bir süre duraklıyor. Başparmağını nabzımın üzerinde son bir kez gezdirdikten sonra eli tekrar yanına düşüyor.

"Güçlerini mi öğrenmek istiyorsun?" Sesi çakıl taşlarıyla dolu. "O zaman gel. Sana elimden geleni öğreteceğim."

Göz kırpıyorum. "*Şimdi mi?*"

"Öğleden sonra yapacak daha acil bir işin yoksa tabii," diye sesleniyor, topuğunun üzerinde dönüp cephaneliğin arka tarafından geçerek uzaktaki kaleye doğru ilerliyor. Çıplak sırtının binanın yan tarafında kayboluşunu izliyorum, güneşte dalgalanan bronz kasların bir oyunu.

Uzun, sakın bir nefesten sonra takip ediyorum.

Şelalenin arkasındaki gizli kaya çıkıntısında karşı karşıya duruyoruz. Durmak bilmeyen bir su çağlayanının altına sıkışmış olan yarım mağara tamamen gözden gizlenmiş durumda. Burası gizli bir yer - asla tesadüfen rastlayamayacağınız türden, sadece sisin içinden kaba yontulmuş kaya basamaklarına kaygan bir tırmanışla ulaşılabilir. Volkanik kül duvarlarına garip semboller kazınmış. Şifresi çözilemeyen ve çok eski bir kod. Ne anlama geldiklerini ve onları kimin oyduğunu merak ediyorum. Şehrin kendisi kadar uzun süredir burada olup olmadıklarını. Belki daha da uzun süredir.

Etrafımızda sürekli bir su gürültüsü var. Birbirimizden birkaç adım uzakta dursak bile gürültünün ortasında birbirimizi duyabilmek için bağırarak zorunda kalıyoruz.

"Odaklan, Rhya. Merkezini bul."

"Deniyorum."

"Görünüşe göre yeterince sert değil. Endişeni bağdan hissedebiliyorum. Korkunu. Seni batırıyor."

Gözlerimi ona diktim. "Duygularımı okumayı bırak!" "O zaman onları benden sakla. Beni dışarı it."

"Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

"Çok basit. Gözlerinizi kapatmak ya da kulaklarınızı tıkamak kadar basit." "Tüm bunların benim için yeni olduğunu unutuyorsun. Bunu çok yapıyorsun.

daha uzun süre." Duraksıyorum, düşüncelere dalmış bir halde başımı eğiyorum. "Kaç yaşındasın sen?"

"Eski."

"Bu çok spesifik değil."

Kaşları birbirine çatıldı. "Senden daha yaşlı, Soren kadar değil. Ölümsüz birinin yaşına bir rakam koymanın Frostlands'de buz satmak kadar faydalı olduğunu bilecek kadar yaşlı. Şimdi daha önemli konulara dönebilir miyiz?"

"Peki," diye homurdanarak gözlerimi bir kez daha kapadım. "*Odaklanıyorum.*"

İç çektiğini duyuyorum. Görmezden gelmeye çalışıyorum, duyularımı içimde durmaksızın dönen fırtınaya çeviriyorum. Şelalenin gürültüsünü ya da karşımda duran adamı susturmak, kendi zihnimin endişelerini susturmaktan daha az zor. Penn haklı, korkuyorum. Remnant'ıma tekrar dokunmaktan korkuyorum. Bunu en son yaptığımda, sonraki iki günü baygın geçirdim.

Penn tekrar konuşur, bu sefer çok daha yakından. "Kendi gücünüzden korktuğunuz sürece, onun sizi kontrol etmesine izin vermiş olursunuz. Seni kontrol ederse, seni ezebilir. Kaçınılmaz olarak dışarı sızdığında etrafındaki herkesle birlikte sana da zarar verir."

"Peki bu korkuyu nasıl yenebilirim?"

"Seni korkutan her neyse onunla yüzleş." Duraklıyor. "Seni bu kadar korkutan ne?"

Soren'in sözlerini kafamda duyarak sertçe yutkunuyorum.

Zihninizi bir yumurtanın kabuğu gibi kıracak...

"Rhya. Bana bak."

Gözlerimi açıyorum ve doğrudan Penn'inkilere bakıyorum. Yüzü çok yakın, şok edici bir şekilde.

"Kalıntınızı tüm gücünüzü içinde tutan bir kapı gibi düşünün," diye mırıldanıyor alçak sesle. "O kapı açıldığında, kısa bir patlamanın geçmesine izin verirsin. Geçmişte bu sadece korktuğunuzda ya da hayatınız tehdit altında olduğunda olurdu. O kapıyı bilinçsizce kırıp açtın, gücünün bir kısmının dışarı akmasına izin verdin. Seni hayatta tutmaya, korumaya yetecek kadar."

"Köprüde."

"Evet, köprü. Kızıl Uçurum. Dağ." Gözleri bir ton kısılıyor. "Kontrollü olduğu sürece, tehlike geçtiğinde o kapıyı tekrar kapatabildiğiniz sürece bir çatlak iyidir. Ama bundan fazlası..."

Kaşlarım kalkıyor, sessiz bir soru.

"Kapıyı menteşelerinden sökecek kadar fazla güç akmasına izin vermek istemezsiniz," diyor dikkatle. "Onu asla alamayabilirsin"

tekrar

kapandı."

Titriyoru

m.

"Merak etme. Sana onu kontrol altında tutmayı öğreteceğim. Sana kontrolü öğreteceğim. Sadece uyanık olman gerekiyor."

"Remnant'ımın savaşılmaması gereken bir düşman olduğunu söylüyorsunuz."

"Öyle. Her nefes alışımda kendi gücüme karşı bir savaş veriyorum. Hâlâ onu kontrol altında tutmak için mücadele ediyorum ve bunu senin hayatta olduğundan çok daha uzun süredir yapıyorum. Tek umudum senin benden daha kolay bir zaman geçirmen."

"Ama güçlerini kullanıyorsun."

"İstiyorum. İsteksizce. Ölçülü olarak. Ve sadece daha iyi seçenekler olmadığında. Eğlenmek için kullanılacak bir parti numarası değildir."

Soren'i ve su kadehini, damlacıkların dansını düşünüyorum. Su Kalıntısı'nın aynı fikirde olacağından emin değilim. "Neden?"

"Dağın yamacındaki orman yangınını gördün. Nasıl öfkелendiğini. Bunun doğal olmadığını kendin söyledin. Kontrol edilemez." Gözlerini bir an bile benden ayırmıyor. "Seni oradan uzaklaştırmak için neden bu kadar çaresiz olduğumu sanıyorsun?"

"Savaş-"

"Savaş değil. *Beni*. Seni kendimden koruyordum. Alevimi serbest bıraktığımda ne olacağını biliyordum. Kontrolden çıkacağını biliyordum. Yarıçapımdaki herkesi öldürme şansım olduğunu biliyordum. Jac, Mabon ve Uther dahil."

Şaşkın bir nefes alıyorum. "Ama sen ."

"Hayır, şanslıydım. Bu sefer masum canlar almadan önce onu kilitlemeyi başardım." Gözleri perili, deşifre edemediğim ateşli hayaletlerle dolu.

Bu sefer.

Onu kilitleyemediği başka zamanlar da olmuştu. Kontrol altına alamadı. Ve bedelini başkaları ödedi.

Birdenbire beni o dağdan indirmek için gösterdiği çaresizliği yeni bir bakış açısıyla görmeye başladım. *Onu* yeni bir bakış açısıyla görüyorum. Hayatının her alanında katı bir kontrol uyguluyor, diktatör olduğu için değil.

Doğası gereği, ama derinlerde bir yerde, herhangi bir anda kendini tutamaması durumunda ortaya çıkarabileceği cehennemden korktuğu için.

"Çok yorucu olmalı," diye fısıldıyorum. Kaşları kalkıyor.

"Ne?"

"Her zaman içinde tutuyor."

Sadece gücünü kastetmiyorum. İstirabını kastediyorum. Umutsuzluğunu. Derin yalnızlığını. Etrafında, omuzlarındaki ağırlığı gerçekten anlayabilecek hiç kimse yok. Ruhunun üzerinde.

Penn ağır bir tempoyla beni izliyor. Sesi geldiğinde bir mırıltıdan öteye geçmiyor. "Kontrolü kaybetmenin sonuçlarına katlanmaktansa kontrollü daha iyidir. Şimdi gözlerini kapat ve odaklan." Göz kapaklarımı bastırarak kapatıyorum, yine içimde dönen fırtınayı arıyorum. Rüzgâr anında yükseliyor, derimin altında bir uğultu uzuvlarım boyunca titreşiyor. Gücün titreşmesine izin verdiğimde vücudumdaki her tüy diken diken oluyor. Kalıntı göğsümde sabit bir zonklama halinde, buz gibi soğuk, çılgın kalbimle birlikte atıyor.

"Zihnini sustur."

Fırtınanın gözünü ararken başımı sallıyorum, her şeyin sakin ve merkezde olduğu yeri. Dalgaların ve çığlık atan rüzgârın arasında yolumu bulmam biraz zaman alıyor ama üzerime bir dinginlik çöküyor. Kasırga güvenli bir mesafeden dönerken, sakin sulara sallanırken sadece orada hissettiğim bir tür berraklık.

"Güzel." Penn hiç uyarmadan ellerimi tutuyor, iri, nasırlı avuçlarını sıkıca benimkilere bastırıyor. Ondan bana, statik bir şok gibi, beyaz-sıcak bir güç atımı sıçradığında kalbim boğazıma doğru fırlıyor. Zihnimin gözünde, içinde yüzdüğüm su birkaç derece ısınıyor, sanki aramızdaki bağa ateş püskürtmüş gibi.

"Ne-ne yapıyorsun?" Nefes alıyorum, ona bakmak için gözlerimi açıyorum.

Bağdan aşağı doğru parıldayan bir nabız daha gönderiyor. "Bunu hissediyor musun?"

"Evet," diye kekeliyorum.

"Sizin damarlarınızda fısıldayan ve benimkinde yanan maegic arasında doğal bir simetri var. Dokunsal bir bağlantı, bağlantı henüz... yeniyken başlangıçta yardımcı olur." Duraksıyor. "Bugün beni bulmak için bağı kullandığında nasıl hissettin?"

"Bir ipliği çekiştirmek ya da çözülmüş bir iplik çilesini takip etmek gibi." "Soluk mu?"

Başımı salladım.

"Güçlenecek. Sonunda, biraz pratikle, beni çok daha kolay bulabileceksin. Ve fiziksel varlığımla birlikte ateşimi de hissedeceksin." Bağlantıdan tekrar ısı yayılıyor; içime yayılan sıcaklık hissiyle irkiliyorum. "Bir anlamda beni yönlendirmek için. Ve tam tersi."

"Kanal sen misin?" Kalbim deli gibi çarpıyor. "Gücünü mü kullanayım yani?"

"Evet. Bazen başka bir Kalıntı'nın gücünü kanalize etmek mümkündür."

"Her zaman değil mi?"

"Tıpkı havanın ateşi körüklemesi ve suyun onu söndürmesi gibi, dört Kalıntı gücü de birbirini körükleyebilir ve birbirinden beslenebilir. Doğuştan gelen uyumluluklar vardır. Ve onlarla birlikte, doğuştan gelen sınırlamalar. Bazı elementler bir arada diğerlerinden daha iyi çalışır. Örneğin, ateş ve hava..."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yanıcı mı?"

"Olabilirler, evet. Senin gücün ve benim gücüm birlikte iyi çalışır, tıpkı havanın filizlenen bir alevi yeni zirvelere beslemesi gibi. Ama ateş ve su konusu olduğunda..." Güneşten bronzlaşmış omuzları hafifçe silkindi. "Soren ve ben sadece kişilik olarak zıt değiliz. Güçlerimiz tetrad'ın zıt kutuplarında yer alıyor."

Onların Kalıntı izlerini düşünüyorum -Soren'inki göğsünün sol tarafından akıyor, Penn'inki sağ tarafını sarıyor. Yerleşimleri aynıydı ama aynı hizadaydı.

"Yani onun gücünü kanalize edemiyor musun? Onunla bağlantı kuramıyor musun?"

"Kolay olmazdı. İkimiz için de rahat olacağını sanmıyorum. Daha iyi şartlarda olduğumuz zamanlarda bile bunu denemeye fırsat bulamamıştık."

"Doğal düşmansınız o zaman? Tasarım gereği düşman mı?"

"Tam olarak düşman sayılmazlar. *Folyo* demek daha doğru olur. Eğer keşfedilirlerse, muhtemelen Dünya Kalıntısı ile de benzer bir his yaşayacaksınız."

"Neden?"

"Toprak ve hava temel zıtlıklardır, doğaları gereği birbirlerine zıttırlar. Hepimiz birbirimize bağlıyız ama bu bağlantıların bazıları diğerlerinden daha uyumlu." Elleri benimkilerin üzerinde sıkılaşıyor. "Tetrad içinde bile doğal bir güç dengesi vardır. Dördünden hiçbirisi kontrolsüzce yükselmez ya da gücünü kontrolsüzce kullanamaz, çünkü her birimizin bir folyosu var."

Kafamda evirip çeviriyorum. Mantıklı. "Ateşi söndürmek için su, havayı sıkıştırmak için toprak..."

Başını sallıyor. "Ve seli kaynatmak için alev, toprağı karıştırmak için rüzgâr." "Bu, hava ve suyun da uyumlu olacağı anlamına mı geliyor? Eğer

Soren'le birleşecektim-" Soren'in adının anılmasıyla bağdan aşağıya doğru bir güç atımı -bu seferki daha sıcak, neredeyse haşlayıcı-fırladığında sözlerim keskin bir şekilde kesildi. Geniş gözlerim Penn'in öfke dolu ifadesini tarıyor.

Belki de şu anda Soren'den bahsetmek akıllıca olmayabilir.

Penn hızla toparlanır. Burun delikleri alevlenir ve beklenmedik ısının etkisinden kurtulmaya çalışırken çenesi gayretle sıkılır.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, ensemden aşağı ter damladığını hissederek. Vücut sıcaklığım onun patlamasından sonra henüz düzene girmemişti.

"Olma." Hayalet gibi bir kıkırdama var. "Burada sana kontrolü öğretmeye çalışıyorum ve daha başlamadan kendiminkini neredeyse kaybediyorum."

"yok."

"Değil." Dişlerini birbirine geçiriyor. "Sadece söylediğin şey-
birleşin."

Kaşlarım kalktı. "Bu kanallıkla aynı şey değil mi?"

"Hayır. Öyle değil. Cull'dan önceki zamanda... başka bir fae ile birleşmek için..." Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Bu bir çiftleşme bağına benziyordu. Kırılmaz, ortadan kaldırılamaz bir antlaşma. Bir ruh birleşmesi."

"Remnant bağlarından farklı mı?"

"Evet." Sıkıca duraklar. "İki ayrı güç tek bir inatçı maegic'te birleşiyor. Zorlanamayan ve asla geri alınamayan bir ruh birleşmesi."

"Böyle bir şeyi hiç duymadım."

"Sen de öyle. İmparatorluk günlerinde bile ruh birleşmeleri son derece nadirdi. Bazıları bunların efsaneden öte bir şey olmadığını iddia eder. Diğerleri ise imparatorun kendisinin böyle bir birleşmenin ürünü olduğuna, ebeveynlerinin ruh birleşmesi yaşadığına ve onu yaratırken güçlü bir elemental güç karışımı aktardığına inanıyor."

"Bu mümkün mü ki?"

"Emin değilim. Ama en parlak döneminde birden fazla elementi kullanabildiği söyleniyor."

"Hangileri?" Kalbim hızla çarparak soruyorum.

Bir tereddüt atışı var. "Ateş ve hava."

Gözlerimiz uzun bir süre birbirini tutuyor, ikimiz de başka bir şey söylemiyoruz. Sonunda Penn'in elleri benimkileri sıkıyor ve içine düştüğü sersemlikten kurtuluyor gibi görünüyor.

"Konudan uzaklaştık. Gün ışığını kaybetmeden önce daha önemli şeylere geri dönelim. Gözlerinizi kapatın."

Bakışlarının yoğunluğundan kaçmak için aniden umutsuzluğa kapıldığımdan, buna mecbur olduğum için çok mutluyum. Yeniden odaklandığımda ve bir kez daha zihnimin durgun sularında sallanırken, bağdan aşağıya kısa bir ısı patlaması gönderiyor.

"musun? Nabzı?" Başımı

salladım.

"Güzel. Şimdi, onu bana geri göndermeni

istiyorum." "Ne? Yapamam-"

"Yapabilirsin. Tıpkı dağda yaptığın gibi, ateşi uzak tutmak için hava kalkanını yarattığında. Ama onu fiziksel olarak dışarıya püskürtmek yerine, içsel olarak bağa yönlendir. İçime."

"Ya çok fazla gönderirsem?" Kontrolü kaybetme ihtimalinden dolayı gergin bir şekilde soruyorum. "Ya beni bunaltırsa ve-"

"Burası güvenli bir yer. Bu mağaranın duvarlarına kazınmış mühürler birer koruyucu. Buraya yaydığınız her güç volkanik kül tarafından emilecektir. Eğer kontrolün kaybolursa, Caeldera'yı koruyan bariyerlere fazladan yük sağlamış olacaksınız. Yani başarısız olsan bile, yardım etmiş olacaksınız. Zarar vermeyeceksin."

Bu beni biraz rahatlatıyor. Son endişemi dile getirirken sesim kısık çıkıyor. "Ama sen burada benimlesin. Ya sana zarar verirsem? Ya-"

"Bana zarar vermeyeceksin."

"Ama-"

"Güven, Rhya." Elleri neredeyse acı verecek kadar gerginleşti. "Güven bana. Kendine güven."

Gücümün kara fırtına bulutları daha hızlı dönerek üzerime geliyor. Uzakta, suyun üzerinde şimşekler çakıyor, yumuşatılmamış gücün bir kıymığı. Rüzgar, ham ve yıkıcı, kemiklerimde uluyor.

"Şimdi," diye ısrar ediyor. "Bırak onu. Ver onu bana." Verdim.

Dışa doğru dalgalanıyor, içimde bir şok dalgası patlıyor. Benden dışarı. Tenimden. Ruhumdan. Dağda olduğu gibi, ama on kat büyütülmüş olarak. Penn içimden ona doğru geçerken geriye doğru sarsılıyor. Aramızdaki bağ gerginleşiyor, bir yay kirişi gibi geriliyor, aramızda akan gücün katıksız kuvveti altında çılgılık atıyor. Ellerim onunkilere karşı esniyor, tüm gücümle tutunuyor, bırakmaktan korkuyorum. Korkarım, eğer ona tutunmayı kaybedersem, beni boğmakla tehdit eden majiği de kaybedeceğim.

Onu kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Gücün zihnimin sınırlarını engellemeye. Ama ben çırpınırken bile, içimdeki o sessiz, güvenli yeri çepeçevre saran fırtına bulutları zifire dönüyor, her taraftan yaklaşırken gökyüzünü karartıyor. Bir zamanlar içinde salındığım sular

ılık ve durgun, öngörülemeyen dalgalar etrafımda gürültüyle çalkalandıkça köpüğe dönüşüyor.

Süpürüldüğüm anı hissediyorum - mağaranın durağanlaştığı anı hissediyorum, kemiklerimdeki, bağımızdaki güç feryadı, cisimsiz güç somutlaştıkça havada gerçek, içgüdüsel bir ulumaya dönüşüyor.

"Rhya!"

Hava giysilerimizi şiddetle yırtarken, sis ve tozdan oluşan bir girdapla gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Penn orada, kestane rengi saçları başının etrafında savruluyor, gözleri benimkileri yakıyor. İçlerindeki maegic yüzeye yakın bir yerde yanıyor. Ellerimi tutuyor, gücümün şok dalgalarını emiyor. Etrafımızda, duvarlardaki koğuşlar karanlıkta parıldıyor, rüzgâr kontrolden çıkarken siyah volkanik taşla karşı yanan kırmızı lekeler.

"Dizginleyin!" Penn çığlık çığlığa bağırıyor. "Zihninizin merkezini bulun!"

Ama içinde kayboldum - fırtınanın içinde kayboldum, çok hızlı bir şekilde kontrol edilemez bir fırtınaya dönüşen rüzgar akımlarının kaosunda kayboldum. Tıpkı korktuğum gibi sel kapıları açıldı ve ben onları tekrar kapatacak donanıma sahip değilim. Başım ikiye bölünmüş gibi ağrıyor, kafatasımın kemikleri her an parçalanacakmış gibi gıcırıyor.

Penn' adımı haykırdığını, komutlar verdiğini duyuyorum ama sesi çok uzaklardan geliyor gibi. Artık ellerimi tuttuğunu hissedemiyorum. Artık şey hissedemiyorum.

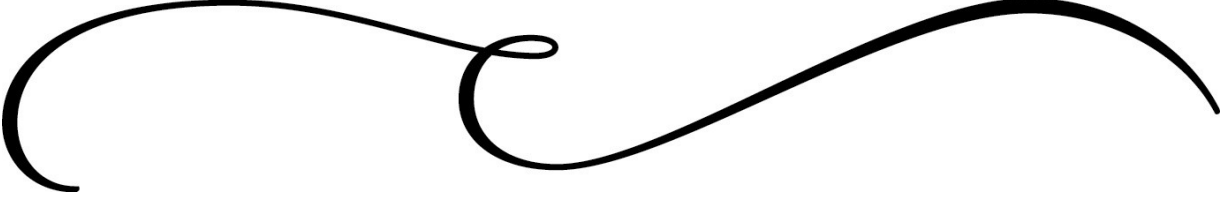
Rüzgardan başka
bir şey yok.
Soğuktan başka
bir şey yok.

Göğsümde, Kalıntı yanıyor. Nefesimi çalıyor. Kör ediyor. Acı verici bir şekilde nabız atıyor, bir kez, iki kez. Üçüncü kez. Ve sonra, tam da acıdan ölebileceğimi düşündüğümde, tam da savrulan rüzgar ikimizi de ayaklarımızdan kaldırıp şelaleye savurmakla tehdit ettiğinde...

Zihnim yol veriyor. Bilincim .

Ve kutsanmış bir şekilde karanlığa yuvarlanıyorum.

CHAPTER YİRMİ Y- İKİ

Yine büyük, karanlık denizin rüyasını görüyorum. Etrafımda şiddetli bir ritimle dönüyor. Beni bütünüyle yutmak için tasarlanmış baygın okşamalarla uyuşturmak. Beni ışığın olmadığı derinliklere sürüklemek için.

ya da ses nüfuz edebilir.

Garip bir şekilde, hiç korku hissetmiyorum. Batarken, renksiz kulaçlarda kaybolurken bile korkmuyorum. Sadece dipte beni neyin beklediğini merak ediyorum.

öğrenmek kaderimde yok. Her halükarda bu sefer değil. Çünkü tam yukarıdaki dünya gözden kaybolurken, uçurumda bir ip etrafımı sarıyor - sıcak ve ısrarcı, beni yüzeye geri çekiyor.

Havaya dönelim.

Bilincine geri dön.

Bir el geziniyor, şakaklarımdaki saçları düzeltiyor. *Eli*, diye düşünüyorum hemen, durgun zihnim imkansızlıkları çağırıştırıyor. Ama hayır. Bu Eli olamaz. O çoktan gitti ve ayrıca, şimdi tenimin üzerinde böylesine durgun bir nezaketle hareket eden el büyük ve nasırlarla dolu. Ve sıcak. O kadar sıcak ki, içimde bir ateş oluşturuyor, midemin çukurunda yanıyor.

El boynuma doğru hareket ediyor. Başka bir şey alnımı sıyrırken başparmak nabzımın zayıf atışını takip ediyor. Bir çift dudak. Onlar

Bir kalp atışından daha uzun sürmeyen kısacık bir öpücükle tenime bastırırken yumuşak bir fısıltı.

Elbette, hala rüya görüyor olmalıyım.

Tamamen hareketsizim, sessizlik küçük bir sonsuzluğa uzanırken bile tek bir nefes bile almıyorum. Ciğerlerim havasızlıktan yanmaya başlasa bile. Çünkü eğer bu bir rüyaysa, onu terk etmeye henüz hazır değilim. Ve eğer değilse.

"Uyanık olduğumu biliyorum."

Yumuşak sözleri karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Penn orada, *tam orada*, gerçeklik tekrar yerine otururken gözleri benimkilere kilitlenmiş. Eli hâlâ boğazımda, ama yatakta doğrulmak için çabaladığımda elini geri çekiyor. Olması gerekenden fazla çaba harcıyorum. Yorgunluk büyük, boyun eğmez dalgalar halinde bedenimi sarıyor. Ben yatak başlığına yaslanırken arkamdan uzanıp yastıklardan birini düzeltiyor.

Efor sarf etmekten zor nefes alarak etrafa ilk bakışımı atıyorum. Kuledeyim. Penn'in yatağında. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Beni taşımış olması gerektiğini fark edince yanaklarım yanıyor.

"Ne oldu?" Sesim çatlıyor.

"Kontrolünü kaybettin. Sonra da bilincini kaybettin."

"Mağarada olduğumu hatırlıyorum... Rüzgarı çağırmaya çalışıyordum. Onu kontrol altına almaya çalışıyordum..." Başımı salladım. "Çok . Çok fazla güç, onu dizginlemek için çok hızlı."

Parmakları beni belden aşağı örten güvercin grisi battaniyelere sürtünüyor. İnce beyaz bir gecelikten başka bir şey giymediğimi fark ettiğimde onları vücudumun biraz daha yukarısına doğru çekiyorum.

Penn açıkça, "Bu benim hatam," diyor. "Hazır olmadığını biliyordum. Yine de üstesinden gelemeyeceğin bir ders için benimle konuşmana izin verdim. Kendini sınırlarının ötesine itmene izin verdim."

"Bu senin hatan değil. Dediğin gibi, seni buna ikna eden bendim."

Çenesi gerilir. "Benden sana yardım etmemi istedin. Bunun yerine, yaralandın-"

"Ben iyiyim. Bana bak."

Bakıyor, gözleri dikkatle yüzümü tarıyor. İkna olmamış görünüyor.

"Gerçekten. Ben ." Bir esnemeyi savuşturuyorum. "Altı yıllık uykunun iyileştiremeyeceği bir şey yok."

"Güvende olmanı sağlayacaksa altmış yıl boyunca uyumana izin veririm. İşte tam da bu yüzden güçlerini kullanmaya çalışmanı istemedim."

"Sınırlarımı öğrenmeliyim. Eğer onları hiç keşfetmezsem, hayatımın büyük bölümünde yaptığım gibi onları körü körüne bastırarak dolaşırsam..." Konuşurken kollarımı uzatıyorum, kaslarımın ağrısından irkiliyorum. "Bilinç kaybından çok daha kötü bir felaketle sonuçlanabilir. Bunu zaten biliyorsun. Sadece şu anda bunu kabul edemeyecek kadar inatçısın."

Bana kaşlarını çatıyor.

Ona gülümsüyorum. "Ne kadar zamandır uyuyordum? "Tam bir gün."

Dudaklarımı birbirine bastırarak haberleri özömsüyorum. Geçen seferkine göre bir gelişme var ama çok değil. Dışarıda hava neredeyse kararmak üzere, etrafımızdaki puslu kule pencerelerinden alacakaranlık süzölüyor. Dudaklarımın bir tarafı kıvrılıyor. "İyi tarafından bakarsak, saraydaki iğrenç bir akşam yemeğini daha atlattım."

Gözleri mizahla parlıyor, ancak ciddi ifadesi en ufak bir titreşim bile göstermiyor. "Olanların tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Bir dahaki sefere -eğer bir dahaki sefer olursa- daha dikkatli olacağız. Çok daha dikkatli. Söz veriyorum."

"Seni suçlamıyorum Penn."

Hiç düşünmeden uzanıp elimi onunkinin üstüne koyuyorum. Tüm bedeni sarsılıyor, küçük bir deprem kemiklerini sallıyor. Ağrılı bir yavaşlıkla parmaklarıma bakıyor - güneşten bronzlaşmış tenine karşı ince ve solgun. Eğer elini bir buz devinin eliyle iç içe bulsaydı yüz ifadesinin daha şaşkın olacağından şüpheliyim.

Kendime geri çekilmemi, uzaklaşmamı söylüyorum ama bedenim artık mantıklı düşünceyle işbirliği yapmıyor gibi görünüyor. Uzun bir an boyunca orada, alacakaranlıkta öylece oturuyoruz, ikimiz de hareket etmeye ya da konuşmaya cesaret edemiyoruz.

"Bilmelisin, ben..." Penn tereddüt eder. "Eğer bir an için düşünseydim..."

"Neyi?"

"Beklediğimden çok daha fazla güce sahipsin," diye itiraf ediyor neredeyse isteksizce. "Yetenekleri konusunda bu kadar sınırlı bir kavrayışa sahip biri için, büyük miktarda ham güç açığa çıkarabiliyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Beni neredeyse lanet olası şelaleye fırlatıyordun." Göz kırıyorum. "Öyle mi yaptım?"

"Sen yaptın."

"Bunu hatırlamıyorum."

"Bu şaşırtıcı değil. Gücün içinizden kontrolsüzce geçmesine izin verdiğinizde, diğer tüm duyularınızı geçersiz kılar." Bakışları sertleşiyor. "İşte bu yüzden onu kontrol altına almayı öğrenmenin önemini vurguluyorum. Seni öldürmeden önce bilincini kaybettiğin için şanslısın. İkimizi de öldürmeden önce."

Mağarada bayılmadan önce hissettiğim acıyı hatırlıyorum - başımı ikiye ayırmakla tehdit eden o yarılma acısını. Hayatımda hiç böyle bir acı yaşamamıştım. Bunu tekrar yaşamak için çok az arzum var. Yine de gücümü doğru kullanmayı öğrenmem gerekiyor. Aksi takdirde, gücümün istemediğim bir şekilde ortaya çıkma ve ortaya çıktığında da yoluma çıkan herkese zarar verme riski var.

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Şimdi dinlen. Gücünü topla." Yumuşak bir iç çekti. "Sonra, doğru zaman olduğuna karar verdiğimde, tekrar deneyeceğiz."

"Ya onu kontrol etmeyi öğrenemezsem?" "Öğreneceksin."

"Ama ya yapamazsam?"

Elini çekiyor, benimkini battaniyenin üzerinde soğuk ve boş bırakıyor. Sesi kükürt kadar sertti. "Yapacaksın, Rhya. Çünkü yapmalısın. Kendine ya da başkasına zarar verdiğini görmeyeceğim. Kontrolünü kaybetmenin sonuçları yüzünden vicdanının kararmasına izin vermeyeceğim."

"Sen..." Neredeyse sormaya korkuyorum. "Peki hiç kontrolünü kaybettin mi? Gücünüzle istemeden birine zarar verdiniz mi?"

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırarak başıyla onaylıyor ama başka bir açıklama yapmıyor. Bunun yerine ayağa kalkıyor ve yatağın ayakucunda yürümeye başlıyor.

Soruyu zorladım. "Ne zaman?"

"Uzun zaman önce."

"Ne oldu?"

Başı titriyor - keskin bir reddediş sarsıntısı. İçten içe savaşıyor gibi görünüyor, elleri sıkı yumruklar halinde kenetlenmiş. Ateşinin yüzeye ne kadar yakın yandığını merak ediyorum; o cehennem her an serbest kalmaya ne kadar yakın.

Endişeli bir süre boyunca, konuşmak için cesaretimi toplayarak ona bakıyorum. "Soren'le Acrine Ambarı'ndayken-"

Penn'in yanağında bir kas sıçradı.

Ateş izgarada parlıyor.

Cesaretimi kaybetmeden önce acele ediyorum. "Bunu ima etti..." "Neyi?"

"Enid'in ölümünden bir şekilde senin sorumlu olduğunu."

Penn'in adımları duraksar - tam olarak tökezlemez ama neredeyse tökezler. Koyu bir sessizlik çöküyor, o volta atmaya devam ederken bunu bozan tek şey çizme giymiş ayaklarının döşeme tahtalarına vuran sesi. Sonunda konuştuğunda, kalbimin kasılmasına neden olan kaba bir kendinden nefret törpüsüyle konuşuyor.

"Enid'in başına gelenler hayatımın en büyük trajedisiydi.

Ve en büyük utanç."

Konuşmaya cesaret edemedim.

"Çok kırılgandı. Çok korunaklı. Onun gibi bir kız için -hayatını kilit altında, dünyanın acımasızlıklarından uzakta geçirmiş bir kız için- yaptıklarına tanık olmak, yaşadığı dehşeti yaşamak... Ailesi katledildi, evi yıkıldı..." Kabaca yutkunuyor, elma boğazının geniş sütununda sallanıyor. "Bununla başa çıkacak donanıma sahip değildi. Bu onun içinde bir şeyleri kırdı. Temelini onarılamaz parçalara ayırdı. Ve bu çatlaklar... gücünün öngörülemeyen şekillerde dışarı sızmasına izin verdi. Onu dengesiz hale getirdiler. Sadece duygusal olarak değil. *Elemental olarak da.*"

Bir nefes çekiyorum.

"Onu buraya getirmenin kurtarmaya yardımcı olacağını düşündüm. Verilen hasarı düzeltebileceğimi düşündüm. Soren ve ben birlikte onun paramparça olmuş parçalarını bir şekilde onarabilir, güçlerimizi kullanarak onunkileri kontrol altında tutabilirdik. İçindeki öfkeli rüzgârı, onu tamamen silip süpürmeden önce yatıştırmak için." Duraksıyor. "Ama . Hem de çok yanıldım. Ve yanlış hesaplarımın ödeyen Enid oldu. Hayatıyla ödedi."

Parmaklarım yatağın içinde öyle sıkı dönüyor ki eklemlerim bembeyaz oluyor. "O... Sonra, o öldü ..."

Soruyu sormadığım için sözümü kesiyorum. O da aynı şekilde cevap veremeyerek başıyla onaylıyor.

Onun yüzünden öldü.

Onun ellerinde öldü.

Ruhumdaki derin yorgunluğun ardından aramızdaki bağ uyuşuk bir sessizliğe büründü. Ama onun şu anda ne hissettiğini bilmek için psişik bir bağlantıya ihtiyacım yok. Yüzündeki acı o kadar keskin, o kadar delici boğazım düğümleniyor ve gözlerim doluyor. Odanın öbür ucundan ona uçmak istiyorum. Acısını bir şekilde dindirmek için. Yine de onu, teklif edeceğim herhangi bir tesellinin reddedileceğini anlayacak kadar iyi tanıyorum.

Bu yüzden kıpırdamadan duruyorum, o orada dururken onu teselli etmek için hiçbir şey yapmıyorum, geçmişinin özellikle kesici bir parçasının kılıcının kenarında dengede duruyor, utanç ve küçümseme çok kalın dalgalar halinde yayılıyor

nefes almayı zorlaştırıyorlar. Kendimi onun gözlerini tutmaya zorluyorum, yüzümü beklediği kınamadan uzak tutuyorum.

Bunun için ondan nefret etmemi bekliyor. Geri çekilmemi. Uzak durmamı. Ve içgüdüsel olarak bunu yapmak isteyen bir parçam var. Ama o parçayı aşağı itiyorum, derinlere gömüyorum. Bakışlarına karşılık veriyorum - gözümü kırpmadan, gözümü kırpmadan - ta ki bakışlarını kaçırmak zorunda kalan o olana kadar.

"Soren beni suçladı," diyor sonunda, kırmızı damarlı duvara bakarak. "Hâlâ beni suçluyor. Kendini ona aşık sanıyordu. Sanki onun gibi biri aşık olabilirmiş gibi."

"Ya sen?" Sesim titreyerek soruyorum. "Ona aşık mıydın?"

Dudaklarından ısırgan, acı bir alay uçar. "Kanadı kırık bir kuşu kim sevmez ki? Kim onu yanına alma, kemiklerini yerine koyma, uçacak kadar güçlenene kadar onu güvende tutma dürtüsüne karşı koyabilir ki?"

Kalbim sempatiyle ve başka bir şeyle, hissetmekten hem korktuğum hem de utandığım bir şeyle çarpıyor. Alt dudağımı çiğniyorum, tek kelime edemiyorum. Penn'in yüzünü sadece profilden görebiliyorum. Konuşurken dikkatle duygudan arındırılmış.

"Uzun bir süre boyunca yapmayacağım hiçbir şey, gitmeyeceğim hiçbir yol olmadığını düşündüm, keşke geri alabilseydim. O günü geri sarmak için. Onu geri getirmek için. Doğru olanı yapmak için." O kadar derin bir nefes çekiyor ki, tüm bedeni genişliyor. "Ancak son zamanlarda, yetmiş yıldır ilk kez, bu anlamsız özlemlerden biraz olsun kurtulduğumu hissediyorum. Çünkü o hâlâ burada olsaydı... sen ."

Kalbim yine sancılar içinde, göğüs kafesime doğru acı veren bir sarsıntıyla çarpıyor. Karnımdaki o hafif, ateşli ağrı - bilincimi yeniden kazandığım ve onu orada, yatakta benden birkaç santim ötede, uyanmamı beklerken bulduğum anda başlayan ağrı - neredeyse yerimde duramayacak hale gelene kadar şiddetleniyor. "Penn-"

"Senin dinlenmen gerek. Benim de Büyük Salon'a gitmem gerek. Vanora'nın yemeğine geç kalıyorum." Hâlâ bana bakmıyor. "Hizmetçiler

birazdan sana bir tepsi yemek getirecekler. Kendini yeterince güçlü hissettiğinde sana bir banyo hazırlayacaklar."

"Tamam," diye fısıldıyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Burada uyu. Kulenin merdivenlerine tırmanma riskine girme. Hâlâ çok zayıfsın."

"Tamam."

"Kitapları alabilirsin." "Tamam."

"Birkaç gün içinde görüşürüz."

"Oka- Bekle. Birkaç gün mü dedin- *Bekle!*" Bağıriyorum ama o çoktan odanın diğer tarafına geçmiş ve kapıdan içeri adımını atmış. Kapı arkasından sıkıca kapandı.

Onun elini kolunu sallaya sallaya çıkışına bakarak, etrafıma yığılmış kabarık yastık yığınının doğru kayıyorum. Battaniyelerin altına girdiğimde, Penn gibi koktuklarını fark etmek beni rahatsız ediyor. Baharatlı duman, karanlık ateş. Burada, onun yatağında olmaktan, her nefes alışımında onu içime çekmekten, duyularımın onun kalıcı varlığı tarafından yutulmasından hoşlanan bir yanım olduğunu fark etmek beni daha da sinirlendiriyor.

Aklım Enid'le ilgili düşüncelerle dolup taşıyor; çünkü bana onun zamansız ölümünden bahsetmiş olsa da, bu çok belirsiz bir ifadeydi. Hâlâ sorularım var. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok. Yine de gözlerim açıldığı andan beri mücadele ettiğim yorgunluk dalgaları beni tekrar esir aldıkça yorgun zihnimden kaymaya başladılar bile.

Battaniyenin altında güvenli ve sıcak bir şekilde sıkışmış bir halde gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve derin bir uykuya dalıyorum. Eğer rüya gördüysem bile hatırlamıyorum.

Üç sonsuz, dayanılmaz gün boyunca uyutuldum.

Hizmetçilerim Keda ve Teagan, yavaş yavaş gücümü yeniden kazanırken beni mutlu ve sağlıklı tutmak için ellerinden geleni yapan sevimli kadınlar.

Başarısız eğitim seansım yok olup gitti. Ama en iyi kalpli gardiyan bile mahkumlar tarafından gücenilir. Özellikle de cezaları ertelenmeden uzadıkça.

İlk günün sonunda fiziksel olarak iyileştim; kemiklerimdeki ağrı geçti, göğsümde yeniden toplanan gücün soğuk karıncalanması, kendimi aşırı zorladığımda sadece en ufak bir yorgunluk belirtisi kaldı. İkinci öğleden sonra, giderek sıkıcı hale gelen hapsimden kurtulmak için can atıyorum. Üçüncü sabah, somurtkan bir sessizlik içinde kara kara düşünmek için tüm nezaket girişimlerini terk ettim -doğrudan bir soru sorulduğu zamanlar hariç, o noktada o kadar kaba ve huysuz oluyorum ki, bu beni ürkütmeye yetiyor.

Kendi kendime, genel huysuzluğumun huysuz prensin yokluğuyla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyorum. Çünkü Pendefyre uyandığımdan ve kendimi onun yatağında bulduğumdan beri bir kez bile yüzünü göstermedi. Vanora'nın yılan gibi sesi kafamın içinde çirkin bir yol çizerken, nerede uyuduğunu ve daha zayıf anlarda kiminle uyuyor olabileceğini merak ediyorum.

Umarım senin fahişelerinden biri değildir. Sonuncusu, sen onun cazibesinden bıktığında kendini öyle bir göstermişti ki.

Kimin yatağında önemli değil. Bu beni ilgilendirmez. Yine de onu ziyaret etmeden günler geçtikçe sinirlendiğim su götürmez bir gerçek; bu his, aramızdaki bağ sayesinde onun varlığını artık hissedemediğimi fark ettiğimde daha da yoğunlaşıyor. Şöminenin yanındaki kanepede ne kadar oturursam oturayım ve duyularımı arayışa çıkarırsam çıkarayım, en ufak bir titreşim bile yok.

Tam da görünmez bağa alışmaya başlamışken, gözlerimi rahatsız edici bir şekilde acıtan bir ani kararla ortadan kayboldu. Kaşlarımı çatıyorum, öfke hissediyor olabileceğim diğer her şeyden daha güvenli bir duygu - sonra da masanın üzerinde, bir zamanlar ince, ölümcül bıçaklardan oluşan bir palaskanın yanında pırıl pırıl parlayan siyah bir savaş miğferinin durduğu boş noktaya yöneltiyorum.

Her zaman dikkatli olan Keda, karanlık bakışımı fark ediyor ve hemen bana prensin resmi bir iş için şehirden ayrıldığını bildiriyor.

"Şüphesiz Fyremas'ın bazı hazırlıklarıyla ilgileniyordur," diye esneyerek domuz kılından bir fırçayı başımın tepesinden sırtımın alt kısmına düşen uçlarına kadar uzun darbelerle saçlarımda gezdiriyor. "Sadece iki hafta kaldı. Bütün şato telaş içinde her şeyi hazırlıyor. Eminim prens de en az bizim kadar meşguldür."

"Ne zaman dönecek?"

"Doğru bir fikrim yok, bayan. Endişelenmeyin, olağandışı bir şey değil. Sık sık kaleden uzakta ticari anlaşmazlıkları çözüyor ya da kuzey eyaletlerindeki Komutan General Yale ile istişarelerde bulunuyor veya diğer krallıklardaki diplomatik zirvelere katılıyor..."

"Oh."

"Artık döndüğüne göre, Majesteleri başkent dışındaki sorumluluklarının çoğunu yeniden üstlenecek. Kraliçenin varisi olmadığı ve Majesteleri de ilerleyen yaşı ve bozulan sağlığı nedeniyle kaleden pek uzaklaşmadığı için eskisinden daha fazla olacağını tahmin ediyorum. Sanırım bir süre Prens Pendefyre'ı buralarda pek göremeyeceğiz."

Bu haber kalbimin tamamen yersiz bir şekilde sıkışmasına neden oluyor. Festival için geri dönüp dönmeyeceğini sorduğumda - şüpheli bir başarıyla - çok üzgün çalışıyorum.

"Kesinlikle," diye beni temin ediyor. "Fyremas'ı asla özlemez."

"Fyremas tam olarak nedir?"

"Eski krallığınız ekinoksu kutlamıyor muydu Leydi Rhya?" Başımı sallıyorum.

"Ne yazık! Günlerin en harikası." Fırça bir engele takılıyor ve bakımına bir süreliğine ara veriyor. "Bahar çözülmesinin başlangıcını ve şehrin etrafındaki yeniden şarj edilmesini işaret ediyor. Prens katıldığı bir tören var... Sürprizi sizin için mahvetmeyeceğim. En iyisi kendiniz deneyimleyin." Göz kırpması hızlıdır. "Sonrasında sokaklarda geçit törenleri, çiçek alayları

ve alev dansçıları. Baktığınız her yerde yiyecek ve içecek. Dyved'in en iyi ozan ve aşıklarından müzikal performanslar. Ve tabii ki *ateşler*! Herkes evinin önündeki meşaleleri yakar ve bütün gece, alacakaranlıktan şafağa kadar yanık bırakır, böylece sokaklar alevlerle kaplanır." Hülyalı bir şekilde iç geçiriyor. "Gece yarısı gölün üzerinde havai fişek gösterisi bile var. Hiç havai fişek gördün mü?"

"Hayır."

"Onlara bayılacaksınız. Görmek için göz kamaştırıcılar." Fırçalamaya devam ederken yaşlılıktan buğulanmış aynanın yansıtıcı yüzeyinde gülümsemesi parlıyor. "Tüm festivaller arasında Fyremas benim favorim. Gerçi çoğu kişinin de favorisi olduğunu sanıyorum."

"İnsanlar kışa veda etmekten mutlu."

"Doğru. Özellikle de karların derin ve havanın soğuk olduğu yukarı platodaki kasabalarda. Burada, başkentte donun en kötüsünden kurtulduğumuz için şanslıyız."

"Prensiniz için bir Ateş Kalıntısı'na sahip olmak, tüm şehre majikal sıcaklık aşılama için kullanışlıdır."

"Kesinlikle, bayan. Gerçekten." Gülümsemesi genişliyor. "Ama Fyremas'ın bu kadar popüler olmasının büyük bir nedeni bu. Prensin kişisel tatili."

Kaşlarını havaya kalktı. "Özel bir tatili mi var?"

"Dediğim gibi, çoğunlukla yeni ekim sezonunun başlangıcını kutlamak için. Ama yıllar içinde Prens Pendefyre'ye bir saygı duruşuna dönüştü. Ne kadar uzun süre uzakta olursa olsun, bizi koruyan koşulları yeniden şarj etmek için her zaman Fyremas'taki Caeldera'ya gelmeye özen gösterirdi. Her zaman. İstisnasız. Bazı yıllar, onu on ya da on bir ay boyunca sadece o zaman görürdük." Fırçası kafa derime değmeye devam ediyor ve yüz ifadesi ciddileşiyor. "Güneydeki işini nihayet bitirdiğine göre, Ekselanslarının daha uzun bir süre için evde olmasından hepimiz çok memnunuz. Şimdi... şey, şimdi sizi buldu hanımefendi."

Parmak uçlarını elbisemin kumaşına batıyor.

"Benim dinle." Keda başını sallıyor ve fırçalamaya devam eder. "Özür dilerim. Doğuştan gevezeyimdir. Annem hep der ki

bir mavi daha iyi gevezelik
edebilir." "Özür dileme."

Gözleri aniden açıldı. "Oh! Bir elbiseye ihtiyacın olacak."

Onun bu ani açıklaması karşısında şaşkın görünüyorsam, bunun nedeni esaretimin ilk gününde hizmetçilerim tarafından Penn'in gardırobuna özenle bir sürü yeni elbiseye sahip olmamdır. Bugün bana giydirdikleri sade fildişi elbiseyi işaret ediyorum. "Sadece bunu giyeceğim."

"Oh hayır, bayan. Bu olmaz. Hiç olmaz. Siz Hava Kalıntısı'sınız! Tören sırasında en önde olacaksınız. Muhtemelen daha sonra Fyre rahibelerinin geçit töreninde de. Büyük onurlu bir pozisyon, sade bir günlük kıyafetten daha fazlasını gerektirdiği kesin."

"tek şey günlük elbiseler," diyorum ona, çok renkli mavi Llÿrian elbisesinin görüntüsü zihnimde yanıp sönerken bile. "İşe yaramak zorunda."

"Kraliyet terzileriyle biraz araştırma yapacağım. Bakalım sizin için bir plan yapmışlar mı?"

"Buna gerek yok. Gerçekten. Burada yük olmak istemiyorum." "Oh, bayan, ima etmek istememiştim-"

"Öyle bir şey ima etmedin." Ona güven verici bir göz kırpıyorum. Ama istediğim etkiyi yaratmamış olmalı ki Keda sıkıntılı bir sessizliğe gömülüyor ve saçımı düzeltmeyi bitirip bana dönüp bakmadan kapıdan çıkarken de sessizliğini koruyor.

Gün boyunca birkaç kez onu Teagan'la gizli gizli konuşurken yakalıyorum; ikisi de odanın diğer ucundan bana bakarken birbirlerine fısıldıyorlar. Bu beni tedirgin ediyor ve neşeli kalmak için elimden geleni yapmama rağmen, sevgili veliaht prenslerinden hiçbir iz olmayan bir gece daha çökerken, muhtemelen giderek artan sinirli mizacıma katkıda bulunuyor.

Kulemde kilitliken, sonunda Acrine Hold'dan ayrılırken Soren'in bana verdiği kitabı açacak zamanı buluyorum. İlk bölüm Cull ve imparatorluğun çöküşü hakkında zaten bildiğim şeylerin oldukça kuru bir anlatımıElement mahkemelerini tartışan bir bölüm bulana kadar ilerliyorum.

Gözlerim sayfayı tarıyor, kalın harfleri içime çekiyorum.

İtlaftan önce, Anwyvn'in dört temel kalesi binlerce yıl boyunca bulundukları yerlerde ayakta kalmıştır. Hükümdarlıkları bazen yüzyıllar süren imparatorun atadığı hükümdarlar tarafından yönetilen her Ev, sonunda kendine özgü kültürel uygulamalar, ceza yargılamaları ve mahkeme hiyerarşileri oluşturdu.

Tamamen yeni bir bilgi olmasa da ilginç.
Okumaya devam ediyorum.

Yağmalanmalarından önce bu kaleler pek çok kişi tarafından aşılmaz olarak görülüyordu. Yine de, imparatorluk devrildiğinde dört kaleden ikisi neredeyse anında düşecekti. Münferit savaşların daha kapsamlı bir anlatımı Bölüm XXVI'da bulunabilir.

Kenar boşluklarına birisi eğimli bir eril yazıyla bu paragrafa bir ek karalamış. Bölüm XXVI'ı atla. Çok kuru bir okuma. Gerçek savaş stratejisinden çok siper yapısını anlatmakla vakit geçiriyor.

Soren'in derin, melodik sesinin kulağıma fısıldadığı kelimeleri neredeyse duyabiliyorum. Tam bir krallık öteden, odada benimle birlikte sinir bozucu bir şekilde varmış gibi hissediyor.

Gözlerimi deviriyorum ve okumaya devam ediyorum.

Aşağıda, iklimden kültüre ve saray dinamiklerine benzersiz özelliklerini detaylandıran dört temel evin bir kroniğini bulacaksınız. Soyların ve liderliğin ayrıntılı bir listesi için lütfen Bölüm XLIII'ye bakınız.

XLIII'yi de atla. Cull'un geldiğini göremeyen yaşlı, ölü fae'lerin bitmek bilmeyen listesinden başka bir şey değil.

Gözlerimi Soren'in iğneleyici tavsiyesinden çekip ilgili konuya geri çeviriyorum. Bölüm dört ana bölüme ayrılmış ve her biri temel mahkemelerden birini tartışıyor. İlkini hevesle gözden geçiriyorum, merakım bir an daha bastıramayacağım kadar güçlü.

LLÿR'UN EVİ: SU MAHKEMESİ

Kuzey Toprakları'nın en doğusunda yer alan seçkin Llÿr Krallığı, uzun zamandır sulu maegic'in kaynağı olmuştur. Ada şehri Hylios'tan yönetilen geniş topraklar, Daggerpoint ve Prydain'in yarı özerk bölgelerini içerir. Ölümlülerin sayısız fetih girişimine rağmen, Su Sarayı kadar bozulmadan kalmıştır.

SIGIL: e Drowning Sun

HÜKÜMDAR: Kral Soren, Su Kalıntısı

VARİS: Yok (potansiyel piçler baskı sırasında bu yazar tarafından bilinmemektedir, ancak bir olasılık olarak tamamen göz ardı edilemez)

Gözlerim kendi isteğiyle Soren'in "Oldukça yargılayıcı bir yazar, değil mi?" diye karaladığı kenarlara kayıyor. Bir gülümsemeyi bastırıyorum - kendimi inzivada bulduğumdan beri ilk gülümsemem.

Hylios'un tüm ayrıntılarını anlatan birkaç paragraf daha var ama sabırsızlıkla onları geçip bir sonraki önemli bölüme geçiyorum.

DYVED EVİ: YANGIN MAHKEMESİ

Kuzey Toprakları'nın en batı köşesine yayılmış olan Dyved'in karla kaplı krallığı, Kuzey Denizi'nden Kimmer Dağları'na kadar uzanan yüksek bir platonun üzerinde yer alır. Re maegic'in evi olarak, başkent Caeldera'nın uzun süredir uykuda olan bir volkanın kraterinde yer alması belki de özellikle dikkat çekicidir. Krallığın benzersiz coğrafi oluşumları, onu batıda komşu buz sahanlığını işgal eden çok sayıda Reaver klanının yanı sıra düzenli olarak doğudan saldıran yağmacı Frostlanders'ın istila girişimlerine karşı korur.

SIGIL: e Flaming Mountain

STEWART: ueen Vanora

VARİS: Veliaht Prens Pendefyre, Ateş Kalıntısı

Penn'in başlığının yanına Soren " beğenmiş" yazmış. Bir kıkırdamayı bastırmak için dişlerimi dudağıma gömüyorum ve bir sonraki bölüme geçiyorum. Gözlerim okuduğum kelimeleri işlerken gülümsemem kayboluyor.

TARANIS'İN EVİ: GÖKYÜZÜ SARAYI

u Bulutlar Sarayı bir zamanlar dört ana kalenin en güzeli olarak kabul edilirdi. Taranis Krallığı Cull strasında yıkıldığında, eşsiz yapılarının çoğu moloz yığınınna dönüştü. e kalıntılar Anwyvn'in güneybatı bölgesinde, Lumen Gölü ve Batı Denizi ile sınırlanmış, şu anda ölümlüler tarafından işgal edilen bir bölgede yer almaktadır.

SIGIL: e Falling Star

HÜKÜMDAR: ueen Arianrhod (tahtını savunurken savaşta öldürüldü)

VARISLERİ: Yok (hepsi vefat etti)

Soren burada kenarlara özlü notlar yazmamış. Belki de kendi sarayımın yıkılışını okuduktan sonra şaka yapacak durumda olmayacağımı biliyordu. O kadar tedirginim ki, kapağı sert bir gümbürtüyle kapatmadan önce AMAETHON'UN EVİ: TOPRAK MAHKEMESİ olarak etiketlenmiş dördüncü bölüme göz atmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Oldukça iç karartıcı okuma seansından önce moralim zaten yeterince düşüktü. Kitabı bir kenara bıraktığımda daha da düştüler. İnzivaya çekildiğim dördüncü sabah. Teagan ve Keda'nın el değmemiş kahvaltı tepsimin üstünden fayanslara akan ılık suyu havluyla temizlemelerini izliyorum. Sabah banyomdan sonra pisliği temizlemelerine yardım etme tekliflerim, kuleyi toparlama, giyinme ve saçımı taramaya yardım etme girişimlerim gibi nazikçe ama sert bir şekilde . Yulaf lapamı yerken kaşığı kendi ağzıma götürmeme izin vermelerine şaşırdım.

Penn beni burada çürümeye terk ettiği için içimden sessizce öfkeleniyorum. Bir günlük dinlenme yeterince onarıcıydı. Bu zoraki hapsedilme beni sadece çıldırtıyor. Ellerim yayım için kaşınıyor. Havan ve tokmağımda ot öğütmenin rahatlatıcı monotonluğu için. Eli'nin düzenli deposunda daha önce kaçınılan işlerle meşgul olmak için, sadece zihin eriten bir yavaşlıkla geçen sonsuz saatleri meşgul etmek için. İştahım - yemek, eğlence, hayatın kendisi için- yok olup gitti.

"Kahvaltınıza dokunmadınız hanımefendi," diye azarlıyor Teagan, ıslak havlusunu kovaya bırakıp telaşla yanıma gelirken beni hayallerimden uyandırıyor. "Yemelisiniz."

"Aç değilim."

"Yine de yemek yemelisin. Gücünüzü yeniden kazanmanız gerekiyor. Prens Pendefyre talimat verdi-"

"Ne talimat verdiği umurumda bile değil. Bir gün daha burada kilitli kalırsam, sırf manzara değişikliği olsun diye kendimi balkondan aşağı atacağım."

Teagan ellerini sıkıyor. Bukleleri yine başörtüsünden kaçıyor. "Bayan, böyle konuşmamalısınız-"

"Aklıma bir fikir geldi," diye araya giriyor Keda. "Yapabileceğimiz bir şey..." "Keda!" Teagan uyarırcasına tıslıyor. "Daha önce de konuştuğumuz gibi.

Bu bir seçenek değil."

. "Ne düşünüyorsun?"

"Dünkü sohbetimiz beni düşündürdü. Burada, şehirde bir terzi var; öğrenciliğimizin ilk yıllarından eski bir arkadaşım. Kor Loncası'nın bir üyesiyle evli, o yüzden artık birbirimizi pek görmüyoruz. Farklı sosyal çevreler, anlarsınız ya." Yanaklarının kahverengi teni pembeleşiyor, ama o ısrar ediyor. "Yine de sıra görüşüyoruz. Ve biliyorum ki, eğer seni ona götürürsem, Hava Kalıntısı' uygun bir elbise yaratmaktan onur duyacaktır."

"Keda," diye azarlıyor Teagan. "Kraliçe Vanora'nın kraliyet terzileri tarafından kendisi için hazırlanan bir elbisesi olduğunu biliyorsun!"

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

Keda'nın ince yüzü yüzünü buruşturuyor. "O korkunç şey mi? Ciddi olamazsın! Bu irin renginde! Leydi Rhya'nın rengine hiç uymuyor. Yakasında bu kadar fırfır varken yüzünü bile göremezsiniz..."

Dudaklarım büküldü. "Majestelerinin beni düşünmesi ne kadar... düşünceli..."

"Sen çok hoş bir kadınsın. Bakacaksın..." Sıkıntı içinde ellerini sıkarken bile Teagan yalan söylemeye cesaret edemez. "Elbise nasıl görünürse görünsün, en iyisini yapacaksın."

"Tüm şehre takdim edilecek!" Keda neredeyse çığlık atıyor. "Onu bir çıban gibi mi göstereceksin?"

"Kelimeleri ağzıma tıkma, Keda! Leydi Rhya'nın bir çıban gibi görünmesini istemediğimi biliyorsun!"

"Ben de çıban gibi görünmemeyi tercih ederim," diye ekliyorum. "Kayıtlara geçsin."

İkisi de beni görmezden geliyor, birbirlerine ters ters bakmakla meşguller. "Katılmak zorunda olduğumdan emin miyiz?"

"Katılmak ," diyorlar hep bir ağızdan.

"O zaman terzi arkadaşımızı ziyaret edelim derim." Ayağa . "Tanrı biliyor ya, şu anda sırf bacaklarımı esnetmek için giyotine kadar yürüyebilirim."

"Anlaştık o zaman. Bu öğleden sonra onu ziyaret edeceğiz. Biz marketteki işlerimizi hallederken sen de onunla konuşabilirsin, eve dönerken de seni alırız."

Teagan son bir çağrı yapar. "Prens bunu duyduğunda hiç memnun olmayacak..."

Keda meydan okurcasına ellerini kalçalarına koyuyor. "Sence hangisi prensin daha çok canını sıkar; geri döndüğünde onun bizim gözetimimiz altında birkaç saatliğine kuleden kaçtığını görmek mi? Yoksa onun yokluğunda can sıkıntısından çıldırdığı için şelalenin altındaki kayalara çarpması mı?"

"Sanırım ikincisi," diye mırıldandım.

kadın da dakikalar içinde ikinci kez beni görmezden geliyor.

"Hadi ama Teagan. Eminim onun biraz oyalanmaya ihtiyacı olduğunu kabul ediyorsundur," diye yalvarıyor Keda. "Bunda bir sakınca görmüyorum. Neredeyse tüm zaman boyunca onunla birlikte olacağız!"

"Ama prens-"

"Burada kal o zaman!" Keda hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırıyor. "Protokolü çiğnemekten bu kadar endişeleniyorsan, burada kal. Sadece birkaç saatliğine gideceğiz."

"Ben burada kalmıyorum! Ben yanınızda olmadan ikinizin başının ne tür bir belaya gireceğini ancak Tanrı bilir!"

Ve böylece gidiyoruz, üçümüz birlikte. Merdivenlerden aşağı ve aşağıdaki kalenin cereyanlı taş geçitlerinden geçerken kimse bizi durdurmak için hareket etmiyor. Kimse bize aldırış bile etmiyor. Keda haklıydı; herkes yaklaşan festivale hazırlanmakla o kadar meşgul ki, iki kahverengi giysili hizmetçi ve mavi pelerinli sorumlularının ön kapılardan çıkıp köprüden hızla geçtiklerini fark etmiyorlar.

Güneş yüzüme vurduğu anda keyfim yerine geliyor. İki yanımızda göl, deniz mavisini bir taşın yüzleri gibi parıltıyor. At arabaları gıda maddeleri, çiçekler, havai fişekler, taze sebzeler ve bayram süsleriyle dolu bir tüccar filosunun yanından geçiyoruz. Bazıları tavuk, kaz ve diğer canlı kümes hayvanlarının kafesleriyle bağlanmış; diğerlerinin arkalarında domuzlar var, gülümseyen burunlarıyla ölümlerine doğru paytak paytak yürüyorlar. Tüccarların oluşturduğu kuyruk neredeyse köprü boyunca uzanıyor ve hepsi de ön kapılarda yüklerini boşaltmak için fırsat kolluyor.

Pazar da benzer şekilde kalabalık - hatta ilk gördüğümünden bile daha kalabalık, her tezgâh alışveriş yapanlarla dolu. Keda amaca yönelik adımlarla koşuşturmanın içinde ilerliyor, bakışlarının gücüyle bir yol açıyor. İnsanlar meşale ışığındaki hamamböcekleri gibi yolumuzdan kaçışıyor. Onun önderliğinde kalabalığı temizlememiz uzun sürmüyor.

Birkaç dakika sonra şehrin daha önce hiç görmediğim bir yerindeyiz. Sokaklar Arnavut kaldırımlı, kaldırımlar titreyen lamba direkleriyle kaplı. Binalar birbirine sıkışık, biri diğerinin içine giriyor; dükkanlar ve depolar, dar sokaklar ve taş yüzlü ambarların bir karışımı. Görkemli bir banka binasının geçiyoruz, burada sürekli bir müşteri akını yüksek ön kapılardan girip çıkıyor, bellerindeki kalın cüzdanlardan kronları değiştiriyorlar.

Sonunda ana caddeden, bakımlı bodur ağaçlar ve zarafet saçan birkaç cam cephele dükkânla kaplı hoş bir caddeye sapıyoruz. Bir eczacı, bir ayakkabıcı ve bir

Bloğun sonundaki soluk mavi bir binanın önünde durmadan önce lezzetli kokulu ikolatacı.

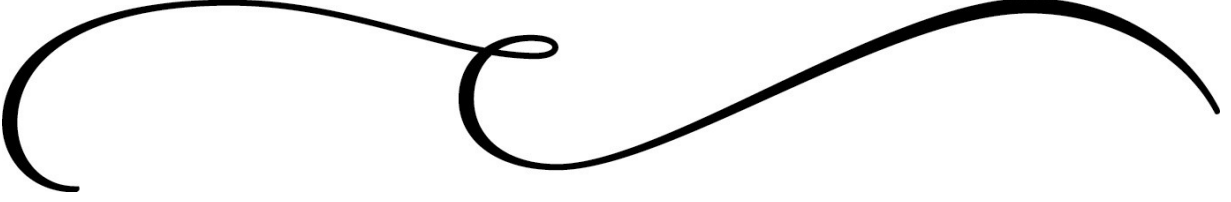
Karmaşık boncuklar, cesur kesimler ve göz alıcı iğne işlerinin bir karışımı olan birkaç muhteşem balo elbisesi vitrinde sergileniyor. Bir tanesi, tüylü bedeni ve çırpınan kanat kollarıyla uçan altın bir kuşa benziyor. Bir diğeri ise inci astarlı bedeni ve pul gibi parlayan parlak disklerden oluşan uzun kuyruğıyla denizin altındaki bir denizkızına uygun görünüyor. Ön kapı, esintiyi içeri almak için açık bırakılmış. Üzerinde asılı ahşap kiremitte süslü oyma harflerle PREMIER CLOTHIER yazıyor.

" burası," diye anons ediyor Keda, aniden durarak. "Carys'in dükkânı." "Carys mi? Arkadaşının adı Carys mi?"

"Onu tanıyor musunuz, bayan?" Teagan soruyor.

Az önce bir kadının belirttiğı kapı aralığından "Hayır," diye hafif bir ses geliyor. Parlak siyah saçları mükemmel bir halka şeklinde örölmüş, açık yeşil gözleri sıcaklıkla parlıyor ve elleri ağır hamile karnının üzerinde duruyor. "Ama kocamı çok iyi tanıyor."

CHAPTER İKİ Y-ÜÇ

"**V**" "Hoş geldin Rhya." Carys bir hoş geldin eli uzattı. "Hakkınızda çok şey duydum."

Avucunu kendiminkine bastırıyorum ve ona belli belirsiz gülümsüyorum. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim ama doğrusu buranın senin dükkânın olduğunu bilmiyordum."

"Dünya küçük, değil mi?" Keda çocukluk arkadaşını hafif bir kucaklamayla selamlamak için öne doğru adım atıyor. "Son karşılaşmamızdan biraz daha yuvarlaksın, eski dostum."

"Ve sen her zamanki gibi arsızsın!" Carys sırtıyor. "Ziyarete gelmen için bir bebek sahibi olman gerekiyor."

"Beklediğini bilmiyordum! Yazmalıydın."

"Bir dahaki sefere parmaklarımın bir korsenin kenarlarını kıvırmadığı ya da bir iğneye iplik geçirmediği boş bir dakika bulduğumda, uzun bir mektup alacaksınız."

"Nefesimi tutmadığım için beni bağışlayın. Ne kadar meşgul biliyorum." Keda suçlu bir iç geçirdi. "İş yükünüzü arttırmaktan nefret ediyorum ama buraya sosyal bir görüşme için gelmedik. Bu, şehirdeki en iyi terziyle resmi bir iş. Leydi Rhya'nın Fyremas için bir elbiseye şiddetle ihtiyacı var. Görünüşe bakılırsa kraliyet terzileri fırfırlı sarı bir canavar üzerinde harıl harıl çalışıyorlar; şüphesiz Majesteleri'nin alay sırasında mümkün olduğunca gülünç görünmesi için verdiği emirlere uyuyorlar."

"Bu gerçekten de yüce gönüllü kraliçemizin uyduracağı bir plan gibi görünüyor." Carys bana baktı. "Merak etme. Senin için daha uygun bir şey bulacağız. Sıfırdan bir şey yapmak için zamanımız yok ama envanterimde festivalden önce değiştirilebilecek birkaç elbise var."

"Gerçekten, sebep olmak istemiyorum-"

"Sen bir meleksin, Carys!" Keda ışıldayarak sözümü kesti. "Sana gelmekte haklı olduğumuzu biliyordum."

"Çabalarını altüst ettiğimi fark ettiklerinde öfkeli kraliyet terzilerine melek karakterimden bahsetmeyi unutmayın." Elini havada gezdirerek bizi öne doğru çağırıyor. "Elbette, içeri gelin."

Keda'nın dudakları pişmanlıkla düzleşiyor. "Keşke kalabilseydik ama Teagan ve benim pazarda yapmamız gereken işler var. Sarayda kaos var, tam bir kaos. Elimizde bir fersah uzunluğunda bir sipariş listesi var. Şimdi yola çıkıyoruz, bir saat kadar sonra Leydi Rhya'yı almak için geri döneceğiz."

"Sadece sana eşlik etmemi istersen, Carys," diye araya giriyorum. "Eğer çok yorgunsan-"

Terzi sözlerimi elinin tersiyle itti. "Arkadaşım olduğu için çok mutluyum."

Keda ve Teagan'la vedalaştıktan sonra Carys beni dükkâna sokuyor, bilge gözleri mutlulukla parıltıyor, taşıdığı ağır yükten dolayı yürüyüşü ağırlaşıyor. Burası kumaşlarla dolu, aydınlık ve temiz bir alan - düzinelerce saten kurdele ve dantel süslemenin yanı sıra duvara yaslanmış cıvatalar ve cıvatalar. Akla gelebilecek her renkte iplik makaraları, her uzunlukta ve kalınlıkta iğne rafları var. Tamamlanmış birkaç elbise asılı raflarda sergileniyor, tasarımları vitrindekiler kadar zarif ve eksantrik. Diğerleri ise çeşitli gelişim aşamalarında arka taraftaki kumaş manken formlarına tutturulmuş durumda.

"Dükkanın çok güzel, Carys."

Beni tavandan tabana uzanan bir dizi aynanın yanında, iki aynayla döşenmiş rahat bir oturma alanına götürürken bana sıcak bir bakış attı.

döşemeli şezlonglar ve eşleşen bir koltuk takımı.

Carys hemen sandalyelerden birine yığılır. "Misafirperverlik eksikliğimi mazur görmelisiniz. Genelde çok daha iyi bir ev sahibesiyimdir ama bu durumdayken..." Çıkıntılı karnına bakıp yüzünü buruşturuyor. "Patlamaya hazır hissediyorum ve daha önümde haftalar var."

"Ne zaman ?" Karşısına yerleşirken sordum. "İki hafta sonra. Fyremas için tam zamanında."

"Çok heyecanlı olmalısınız."

"Ayaklarımı tekrar görebilmek için mi? Bağcıklarımı bağlayabilmek? Tuvalete gitmeden bir saatten fazla kalabilmek?" Homurdanıyor. "Elbette."

Gülüyorum. "Uther gururla dolup taşıyor. Senden ve çocuğundan bahsettiği zamanki kadar gülümsediğini hiç görmemiştim."

"Och! Ona kalsa, önümüzdeki iki hafta boyunca kilit altında yatağıma hapsolacaktım, alçak herif. Ona söyledim: Ben bir çocuk taşıyorum, patlayıcı yükü değil. Biraz hareket sağlıklıdır."

"Endişeleniyor."

"Geziniyor." Kaşlarını çatıyor ama gözlerinde parlayan sevgiyi görebiliyorum. "Yine de sanırım şu anda bundan şikayet edemem. Ember Loncası'yla bir göreve gitti. Ona söyleme, söylersen asla kabul etmez ama her hapşırışı ve hıçkırığını izleyen o olmadan gerçekten çok sıkılıyorum."

"Yakında dönecekler mi?"

"Birkaç gün, sanırım." Gözleri bilerek parlıyor. "Prens Pendefyre'ı tekrar görmek için sabırsızlanıyorsun, değil mi? Duyduğuma göre ikiniz birbirinizden hiç ayrılmıyormuşsunuz."

"I-" Yanaklarım alev alev yanıyor. "Hayır, ben-"

"Gerçekten onun odasında mı kalıyorsunuz?" "Şey, evet, ama değil-"

"Oh, bak kadar kırmızısın! Özür dilerim! Sadece takılıyordum. Ne kadar da kötüyüm, bütün gün ilk kez seninle oyalandım." İçini çekiyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, adamların ne zaman geleceğine dair gerçek bir fikrim yok."

Geri. Tek bildiğim birkaç gün önce sınıra yakın bir yerde, menzilden çok uzak olmayan bir yerde bir deprem daha olduğu."

"Depremlerin bu kadar kuzeye taşındığını bilmiyordum," diye mırıldandım, haberler karşısında kaşlarım çatıldı. Midlands'da yer sarsıntıları hiç de nadir değildi. Eli bana uzak güneyde daha da kötü olduklarını söylemişti - bütün kasabaları dümdüz edecek kadar güçlü. Ama Kuzey Toprakları'nda durum böyle değildi.

En azından şimdiye kadar.

"Hayatım boyunca Dyved'de yaşadım ve hiçbir zaman son birkaç yıldaki kadar çok sarsıntı olmamıştı." Carys başını yavaşça ileri geri sallıyor. "Pek çok kişi bunun gelecek şeylerin kötü bir alameti olduğunu söylüyor. Yanıklığın daha hızlı yayıldığına, bizi uzun zamandır koruyan dağları aştığına dair bir uyarı."

"Bu deprem, çok güçlü bir deprem miydi?"

"Görünüşe göre bir çığı tetikleyecek kadar güçlü. Dağların eteklerindeki bütün bir ticaret merkezi kar ve buza gömülmüş."

"Bu korkunç bir şey." Kısa bir nefes veriyorum. "Hayatta kalan var mıydı?"

"Kor Loncası'nın tam da bunu öğrenmeye gittiğini sanıyorum. Yağmacılar ve Frostlander'lara karşı savaşmadıkları zamanlarda yaptıkları şey bu. Kendilerine en çok ihtiyaç duyulan yere giderler, genellikle de prens ne zaman isterse o anda."

"Soruyor mu?" Kaşlarım çatıldı. "*Komutlar* daha doğru olurdu, değil mi?"

"Belki de haklısınız. Adamları hükümdarlık görevlerini yerine getirmek için onu takip ederdi. Ama kraliyet unvanı olmasa bile Pendefyre'ı dünyanın öbür ucuna kadar takip edeceklerinden şüpheleniyorum. Uzun zamandan beri onların sadakatini kazandı. O iyi bir adam." Duraksıyor. "Elbette bunu herkesten daha iyi biliyorsunuz."

Sessiz , ne diyeceğimi bilemiyorum.

Yeşil gözleri bıçak gibi keskin, sesinin yumuşaklığını yalanlıyor. "Biliyor muydun, çığı onu güneye götürmeden önce

İki tam gün boyunca şehirde kapı kapı dolaşıp Uther'in katledilen birliğinin dul eşlerini ziyaret etmek mi? Yağmacılara karşı kocasını kaybeden her erkek ve kadın; babasını kaybeden her çocuk. Otuzdan fazla hane."

"Hayır," diye nefes alıyorum. "Hayır, bilmiyordum."

"Cenazeler Kimmerler'den alındı ve buraya geldiğiniz gün defnedilmek üzere teslim edildi. Uther bana Prens'in her cenazeyi bizzat düzenlediğini ve katıldığını söyledi."

Boğazım garip bir şekilde kalınlaştı. Temizlemek için sertçe yutkunuyorum.

"Dul kalanların çoğu benim arkadaşım. Bu nedenle, ateşler yakılırken ve küller savrulurken prenslerinin orada olmasının onlar için ne kadar önemli olduğunu sizinle paylaşmaktan mutluluk duyuyorum. Adamlarının düzgün bir şekilde dinlenmesini sağlamak. Böylesine anlamsız bir kayba bir amaç vermek." Beni dikkatle inceliyor. "Prens Pendefyre iyi bir lider ve daha da iyi bir dost. Mükemmel bir beyefendi olmayabilir, huysuz, kibirli ve çabuk sinirlenen biri gibi görünebilir... ama kendini koruduğu kalın savunma duvarlarının ardında atan bir kalp var." Dudakları alaycı bir şekilde bükülür. "İnsan sadece tırmanma konusunda zeki olmalı."

"Kalbi atmıyor," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Açık bir yara gibi kanıyor."

"O da neydi?"

Bakışlarım tekrar onunkilere kayıyor ve sesimi duyulabilir bir seviyeye yükseltiyorum. "O benim onun duvarlarına tırmanmamı istemiyor, ben de onun benimkilerin altına girmesini istemiyorum."

"Bundan emin misin?"

Carys'in ellerini çırpıp konuyu değiştirmesine yetecek kadar uzun bir süre tereddüt ediyorum.

"Her halükarda, ellerinden geldiğince yardım etmeye gittiler. Sanırım en az bir hafta yoklar. Ama Uther, ufaklık görkemli çıkışını önce döndüğü sürece, yeterince memnun olacağım."

"Eğer zamanında geri dönmezse, olacak kimse var mı?"

"Her sabah dükkânı toplamak ve beni kontrol etmek için gelen bir kızım var - bir tür çırak -. Çok az şeyi olmasına rağmen

bu günlerde yapmak için. Teslimatı yapana kadar yeni iş almıyorum."

Başımı salladım. "Peki ya ailen? Yakındalar mı?"

"Ailem birkaç yıl önce vefat etti, Uther'in ailesi de öyle." "Özür dilerim."

Karnına doğru bakıyor. "Burada sadece ikimizden daha fazlası olmak güzel olacak. Tanrı'nın izniyle doğum kolay olacak."

Tanrı'nın izniyle.

Geçmişte katıldığım birkaç doğumda pek çok şey olmuştu; bunların arasında en *kolay olanı* da buydu. Şehirdeki ebeler hakkında bilgi alırken endişemi sesimden uzak tutmaya .

"Yarım günlük mesafede yaşayan birkaç kişi var," diye beni temin ediyor. "Hepsi de oldukça yetenekli. Bir de Yaşam Loncası var -şehrin şifacıları- eğer işler gerçekten ters giderse. Zamanı geldiğinde emin ellerde olacağım. Ben sadece... Uther'in doğumu kaçırmamasını istemiyorum. Yıllarca gebe kalmaya çalıştık ama tanrılar bu yıla kadar bizi kutsamayı uygun görmedi." Elleri karnını okşarken gözleri biraz buğulanıyor. "Birçok açıdan bu çocuk bizim mucizemiz. Ve eğer o bizim *tek* mucizemiz olursa, kocam da buna şahit olmak için burada olmalı."

"Eminim zamanında dönecektir."

Toparlanan duyguları arasında bir gülümsemeyi zorluyor. "Och! Şu halime bak, bir akçaağaç kadar hüznülyüm. Genelde daha sert şeylerden yapıldığımı söylediğimde bana güvenmek zorundasınız. Bu günlerde, bir şapka düştüğünde ağlıyorum." "Özür dilemene gerek yok, Carys. Bu oldukça yaygın bir durum.

Anne adayları doğum yaklaştıkça duygusallaşıyor."

"Elbette böyle şeyleri bilirsiniz. Uther senin başarılı bir şifacı olduğunu söyledi."

"Biraz yeteneğim var."

"Sadece *biraz* mı? Geçen gün ziyarete geldiğinde Farley'nin atelini gördüm. İyi iş çıkarmışsın. Sayenizde topallamadan yürüyecek. Hatta bir gün tekrar ata bile binebilecek. Pendefyre bacaklarını yeniden kırmakla tehdit edene kadar seni övmekten vazgeçmedi." Kıkırdıyor. "Bu

Her zamanki silah ve savaş taktikleri konuşmalarından çok daha ilginç bir sohbet oldu."

Kaşlarım atılıyor. "Dükkanınızda sık sık buluşuyorlar mı?"

"Dükkânda değil ama üstünde. Uther ve ben üst kattaki dairelerde yaşıyoruz. Prens'in en yakın danışmanları sık sık sabahlara kadar masamın etrafında oturup askerliğin inceliklerini tartışırlar. Gerçi son günlerde siz daha sık konuşulan bir konu oldunuz."

"Ben mi?"

"Oh, evet. Kor Loncası arasında filizlenmekte olan bir hayran kulübünüz var. Hepsi sana son derece düşkün." Duraksıyor. "Gower hariç, ama ben olsam bunu kişişel olarak algılamazdım. O kimseye düşkün değildir. Ve muhtemelen en kötüsünü sen yaşayacaksın, çünkü ona geride kalıp sana göz kulak emredildi."

Bu bir haber. "mi?"

"Prensin kendisinden gelen emir üzerine."

"Ondan hiçbir iz görmedim."

"Mmm. Gölgelerden uzak duruyor. Her zaman bir vampir gibi sinsice dolaşır." Duraksayan Carys, ince siyah kaşlarından birini bana doğru kaldırdı. "Prensin seni burada tamamen başıboş bırakacağını düşünmedin herhalde?"

Aslında vardı. "Bir kız umut edebilir."

" asma. O seni önemsiyor." Dudakları şakacı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Gerçi ne kadar olduğunu söyleyemem, çünkü senin iyiliğini gözetmesi için geride bıraktığı kişi Gower. Sefil bir adam. Onu yıllardır tanırım, bir kez bile gülümsediğini görmedim."

"Gözlerinden hançer çıkaran tek kişinin ben olmadığıma sevindim."

"Hiç de değil. Diğer lonca üyeleriyle nadiren arkadaşlık eder, bu yüzden ondan uzak durmak zor olmamalı. Bir dahaki sefere hepsi mutfağıma doluştuğunda sen de . Onlar gevezelik ederken bana eşlik edebilirsin."

"Penn'in buna izin vereceğinden şüpheliyim. Ona kalsa hayatımın geri kalanını sarayda kilitli geçirirdim." Gözlerim kısıldı. "Ki bu

Kendisi de orada fiziksel olarak mümkün olduğunca az zaman geçirdiği için bu tamamen ikiyüzlölüktür."

"Hiçbir zaman mahkemeye giden biri olmadı. O ve kız kardeşi pek iyi anlaşamazlar. Mizaları ve krallık için öncelikleri çok farklıdır. Örneğin Prens, ister ister platonun en ücra köşelerinde olsun, tebaasına her zaman özel bir ilgi göstermiştir. Kraliçe ise son derece uzun süren saltanatı boyunca genellikle kimseye yardım edecek kadar gözlerini makyaj aynasından ayırmaya zahmet etmez. Sonunda tahtı terk ettiğinde onu özleyecek çok az kişi vardır." Aniden sırtıyor. "*Kral Pendefyre*'ın kulağa hoş gelen bir tınısı var, sence de öyle değil mi?"

Ben başlıyorum. Penn'in bir gün tüm krallığı yöneteceği gerçeğini doğru düzgün düşünmeme izin vermedim. Omuzlarında başka bir yük, taşması gereken başka bir sorumluluk. Tüm bu yükün altında dizlerinin bükölmemesi bir mucize.

"Ne oldu?" Carys usulca sorar. "Sıkıntılı görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Ben sadece..." Temizlemek için başımı sallıyorum. "Keda bana Fyremas Festivali'nin aslında onun kişisel tatili olduğunu söyledi. Burada neden bu kadar sevildiğini anlamaya başlıyorum."

"Bu doğru, Fyremas onun için bir tür övgü haline geldi. Eminim düğün günüyle kıyaslandığında sönük kalacaktır."

Gözlerim ayaklarımın dibindeki zarif halıya kayıyor. Nabzım aniden oldukça hızlı atmaya başlıyor. "Yakında evlenecek o zaman?"

Carys birkaç dayanılmaz saniyeden sonra cevap vermeyince, bana tekrar sırtıttığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Neden?" diye soruyor, gözleri parlıyor. "Rahatsız olur musun?"

"Elbette ilgilendirmez! Bu beni ilgilendirmez." Yanaklarım alev alev yanıyor. "Neden sorduğumdan bile emin değilim."

"Neden sorduğunu çok iyi biliyorum." Dudaklarından kahkahalar dökölüyor. "Oh, yine kıpkırmızı oldun. Bu son sataşmamdı, söz veriyorum. Ayrıca, daha önemli bir işe geçmeliyiz - sana Fyremas'ta giyecek nefis bir şey bulmalıyız." O

elini uzatır ve parmaklarını sallar. "Kalkmama yardım eder misin?"

Şezlongdan kalkarak ona spekülâtif bir şekilde bakıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Elbette biliyorum. Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmam. Kocama sormanız yeterli."

. *Zavallı Uther.*

"Bunu yapmak istiyorum," diyor Carys kararlılıkla. "Birincisi, kafam çok sıkıldığı için. İkincisi, Kraliçe Vanora'nın ziyafetinde seni bir hizmetçi gibi giydirerek aşağılamaya çalıştığını duyduğum için. Üçüncüsü de, sanki iğneleri som altından yapılmış ve desenleri tanrılar tarafından çizilmiş gibi bu şehirde dolaşan kraliyet ve onların değerli Dikiş Loncası' baltalamaktan daha büyük bir zevk alamayacağım için."

Yine homurdandım.

"Şimdi, kalkmama yardım edecek misin? Yoksa karaya vurmuş bir balık gibi debelenip duracak mıyım?"

Sırıtarak elini tuttum ve kalkmasına yardım ettim.

CARYS VE ben hızlı arkadaşız.

O ilk öğleden sonra dükkânını ziyaret etmek günlük bir ritüel haline geldi. Saraydaki herkes Fyremas hazırlıklarıyla o kadar meşgul ki beni yakından izleyemiyor. Teagan ve Keda bile mücadelenin içine çekildi, sadece sabahın erken saatlerinde kahvaltı tepsimi teslim etmek ve gecenin sonunda akşam yemeğimi bırakmak için ortaya çıktılar. Tamamen iyileşmiş olabilirim ama Büyük Salon'a tek başıma cesaret edecek kadar değil. Bundan kurtulabildiğim sürece kulede yemek yemeye devam etmeyi planlıyorum.

Eğer biri bana saray duvarlarının ötesindeki faaliyetlerim hakkında soru sorarsa, High'daki dükkana dönmek için mükemmel bir bahanem var.

Sokak: Carys seçtiğimiz elbiseyi yavaş yavaş değiştiriyor. Aslında çok daha uzun boylu bir kadın için tasarlanan elbisenin benim minyon bedenime uyması için her türlü kıvrım ve kıvrıma ihtiyacı var.

Doğrusu, tadilat bahanesi olmasa da seve seve ziyaret ederdim. Daha önce hiç doğru dürüst bir arkadaşım olmamıştı. Carys benden on yaş büyük ama aynı rahmi paylaşmışız gibi iyi anlaşıyoruz. Kıvrak bir zekâsı ve keskin gözleri var, sık sık gülüyor ve yeri geldiğinde benimle acımasızca dalga geçiyor.

Ona yakışıyor.

Uther'in ısrarı üzerine, doğum tarihi yaklaştıkça yeni couture siparişleri almayı bıraktı. Ellerini meşgul edecek bir iş ya da onu eğlendirecek sürekli bir müşteri akışı olmadan, Carys neredeyse benim kulede tek başıma kilitli kaldığım kadar sıkılmış durumda.

Zamanımızı ya dükkânın rahat oturma alanında ya da üst kattaki zarif bir şekilde dekore edilmiş yaşam alanlarında sohbet ederek ve bitki çaylarımızı yudumlayarak geçiriyoruz. Daireler küçük ama ev gibi, sarayın soğuk olduğu her yönden sıcak. Carys'in zevki kusursuz; duvarlardaki halılardan titizlikle düzenlenmiş antika mobilyalara ve çocuğu için hazırladığı sevgiyle dekore edilmiş çocuk odasına kadar. Orada kendimi rahat hissediyorum; aylardır hiç olmadığım kadar rahat.

Onun sakin, çabuk gülümseyen varlığında, Seahaven'daki çocukluğuma hikayelerimi paylaşmak çok kolay. Ona Eli'nin orantısız panjurlu kulübesini ve geniş bahçelerini anlatıyorum. En sevdiğim kumsaldan, kumun zaman zaman Kimmer karına benzeyecek kadar beyaz olduğundan. Ağaç kabuklarının karanlıkta bile parladığı ve yapraklarının gümüşle kaplandığı, kadim bir güce sahip kutsal bir yer olan Yıldız Işığı Ormanı'ndan. Hatta ona Tomas'tan bile bahsettim, köyümün yakılmasından kurtulsa da kurtulmasa da sona erecek olan talihsiz yaz aşkımdan.

Karşılığında bana Caeldera'da geçirdiği yıllardan, bir asker ve bir terzinin kızı olarak büyüdüğünden, Uther ile evlenerek bugünkü sosyal konumuna yükseldiğinden bahsediyor - ki öğrendiğime Uther, kraliyetle uzaktan akrabaymış

Ailesi. Vanora'nın kuzeni, birkaç kez uzaklaştırılmış olsa da. Bazen bana Ember Loncası'nın birçok seferi ve fethi hakkında hikâyeler anlatır. Penn'le ilgili hiçbir şeyin üzerinde fazla durmamaya dikkat ediyor. Sanırım ondan bahsetmenin sadece beni üzmeye, kızdırmaya ya da utandırmaya yaradığını anlayabiliyor.

Zahmetsiz dostluğumuza çabucak alıştım. Belki de bu yüzden High Street'e beşinci ziyaretimde, Carys beni oturma alanına götürdüğünde, orada zaten çayını yudumlayan başka bir misafiri olduğunu görmek beni şaşırttı. Şezlonga yaslanmış koltuk değneklerini ya da öğle güneşinde parlayan bakır saçlarını görmeden önce bile, takma adımı haykıran sesinin sıcak patlamasını duyuyorum.

"Ace!"

Farley - iyileşirken Kor Loncası'ndaki tüm arkadaşları tarafından geride bırakıldı ve bu konuda açıkça fokurduyor - ben ve Carys kadar muhtaç. Belki de daha fazla. Böylece onu günlük ritüelimize kattık, iki kişilik partimiz üç oldu. Yakında dört olacak, terzinin sürekli genişleyen çevresi göz önüne alındığında.

O bakmıyorken ona bir şifacı endişesiyle bakıyorum ve Uther'in çoktan eve dönmüş olması için yukarıdaki tanrılara sessizce dua ediyorum. Düşük taşıyor. Bahse girmem gerekirse, bebek haftalar içinde değil, sadece birkaç gün içinde doğacak.

İlk buluşmamızdan bir hafta sonra kapıyı açtığında ona açıkça "Yorgun görünüyorsun," dedim. Ön hazırlık yapmadan içeri daldım. -Şiddetli yağmur yağıyor ve pelerininin altında tuttuğum paket sırlıslıklam olma tehlikesiyle karşı karşıya.

"Muhtemelen öyle olduğum içindir." Yüzü bir rahatsızlık maskesiyle buruşuyor. Gözlerinin altında derin halkalar var. "Bebek dün öğleden beri durmadan tekmeliyor. Hiç uyuyamadım."

"Dinlenmelisin. Yarın geri geleceğim."

"Sakın buna cüret etme! Bütün gün başka bir canlı görmedim. Ayrıca yorgun olmaya alışkınım. Uther üst rütbelere terfi ettiğinden beri doğru dürüst bir gece uykusu çektiğimden bile şüpheliyim."

"Onun için endişeleniyorsun."

"Biliyorum ama buna gerek yok. O kadar yetenekli, o kadar becerikli ki." Beni dükkânın arka tarafındaki dar merdivenlere götürürken iç geçiriyor. "Tanrım, ama o adamı seviyorum. Onu terfi ettirdiği için prensi suçlayamam. Yeteneğin farkına varıyor. Ödüllendiriyor da."

Destek için bir elimi sırtında tutarak merdivenlerden dairelere çıkmasına yardım ediyorum. Elbisesinin kumaşından nefes alışverişindeki hızlı dalgalanmayı hissedebiliyorum. Bu kısa tırmanış yakında onun için çok yorucu olacak. Üst sahanlığa ulaştığımızda, nefesini tutmak için duvara yaslanmak zorunda kalıyor.

"Özür dilerim," diye , nefes nefese. "Merdivenler-"

"Aşağı yukarı inip çıkmamalısın, Carys. Kendini bu şekilde zorlaman senin için iyi değil. Yatakta dinlensen daha iyi olur."

Sözlerimi duymazdan geliyor, duvarı itiyor ve paytak paytak salona giriyor. Onu kanepede dinlenmesi için bırakıp doğruca mutfağa giriyorum ve adetimiz olduğu üzere çaydanlığı açıyorum. Lavabonun üstündeki dolaptan iki fincan alıyorum ve su kaynarken her birine bir parça şeker atıyorum. Carys'in genellikle tercih ettiği çay yapraklarını kullanmıyorum, bunun yerine getirdiğim paketten bir kutu bitki çıkarıyorum.

Sokağın aşağısındaki eczanede verdiğim mola, okçuluk yeteneklerime oynayarak tüm paraya ve Penn'in çekmecesinin dibinde bulduğum bir avuç dolusu paraya mal oldu. Kaybolduğunu fark etmeyeceğini düşünüyorum. Fark etse bile, hırsızlığımla ilgili hiçbir endişem yok. İyi bir amaç için. Kraliyet bankasını batırmak için sekiz kron yeterliyse, gereken daha büyük sorunları var demektir.

Yanına döndüğümde Carys hâlâ ağır ağır nefes alıyor, yanaklarının rengi uçmuş. Çayından bir yudum aldığı anda yüzü tiksintiyle kapanıyor.

"Och! Bu papatya değil!"

Kendi dumanı tüten fincanımı yudumluyorum -sade naneli- ve gülümsüyorum. "Hayır, değil."

"Bu korkunç karışım da ne?"

"Altın başak ve zencefil kökü. Ayaklarınızdaki şişliğe iyi gelecektir."

"Tadı pislik gibi."

Omuz silkiyorum, umursamıyorum. "Bugün Farley yok mu?"

"Yağmur onu kışlada tutmuş olmalı. Saraydan buraya kadar gelebilmenize şaşırdım. bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor."

Ayak parmaklarımı ıslak botlarımın içinde eziyorum. "Yağmur umurumda değil."

Son zamanlardaki ruh halime uyuyor."

Çayından bir yudum daha alır ve yüzünü buruşturur. "Mmm. Peki bu mutsuz tavrın ateşe düşkün bir adamın sürekli yokluğuyla bir ilgisi var mı?"

"*Hayır.*" Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Mesele Penn değil. Buradaki amaçsızlığımla ilgili."

"Belki de amaçsızlık sizin amacınız olabilir." "Zekice."

"Şelalenin arkasındaki mağaraya geri mü?"

Cevabımın onu hoşnut etmeyeceğini bildiğim için dudaklarımı bastırıyorum. Son birkaç sabahdır dükkânına gitmek için yola çıktığımda ayaklarım beni farklı bir yöne çeviriyor; köprünün karşısına, kaleden uzağa değil, arkasına, gürleyen şelalenin yoğun sisine götürüyor. Kaygan taş basamaklardan yukarı. Duvarları oyulmuş eski bir mağaraya.

Penn'le birlikte oraya gittiğimde, glifler demirci ocağında çok uzun süre kalmış bir demircinin maşasının uçları gibi kıpkırmızı parlıyordu. Şimdi sessiz ve durgunlar, Caelder'a'nın temellerinin geri kalanını karakterize eden taşlaşmış külün aynı gri-siyah tonu. Yine de, anlaşılmaz desenlerin izini sürmek için elimi kaldırdığımda, parmağımın ucunun altında derin bir maegic tınısı hissediyorum.

Mağarada meditasyon yaparak saatler geçiriyorum, su etrafımda çağlarken kafamın içindeki durgunluk noktasını arıyorum. Kasırganın gözünü bulmak, kendimi merkezindeki sakin sulara bırakmak giderek kolaylaşıyor. Ama orada rahatsız edilmeden sallanırken bile, kasırganın farkındalığını asla kaybetmiyorum.

tehlike beni çevreliyor, çok uzakta değil. Sonsuz gücün ve hayal edilemez acının karanlık vaadiyle bastırıyor.

Penn bu fırtınayı evcilleştirmeyi öğrenmemi istiyor. Onu yakınımaya çekmemi ve bir şekilde tutmamı, tıpkı ciğerlerimin derinliklerine çektiğim ama asla bırakmadığım bir nefes gibi. Bunu başarmak bir yana, düşünmek bile imkânsız görünüyor. Yine de denemek zorundayım. Enid'in hikayesini dinledikten sonra, riskler denememek için çok yüksek.

Kapıyı kapalı tutmayı öğreneceğim, kendime tekrar söylüyorum, çenem kararlılıkla sıkılı. *İçimde kopan fırtınayı kontrol altına almayı öğreneceğim*.

Başka seçenek yok.

Carys kaşlarını çatarak bana bakıyor, uzayan sessizlikten gerçeği anlıyor. "Oraya tek başına gitmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Rhya."

"Bu konudaki düşüncelerini oldukça açık bir şekilde ifade ettin, Carys." "Geçen sefer olanlardan sonra, senin bu kadar Güçlerini tekrar test etmeyi düşünüyorsun. Ya hata yaparsan? yaralanırsan?"

"Tekrar kontrolümü kaybetmeyeceğim."

"Tüm gününü baygın geçirmiş bir kıza göre oldukça özgüvenli görünüyorsun." Yeşil gözlerini bana diyor. "Fyremas elbiseni değiştirmek için harcadığım onca emek, kazara kendini öldürmen yüzünden boşa giderse çok sinirleneceğim."

Gülüyorum.

Yapmıyor. Ses tonu son derece ciddi. "Pendefyre'ı beklemelisin."

Cevap vermek yerine dudaklarımı büzüyorum.

"Bunu yalnız yapman neden bu kadar önemli?" Carys ısrar ediyor.

"Kimseye bağımlı olmak istemiyorum. mı? Özellikle ...
onu."

"Gerçekten güvenebileceğiniz *tek* kişi o gibi görünüyor. Neler yaşadığınızı anlayan tek kişi. Siz de aynı kumaştan değil misiniz?"

Alaycılığım öfkeli. "Daha farklı olamazdık! O şimdiye kadar karşılaştığım en inatçı, en dik başlı, en öfkeli erkek!"

"Seni uzun zamandır tanımıyorum, bu yüzden mizacın konusunda uzman olduğumu iddia edemem. Ama eğer kocamın Kimmerler'de geçirdiğin zamanlardan getirdiği hikâyelere bakılırsa, sen de kendi payına düşen öfkeyi gösteriyorsun Rhya." Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Belki de Pendefyre'den nefret etmeye bu kadar niyetli olmayı bırakırsan, aslında pek çok ortak noktanız olduğunu görebilirsin."

"Humph."

"Neden ikiniz arasındaki çekimi inkâr etmeye devam ediyorsunuz?"

"*Cazibe mi?* Hamilelik hormonlarınız doğrudan Kafan, Carys. etkilenmiyoruz."

Belki yolda, ateşin karşısında göz göze geldiğim birkaç tedirgin an dışında... Ya da açıklıktaki kavgamız sırasında, beni öpebileceğini düşündüğümde... Ya da onu o dövüş alanında ilk kez üstsüz gördüğümde... Ya da onun yatağında uyandığımda dudaklarını alnımda hissettiğimde...

İstenmeyen anıları kovmak için başımı sallıyorum.

"Çoğu zaman aynı odada bulunmaya dayanamıyoruz," diye ısrar ediyorum, kendimi de onun kadar ikna etmeye çalışıyorum. "Bağırış çağırışla ya da kan dökmeye sonuçlanmayan tek bir konuşmamız bile olmadı."

"Yani?"

"*Yani?* Gerçekliği kendi kuruntulu romantik anlatınıza uyacak şekilde çarpıttınız."

"Açıkla o zaman bana. Aranızdaki ilişkinin gerçekte nasıl olduğunu."

Tereddüt ediyorum. "Biz... benzersiz bir şekilde birbirimize bağlıyız. Aramızda koparılamayacak bir bağ var."

"Remnant bağı. Evet, Uther bana bundan bahsetmişti. Birbirinizin düşüncelerini okuyabildiğiniz doğru mu?"

"Hayır, öyle değil." Kafamın içinde Penn olduğu düşüncesiyle ürperiyorum. "Bu daha çok... kendilerini duyurmadıkları halde birinin tam arkanızda durduğunu bilmek gibi bir şey. Sen

kemiklerinizde onların varlığını hissedebilir, nerede olduklarını tespit edebilir." Alt dudağımı kemiriyorum. "Şehirden ayrıldığından beri onun varlığını hissedemiyorum."

"Mmm."

Çay fincanının arkasından ağzını kıvıran bilmiş gülümseme karşısında gözlerim kısılıyor. "Mmm...ne?"

"Onu umursamadığınızı iddia etmenize rağmen sürekli olarak varlığını hissetmeye çalıştığınızı itiraf etmenizi ilginç buluyorum. Bu biraz çelişkili bir durum."

"Düşmanlarınızın yerini bilmek her zaman akıllıca olacaktır."

Kibirli beyanatım karşısında gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Bana bağ hakkında daha çok şey anlat. Her şeyi oldukça büyüleyici buluyorum."

"Anlatacak pek bir şey yok. Birbirimize bağlıyız. Bağlıyız. Bedenlerimiz, ruhlarımız, duygularımız."

"Duyguların mı?"

"Bazen güçlü duygular... taşabilir." Çayımdan son yudumu alıyorum ve boş fincanımı masaya geri koyuyorum. "Ben de benimkileri kontrol etmeye çalışıyorum."

"Neden? Erkeğimin günün herhangi bir anında dudaklarımı açmama bile gerek kalmadan beni nasıl hissettirdiğini tam olarak bilmesinin hoş olacağını düşünmeliyim."

"Penn benim değil-" Yüzünü bölen sırtışa kaşlarımı çatıyorum. "Yine benimle alay ediyorsun."

"Dayanamadım. edin."

"bu kadar. Penn, Kalıntıların bir şekilde birbirlerini yönlendirmelerinin mümkün olduğunu söylemişti. Ama kendi gücümü başarılı bir şekilde kontrol göre, böyle bir şeyin üstesinden gelebileceğimden şüpheliyim." Alaycılığım küçümseyiciydi. "Belki de tanrılar lanet kehanetlerini gerçekleştirmek için yanlış kızı seçtiler. Göğsümdeki bu işaret benim için boşa gitmiş gibi görünüyor."

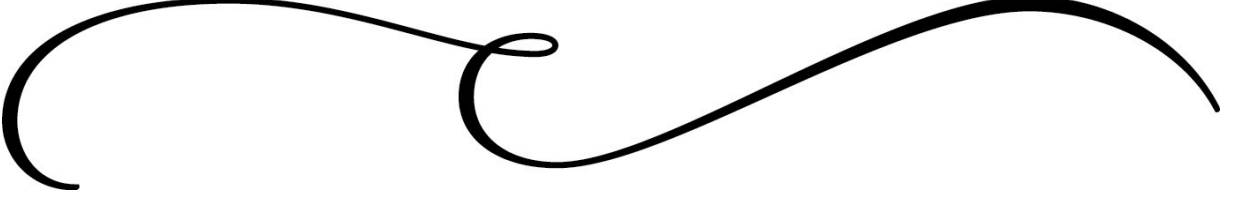
"Kendine karşı oldukça acımasız davranıyorsun."

"Gerçekçi olmaya çalışıyorum," diye düzeltiyorum. "Şimdi, lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Başka *bir şey hakkında*. Yalvaracak değilim."

Carys aramızdaki cilalı ahşap sehpanın üzerinden uzun süre beni inceliyor. Yeşil gözleri çok fazla şey görüyor, saklamayı tercih ettiğim tüm iç yüzleri. Tanıdık, bilmiş bir gülümsemeyle ağzını kıvrarak konuşmayı daha güvenli sulara kaydırıyor.

"Bebek birkaç gün erken gelirse, belki tüm festivali kaçırmam. Havai fişekleri her şeyden çok seviyorum. Tüm gösteri boyunca yatalak olmaktan nefret ederim..."

CHAPTER YİRMİ DÖRT

Carys'le vedalaşıp sırlıklam bir halde eve doğru yürümeye başladığımda yağmur sağanaktan çiselemeye başlamıştı.

Saray. Sokaklar daha önce hiç tanık olmadığım kadar boş, pazar yerinin normal öğle vakti şamatası hava koşulları nedeniyle içeride kalmaya zorlanmış. Satıcı tezgahları boş. Sabit bir demirbaş gibi görünen kestane kavurucusu bile her zamanki gitmiş.

Su birikintilerinden geçiyorum, eteklerim bacaklarıma nemli bir tokat gibi çarpıyor. Pelerinim sırlıklam. Toprağa çarpan yağmurun sürekli pıttısı, gıcırdayan botlarım dışında tek ses. Bir kez olsun, çıtırdayan şöminesi ve volkanik duvarıyla kulenin sıcaklığına geri dönmek için can atıyorum.

Kaldırım taşları turuncu ve kırmızı renkte parıldıyor, lamba ışığının titrek parıltısını yakalayan bir nem parlaklığı. Hava soğuk ama ben bunu hissetmiyorum bile. Terk edilmiş yolda aceleyle ilerlerken düşüncelerim derinlere yöneliyor, yağmur damlalarının en kötüsünden kaçınmak için başımı eğiyorum.

Carys için endişeleniyorum, Uther'in doğum için eve zamanında gelemeyeceğinden endişeleniyorum, merdivenlerden düşüp erken doğum endişeleniyorum. Sırf yalnız kalmasın diye geri dönüp High Street'e gitmeyi aklımdan geçiriyorum ama biliyorum ki

birkaç saat içinde orada olmazsam, saray kesinlikle dikkat çekecektir.

"Yarın ilk gidip onu kontrol edeceğim," diye mırıldanıyorum kendi kendime, park etmiş tüccar arabalarının önünden geçerken. Ertesi sabahın mallarla dolu teslimatları. "Kendini fazla yormamasını sağlayacağım. Ve o çok nefret ettiği şifalı çaydan daha fazla içmesini sağlayacağım-"

Yumruk bir anda ortaya çıktı.

Dudağımı yaracak kadar sert bir şekilde ağzıma vuruyor. Dilimde kanın, sıcak bakırın tadını alıyorum ve acıyla haykırıyorum. Ses, yüzümün alt yarısına yapışan büyük bir el tarafından yutuluyor. Göz açıp kapayınca kadar, ikinci bir kol granit kadar sert bir şekilde göbeğime dolanıyor ve beni geriye doğru çekiyor. Park etmiş iki vagonun arasında sürüklenirken tekmeliyor ve pençeliyorum ama beni kavrayan her kimse fıçı göğüslü, kolları örs gibi. Kendimi bastırma hızım gülünç.

Beni nereye götürdüğünü görünce gözlerim açılıyor. Vagonlardan birinin arkası açıktı. Amaçlanan yükün ben olduğumu hemen anlıyorum. Dişlerim avucunun etli kısmına batıyor, o kadar sert ki bir an için tutuşunu gevşetiyor. Ben alçalıp dönerek uzaklaşırken bir yemin tıslıyor ve ıslak eteklerim bacaklarıma dolanırken yüzüstü bir su birikintisine düşüyorum. Pürüzlü kaldırımda tutunmak için çırpınırken ellerimin derisi yırtılıyor ve kendimi ileri doğru sürüklüyorum.

Ayaklarımı bulduğum anda, dümdüz koşmaya başlıyorum. Beni kovalıyor, botları su birikintilerine o kadar yakın ki su sıçramalarını sırtımda hissedebiliyorum.

İhtiyacım olduğunda Gower hangi cehennemde?

Her adımda, göğsümdeki soğuk güç daha sıkı sarılıyor ve pelerinimi yakıyor. Beni kurtarabilecek rüzgâra doğru uzanıyorum ama korku ve paniğin duyularıma hükmetmesiyle körelmiş parmaklarımdan arasından işe yaramaz bir şekilde kayıp gidiyor. Daha geleneksel yöntemlere başvurarak, bir elimi pelerininin cebine sokup

Diğeri ise boğazımdaki kordonda asılı olan düdüğü arıyor.

Askerlerin kışlasından çok uzakta değilim. Yardım için işaret verirsem, mutlaka biri beni duyacaktır. Birileri koşarak gelecek. Birisi-

Düdük asla dudaklarıma ulaşmıyor.

Yumruktan çok daha sert bir şeyle arkamdan vuruyor. Bir tahta parçası ya da bir kılıcın kabzası gibi hissettiriyor. Yıldızlar görme alanımda patlıyor, etrafımdaki dünyayı bir renk kaleydoskopuna dönüştürüyor. Uzunlarımdan oluşan bir yığın halinde yere düşüyorum, yüzüstü bir su birikintisine iniyorum. Kirli suyun elbisemin tenime sızdığını hissediyorum.

O zaman şey hissetmiyorum.

VAGON engebeli bir yolda ilerliyor, her çukura girdiğimizde acı verici bir şekilde sarsılıyor. Arkada yere yığılmışım, ellerim kaba bir iple bağlı. Ağzımda bir tıkaç var, o kadar sıkı ki zar zor nefes alabiliyorum. Dilim kum gibi kurumuş. Başım öyle şiddetli zonkluyor ki, doğru dürüst görebilmem bir mucize.

Oturur pozisyona geçmeye çalışırken kafatasımın arkasını hafifçe yokluyorum ve örgümün altında yumurta büyüklüğünde bir yumru keşfediyorum. Başımın ağrmasına şaşmamalı. Alt dudağımdaki kurumuş kan kabuğunu nemli elbise kolumla siliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, yarık çoktan iyileşmiş, tıpkı sıyrılan avuç içlerim gibi. En azından gelişmiş iyileştirme yeteneklerim sağlam.

Ön taraftaki delikli pencereden beni esir alan kişinin ensesini seçebiliyorum. Henüz uyanık olduğumu fark etmemiş, alaca karanlıkta bizi çeken bir çift katırı yönlendirmeye odaklanmış. Henüz tam karanlık değil. Bu iyiye işaret. Sadece kısa bir süreliğine baygındım, bu da uzun süredir yolda olmadığımız anlamına geliyor. Hâlâ Caeldera'da bile olabiliriz.

Nabzım hızla atarken yanağımı vagonun yan tarafına bastırıyor, parçalanmış ahşap kalasların arasından geçen manzarayı seçmeye çalışıyorum. Hiç bina görmüyorum. Sadece çorak, yarı donmuş tarım arazileri ve damlayan kar eriyikleriyle yığılmış çam ağaçları. Tekerleklerimizin altındaki yol parke taşı değil, sert, kırmızımsı bir toprak.

Şehir sınırlarının ötesindeyiz.

Koğuşların ötesinde.

İçimdeki umut sönerken kalbim karnıma batıyor. Beni aldılar. Ne amaçla, bilmiyorum. Kim tarafından, bilmiyorum. Emin olduğum tek şey, bunun benim dışımda kimsenin suçu olmadığı.

Başkentte kimsenin bana ulaşamayacağını söylediğinde Penn'e güvenmiştim. Kraterin koruyucu beşiğinde güvende olduğumu, görünmez bir bariyerle dışarıdaki kötülüklerden korunduğumu düşündüm. Saraydaki yeni varlığımda kendimi dokunulmaz sanıyordum. Bu yüzden gardımı indirmiş, sürekli tetikte olmayı bırakmıştım.

Hepsi ne için? Bir avuç düzenli yemek için mi? Başımı sokacak bir yer? Bir sandık sıcak giysi? Biraz akrabalık?

Bunun için hayatımı takas ettim.

ölmek üzere olan bir sokak kedisinden farkım yok.

Saraydaki yeni düzene ne kadar da çabuk alışmıştım. Asla kalmak istemediğimi ne çabuk unutmuştum - ne Caeldera'da, ne de Penn'le. Kalıcı olarak değil.

Kendimi koruma duygum neredeydi?

Eli'nin beni üzerinde büyüttüğü mantık temeli neredeydi?

Beni hayatta tutan her şeyi, kaçtığım o uzun aylar boyunca beni taşıyan her şeyi gözden kaçırmıştım. Ve şimdi sonuçlarıyla yüzleşecektim.

Durduğumuzda nabzım sıcıyor. Boğuk erkek sesleri beni esir alan kişiye sesleniyor ve kimlik bilgilerini soruyor. Bir güvenlik kontrol noktasındayız. Umut yeniden yeşeriyor. Ama tam bağlı ellerimle vagonun kenarına vurmaya başlayacakken, beni esir alan kişi

kuledeki adamlara cevap verir, sesi alacakaranlıkta onlara doğru ilerlerken hırıltılıdır.

Ruhum bedenimle birlikte
hareketsiz kalıyor. O sesi
tanıyorum.

Taniyin.

"*Kimlik bilgilerim* mi? Ben Ember Loncası'ndan Teğmen Gower," diye hırılıyor. "Geciktirilmekten hoşlanmıyorum. Devam edelim, olur mu?"

Gower!

Gergin bir sessizlik oldu. "Nakil hakkında hiçbir şey duymadık..."

"Sen de yapmazsın. Bu Prens Pendefyre'ın kişisel meselesi."

"Tabii ki," diye çeki düzen veriyor muhafız. "Ama anlamalısınız, bizim belirli protokollerimiz var..."

Sersemlemiş zihnim olayların bu beklenmedik dönüşünü anlamlandırmakta zorlanıyor. Belki de Gower beni Penn'in emriyle götürmüştür?

Aklıma geldiği anda bu olasılığı göz ardı ediyorum. Penn, beni karanlıkta bir arabanın arkasına atıp şehirden gizlice kaçırmak şöyle , kimsenin bana el sürmesine bile izin vermezdi.

Çaresizliğimin hızlı bir dirilişiyle, bağlı yumruklarımı vagonun kenarına kadar sert vuruyorum. Çığlık atıyorum ama ses yüzümdeki tikaçtan zar zor geçiyor. Kabaca aşağı çekip tekrar deniyorum.

"Yardım edin!" Bağırıyorum.

"İmdat! Buraya dön!" "Tanrı aşkına bu da ne-"

Gardiyanın sorusu, Gower'ın sürücü koltuğundan atlamasıyla aniden kesiliyor, vücut ağırlığı vagonu sarsıyor. Ön taraftaki yarığa benzeyen pencereye doğru çabalıyorum. Hiçbir şey göremiyorum. İki katırın kısa, güdük yeleleri dışında hiçbir şey. Ama duyduklarım yeterince açık bir resim çiziyor.

Kınından kurtulan bir kılıcın kayması. Kısa bir itiş kakış, gümbürdeyen uzuvlar ve karşılıklı darbeler. Kısa bir acı çığlığı.

Ve sonra.

Tüyer ürpertici bir sessizlik.

Gower'ın yüzü efordan kıpkırmızı kesilmiş bir halde aralıklı pencerenin diğer tarafında belirdiğinde, o kadar hızlı geri çekiliyorum ki eteklerim birbirine dolanarak kığımın üstüne düşüyorum. Umutsuzluk dalgaları üzerime çökerken onun soğuk, ölü gözlerine bakıyorum.

Muhafızlar öldü.

Ve onlarla birlikte, kaçma şansım.

"Aptal sürtük," diye öfkelenildi. "Seni sağlam teslim etmek için para almıyor , bu küçük numaran için kılıcımın uzunluğunu hissederdin."

Ayağa kalkarken öfke ve korkudan titriyorum. "Onları sen öldürdün. Dışarıdaki muhafızlar-"

"Peki bu kimin suçu?" diye kükrer, o kadar öfkelenmiştir ki tükürükleri yuvadan dışarı fırlar. Sırık gibi siyah saçları ter lekeli alnına dökülüyor. "Çenenin kapalı tutsaydın, hâlâ hayatta olurlardı."

Ona bakıyorum -gözlerindeki nefretin çılgın parıltısına- ve tartışmanın pek bir anlamı olmadığını biliyorum. Omuzlarımı çelikleştirerek, "Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Sizin gibilere kendimi açıklamama gerek yok."

"Madeni para o zaman? Öyle olmalı." Başım düşünceli bir şekilde eğildi. "Merak ediyorum Gower... Bugünlerde ihanetin bedeli ne kadar?"

"Sana sadakat borcum yok, kaltak. Sana ihanet etmedim."

"Olmayabilir. Ama liderinize ihanet ettiniz. Prensine. Ve eminim ki bunu öğrendiğinde hiç de affedici olmayacaktır."

Sözlerim karşısında hafifçe irkildi. "."

Gülüyorum. "Hayal görüyorsun. Gerçekten beni kaçırabileceğini ve kimsenin fark etmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Bir planım var-"

"Sanırım dışarıdaki muhafızları öldürdüğünüz anda her ne planınız varsa cehenneme gitti."

Gower'ın gözleri öfkeyle parlıyor. "Hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Penn'in bunun için seni öldüreceğini biliyorum," diye fısıldıyorum kel bir sesle. "Kaçabileceğin bir yer yok, saklanabileceğin bir yer yok. Nereye gidersen git seni avlayacaktır. Zavallı varlığın titrek bir mum gibi sönmeden önce gördüğün son şey onun yüzü olacak."

"Yıllarca Pendefyre'in yanında savaştım. Sen ne zamandır buralardasın? Birkaç haftadır mı?" Sesinde katıksız bir kötülük var. "Seni yatağa atmak hoşuna gidebilir ama seni temin ederim ki kaybının yasını pek tutmayacak. Kimse yas tutmayacak. Düşmanlarımız için önemli olabilirsin ama Caeldera'daki herkes seni ben bu takasın meyvelerini toplamadan çok önce unutacak."

Sözleri beni bıçak gibi kesiyor ama yüz ifademi zihnimin merkezindeki sular gibi sakin ve hareketsiz tutuyorum. "Eylemlerini bu şekilde mi haklı çıkarıyorsun, Gower? Ödül cüzdanı vicdanından daha mı ağır basıyor? Tabii bir vicdanın olduğunu varsayarsak. Beni biraz daha fazla para için kaçırdığınıza göre, bundan şüpheliyim."

"Fazladan para değil, seni aptal sürtük! Efnysien seni ona teslim edene ölümsüzlük teklif ediyor!"

Şokumu kayıtsızlık maskesinin altında tutmak için mücadele ediyorum.

Gower'ın gözleri odaklanmıyor, sanki tam olarak orada değilmiş gibi. Beni tam olarak görmüyor ya da benimle konuşmuyor. "Kızı teslim et, sonsuza dek yaşa. Gözcüleri mesajı yere yaydı. Birinin pazarlığı kabul etmesi an meselesi. Neden ben olmayayım? Neden senin varlığından faydalanmayayım? Senin hayatına karşılık benimki. Duyduğum kadarıyla adil bir takas. Akli başında kim böyle bir karşı koyabilir ki?"

Gözlerim yüzünü daha dikkatli tarıyor. Ona daha önce hiç bakmamıştım. -Daha önce ona *gerçekten* bakmıştım. Her zaman bana kaşlarını çatıyor ya da ben onu herhangi bir keskinlikle inceleyemeden fırlayıp gidiyordu. Ama şimdi, onu ilk kez yakından gördüğümde, derisinde belli belirsiz bir sararma fark ediyorum. Hastalıklı bebeklerde ve ölmekte olan adamlarda gözlemlediğim sarılıklı bir ton. Gözlerinde de hastalık belirtileri var. Derin gölgelerle çevrelenmişler, beyazları donuk bir krem rengine dönmüş.

Ve elmacık kemiklerinde sağlıklı bir savaşçının ten rengiyle çelişen bir zayıflık var.

"Ne zamandır ölüyorsun, Gower?"

Bakışları tekrar benimkine dönüyor, şokla irileşmiş. "*Ne dedin sen bana?*"

"Ölüyorsun. Bunu gün gibi görebiliyorum. Solgunluğuna bakılırsa bir süredir hastasın." Tahminimin doğru çıkmasını umarak karanlıkta bir salıncak sallıyorum. "Kusma başladı mı? Kanlı dışkı? Boğazında yanan safra?"

"Kapa çenenii!"

"Tepkin öyle olduğunu gösteriyor," diyorum usulca. "Çok acı çekiyor olmalısın."

"Hiçbir fikrin yok. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok-" Sessizliğe gömülüyor, sözcüklerini zapt etmek için dişleri birbirine çarpıyor. "Önemli değil. Yakında iyileşeceğim. Ölümsüz olacağım. Ve sen... sen ölmüş olacaksın."

"Hayır."

Kaşları . "*Hayır mı?*"

"Hayır." Neredeyse acıyarak başımı ona doğru sallıyorum. "Ben ölmeyeceğim. Bugün değil, her halükarda. Ve senin yüzünden değil, seni sefil adam müsveddesi."

"Seni küçük-"

"Ölecek olan sen olacaksın, Gower," diye kestim sözünü. "Sözde ölümsüzlüğünü talep etmek için Efnysien'e varmadan çok önce."

O anda sakın ifadem ve dengeli ses tonumla ona sakın görünmeliyim. Ama içimde sakinlikten çok uzağım. İçimde bir fırtına kopuyor. Çalkalanan bir kasırga, gittikçe güçleniyor. Geleceğimi çalmaya niyetli bu haine bakarken damarlarımda dolaşan öfkeyle buluşmak için yükseliyorum.

Ona izin vermeyeceğim.

Onu durduracak gücüm göğsümün ortasında sarmalanmış, daha önce sadece bir kez hissettiğim bir acımasızlıkla saldırmaya hazırken değil.

"Ne-ne yapıyorsun?" Gower'ın yüzü artık küçümseme dolu değil. Vagonun içini dolduran gittikçe artan rüzgârla bağırırken korku doludur. Tüm teçhizat artan bir hızla ileri geri sallanırken tahta kalaslar takırdıyor.

"Kes şunu!" diye bağırıyor, yüzünü yarıklı pencereden geri çekerek. "Her ne yapıyorsan, hemen şimdi dur!"

"Güle güle, Gower."

Gözlerimi kapatıyorum, tıpkı dağın yamacında cehennemi zapt ettiğim gibi fırtınaya teslim oluyorum. Güç derimin altından fışkırıyor, elektriklenmiş havanın şok dalgası gibi içimden patlıyor. Bu sefer onu kontrol altına alacak kadim bir koğuş yok. Penn'in müthiş varlığından gelen bir destek bağı yok.

Bağlarım koptu.

Yüksüz.

Pişman değilim.

Bağlarım , bileklerimden kağıttan yapılmış gibi kopuyor. Sırtım bunun gücüyle eğiliyor-omurgam kamburlaşıyor, başım geriye düşüyor. Kıymıklanan tahtaların sesini duyuyorum. Gözlerim kayarak açılıyor ve vagonun tavanını değil, açık gökyüzünü görüyorum.

Zihnimin arkasında bir yerlerde Penn bana onu kontrol altına almam için bağırıyor. Beni öldürmeden önce onu kilitlemem için. Başka bir şok dalgası dışarı doğru patlarken ona aldırmiyorum, bu öncekinden daha da güçlü. O kadar güçlü ki, ayaklarımı yerden kesiyor. Düşmek için kendimi hazırlıyorum ama bedenim aşağıdaki toprağa çarpmıyor; onun yerine gökyüzüne doğru yükseliyor. Uçan bir kuş gibi havaya yükseliyorum; kollarımı açmışım, saçlarım her yanımda dalgalanıyor, eteklerim kanat gibi çırpınıyor.

Vagon altımda yanarken ben orada asılı kalıyorum. Çiviler deliklerinden titreyerek çıkıyor, tekerlekler dingillerinden fırlıyor, tahtalar parçalara ayrılıyor. Katır sürüsü toynak şakırtılarıyla kaçışıyor, arkalarından çamurda iz bırakıyorlar. Gower'ı o kargaşada göremiyorum ama acı içinde haykırdığını duyuyorum -kısa bir acı çığlığı- sonra ses rüzgâr tarafından uzaklaştırılıyor. Etrafımdaki girdap

toz ve enkaz bulutu, yeryüzünden bulutlara kadar uzanan yüksek bir huni bulutuna dönüşüyor.

Biri feryat ediyor; doğaüstü, insanlık dışı bir ses. Bu benim, bir an sonra fark ediyorum, çığlık dökülürken çenemin menteşesindeki gerginliği hissediyorum. Gözlerimden yaş gibi kan damlıyor, yüzümden açık ağzıma doğru süzülüyor.

Tadı bakır gibi. Tadı

acı gibi.

Tadı delilik gibi.

Ham güç. Parçalanmadan tutulamayacak kadar fazla. Kafatasım ikiye ayrılmadan dayanamayacağım kadar fazla. Beni çatlatıp açıyor. Beni parçalara ayırıyor. Kasırganın merkezinde süzülüyorum, güç darbeleri güçlendikçe kendimi yavaş yavaş kaybediyorum. Bilincim, ezici acı ve hava kütlelerinin altında, göğsümde ciğerlerimi delip geçen ve nefesimi çalan ısıricı soğuğun altında dalgalanıyor. Ben artık ben değilim - artık Rhya Fleetwood, Havanın Kalıntısı değilim.

Ben sadece... havanın

. Rüzgarın kendisiyim.

Bu dünyanın her köşesindeki her otun arasında kıpırdayan her esintiyi düşünün... Her uzak denizdeki her geminin yelkenlerini dolduran her fırtınayı düşünün... Her uzak gökyüzünde kanatlarını açmaya cesaret eden her kuşu taşıyan her yükselen akıntıyı düşünün...

Garip; zihnim tamamen kapanmadan önceki o son saniyede duyduğum Soren'in sesi.

Bir fısıltıdan bir çığlığa, en hafif esintiden en vahşi fırtınaya...

Her şey senin içinde.

Hepsi ve daha fazlası.

Başka bir şok dalgası dışarıya doğru çöküyor ve gücümün son kırıntılarını da beraberinde taşıyor. Zihnim aniden karanlığa gömülüyor,

Havadan ařağıdaki sert zemine dūřerken destek almak için bile zamanım yok.

Eğer iniş acıttıysa, bunun farkında bile değilim. Zaten bilincim yerinde değil.

Rüyalarımından sıyrıldığımda, boğulmakta olduğum derin, karanlık denizden çıkmaya çalıştığımda, başım su yüzeyine çıkarken nefes nefese uyandığımda şafak ufukta beliriyor. İyice sersemlemiş bir halde gökyüzüne göz kırpıyorum.

Parçalanmış bir tahta yatağın üzerinde yatıyorum. Parçalanmış vagonun parçaları etrafımda yere saçılmış, çoğu ön kolumun uzunluğundan daha uzun değil. Rüzgâr yok; sadece hafif bir esinti fısıltısı yolun çevresini kaplayan otları kımıldatıyor. Gülerimi her kullandığımda gelen o tanıdık yorgunlukla boğuşarak kendimi oturma pozisyonuna çekiyorum. Uzuvarımın işbirliği yapması uzun zaman alıyor. Bütün bir gece uyuduktan sonra bile jöleden yapılmış gibiler.

Sanırım ben baygınken kimse bana rastlamadığı için kendimi şanslı . Ama bakışlarım bölgeyi tararken, enkazın tüm kapsamını ilk kez görürken dehşetten başka bir şey hissetmek zor. Birkaç am ağacı devrilmiş, köklerinden sökülmüş, gövdeleri karla kaplı toprağa dayanmış. Bir tanesi, bir zamanlar nöbetçi kulübesi olması gereken yerin tam üstüne düşmüş. Artık bir ıra yığınınından başka bir şey değil.

Enkazın altına saçılmış cesetlere bakmamaya çalışıyorum.

Öldürölen muhafızlar. Üç tanesi, genç ve iri yapılı, görmeyen gözleri gökyüzüne sabitlenmiş. Bıçakları toprakta işe yaramaz bir şekilde duruyor. Boğuk bir inilti başımın dönmesine neden oluyor. Ani hareket başımın dönmesine neden oluyor ve göz kırpmalarımla bunu atlatıyorum. Bir kez daha odaklanabildiğimde, acı dolu iniltilerin kaynağını görüyorum. Gower. Yolda sırtüstü yatıyor.

Benden yirmi adım ötede, ara sıra seğiriyor. Elleriyle karnını tutuyor - vagon patladığında içine tahta parçasını.

Gökyüzü.

Enkazın içinden ona doğru sürükleniyorum, kazandığım her santimde yorgun kaslarımla . Yorgunluk şakaklarıma vuruyor, amansız bir ağrı, ama onu zihnimden kovuyorum. Saatlerdir uyuyordum. Alacakaranlıktan beri. Bir adamın böyle bir yarayla bu kadar uzun süre oyalanması...

Ne kadar acı anlayamıyorum.

Patlamanın içinde hemen ölmek bir merhamet olurdu. Mızrak on santim daha yukarıdan kalbini delip onu anında öldürebilirdi. Ama kaderin acımasız bir cilvesiyle, bunun yerine midesinin etli düzlemlerini şişledi ve onu en kötü düşmanıma bile dilemeyeceğim uzun bir ölüme terk etti.

"Gower," fısıldıyorum kurumuş dudaklarımdan, yüzüne bakarak. "Gower, beni duyabiliyor musun?"

Göz kapakları titriyor ama açılmıyor. İnlemek dışında cevap vermiyor; alçak sesle, acı dolu bir miyavlama. Kan kaybından rengi solmuş. Vücudunun etrafındaki toprak kırmızıya boyanmış.

"Gower?"

"M-merhamet," diye soluk soluğa bağıırıyor, kelime karmakarışık. "*Merhamet.*"

Başı kayıtsızca yana düşüyor, sanki sadece bu yalvarış bile dayanabileceğinden fazlaymış gibi. Elini titreyen ellerimin arasına aldığımda ve toplayabildiğim kadar güçle sıktığımda eli solgun ve nemli. O da sıkıyor. Yeteneği olsa bile yapacağından şüpheliyim.

Ne de onu öldürdüm.

Karnındaki mızrak yumruğumdan daha kalın. Anwyvn'deki en iyi şifacılar bile onu dikemez. Yapabilseler bile, ardından gelen ateşten asla kurtulamazdı. Vücudu zaten bu kadar zayıfken, iç organlarını kemiren kanser yüzünden bağışıklığı bu kadar zarar görmüşken olmaz.

Ölülerin ya da ölmekte olanların etrafında vakit geçiren herkes ölümün bir kokusu olduğunu çabuk öğrenir. Hem savaş alanlarını hem de revirleri rahatsız eden özel bir koku. Sadece kan ya da safra değil, başka bir şey. Olacakların acımasız bir habercisi.

Şimdi kokusunu alıyorum. Arkasına bile bakmadan beni Efnysien'e teslim edecek olan adamın elini tutarken, hayatını benimkiyle takas etmekten çok mutlu bir şekilde, ölümcül bir parfüm gibi ciğerlerime çekiyorum.

Merhamet.

Benden bunu istedi. Bana yalvardı. Son isteği, ıstırabından kurtulması, bu kalıcı cezadan kurtulması için. Ama neden ona böyle bir şey vereyim ki? Bana hiçbir şey göstermemişti. Beni güce aç bir delinin ellerinde ölüme mahkum etmişti.

Göğsünün titreyerek yükselip alçalmasını, dayanılmaz soluk alıp verişlerini izlerken hiç sempati duymuyorum. Ya da gözlerim akmayan yaşlarla dolarken ve boğazım kederle düğümlenirken kendime böyle söylüyorum. Bu onun hak ettiğinden fazlası değil: kendi çıkarına hizmet eden seçimlerinin doğrudan bir sonucu. Hainler, ruhun onurlu bir şekilde eter içine geçişini garanti etmez.

Bu onun hak ettiği kader.

Yine de elini yanına koymaktan kendimi alamıyorum. Botunun içine uzanmaktan da alıkoyamıyorum kendimi; orada, zayıf sabah güneşinde parlayan, tanıdık bir bıçağın kabzası beliriyor - Caeldera sokaklarında çalınan hançerim. Bir an için kabzasına oyulmuş gliflerin izini sürüyorum, ne anlama geldiklerini ilk kez merak etmiyorum. Ve sonra, yıllarca iyileşmenin verdiği bir kararlılıkla, bıçağı sıkıca avuçluyorum ve Gower'ın boğazına doğru kaldırıyorum.

İnce derinin altında, nabzının damarda atışını izliyorum. Zayıf. Zayıf. Hançerimin açısını kulağının çukurunda, boynunun çenesiyle birleştiği yerde duracak şekilde ayarlarken normal hızının iki katına çıkan benimkinin aksine.

"Senin hayatına karşılık benimki," diye fısıldıyorum, daha önce söylediği sözleri hatırlayarak. "Duyduğum kadarıyla adil takas."

Tek bir hamlede boğazını kestim.

Gower'ın cesedinin yanındaki toprakta ne kadar oturduğumu ve ellerimdeki kana baktığımı bilmiyorum. Güneşin gökyüzüne yükselmesine yetecek kadar uzun bir süre. Şakaklarımdaki ağrının kör edici bir sızıdan uzak bir zonklamaya dönüşmesine yetecek kadar uzun bir süre. Dün geceki patlamada harcadığım gücün bir kısmının göğsümün ortasında yeniden oluşmasına yetecek kadar uzun bir süre, doğrudan kalbimin etrafına sarılmış hafif bir rüzgar dalgası.

Yorgunluğum azalmaya başladığında durumumu gözden geçiriyorum. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Dahası, buradan nereye gidebileceğim hakkında da hiçbir fikrim yok. Caeldera'ya geri mi döneceğim? Şu anda bu mümkün olan en kötü fikir gibi görünüyor. Penn orada olsaydı bir şey olurdu... ama değil ve dönmesi günler sürebilir. Hikâyeme inanacak başka biri var mı, Tanrı bilir.

Saygın Ember Loncası'nın bir üyesi tarafından kaçırıldı. Kaçmak için onu öldürmek zorunda kaldı. Öldürülen muhafızlar ve rüzgarla yıkılan kule meselesine gelince...

Başım sallanıyor, yavaşça reddediyorum. Başkentteki hiç kimsenin beni eylemlerimin sonuçlarından koruyacağına güvenmiyorum. Kraliçe Vanora'dan ya da saray mensuplarından kesinlikle destek bekleyemem. Zaten benden nefret ediyorlar. Beni alçaltmak ya da tamamen sürgün etmek için herhangi bir bahane arıyorlar. Kendimi çürümeğe üzere saray zindanlarına atılmış bulursam hiç şaşırmam.

Carys senin yanında olacak, diye küçük bir ses yükseldi. Farley de öyle. Ve Teagan. Ve Keda.

O sesi uzaklaştırdım. Yeni arkadaşlarımı böyle duruma sokamam. Onlardan geçimlerini ya da itibarlarını tehlikeye atacak bir sadakat gösterisi istemeyeceğim.

Hayır.

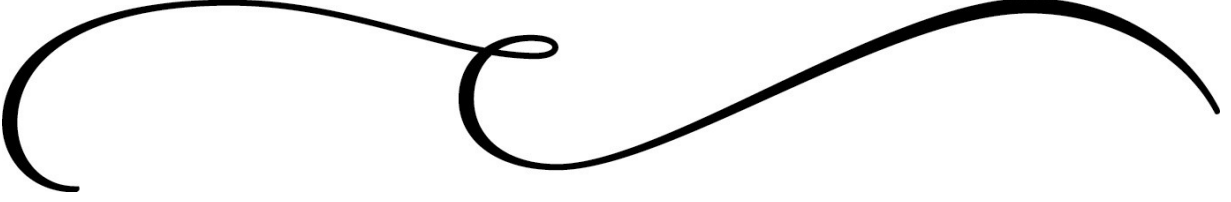
Caeldera'ya dönmeyeceğim. Kendi başıma hayatta kalmanın bir yolunu bulacağım. Bunu daha önce yaptım. Yine yapabilirim.

Kendimi hareket edebilecek kadar güçlü hissettiğimde, işe yarar bir şey bulmak için kendimi enkazı karıştırmaya zorluyorum. Nöbetçi kulübesinin yıkıntıları arasında bir silah zulası buluyorum; savaş baltaları ve geniş kılıçlar, hepsi de benim kullanamayacağım kadar ağır. Şans eseri, devrilmiş bir ağacın dalları altında yarı gizlenmiş bir av yayı ve bir ok sadağı görüyorum. Eski bir masanın yassılaştırmış kalıntılarının yanında birkaç bayat ekmek, bir miktar kuru meyve ve kuruyemiş ile mumlu kâğıda sarılmış büyük bir parça peynir aşırıyorum.

Ceplerini kontrol ederken muhafızların görmeyen gözlerini kapatıyorum, zahmetime karşılık küçük bir yontma bıçağı ve Dyvedi kronları ve farthinglerle dolu süet bir çanta alıyorum. Taşıyabildiğim kadarını son askerin cesedinin yanında bulduğum tozlu bir sırt çantasına dolduruyorum. Sadağımla birlikte onu da sırtıma geçirip ormana doğru yürüyorum.

Arkama bakmıyorum.

CHAPTER YİRMİ BEŞ

DYved'in ormanları yaşamla dolup taşıyor.

Ormanda yaşadığım iki gün içinde, önceki tüm yıllarımın toplamından daha fazla hayvan gördüm. Seahaven'da avladığım geyikler açlıktan ölmek üzere olan, ufak tefek yaratıklardı; oklarım onları yere serdiğinde çoktan yarı ölmüş oluyorlardı. Burada yolumu kesen geyik ve dişi geyikler fiziksel formlarının zirvesinde, pırıl pırıl kürkleri ve parlak, zeki gözleriyle muhteşem boynuzlu hayvanlar. Pamuk kuyruklu yabani tavşanlar çalılıklar arasında o kadar hızlı ilerliyor ki, onları alçak çalılıklar arasında fark etmek zor. Birkaç farklı türden egzotik kuş, çamların en yüksek noktalarından cıvıdayarak havayı garip şarkılarla doldurur.

Müziğin aniden sessizliğe büründüğü bir ağaçlık alana geldiğimde ve birçok gövdenin kabuğunun derin pençe izleriyle çizildiğini gördüğümde, hızla rotamı değiştiriyorum. Dyved'in aylarının geyik nüfusu kadar sağlıklı olup olmadığını görmek gibi bir arzum yok. Ya da aç olup olmadıklarını.

Beni belli belirsiz güneye götürdüğü sürece hangi yöne yürüdüğüm pek umurumda değil. Gerçek bir hedefim yok. İlk gece bir nehrin kenarında kamp kuruyorum, çalılıkların arasına serpiştirilmiş yapraklar ve çiralarla ateş yakıyorum. Alevler bir kez tutuştuğunda, onları kuru kütüklerle besliyorum, sürekli yanana kadar, gölgeleri savuşturacak kadar yüksek ama istenmeyen dikkatleri çekmekten kaçınacak kadar alçak.

İlkbaharda buzlar çözülmeye başladı ve kışın acısı bir parça devam etse de dayanılmaz değil. Özellikle de kalın, kürk astarlı bir pelerin ve sağlam deri botlarla.

Vahşi doğadaki son gezimden çok farklı.

Saatler günlere uzuyor ve kemiklerime bir tür huzur yerleşiyor. Ormanda her şey daha basit. Uymam gereken sosyal gelenekler, etkilemem gereken alaycı saraylılar, parmak ucuyla geçmem gereken tuzaklı konuşmalar yok. Burada ne kehanetin çocuğuyum, ne anlamsız bir akşam yemeği konuğu, ne de önemli bir varlık. Ben sadece ormandaki bir kızım. Acıkırsam, yemek yerim. Yorulursam, dinlenirim. Canım sıkılırsa, soluk yeşil filizleriyle toprakta sürünen otları ve çiçekleri isimlendirerek bir oyun oynarım.

. *Sagethorn. Solucan otu. Karakafes otu. Hindiba. Civanperçemi. Mersin. Kızılcık. Ateş otu. Ardiç. Yıldız otu.*

Yürürken daha faydalı olanları topluyorum, kesmek için ölü muhafızın çakısını kullanıyorum. Bırakın meyve vermesini, şifalı bir bahçe diyecek bir yer bulabileceğimi düşünmek bile oldukça iyimserlik. Yine de çantam özenle sarılmış kökler ve saplarla dolana kadar durmuyorum. Tülbentle kundaklanmış yeni bir hasat.

Günler geçtikçe, plato boyunca yavaş yavaş güneye ilerliyorum. Nereye gittiğimi pek düşünmüyorum. Planım, eğer plan denebilirse, tamamen Coldcross'tan aldığımız Menzil Yolu'nu bulmaya ve oraya geri dönmeye dayanıyor. Oraya ya da onun gibi bir yere. Herhangi bir tarafsız ticaret kasabası işimi görür, orada günlük hayatın dokusu içinde en ufak bir dalgalanma olmadan kaybolabilirim. Toplumun yamalı bohçasında gözden kaçan ve sıradan bir buçukluk daha.

Ormanda kimseyi görmüyorum, yollardan uzak duruyorum. Arada sırada bir yerleşim yerinin ya da çiftliğin biraz yakınından geçiyorum ama ilk yaşam belirtisinde rotamı değiştirmek yeterince kolay. Caeldera'dan tam olarak ne kadar uzakta olduğumu bilmiyorum; ne kadar yorgun olursam olayım, bir handa tanınmayı riske atmayacak kadar yakın.

Kemiklerim ve ağrıyan ayaklarım, taşlarla kaplı toprak yerine kuştüyü bir şiltede dinlenmeyi tercih edebilir. Ayrıca, henüz insanların yanında kendime güvenmiyorum. Yaptığım katliamdan sonra olmaz. Gower'dan sonra değil-

Bu düşünceyi daha tam olarak gelmeden uzaklaştırıyorum.

Dünyanın en karanlık olduğu ve en kötü korkularımın onları zincirlediğim zincirleri salladığı gecenin küçük saatlerinde, kafamın içinde gerçekte yüzleşmediğimi öne süren küçük bir fısıltı var. Ormanda saklandığımı , dönüşmekte olduğum kişiden. Her şeyden.

Bu sese pek itibar etmiyorum. Ben iyiyim.

Tamamen iyi.

Peki ya hançerimin kurumuş kanla lekelenmiş bıçağını gördüğümde yıkılırsam? Karşılaştığım ilk derede ellerimi buz gibi suya her kan izi temizlenene kadar ovalasam, ovalasam, ovalasam ne olur? Peki ya bıçak tekrar temizlendiğinde bile fırçalamaya devam edersem, sadece elim kaydığında ve avucuma derin bir oyuk açtığımda durursam?

Orada, kıyıda oturup, toprağı kaplayan kurumuş çam iğnelerinin kasvetli örtüsüne karşı canlı, hayat dolu kırmızı kanımın fışkırmasını, dökülmesini, damlamasını belli belirsiz bir ilgisizlikle izliyorum. Sadece köklü eğitimim beni sonunda vardiyamın eteğinden bir şerit koparmaya ve kanamanın en kötüsü durana ve kesik kapanmaya başlayana kadar yarayı sarmaya ikna ediyor. Daha fazla kan görmeye dayanamayarak, doymuş kumaşı nehir kıyısında bırakıp aceleyle yoluma devam ediyorum.

O gece, gezintimin üçüncü gününün sonunda, ormanın garip, sessiz bir bölümüne geldiğimde güneş ufka doğru batıyor. İlk başta daha fazla ayı olduğunu düşündüm. Ama hayır, bu farklı bir sessizlik. Mutlak durgunluk havayı ele geçirir. Ne kuşlar, ne esinti, ne de

hiç ses yok. Ne tavşanlar çalılıklarda yarışıyor, ne de yumuşak ayaklı geyikler çalılardaki meyveleri koparıyor.

Ağaçlar ürkek pençelerinin çok ötesinde hasar belirtileri gösteriyor. Bazılarının dalları kopmuş, sanki çok uzun bir hayvan aceleyle geçip onları koparmış gibi. Diğerleri ise tamamen devrilmiş, kökleriyle birlikte çürümeye terk edilmiş nöbetçiler.

Toprağın derinliklerine kazınmış izleri gördüğümde -bazıları benim boyum kadar- kaçma dürtüsüne kapılıyorum. Arkamda böylesine devasa ayak izleri bırakan her neyse onunla yüz yüze gelmeden önce buradan *hızla* uzaklaşmak istiyorum.

Ormandan geri dönüp o öğleden sonra hançerimi yıkadığım dereye gidiyorum, ötücü kuşların rahatlatıcı cıvıltılarını duyana ve dişbudak ağacının dibindeki yuvalarına gitmek için birbirleriyle yarışan bir çift tavşan görene kadar nefesimi tutuyorum. Güneş neredeyse batmak üzere; yerini almak üzere ağaran bir ay yükseliyor. Ateş yakıyorum, kısık ateşte tutmaya özen gösteriyorum. Kendimle o ürkütücü ormanlık alan arasına epey bir mesafe koydum ama hâlâ gereksiz riskler alamayacak kadar sarsılmış .

Alevlere bakarken midem protesto edencesine gurulduyor. Bütün gün bir avuç kuru yemiştan fazlasını yemedim. Kabaran gölgelerde meydana okuyan bir parıltıyla ince dalları yutan közleri izlerken kendimi bayat bir ekmek yemeye zorluyorum. Tatsız ekmeği çiğnerken düşüncelerim Penn'e kayıyor. Alevlere baktığımda sık sık öyle oluyor. Bir daha ateş görüp de onu zihnimde canlandırmayacağımdan şüpheliyim. Yüzünün o sert düzlemleri. Keskin çene çizgisi. O nadir gülümseme. Yokluğumu öğrenip öğrenmediğini, onu kendi terk ettiğimi düşünüp düşünmediğini merak etmek için kendime sadece bir an izin veriyorum.

Önemli değil, diyorum kendime tekrar tekrar, kelimeler anlamını yitirene kadar. *O önemli değil*.

Bayat yemeğimin geri kalanını ateşe atarak, devrilmiş bir ağacın yosun tutmuş gövdesine yaslanıp pelerinimi

ve yakındaki derenin yumuşak şırltısının beni uyuşuk bir uykuya daldırmasına izin veriyorum.

Gecenin köründe bir şey beni uyandırıyor.

Sarsılarak kendime geldim, gözlerim şak diye açıldı. Zifiri karanlık. Ateş neredeyse sönmiştü. Ağacın kovuğuna yaslanmış pozisyonumdan sıyrılıp ayaklarımı buluyorum ve karanlıkta canavarların izlerini bulmak için etrafıma bakıyorum. Hiçbiri görünmüyor. Kulaklarım sesler için zorlanıyor - kamp kurduğum açıklıkta yalnız olmadığımı gösterebilecek herhangi bir şey. Tepemde süzülen bir baykuşun yumuşak ötüşü dışında hiçbir şey yok.

Paranoyamı bir kenara bırakıp közün üzerine bir avuç taze çıra atmak için eğildim. Daha tam boyuma gelmemiştim ki arkamdan iri bir el ağızıma yapıştı.

Çığlık atıyorum.

"Sessiz ol," diye mırıldanıyor Penn, nefesi şakağımdaki saçları karıştırıyor. "Terk Edilmiş Orman'da üzerimize çağırarak istemeyeceğin yaratıklar var."

Çığlık boğazımda düğümleniyor. Hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışarak sertçe yutkunuyorum. Nefesim düzleşir ve duyularım geri gelirken, bir haftadan uzun bir süredir ilk kez, göğsümün ortasında görünmez bir çekimini hissediyorum. Bu his nefesimi kesiyor. O ana kadar Kalan bağını yeniden hissetmeyi, Penn'i yeniden hissetmeyi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Sakin misin? Elimi çekebilir miyim?"

Başımı salladım.

Kolu çekiliyor ve geri adım atıyor. Gece havasını derin bir nefesle içime çekiyorum ve yüzümü ona dönmeye cesaret edemeden omuzlarımı dikleştiriyorum. İlk tanıştığımızda taktığı koyu renk miğferi takıyor, yılan gibi burun köprüsü sert ifadesinin vahşetini vurguluyor. Sıkı sıkıya kenetlenmiş çenesini kalın bir kirli sakal örtüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Duraksayarak fısıldıyorum.

"Ben de sana aynısını sormalıyım." Kaşları çatık, kara gözleri her ayrıntıyı ezberlemiş gibi hızla üzerimde geziniyor. "Seni ne kadar zamandır aradığım hakkında bir fikrin var mı? Bu lanet ormanda tam iki gün boyunca daireler çizerek iz aradım. Lanet bir hayalet gibi hareket ediyorsun."

Çenem kibirle sarsılıyor.

"Neden?" "Pardon?"

"Neden beni arıyordun?" "Bu bir çeşit şaka mı?"

"Son derece ciddiym." Ona dik dik bakıyorum. "Beni yargılanmak üzere Caeldera'ya geri götürmek niyetinde misin? Beni çürümem için zindanlara mı atacaksın? Çünkü beni burada ve şimdi öldürmeni tercih ederim. Bu iş bitsin."

Ben konuşurken Penn'in yüz ifadesi daha da sertleşiyor. "Zamanımı *seni cezalandırmak istediğim* için mi vahşi doğada izini sürerek geçirdiğimi sanıyorsun?" Öfkeden neredeyse titriyor. Kulaklarından duman sızmasına şaşırdım. "Üç gün önce yaydığın güç patlamasını hissettikten sonra... sıkıntını, acını, korkunu hissettikten sonra... o vagonun kalıntılarına rastladıktan ve toprağın cesetlerle dolu olduğunu gördükten sonra... ve bağımızdan *hiçbir şey* hissetmedikten sonra, varlığına tek bir *titreşim* bile hissetmedikten sonra..." Kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken çenesinde bir kas sıcıyor. "Tüm bunlardan sonra... seni incitmek istediğimi mi düşünüyorsun?"

"I..." Altımdaki zemin aniden sarsılmış gibi görünüyor. "Ben..."

"*Tanrılar*, Rhya!" Sesini bastırmaya dikkat ederek yarı bağılıyor telaşlı halinde bile. "Güvenini kazanmak için ne yapmam gerekiyor? Sana zarar vermeyeceğimi kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor? Seni güvende tutmak için her şeyi, her şeyi yapacağımı?"

"Ben... Bilmiyorum."

Elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Sen tanıdığım en çileden çıkarıcı, inatçı, imkânsız kadınsın. Ve ben bir asırdan fazladır hayattayım."

Omurgam dimdik oldu. "Eğer gerçekten böyle hissediyorsan, neden peşimden gelmeye zahmet ettin ki?"

"Dediğim gibi," diye mırıldandı. "*İmkânsız*."

"Sadece Kalan olduğum için mi?" Keşke sesim titremiyor olsaydı. "Beni koruma onuruna sahip olmanı sağlayan aptal bir kehanet yüzünden mi?"

"Lanet olsun, Rhya!" Karanlıkta parlayan gözleri benimkilere dikilmişti. "Kehanet umurumda bile değil. Artık umurumda değil. Ben *seni* önemsiyorum."

Kalbim küt küt atıyor. Çok sert. Çok hızlı. Düzgün düşünemiyorum, hissettiğim her şeyi ifade etmeye bile çalışamıyorum. Özellikle de o bana öyle bakarken. "Anlamıyorsun. Geri dönemem. Bundan sonra olmaz..."

"Onu sen öldürdün. Gower."

Sanki fiziksel bir darbe almış gibi geri çekiliyorum. *Tabii ya*. Korkunç sahneyi görmüştü. Elbette ne yaptığımı biliyor. Midem çirkin bir düğüme dönüşüyor. "Ama nasıl yaptın- Ne zaman yaptın
_."

Sessizliğe gömüldüğümde bana acıyor ve tam olarak dile getiremediğim soruları yanıtlıyor. "Hizmetçileriniz bir şeyler olduğunu fark edip alarm verene kadar bir saatten geçmemişti. Ben zaten bir grup adamla sınırdan dönüyordum. Ön kapılardan içeri girdiğimizde, iki tüccar gelip senin Kor Loncası üniforması giyen bir adam tarafından baygın halde bir arabanın arkasına itildiğine şahit olduklarını iddia etti. Tünelde görevli muhafızlar, tünelden geçenin Gower olduğunu doğruladı." Dişlerini hayal kırıklığı içinde birbirine vuruyor. "Prens için resmi bir iş yaptığını iddia ettiğinde vagonu aramayı akıl edememişler."

Başımı salladım. "Aynı taktiği diğer muhafızlarla da denedi. Karakoldakilerle. Ama başından beri şüpheliydiler. Arabanın arkasına vurduğumu duyduklarında bir terslik olduğunu anladılar. Yardım etmeye çalıştılar ama..."

"Onları Gower öldürdü."

Başka tarafa bakmak zorundayım. Gözleri çok niyetli, çok bilgili. Konuşurken onun yerine ateşe bakıyorum. Közler için için yanıyor, kan gibi kırmızı. "Çaresizdi, görüyorsunuz. Ölüyordu. Yavaş bir ölüm, iç organları parça parça . Böyle bir hastalığı daha önce Seahaven'da görmüştüm. Bir yıldan fazla ömrü kaldığından şüpheliyim."

Ağır bir sessizlik var.

"Görünüşe göre Efnysien beni teslim eden şanslı kişiye ölümsüzlük teklif ediyor."

Sessizlik öfkeyle elektrikleniyor.

"Düşündüm de..." Sesim titriyor. Sertçe yutkunup tekrar deniyorum. "Caeldera'da güvende olduğumu sanıyordum."

Kaburgalarımın arasında bir iğne kadar keskin bir suçluluk duygusu bağı delip geçiyor. "Ben de öyle," diyor Penn ağır bir iç çekişle. "Düşmanlarımızı uzak tutmak için koğuşların yeterli olacağını düşünmüştüm. İçimizden biri tarafından ihanete uğrayacağımızı tahmin etmemiştim. Hele de en iyi adamlarımdan biri tarafından."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Kor Loncası'nın üyeleri özenle seçilir," devam ediyor. "Gower'inkine benzer bir rütbe kazanmadan önce yıllarca eğitim alırlar. Onun söz konusu olduğu yerde senin tehlikede olduğunu düşünmek için hiçbir nedenim yoktu."

Yine de sessiz kalıyorum. Konuşmak için kendime güvenmiyorum. Duygularım çok çığ, tepkilerim çok kontrolsüz.

Bir sonra "Rhya," diye sorar. "Şu anda ne düşünüyorsun? Bana küçük bir işaret ver."

Omuz silkiyorum ve ellerimi karışmış saçlarımda gezdiriyorum. Düşüncelerim de en az duygularım kadar ham. Ona saldırmalarına izin vermenin bana hiçbir faydası olmayacak.

Penn'in sesi hayal kırıklığıyla sertleşiyor. "Ne söylememi istiyorsun? Üzgün olduğumu mu? Tanrılar, Rhya, öyle olduğumu biliyorsun." Kendini sakinleştirmek için nefesini içine çekti ama yüzünde beliren parıltıyı gizleyemedi.

Öfke. "Bununla birlikte, ben dönene kadar sarayda kalman gerekiyordu."

Tüm bedenim kaskatı kesiliyor. Sonunda konuşma gücümü buluyorum. "En başından beri hiç gitmemeliydin."

"Fark etmediysen söyleyeyim, sana hizmet etmek dışında başka sorumluluklarım da var. Yönetmem gereken koca bir krallığım var. Her dakikamı sizin ölüm tuzaklarına doğru pervasızca yürümediğinizden emin olmak için harcayamam-"

"*Kayıtsızca mı?* Yani kaçırılmam benim suçum mu?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye tersledi. "Ama eğer etrafta başıboş dolaşmasaydın-"

"Sahipsiz değildim! *Gower* bana göz kulak oluyordu!" Ben de hemen ona karşılık verdim. "Sanırım bir şekilde kafama vuracağını, beni bir arabaya tıkacağını ve kesilecek değerli bir kuzu gibi beni Efnysien'e takas etmeye çalışacağını öngörmeliydim!"

"Rhya-"

"Biliyor musun, neredeyse onu suçlamıyorum," diye sözünü kestim. Gülüşüm ısıyor. Acı. "Gower. Yaşamak için her şeyi denerdi. Kişisel bir şey değildi."

"Yaptığı şey için bahaneler uydurma," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı.

"Bunu mazur görmüyorum, sadece söylüyorum-"

"Yeter." Gözlerini kapattı. "Gerisini anlat. Bitir." "Bana adamlarından biriymişim gibi emir verme. Şak diye Emirleriniz, ey büyük prens." "Rhya."

Sesi işbirliğini sağlayacak kadar yorgun geliyor. İçimi çekiyorum ve sonra düz bir sesle, çağırdığım kasırgayı en ince kadar anlatıyorum. Arabayı yok eden, mızrağı Gower'ın karnına saplayan patlamayı. Penn kesintisiz dinliyor, ama hikayenin son parçasına geldiğimde keskin bir nefes alışını duyuyorum.

"Boğazını kestim," diye fısıldadım sertçe. "Bir anda yok oldu."

Uzun bir sessizlik olur ve bu sırada birkaç derin nefes alır. Sonunda konuştuğunda, sesi intikamla dolu, gırtlaktan gelen bir törpüdür. "Onu orada kıvranmaya bırakmalıydın. Çürümeye. Böyle merhametli bir sonu hak etmemiştin."

İrkilerek gözlerim Penn'in yüzüne kaydı. "O senin en güvendiğin adamlarından biriydi. Yıllardır sadık bir teğmendi."

"Yakında unutmayacağım bir yanlış hesaplama," diye yemin ediyor soğukkanlılıkla. "Hainlere acımam. Ona cenaze ateşi yakılmayacak, son töreni yapılmayacak. Bırakın hayvanlar kemiklerini güneşin altında ağartmak için taşıyana kadar orada kalsın. Ruhu sonsuza dek sürgünde dolaşsın."

"Penn-"

"Sizi güvende tutması gerekiyordu! Yokluğumda ona görevlerin en önemlisini emanet ettim. En kutsalını. Ve ilk fırsatta bana ihanet etti. Sana ihanet etti. Hepimize ihanet etti, çünkü sen kaybolduysan, en iyi umudumuz da kayboldu."

"Ama, Penn-"

"Hayır. *Hayır*. Onu savunmak için söylenen tek bir kelimeyi bile duymayacağım. Seni benden alırdı. Beni sensiz bir hayata mahkûm ederdi." Bu sözler öylesine büyük bir öfkeyle söyleniyor ki, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Zaten ölmemiş olsaydı, onu kendim öldürürdüm. Ve Rhya..." Gözleri tutuyor; gözlerindeki samimiyette hata yok. "Bundan zevk alırım."

Pelerinimin altında, kısmen titrememek için kollarımı kendime sarıyorum. Çoğunlukla da ona uzanmamak için. Dürtü o kadar güçlü ki, karşı koymak için tüm dikkatimi vermem gerekiyor. Kendimi Penn'in bir kereliğine de olsa kendi kontrolünün kırılmasına izin vermesini dilerken buluyorum. Kendi direncini bırakıp beni kollarına çekmesini ve...ve...

"Ateşi söndür ve eşyalarını topla. Gitme vakti geldi," diyor, öfkesini - benim aptalca fantezilerimle birlikte- gömüyor. "Eve uzun bir yolculuğumuz var."

Kımıldamıyorum. "Caeldera benim evim değil. Geri dönmeyeceğim." "Döneceksin."

"Hayır," diye fısıldadım. "Gitmiyorum."

"Nereye gidiyorsun o zaman?"

Kaşlarımı çatarak başka tarafa bakıyorum. "Fark eder mi?" "Kahretsin, Rhya-"

"Bırakın gideyim! Kendin söyledin: Başa çıkman gereken milyonlarca başka sorumluluğun var. Hayatını zorlaştırmak için bana ihtiyacın yok."

"Peki ya seni orada istersem?" diye soruyor usulca-o kadar usulca ki, gözlerimi durduramadan yüzüne bakıyorum.

"Penn-"

"Ya hayatımı zorlaştırmayı istiyorsam? Ya sana güvende olduğunu bilmeden uyuyamadığımı ya da doğru düzgün göremediğimi söyleseydim? Ya senin incinme, öldürülme düşüncenin bile beni paramparça etmeye yettiğini söylesem?"

Ona sadece bakabiliyorum. Kalbim boğazıma düğümlenmişken konuşmam mümkün değil. Ama aramızdaki bağ benim adıma konuşuyor. Bir bıçak darbesi gibi acıtıyor. Duygularım can damarı gibi akıyor.

Pişmanlık ve vicdan azabı. Korku ve aptalca umut. Hepsinden daha yıkıcı olanı, *özlem*. Öyle bir özlem ki, nefesim kesiliyor. Öyle bir özlem ki, neredeyse tüm inançlarımı ezip geçiyor.

"Kaçıyorsun," diyor Penn, gözleri benimkileri esir almış. "Korkarak kaçıyorsun."

"Ben ."

"Öylesin ve bunu biliyorsun."

"Peki korkmam gerekiyor?" Korkumu örtmek için alay ediyorum. "*Sen mi?*"

"Kendiniz. Kendi yetenekleriniz."

Dişlerimi sıkıyorum. "Gücümü kontrol altına almayı öğreneceğim. Kontrol etmeyi. Sadece daha fazla pratiğe ihtiyacım var. Daha fazla zamana."

"Senin Remnant'ından bahsetmiyordum, Rhya. Gower'dan bahsediyordum."

İrkildiğimi gizleyemiyorum. "Onun bununla ne ilgisi olduğunu bilmiyorum."

"Bir adam öldürdün."

Yine irkildim. Sesim bir kırbaç gibi şaklıyor. "Bu merhametti. O ölüyordu."

Penn, "O kasırgayı serbest bıraktığında açtığın yaradan ölüyorum," diyor ağlamak istememe neden olan bir nezaketle.

"Bana katil mi diyorsun?" Gözlerimden yaşlar boşalıyor. "O beni kaçırdı. Beni öldürebilirdi."

"Bunun doğru olduğuna eminim. Hiç olmasın, ölmeyi hak etti. Ama hiçbir gerekçe yaptığın şeyle ilgili hislerini değiştirmeyecek." Penn başını yavaşça ileri geri sallıyor. "Ben olsaydım, kılıcımı karnına saplamak için iki kere düşünmezdim. Bu fırsattan zevk alırdım. Ama sen... *Seni tanıyorum*. Kalbini ne kadar sıkı koruduğunu biliyorum. Yaşadığın onca şeye rağmen hâlâ iyiye ve kötüye inandığını biliyorum. Ahlaka. Bu yüzden, ölmeyi hak etmiş olsun ya da olmasın, onun ölümü hayatının geri kalanında taşıyacağın bir yara."

Artık ona bakmaya dayanamıyorum. Ya da belki de onun bana bakmasına dayanamıyorum. Gözlerimin arkasında fırtına bulutları gibi biriken ve yaklaşmakta olan bir gözyaşı selini tehdit eden basınçla olmaz.

Penn yaklaşıyor, doğrudan benim alanıma giriyor. Elleri boynuma dolanıyor, nasırlar en ince deriye yumuşak bir şekilde sürtünüyor. Sıcaklığı içime işlerken gözlerimi kapatıyorum, çaresizlik iniltimi bastırmak için dudaklarımı birbirine .

"Rhya." Sesi neredeyse bir okşayış gibi. "Bazı kederler tek başına taşınamayacak kadar ağırdır. Bırak onu. Onu bana ver. Senin için taşıyacağım."

kes.

Sesi duyunca elleri sıkılaşıyor. Yine de sözleri fısıltı yumuşaklığında kalıyor. "Değiştiremeyeceğin bir geçmişten kaçmayı bırak. Onun yerine benimle birlikte ileriye yürü."

Birlikte geçirdiğimiz bunca zamandan sonra Dyved Prensi Pendefyre'nin her yönünü gördüğümü sanıyordum. Ama işte daha önce hiç tanık olmadığım bir yönü.

Nazikçe.

Düşünceli.

Şefkatli.

Bu onun tipik huysuzluğundan, ince bilenmiş küçümsemesinden ve kör acımasızlığından o kadar uzak ki, soğukkanlılığımın son parçasını da zayıflatıyor. Tutmak için çok uğraştığım gözyaşlarım sıcak bir sel gibi akıyor, yanaklarımdan aşağı kontrolsüzce dökülüyor. Düşmeye fırsat bulamıyorlar, çünkü Penn beni kendine doğru çekiyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan yüzüm boynunun kıvrımlarına gömülüyor.

Tenine karşı ağlamama, tüm kederimi onun güçlü, sağlam gövdesine bırakmama izin veriyorum. Sanki gerçekten acımı alabilirmiş, ben sıkılıp boşalana kadar bir sünger gibi emebilirmiş gibi.

Aldığım canlar için ağlıyorum. Ellerimdeki, kalbimdeki kan için ağlıyorum. Eskiden olduğum, dünyayı mükemmel bir netlikle gören kız için ağlıyorum. Doğru ve yanlış. İyi ve kötü. Günahkar ve aziz. Yine de en çok, yaptığım seçimden pişman olmadığımı en derinden bildiğim için ağlıyorum. Eğer vagonda rüzgarı serbest bırakmayı seçtiğim o ana geri dönebilseydim... bunu tekrar yapardım. Kendimi binlerce kez kurtarırdım.

Bunu yapmak için öldürmek zorunda kalsam bile.

Orada ne kadar durduğumuzdan emin değilim -kollarım Penn'in sırtına sıkıca sarılmış, parmakları kalın saçlarımın arasından geçiyor. nihayet kesik kesik soluklara dönüştüğünde, titremelerim hafif sarsıntılara dönüştüğünde, gözlerim şişip ağrıdığında... bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye eğiyorum.

Benimkilerin yüzeyinde hâlâ parıldayan gözyaşlarını görünce gözleri yumuşuyor. Yüzlerimiz birbirine kıl payı kadar yakın. Nefeslerimiz ağızlarımız arasındaki yetersiz boşlukta birbirine karışıyor. Benimkiler daha hızlı ve daha hızlı geliyor, çünkü kendime tüm nedenleri hatırlatmaya çalışıyorum

Aramızdaki o küçücük mesafeyi kapatmak kötü bir fikir olurdu; etkileri geleceğe kadar uzanacak, aramızdaki her şeyi temelden değiştirecek, geri dönüşü olmayan bir fikir...

Ama sonra, hareket ediyor.

Tüm nedenlerim sürüklenip gidiyor, karahindiba tüyleri gibi rüzgâra karışıyor. Tereddütlerim göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor; bahanelerim hiç var olmamış gibi buharlaşıyor. Çünkü Penn'in ağzı benimkinin üzerinde, göğsümün çökmesine ve zihnimin boşalmasına neden olan nefes kesici bir ezilmeyle dudaklarımı almak için aşağıya iniyor.

Beni kendi damarlarımda vızıldayan aynı düzensiz çaresizlikle öpüyor. Aramızda akan bağda yansıtıldığını hissettiğim aynı titreşen arzuyla. Artık sadece aramızda değil, etrafımızda dolanıyor, görünmez bir ip gibi bizi birbirimize bağlıyor. Daha sıkı, daha sıkı, daha sıkı. Ta ki ben nerede bittiğimi, o nerede başladığını unutana kadar.

Onu geri öpüyorum, sahip olduğum her şeyle öpüyorum - tüm acım, öfkem ve özlemimle, haftalarca kendime bunun, tam burada, hatırlamak istediğimden daha uzun süredir ondan istediğim şey olmadığına dair yalan söylemekten kaynaklanan tüm bastırılmış ihtiyacımla. Bu -ağzı ağızımda, elleri saçlarımda, kalp atışları benim nabzımla aynı anda atıyor

-Tartıştığımız, kafa tokuşturduğumuz ve birbirimize sözlü sataşmalarda bulduğumuz her seferinde özlemimizi çektiğim şey bu değildi.

Başını eğiyor, ellerim göğsünden yukarı kayarken öpüşmeyi derinleştiriyor. Parmaklarım , kalın saçlarının kaskının kenarının altında kıvrıldığı yere dokunduğunda boğazının arkasında derin bir çingirak hareket ediyor. Ona daha yakın olma ihtiyacıyla ayak parmaklarımda üzerinde yükselirken burun köprüsü ateş içindeki yüzüme soğuk geliyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Her şeyin daha fazlasına. Daha fazla ten, daha fazla sıcaklık, kanımda daha fazla ateş.

Daha fazla Penn.

Kolları etrafımı sarıyor, beni sıkıca ona kilitleyen çelikten bantlar. Beni ayakta tuttuğu için minnettarım, çünkü bacaklarımda ağırlığımı taşımasının, zayıflamış dizlerimin duygularımın yoğunluğu altında bükülmesinin hiçbir yolu yok.

Rüzgâr bir feryat, ayaklarımızın dibindeki yaprakları bir girdaba dönüştürüyor, kamp ateşinden gökyüzüne kıvılcımlar gönderiyor. Bir fırtınaya yol açmamak için gücümü kontrol altına almaya çalışıyorum ama Penn her şeyi tüketiyor. Onun tadında, dokunuşunda, kokusunda yüzüyorum. Ellerin omurgamdan aşağıya doğru kayması, sıcak bir keşif dışında hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Ona doğru eğilirken göğüslerimin onun sert göğsüne yaptığı lezzetli baskı, hislerime yenik düşmeme neden oluyor.

Gökyüzü.

Nefesim kesiliyor ve dudaklarım ayrılır ayrılmaz Penn'in dili dudaklarımın arasına . Kollarında tamamen uysallaşıyorum, ağzımı yağmalamasına zerre kadar itiraz etmeden izin veriyorum. Beni yavaş yavaş fethediyor ama bu teslimiyette çok güzel bir şey var. Antrenman çukurlarında ve savaş meydanlarında sergilediğini gördüğüm aynı amansız vahşilikle ağzımın kontrolünü ele geçiriyor - tereddüt yok, ikinci bir tahmin yok.

Dudakları beni kuşatıp arzumu daha önce hiç deneyimlemediğim bir boyuta ona sadece sarılabiliyorum. En azından eli pelerinin altından yan tarafıma kayana ve göğsümün yumuşak bulana kadar. Başparmağı elbisemin kumaşının arasından sertleşmiş meme ucumun üzerinde gezinirken boğazımda bir inilti -düzensiz, aç bir ses-hareket .

Yapraklar ve kamp ateşi kıvılcımları etrafımızda dönmeye devam ediyor, gittikçe daha hızlı, ta ki dünya rüzgar ve alevden oluşan bir bulanıklıktan başka bir şey olmayana kadar. Böyle devam edersek tüm ormanı ateşe vereceğiz.

Şu anda, kendimi umursuyor gibi görünmüyorum.

"Tanrılar," diye mırıldanıyor Penn, ağzını benimkinden ayırıp çok ihtiyaç duyduğu nefesi içine çekecek kadar uzun süre. Ben de nefes nefese kalmıştım, ciğerlerim Remnant'ımın delici soğuğunun altında çığlık atıyordu. Ama bu beni ensesinden çekiştirip onu tekrar kendime çekmekten alıkoymuyor. Bu anın sona ermesine henüz hazır değilim, aramızda yükselen ateşin sönmesine izin vermeye henüz istekli değilim.

Onun ağızına
ihtiyacım var.

Onun
dokunuşuna
ihtiyacım var.

Hayatımda hiçbir şeye bu kadar ihtiyacım olmamıştı.

Dudakları, vücudumun her köşesinde hissettiğim morartıcı, acımasız bir öpücükle tekrar dudaklarıma yapışıyor. Bana dokunuyor, sıcak eli göğsümü avuçluyor, sıcaklığı etime batıyor, kan dolaşımımı ateşliyor. Çılgın kalbimin her atışıyla artan bir tutku tamtamını başlatıyor.

Yanan yaprakların kokusu gecenin keskin havasına karışıyor. Kavrulmuş yapraklar etrafımızda süzülüyor, kuru kenarları yanıyor, kontrol edemediğim rüzgar akımlarına kapılmışlar. Denemiyorum bile. Duygularım bastırılamayacak kadar ham, çok büyük. Aramızdaki bağda ileri geri yanıyorlar, saf, ateşli çaresizliğin güçlü bir kanalı olana kadar gittikçe daha da ısınıyorlar. Benimki, Penn'inki. Birbirlerine karışıyorlar. Artık duygularımızı ayıramıyorum, kendi arzularımı onunkilerden ayırt edemiyorum.

Umarım, *tanrılar*, dua ediyorum ki o da şu anda benim gibi hissediyordur. Umarım bana olan ihtiyacı tenini tutuşturmakla tehdit ediyordur, çünkü benimki tutuşmaya sadece birkaç saniye uzaklıkta hissediyor.

Tüm ateşimi öpücüğe akıtıyorum, haftalardır kelimelere dökmekten korktuğum her şeyi bedenimle aktarıyorum. Diğer eli aşağı kayarak kırımın kıvrımını kavradığında, beni ona doğru çektiğinde nabzım yükseliyor ve kendi tutkusunun sert kanıtının orta bölümüme sıkıca bastırdığını hissediyorum.

O da benim için yanıyor.

Kanında, vücudunda bir yangın var, kıvılcımını ben yaktım. Ani ve vahşi bir özlemle, ikimiz de tamamen tükenene kadar körüklemek istediğim bir ateş. Geçmiş yanıp kül olana kadar, yeni bir şeyin büyümesi için yer bırakana kadar.

Bunun farkına varmak zihnimi allak bullak etmeye yetiyor. Düşüncelerim, kelimelere dökmek şöyle dursun, bir araya getirip tutarlı bir düşünce haline getiremediğim kırık dökük parçalardan ibaret.

Daha fazlasını istiyorum.

Onu istiyorum-

Uzaktan gelen ani, garip bir feryat geceyi yarıyor, o kadar yüksek ki gök gürültüsü olduğunu düşünüyorum. Gökleri sarsacak kadar şiddetli yankılanıyor. Bir ayının kükremesi ya da bir kurdun uluması değil. Daha boğazdan. Daha sert. Sonsuz derecede korkutucu.

İkimiz de zor nefes alarak birbirimizden ayrıldık. Penn yarı şaşkın, yarı çaresiz bir ifadeyle bana bakıyor, eminim benim yüzüme de yansımıştır. Ama birkaç sert göz kırpışla şehvetin sisi kalkıyor ve vücudu benimkine karşı kaskatı kesiliyor. Elleri bedenimden ayrılıyor ve kollarının arasına çekmek için kullandığı aynı acelecilikle kollarından dışarı itiyor.

"Gitmemiz gerek," diyor bana sessiz bir tonuyla. "*Şimdi.*"

Gökyüzünü yırtan garip feryat tekrar duyulur ve çenesi gerilir.

"Bu da ne?" Karanlıkta etrafıma bakarak fısıldıyorum. Alarm kan dolaşımımı boğuyor, kalan tüm tutkuyu kovuyor. Daha önce duyduğum hiçbir hayvanın sesine benzemiyor. Sanki-

"Buz devleri." Penn'in gözleri, daha birkaç saniye önce derinliklerinde gördüğüm yakıcı arzudan tamamen arınmış. "Yakınlarda bir koloni var."

Nefesim kesildi. "*Ne?*"

"Buraya nedensiz yere Terk Edilmiş Orman denmiyor. Bu ormana bu kadar uzak durulmasının bir sebebi var. Her yıl Kimmerya karları erimeye başladığında, kemikten delik deşik mağaraları kendilerine ev edinirler ve yaz ayları için kış uykusuna yatmadan önce yollarına çıkacak kadar aptal olan her şeyle beslenirler."

Omzumun üzerinden karanlığa bakıyor. Vücudu gerginlikle tetikte. Sanki her an kendimizi mitolojik bir kırağı canavarıyla yüz yüze bulabilirmişiz gibi. Daha birkaç saat önce kendimi içinde bulduğum o garip ağaç kovuğunu, kırılmış dallarını ve ölümcül durgunluğunu düşündüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyor, devasa ellerin arasında ölüme ne kadar merak ediyorum.

"Doğrudan onların arasına dalmadığın için şanslısın," diye mırıldandı alçak sesle. "Yoksa bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Doğru," diyorum zayıfça. "*Şanslı*. O benim."

Sesimdeki alaycı kıvrımı fark etmemiş gibi görünüyor. Ateşimin korlarını botlarıyla ezerek söndürmekle meşgul. Eşyalarımı ağaç kovuğundaki yerlerinden topluyor, sırt çantasının kayışını kendi kayışına geçirirken omzuma asmam için yayımı ve sadağımı bana uzatıyor.

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, aramızdaki havayı ikimizin de nefes alamayacağı kadar yoğun bir şekilde dolduran bir an - söylenmemiş sözlerin, yerine getirilmemiş vaatlerin anı - var. Bir andan *daha fazlası* için yalvaran bir an; başladığımız şeyi bitirmek için saatler, günler, koca bir ay için.

"Ev mi?" diye fısıldıyor sonunda, sesi hırçın. Ne kadar küçük bir kelime.

Çok büyük etkileri var.

Beni korkutuyor ama yine de söylüyorum. "*Evim*."

Gözlerinde ateş parlıyor, o kadar hızlı parlıyor ve sönüyor ki hayal etmediğimden emin olamıyorum. Eli uzanıyor ve benimkine dolanıyor, güçlü parmakları beni asla bırakmayacakmış gibi sıkıyor.

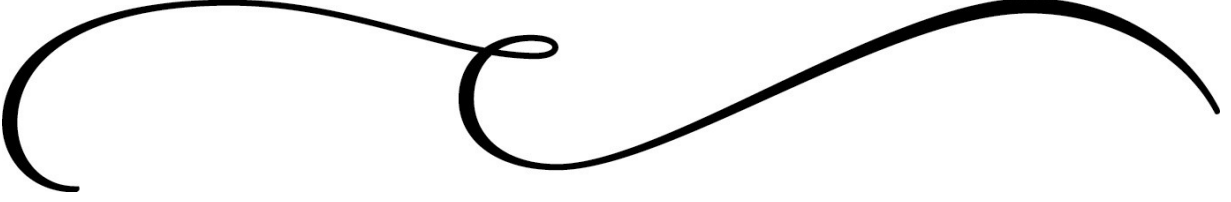
Ben de geri sıkıyorum.

Birlikte ormanı geride bırakıyoruz.

Caeldera'ya gidiyoruz.

Ev için.

CHAPTER TWENTY-ALTI

İç içe geçmiş sarmaşıklara kuşkuyla bakıyor. Kalın ve jilet keskinliğinde dikenlerle kaplı bu sarmaşıklar doğa kanunlarına meydan okuyor, Yerden yukarı doğru kıvrılan iki boğumlu sütun büyük bir kapı şeklinde birleşiyor.

"Bu bir portal mı?"

"Ne bekliyordun ki?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Biraz daha maegical bir şey. Bu sadece doğanın bir parçası gibi görünüyor."

"Maegic doğanın bir parçasıdır."

Gözlerimin dolmasını engelliyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Parıldamıyor, titreşmiyor... Hiçbir şey yapmıyor."

"Sizi temin ederim, öyle." Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Ayrıca, portallar yolda sıradan bir yolcunun dikkatini çekecek şekilde tasarlanmamıştır. Çoğu insan onları göremez bile. Güçlü fae kanına sahip olanlar dışında herkesten saklanmalarını sağlayan bir büyü yayarlar. Bir ölümlüye, hatta çoğu buçukluğa burası boş bir geçitten başka bir şey gibi görünmez."

Açıklığa şöyle bir göz gezdiriyorum. Burası, ağaçların gövdelerini çevrelemek için kollarını açmış bir düzine yetişkin adamın gerekeceği kadar geniş olduğu Unutulmuş Orman'ın tam kalbinde yer alıyor.

Zemin yosun ve eğrelti otlarıyla kaplı, her adımın altında belli belirsiz parlayan yeşil bir halı. Binlerce fyrewisps havada sürükleniyor, şafağın ilk ipucu onları kovalayana kadar canlı yıldızlar gibi parlıyor.

Geçide ulaşmak için saatlerce yürümüştük. Onyx bizi taşısaydı yolculuk çok daha hızlı olurdu ama Penn aygırını buz devlerinin yoluna çıkarma riskini göze alamayacağını söyledi. Adamlarını bir kenara bırakalım.

"Tam olarak nasıl çalışıyor?" Kemerli sarmaşıkları daha keskin bir odakla inceliyorum. Hafif bir parıltı tüm koruluğun havasını kaplıyor ama bunun dışında çok az güç algılıyorum.

"Portallar, hepsi birbirine bağlı bir kapı ağı gibidir. Birinden girersiniz, diğerinden çıkarsınız."

"Bu kadar basit, ha?"

İnanmazlığım karşısında dudakları seğiriyor. "İşin püf noktası nereye varmak istediğine odaklanmak. Portallar arasında seyahat etmeyi sadece tam yerlerini bildiğin zaman dene. Aksi takdirde... kaybolabilirsin."

"Nerede kayboldun?"

"Arada. Kumaşın içinde."

"Bu kulağa pek de ideal gelmiyor." Gözlerimi ona dikiyorum. "Neden Caeldera'ya yürüyerek geri dönemiyoruz?"

"Bu ormanın canavarlarla dolu olduğu gerçeğinin yanı sıra... bu bir haftadan fazla zaman alır. Zamanımız yok. Zaten çok uzun zamandır uzaktayız. Fyremas'a günler kaldı ve en güvendiğim teğmenlerimden biri baba olmak üzere-"

"Oh! *Carys!*" Kalbim ani bir suçluluk duygusuyla sıkışıyor. Son birkaç günün dramı sırasında arkadaşımı tamamen unutmuştum. "Çok endişelenmiş olmalı!"

Penn'in bakışları ses tonumdaki aşinalıkla keskinleşiyor ama yorum yapmamayı tercih ediyor. "Mümkün olan en kısa sürede geri dönmemiz için bir neden daha. Bu da bir geçit demek. Sizi temin ederim, tamamen güvenli."

"Kazara odağınızı kaybedip kendinizi sonsuza dek zaman ve uzay dokusunda dolaşırken bulmadığınız sürece?"

"Eninde sonunda çıkış yolunu bulacağınızdan eminim. Seçebileceğiniz pek çok çıkış noktası var - sizi nereye bırakacaklarından tam olarak emin olamasanız bile."

"Kaç tane portal var?"

"Bunu bilmenin bir yolu yok. Bazıları zaman içinde kayboldu, yanıklık tarafından yok edildi ya da ölümlüler tarafından kutsal güç mekânlarını yağmaladıklarında yıkıldı. Ama Kuzey Toprakları'nın dört bir yanına dağılmış bir avuç kadar var."

"Nereden geldiler?"

"Atalarımız tarafından inşa edildiler. Kadim Fae'ler. Toprağın en güçlü leylak hatlarını birbirine bağlamak için bir yol istediler. Dört saray arasında hızlıca seyahat etmek için."

"Leylinleri duymuştum ama ne olduklarını tam olarak anladığımdan emin değilim," diye itiraf ediyorum.

"Eğer Anwyvn bir insan olsaydı, leylaklar derisinin altındaki damarlar olurdu. Kan yerine, maegic taşırlar. Genellikle çıplak gözle görülemezler. Erişilemez. Maegic'in özellikle güçlü olduğu noktalar hariç."

"Şelalenin arkasındaki mağara gibi mi?"

Başını sallıyor. "Dünyanın kumaşının birbirine dikildiği belirli noktalar vardır. Bir giysinin iki tarafını birleştiren bir dikiş gibi. Güç doğal olarak o yerlerde toplanır. O anda fark etmemiş olsanız bile, muhtemelen daha önce onlarla karşılaşmışsınızdır."

"Starlight Ormanı," diye fısıldadım. "Seahaven'da. bir his vardı. Toprakta bir akım. Kullanılmayan bir güç gibi."

"Muhtemelen bir geçit."

"Eğer öyleyse bile, artık külden başka bir şey değil. Evimden kaçtığım gece orman askerler tarafından ateşe verildi..."

Gözleriyle buluşuyorum ve beni dikkatle izlediğini görüyorum. Daha önce nereden , yollarımız kesişmeden önce hayatımın nasıl görüldüğü hakkında hiçbir bilgiyi gönüllü olarak paylaşmamıştım.

Belki de artık bunu değiştirmenin zamanı gelmiştir.

"Midland krallarından biri asker gönderdi." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Çok fazla asker. Tüm yarımadaı ele geçirdiler, her yerleşimi kuşattılar. Herkesi öldürdüler. Tüm köyümü."

"Ailen mi?"

"Akıl hocam. Adı Eli Fleetwood'du. Ölümlüydü. Mesleği şifacılıktı ve bu konuda yetenekliydi. Bellmere'de ya da herhangi bir büyük şehirde muayenehane açabilirdi ama o deniz kenarında bir kulübede yaşamayı tercih etti. İnsanlar onun yardımını için diyarın dört bir yanına seyahat ederdi. Bana kemikleri düzeltmeyi, merhemleri karıştırmayı ve tonik yapmayı öğreten oydu. Beni yıllarca güvende tuttu, korudu."

"Ve..." Penn'in sesi sanki beni fazla zorlamaktan korkuyormuş gibi kesik kesik çıkıyor. "Ailen mi?"

"Onlarla hiç tanışmadım. Bildiğim kadarıyla doğduğum gün beni terk . Eli beni Starlight Ormanı'nın ötesindeki kıyılarda hasır bir sepetin içinde inlerken bulmuş. Tanrılara sunulan bir kurban gibi, gelgitlerle sürüklenip gitmem için oraya bırakılmışım."

Penn hikâyesi sessizce dinledikten sonra yumuşak bir "Özür dilerim." diye mırıldandı.

"Ailem hakkında mı? Üzülme. Hiç bilmediğin bir şeyin yasını tutamazsın."

"Onlar hakkında değil. Akıl hocan hakkında." Gözleri şafak öncesi sabahında çok karanlık. "Onu özlüyor olmalısın."

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece başımı sallayıp başka tarafa bakıyorum. Ve Penn, Penn olarak, henüz tartışmaya hazır olmadığım bazı şeyler olduğunu anlıyor. Bazı yaralar hala dürtmek ya da için çok ham.

"Bu geçit şu anda uykuda," diyor ve konuyu hızla değiştiriyor. "Eğer şimdi geçersek, kendimizi Caeldera'da değil de bu açıklığın diğer tarafında buluruz."

"Peki onu nasıl aktive ediyorsun?" "Kan."

Kaşlarım kalktı. "*Kan mı?*"

"Özellikle, maegical kan. Yüksek bir fae'nin kanı. Bizimki gibi bir kan."

"Bu biraz barbarca görünüyor."

"İster atla, ister gemiyle ya da kızakla seyahat edin, bir şeyleri feda edersiniz. Zaman, uyku, dayanıklılık, para. Bu özel fedakârlık, güvenli geçiş karşılığında peşin olarak ödenir." Yüz ifademdeki korkuyu görerek bana bakıyor. "Merak etme. Bu sefer birlikte geçeceğiz."

Ben daha bir şey söyleyemeden Penn göğsüne astığı palaskadan bıçaklardan birini çekip alıyor ve elinin üzerinde derin bir kesik açıyor. İrkilmedi bile. Avucunda biriken kana bakmakla o kadar meşgulüm ki, bıçağın ani ısırığını tenimde hissedene kadar benimkini tuttuğunu fark etmiyorum.

"Ah!"

"Gel. Çabuk ol," diye mırıldanıyor ve beni geçide doğru çekiyor. "İyileşmeden önce."

Kanayan avucunu benimkiyle birleştirerek beni kemerin tam önünde durduruyor. Bu mesafeden dikenler hançer gibi keskin görünüyor. Sarmaşıklar birbirine dolanmış olmaktan çok daha fazlası; birbirlerine kaynaşmışlar. En keskin aletle bile ayrılamazlar.

Penn birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı portalın ortasına doğru kaldırırken parmaklarımızdan kırmızı damlıyor. Parıldıyor -bir kez, iki kez- sonra ışıldamaya başlıyor, sabit bir ışık seli o kadar parlak ki kör ediyor. Burada, ormanın kalbinde atmosferi renklendiren maegic fısıltısı, havanın kendisini titreştiren bir gümbürtüye dönüşüyor. Kalanım sanki etrafımızda akan artık gücün bir kısmını emiyormuş gibi karıncalanıyor.

Yol göstermesi için Penn'e bakıyorum.

"Ne yaparsan yap..." diye sırtıyor bana, nefesimi kesen düz beyaz dişlerinin nadir görülen bir parıltısıyla, "sakın bırakma."

Başka bir şey söylemeden beni ışığa doğru götürüyor.

PORTAL İLE YOLCULUK doğrudan güneşe doğru sapanla fırlatılmak gibidir. Baş döndürücüdür. Kafa karıştırıcı. Hızla akan bir renk tayfı, durmak bilmeyen bir beyaz gürültü vızıltısı. Dünya hiçliğe doğru küçülür, sonra sonsuzluğa doğru genişler. Yanlara doğru eğilir, baş aşağı döner. Tahta üzerinde sallanan bir topaç gibi dönüyor.

Ne etrafımdaki dünyanın, ne de yanımdaki adamın bir önemi yok. *Benim* için de yok. Kemiklerim parçacıklara ayrılıyor, saf bir ışık huzmesinin içinden geçerken toz gibi dağılıyor. Görmüyorum, hissetmiyorum. Dokunmuyorum, hissetmiyorum.

Ben güneş
ışığıyım.

Ben
zamanım.

Ben havayım.

Hayır, hava değil, ama...

Aether.

Tüm kıtada kesişen ve dallanan, güneş ışığında bir örümcek ağı gibi parıldayan leylak hatları ağında hızla ilerliyoruz. Kafamda aynı anda tutamayacağım kadar çok şey var, parçalara ayrılmadan işleyemeyeceğim kadar büyük. Gözlerimi kapatmak istiyorum ama kapatamıyorum. Elim kalmamışken nasıl hâlâ Penn'in elini tutabildiğimi merak ediyorum. Aklım, kafatasım, benliğim yokken nasıl herhangi bir şeyi merak edebildiğimi merak ediyorum.

Yolculuk hem sonsuza kadar sürüyor hem de bir şekilde bir saniyeden daha kısa. Bir ömür tek bir göz kırpışa sığdırılmış. Ruhumun kasılmasına neden olan sarsıcı bir gümbürtüyle duruyoruz. Dağınık parçacıklarımın yeniden bir araya geldiğini, tozun kan ve kemiğe dönüştüğünü, saydam olan her şeyin katı forma döndüğünü hissediyorum.

Ve sonra geri döndük. Sağlam zemine, dünyaya geri döndük. Ayaklarım botlarımda, nefesim ciğerlerimde. Penn'in eli benimkini sıkıyor, sıcak ve sabit. Kesik kesik alarak, orta yerimi çalkalayan bulantı dalgalarıyla savaşıyorum ve gözlerimdeki yıldız patlamalarını temizlemek için gözlerimi kırptırıyorum.

Şelalenin arkasında gizlenmiş olana çok benzeyen yuvarlak bir mağarada duruyoruz, sadece daha büyük ve havayı nemlendirmek için sürekli bir sis örtüsü olmadan önemli ölçüde daha kuru. Etrafımızdaki taş duvarlarda aynı kadim, kazınmış tarzda glifler var ama bunlar tüm odayı çevrelemiyor. Bunun yerine bir kapı aralığı oluşturuyorlar.

Bir portal.

Ormanda içinden geçtiğimiz sarmaşık kemeriyle aşağı yukarı aynı boyutta ve şekilde. Ben izlerken, geçit uykuya geçerken glifler parlak kırmızı bir parıltıdan doğal koyu kül tonuna dönüşüyor. Birkaç saniye içinde, taşa oyulmuş eski bir sanat eserinden başka bir şeye benzemiyor.

"Neredeyiz biz?" Sesim kısık bir şekilde sordum. "Kendin gör."

Penn beni odanın ağzına götürürken elimi bırakmıyor. Dar bir çıkıntıya adım attığımda kendimi Caeldera'ya bakarken buluyorum. Kraterin en tepesindeyiz ve altımızda uzanan başkentin tamamını görebiliyoruz. Görüş noktamızın tam karşısında, kükreyen şelalenin ortasında saray parlıyor. Kuleleri sabah ışığının ilk huzmelerini kırarak tipik gri cephesini gün doğumunun pastel paletine boyuyor.

Ayaklarımın bir halı gibi serilen güzelliği görünce nefesim kesiliyor.

"Burası tüm Caeldera'da en sevdiğim yer."

Gözlerimi manzaradan ayırıp Penn'e bakıyorum. "Nedenini anlamak zor değil."

"Buraya kafamı boşaltmak için geliyorum." Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Ya da Vanora'dan kaçmak için."

"Her zaman şu an olduğu gibi miydi? Bu kadar... hesapçı mı?"

"Vanora'nın doğuştan ateşi yok. Onun yerine kızgınlıkla yanıyor. Onun hayranlık ihtiyacı asla sönmeyecek bir alevdir." Sonunda elimi bırakarak yukarı uzandı ve miğferini çıkardı. Ağır bir gümbürtüyle belimizdeki taş korkuluğa çarpıyor. Ellerini saçlarında gezdirirken onu çok yakından izlememeye çalışıyorum,

düzleştirilmiş telleri karıştırıyor. Bu manzara bir şekilde şehir manzarasından daha sürükleyici.

"En çok da bana içerliyor," diye devam ediyor Penn, kendini taş dayayarak. "Kan bağıımız yok, gerçek bir aile bağıımız yok. O, Kral Vorath'ın kızı; ilk Ateş Kalıntısı'nın, yani Cull'un kaosunda doğmuş ve reşit olduğunda tahtta hak iddia etmiş olanın. Ben de sıradan bir demircinin oğluydum."

"Öyle miydi? Hala değil misin?"

"Doğduğum gün, doğumdan sadece birkaç dakika sonra beni annemin kollarından aldılar ve buraya getirdiler. Saraya. Vanora'nın annesi Kraliçe Amitha'ya takdim edildim." Duraklıyor. "Anlamalısınız, burada, Kuzey Toprakları'nda, bir sonraki Kalıntı'yı doğurmak büyük bir onur olarak görülüyordu. Ben Enid gibi saklanmadım, senin gibi terk edilmedim. Beni doğuran ailemin sosyal rütbesi yükseltildi, altınla donatıldı, büyük mücevherler ve Kuzey Denizi kıyısında bir arsa verildi."

"Senden vazgeçtiğim için," diye düzeltiyorum usulca.

Penn omuz silkiyor. "Dedikleri gibi, güçlü olan haklı çıkar. Kraliçe Amitha beni yeterince iyi yetiştirdi, her şeye rağmen bana gerçek bir anne sevgisi veremedi. Kederliyen bile zalim değildi. Yumuşak konuşurdu. Nazikti. Belki de fazla nazikti, çünkü kocasının ruhunun ayrılmasından sadece on yıl sonra gökyüzünde ona katıldı."

"Ne yazık ki kızı da aynı özellikleri miras almamış."

"Vanora, hiçbir sevginin tatlandırılamayacağı bir acıyla kaynayarak doğmuş. Hayatına aniden girmemi kabul ettiğini hiç sanmıyorum, özellikle de babasının ölümüyle aynı zamana denk geldiği için. Caeldera'ya yeni doğmuş bir bebek, halktan biri olarak, bir Kalıntı işareti taşıyarak getirildiğimde babamın cenazesi daha soğumamıştı bile..." Yüz ifadesi eğlence ve ilgisizlik arasında gidip geliyor. "Beş yaşındayken, kendisinden şeye neden benim sahip olduğumu anlayamadı. Neden onun mirası, kendi kanından bir çocuk olan onun yerine bana geçmişti. Zaten dumanı tüten acısı iyice taşıtı."

"Ve öz ailen... Onları bir daha hiç görmedin mi?"

"Hayır. Benim üzerimdeki tüm haklarından feragat ettiler. Ama bu anormal değil. Fae saraylarında bu her zaman böyle olmuştur - en güçlülerimiz yönetim dizginlerini ele alır, krallıklara yön verir. Ayaklanmadan sonra, imparator öldürüldüğünde, maegic kaçtığında, bu daha da gerekli hale geldi. Dört elemental sarayı birleştirecek kimse yoktu. Sınırlarımızı istiladan koruyacak, halkımızı katliamdan koruyacak tek bir güç yoktu. Kendi başımızaydık." Derin sesi düşünceli. "Savaşlar başladıktan kısa bir süre sonra kalelerden ikisi düştü. Bugüne kadar harabe halinde duruyorlardı."

"Hava ve Toprak," diye mırıldanıyorum. "Bana daha önce de söylemiştin."

Ve o zamandan beri Soren'in onlar hakkında daha çok şey okumuştum. Yazarın betimlemeleri kuru olsa ve arzulanan bir şey bırakmasa bile, ilginç bilgilerle doluydu. Daha geçen hafta, kaçırılmadan önce, Cull'dan kurtulan kalelerde bile maegic'in yavaş yavaş erozyona uğradığına dair bir pasaj okumuştum.

Maegical gi'ler her nesilde daha da nadirleşiyor. Bir zamanlar gücün garanti olduğu en eski yüksek fae soyları arasında bile, artık bir çocuğun bir elementi kullanmada en temel yeteneklerle bile doğacağına dair bir güvence yok. Bu hesap için görüşülen birkaç aile, isimlerinin gizli kalması koşuluyla, en yeni çocuklarının bir yarayı iyileştirmek bir yana, bir mumu yakamadığını veya bir kadehi ateşleyemediğini itiraf etti.

Diğerleri ise hiç gebe kalamadıklarını söylüyor ve bu da önümüzdeki yüzyıl içinde tüm majikal ırkın yok olabileceğine dair korkuların artmasına neden oluyor. Kalıntılardan birinden - belki de bir çiftten- doğacak bir çocuğun daha güçlü bir elemental yetenek üretebileceği düşünülse de, şimdiye kadar bu umut verici teorileri bir kanıt bulunamamıştır.

Soren kitabın kenarına, "Potansiyel piç lejyonlarım hakkında yorum yapma cüretini göstermemesine şaşırdım" diye karalamıştı.

Halkımızın tamamen yok edilmesini ancak o şaka konusu yapabilirdi.

"Evet," diyor Penn, beni günümüze geri çağırarak. "Ateş Sarayı hayatta kaldı ama zar zor. Kanlı rejimlerinde ölümlü gaspçılara katılan Reaver'lar ve Frostlander'ların ellerinde binlerce kişi öldürüldü. Dyved'in orduları onlarla savaştı ama büyük bir bedel ödeyerek." Evine bakıyor, kaşları çatılmış, parmakları taşa sürtünüyor. "Sonrasında Kral Vorath sahip olduğu gücü krallığı bir arada tutmak için kullandı. Sınırlarımızı plato dışındaki her yere kapattı, ticaret yollarını giriş ve çıkışlara kapattı. Onun hükümdarlığı katı bir kontrol ve katı bir itaat dönemi idi. İzolasyon, şüphe ve korku. Çok fazla korku. Vanora'nın çocukluğunun boyası buydu. Onun şekillendiği çamur buydu."

"Bu onun eylemlerini mazur göstermez."

"Onları mazur görmek mi? Hayır. Açıklamak mı? Muhtemelen. Babası koğuşları ayakta tutmaya çalışırken güçlerini çok fazla zorladığında genç bir kızdan fazlası değildi. Bu süreçte öldü. Ve sonra..."

"Sen doğdun."

"Evet. Bir sonraki Ateş Kalıntısı," diye onaylıyor bir parça sertlikle. "Vanora doğuştan Vorath'ın varisiydi. Ama ben onun gücüne sahibim. Onun alevine sahibim." Elini göğsüne götürüyor, palaskasına ve altındaki deriye kazınmış olduğunu bildiğim işarete bastırıyor. "Benim devreye girip tahtı ele geçirmemi isteyen çok kişi var. Bu benim hakkım, onun olduğundan çok daha fazla."

"O zaman neden almıyorsun?"

Bana bakıyor, kaşları alnının üzerinde. "Vanora kibirli ve bencil olabilir ama tahtın kötü bir olmadı. Dyved geliyor. İnsanlar mutlu. Bir asırdan fazla bir süredir yeterince iyi bir hükümdar oldu. Lüks yemeklerine, saçma balolarına ve gösterişli gösterilerine izin veriyorum. Karşılığında özgürlüğümü koruyorum. Platonun ötesine seyahat etme özgürlüğü. Sınırlarımızı yeniden açmak, ticaret yollarımızı yeniden kurmak için. Bir zamanlar imkânsız gibi görünen ittifaklar kurmak için." Şehre bir bakış atıyor. "I

Arkamda güvenilir askerlerden oluşan bir birlikle ilk kez Su Mahkemesi'ne doğru yola çıktığımda, liderlik iplerimden zar zor kurtulmuştum. Hâlâ var olup olmadığını görmek istedim. Var olduğunu gördüğümde de kralla bir görüşme talep ettim."

"Soren?"

Başını kısa bir süre salladı. "Tanrım, yarı büyümüş halimle, talep listemle kapılarını tıkırdatırken beni görünce eğlenmiş olmalı. Ama beni içeri aldı. Dahası, anlaşma fikrimi tamamen reddetmeden beni dinledi." Bir duraklama oldu. "Sefil, insan düşmanı bir piç olabilir ama sözüne sadıktır. O zamandan beri müttefikiz, savaşta birbirimize yardım etmeye yemin ettik. Kuzey Toprakları'nı istilaya karşı korumak için. Felaketi mümkün olduğunca uzun süre engellemeye."

"Acrine Hold'dan ayrılırken, kız kardeşinin düğününe katılmak için kraliyet yükümlülüklerinizden bahsetti?"

"Prenses Arwen." Penn iç geçirir. "Yaz ortasında evlenecek. Sanırım ortaya çıkmam gerekecek. Bu fikre sıcak baksa bile, Vanora artık Llÿr'a kadar seyahat edemeyecek kadar zayıf."

Dudağımı çiğniyorum. "Peki ya ben? Ben de katılacak mıyım?"

Hava söylenmemiş bir gerginlikle durağanlaşıyor. "musun?"

"Hylios'u görmek isterdim," diye itiraf ediyorum. "Su Mahkemesi'ni merak ediyorum."

Sessizlik soluksuz bir an boyunca sürer. "Sana daha önce de defalarca söylediğim gibi Rhya... burada tutsak değilsin. İstedğin yere gidebilirsin. Seni tutmaya hakkım yok."

Bakışlarım profilinin çizgilerini takip ediyor. Bana dönük iki koyu renk göz. Burnunun keskin, düz eğimi. Sık sık kaşlarını çatan o inatçı ağzı. O ağızdan sadece birkaç gülümseme ve çok daha az kahkaha gördüm.

Kendimi, Dyved'in heybetli Pendefyre'ı göğsünde o işaret olmadan, derisinin altında o cehennem olmadan doğsaydı nasıl biri olurdu diye düşünürken yakalıyorum. Kehanetin çocuğu olmak yerine sıradan bir demircinin oğlu olarak büyüseydi.

Kaderin ağırlığından kurtulmuş güçlü omuzları, isli yüzünde parlak bir gülümseme, köyündeki her kızın dikkatini çekecek kadar yakışıklı olan bu adamın ani bir görüntüsü zihnimde bir anda beliriyor ve bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde yok oluyor.

"Daha aylar ," diyorum kalın bir sesle. "Önce Fyremas'tan sağ çıkıp çıkamayacağımı görelim."

Sözlerim sadece kasvetli bir havaya bürünen ortamı hafifletmek içindi ama Penn'i harekete geçirdi. Taş korkuluktan uzaklaşıyor ve miğferini kapıyor. "Geri dönmeliyiz. Güneş doğuyor ve uzun bir gün olacak."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum -herhangi bir şey- onu bir süre daha yanımda tutmak, aramızdaki bu kısacık şeffaflık anını uzatmak için. Ama ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok ve ayrıca o çoktan harekete geçmiş durumda. Hemen arkasına düşüyorum, sessiz bir gölge gibi onu kaya odasına kadar takip ediyorum. Artık uzaktaki duvara karşı neredeyse fark edilmeyen uyuyan geçidi geçiyoruz ve toprağın derinliklerine giden dar bir geçide giriyoruz. O kadar karanlık ki, Penn'in geniş omuzlarının silüetini üç adım zar zor seçebiliyorum. Ama onu göremesem bile orada hissedebiliyorum, aramızdaki bağ beni eğitim dizginindeki yeni bir tay gibi sürüklüyor.

Geçidin sonunda durduğunda, ben de otomatik olarak onu takip ediyorum. Elini kaldırıyor ve duvara bastırıyor. Karanlıkta aktive olan bir koğuşun kısa bir kırmızı parıltısı var. Bir an sonra, yeryüzünde derin bir gümbürtü duyuyorum ve ayaklarımızın altındaki zemin . Ellerim dışarı fırlayıp Penn'in pelerininin kumaşına dolanırken çığlık atıyorum.

"Penn!"

"Rahatla." Sesi neşe doluydu. "Bu bir asansör, eski maden shaftlarından birinin içine inşa edilmiş. Krateri çevreleyen koca bir tünel ağı var. Birkaçı hâlâ depolama ve benzeri işler için kullanılıyor ama geri kalanı halka kapalı."

Asansör alçalırken nabzım biraz yavaşlıyor, şaşırtıcı derecede yumuşak bir iniş. Parmaklarımı pelerinini ölümüne kavrayışlarını bırakmaya zorluyorum.

Penn bana "Atalarım nesiller boyunca eski yanardağın etrafındaki toprağı kazmışlar ama Caeldera gelişip daha kozmopolit bir şehir haline geldikçe bu iş ortadan kalkmış," diyor. Daha çok dikkatimi dağıtmak için konuştuğunu hissediyorum. "Değerli taş ve minerallerimizin çoğu artık Kimmer Dağları'nın eteklerinden ve yukarı eyaletlerdeki tuz düzlüklerinden geliyor."

Başımı sallıyorum, yolculuğun bitmesini beklerken sadece yarım yamalak dinliyorum. Ciğerlerime bayat havadan sığ nefesler çekerek açık gökyüzünü, bulutları yaran berrak şafağı hayal ediyorum. Dakikalar ilerledikçe klostrofobi beni acımasızca pençeliyor. Sonunda, kuyunun dibinde gümbürdeyerek duruyoruz. Penn beni kısa bir geçitten daha aşağıya ve nihayet ışığa doğru yönlendirirken botlarımın altındaki toprak kutsanmış bir şekilde sağlam. Derin bir nefes çekip ciğerlerimi tıka basa dolduruyorum.

"Gördüğüm kadarıyla madencilik alanında kariyer söz konusu değil."

Penn'in alaycı sözlerine bakıyorum. Uçurumun dibindeki kayalığa yaslanmış, endişe ve eğlence karışımı bir bakışla beni süzüyor.

"Şimdi iyiyim." Titrek bir nefes veriyorum, şimdiden daha dengeli hissediyorum. "Hapsedilmekten hiçbir zaman aşırı hoşlanmadım."

"Mmm. Derin toprak sizin olduğunuz her şeyin antitezidir. Açık gökyüzünün olmadığı yerlerde asla kendinizi evinizde hissetmeyeceksiniz. Tıpkı benim kaderimde deniz kaptanlığı yapmak olmadığı gibi. Tüm gücümüze rağmen üstesinden gelemeyeceğimiz bazı şeyler vardır."

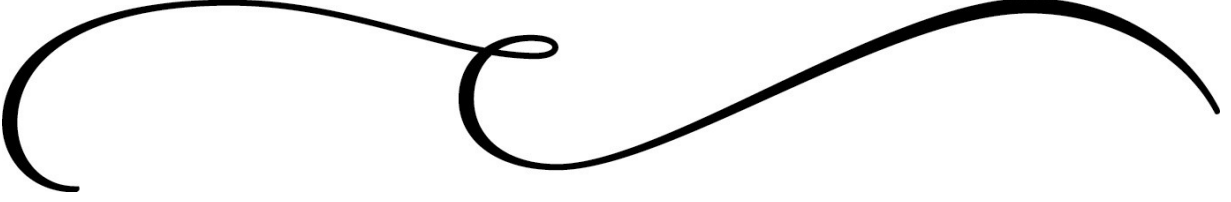
Saraya geri dönerken, Caeldera'nın yavaş yavaş canlanan sessiz sokaklarında ilerlerken bunu düşünüyorum. Şafak tam anlamıyla söküyor, temiz süpürülmüş kaldırım taşlarını ışıkla yıkıyor. Horozlar uyanıyor ve gıcırtılı ötüşleriyle yeni bir günün başladığını haber veriyor. Birazdan sahipleri ortaya çıkacak, değirmenlere, demirhanelere ve etrafımızdaki yolları süsleyen ambarlara doğru yola çıkacaklar. Ama şimdilik her şey sessiz. Her şey durgun.

Bir zamanlar buraya, bu yere asla geri dönemeyeceğimi düşünmüştüm. Ancak şu anda, tartışmasız bir eve dönüş gibi hissediyorum. Kendime karşı dürüst olursam, bunun şehrin kendisinden çok yanımda yürüyen adamla ilgisi olabilir.

Bu duyguyu Penn ile paylaşmıyorum. Ama aramızdaki görünmez bağ öylesine güçlü, öylesine emin ki, sanırım yumruğumu yanımdaki sımsıkı sıkılmış pozisyonundan kaldırmaya cesaret edersem, bir elimi üzerinde gezdirebilir, gergin sessizliğimizden bir klavsenin telinden aşağı inen bir parmak gibi müzik çekebilirim.

Saraya vardığımızda, yumruklarımı iki yanımda tutma çabasıyla öylesine sıkılmışım ki, parmaklarımdaki kan dolaşımı durmuş.

CHAPTER YİRMİ YEDİ

caeldera'daki hayata geri dönme hızım beni şaşırtıyor. Uzakta geçirdiğim süre boyunca, bıraktığım insanların arkamdakilerin kaçırıldığını öğrendiklerinde ne hissedeceklerini düşündüm. Ellerime bulaşan kan beni öylesine tüketmişti ki, kendi affedilmez eylemlerimden öylesine emindim ki, dönüşümün kollarımı açmış ve rahatlamış bir şekilde olacağını bir kez bile düşünmedim.

Ama hizmetçilerimin ıslak gözlerinde, bana sıcak bir banyo hazırlarken ve saçlarımdaki kırıxıklıkları tararken gözyaşlarını geri kırpmaalarında var. Büyük Salon'da akşam yemeğinde bana eşlik eden Jac'in parmaklarının çenemin altındaki yumuşak kıkırdamasında var. Mabon'un sessiz gülümsemesinde, Cadogan'ın hızlı göz kırpışında. Uther'in sandalyemi nazikçe geri çekip akşam yemeği için yanıma oturmasında. Farley'nin bir dahaki sefere gidip kendimi kaçırdığımda, en azından bacağının kurtarma görevine yardım edecek kadar iyileşmesini beklememi istemesinde. Kor Loncası'ndaki en iyi iz sürücünün o olduğunu bilmiyor muyum?

Beni aşılmaz bir koruma ve sıcaklık çemberiyle çevreliyorlar, bana hiç söylemeden, yoldaşlarını öldürdüğüm için beni suçlamadıklarını, Gower'ın canını aldığı için kızgınlık duymadıklarını söylüyorlar. Bu -onların nezaketi, anlayışı- çok fazla

herhangi bir metanetle katlanmak için. Neredeyse Vanora'nın beni tekrar aşağılamasını dileyeceğim, sadece her türlü soğukkanlılık duygusunu yok etmekle tehdit eden duygusal gelgiti bastırmak için bile olsa. Ağız dolusu şalgamı yutuyorum ve sulu gözlerimi yemek tabağımdan ayırmıyorum.

Adamlarını gördüğüm kadarıyla Penn'in kendisi hakkında çok az şey görüyorum. Terk Edilmiş Orman'da olanlardan sonra şeylerin farklı olacağını düşünmüştüm. Korkulukta paylaştığımız yeni keşfedilmiş şeffaflığın, şimdi saraya döndüğümüzde de devam edeceğini. O karanlık ormanda ellerimizle, dudaklarımızla ve dişlerimizle yaktığımız ateşli tutkunun yeniden alevleneceğini, her gün, her birbirimize yakınlaşarak alevleneceğini.

Ve yine de... benim için her şeyi değiştiren o an, belli ki onun için hiçbir şeyi değiştirmemiş. O her zamanki gibi meşgul, bir krallığı yönetmek gibi önemsiz olmayan bir konuyla meşgul. Yollarımızın kesiştiği kısacık anlar çok az.

Onu her gece ziyafet masasının en ucunda görüyorum elbette. Her sabah High Street'e giderken yanından geçtiğimde, Farley koltuk değnekleriyle peşimden topallayarak gelirken, onu kılıç sallarken ya da talim avlusunda mızrak fırlatırken görmek daha ender rastlanan bir durum. Ve sonra, akşamları, hava karardıktan sonra, kuledaki paletime uzanıp, taş gibi hareketsiz, onun dönüş anını dinlediğim uzun saatler var.

Bağın içinden yaklaştığını hissettiğimde ve sonunda kule kapısının girişlerin arasından gıcırdayarak açıldığını duyduğumda göğsümdeki güç, yüklü bir yay gibi gittikçe daha sıkı sarılıyor. Botlarının boğuk gümbürtüleri yere çarpıyor. Ahşap bir sandığın kapanma sesi. Rafına dönen bir kının takırtısı.

Yaşamak için sahip olduğum tek şey bunlar - bu geçici bakışlar, varoluşun bu belirsiz izleri. Çünkü o beni ne eğitim için ne de sohbet için . Kesinlikle sohbetin *ötesinde* bir şey için değil. Sanki beni tutmak için kendi etrafında görünmez bir çember oluşturmuş gibi. Ben o değilim.

Neden ya da tam olarak ne zaman ortaya çıktığından emin değilim... Sadece ortaya çıktığını biliyorum. Ve onu nasıl geri indireceğimden daha da az eminim.

Bu darbeyi küçük bir rahatsızlıkmış gibi karşılıyorum ama aslında hiç de öyle değil. Eğer Pendefyre olanlardan pişmanlık duyuyorsa, bu onun ayrıcalığıdır. Benim değil. Eğer hiç gibi davranmak istiyorsa...

Güzel.

Ben de kadar rol yapabilirim.

Ama kendime onun arkadaşlığını paylaşmayı umursamadığımı söylesem bile, çoğu zaman beni dehşete düşüren bir çaresizlikle ona özlem duyarken yakalıyorum kendimi. Zihnim sürekli bir beklenti sarmalında sıkışıp kalıyor, kendimi onun huzurunda bulduğum her seferinde duyularım yeni bir farkındalığa yükseliyor.

Artık tadını bildiğime göre, artık dudaklarının yiyip bitiren sıcaklığını bildiğime göre, artık vücudumun her kıvrımını göğsünün sert düzlemlerine oturtmanın nasıl bir his olduğunu bildiğime göre...

Bunu unutamam.

Unutamam.

bile.

DÖNÜŞÜMÜN ÜÇÜNCÜ GÜNÜ, Carys'in dükkânının arkasındaki kapalı avluda, uzun zamandır bakımsız kalmış bir bahçe yatağının üzerinde oturmuş, yabani otları ayıklıyor ve Terk Edilmiş Orman'dan aldığım fidanları dikiyorum. Ödünç aldığım küreğin bıçağı toprakla kaplanmış.

İnce beyaz bir huş ağacının altındaki alçak bir şezlonga uzanmış olan Carys, ben çalışırken dalgın dalgın sohbet ediyor. Yanındaki ikiz şezlonga yayılmış olan Farley de arada sırada nükteli bir söz ya da özlü bir yorumla araya giriyor. Böyle birçok sabah geçirdik, üçümüz, benzersiz sınırlamalarımızla birbirimize bağlıyız.

"Eğer bu bebek yakında ortaya çıkmazsa, onu Tanrılar Tapınağı'ndaki fyre rahibelerinin gözetimine vereceğim," dedi Carys

karar verir. "Bu tüm Fyremas şenliklerini kaçıracam."

Tehditlerine aldırmadan özellikle büyük bir otu koparıyorum. İçlerinde hiç sıcaklık yok. Üstelik hepsini daha önce de duydum, karnı gittikçe yuvarlaklaştıkça, yükü gittikçe ağırlaştıkça ve hala doğum belirtisi olmadıkça artan sıklıkta yapıldı.

"Ve kocam. O nerede? Beni bu duruma soktuktan sonra öylece ortadan kayboldu mu?" Şimdi kaşlarını çatıyor, ama şişmiş karnını ritmik bir şekilde okşayan eller son derece nazik. "*Erkekler.*"

"Hadi ama Carys," diye söze girdi Farley cesurca. "Uther, Pendefyre'ın Kor Loncası'nın güvenliğini sağlamasına yardımcı olmak için elinden geleni yapıyor. O zamandan beri saflarımızda işlerin ne kadar gergin olduğunu biliyorsun-"

Aniden kesiliyor. Ardından gelen sessizlikte, söylemediği kelimeleri duyabiliyorum. *Gower'dan beri.* Aynı şekilde, çiçek tarhının üzerine eğildiğimde, eteklerim bir kumaş bulutu halinde etrafımda toplanırken iki endişeli bakışın ensemde yandığını hissedebiliyorum. Endişelerini asla dile getirmiyorlar. Ne bana, ne de yüksek sesle. Çektiğim çileyi neredeyse hiç konuşmadık. O ilk sabah, Carys sadece ince kemikli ellerinden biriyle yanağımı sıkmış, gözlerimin içine derin derin bakmış ve çay koymakla ilgili bir şeyler mırıldanmıştı. Sanki son ziyaretimizden bu yana sadece tek bir gece beklemişti. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi.

"Rhya, canım," diye hafif bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Sen bir şifacısın. Bana bu doğumu nasıl hızlandırabileceğimi söyle."

Topuklarıma yaslanıyorum ve ellerimi önlüğüme siliyorum. "Bebeğin zamanı geldiğinde gelecek. Bu bir yarış değil. Birkaç gün daha taşıyabilecek kadar sağlıklıysan acele etmene gerek yok."

"Rhya." Sesindeki hafif sızlanma tanıdık geliyor. "*Lütfen.*"

"Doğumu başlatmak için bazı bitkiler var, ancak bunları size son çare dışında herhangi bir nedenle vermem." İçimi çektim. "Bazıları baharatlı yiyeceklerin doğum sancılarını tetikleyebileceğini iddia ediyor. Bazıları ise ahududu yaprağı çayının işe yaradığına yemin ediyor. Bir de şu var.

sagethorn yağı veya kuşburnu özü kullanarak basınç noktalarına terapötik masaj..."

"Ee? Önce hangi yöntemi deneyelim?"

"Hiçbirini, Carys."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bebeği hızlandırmanın en iyi yolu tentür veya çay gerektirmez. Sadece biraz fiziksel aktiviteye ihtiyacınız var. *Hafif* fiziksel aktivite," diye vurguluyorum, gözlerindeki heyecanlı kıvılcımı görünce.

"Çok kısa bir yürüyüş. Ya da... şey... farklı türden bir aktivite..."

"Peki ne tür bir şey?" Ben Carys soruyor.

Farley homurdanır. "Tahmin edemiyor musun? Bak nasıl da kızarıyor! Sanırım kocanıza ihtiyaç duyacağınız türden bir aktivite."

Ona bir bakış attım. "Yüzüm kızarmıyor!" "Pancar gibi kızardın, Ace."

Onu görmezden gelerek, toplayabildiğim kadar vakarla Carys'e bakıyorum. "Her ne kadar can sıkıcı olsa da, haksız değil. Bazıları der ... evlilik yatağındaki samimi aktiviteler... uyarmak için yeterlidir..."

"Farley!" Carys sertçe kırptı. "Bir okul çocuğu gibi kıkırdamayı bırak ve gidip kocamı getir. Şimdi."

"Ama-"

"Aması yok!" diye tersliyor somurtan kızıl saçlıya. "Muhtemelen antrenman sahasındadır. Eğer harekete geçersen, o koltuk değnekleriyle bile, bir saat içinde onun yanına dönebilirsin."

"İkinizi gözetimsiz bırakmamam gerekiyor," diyor büyük bir vakarla. "Pendefyre dedi ki-"

"Och! Güzel! Unut gitsin!" Carys büyük bir çabayla kendini şezlonga doğru itti. Terliklerini kaldırım taşlarının üzerine koyarak kararlılıkla ayağa kalkmaya çalıştı. "Eğer bu kadar büyük bir yükse gidip onu kendim getiririm-"

Eteklerinin arasından aşağıya, arduvazın üzerine bir su hücumu sıçradığında sözleri sessizliğe gömülüyor. Uzun bir an boyunca üçümüz de donup kalıyoruz, sanki zamanın kendisi durmuş gibi. Carys aşağıya bakıyor

şaşkın bir ifadeyle ayaklarını sallıyor. Pembe dudakları mükemmel bir şaşkınlık çemberiyle yuvarlanmış.

Tek söyleyebildiği "Oh," oldu. "Oh."

Doğrudan Farley'nin gözlerine bakıyorum. Her zamanki neşelerinden sıyrılmış, şokla irileşmişlerdi.

"Antrenman çukurlarını unut," dedim ona. "Onun yerine ebeyi getir. Ona zamanın geldiğini söyle."

Eli'ye yardım ettiğim onca yıl boyunca, Carys ve Uther'in oğlununki gibi bir doğuma hiç yardım etmemiştim. Ortaya çıkma konusundaki tereddütleri göz önüne alındığında, sonunda geldiğinde nefes kesici bir hızla geldi.

İlk kasılmalar onu pençelerine aldığı anda Carys'i bahçedeki şezlonga daha yeni yerleştirmiştim. Ondan sonra onu merdivenlerden yukarı, dairelere taşımak mümkün olmuyor. Çünkü eteklerinin altından doğuma çoktan yaklaştığını görebiliyorum.

Şifacı olsam da çok fazla doğuma şahit olmadım. Hastalık ülkeyi giderek daha sıkı bir şekilde sardığı için hamilelikler her geçen yıl daha da seyrekleşiyor. Anne adaylarının çoğu hamileliklerini , tamamlayabilseler bile bebekleri genellikle *yanlış* doğuyor. Uzuvarları bükülmüş, gözleri görmüyor. Organları zayıf karınlarının dışındadır. Çoğu mavi ve hareketsiz doğar, rahmin ötesinde tek bir nefes bile alamazlar. Hayatta kalan birkaçı ise nadiren uzun yaşar, kendi başlarına nefes alamazlar.

Ve bebeklerle birlikte anneler de gider. İster vücutları doğumun kanlı savaşında başarısız olsun, ister ruhları çocuklarını kaybetmenin yürek parçalayıcı etkisiyle kaçsın, çok azı bu çetin sınavdan sağ çıkabiliyor. Ne yazık ki, bir zamanlar yaygın bir uygulama olan ve nefes almak kadar doğal olan bu durum artık nadiren . Hem annenin hem de çocuğun hayatta kaldığı sağlıklı doğumlar ölümlüler arasında değerli bir hediyedir. Başarılı fae doğumları daha da nadirdir, fae olmayan bir çağda fae anomalisi.

Arkadaşıımı incelerken bu gerçekler üzerinde durmama izin vermiyorum. Onu sakinleştirmek ve herhangi bir sorun olmadığına ikna etmek için yatıştırıcı sözler söylerken sesim aynı seviyede çıkıyor. Yine de içimden Farley'nin ebeyle dönmesine kadar geçecek dakikaları sayıyorum. İçimden, onu bir şekilde içeri, üst kata, temiz çarşafların, taze suyun ve onu yaslayabileceği rahat kuş tüyü yastıkların olduğu yatak odasına taşımam gerektiğini haykırıyorum.

Ama bebek bu kadar hızlı doğarken nasıl yapabilirim? Daha şimdiden doğum sancıları endişe verici bir ivmeyle gelirken, biri diğerinin hemen ardından gelirken, kaslarını omurga bükücü bir daralmayla kavrarken ve tüm özerklik duygusunu ortadan kaldırırken nasıl yapabilirim? Merdivenlerde bu şekilde sarsılırsa ne olacağı belli olmaz. Düşebilir. Zarar görebilir, bebek de onunla birlikte.

Hayatlarını riske atmayacağım. Hele ki baş tacı giymesine ne kadar zaman kaldığından emin değilken. Carys şimdiden çok daha zayıf görünüyor, yüzü çarşaf gibi bembeyaz, nefesleri sık ve gergin. Acı, parlak yeşil gözlerini bulandırıyor. Ve nereden, *tanrılar*, geliyor bu kan?

"Bir var." Carys inliyor, elimi bir mengene gibi kavırıyor. "Acıyor..."

"Hiçbir sorun yok. Acıdığını biliyorum ama iyi gidiyorsun."

Sertçe yutkunuyorum, kendi paniğimi yatıştırmaya çalışıyorum. Damarlarımda içinde hızlı ve sıcak bir şekilde çarpıyor, elektrik yüklü parmaklarıyla Remnant işaretime batıyor. Duygularımı kontrol altında tutmak, gücümü derinlerde kilitli tutmak için tüm öz kontrolümü kullanıyorum. Yükselen paniğimin, vahim bir durumu daha da ölümcül hale getirecek bir dalga halinde yayılmasına izin veremem.

Bebeği bunun arkadaşım için ne anlama geleceği üzerinde durmuyorum. Ya da daha kötüsü, önce makattan inerse. Çünkü ona bir bıçak saplama düşüncesi, kendime olan güvenimi buharlaştırmaya yetiyor.

"Rhya!" Başka bir kasılma onu ele geçirirken nefesi kesiliyor. Parmak kemiklerim onun tutuşu altında birbirine sürtünüyor.

"İstediğin buydu, Carys. Bunun için dua etmiştin. Hatırladın mı? Çocuğun geliyor, seninle tanışmak için can atıyor." Ellerim karnında gezinirken gülümsemeye zorluyorum kendimi. Bebek çoktan aşağıya inmişti. "Bu kadar inatla direnen biri için, şimdi dikkate değer bir acelecilik sergiliyorlar."

"Tıpkı babaları gibi. O sessiz inatçılık çizgisi... Tanrılar bana yardım etsin, iki tanesi çatımın altındayken..."

"Onlarla başa çıkabilecek biri varsa o da sensin," diye onu temin ediyorum. "Sadece nefes almaya devam et. İşte bu . Yavaş ve istikrarlı. Ebe birazdan burada olur."

Ama öyle değil.

Bir saat geçti ve Farley hâlâ dönmedi. Ne ebeyle, ne Uther'la. Kimseyle değil. Üst kattaki dairelerden bazı temel malzemeleri alıyorum, sonra Carys giderek artan bir rahatsızlık içinde kıvranırken onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum, alçak sesle, sürekli bir konuşma akışıyla dikkatini dağıtıyorum. Sesim kısılana kadar konuşuyorum, her şeyden ve hiçbir şeyden bahsediyorum - çocukluğumdan, en sevdiğim yemeklerden, yaklaşan festival için giyeceğim elbiseden. Keda ve Teagan'ın Dyvedi valsinin doğru adımları konusundaki son ağız dalaşı. Farley'nin saray muhafızlarının özellikle yakışıklı bir üyesine olan yeni aşkı.

Islak bir bezle alnındaki teri siliyorum ve sancılar onu pençesine aldığı anda elini tutuyorum. Bu sırada bacaklarının arasından ölümcül bir damlayla kan akıyor.

Bu kadar kanama normal mi? Merak ediyorum, kalbim küt küt atıyor. *Oh, Eli, burada olmanı ne kadar isterdim...*

İtme zamanı gittikçe . Yakında daha fazla beklemek zorunda kalmayacağım. Bebeğinin başının tepesinin çıkmaya başladığını hissediyorum ve arkadaşımın elini kendi elimle sıkıca kavırıyorum.

"Nerede o?" diye hırıldıyor. "Uther nerede?"

"Geliyor. Yakında burada olur."

"Ebe-"

"Ebeyi bekleyemeyiz," diyorum elimden sakın bir sesle ve ellerimi mutfak dolabında bulduğum güçlü ispiertolarla ıslatıyorum. "zorunda kalacaksın."

"Hayır, yapamam. Ta ki-"

"Yapmalısın. Carys, beni duyuyor musun? Gecikmeyi göze alamazsın, çocuğun da öyle." Bacaklarının arasına yerleştirdiğim havluyu düzeltiyorum. Beyaz kumaşa daha fazla kan sızdığını gördüğümde içimde açılan endişe çatlağı daha da derinleşiyor. "Bunu böyle yapmak istemediğini biliyorum; planının bu olmadığını biliyorum. Ama ben senin yanındayım. Tam buradayım."

İtirazlarını yutuyor. Derin bir nefes alarak bana bakıyor; öyle güvenle, öyle sarsılmaz bir inançla bakıyor ki gözlerim yaşıyor. "Tamam, Rhya."

"İtebilir misin?"

Başını sallıyor.

"Ben buradayım. Seninleyim," diyorum ona ve kendimi şezlongun ayak ucunda dizlerinin arasına yerleştiriyorum. "Bunu yapabilirsin. Bunu yapabiliriz."

Sesim yeterince kararlı geliyor, sanırım. Ama içimde bir ses haykırıyor - ruhumdan yükselen bir ses, beni Penn'e bağlayan bağı haykırıyor.

?

*Sana ihtiyacım
var.*

Lütfen, gel.

Çabuk gel.

Tepeden tırnağa silahlı ve nefes nefese, çoktan sona ermiş bir savaşa hazır bir halde arka avluya dalarlar. Uther, Penn, Mabon, Cadogan ve Jac. Kucağımda yeni doğmuş bebeğimle çiçek tarhlarının toprağında oturduğumu hepsi birden durdu. Onu bahçeden aldığım yumuşak bir battaniyeye sarıyorum.

Carys sonunda onu temizlemem için yeterince uzun süre bıraktığında üst kattaki kreşteydi. Şimdi şezlongda hafifçe uyukluyor, doğumun ve ona zorla içirdiğim sakinleştirici çayın etkisiyle bitkin düşmüş. Ben de bir doz alabilirim. Ellerim hâlâ titriyor. Son birkaç saat hayatımın en üzücü saatlerinden biriydi. Şu anda bile, hem anne hem de çocuk düzenli bir şekilde nefes alırken

kendi yıpranmış sinirleri.

Adamlar uzun bir süre donmuş bir halde önlerindeki manzaraya bakarlar. Şaşkın ifadeleri neredeyse komiktir. Gözleri kana takılıyor. En kötüsünü çoktan sildim ama etrafımda hâlâ izler var. Kaldırım taşlarında. Atılmış bahçe önlüğümde. Şezlongun yanına yığılmış havlu ve battaniyelerde. Carys'in güzel avlusunun huzurlu evcilliğiyle sarsıcı bir tezat oluşturuyor.

Arkalarında kapı bir kez daha açılır ve Farley koltuk değnekleriyle ite kaka içeri girer. Yaşlı bir kocakarı onun peşinden geliyor. Ebe. Onlar da beni görünce durdular.

"Yeterince uzun sürdü," diyorum Farley'e alaycı bir sesle. Küstahlığımın altında derin bir sıkıntı yatıyor. "Yardım bulmak için Kimmerleri mi geçtin?"

Kendine ilk gelen Uther olur ve karısının yanına koşar. Toprağın üzerinde dizlerinin üzerine çöker ve yeni doğan oğluna göz ucuyla bile bakmaz. Bakışları sadece Carys ve Carys içindir.

"O-"

Sesindeki alışılmadık korkuyu fark ederek, "O tamamen iyi," diye onu temin ediyorum. "Biraz kanaması vardı ama birkaç dikiş sayesinde durdu bile. Onu birkaç gün gözetim altında tutacağız ama uzun ve sağlıklı bir hayat yaşayacağından hiç şüphem yok." Gözlerim kucağımdaki kundaklanmış bebeğe kayıyor. Koyu renk saçları ve minik bir gül goncası ağzı var. Kulaklarının sivri uçları o kadar narin ki neredeyse içlerini görebiliyorum. "Oğlun da öyle olacak."

"Sana büyük bir borcumuz var Rhya," diyor Uther ciddiyetle. Kollarımın arasında yatan oğluna bakıyor ve sabit gri bakışları duyguyla parlıyor. "geldiğinde ödemeye yemin ettiğim bir borç."

Solum yolum daralıyor. İçimde şiddetli bir fırtına kopuyor, duygularım duruyor. Cevap olarak sadece başımı sallayabiliyorum.

Carys'in gözleri fal taşı gibi açılır. Kocasına zayıfça gülümsüyor. "Sana benziyor, yakışıklı. Ama benim ciğerlerim onda var. İlk nefesini aldığı anda bağıırışını duymalıydın..."

"Keşke gelseydim, aşkım. Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Kışlada değildik. Yukarı platodaydık, festivalden önce çevre koruma noktalarının güvenliğini sağlıyorduk-"

"Şşş." Adam yanağını okşarken elini onunkini örtmek için kaldırdı. "Rhya ve ben kendi başımıza yeterince iyi idare ettik."

Uther bana baktı. "Pendefyre bağ aracılığıyla sıkıntını hissetti. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu. Eğer öyle olmasaydı, asla öğrenemeyebilirdik. Biz dönene kadar saatler geçerdi."

Çocuğu Uther'in becerikli kollarına bırakıyorum ve yeni aileye biraz mahremiyet tanımak için geri çekiliyorum. Daha iki adım atmadan Carys'in eli dışarı fırlıyor ve beni bileğimden yakalayıp şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde kavıyor.

"Rhya."

Kaşlarımı kaldırarak ona dönüyorum.

"Teşekkür ," diyor. "Kalbimin en uzak köşesinden. Burada olduğunuz için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Bütün işi sen yaptın."

Kelimelerim kendiminkine hiç benzemeyen sert bir sesle çıkıyor. İçimde dönüp duran duygular artık kontrol edemediğim bir yere doğru ilerliyor. Alnımdan boncuk boncuk ter akıyor. Kalbim küt küt atıyor. Midem kurşun gibi. Tamamen yıkılmadan önce buradan *hemen* . Duygularımın yoğunluğu beni boğmadan önce.

Ona toplayabildiğim kadar sıcaklıkla gülümsüyorum, sonra sessizce kendimi dışarı atıyorum. Ebe olsaydı kaçtığım için kendimi daha suçlu hissedebilirdim.

Orada değil, Carys ve oğlunu bir uzmanın kurnaz gözleriyle incelemek için içeri dalıyor. Yollarımız avlunun yarısında keşi irken, karşılıklı bir saygı jestiyle bana ba ını sallıyor.

Jac, Cadogan, Mabon ve Farley, kapının yanında toplandıklarında benimle konuşuyorlar. Teşekkür sözleri, tebrik sözleri. Onlar sırtıma vurup yüzüme gülümserken bile söyledikleri hiçbir şeye odaklanamıyorum. Kendime karşı içsel bir savaş veriyorum, Carys'in yardımına ihtiyaç varken bastırđđım ve şimdi çirkin yüzünü gösteren g   dalgasına karşı sava ıyorum. Nabzım damarlarımda gök gürültüsü gibi atıyor; sinir u larıım  im ek gibi  ıtırdıyor. Bir elimi Remnant'ımın üzerine koyuyorum, sanki onu salt irademle itaat etmeye zorlamak istercesine elbisemin kuma ına doğru sertçe bastırđđıyorum.

Meydan okurcasına diken diken oluyor.

Ta tan oyulmu  gibi uzaktaki duvara yaslanan Penn yüzüme bir kez bakıyor, elimden tutuyor ve adamlarına tek kelime bile açıklama yapmadan beni götürüyor.

"Penn," diye nefes alıyorum, sesimde bir çaresizlik notası var.

"Burada olmaz," diye mırıldanarak beni boş elbise mağazasına doğru çekti. "Henüz değil."

Başka bir şey söylemiyorum. Sessizce  n kapıya doğru ilerliyoruz, kumaş yđđınlarının ve yarı iğneli mankenlerin arasından geçiyoruz.  ğle vaktinin parlak ışığına çıkıyoruz ve High Street'in bir tarafından diğer tarafına geçiyoruz, park etmiş eczane malzemeleri arabasının ve  ikolatacının önündeki un çuvalları yđđınının arasından eğilerek geçiyoruz.

Kontrol m n olduğu ipin ne kadar tehlikeli olduğunu ona anlatmaya gerek yok; göğsümdeki g   sarmalının her geçen an nasıl çözülmekle tehdit ettiğini paylaşmaya gerek yok. Duygularım ham bir akıntı; her hissim bağın içinden dizginlenmeden fırlıyor. Onu zapt etmenin, bastırmanın hiçbir yolu yok. Caeldera'nın Arnavut kaldırımllı sokaklarında attđđımız her adımda, titreyen ciğerlerime çektiğim her nefeste benim yakıcı tedirginliğimi, taşan huzursuzluğumu paylaşıyor.

Etrafımızda yoğun bir kalabalık var, alışveriş yapan kalabalıklar ve caddeleri kaplayan esnaflar. Yüzleri periferilerimde bir bulanıklık, odaklanamadığım dalgalı bir deniz. Penn beni saraya doğru götürürken bizden uzak duruyorlar. Elleri benimkilerin etrafında güçlü ve sıcak, duygularım ateşin zirvesine ulaştığında beni topraklıyor.

Tüm ışık ve neşe duygusu yavaş yavaş karanlık ve umutsuzluk tarafından bastırılıyor. Her adımda zihnimde görüntüler beliriyor.

Bedenim, parçalanan bir kasırganın ortasında yüzüyor. Yerde paramparça olmuş bir araba. Gower'ın cesedi, mızrakla delik deşik edilmiş. Küçük hançerim boğazının çukuruna saplanmıştı.

Bir yıkım sahnesi. Bir

ölüm sahnesi.

Kendi elimle.

Sen bir adam öldürdün.

Serbest kalmaya ihtiyacım var. Zar zor . Ne kadar bastırmaya, içimde tutmaya çalışsam da, gücümü nefes gibi toplamamı ama etrafımdaki her şeyi yok eden bir fırtına gibi salmamamı sağlayacak kontrolü henüz öğrenemedim.

Penn beni o ormanda bulduğunda haklıydı. Ben korkuyorum. Kendi yeteneklerimden korkuyorum. Kimi incitebileceğimden korkuyorum. Soren'i düşünüyorum - kadehi kullanmadaki soğukkanlı becerisini, su taneciklerinin benim eğlencem için karmaşık bir bale yapmasını. Ben beni silip süpüren ham bir güç dalgasını serbest bırakmadan kendi gücüme erişemezken, o gücüne bu kadar incelikte hükmetmeyi nasıl öğrendi? Penn, bu dünyada geçirdiği neredeyse aynı süre zarfında, önüne çıkan her şeyi yakıp kül etmeden kendi gücüne erişmekte zorlanırken, o nasıl oluyor da yeteneklerinde ustalaşıyor?

Gücümü kilitlemek ile onu kendimin bir uzantısı gibi kullanmak arasında mutlaka bir orta yol olmalı. Ama eğer böyle bir denge varsa, bunu nasıl sağlayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Rüzgar içimde yükseldiğinde, bir kasırga gibi oluyor. Durdurulamaz. Akıl almaz. Yapamam

Bunu engellemeyi umuyorum. Tek yapabileceğim yüksek bir yer aramak ya da serpintinin en kötüsünden kaçmaya çalışmak.

Şelalenin arkasındaki mağaraya ulaştığımızda, Carys'in doğum sancısı çekerken görüldüğü kadar solgun ve titrek hissediyorum. Penn beni kaba yontulmuş basamaklardan yukarı çıkarırken adımları hiç şaşmıyor. Havada ağır bir sis asılı, ciğerlerimi dolduruyor ve tenimi kayganlaştırıyor. Sanki her şeyi içimde tutabilecekmişim gibi dudaklarımı birbirine bastırıyorum, artık nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

"Rhya."

Penn'e bakıyorum, onu zar zor görüyorum. Gözlerim içime, kemiklerimi titreten şiddetli fırtınaya çevrili. Ciğerlerim hava almak için çığlık atıyor ama ben buna boyun eğmiyorum.

"Nefes al," diye emrediyor ve beni omuzlarımdan kavırıyor. Parmakları etimi morartacak kadar sert ısıyor. "Nefes almak zorundasın."

Başımı sallıyorum. Dudaklarımı ayırmaya korkuyorum, dış kontrolümdeki en küçük ihlalin içimde de aynı şeyi tetikleyeceğinden korkuyorum.

"Tanrım, çok fazla *hissediyorsun*! O kanayan kalbin seni öldürtecek." Alçak sesle yemin eder. "Kendini ondan ayırmalısın. Aklın ve kalbin arasında mesafe yaratmalısın. Kalbin ve gücün arasında."

Kulağa basit geliyor.

"Güçlü duygular bir sorumluluktur. Senin gibi biri için güçlü bir tetikleyicidir. Benim gibi biri için. Herhangi bir şeyi çok derinden hissetmek -Acı, panik, korku, neşe, arzu ya da "-sesi kesiliyor-" "aşk-" Boğazını sertçe temizliyor ve devam ediyor. "Hiçbir şey hissetmemekten çok daha tehlikelidir. Kontrolünüzün bu şekilde kaymasına neden olabilir. Sizi kaosa sürükleyebilir."

Bana söylediklerine odaklanmakta zorlanıyorum. Sözleri uzakta, kafamın içindeki rüzgârın uğultusuyla boğuklaşıyor.

"Bu dünyada en çok istediğimiz şeyler... Bizi en yoğun şekilde hissettiren şeyler..." Gözleri benimkilere kilitlenmiş, hiç değişmiyor, açıkça ifade etmek istemediği bir şeyi anlatmaya çalışıyor

sözler. "Bunlar sahip olamayacağımız şeyler. Büyük bir risk olmadan olmaz."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Kendimi onlardan uzak tutmam için ısrar etmesine rağmen duygularım hâlâ coşuyor. Kalbim neredeyse çığlık atan ciğerlerim kadar acıyor. Gerçi ikisi de göğsümdeki iz kadar acıtmıyor.

"Sen korkundan daha güçlüsün Rhya. Gücü bastırarak kadar güçlüsün. Sadece buna inanmalısın." Beni öyle sert sallıyor ki başım geriye düşüyor. "Sen rüzgârı uzakta tutan bir kapısın. Sen kaosun eşiğindeki nöbetçisin. Boyun eğmeyeceksin. Düşmeyeceksin. Beni duyuyor musun?"

Beni korkutuyor -neredeyse benim kendimi korkuttuğum kadar. Yine de bir yanımda onun tutuşunun şiddetine, sözlerinin tavizsizliğine tepki veriyor. Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve dediğini yapıyorum. Merkezimi arıyorum, kendimi bir kasırganın gözünde süzülürken buluyorum. Fırtına bulutları gece kadar siyah, kötülükle dalgalanıyor. Sular sakın değil; çalkalanıyor, gelecek fırtınanın köpüklü bir habercisi. Rüzgar derimin altından patlayana kadar fazla olmadığını biliyorum. Suyu basarken titriyorum, başımı buzdalgaların üzerinde tutmak için savaşıyorum.

"Bunu yapabilirsin Rhya," diyor bir ses çok uzaklardan bir yerden. "Kontrol altına al. Zorla onu. Derinlere it."

Kasırga her yönden yaklaşıyor, giderek sıkılaştıran bir ilmik gibi. Onu durdurmanın, üzerime gelmesini engellemenin hiçbir yolu yok.

Geçmişte ne zaman bunu atlatmaya çalışsam, bocaladım. Ne zaman ondan daha uzun süre dayanmaya çalışsam, beni süpürüp götürdü.

Bu sefer değil.

Kendimden şüphe duymayı, tanrıların yanlış seçim yaptığına, kehanetin çocuğu olmadığıma, bu kaderin zayıf omuzlarımın taşıyamayacağı kadar büyük bir yük olduğuna dair kaynayan endişelerimi bir kenara itiyorum. Çünkü hoşuma gitsin ya da , bunu taşıyacak başka kimse yok.

Ben buradayım.

Bu görev, ne kadar aşılmaz olursa olsun, benimdir.

Ben Havanın Kalıntısıyım. Ben rüzgarın dokuyucusuyum. Ben bunun için doğdum. Korkularımdan daha güçlüyüm. Ve kaos hattını tutacağım. Rüzgarı tutacağım. İçerideki kapıyı sürgüleyeceğim.

Beni öldürse bile.

Zihnimin içinde, dağda yaptığım gibi bir hava kalkanı yaratıyorum, ama daha uzun, daha kalın, denizin derinliklerinden gökyüzünün en uzak noktalarına kadar uzanıyor. Tüm odağımı kullanarak onu her yöne doğru savuruyorum. Fırtına bulutlarıyla kafa kafaya çarpışıyorum. Onları azar azar geri çekilmeye zorluyorum, her bir el aralığı zor kazanılmış bir savaş, her bir alan şeridi kararlılığımı tüketiyor.

Yine de zorlamaya devam ediyorum.

İtiyor, itiyor ve itiyor, ta ki kara fırtına gri bir anıya dönüşene kadar. Sular bir yaz gölü gibi kucaklaşana kadar. Kasırga zihinsel denizimin kenarlarına çekilene ve göğsümdeki yakıcı iz soğuk ve sessiz hale gelene kadar.

Güç hala orada - her zaman orada; her zaman orada olacak
-Ama . Sonunda fırtınayı , tehdidi patlamadan önce kontrol altına aldım. İmkansızı başardım, bağlanamaz olanı bağladım.

Rüzgarı yendim.

Savaş sadece zihnimin içinde sürse de, kendimi bir girmiş gibi hissediyorum. Kaslarım ağrıyor, ağzım kuruyor. Hava açlığı çeken ciğerlerim keskin acı bıçakları gibi. Titrek bir nefes alıyorum, çok uzun zamandır ilk kez.

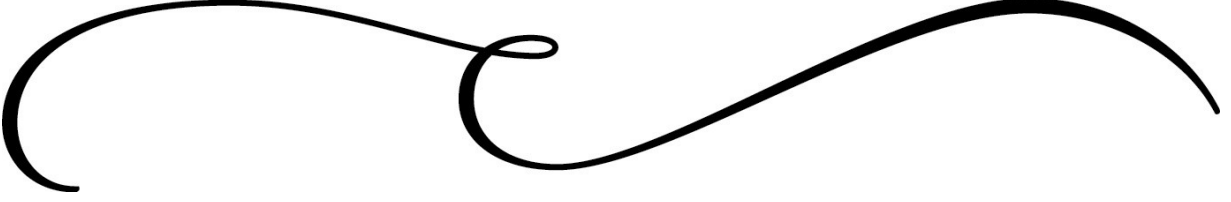
Gözlerimi kırarak açtığımda Penn'in durduğunu görüyorum. Yüzü o kadar yakın ki, koyu kehribar gözlerindeki her kıvılcığı görebiliyorum. Ve o sessiz zafer anında beni tekrar öpmesini diliyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum.

O yapmaz.

Elleri omuzlarımdaki ölümcül tutuşlarından sıyrılıp boynumu buluyor. Başparmağı şah damarımın üzerinde, nabzın üç kez attığı yerde geziniyor. Sözleri gurur ve rahatlamayla çalkantılı.

", rüzgar dokumacısı," diye fısıldar. "."

CHAPTER YİRMİ SEKİZ

Fyremas'tan önceki günler arasından hızla kayıp gidiyor. Sabahları mağarada antrenman yaparak geçiriyorum, Gücümü çağırmak, sonra zihinsel hava kalkanlarımla onu tekrar tekrar geri püskürtmek, ikinci doğa değilse bile en azından rüzgârın beklenmedik bir şekilde yayılmasını önlemek biraz daha kolay olana kadar.

Bunu tamamen yalnız yapıyorum. Penn bana bir daha eşlik etmedi; ne mağaraya ne de başka bir yere. Onu Carys doğum yapmadan önce gördüğümünden bile daha az görüyorum. Benden uzak durmak için elinden geleni yapıyor, yollarımız kaçınılmaz olarak kesiştiğinde soğuk bir nezaketle beni kol mesafesinde tutuyor. Kendimizi aynı odada bulursak hemen ayrılıyor, adamlarıyla benim de dahil olduğum konuşmalardan kendini muaf tutuyor ve benim çoktan uyuduğumdan emin olana kadar asla kuleye dönmüyor.

Muhtemelen en iyisi bu - ya da onun yeni ilgisizliğinin neden olduğu derin acıyı örtmek için kendime böyle söylüyorum. Ona yaslanmayı göze alamam. Bu güç, kendi başıma omuzlamayı öğrenmem gereken bir yük.

Soren'in kitabını rehber olarak kullanmaktan hiç bu kadar memnun olmamıştım. Su akıntılarından ateş toplarına kadar her bir Kalıntı'nın kullanabileceği birçok maegic nüansını tartışan bölümler var, ancak ben kendi kendine ustalığın temellerini detaylandıran daha basit bölümlere bağlı kalıyorum.

Rüzgar dokumacıları özellikle nefes çalışmalarına odaklanmalıdır. e kişinin ciğerlerindeki hava, Kitap bana bir bölümde gücünüzün kaynağını anlatıyor.

Bir diğerinde, ne pahasına olursa olsun kapalı alanlardan kaçınılması önerilmektedir. Kapalı alanlar en becerikli gökyüzü sylph'ini bile ciddi şekilde sınırlandıracaktır.

Ruh hali değişimlerine karşı dikkatli olun, diye uyarıyor sonunda. Bir rüzgâr dokumacısı, ani fırtınalar gibi ani mizaç değişikliklerine yatkındır. Eğer kişi bunlara karşı korunmazsa, aniden ortaya çıkabilir ve bunaltabilir.

Soren bunun , "Hatırlat da sana kötü davranmayayım, gökkuşağı" diye yazmıştı.

İlk birkaç tek başıma güç çağırma seansımdan sonra, mağaradan o kadar titrek bacaklarla çıkıyorum ki, kuleye tırmanmaya bile zor dayanıyorlar. Ama yorgunluğumun altında yeni keşfedilmiş bir teselli yatıyor. İçimdeki fırtınaları susturmayı başardığım her seferinde, yeteneklerime olan güvenim artıyor. Bir gün gerçekten normal bir yaşam şansım olabileceğini ummaya cesaret ediyorum. Hava Kalıntısı olarak değil, kendim olarak. Rhya. Gücümün kilitli kalmasıyla, artık etrafımdakiler için bir tehlike olmayacağım. Artık neler yapabileceğimden ya da kimi incitebileceğimden korkarak yaşamak zorunda kalmayacağım. Basitçe...

Canlı yayın.

Öğleden sonraları Carys, Uther ve yeni oğullarını ziyaret etmekle geçiyor. Ona Nevin adını vermişler -küçük azizleri- ve evlerinin havasını dolduran neşe gözlerimi yaşartacak kadar güçlü. Bu duyguya kapılan tek kişi ben değilim. Çoğu zaman ben geldiğimde bir avuç Ember Loncası üyesi orada oluyor, sağlam mutfak masasının etrafında oturmuş bebeği uyandırmamak için alçak sesle strateji tartışıyor ya da aşağıdaki avludaki ince huş ağacından düşen dallarla kılıç kullanma tekniklerini gösteriyorlar, darbeleri yumuşak kabuk tıkrtılarından geçmiyor. Ektiğim çiçeği burnunda bahçeyle ilgilenirken, Cadogan ve Mabon'un gülmemek için kendimi zor tuttuğum bu beklenmedik düşünce gösterilerini gizleyemediğim bir eğlenceyle izliyorum.

idman maçı, tamamen kaba el hareketleriyle yürütülen bir tartışmaya dönüşür.

Bana izin verdiğinde -ki bu nadiren olur, çünkü oğlunu bir seferde birkaç dakikadan fazla bırakmak konusunda oldukça isteksizdir- Carys'e yardım ederim ile Nevin. O var Zıpladı geri için Tam enerji Dikkat çekici bir hızla ve dinlenmesi için nazikçe azarlamama, tam gücünü geri kazanması için ısrar etmeme rağmen yorulmak bilmeyen bir faaliyet bulanıklığı gibi görünüyor. Terzilik işine geri dönmek, hamileliğinin son döneminde bir kenara bırakmak zorunda kaldığı iplikleri toplamak için sabırsızlanıyor. Nevin'in öğle uykusu sırasında Fyremas elbisemin karmaşık dikişlerini yüzüncü kez kontrol ederken, ona endişelenmesi gereken daha önemli dikişler olduğunu hatırlatıyorum - kendi el işimin iyileşmesi için zamana ihtiyacı var. Ama o sözlerimi sadece bir el sallamasıyla geçiştiriyor. küstahça bir açıklama.

"Ben bir terziyim, sevgili dostum. Dikişleri bilirim. Zamanı geldiğinde birkaçını çıkarmayı başarabilirim diye düşünüyorum..."

Onun ve Uther'in gözlerinin altındaki gölgeler, oğullarının güçlü ciğerlerinin geceleri onları uyutmadığını söylüyor ama de hiç şikayet etmiyor. Nevin uzun zamandır beklenen bir mucize. Ona duydukları sevgi, kırıışmış alnına dudaklarının yumuşak dokunuşunda, battaniyesini düzelten ya da beşiğini sallayan parmaklarının nezaketinde açıkça görülüyor. Daha önce hiç böyle gizlenmemiş bir sevgi görmemiştim. Böylesine koşulsuz bir bağlılık.

O akşam, festivalden önceki gece, kendimi onları hayranlık ve derin bir özlem karışımıyla izlerken yakalıyorum. Bir ebeveynin çocuğu için böyle şeyler hissedip yine de onu terk etmeyi nasıl seçebileceğini merak ediyorum; bir ebeveyn nasıl olur da yeni doğmuş bebeğini bir sepete sarıp dünyanın bir ucuna, bilinmeyen tanrılara bir adak olarak bırakabilir.

Kirpiklerimin altından üçlüyü incelerken bu düşünceleri yüz ifademden uzak tutmakla iyi bir iş yaptığımı düşünüyorum. Ama Penn'den saklanmak mümkün değil. Onu duvarın dibinde oturmuş, uzun formu yarı gölgede, meşgul bir a suskun görmek için dönmeme gerek yok.

Farley ve Cadogan ile tartişırken. Onu orada keskin bir netlikle hissedebiliyorum, sanki bana dokunuyormuş gibi; sanki odanın bir ucundan diğetine uzanmış ve parmağını omurgamda gezdirerek tüm sinir uçlarımı alevlendirmiş gibi.

Jac ve Mabon'un bana öğretmeye çalıştığı bahis kurallarını hatırlamak bir yana, elimdeki twyllo kartlarına bile zor odaklanıyorum. Sonunda, his o kadar yükseliyor ki, artık dayanamıyorum. Elimi yere atarak ayağa fırlıyorum, ani bir hareketle istediğimden daha fazla dikkat çekiyorum. Bütün gözler aynı anda bana çevriliyor.

"Rhya, tatlım, iyi misin?"

"İyiyim," diye teminat veriyorum Carys'e. "Sadece biraz yorgunum. Erkenden saraya dönüp yarınki şenliklerden önce iyi bir gece uykusu çekeceğim." Elindeki fincanı yarısına kadar ağızına götürmüş donup kalmış olan Jac'e bakıyorum. Mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Benimle gelir misin?"

Ayağa kalkmadan önce Penn'in oturduğu gölgelere kısa bir bakış atıyor. Fincanı alçak bir gümbürtüyle masaya çarpıyor. "Elbette, Ace. Sana eşlik etmekten mutluluk duyarım."

Kapının yanındaki kancadan pelerinimi alıp omuzlarıma geçiriyorum. Parmaklarım birkaç niyetli gözün ağırlığı altında titreyerek boyun tokasını karıştırıyor ama sonunda bağlamayı başarıyorum.

"Akşam yemeğine kalmak istemediğine emin misin?" Bana doğru gelirken Carys'in yüzünde endişeli bir ifade belirliyor. "Bir sürü boş yerimiz var."

"Teşekkür ederim ama aç değilim." O daha başka bir şey söyleyemeden ben odaya şöyle bir göz gezdirdim, belli biriyle göz göze gelemeyecek kadar hızlıydım. "Herkesi iyi geceler."

Daireden fırladım ve dar merdivenlerden karanlık elbise mağazasına doğru koşmaya başladım, caddeye çıkana kadar Jac'i beklemek için durmadım. Bir elektrik direğine yaslandım, zor nefes alıyorum. Sonra

Birkaç dakika sonra ön kapı arkamdan gelen zil sesiyle açıldı.

"Şimdiye kadar sarayın yolunu yarılamışsındır diye düşünmüştüm, çok hızlı tükendin."

Lanet olsun.

Beklediğim adama değil, umutsuzca kaçmaya çalıştığım adama ait olan derin bir törpü gibi gelen sesle gözlerim kapanıyor. Penn'e dönmeden önce sakinleştirici bir nefes alıyorum. Bakışlarımız anında çakışıyor. Ona ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Onun söz konusu olduğu yerde düşüncelerim hiç bu kadar bulanık olmamıştı.

"Carys buna ihtiyacın olacağını söyledi." Kolunun altına sıkıştırdığı düz beyaz kutuyu işaret ediyor. Kapağını parlak altın bir kurdele bağlıyor.

"Fyremas elbisem," diye mırıldandım. Kapıdan çıkarken o kadar acelem vardı ki, Carys'in sevgiyle hazırladığı paketi almayı unutmuşum. "Teşekkürler," diye geç de olsa ekliyorum, paketi almak için uzanıyorum. Ellerim gözle görülür şekilde titriyor.

"Senin için geri taşıyacağım."

"Sen mi?" Kaşlarım çatıldı. "Jac'in bana eşlik edeceğini sanıyordum."

"Jac üçüncü birasını içmek üzere. Kimseye hiçbir yerde eşlik etmiyor. Ben seninle yürüyeceğim."

"Buna gerek yok. Eminim Mabon ya da Cadogan-"

"Zaten şimdi geri dönüyorum." Kara kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalkıyor. "Arkadaşlığımı sakıncalı bulmanızın bir nedeni yoksa tabii."

"Hiç de değil," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Yolu göster o zaman."

Hemen High Street'te yürümeye başladım. Penn yanıma düşüyor, benim kararlı adımlarıma kolay adımlarla ayak uyduruyor. Sinir bozucu derecede uzun bacaklı. King's Avenue'ye döndüğümde kaşlarımı çatıyorum. Yine de şehrin canlı atmosferi beni sıkıca kucağına çekerken gerçek bir öfke duygusuna tutunmak zorlaşıyor.

Her tarafta sokaklar hayatla dolup taşıyor. Akşam yemeği saati, genellikle sessiz bir zaman, ama bu gece, evlerinin etrafında toplanmak yerine

masalarını dolduran Caelderalılar, evlerini ertesi günkü şenliklere hazırlarken neşeli bir şekilde sohbet ederler. Evlerin önleri süpürölür, kapı eşikleri süslenir. Pencerelele çelenkler asılır. Çobanpüskölü ve ardıç çelenkleri parmaklıklara dolandır. Dyved'in bayrağı elektrik direklerinden ve tentelerden dalgalanır, yanan dağ esintide gururla sallanır. Gece boyunca her köşede büyük metal variller belirdi, her biri akşam karanlığından şafağa kadar yanacak ateşlere hazırlık olarak çıralarla dolu.

Biz yanlarından geçerken, birçoğu işlerini bir kenara bırakıp el sallayarak selamlıyor, sıcak sesleriyle prenslerine sesleniyorlar. Beni onun yanında gördüklerinde, birkaçı havada tanıdık bir tek el hareketi yapıyor

-Elmas şeklinde hareket eden iki parmak.

"Bu ne anlama geliyor?" Penn'e soruyorum, kaleye kadar onun varlığını görmezden gelme planlarımı unutarak. "Geçerken yaptıkları el işareti mi?"

"Bu kutsal tetradın mührüdür. Kalıntılara gösterilen saygının onursal bir selamlamasıdır."

"O zaman bana küfretmiyorlar mı?"

Köprünün ayağında konuşlanmış muhafız birliğinin yanından geçerken alay ediyor. "Tam tersi. Sizi bir lütuf olarak görüyorlar."

Adımlarım sendelıyor, küçük bir şaşkınlık tökezlemesi.

Penn yanlış adımımı fark etmeyi ihmal etmedi. "Bu insanların senin burada bulunmanı hoş karşılayacağına inanmak senin için neden bu kadar zor? Seni kollarını açarak kucaklayacaklarına?"

"Geçmiş deneyimler," diye savunmaya geçiyorum. "Hayatınızı avlanarak geçirdiğinizde, önce kaçıp sonra soru sorma dürtüsü bir seçimden çok, kökleşmiş bir içgüdüdür."

Bir an sessiz kaldı, olanları sindirmeye çalıştı. Köprünün dörtte birini geçmiş durumdayız. Saray önümüzde beliriyor, sisin içinde yukarı doğru yükseliyor. Bir sıra balıkçı gölün durgun yüzeyinde oltalarını gezdiriyor, yem kovaları kokulu bir kolonya gibi yayılıyor. Penn tekrar konuşmadan önce onları geride bırakmamızı bekliyor.

"Dünyayla arana mesafe koymaya çalışabilirsin ama faydası yok Rhya. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, burada geçirdiğin kısa süre içinde kendi etrafında sıkı bir çember çizdin bile."

Omuzlarım gerildi. "Neden bilmiyorum."

"Evet, . Carys doğumdaki yardımınızdan sonra sizi Tanrı'nın bir lütfu olarak görüyor. Uther oğlu adına sana sonsuza dek bağlılık yemini etti. Farley yürüme yeteneğini sana borçlu. Tüm adamlarım -Jac, Mabon, Cadogan, herhangi biri- senin için sorgusuz sualsiz canlarını feda ederlerdi. Ve ben-" Aniden sözünü kesiyor, dişleri birbirine çarpıyor.

"Sen *ne*?" Keskin bir duruşa geçerek soruyorum.

O da duruyor ama bana bakmıyor. Bakışları, kayıktaki genç bir çiftin nilüfer yaprakları arasında yüzdüğü ve küreklerin kontrolü için mücadele ederken gülüştükleri göle doğru çevrili. Soğukkanlılığın timsali gibi görünüyor; çenesindeki, ritmik bir gerginlikle titreyen kas hariç.

"Bana karşı hissettiğin şey ne Penn?" Titrek bir fısıltıyla soruyorum. "Bildiğimi sanıyordum. Ya da en azından öyle olmaya başlamıştım. Terk Edilmiş Orman'da olanlardan sonra-"

Hatırlatma karşısında gerilir.

"-birbirimiz için ne ifade ettiğimize dair bir fikrim vardı," diye inatla devam ediyorum. "Ama buraya döndüğümüzden beri her şey farklı. Sen farklısın."

"Öyle mi? Peki ben nasıl *farklıyım*?" Ses tonu keskin. "Ben Eastwood'dan beri tanıdığın aynı adamım."

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun!" Yanaklarıma renk doluyor. Gerçekten bunu bana yüksek sesle söyletecek mi? "Bugünlerde bana... sanki uzak durulması gereken veba bulaşmış bir belaymışım gibi davranıyorsun!"

"Ah evet," diye hırılıyor usulca. "İşte tam da bu yüzden seninle eve kadar yürümek için gönüllü oldum."

"Küçümseme." Bakışlarımı daraltıyorum. "Buradaki herkesi kol mesafesinde tuttuğumu mu söylüyorsun? *Sen* ne yapıyorsun? Çünkü benim gözümde, kimseyi içeri alma konusunda benden daha iyi değilsin. Aslında, sen daha kötüsün. aşılmaz bir kalkan tutuyorsun.

Şehrinizi çevreleyen koğuşlar. Biri yaklaşmaya cüret ettiği anda geri çekiliyorsunuz."

"Bu kadar yoğun bir çalışmanın konusu olduğumu fark etmemiştim. Lütfen, birçok kusurumu değerlendirmeye devam edin. Gerçekten büyülendim."

İğneleyici alaycılığı karşısında kaskatı kesildim. Öfkesini, bıkkınlığını aramızdaki havada hissedebiliyorum. Aramızdaki bağdan geçerek ondan bana doğru yayılıyor. Bu onun ne kadar kızgın olduğunun bir kanıtı -genellikle beni engellemekte daha başarılıdır. Kendi hayal kırıklığım içimde vahşi bir canavar gibi köpürüyor ve günlerce dilimi ısırdıktan sonra serbest kalmak için pençeliyor.

"Her şeyin değiştiğini sanıyordum," diyorum açıkça. "ama ne düşündüğümün bir önemi yok. Belli ki yanılmışım. Birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyoruz. Biz değiliz" -bizi tanımlamak için doğru kelimeyi arıyorum ama ortak dilde karmaşıklıklarımızı kapsayabilecek bir kelime yok- "*arkadaşlar*" diye bitiriyorum, kelimede bocalıyorum. "Hiçbir zaman . Midlands bataklığında asılı bir ağacın altında dünyaları çarpışan iki yabancından farkımız yok. Başka bir şey beklemekle ne büyük aptallık etmişim."

Benden uzağa bakıyor, ifadesi boş. Sözlerime karşı çıkmasını beklersem hayal kırıklığına uğrayacağım. Uzanıp kurdeleli kutuyu kollarından kaparken midem bir kurşun yumağı gibi. Direnmiyor. Elleri yanlarına düşüyor ve anında yumruk oluyor.

"Geçen gün mağarada bunu bana kendin söyledin. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. *Duygular bir sorumluluktur. Kendini onlardan ayır.*" Kutuyu öyle sert kavradım ki, tehlikesi geçirdi. "Gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Unutmayacağım bir ders oldu."

Gitmek için dönüyorum ama acı dolu fısıltısı beni yolumda durdurmadan önce sadece birkaç adım atabiliyorum.

"Rhya."

Sesinde bir savaş var ve ona tekrar baktığımda yüzünde de bir savaş olduğunu görüyorum. Duygular onun gözlerinde de hareket ediyor.

hızlı bir şekilde çözmeye çalışıyorum. Öfke ve pişmanlık ve boyun eğme ve başka bir şey, beni korkutacak kadar eziyetli bir şey.

"Ne, Penn?" Sesim kalınlaşarak soruyorum. Gözyaşlarım yaklaşıyor. Serbest kaldıklarında burada onunla birlikte olmak gibi bir arzum yok. "Bana ne söylemek istiyorsun?"

Duruşu da duruşu gibi gergin. "Geçmişimi biliyorsun. Biliyorsun... En son ne zaman birine değer verdiğimi... Her şeyin nasıl bittiğini..."

Enid.

Enid'den bahsediyor.

Keskin bir nefes alıyorum.

"Anlamıyor musun?" Sesine düzensiz bir nota giriyor. Gözleri benimkileri tutarken alev alev yanıyor. "Bunu bir daha yapamam. *Bir daha yapmayacağım.* Şimdi değil. Asla."

Ve burada.

Sonunda.

Gerçeği.

Bana karşı hissettiği geçici cazibe ne olursa olsun, bunu keşfetmesine izin vermiyor. Başkente döndüğümüzden beri benden kaçınması birdenbire çok acı verici bir şekilde netleşti, çok yıkıcı bir şekilde şeffaflaştı.

Öpüştüğümüzden beri benden uzak durması mı?

Kontrolü yeniden sağlama yöntemi.

Aramızdaki aşılması imkansız yeni duvar mı?

Kaybedilen özerkliği geri alma yöntemi.

Bana olan çekiciliğiyle, bunu tamamen engelleyerek başa çıkıyor. Hiç yokmuş gibi davranarak. *Ben* hiç yokmuşum gibi.

Gözyaşlarının eşiğinde olmasaydım gülebilirdim. Çünkü bunun gerçek acısını anlıyorum. Hem de çok iyi anlıyorum. Gücünü tehlikeli bir kuyruk dönüşüne sokabilecek bir şeyin peşinden gitmektense her türlü aşk ihtimalini bir kenara itmeyi tercih ediyor. Kendini daha fazla incinmeye, daha fazla acıya maruz bırakmaktansa, birbirimiz için bir hiçmişiz gibi davranmayı tercih ediyor. Yetmiş yıl önce yaşadığı gibi, katı kendine hakimiyetinin bir kez daha sarsılmasına. Sevddiği kadının hayatına mal olan bir hata.

*Kontrol ihtiyacı bana karşı hissettiklerinden daha güçlü.
Biz onun almak istemediği bir riskiz ve her zaman da öyle olacağız.*

Tanrım, ama bu acıtıyor.

Beni kesip açıyor, kemiklerime kadar yüzüyor.

"Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyorsan, öyle yaparız," diye yalan söylüyorum, kalbim küt küt atıyor. "Bunu gömmekten mutluyum. Mutludan da öte. Ölmüş bil."

Çenesi o kadar gergin ki dişlerinin kırılmamasına şaşırıyorum. "Bana uyar."

Kalbime bir başka acı saplanıyor. Eminim şimdiye kadar içim kanamıştır.

"Eşlik ettiğiniz için çok teşekkür ederim Prens Pendefyre," diyorum genelde Vanora ve saray mensupları için ayırdığım buz gibi nezaketle. "Yolun geri kalanını tek başıma halledeceğim. İyi akşamlar dilerim."

Beni durdurmayı başaramadığı her adımda biraz daha mutsuz hissederek topuklarımın üzerinde dönerek uzaklaşıyorum. Köprüden düz bir yolla geçtiğim için şanslıyım, çünkü gözlerimden akan yaşlar o kadar hızlı geliyor ki nereye gittiğimi görmek imkansız.

"OH, LADY RHYA!" Teagan haykırıyor. "Çok güzel görünüyorsunuz."

Aynada, sarı saçlı bir yabancı bana bakıyor. Haftalar önce kendi yansımama gölgeli gözleri, yaralı bilekleri ve kırık ruhuyla bana bakan yarı aç bir buçukluk görmüştüm. Şimdi gördüğüm kadın da aynı derecede yabancı ama duyularım için daha az şok edici değil.

Düzenli öğünlerin ve düzenli uykunun faydası yadsınamaz. Yanaklarımda renk ve kemiklerimde et var. Kaçak geçirdiğim o uzun aylar boyunca kaybolan kıvrımlarımın bir kısmı eski bolluğuna kavuştu. Elbise vücudumu sarıyor ve bedenimden en iyi şekilde yararlanıyor, korsajda aşağı doğru dalıyor ve

Belini sıkıca sarıyor. Soluk altın rengi bir ipekten yapılmış olan bu elbise, kulenin pencerelerinden süzülen güneş ışınlarında parıldıyor.

Carys bunu aslında geçen Yulemas'ta düzenlenen bir kış balosu için hazırlamış, ancak müşterisi balo arifesinde hastalanmış ve bu nedenle bir yıldan uzun bir süre el değmeden depoda beklemiş. Yıldızlı parlaklığına rağmen tasarımı ilk bakışta oldukça sade görünüyor; zarif hatlarından ya da benim Remnant'ımdan dikkati dağıtacak hiçbir süs ya da tüy yok. Ama sırtı muhteşem. Omurgam ensemden aşağıya kadar çıplak. Carys basit kollar yerine, omuzlarımdan kollarımın açıklığı boyunca dışarıya doğru kıvrılan kıvrımlı bir desende kumaş panellerini bir araya getirdi.

Kanatlar.

Hareket ettiğimde, gökyüzüne sıçramaya hazır görünüyorum. Her adım uçuş hissi veriyor. Kendimi muhteşem bir kuş, nadir bir yaratık gibi hissediyorum; bu yanılsama alnımı çevreleyen ve burnumun köprüsüne doğru gaga gibi bir noktayla inen altın diademle daha da artıyor. Halkanın tam ortasında, kehribar renginde göz alıcı bir değerli taş, ışığı her yakaladığında parıldıyor. Bu benim tek süsüm - bu sabah elbise kutusunun derinliklerinde bir notla birlikte bulduğum bir hediye.

Rh,□□

□□r□□r□□□□wsnu□□□□□□□□□□t□□□□n□□□adeut□□lyc
v□□□□□rgr□□□ud□.Ple,e□□□□rtst□□□□□□□r|v□□.H□□
yFyrms□□□□□□r□□□□□□nytc m.□□

Ut□□r,C□rys,n□□Nv□□□□

Diademin ağırlığı alnıma ağır bir şekilde oturuyor ve aynada onu her görüşümde kemiklerimde sıcak bir parıltı yaratıyor.

Yüzlerce karmaşık tutam halinde örülmüş ve tutturulmuş saçlarım platin gibi parlıyor. Gözlerim sürmeli, dudaklarım pembeye boyanmış, cildim sedefli pudrayla tozlanmış. Kendimi zar zor tanıyorum. Yansımanın gerçek olduğundan emin olmak için uzanıp aynalı cama dokunmamak çaba gerektiriyor.

"Carys kendini aşmış," diyor Keda en ufak bir kendini beğenmişlikle. "Kraliyet terzilerinin istediklerini yapmalarına izin verdiğimizizi hayal edebiliyor musun?"

Üçümüz de hep bir ağızdan odanın köşesine bakıyoruz; Vanora'nın uşağının bu sabah teslim ettiği fırırlı canavar, paketinin üstünden dışarı fırlıyor. Hizmetçilerim abartmamıştı.

-Tarif ettikleri kadar korkunç. İğrenç bir sülfür tonunda, yutan bir fırır denizi.

"Kraliyet Majesteleri sizi gördüğünde büyük bir şok yaşayacak," diyor Keda, başımın arkasındaki saç tokalarından birini ayarlarken.

"Sadece o olmayacak," diye ekliyor Teagan gülümseyerek. "Bahse girerim Majesteleri gözlerini sizden alamayacak."

Neredeyse homurdanacaktım ama son anda kendimi tuttum. Keşke tahminlerinin ne kadar yanlış olduğunu bilseydi. Dün gece köprüde yaşadığımız tartışmadan sonra, Penn'in ölümsüz hayatlarımızın geri kalanında bir daha asla bana bakmayacağını düşünüyorum.

"Hazırlanman nihayet bitti mi?" diye sordum. "Törenden önce sokaklarda biraz dolaşmak isterim, hatta belki Carys'e el işlerini göstermek için bir ziyarette bile bulunabilirim."

"Korkarım bunun için zaman yok. Hava kararmak üzere. Tören yakında başlayacak. Ayrıca, tören bittikten sonra eğlenceye katılmanız için bolca vaktiniz olacak."

İçimi çekiyorum ve kutlamaları uzaktan izleyebileceğim balkona geçiyorum. Teknik olarak Fyremas, Penn'in koğuşları yeniden şarj etmesiyle başlayıp Büyük Salon'da resmi bir ziyafet ve çok daha sonra gün ağarana kadar süren bir balo ile devam eden gece karanlığına kadar başlamaz. İnsanlar gece boyunca dans eder, baharı bir yaşam ve yeniden doğuş kutlamasıyla müjdelere, sadece uzun süre duraklar

gölün üzerindeki gece yarısı havai fişeklerini izlemeye yetecek kadar. Bu gece sarayın kapıları tüm Caelderalılara açık, sıradan halkın Vanora'nın en seçkin saray mensuplarıyla kaynaşması için nadir bir davet - gerçi neden böyle züppe bir arkadaşlığı gönüllü olarak aradıklarını hala anlayabilmiş değilim.

Şehrin aşağısında neşe uzun zaman önce başladı. Bulunduğum yüksek noktadan Arnavut kaldırımli caddeleri tıka basa dolduran insan kalabalığını görebiliyorum. Şelalenin gürültüsünden sevinçlerini duyamıyorum ama yiyecek ve içecek serbestçe akarken havanın kahkaha, müzik ve sohbetle dolu olduğunu hayal ediyorum. Kraliyet gösterisinin bir parçası olarak sergilenmek yerine onlarla birlikte aşağıda olmak için çok şey verirdim.

"Neredeyse zamanı geldi." Keda kapıya doğru bakıyor, sanki bir yumruğun kapıyı çalmasını bekliyormuş gibi. "Eminim Prens Pendefyre size bizzat eşlik etmeyi planlıyordur..."

"Mmm," diye mırıldanıyorum şüpheyle.

Köprüden beri onu görmedim. Dün gece ben kuleye çekildikten çok sonraya kadar geri dönmedi ve bu sabah yine hışımla çıktığını duyduğumda gün ağarmak üzereydi, giderken kule kapısını menteşelerinde takırdattı. Aramızda süregelen husumet, biriken heyecanımdaki tek ekşi nota. Önümüzdeki akşama inkar edilemez bir gölge düşürüyor.

Skies, birbirimizin derisinin altında olmak yerine birbirimizin boğazındayken her şey çok daha basitti...

Yola çıkma vakti yaklaştıkça hizmetçilerimin endişesi de artıyor. Keda ellerini sıkmamak için çarşafı katlıyor. Teagan, Penn'in masasının yüzeyinde var olmayan tozları fırçalarken alt dudağını çiğniyor. Sonunda bir yumruk tahtaya çarptığında ikisi de yerden birkaç santim havaya sıçırıyor.

"Şimdi Ekselansları olacak!" Keda sesleniyor, kapıya doğru koşuyor.

Onun umutlarını kıracak yüreğim yok. Senet bana açıkça şunu söylüyor: Fyremas'a bana eşlik etmeye gelen her kimse

Prens Pendefyre. Çok uzakta, kalenin uzak bir yerinde, taş ve arduvaz katmanları bizi ayırıyor. Bunu bilmeme , Jac ve Cadogan'ın Kor Loncası üniformalarının daha şık bir versiyonunu giymiş olarak eşikte durduklarını görünce biraz üzülüyorum - altın iplikle süslenmiş kestane rengi dubleler, koyu süet pantolonlar ve dize kadar uzanan parlak deri çizmeler. İşlemeli siyah kuşaklar kaslı göğüslerinde eğimli bir şekilde uzanıyor, Dyved'in mührü kalplerinin tam üzerine dikilmiş.

Davet beklemeden kuleye giriyorlar ve balkonda durduğumu görünce ikisi de oldukları yerde duruyorlar. Cadogan şaşkın bir sessizliğe büründü. Boğazındaki elma hızla çalışıyor, yutkunurken sallanıyor. Jac sadece tek bir kelime söyleyebiliyor, sıkılmış dişlerinin arasından mırıldanıyor.

"*Tanrılar.*"

Kendime bakıyorum. "Ne oldu? Gülünç mü görünüyorum? Bekle, buna cevap verme. Artık değiştirmek için çok geç. Ayrıca, Carys bu elbiseyi benim için dikti. Giymeysen hakarete ."

Adamlar birbirlerine bakarlar.

"Bize nöbet görevi verdiğine pişman olacak," diyor Jac alçak sesle. "Son derece," diye katılıyor Cadogan.

"Yirmi kronuna bahse girerim ki bu yıl baloda gerçekten yüzünü gösterecek."

"Kolay para."

"Tamamdır."

"Affedersiniz?" Tuhaf konuşmalarını kesmek için boğazımı temizliyorum. "İkinizden biri neden bahsettiğinizi açıklamak ister mi?"

"Hayır," diyorlar uyum içinde ve sonunda bana dönüp bakıyorlar.

Cadogan gözlerimi kaçırıyor. Yemin ederim, neredeyse kızarıyor. Jac ise böyle bir tevazu göstermiyor. Bakışları beni tepeden tırnağa süzerken yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor, midemi titreten yerlerde oyalanıyor.

"Yemek için yeterince iyi görünüyorsun, Ace."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu pek bir şey ifade etmiyor. Yemekte senin yanında oturdum. Yemeyeceğin bir şey var mı?"

"Gitmeliyiz," diye araya giriyor Cadogan. "Taht odasına uzun bir yol . Hazır mısınız?"

"O hazır," diyor Teagan ve beni eskortlarıma doğru hafifçe itiyor.

"O *mükemmel*," Keda.

Kadınların beni kapıya doğru götürmelerine izin veriyorum. Ancak eşiğe vardığımızda duraksıyorum ve her ikisine de kısa süreli sarılıyorum, kulaklarına teşekkür sözcükleri fısıldıyorum.

"Och! Defol şimdi!" Teagan beni iterek azarladı. "Geç kaldığın için beni suçlayamazsın." Sert sözlerine rağmen, gözyaşlarını tutuyormuş gibi gözlerini biraz hızlı kırptığını fark ediyorum.

Keda bana neşeyle göz kırıyor ve "İyi eğlenceler Leydi Rhya" diye fısıldıyor.

"Sen de," diye emrediyorum, ellerini sıkıca sıkarak. Teagan'a bakıyorum. " de. Sarayı hazırlamak için yaptığınız şeyden sonra şenliklerin tadını çıkarmayı hak ediyorsunuz. Gidin sokaklarda dans edin. Lezzetli bir şeyler yiyin. Biraz fazla baharatlı şarap için. Yakışıklı bir yabancıyı baştan çıkar. Yarın her şeyi duymayı bekliyorum!"

Beni el sallayarak Jac ve Cadogan'ın gözetimine bırakıyorlar - bir bakıcı seti diğeriyle yer değiştiriyor. Kuleden inerken Cadogan çoğunlukla sessiz, sonsuz bir aşağı doğru spiral, ama Jac şehir sınırlarının hemen dışında kurulan festival alanında yarıştığı mızrak dövüşü turnuvası hakkında sürekli akılsız bir sohbet akışı sürdürüyor. Bugün Smithy adında iri yarı bir adam tarafından saf dışı bırakılmıştı; yarın, Tanrı'nın izniyle, göğüs göğüse dövüş arenasında intikamını alacaktı.

Onu sadece yarı yarıya dinliyorum, dikkatimin çoğunu uzun trenime takılmamak için kullanıyorum. Altın rengi elbise, giymeye alıştığım basit günlük elbiselerden çok fazla kumaşa sahip.

Zemin kata ulaşıyoruz, ardından büyük balo ve ziyafet salonundan geçiyoruz. Saray yakından ve uzaktan gelen insanlarla dolup taşıyor,

Hepsi de en güzel kıyafetlerini giymiş. Dyved'in değerli taşlar açısından zengin olduğunu elbette biliyordum -Vanora'nın yakın çevresi her fırsatta bunları sergiliyor- ama bu gece sergilenen zenginlik şaşırtıcı. Yakutlar, elmaslar, safirler, zümrütler. Erkekler ve kadınlar kalenin arka tarafındaki taht odasına doğru ilerlerken üzerlerinden taşlar damlıyor. Benim elbisem, ne kadar görkemli olsa da, etrafımızda dolaşan ipekli saray mensuplarının yanında çok sönük kalıyor.

Biz de bu kalabalığa katılıyoruz, zenginlik akıntısına kapılmış üç küçük balık. Böyle bir kalabalığın içinde yutulmak kolay olurdu. Ama Jac ve Cadogan yürürken etrafımda sıkı bir tampon oluşturarak kimsenin üç adım yaklaşmasına izin vermiyorlar. Yine de insanlar beni aralarında fark ettiklerinde meraklı bakışları ya da sivri yorumları engelleyemiyorlar.

"Bu o."

"Yeni rüzgar dokumacısı."

"Gözlerine baktın mı? Gümüş fırtına bulutları!"

"Duyduğuma göre o ve prens-"

Taht odasına girişi sağlayan etkileyici kemerli kapılara doğru ilerlerken onları dışarıda bırakmak, yürüyüşümü sabit ve çenemi yüksek tutmak için elimden geleni yapıyorum. Saray arazisinde yaptığım tüm gezintilerde buraya daha önce hiç gelmemiştim. Resmi devlet işleri ya da büyük kutlamalar dışında pek sık kullanılmıyor. Kalenin en eski bölümünde yer alan bu oda, gerçek bir odadan çok bir mağaradır ve şelalenin arkasındaki ana kayanın derinliklerine gömülüdür. Pek çok sabahı alıştırma yaparak geçirdiğim glifli odadan pek de farklı değil.

-Sisten tamamen kapalı ve son derece büyük ölçekli olması dışında.

Taht odası o kadar büyük ki, tavanı seçmekte bile zorlanıyorum. Sivri duvarlar taşlaşmış külün kasvetli tonunda, bin yıl önce lav akıntılarının sertleştiği yarıklarla dolu. Pencerelerden söz etmek mümkün olmadığından, çevre boyunca uzanan ve sürekli yanan ateş siperleri olmasa içerisi zifiri karanlık olurdu. Ağaç gövdeleri kadar geniş taş sütunlar

tavana doğru yükseliyor. Tabanlarında, keskin dişli metalik kafesler içinde daha fazla ateş yanıyor, alevler açlıkla taş yalıyor.

Eşikte durup tüm bu ihtişamı iyice kavramak isterdim ama izdihama kapıldık, çoktan bir dizi taş basamaktan aşağı inmeye başladık. En altta kalabalık ikiye ve doğrudan görkemli sütunların arasından geçen orta koridorun iki yanına dağılıyor. Salon zaten neredeyse dolmuş durumda; insanlar uzak taraftaki yükseltilmiş kürsüye kadar omuz omuza duruyorlar. Sayının çokluğuna rağmen salon çoğunlukla sessiz, sadece seyirciler daha iyi görüş pozisyonları için itişip kakışarak ayakta duracak yerler buldukça kısık bir ses mırıltısı duyuluyor. Onları takip etmek istiyorum ama Jac ve Cadogan bunun yerine beni koridora doğru yönlendiriyorlar.

"Nerede-"

Jac daha tek bir kelime bile edemeden sözümü kesti. "Ön tarafta en iyi koltuğu kaptın, Ace."

Onlar beni ileriye doğru götürürken başka bir şey söylemiyorum, bana doğru çevrilmiş dikkatli gözler kadar dinleyen kulakların da olduğunu farkındayım. Cadogan ve Jac iki yanımda yürüyor, adımlarını benimkilerle eşleştiriyorlar, yüzleri tavizsiz maskelerle kaplı, sırtlarındaki geniş kılıçlar neredeyse saran kalabalığı süsleyen mücevherler kadar parlıyor.

Atmosfer beklenti ile dolup taşıyor. Hava sanki herkes nefesini tutuyormuş gibi durgun, kutsal bir his veriyor. Ben koridordan aşağıya, toprağın derinliklerine doğru adım adım ilerlerken odayı dalga dalga bir sessizlik kaplıyor. İfademi net tutuyorum, kan dolaşımda çınlayan endişe akorlarını gizleyen bir dinginlik maskesi. Bu kadar çok ilginin merkezinde olmaktan daha fazlası var; klostrofobi çirkin başını kaldırıyor, yeraltında bu kadar uzakta olmaktan duyduğum doğal nefret beni keskin pençelerle kavriyor.

Taş duvarlar , ağır taş tavan omuzlarıma baskı yapıyor, beni yere doğru düzleştiriyor. Her adım bir çaba, her nefes bir girişim. Havada toprak tadı alıyorum,

Ciğerlerimin her pompalanışında hapsedilmenin farklı tadını içime çekiyorum. Diri diri gömölme, fırsatçı sintroedi'lerin kemiklerimi kemirip kemirip kemirip kemirdiği hayaller beni rahatsız ediyor.

Yürümeye devam ediyorum.

Taht platformuna olan yolculuk sonsuz görünüyor. Zeminin soğuğu altın terliklerimin ince tabanlarına sızıyor. Soğuğa odaklanıyorum, onu ezici bir taş, hapsedici bir toprak olarak değil, bir kış akşamının keskin esintisi, mevsimin ilk karının buzlu öpücüğü olarak hayal ediyorum. Burada değilim, gömülü değilim. Havadayım. Gökyüzündeyim. Uçan bir kuşum, sırtımdaki altın kanatlar ben genişliyor.

Bu hayaller biraz yardımcı oluyor. Ama kendini kandırmak bir yere . Koridorun orta noktasına ulaştığımda nefeslerim sığlaşıyor, tenim nemleniyor. Dipsiz bir panik çukurunun kenarında sallanıyorum, yarı hazırım dönüp odadan kaçmaya.

Ama sonra hissediyorum.

Bağın aşağısında bir sıcaklık sarsıntısı. Ham gücün nabızı beni o karanlık uçtan çekip alıyor.

Penn.

Onun varlığı iki an arasındaki panik sisini yarıyor. Onu ani bir netlikle hissediyorum - sanki kendini koruyor ama o anda kalkanların izin veriyor. O burada, hemen ileride, hiç de uzakta değil. İp kalbimin etrafında sıkılaşıyor, beni içine çekiyor, beni ileriye doğru itiyor. Ona tutunuyorum, Penn'in güven veren gücünün kendi kararlılığını desteklemesine izin veriyorum.

Başımı kaldırıyorum, gözlerim onu arıyor ama hiçbir yerde bulamıyorum. Koridorun sonunda, iki yandaki saraylı kalabalığın yerini, kolalı kahverengi üniformalar giymiş iki sıra asker alıyor. Tugayın en önünde hazırolda duran dağ gibi bir adam, kurnaz ela gözleriyle yaklaşmamı izliyor. Omuzlarındaki altın apoletler kimliğini ele veriyor.

Dyved'in kuzey eyaletlerindeki ordularını yöneten General Yale.

Adamlar ondan bahsederken düşündüğümde daha gençti; benden en fazla on yaş büyüktü. Ama o yıllar pek de nazik geçmemiş. Koyu renk saçlarının şakaklarında gri çizgiler var ve sol yanağında şakağından çenesine kadar uzanan kırmızı bir yara izi var.

Aramızdaki mesafe azaldıkça beni ilgisiz bir ilgiyle inceliyor, duyguları okunamıyor. Altın gözlerinin kaçırdığı pek bir şey olmadığını hissediyorum. Görüş alanından çıktığımızda daha rahat nefes alıyorum.

Piyade tugayının ötesinde, Kor Loncası'nın yirmi seçkin üyesi taht platformunda sıralanıyor; bordo ve altın rengi üniformaları yanımdaki adamların giydikleriyle aynı. Kürsünün kendisi ana kadın birkaç basamak üzerinde yükseliyor. Ortasında, her bir tavan sütununun dibindeki ateşi kafesleyen aynı koyu metalden yapılmış ağır bir taht var. Şu anda boş durumda. Sol tarafında, bir basamak aşağıda, benzer işçiliğe sahip daha küçük bir koltukta Kraliçe Vanora oturuyor. Bir krallığın kâhyasına yakışan onurlu bir pozisyon.

Ama gerçek bir kraliçe değil.

Soğuk gözleri benimkilere kilitlenirken, *bu odayı sık kullanmamasına şaşmamalı* diye düşünüyorum. *Bu onun eksikliklerinin, tam egemenlikten yoksunluğunun herkesin görebileceği şekilde sergilenmesinin sürekli bir hatırlatıcısı.*

Peronun önünde durduğumuzda "Rüzgâr dokumacısı," diye onaylıyor. Her hece, kesenin ağzından çıktığı gibi sertleşiyor. Gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor ve sülfürik fırfırların eksikliğini fark ettiğinde inkar edilemez bir öfke parıltısı görüyorum. Kendisi de koyu kırmızı renkte, yakutlarla süslü görkemli bir elbise giyiyor. Tacı, geriye doğru uzanan gümüş yelesinin üzerinde ağır bir şekilde oturuyor. "Affedilemeyecek kadar geç kaldınız."

Onun kınaması karşısında salon tamamen sessizliğe gömüldü. Yanımda Cadogan ve Jac hızlıca eğilerek selam veriyorlar. Ben de bakışlarımı yere doğru çevirmekten mutluluk duyarak oldukça zayıf bir reverans yapıyorum.

"Özür dilerim Kraliçe Vanora," diyorum taşlara.

"Kendini hepimizi hayatta tutan bir koruma töreninden daha mı önemli görüyorsun?"

"Hayır, Kraliçe Vanora."

"Kendinizi bu şehrin ve insanların korunmasından daha mı üstün görüyorsunuz?"

"Hayır, Kraliçe Vanora."

"O zaman bizi daha fazla geciktirmeden oturun," tısladı.

Tekrar ayağa kalktığımda bağıın içinden farklı bir nabız hissediyorum; güvence değil, öfke. Her neredeyse, Penn kız kardeşinin kinini duyacak kadar yakınımda. Yine de tahtın ötesindeki gölgelere bakma riskini aldığımda, ondan tek bir iz bile göremiyorum.

Korumalarım beni Vanora'nın dar gözlü bakışlarından kurtarıp kürsünün alt katına inşa edilmiş, sıraya benzer bankların olduğu bölüme götürüyor. Carys ve Uther oradalar, bebek Nevin babasının güçlü kollarında kundakta. Kor Loncası'nın diğer yüksek rütbeli üyelerini de tanıyorum, eşleri yanlarına sokulmuş. Carys'e gülümsüyorum; o da bana , yeşil gözleri el işlerini incelerken keyifle dans ediyor.

Jac ve Cadogan sıranın sonuna yakın bir yerde, Farley'nin yanında boş bir yer buluyorlar. Kızıl saçlıya kaşlarımı çatarak bakıyorum ve koltuk değneklerini basit bir bastonla değiştirdiğini fark ediyorum. Ona defalarca en az bir hafta daha beklemesi gerektiğini söyledim. Bu adam erkeksi hünerlerini sergileyerek iyileşmesini geciktirecek. Yanına oturduğumda, bakışlarımın şiddeti altında pişmanlık duymadan sadece omuz silkiyor.

Kraliçe Vanora, bir önceki Fyremas'tan bu yana krallık için yaptığı her şeyi anlatmaya başlamadan önce tebaasını kısaca selamlayarak vızıldamaya başladığında eteklerim daha yeni toparlanmıştı - Kuzey Denizi kıyısında yeni nesil çiftçilerin yerleşebileceği bir araziyi temizlemek için fon ayırması, Yağmacıların tehdit ettiği güney sınır bölgelerine yeni birlikler atması, önceki haftalarda buz devlerinin yuvalandığı Unutulmuş Orman'ı kısa süre önce temizlemesi.

O, o, .

Pendefyre hakkında bir şey yok. General Yale hakkında bir şey yok. Kor Loncası hakkında hiçbir şey yok. Sanki krallığı tek başına sırtında taşıyormuş gibi konuşuyor. Sanki her zafer düzinelerce, yüzlerce, binlerce Dyvedi vatandaşının ortak çabaları yerine tek başına onunmuş gibi. On dakika boyunca kendini övdükten sonra, Jac solumdan yumuşak bir horlama numarası yapıyor.

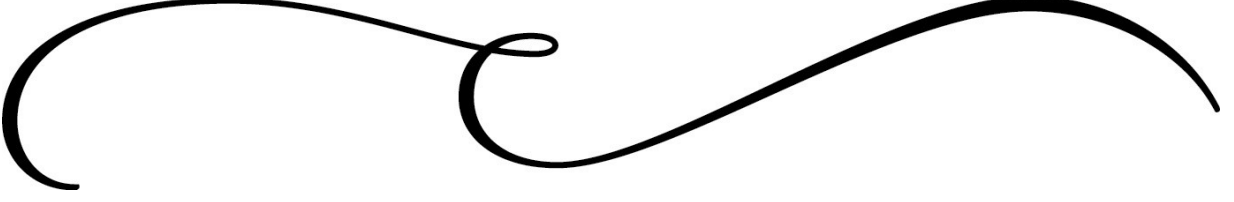
Dudağımı ısıyorum, bir kıkırdamayı bastırıyorum.

Sonunda yaşlı kocakarının gücü tükenir. Sesi sessizliğe gömülürken salon toplu bir rahat nefes almış gibi görünüyor. Elleri sandalyesinin kollarına , dikkatler büyük bir ışık, ısı ve ses patlamasıyla ondan uzaklaşırken her ekleminde gerginlik belirgindir.

Tüm gözler yukarıya, taht platformunun arkasındaki gölge duvara doğru yükselir, zemindeki çukurlardan tavana doğru iki çatırdayan çizgi halinde uzanan ve mağaranın arka duvarını aydınlatan ikiz ateş izlerini takip eder...

Ve onunla birlikte Dyved'in Veliaht Prensi.

CHAPTER YİRMİ DOKUZ

A Pendefyre görüldüğünde toplu bir nefes sesi duyuluyor. Onun bir çıkıntıda durduğunu gördüğümde benim de dudaklarım aralanıyor. Uçurumun yarısında, içi oyulmuş doğal bir odada, yüz hatları ateş ışığıyla aydınlanıyor. Etrafını çevreleyen taşa oyulmuş sayısız glif var, kullanılmayan güçle uğuldayan derin majikal yaralar.

Sade siyah bir pantolon giymiş, gömleksiz ve yalınayak, Kalıntı'sı tümüyle ortada; yine de bize bakarken neredeyse tanrısal bir görünüm sergiliyor. Biz de ona bakıyoruz, boynumuz bükük, ağızımız açık. Tanrılarına ibadet eden bir cemaat.

"Fyremas geldi çattı," diye sesleniyor Penn, gözlerini yukarıdan mağaranın etrafına dikerek, sesi güçle yankılanıyor. "Bir kez daha mevsimlerin dönüşünü kutluyoruz. Kıştan bahara, kardan erimeye. Tarlalarımız uykunun ağırlığından kurtulurken, toprağın derinliklerinde yeni hayat uyanırken, toprağı sürme ve tohum ekme görevini yeniden üstlenirken, tanrılardan bizi bereketli bir hasatla kutsamalarını, atalarımızdan bizi lütuflarıyla onurlandırmalarını ve topraklarımızı aşındıran yanıklığı uzak tutmalarını istiyoruz. Nesillerdir olduğu gibi, koğuşlardan bize zarar vermek isteyenlere karşı bizi korumalarını istiyoruz."

Derin bir nefes alıyor, göğüs kasları esniyor. "Sınırlarımızın ötesindeki dünyayı dolaştım. Evimiz dediğimiz toprakların dışında bir hayat yaşadım. Havadaki yıkık krallıkların küllerini tattım ve tüm Anwyvn'i saran karanlığı ilk elden gördüm."

Gözleri kapalı. Gözlerini açtığı anda doğrudan bana bakıyor. Bu kadar uzak mesafeden bile bakışlarındaki sıcaklığı görebiliyorum, hissedebiliyorum. Yoğunluğunu.

"Yaygın ölüm ve kayıpların yaşandığı bir dönemde, hala koruyacak çok şeyimiz olduğu için şanslıyız. Korunmaya değer bu kadar çok şeye sahip olduğumuz için. Dolayısıyla bu gece, her şeyin ötesinde, halihazırda sağlanmış olan kurtuluş için şükrediyoruz. Şimdiden verilen hediyeler için. Hiç gelmeyeceğini düşündüğümüz eve dönüşler için. Ve sevdiklerimiz için - uğruna savaşmaya değer olanlar için."

Nefesim kesildi.

"Fyremas'ın ışığı şafağa kadar parlasın, dayanılamayacak kadar tüketen bir gece, kovulamayacak kadar ağır bir kasvet olmadığını hatırlatsın. Biz Dyved'iz. Karanlığın içindeki aleviz. Ve her ne şekilde gelirlerse gelsinler gölgeleri geride tutacağız."

Penn'in kolları yanlarından kalkıyor. Kalabalık, her iki elinin üzerinde havada beyaz ateşten bir top tuttuğunu görünce tekrar nefes nefese kalıyor. Herkes nefesini tutmuş, Penn'in bir sonraki hamlesini bekliyor gibidir. Kontrolü elinde tutma çabası onu yıpratıyor; yüzü geriliyor, alnı konsantrasyonla çatılıyor.

İlk defa, tüm kalkanlarını indirdi ve bana onun ruhuna nadiren bakma imkânı verdi. Aramızdaki bağ sayesinde, onun duygularını kendi duygularım gibi deneyimliyorum. O gözü kara özdenetim, o yoğunluğun alt akımı. Onda korku yok, endişe yok. İçinde canlandığını hissetse bile bu duyguların kök salmasına izin vermez.

Siz kaosun eşiğindeki nöbetçisiniz. Teslim olmayacaksınız.

Düşmeyeceksin.

Gerginlik, bir yıldırım düşmeden önceki gökyüzü gibi havayı dolduruyor. Bu mesafeden bile, yaydığı ham güç dizlerimi çökertmekle tehdit ediyor. Çömeliyor ve alev alev yanan ellerini taşa bastırıyor. Penn'in gücü dizginlenemez bir şekilde taşlaşmış külün kalın katmanlarına doğru titreşirken, yeryüzü büyük bir sarsıntı geçiriyor, mağarada bir dalgalanma oluyor. Yeryüzünün dokusunun derinliklerine gömülü olan alttaki koğuşlara. Dünyamızı bir arada tutan o kutsal kadim maegic dikişlerine.

Ateş hendekleri zeminin çevresi boyunca parlayarak taht odasını neredeyse gün ışığına kadar aydınlatıyor. Her sütunun dibindeki kafesli alev daha yükseğe kıvılcım çıkararak en yakındakilerin korku içinde uzaklaşmasına neden oluyor. Penn'in maegic'i dalga dalga, nabız nabız dökülmeye devam ederken sıcaklık birkaç derece yükseliyor. Bir ham enerji seli. Etrafındaki odadaki glifler kırmızı renkte parlıyor.

-Tüm mağara şarj olana kadar, damarlardaki kan gibi duvarlardan dışarı doğru yayılan bir parıltı.

Maegic havayı dolduruyor, yoğun ve hissedilir. Göğsümde, kendi Remnant'ım tepki olarak uyanıyor. Yumruklarımı sıkarak kendi kontrolümü sağlamaya çalışıyorum. Artık hangi duyguların bana, hangilerinin Penn'e ait olduğunu söyleyemiyorum.

Boğazımın arkasında düğümlenen benim korkum mu yoksa onun mu? Gözlerimi diken diken eden onun endişesi mi yoksa benimki mi?

Gücünün üzerimden, içimden izin veriyorum ve zihnimin içindeki sakin merkezi arıyorum - Penn'in serbest bıraktığı fırtına tarafından büyütülmeden önce kendi iç fırtınalarımı sakinleştiriyorum.

Kemikleri titreten bir hızla sona erer. Gücü bir anda kesilir, tıpkı bir vananın çevrilmesi, bir tıpanın darboğaza itilmesi gibi. Bir an dünya maegic ile çalkalanır, duvarlar parlar, hava ışıldar... ve sonra, göz açıp kapayıncaya kadar, alevler siperlerinde normal yüksekliklerine geri döner. Isı geri çekilir; hava temizlenir. Az önce yaşananların tek izi, etrafımızda hala parlayan, ayaklarımızın altındaki toprağın canlı, atan bir kalbi varmış gibi hafifçe titreşen kırmızı damarlı lav akıntılarıdır.

Kontrolü mutlak, becerisi hayret verici. Onun disiplini karşısında daha fazla dehşete mi kapılmalıyım yoksa buna benzer bir şeyi başaramayacağım için daha fazla endişelenmeli miyim emin değilim.

Kalabalık alkış tufanı koparır; botlar tepinir, avuçlar çırpılır, ağızlardan kutlama tezahüratları dökülür. Farley sevinç çığlıkları atıyor. Jac beni dirseğiyle iterken sırtıyor. Cadogan bile gülümsüyor.

Fyremas resmen başladı. Kutlama zamanı. Koğuşlar dolduruldu, tören sona erdi. Ancak sevinç dalgası odayı kasıp kavururken, kendimi mağaranın arka duvarına doğru bakarken, hareketsizliğin tek noktası olarak buluyorum.

Uçurumun yamacındaki tören odası boş. Göğsümde,
Kalan bağı ürkütücü bir şekilde uyuşmuş durumda.
Pendefyre gitti.

"JAC!" Nefes nefese bağıriyorum. "Yeter! Başım dönüyor."

Beni bir kez daha döndürürken sırtıyor, hem dans pistinde hem de pist dışında kadınları kollarında tutma konusunda önemli deneyime sahip bir adamın becerisiyle beni döndürüyor. Bu arka arkaya üçüncü dansımız. Nefeslerim kısa; başım dönüyor. Akşam yemeğinde içtiğim sert sıcak şarap başımın dönmesine katkıda bulunuyor olabilir ama partnerimin giderek vahşileşen hareketleri de pek yardımcı olmuyor.

"Ayak uyduramaman benim suçum değil, Ace!"

"Cadogan'a sormalıydım," diye karşılık veriyorum, kaldırım taşlarının üzerinde dönerken muhafız birliğimin ikinci üyesini görüyorum. Sarı saçları, nöbet tuttuğu gölgeli köşede bile parlak bir işaret.

Etrafında gelişen tüm kutlamalara rağmen Cadogan hem ayık hem de içine kapanıktır. Dans etmiyor ya da içmiyor. Saatler ilerlerken ve parti Büyük Salon'dan büyük balo salonuna, oradan da avluya taşarken bile gözleri benden hiç ayrılmıyor. Eğer

Beni izlemiyor, gözleri kalabalığı tarıyor. Ne zaman şarabımdan güçlendirici bir yudum alacak kadar duraklasam, hemen safları sıklaştırıyor ve hoşuna gitmeyecek kadar yaklaşan herkesi savuşturuyor. Birkaç cesur genç adam -gerçeği söylemek gerekirse oldukça gurur verici bir miktar

-Risk alarak bana yaklaşıp sohbet etmeye çalışıyorlar, ancak geri çevrilip yollarına devam ediyorlar.

Cadogan muhafızlık görevini oldukça ciddiye alıyor.

Jac farklı bir hikaye. Akşam yemeğinde benimle içki içmek için eşleşti ama kısa sürede beni geride bıraktı. Akşamın bu noktasında, parlak gözlü ve gevşek bacaklı. Beni bu kadar başarılı bir şekilde döndürmeyi başarmasına şaşırdım. Belki de kas hafızasına güveniyordur, çünkü adımları ya da ritimleri düşünmeyi çoktan geride bırakmıştır.

Yaylı çalgılar dörtlüsü son nakaratlarını çalarken "*Brava!*" diye tezahürat yapıyor, sesi ısıklık ve alkış korosuna katılıyor. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda yıldızlar gibi parlıyor. "Bir tane daha mı?"

"Hayır," diye , bir elimle yan tarafıma doğru ilerleyen kas spazmına bastırıyorum. "Bir mola."

"Zayıf," diye mırıldanıyor, kalenin hemen dışında kurulan derme çatma dans pistinden beni takip ederek. Vanora ve ışıltılı ekibinin toplandığı büyük balo salonundan avluya ve tekrar geri dönen yüzlerce insan etrafta dolaşıyor. Bazıları daha da ileri giderek saray kapılarının ötesine, gölün üzerinden geçen köprüye ve tüm Caeldera bahara dans ederken partinin sokaklarda devam ettiği şehrin içine doğru ilerliyor. Keda ve Teagan'ı onların arasında bir yerde hayal ediyorum.

"Görünüşe göre Farley kendine bir arkadaş bulmuş," diyor Jac eğlenerek. "Biz de onun için üzülyorduk, dans edemediği için..."

Gözlerim çenesindeki sarsıntıyı takip ediyor ve bir bastırıyorum. Farley içecek masalarının yakınındaki bir şezlonga uzanmış, etrafında hayranları uçuşuyor. Sadece el hareketlerinden bile cyntroedi saldırısının hikâyesini anlattığını anlayabiliyorum. O taklit ederken

iki kısa bacağını koparıırken, kuzguni saçlı bir güzel rahatlatmak için yanağını okşuyor. Kehribar rengi ipekler içindeki çarpıcı bir adam uzanarak parmaklarını birbirine doluyor ve sempati içinde sıkıyor.

"Sanırım bu koltuk değneklerini bırakma konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu açıklıyor." Dudaklarım bükölüyor; yarı eğlenmiş, yarı kaygılıyım. "kaçmasa iyi olur. Belki de ben-"

"Oh, hadi ama. Bırak da adam biraz eğlensin, Ace. Tanrı aşkına, bu Fyremas! Samanlıkta hızlı bir yuvarlanmayla bacağını yeniden kıracak değil ya." Jac duraklar. "Aslında, bakılırsa, birden fazla yuvarlanma."

"Sesinde bir kıskançlık mı seziyorum?"

"Kesinlikle."

"Git o zaman. Kendine bir saman yuvarlama partneri bul. Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok."

"Bu gece yanından ayrılırsam Penn derimi yüzer."

"Penn bunu bilmek için burada değil," diyorum sertçe.

Nadir bir bilgelik anında, Jac dilini tutar.

"Beni yalnız bırakacak değilsin ya," diye belirtiyorum. "Cadogan hâlâ beni bir şahin gibi izliyor olacak."

"İlk Fyremas'ında seni terk etmemi gerçekten değil mi? Ara sıra alçaklık yapıyor ama *tam* alçak değilim. Ayrıca, Cadogan'la yalnız kalırsan, ölümüne sıkılırsın. Adam boyanın kurumasında bile bir cazibe bulabilir."

Kalabalığın kenarındaki sohbetimizin konusuna ulaştığımızda kahkahalarımı bastırıyorum. Birkaç umutlu hayran yakınlarda oyalanıyor, Cadogan'ın son moda üniforması içindeki iri cüssesine hayranlıkla bakıyor, ama o onların gösterişine hiç aldırıyor. İri eli bir kadehin etrafında kıvrılmış - şarap değil, su.

"Uther ve Carys nerede?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"High Street'teki evlerine doğru gidiyorlar."

"Ama havai fişekleri kaçıracaklar! Carys havai fişeklerin en sevdiği bölüm olduğunu söyledi."

"Eminim onları kendi avlularından izleyeceklerdir." Cadogan bana iki kafam birden büyümüş gibi bakıyor. "Yanlarında yeni doğmuş bir bebek varken gece boyunca dans etmelerini bekleyemezsin."

"Tabii ki hayır," diye mırıldandım, azarlanarak. "Keşke iyi geceler diyebilseydim."

Jac homurdanıyor. "Neredeyse her gün Carys'in dükkânındasın. Seni yeniden bir araya gelmekten birkaç saat ayırıyor."

"Haklısın." Dudaklarım düzleşti. "Sadece..."

"Ne oldu, Ace? Fyremas beklentilerini karşılayamıyor mu?" "Hayır, sorun o değil. Bu harika, gerçekten. Ben sadece... Sanırım hep birlikte olacağımızı hayal etmiştim. Kutlamalar için olmasa bile en azından havai fişekler için."

Adamlar karşılıklı
bakıştılar. "*Biz mi?*" Jac
nazikçe sorar.

"Biz. Biz. Hepimiz." Yanaklarım renkten renge giriyor. Keşke aniden yudumlayacak bir şeyim olsaydı; baharatlı şarap, , bira, ne olursa. "Farley, Mabon, Carys, Uther..." Dilimin ucuna gelen son ismi yutkunarak çaresizce geri çekiliyorum.

Jac yakasını kaşıyarak, "Mabon bu gece tünelde devriye görevi yaptı, zavallı piç kurusu, o yüzden şafak sökene kadar dönmeyecek," dedi.

"Farley şu anda biraz meşgul görünüyor..." Gözleri omzumun üzerinden kısa bir süreliğine şezlonga kayarken Cadogan sırtıyor. Bir çift hayran şimdi minderli koltuğun iki yanına tünemiş, vücutları uzanmış kızıl saçlıya bakışımızı büyük ölçüde engelliyor. "Ama eminim onu uzaklaştırabiliriz-"

"Hayır." İçimi çektim. "Hayır, buna gerek yok. Söylediklerimi unut."

"Ace..."

Endişelerini görmezden geliyorum. Hayal kırıklığına benzeyen herhangi bir şey barındırdığım için kendimi oldukça aptal hissediyorum. Hayatımda hiç böyle bir festivale katılmamıştım. Seahaven'a döndüğümüzde, Eli ve ben baharın başlangıcına saygı göstererek gece geç saatlerde Starlight Ormanı'nda bir gezintiye çıktık ve yeni toplanmış gümüş tomurcukları inceledik.

Korunun ortasındaki kadim Aurea Ağacı'nın altına tanrılar için kutsamalar bırakarak alçak dallar boyunca uzanırlar. Heyecan verici olmasa da onurlu bir gelenek.

Buna kıyasla, Fyremas duyular için bir şölen. Her yerde müzik. İnsanın tüketebileceğinden çok daha fazla yiyecek ve içecek. Çam ve ardıç çelenkleri baharın ilk çiçekleriyle iç içe geçmiş, dumanla kaplı havayı kokulandırıyor. Ve her yerde ateş ışığı. Meşalelerde yanıyor ve metal leğenlerde çıtırdıyor, dans ederken, içerken ve gülerken herkesin gözlerinde yansıyor. Her şey bir rüya, hayal gücünün coşkulu bir hokkabazlığı gibi geliyor. Yine de, kan dolaşımında cızırdayan neşenin altında, içimdeki hoşnutsuzluğun zayıf akorunu tam olarak yok edemiyorum.

Penn'in yokluğu beni tahmin ettiğimden çok daha fazla rahatsız ediyor - son karşılaşmamızda her şeyi nasıl bıraktığımız düşünüldüğünde, buna hakkı olduğundan çok daha fazla. Koruma töreni sırasında ortadan kaybolmasından sonra, eninde sonunda şenliklere katılacağını düşünmüştüm. Ancak ne şölen sırasında, ne de onu takip eden, ellerinde meşaleler taşıyan ve Alev Tanrısı'nı kutsayan kırmızı cüppeli fyre rahibelerinden oluşan bir filonun önderliğinde sokaklarda yapılan ateş yakma alayı sırasında ortalıkta yoktu. Müzisyenler sazlarını alıp dans etmeye başladıklarında bile ondan hiçbir iz yoktu; ne gözlerimin önünde ne de aramızdaki bağda.

Duyularımı ulaşabildikleri kadar uzağa fırlattığımda bile onu hiç hissedemiyorum.

Şimdi saat gece yarısına doğru ilerliyor ve onun yokluğu yeni iyileşmiş bir yaranın kabuğu gibi beni kaşıntırıyor. Adamlarına nerede olduğunu sormak istemiyorum. Bunu yapmak ona gerçekten değer verdiğimi itiraf etmek anlamına gelir... ve bunu bırakın Jac ve Cadogan'ı, kendime bile itiraf etmekte zorlanıyorum.

Bu yüzden sessiz ve sabırlı kalıyorum. Her an karanlık bir köşeden çıkıp aynı derecede çileden çıkarıcı ve anlaşılmaz bir şey söyleyebilir...

"O gelmiyor."

Gözlerim Cadogan'ınkilere kayıyor. Yakışıklı yüzü beni izlerken ciddiye. "Ne?"

"Pendefyre. O gelmiyor." Yanımda duran Jac'e bakıyor. "Özür dilerim, biz... bildiğinizi sanıyorduk..."

Yüzüm şaşkınlığımı ele veriyor olmalı ki Jac bana yaklaşıyor ve çenemin altından hafifçe vuruyor. "Bunu kişisel algılama, Ace. Kaçtığı sen değilsin. Şenliklere hiç katılmıyor."

"Ama..." Temizlemek için başımı sallıyorum. "Nerede o zaman?" Bir bakış daha atıyorlar.

"Kimse nereye gittiğini gerçekten bilmiyor, sadece gittiğini biliyor," diyor Cadogan, sözlerinde bir özür iması var. "Onu en erken şafak sökene kadar göremeyeceğiz."

Bütün akşam nefesimi tutarak beklediğim anın asla gelmeyeceğini bilmek şaşırtıcı derecede yıkıcı bir darbe. Bunu saklamaya çalışıyorum ama eminim ikisi de yüz hatlarımı kaplayan hayal kırıklığını görebiliyor.

"Hadi, Ace. Bir fincan bira daha bulalım." Jac'in omzu şakacı bir şekilde benimkine çarpıyor. "Sonra istesen de istemesen de dans pistine geri dönüyoruz."

Gülümsememi toplayarak gözlerimi göğe diktim. "Tanrılar bana yardım etsin."

GECEYARISINDAN DAKİKALAR ÖNCE, yanımdaki gölgelerden yüksek bir form belirliyor. Kalbim göğsümde yerinden fırlıyor... ta ki gözlerinin koyu kor değil, en açık ela olduğunu fark edene kadar; saçları güneşten kavrulmuş kestane rengi yerine biberli siyah. Apoletleri ögle güneşi gibi parlıyor.

"General Yale, efendim," Cadogan ve Jac hep bir ağızdan saygıyla başlarını salladılar.

Yale'in yara izi meşalelerin titrek ışığında ona doğaüstü bir görünüm verirken o da başıyla onaylıyor. Gözleri bana sabitlenmişti. "Havai fişekler başlamadan önce rüzgâr dokumacısını bir vals için çalabileceğimi umuyordum."

Bunu bir ricaymış gibi ifade ediyor ama ben daha iyi biliyorum. Korumalarım da öyle, çünkü elimi Yale'in uzattığı elin içine koyup beni piste götürmesine izin verdiğimde kelime etmiyorlar. Merkeze doğru kolaylıkla bir yol açıyor, sarhoş eğlence arasında manevra yaparken beni tutuşunu hiç bırakmıyor.

Kemancılar yeni bir valsini ilk notasını çalıyor, yayların teller üzerinde çıkardığı bir çığlık. Tam o sırada Yale'in diğer eli belimi buluyor. Keskin bir nefes çekiyorum ve adımlara odaklanmaya çalışıyorum. Keda ve Teagan bana Northlander'ların bazı danslarının temellerini öğretti ama ben uzman değilim. Jac ile dans ederken bunun pek önemi yoktu. O bir arkadaş. Yale...

Yale'in ne olduğundan henüz emin değilim.

"İlk Fyremas'ınızdan keyif alıyor gibisiniz," diyor biz müziğe ayak uydururken. Bu daha yavaş bir melodi, sürekli canlı jiglerden oluşan diziden hoş bir rahatlama. Onu takip ediyorum, teller üzerinde bir kukla gibi. Savaşta sertleşmiş bir savaşçı için şaşırtıcı bir zarafetle hareket ediyor.

"Öyleyim," diye kabul ediyorum, her ne kadar gerçekten sormamış olsa da. Sanki sorularının yanıtlarını, onları kelimelere dökmeden çok önce biliyormuş gibi, sorularını bildirimler şeklinde ifade etme alışkanlığı . "Peki ya sen?"

"Fyremas nadiren sıkıcı bir akşamdır. Bu yıl da bir istisna değil. Belki de farklı nedenlerle."

Kaşlarım çatılıyor. "Bu nedenler ne ?"

"Eminim Pendefyre sınırlarımız boyunca toplanan ve giderek artan bir ısrarla tahribat yaratan Yağmacı ayaktakımından sizi haberdar etmiştir. Son haftalarda birkaç ileri karakolu ele geçirdiler. Onları nasıl geri püskürttüğümüzün bir önemi yok, istilaya niyetli görünüyorlar."

"Yağmacılar yıllardır Dyved'in başına bela oldular, değil mi?"

"Bu farklı. Klanlar uzun zamandır leş yiyiciler - fırsatçı, düzensiz, nadiren aynı yerde iki kez saldıran. Son zamanlarda değil. Bir aydan fazla bir süredir, daha önce görülmemiş bir organizasyonla, sistematik ve düzenli bir şekilde hareket ediyorlar. Garip, değil mi? Yeni keşfettikleri şevkleri. İnsan bunun nedenini merak ediyor. Neyi ya da *kimi* ele geçirmek için bu kadar çaresizler."

Midemde bir huzursuzluk sarmalı dönüyor.

"Ama bu konularda nefesimi harcamama gerek yok," diye devam ediyor Yale. "Bu konuda herkesten daha çok şey biliyor olmalısınız. Ne de olsa Prens'in en yakın güvendiği kişi olduğunuzu duydum."

Sertçe yutkunuyorum, hiçbir şey söylemiyorum.

Yale'in gözleri altın bıçaklar gibi, her türlü yapmacıklığı yok ediyor. "Şu anda yüzünüzü görünce, belki de daha iyi muhbirlere ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Belli ki size bundan bahsetmemiş."

"Hayır, ama görünüşe göre siz buna fazlasıyla heveslisiniz. Yoksa sadece peşinden koşmam için havuç gibi bilgi mi sallıyorsunuz? Sizi temin ederim ki bir niyetim yok. Ben bir tavşan değilim."

Gülümsüyor, güçlü beyaz dişlerinin yırtıcı bir parıltısı. "Kinayeye gerek yok, Rhya - sana Rhya diyebilir miyim?"

"Bu benim adım. Ve, sana böyle hitap etmek gibi bir planım olmadığı için *General* ya da *Komutan*, biraz gayriresmîlik bana uyar."

"Mükemmel. Sana Rhya diyeceğim. Sen de bana ne istersen diyebilirsin. Erkekler bana Yale der. Arkadaşlar bana Jareth der."

"Yale şu an için yeterli olacaktır."

Gülümsemesi kaybolur. "Dostluğumu kazanmaya çalışman akıllıca olur. Alternatif daha az kabul edilebilir olabilir."

Onun üstü kapalı tehditleri, bakışlarındaki kurnaz zekâdan daha fazla umurumda değil. Ama bir dönüş gerçekleştirirken yüzümü açık ve ses tonumu hafif tutuyorum, beni kollarının çemberinde döndürmesine izin veriyorum. Kemancının melodisinin temposu hızlanırken

kalp atışlarım - gerçi bunun danstan çok konuşmamızla ilgisi var.

"Benim zaten bir sürü arkadaşım var," diyorum sertçe.

"Evet, bunu fark ettim. Hem de çok önemli arkadaşlar. Prens'in yakın çevresi etrafınızda o kadar sıkı kenetlenmiş ki, sizi bir dans için kaçırmama izin verilmesine şaşırdım." Eli belimde esniyor. "İnsan neredeyse hayatının tehlikede olduğunu düşünebilir."

"Eğer beni belirsiz imalarla korkutmak istiyorsanız-"

"Amacım belirsizlik değil, sizi temin ederim. Buradaki varlığınızın ne kadar büyük bir kargaşaya yol açtığı konusunda sizi aydınlatmaktan memnuniyet duyuyorum."

"*Benim* varlığım mı?"

"Efnysien'in başına koyduğu ödülü almak isteyebilecek kişileri ayıklamak için bütün bir orduyu taramanın ne kadar zaman aldığını biliyor musun?" Gözleri öfkeyle parlıyor - soğuk bir nezaketle çabucak gizlenen bir hata. "Veliaht Prens Pendefyre'in özel emriyle, sadece *seni* korumak için kaç askeri buraya yönlendirmeye zorlandığım hakkında bir fikrin var mı?"

Gözlerim açıldı. Penn'in Gower olayından sonra Ember Loncası'ndaki güvenliği artırdığını biliyordum. Rütbelere sıkılaştırıldı, bağlılıklar doğrulandı. Dyved'in silahlı kuvvetlerinin geri kalanında da benzer bir ayıklama emri verdiğinden ya da ordunun bir kısmına benim adıma el koyduğundan haberim yoktu - şu anda kollarında vals yaptığım adam tarafından tipik olarak kesin bir yetkiyle kontrol edilen bir ordu.

"Seni daha çok rahatsız eden ne, Yale?" Ben soruyorum. "Penn'in senin yetki alanını aşması mı? Yoksa bunu beni güvende tutmak için yapmış olması mı?"

Belimi sıkıca kavırıyor. Benimkini hapseden eli sanki bir pranga gibi. "Senin bile aynı fikirde olduğunu sanıyorum: Tüm krallık pahasına bir kadını korumak ne akla ne de sağduyuya sığar."

"Hayatıma kastedildi. Penn sadece-"

"Pendefyre'nin ne yaptığını biliyorum. Tıpkı kendi değerli Ember Loncası'ndaki haini bildiğim gibi. Teğmen Gower,

değil ?"

Yale'in gözleri o kadar soğuk ki, o konuştuğunda derimi kavurmaya başlayan göğsümdeki Kalıntı'ya rakip oluyor - tehlikenin yakın olduğuna dair bir iç uyarı sistemi. Beni dönen çiftlerin arasına o kadar soktu ki, avlunun kenarındaki Cadogan ve Jac'i gözden kaybettim. Birdenbire kendimi tanımadığım yüzlerden oluşan bir denizle çevrili buluyorum, kadar yoğun bir kalabalık ki ötesini göremiyorum.

"Gower hakkında ne biliyorsun?" Cevabı bilmekten biraz korkarak soruyorum.

"Sadece başarılı olamadı." Yale'in ses tonundan farklı bir sonuç dilemiş olabileceği anlaşılıyor. "Sadece dışarıda onun gibi başkaları da var - o kadar çok ki, tehditleri takip edemiyoruz. Bazıları bu gece burada olabilir. Bazıları bu dans pistinde olabilir."

"Ve-" Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. "Sen de onlardan biri misin?"

Dudakları seğirdi; onu eğlendirdim. "Ben mi? Hayır, Rhya. Seni ortadan kaldırmama gerek yok. Sadece sabırlı olmalıyım. Teğmen Gower'ın başaramadığını Efnysien'in uşaklarından birinin başarması an meselesi."

Kalp atışlarım kulaklarımın arasında bir kükreme, kan hücumu sağır edici. "Benden ne istiyorsun?"

"Senden mi? Hiçbir şey."

"Beni korkutup kaçırmak mı istiyorsun?"

Müzik kreşendoya ulaşıyor. Beni ustalıkla döndürüyor, tam bir daire çizdiriyor. Ben onun kollarında dönerken göğsü kısa bir an için sırtıma yaklaşıyor. Ağzı kulağımı bulup fısıldıyor: "Keşke yapabilseydim. O kadar kolay korkacak birine benzemiyorsun."

Ben daha karşılık veremedim beni döndürüp bir kez daha yüzüme bakıyor ve valsimize kaldığımız yerden devam ediyoruz, bakışlarımız kaçamadığım bir bakış yarışına kilitlenmiş durumda. Buruşuk kırmızı yara izi ateş ışığını yakalıyor ve ona şeytani bir görünüm veriyor. Tenim onun tutuşu altında sürünüyor. Şaşırtıcı bir şiddetle kollarından kurtulmayı, onu tekmelemeyi diliyorum.

ve arkadaşlarımı bulacağım. Ama uzaklaşmam için çok güçlü.

"Bu maskaralık niye, Yale? Bana boyun eğdirmek için değilse neden dans etmemi istiyorsun? Sanırım vals becerilerimden daha fazlasını merak ediyorsunuz."

"Mmm. Teknik konusunda biraz derse ihtiyacın olabilir, ancak doğal zarafetin seni liderlik etmek için yeterince kolay bir ortak yapıyor."

"Sahte dalkavukluk bu noktada oldukça gereksiz görünüyor, değil mi?" Gözlerimi kısıyorum. "Bana bunun ne hakkında olduğunu söyle yoksa doğal zarafetimi kullanıp kendimi senin huzurundan uzaklaştıracam."

"O sakın dış altında dramatik bir yetenek var, değil mi?" Ustaca duraklıyor. "Dürüst olmak gerekirse, uzun süre uzaktan izledikten sonra size daha yakından bakmak istedim."

Onun ya da casus ağının beni izlediği düşüncesi omurgamda tatsız bir ürperti yaratıyor.

Titrediğimi hissediyor; "Ve söylentilerin doğru olup olmadığını anlamak için" diye eklerken dudaklarının kenarları kıvrılıyor.

"Söylentiler nadiren gerçektir. Bu yüzden onlara söylenti denir, gerçek değil." "Yeterince adil. Ama buraya döndüğümde beri gözlemlediğim kadarıyla

Caeldera, görünüşe göre sokaklardaki fısıltılar gerçeklikten o kadar da uzak değil. Prens Pendefyre yeniden aşık olmuş, hem de başka bir rüzgar dokumacısına. Tarih tekerrür etmeye mahkum görünüyor."

Dişlerim birbirine vuruyor. Benzer bir nakaratı daha önce Soren'den de duymuştum. Yale'in kendini beğenmiş ağzından çıkması daha da az hoşuma gidiyor. "Dyved'in ordularının saygıdeğer komutanının boş dedikoduları dinlemekten daha iyisini bileceğini düşünürdüm."

"Ama boş değil. O sana aşık. Bunu kendi gözlerimle gördüm."

"Saçma." Kelimeyi ısırarak söyledim. "Hiçbir şey görmediniz, çünkü görülecek bir şey yok. Pendefyre ile benim aramda hiçbir şey yok."

Hafızam hariç.

Aptal kalbimin en uzak köşeleri hariç.

"Bazen sevgi en çok söylenmeden bırakılan şeylerde, yapılmadan bırakılan eylemlerde kendini gösterir." Yale'in tonu düzdür. "Bazen en derin aşk kendini kayıtsızlık olarak gizler, çünkü bunu açığa vurmak insanın kendini çıplak bırakması anlamına gelir. Hiçbir erkek böyle bir zayıflığı isteyerek kabul etmez. Belki kendine bile."

Nabzım hızla atıyor. "Gülünç fikirleriniz doğru olsa bile, sizin konumunuzdaki bir adamın prensin aşk hayatından daha fazla gerektiğini düşünürdüm."

"İşte burada yanıyorsun Rhya." Sesi niyetli bir şekilde yükselirken bile güçlü liderliği asla sarsılmaz. "Pendefyre bizim gerçek kralımız. Tahtı ele geçirecek. Bunu yakında yapacak. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Onun değişken olduğunu da biliyorum. Bu onun doğası, özü. Ateş onun içinde çok güçlü yanıyor, tıpkı Kral Vorath için olduğu gibi." Başını iki yana sallar. "Mizacını ona karşı kullanamam. Ama böyle bir adam -ülkemin, hatta belki de dünyanın kaderinin bağlı olduğu bir adam- aşık olduğunda, uçarılık şiddete dönüşebilir. Bu adam aynı zamanda bir kral olduğunda, şiddetin herkes için sonuçları olur. Sadece çok aptal bir general, korumaya yemin ettiği herkese yönelik böyle bir tehdidi göz ardı eder."

"O halde beni bir tehlike olarak görüyorsunuz. Ortadan kaldırılması gereken bir şey."

"Seni öngörülemeyen bir değişken olarak görüyorum. Öngörülemeyen değişkenleri sevmem. Kaosa neden olma eğilimindedirler."

"Kaos yaratmak gibi bir niyetim yok."

"Niyetleriniz önemli değildir; sadece sonuçları önemlidir."

"Bence Prens Pendefyre üzerindeki etkiyi abartıyorsunuz. Bana *aşık* olsa bile" -kelimeler *düğüm*leniyor- "bu onun liderliğini etkilemeyecektir."

"Büyük adamların şehvet tarafından yoldan çıkarıldığını gördüm. En güçlü liderlerin, kaybettikleri sevgilileri için umutsuzluğa kapıldıklarına ya da kıskançlık krizine girerek kör bir öfkeye kapıldıklarına şahit oldum. Normal bir kral için bu tür kışkırtmalar felaket sebebi olabilir. Pendefyre tahttayken... korkarım ki tam bir yıkıma yol açacak."

"Ne yapmamı isterdin, Yale?" Sıkıca soruyorum. "Onu terk mi edeyim? Dyved'den ayrılmak mı?"

"Buna cevap veremem. Sadece tüm diyarın iyiliği için gerekli olduğunu hissettiğimde tavsiyelerde bulunabilirim."

"Gitmeme izin vermeyecek. Bu işte benim de bir rolüm olduğuna inanıyor. Dengenin yeniden sağlanmasında. Kehanetin yerine getirilmesinde."

"O müjdelenen kurtuluşu gerçekleştirmeden çok önce hepimizin sonunu getirebilirsiniz," diyor Yale, sözleri sert. "En güçlü ifadelerle, böyle bir birleşmeye karşı tavsiyede bulunuyorum. Çok geç olmadan buna bir son vermenizi tavsiye ederim."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğüs kafesimi zorluyor. "Peki ya uymazsam?"

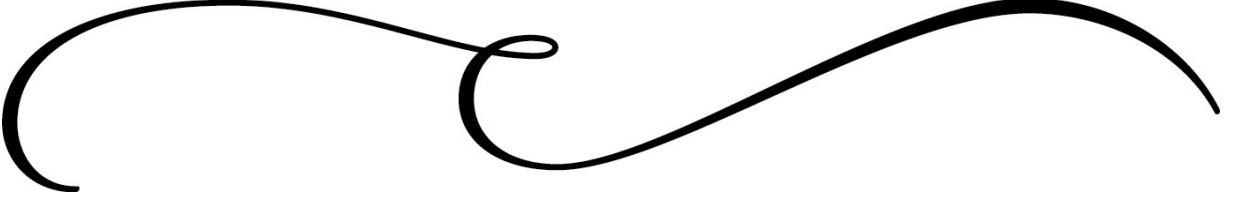
"O halde sonuçlarına katlanmaya hazır olmalısınız. Bu toprakları korumakla görevlendirildim. Bir tehdidin kontrolsüz kalmasına izin veremem, . Kehanetin bir çocuğundan bile gelse."

Şarkı henüz bitmemişti ama ben durdum ve onun elinden . Kollarımı yanlarıma indirirken altın kanatlı kollarım dalgalanıyor. Onun sahte nezaket gösterisi, kamufle edilmiş tehditleri ve kötü gizlenmiş yargılarıyla işim bitti.

"Bu keyifli dans için teşekkür ederim," diyorum sözlerimi baltalayan bir ses tonuyla. Cevap beklemeden dönüp yanından uzaklaşıyorum, süzülen çiftlerin arasında kör bir yol açıyorum. Ama ben giderken sesi beni takip ediyor, beni iliklerime kadar kesen keskin bir azarlama.

"Uyarımı dikkate alırsan akıllıca davranmış olursun Rhya. Başka bir tane daha vermeyeceğim."

CHAPTER ÜÇ Y

Köprüden koşarak geçerken ilk havai fişek tepemde patlıyor, izlemek için korkuluklara dizilmiş insan kümelerinin etrafından dolanıyorum ses ve renklerin canlı görüntüsü. Ani patlamayla sarsılıyorum ama yavaşlamıyorum, durmuyorum. Kalabalık yoğun ama dikkati dağınık; boyunları gökyüzüne dönük, ağızları huşu içinde açık, gözleri şaşkınlıktan kocaman. Aralarından hızla geçerken kimse bana pek dikkat etmiyor.

Renk parıltıları beni köprü'nün sonuna kadar kovalıyor, sonra da göl kıyısı boyunca. Suyun yüzeyi her patlamayı yansıtıyor, gecenin içinde akışkan bir gökkuşağı. Kıyılarda daha da fazla Caelderalı toplanmış, gece yarısına doğru pazar yerinin ana meydanından dışarı taşan sarhoş bir cümbüş kalabalığı.

Pazar yeri, akşamki şenliklerin merkez üssü gibi görünüyor, hem seyirciler hem de göstericilerle dolu. Derme çatma sahnede ağız dolusu alev soluyan ateş yiyenleri izlemek için bir kalp atışından fazla duraksamıyorum, kalabalığın üzerinde asılı çemberlerde kıvranan, aşağıdan geçenlerin ayrılmış dudakları arasından kristal şişelerden köpüklü likör döken boyalı akrobatlara aval aval bakmak için bir saniyeden fazla tereddüt etmiyorum.

Oyalanacak zaman yok. Çok yakında Cadogan ve Jac dans pistinden kaçtığımı fark edecekler, kaçışımı kamufle etmek için havai fişek gösterisinin etrafındaki kargaşayı kullanacaklar. Peşime düşeceklerinden hiç şüphem yok. Ama şehrin ateşle aydınlatılmış sokaklarında altın rengi bir çizgi gibi koşarken, dayanıksız saten terliklerim kaldırım taşlarına tabanımı morartacak kadar sert vururken bunu düşünmüyorum. Köşeleri dönerken ve çiftlerin birbirlerinin kollarında sallandığı ve her büyüklükteki ailenin bir araya geldiği ışıklı evlerin önünden geçerken koruma ağımlı terk etmenin belki de en akıllıca yol olmadığını da düşünmüyorum - özellikle de Yale'den öğrendiklerimin ışığında.

Tehditleri takip edemiyoruz. Bazıları bu gece burada olabilir. Bazıları bu dans pistinde olabilir.

Kulakları patlatan bir dizi patlama sesi duyulurken dar bir sokaktan aşağı dönüyorum. Kırmızı, mor, mavi, turuncu, gökyüzünde parlayan ateşli bir toz kaleydoskopu. İri gözlerini yukarı dikmiş, beni fark edemeyecek kadar dalgın bir grup gencin arasına daldım. Onların masum keyfi, içlerinde kabaran çatışmayla keskin bir tezat oluşturuyor.

Partiye geri dönemem. Düşüncelerim, kalbimin normal hızının iki katına çıktığı göğsümdeki duygular kadar karmakarışık. Duygularım, derimin altında kopan büyük fırtınayı yansıtan bir fırtına gibi.

Yale'in sözleri her adımında aklıma geliyor.

Teğmen Gower'ın başarısız olduğu yerde Efnysien'in uşaklarından birinin başarılı olması an meselesidir.

Koşmaya devam ediyorum, daha hızlı, daha sert, kafamın içindeki sesinden kaçmaya çalışıyorum. Bunu yaparken bile faydasız olduğunu biliyorum. Gerçeklerden kaçamam. Daha fazla değil.

O sana aşık. Bunu gördüm.

Kontrolden çıkıyorum. Duygularım ve onlarla birlikte içimdeki kapı üzerindeki hakimiyetimi kaybediyorum. Gücüm, serbest bırakılmak için umutsuzca sarsılıyor. Normalde, şelalenin arkasındaki mağaraya giderdim.

Yeniden ayarla. Bu gece olmaz. Sarayın yakınında çok fazla insan var, her hareketimi izleyen çok fazla dikkatli göz var.

Hepimizi mahvedebilirsin.

Uçurumun dibinde durup eski maden kuyusunun gölgeli ağzına bakana kadar nereye gittiğimin farkında bile değilim. Ciğerlerime titrek bir nefes çekerek, kendimi hapsedilmenin nahoş hissine karşı destekliyorum ve geçide giriyorum. Karanlık beni yutuyor. Karanlık ve mutlak sessizlik - şehrin geri kalanından ne kadar da göz kamaştırıcı bir fark. Havai fişek gösterisinin gürültüsü bile ağır toprak tarafından bastırılıyor.

Asansöre ulaştığımda klostrofobi ciğerlerimi bir mengene gibi kavırıyor. Elimi duvara doğru kaldırdığımda titriyor, parmak uçlarım gözlerimin göremediği yerlerde bana yol gösteriyor, taşta bir dizi oyuk hissedene kadar pürüzlü yüzey üzerinde hareket ediyor.

Bir glif.

Daha önce hiç aktive etmemiştim - en azından kasten - ama içimde dönen fırtına bulutlarından şeffaf bir maegic filizi çekerken kendi yeteneklerimden şüphe etmiyorum. Çok kolay geliyor; maegic'im bu gece yüzeye çok yakın. Keskin bir nefesle, onu avucumun içinden dışarı gönderiyorum. Anında kırmızı bir parıltıyla ödüllendirildiğimde içimi bir memnuniyet kaplıyor.

Asansör harekete geçtiğinde zemin yalpalıyor ve shaft boyunca istikrarlı şekilde yükseliyor. Yolculuğun tamamı boyunca nefes almıyorum. Nihayet tepede durduğumda bir rahatlama hissetsem de, beni buraya getiren duygularla aynı olan daha güçlü duygular tarafından hızla geçersiz kılınıyor. Tünelden çıkıyorum, karanlığın son bölümünde koşmamak için kendi ayaklarımla savaşıyorum.

Geçit odasından geçiyorum, glifleri karanlık ve uzak duvara karşı uykuda. Kesik kesik bir nefes alarak uçuruma doğru adım atıyorum. Gözlerim uçurumun kenarındaki silüete takılınca nefesim boğazımda düğümleniyor.

O burada.

Elbette o burada. Ne de olsa bu yüzden geldim - bağıımızın zayıf ipliğini gece boyunca düşünmeden, sorgulamadan takip ettim, onu hissedecek kadar yakın olduğum anda.

Sırtını bana dönmüş, kollarını taş korkuluklara dayamış, şehrinin üzerinde patlayan havai fişekleri izliyor. Bu yükseklikten görünen manzara tarif edilemez, güzelliğini seyretmek neredeyse imkânsız, ama ben ona şöyle bir bakmaktan fazlasını yapmıyorum. Gözlerim Penn'e takılı kaldı.

Hâlâ gömleksiz ve üzerinde sadece koruma töreni sırasında bol siyah pantolon var. Sonrasında doğruca buraya gelmiş olmalı. Omurgasının sertleştiğini, omuzlarının gerildiğini izliyorum ve düzensiz nefes alışımı duyduğunu biliyorum. Yine de yüzünü bana dönmüyor. Varlığımı hiç kabul etmiyor.

Sonunda yanına ulaştığımda ona ne söyleyeceğimi bileceğimden emindim -o kadar emindim ki bunu sorgulamak için duraklamadım bile. Şimdi ise boğazım, nefes yoluma kalıcı olarak yerleşmiş gibi görünen bir yığın gereksiz cümlelerin etrafında kasılıyor. Ne kadar denersem deneyeyim, onları dışarı çıkaramıyorum.

Sonunda konuşan Penn olur.

"Burada olmamalısın."

Sesindeki bıkkınlık beni hazırlıksız yakaladı. Temkinli bir adım daha yaklaştım ve fısıldadım, "Sen de yapmamalısın."

Tek yanıtı sessizlik oluyor. "İyi misin?"

Yine sessizlik. Ama omuzlarındaki kaslar dalgalanıyor, gerginlik içinden geçiyor.

"Endişelendim," diye itiraf ediyorum usulca, birkaç adım daha atarak. Terliklerim taşın üzerinde ses çıkarmıyor. "Festivale gelmediğinde... Elimi uzattım ama bağ sayesinde varlığını zar zor hissedebildim."

"Koşuşları yeniden şarj etmek maegic'imi neredeyse tüketiyor. Beni hissedebilmene şaşırdım."

"Yapamadım. İlk başta yapamadım. Yaklaşana kadar yapamadım."

Kısa bir duraklama oldu. "Son derece becerikli muhafızlarınızın şu anda nerede olduğunuzu bilmediğini varsayıyorum?"

Yanaklarım kızardı. "Cadogan'ı ya da Jac'i suçlama-"

"Canım kimi isterse onu suçlarım," diye çıkıştı. Yavaşça nefes alarak ses tonunu dengelemek için büyük çaba sarf eder. "Partiye geri dönmelisin. Bu gece kimse için uygun bir arkadaş değilim."

"Ben *kimse* değilim. Ben Rhya'yım."

"Gitmen için bir sebep daha."

"Bu geceyi yalnızlık içinde geçirmeye bu kadar kararlı mısınız?" Aramızdaki mesafenin geri kalanını kapatıyorum ve korkulukta onun yanında duruyorum. Profilden bakıldığında çenesi taş gibi sert. Gözlerinin altında yorgunluğun derin gölgeleri var. "Fyremas'ın birlik ve beraberlik gecesi olduğunu sanıyordum."

Alay ediyor. "Birlik mi? Bunu, son görüşmemizde varlığımdan bir zehirmiş gibi kaçan kız mı söylüyor?"

Cevap veremiyorum. Dudaklarımı birbirine bastırarak dönüp şehre bakıyorum. Havai fişeklerin aşağıdan etkileyici olduğunu düşünmüştüm ama bu açıdan kıyaslanamazlar. Nefes kesici. Önce sarı, sonra mavi, sonra kırmızı, sonra menekşe renginde, bazıları devasa ve uzun süreli, bazıları ise sadece bir anlığına parlayan, uzaktaki uç uç böcekleri gibi uçuşuyorlar.

Altımıza doğru yayılan kraterin tamamı ışıklandırılmış durumda. Meşaleler ve ateş çukurları, gölün hareketli kıyılarından uçurumların yarısına kadar en uç noktadaki evlere kadar yanıyor - yeryüzündeki yıldızlardan oluşan bir galaksi.

"Seni üzen ne?"

Penn'in ani sorusu başımı ona çevirmeme neden oluyor. "Üzgün olduğumu kim söyledi?"

"Rhya, duyguların neredeyse üzere. Sesim kısılmış olsa bile kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu hissedebiliyorum." Sonunda gözlerimle buluştu. "O yüzden söyle bana. Seni *ne-kim-üzdü*?"

Başka tarafa bakmak istiyorum ama bakışlarının karanlık ateşine hapsolmuş durumdayım, bakışlarımı nasıl kilitlersem kilitleyeyim bakışlarının gücü altında titriyorum.

Dizler.

"Yale."

"Bilmem gerekirdi." Penn hayal kırıklığıyla elini saçlarında gezdiriyor.

"Ne dedi o?"

"Fark eder mi?"

"Tabii ki önemli."

Şimdi başka tarafa bakıyorum. "Benden hoşlanmıyor, diyelim."

"Rhya."

"Pekâlâ," diye homurdanıyorum, konunun peşini bırakmayacağını biliyorum. "Bana karşı tehditler olduğunu söyledi. O kadar ki, ekstra koruma olarak bazı birliklerini şehre yönlendirmişsiniz."

"Ve?"

"Ve"-kelimeyi zorlayarak söylüyorum-"Efnysien'in dalkavuklarından biri eninde sonunda tüm bu ekstra korumayı aşmayı başarıp beni hayatından çıkardığında fazla sarsılmayacağını ima etmiş olabilir. Kalıcı olarak."

"Siktiğimin piçi!"

"Penn-"

"Orduya karşı haddini aştığım için çok öfkeli. Hıncını senden çıkarıyor. Hepsi bu kadar. Ona aldırma."

"O zaman tehlikede değil miyim?"

Tereddütü çok . "Rhya-"

"Öyleyim!" İnanamayarak başımı sallıyorum. "Tanrım, Penn, bana söyleyecek miydin?"

"Hayır."

"*Hayır mı?*" Patladım. "Gower'dan sonra, tehditler olduğunu biliyordum, tehlike olduğunu biliyordum - hatta senin kabul etmek istediğinden daha fazla. Ama bu... Böyle bir şeyi benden nasıl saklayabilirsin?"

"Çünkü her şey kontrolüm altında. Başkentin etrafındaki kulelerdeki çevre muhafızlarını iki katına çıkardık - aslında platonun her yerinde. Ticaret yollarında kontrol noktaları var. Geçtiğimiz hafta şehre giren ya da çıkan herkes sorgulanmak üzere durduruldu ve silah araması yapıldı. Caeldera'ya giden ana tünel mühürlendi.

O kadar kalın taş kapılarla kapatılmış ki, onları aşmak için bir trol gerekir. Koğuşları o kadar çok güçle doldurdum ki hâlâ bilincimin yerinde olmasına şaşıyorum." Kelimeler sert bir ses tonuyla döküldü. "Güvendesin. Bundan eminim."

"Yine de bana söylemeliydin-"

"İlk Fyremas'ının tadını çıkarmanı istedim!" diye bağırarak itirazlarımı durdurdu. Bana bakarken sesi bir ton yumuşuyor. "Eğlenebileceğin bir gece -sadece lanet olası bir gece- geçirmeni istedim. Eğer sana tehditlerden bahsetseydim, gözlerindeki tüm ışığı çekip alırdı. Bunu yeterince gördüm. Ben... Sen... Sen daha fazlasını hak ediyordun. Sana daha fazlasını vermek istedim. Bunu anlamak senin için çok mu zor?"

"Ben... Ben..." Bakışlarımız uzun bir an boyunca birbirini tutarken doğru kelimeleri bulmaya çalışarak zorlukla yutkunuyorum. Elim işe yaramaz bir şekilde göğsümde çırpınıyor, Remnant'ıma değil kalbime bastırıyor. atlıyor gibi görünüyor. "Teşekkür ," diye yarım yamalak bitiriyorum.

"ederim," diye mırıldandı.

İkimiz de aynı anda gözlerimizi birbirimizden ayırıp şehre bakıyoruz. Havai fişekler art arda patlıyor, duyuları sersemletmek için tasarlanmış büyük bir finalde atmosferde renkli kurdeleler gibi yaylanıyor. Nefesimi düzene sokmak için mücadele ederek bakışlarımı onlara sabitliyorum. Hızla atan nabzımı sakinleştirmeye bile çalışmıyorum.

"Hepsi bu kadar mıydı?"

Kaşlarım alnımdan yukarı fırlayarak ağır diademi okşuyor. "Ne?"

"Yale. Tüm söylediği bu muydu?"

Yale'in sesi kafamın içinde yankılanırken yanaklarıma sıcaklık doluyor.

O sana aşık.

Ben kötü bir
yalancıyım.

Bunu
biliyorum.

Yine de yalan söylüyorum.

"Evet, tek söylediği buydu."

Hava durağanlaşıyor. Bu yalan aramızda konuşulmadan durdukça gerilim daha da artıyor. Derimden fırlayacakmışım gibi hissediyorum. Sonunda, daha dayanamıyorum. Korkuluktan iterek uzaklaşıyorum, gitmek için dönüyorum. "Yalnızlığınızı böldüğüm için özür dilerim. Şimdi gideceğim-"

Kolumdaki eli bir mengene gibi beni olduğum yerde durduruyor. Beni kendine doğru çekerken nefes almaya cesaret edemiyorum. Bakışları fosilleşmiş kehribarın erimiş tonunda ve ben de içinde sıkışıp kalmış, yerinde donmuş çaresiz bir yaratığım.

"Yale'in başka ne dediğini söyle." "Sana söyledim-"

"Yalan söyledin."

"Yalan söylemedi m!"

Penn eğilerek, "Beni kelimelerle kandırmaya çalışabilirsin Rhya" diye homurdanıyor. Gözleri elbisemin dekoltesine kayıyor, Remnant'ım göğüslerimin arasında sergileniyor. Her nefes alışımında göğsüm kabarıyor, kontrol edemediğim hızlı bir yükseliş ve düşüş. "Ama aramızdaki bağ yalan değil."

"Son kez ," diye homurdandım. "*Dur. Okumayı. Benim. Duygularımı.*" "Beni dışlamayı öğrendiğinde okuyacağım."

"Sen en kibirli, en nefret dolu, en inatçı *Tanrısın!* Bazen sana dayanamıyorum!" Tutuşuna karşı sarsılıyorum ama parmağını bile oynatmıyor. "Bırak beni!"

"Benim hakkımda ne hissettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Bond ya da değil, beni hor gördüğünün tamamen farkındayım. Nasıl olmayayım? Bana defalarca söyledin." Gözleri yarıklara kadar daraldı. "Yollarımızın hiç kesişmemiş olmasını, seni hiç bulmamış olmayı, seni buraya hiç getirmemiş dilediğini biliyorum."

"Bu doğru değil!"

"Öyle değil mi?"

"Hayır!"

"O zaman gerçek nedir?" Cevap vermeyince beni hafifçe sarsıyor. "Dürüst olmak gerekirse, duygularını okumak *istediğimi* mi sanıyorsun Rhya? Her gün senin yanında, sadece birkaç adım uzağında durup hissettiklerinden etkilenmemek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Duyguların bana sürekli bir sel gibi akarken kendimi kontrol altında tutmaya çalışmaktan zevk aldığımı mı sanıyorsun?" Beni daha yakına çekiyor, o kadar yakına ki burunlarımız çarpışıyor. "Hissettiğın her şey doğrudan bana akıyor, kalbinden benimkine, seni ne kadar tutmaya çalışsam da. Seni ne kadar tutmaya çalışsam da. İnan bana, beni dışarıda tutmayı öğrenmeni her şeyden çok istiyorum. *Lanet olsun!* Taştan yapıldığımı mı sanıyorsun?"

Sanki bana fiziksel bir darbe vurmuş gibi geri çekiliyorum. Hâlâ kolumu granit gibi kavradığı için fazla uzaklaşamıyorum.

"olmak bu kadar tatsız olduğu için özür dilerim!" Kırmızı görerek ona öfkelen dim. "Gelecekte karşılıklı kaçınma planınıza geri dönmemizi öneririm. Benim yanımda olmak senin için *dayanılmaz* bir yük olduğu için seni bir daha aramayacağıma söz veriyorum!"

Bununla birlikte, kolumu onun pençesinden kurtarmayı ve etrafımda dönmeyi başardım. Birdenbire çaresizce uzaklaşmaya çalışıyorum. Gözyaşlarına çok yakınım; isteyeceğim son şey onun gözyaşlarına şahit olması. Ama sadece birkaç adım atabildim ki arkamdan iki el pazılarımı kavradı ve beni bir kez daha olduğum yerde durdurdu.

Öfkeli bir yarım çığlık attım. Ama Penn'in göğsünün sıcak düzlemi sırtıma bastırdığında ses boğazımda buharlaşıyor. Başını boynumun kıvrımına indiriyor, dudakları kulağımın hassas lobunu okşuyor ve ben hareketsiz kalıyorum.

Hala ruhuma kadar.

"Rhya," diye fısıldıyor Penn, sesi çatlayarak. "Anlamıyor musun? Sen... sen beni tamamen özdün. Sana bakıyorum, sana dokunuyorum, yanımda olduğunu hissediyorum ve ben..." Sesi alçalıyor, zar zor duyuluyor. "Her şeyi kontrol altında tuttuğum için kendimle gurur duyuyorum. Bu konuda ustayımdır. Ama bugünlerde kendimi tanımakta güçlük çekiyorum. Ben bir

Sana her yaklaştığımda kendimi kontrol altında tutmaya çalışmaktan sinirlerimiz yıpranıyor."

"Peki sence ben nasıl hissediyorum?" Bütün vücudu geriliyor.

"Mesafeyi yaratan *ben* değildim. Bu yeni duvarı ören ben değildim," diye hatırlatıyorum ona, kalın bir sesle. "olanları unutmak isteyen sendin."

"Rhya-

"Bana pişmanmışsın gibi hissettirdin," diye kestim sözünü. "*Beni* pişman ettin."

Alnı enseme bastırıyor. "Biliyorum. Biliyorum ve özür dilerim. Tanrım, bunun senin için adil olmadığını biliyorum. Seni incittiğimi, senden uzaklaştırdığımı biliyorum. Ama başka türlü senin yanında nasıl olacağımı bilmiyorum... olmadan..."

"Ne olmadan, Penn?" Gölgelere soruyorum, keşke yüzünü görebilseydim. "Her günün her dakikasında her duyguyu kontrol edemeyeceğini kabul etmeden mi? Hepimiz kadar yanılabilir olduğunu ve onları bir sorumluluk olarak görsen bile duyguların olduğunu kabul etmeden mi?"

"Onlar bir sorumluluk."

"Senin için belki, ama benim için değil!" Öfkem bir kırbaç gibi şaklıyor. "Sen bizi almaya değmeyecek bir risk olarak görüyorsun ama ben asla öyle görmedim! En azından sen beni kol mesafesinde tutmaya başlayana kadar. Birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyormuşuz gibi davranmaya başlayana kadar."

"Sorumluluklarım var. Hesap yükümlü olduğum bir krallığım var. Sonuçlarını düşünmeden istediğim şeylerin peşinden koşma lüksüne sahip değilim." Duraklıyor, sesi neredeyse duyulamayacak kadar kısılıyor. "Seni riske atmaktansa benden nefret etmeni ve güvende olmanı tercih ..."

"Neyle?" Gözyaşlarım gözlerimi parlatıyor. "Seni sevmeme izin vererek mi?"

Daha da yaklaşıyor, karanlık sözleri beni uzaklaştırırken bile bedeni aramızdaki mesafeyi silmek için zorlanıyor. "Benden nefret etsen daha iyi olurdu."

"Kimin için? Kesinlikle benim için değil." Başımı yavaşça ileri geri sallıyorum, yıkım parçalıyor. Biliyorum ki bağı her bir dayanılmaz nabzını hissedebilir. Ve şu anda, umurumda değil.

Bunu hissetmesini
istiyorum. Bilmesini
istiyorum.

Acı dolu bir ses çıkarıyor, ıstırabımı paylaşıyor.

"En üzücü gerçeği bilmek ister misin?" Sesim soruyorum. "Senden hiç nefret etmedim. En başında bile. Düşman olduğumuzda bile. *Beni öldürmek* istediğini düşündüğümde bile. Çünkü o zaman bile bir parçam sana doğru çekiliyordu. Açık ateşe hava gibi."

Tüm vücudu titriyor. Duyguları benim için hiç bu kadar çığ, bu kadar erişilebilir olmamıştı. Bu gece, onları saklayacak gücü yok.

"Birlikte onca şeyden sonra" -şimdi özgürce ağlıyorum- "senden nefret edebileceğimi nasıl düşünebilirsin?"

"*Dur.*" Paramparça bir yalvarış. "Başka bir şey söyleme Rhya. Geri alamayacağın şeyler söyleme."

"Onları geri almak istemiyorum!" Kararlı bir şekilde gürlüyorum. "Sen bir yalanı yaşamak isteyebilirsin Pendefyre, ama ben istemiyorum. Artık istemiyorum. Beni istemiyorsan söyle. Gerçeği taklitten ayırmaya çalışmaktan yoruldum."

Sonsuz bir duraklama var. Gitmeme izin vereceğini, uzaklaşmama izin vereceğini düşünüyorum. Ama onun yerine, boğazından alçak sesle inliyor.

"Seni istemediğimi mi sanıyorsun? *Tanrılar.*" Dudakları boynumu sıyrıyor, bir alev izi gibi. "Tek düşünebildiğim ağzının benimkinde olması, saçlarının ellerimde olması, parmaklarının tenimde olması. Geceleri yatağında uzanıp senin dönüp durmanı dinliyorum ve o merdivenden çıkmamak için her şeyimi veriyorum. Seni merdivenden aşağı indirmemek, yatağıma yatırmamak ve o ormanda yaktığımız ateşin nihayet sönmesine izin vermemek için her şeyimi veriyorum."

Onun sözleriyle içimdeki sıcaklık kabarıyor, içime doğru kıvrılıyor. *Gökyüzü*. Bilseydim, tüm o uykusuz geceler boyunca, hemen altımda yattığını, işkence dolu düşüncelerimi paylaştığını... gizli arzularımı paylaştığını...

"Neden ?" Fısıldıyorum.

"Çünkü ben daha iyi biliyorum!" Tutuşu morarıyor, parmak uçları kollarımın üst kısmını ısıyor. "Sana karşı hissettiklerimin tehlikeli olduğunu biliyorum; senin için, benim için, ikimiz için. Herkes için."

Yale de dans pistinde aynı şeyi söylemişti. Bunu bizzat Penn'in ağzından duymak kalbe saplanan bir kılıç gibi.

"O zaman neden hala beni tutuyorsun?"

"Çünkü, Tanrılar *yardımcım olsun, artık umurumda değil!*" Sesi kırılır. "Riskler umurumda değil. Yankıları umurumda değil. Denedim. hissetmemeye çalıştım, duygularımı çalıştım. Faydası yok. Yeterince güçlü değilim. Konu sen olduğunda değil."

Kesik kesik nefes alıyor, çıplak göğsü açıkta kalan omurgama daha sıkı bastırıyor. Ten tene. Arzusunun kanıtı kıcıma karşı sert. İnkâr edilemez. Bunu orada hissetmek, içimin derinliklerinde oluşan sızıyı daha da yoğunlaştırıyor.

"Tek yaptığım seni istemek Rhya. Uyanırken ya da rüya görürken, senden tamamen kaçarken ya da senin varlığını ararken. İstiyorum ve istiyorum ve istiyorum... ve... *O. Lanet olsun. Korkutuyor. Beni.*"

"Benim de aynı derecede korkmadığımı mı sanıyorsun? Sana karşı hissettiklerimin beni korkutmadığını mı sanıyorsun?" Duraksadım, kalbim küt küt atıyordu. Ve sonra, kendimi durduramayarak, onun kucağında dönüyorum. Yüzünü ellerimin arasına almak için uzandığımda nefesini içine çekiyor. Parmak uçlarımda teni bir fırın gibi. Gözlerim dudaklarına kayıyor. "Lütfen Pendefyre... Bir daha çekip gitmeme izin verme."

"Sana zarar verebilirim." İtirafı acı verici. "ateşin öfkelenme şekli, duygularımın onu körüklenme şekli... Eğer kontrolümü kaybedersem, eğer kayarsam

.."

"Kaymayacaksın. Bana zarar vermeyeceksin." "Bunu bilemezsin."

Gözleriyle tanıştım. Gözleri benimkileri yakıyor, o kadar büyük bir özlemle volkanik, başka bir şey göremiyorum. Başka bir şey hissedemiyorum. "Senden korkmuyorum, Penn. Ateşinden korkmuyorum. Daha çok, hiç denemezsek neleri kaybedeceğimizden korkuyorum. Eğer korkunun kazanmasına izin verirsek."

Sözcükler dudaklarımdan henüz çıkmıştı ki, ağzı ezici bir etkiyle dudaklarıma yapıştı. Öpücüğü bir ateş fırtınasıydı; öngörülemeyen bir sıcaklık, kontrol edilemeyen bir arzu. Bedenimde alev alev yanıyor, beni içten dışa yakan, sinir uçlarımı kızartan bir cehennem.

Buraya bunun için geldim. Ona Yale'den bahsetmek için değil, iyi olup olmadığını görmek için değil, onunla tartışmak için değil. Bu, tam burada, dudakları dudaklarımda, sıcak vücudu aynı hizada, o kadar yakın ki birbirimizin tenine girip bir daha çıkamayacağımızı düşünüyorum. Duyularımı istila ediyor, zihnimin her parçasını sular altında bırakıyor. Aramızdaki bağ alev alıyor, görünmez bir alev kanalı, duygular onun işaretinden benimkine doğru kıvılcımlanırken ruhumu kavuracak kadar sıcak yanıyor.

Penn öpücüğü derinleştiriyor. Çiğleliyor. Acımasızlaşıyor. Vahşileşiyor. Dudakları kuşatırken başım içgüdüsel olarak geriye düşüyor. Elleri çıplak omurgamdan yukarı kayarak boynumu bulduğunda vücudum bir yay gibi geriliyor. Başparmaklarını nabzımın iki kat hızlandığı boğazımın çukuruna bastırıyor ve ağzının içine doğru inliyorum, saf arzusunun durdurulamaz bir sesi.

Gürültü içindeki bir şeyin kilidini açıyor. Kendini kontrol etmesinin son parçasını da parçaladı. Bir an onun kollarında ayakta dururken, bir an sonra ayaklarım yerden kesiliyor, üç adım ve korkuluğun kenarına bırakılıyorum. Elleri eteğimin yırtmacına uzanmadan önce yerleşmeme ancak izin veriyor. Sert bir sarsıntıyla bacaklarımı ayırıyor ve aralarına giriyor. Herhangi bir tereddüt artık uzak bir anı, herhangi bir yankı ise çok uzak bir sonuç. Ne geçmişi ne de geleceği düşünüyoruz, birbirimize duyduğumuz açlığın dolaysızlığında tükeniyoruz.

Penn kalçamdaki deri kılıfın içindeki hançeri görünce sırtlıyor, loşlukta beyaz bir parıltı. Dudakları

benimkini geri aldıklarında hala kavisli. Ama bacaklarımı beline doladığımda tüm eğlence kağıt gibi tutuşuyor, kollarım boynuna dolanırken uzun gövdesine kilitleniyorum. Tutkusu bacaklarımın arasında zonklayan bir baskı oluşturuyor, damarlarımda nabız gibi atan ihtiyaçla eşleşiyor. Dudağını ağzıma alıyorum, aynı anda parmaklarımı saçlarına daldırıyorum, uzun zamandır istediğim gibi, kalınlığını hissetmekten zevk alıyorum.

"Tanrılar, Rhya." Kalçaları benimkilere sürtünürken ağzımın içine doğru soluyor, tüm duyularımın başını döndüren lezzetli bir hareket. "Bana böyle dokunmaya devam edersen, kendimi durduramayacağım."

"Durmanı istemiyorum."

Bir başka gürleyen iniltiyle beni tekrar öpüyor. Elleri kalçalarımı hapsediyor, beni sıkıca tutuyor ve nefesimi kesen lezzetli bir sürtünme yaratıyor. Ayrılmış dudaklarımdan yararlanarak dili dudaklarımın arasından kayıyor. Ağızlarımız birlikte hareket ettikçe arzum daha da artıyor, nefes almanın zor olduğu açgözlü bir dans.

Ama kimin nefes almaya ihtiyacı var ki?

Pendefyre sonunda beni öpüyor.

Nefes almak bekleyebilir.

Nabzım bir davul gibi atıyor, alevlerin bizi tüketmesine izin verirken tempo gittikçe hızlanıyor. Hava ve ateş, söndürülemez bir tutku. Birlikte tutuşarak saf, katıksız...

Yanma.

Ellerinden biri uyluğumun hassas derisinde geziniyor, hançer kılıfında kısa bir süre kalıyor. Elini daha da yukarı kaldırmadan önce deri kayışla işkence dolu bir saniye boyunca oynuyor - bu sefer yanan sıcaklığı bulana kadar durmuyor. En mahrem yerimi avuçladığında yüz kat artan bir sıcaklık.

Tanrıl

ar.

Evet.

Omuzlarına yapışarak bedenimi onun tutuşuna karşı sallıyor, zihnimin sayıklamaya başladığını hissediyorum. Bu tutku gibi hissetmek

Ne kadar uzun süre dokunursak dokunalım, bu gece kendimizi ne kadar uzağa bırakırsak bırakalım, serbest bıraktığımız şey asla kendini yakmayacaktır.

Parmakları hareket edip yavaş, ritmik daireler çizerek tutkumu yeni boyutlara taşıırken, benim elim de çıplak göğsünden aşağı kayıyor - sadece bir an için kalıntısının kabarık derisinde duraksayarak uzunluğunu buluyor. Pantolonunun kumaşı üzerinden onu okşuyorum, ağzıma doğru alçak bir hırıltı çıkarırken içimdeki tatmin duygusu kabarıyor. Bu ses kalçalarımın parmaklarının etrafında kenetlenmesine neden oluyor.

"Rhya," diyor uyarırcasına. Eli hala bacaklarımın arasında. "Belki de-"

"Artık belki yok," diye kestim sözünü, sesi nefes nefese çıkıyordu. "Ve daha fazla bahane yok. Yeterince konuştuk Pendefyre. Sadece... *Dokun bana.* Lütfen."

Tereddütü duman olup uçtu. Ağzı tekrar benimkine çarpıyor, beni daha sert, daha ıslak, daha derin öpüyor. Dillerin ve dişlerin çarpışması, ateşli bir savaş, ikimizin de kazanan olarak uzaklaştığı bir savaş. Çaresiz ellerimiz gizli yerlerde gezinirken bile dudaklarımız hiç ayrılmıyor. Bu ana kadar dokunmayı hayal etmemize bile izin vermediğimiz yerler.

Düğmeler kayıyor, paçalar . Penn onu avuçlarıma aldığımda keskin bir nefesle tıslıyor. Ellerimin arasındaki çıplak halini seviyorum. Vücudunun her parçası gibi güçlü ve zarif. Ve parmakları iç çamaşırlarımın altında yolunu bulduğunda kendi memnuniyetini gizlemiyor. Ona duyduğum arzunun ipeksi onayıyla göğsünün derinliklerinde bir gümbürtü kopuyor.

Yeni ritimler buldukça öpüşmelerimiz kasıp kavuruyor, parçalara ayrılmadan dayanamayacağımı düşünene kadar yükselen yeni bir tempo oluşturuyoruz. Kollarında kayıyorum, huzursuz, muhtaç. İfade edemediğim bir şey için acı çekiyorum. Kelimelerle değil, her halükarda.

İçimdeki zonklayan nabız ateş gibi yükseliyor.

Penn'in dokunuşunun her şeyi tüketen doğasında kaybolan düşüncelerimin yıpranmasını zar zor engelleyebiliyorum. Sesi kısılmış olsa bile

Bağ, aramızdaki bağı güçlendiriyor, onu besliyor, alevleri tamamen fiziksel olmaktan öteye taşıyor. Tomas'la hissettiğimden, mümkün olduğunu bildiğimden daha fazla şey.

Bu ruhani, derin bir bağlantıdır. Ellerimizin ve ağızlarımızın acil dansını daha da yoğunlaştıran bir bağ. Bağ etrafımızda sıkılaşıyor, görünmez bir bağ, bizi daha yakına, daha yakına, daha *yakına* çağırıyor.

Nefeslerim kesik kesik , artık onu doğru düzgün öpemiyorum. Sadece ciğerlerime hava çekecek kadar geri çekiliyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Penn'in bakışları benimkilere kilitlenmiş, kaçamayacağım ateşli bir tutuş. Kaçmak *istemediğim* bir tutuş. Onda gördüğüm ateş benimkiyle eşleşiyor. Beni tüketmesini istiyorum, kıvılcım kıvılcım. Durdurulamaz bir cehenneme dönüşmesini istiyorum. İstiyorum-

Onu.

Onu istiyorum.

Hiç olmadığı kadar yakın ama yine de yeterince yakın değil. "Penn," diye fısıldıyorum, sözcük boğazımda düğümleniyor. "Lütfen, ben sana ihtiyacım var."

Gözleri parlıyor, şehvetle eriyor. Elleri kalçalarımın doğru kayıyor, böylece daha yakına geçebiliyor ve tenimde sıcaklık bırakıyor. Ne kadar yakın olduğunu, ne kadar yakın olduğumuzu hissettiğimde nefesim kesiliyor, beklenti içimde bir girdap gibi dönüyor. Dudakları kulağıma değiyor.

"Benim de sana ihtiyacım var," diye kaba sesle itiraf ediyor.

Gökyüzüne şükürler olsun.

Bedenim onunkine karşı hevesle yükselirken ellerim omuzlarında kilitleniyor. İçimde sadece onun söndürebileceği bir ateş var. Aylardır için için yanan, son derece yavaş yanan bir ateş. Bu gece, o korları sonsuz bir aleve dönüştüreceğiz.

Kalçalarımı sıkıca kavradı.

"Bu dokunaklı gösteriyi bölmekten ne kadar nefret etsem de," diyor tanıdık bir ses, bir nehir yatağında yuvarlanan su gibi pürüzsüz, aynı anda hem çok yakın hem de çok uzak görünen bir yerden. "Üçümüzün konuşmaya ihtiyacı var."

PENN VE BEN başımızdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi sarsılıyor. Bir bakıma öyle de oldu. Çünkü beş adım ötede Su Kalıntısı'nın kendisi duruyordu.

Llÿr Kralı Soren, kanlı canlı.

Bir şeytan gibi yükselir, bir savaşçının bedeninde kıyametin habercisidir. Parlak mavi gözleri karanlıkta ışıltı ışıltı parlıyor. Kedi kurnazlığıyla ben ve Penn arasında gidip geliyorlar, her küçük ayrıntıyı değerlendiriyorlar. Ben, korkuluktan aşağı atlarken eteklerimi yeniden düzenliyorum; Penn, titreyen elleriyle pantolonunu hafifçe düzeltiyor. İkimiz de dengesiz nefes alıyoruz, yanaklarımız kızarmış ve ağızımız öpücükle şişmiş.

"Soren." Penn'in sesi buz gibiydi. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Şimdi, şimdi." Soren kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Seni kurtarmaya gelen birini böyle mi karşılayacaksın?"

"Bir dahaki sefere bir kuzgun gönderin,"
diye homurdanıyor Penn. "Bu acil bir durum."

"Haberin ne kadar acil olduğu umurumda değil. Canınız her istediğinde kapılarımdan içeri giremezsiniz."

"Oyuncaklarını çok sahipleniyorsun." Soren'in gözleri bana kayıyor. Mükemmel yontulmuş yüz hatlarını okumak ilk karşılaşmamızdan hatırladığım kadar zor. "Oyuncaklardan bahsetmişken, iyi görünüyorsun, küçük rüzgâr dokumacısı. Oldukça iyi. İtiraf etmeliyim ki, birkaç ay düzenli yemek yemenin seni o dağın yamacında bulduğum su dolu cüceye bilseydim, gitmene izin vermekte bu kadar acele etmeyebilirdim-"

"Acil haberlerin olduğunu sanıyordum" diye araya giriyorum.

"Biliyorum." Hüzünlenererek, bağlanacak gibi görünen Penn'e bakar. "Güçlerinizi hazırlamanız gerekiyor."

Penn stills. "Neden?"

"Kısa bir süre önce generallerimden birinden bir haber aldım. Menzilde rutin bir devriye sırasında, izcilerinden bazıları kayboldu. O

ne olduğunu öğrenmek için peşlerinden bir birim gönderdi." İki kalın siyah kaş içe doğru çatıldı. "İzleri güney sınırınıza kadar takip ettiler. Doğruca Reaver bölgesine."

"İzcilerinizi kaybettiğiniz için üzgünüm," diyor Penn sert bir şekilde. "Ama kabilelerin kendi halkıma karşı son zamanlardaki saldırganlığı göz önüne alındığında, şok olduğumu söyleyemem-"

"Sadece *dinle*, olur mu?" Soren nefesini içine çekerek kendini dengeliyor. Uzun boyu gerginlikten dimdik olmuş, tipik havai soğukkanlılığından eser kalmamış. "Kurtarma görevinden sonra aldığım rapor... tuhaftı. Cesetler çoğu Reaver saldırısında olduğu gibi parçalanmamış ya da ezilmemişti. Bunlar çok hassas bir şekilde öldürülmüş.

-Gözlere oklar saplanmış, boğazlar sıkılmış, kafalar sopalanmış. Çok az kan, boyun çizgisinin altında çok az iz vardı. Ve çıırılçıplak soyulmuşlardı. Saldırganlar onları öldürdükten sonra üniformalarını çalmışlar."

Penn bunu sindiriyor, belli ki sıkıntılı. "Genellikle klanlar bizden kalan tüm izleri -giysilerimizi ve her şeyimizi- parçalamaktan zevk alırlar."

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Generallerim de öyle. Bu yüzden daha fazla araştırdık. İki gün önce buz sahanlığına birkaç gözcü daha gönderdik." Soren'in yüz ifadesi gergin. "Daha fazla soyulmuş ceset buldular. Bu sefer Llÿrians değillerdi. Onlar Dyvedi adamlarıydı Pendefyre. Senin adamların. En azından bir lejyon dolusu."

"Bütün bir lejyon kaybolsa bana haber verilirdi, Soren."

"Kayıp değil. *Değiştirildi*." Soren bir adım daha yaklaşıyor, bakışları sabit. "Bir düşünün. Soyulmuş üniformalar. Garip ölümler. Saldırıların artan organizasyonu. Bu, bir sınır bölgesi için onlarca yıldır süren bir anlaşmazlıktan daha büyük."

"Şunu açıklığa kavuşturalım: Yağmacıların Dyvedi askerlerini gizlice öldürüp üniformalarını çaldığını mı düşünüyorsunuz?"

Soren başını sallar.

"Hangi olası amaç için? Ortadan kaldırmayı amaçladıkları fae gibi giyinip oynamak için mi?"

"Bölgenize fark edilmeden sızmak için," diye tersliyor Soren, hayal kırıklığı zincirlerinden kurtuluyor. "Buna inanmak istemeyebilirsin ama yine de oluyor. Yağmacılar size karşı hareket ediyor. Ve yalnız hareket etmiyorlar. Yeni bir müttefik buldular. Güçlü bir tane."

"Klanlar birkaç yılda bir birbirlerini topluca katletmekten zar zor kurtulabiliyor. Yabancılarla komplo kurabilecek kapasitede değiller."

"Sen de öyle düşündün. Hepimiz öyle düşündük. Görünüşe göre yanılmışız. Ne kadar düşünülemez olsa da, Yağmacılar kendi aralarında ittifak kurdular..." Soren'in gözleri parlıyor, koyu safir, "Efnysien ile."

Midem bulanıyor.

Penn başını sallar. "Bu mümkün değil."

Soren dişlerini sıkarak, "Öyle," diye karşı çıkıyor. "Böyle bir konuda yalan söylemem."

"Yağmacılar her şeyden önce fae'lerden nefret eder. Efnysien'in komuta ettiği karanlık, çarpıtılmış maegic bile olsa maegic kullanan birinin yardımını asla kabul etmezler."

"Uzun zamandır arzuladıkları şeyi, Dyved'in kontrolünü nihayet kazanacaklarını düşünseler bunu yaparlardı. Halkınızın kökünü kazımak." Soren'in bakışları da sözleri kadar sert. "Efnysien'in kızıl ordusu aylardır buz sahanlığında fark edilmeden toplanıyor. Yavaş yavaş sayıları artıyor. Topraklarınıza fark edilmeden sızmak için üniformalar alıyor. Alarm vermeden güçlendirilmiş sınırları değiştiriyorlar. Saldırı fırsatı için zaman kolluyorlar."

"Yukarıdaki Tanrılar," diye fısıldıyorum.

"Gözcülerimin tanık olduklarına göre artık beklemiyorlar," diye devam ediyor Soren. "Şu anda bile, gözlerini Caeldera'ya dikmiş, plato boyunca kuzeye doğru ilerliyorlar. Ve yalnız da değiller. Kunduz klanlarının yarısı onlarla birlikte yürüyor."

Penn'e bakıyorum. Eski arkadaşının sözleri nüfuz etmeye başladıkça yüzü yıldız ışığında bembeyaz kesiliyor. Yine de umuda tutunuyor. "Söylediklerin doğru olsa bile, bir yol açmayı başarsalar bile

plato boyunca, başkente giremezler. Koşuşları asla geçemeyecekler."

"Yapabilirler." Soren iki adım öne çıkar, böylece yüz yüze dururlar. Sesi ölüm kadar ciddi. "Efnysien'in yardımıyla, normalde onları dışarıda tutacak her türlü majikal korumayı aşabilirler. Haklı olduğumu biliyorsun. Neredeyse bir asır önce onu sürgün ettiğimde gücü çok kuvvetliydi; şimdi ise eşi benzeri yok. Korumaların düşecek Pendefyre. Ve orduların, ne kadar iyi eğitilmiş olurlarsa olsunlar, hem sayıca az hem de hazırlıksızlar. Bu savaşı kazanamazlar."

Ani bir korku kalbimi kaplıyor. "Herkesi uyarmalıyız. Tahliye etmemiz gerek! Eminim gidebileceğimiz güvenli bir yer vardır..."

İkisi de cevap vermeyince, gözlerim Soren'den Penn'e ve tekrar geri dönüyor. Acımasızca bakıyorlar, yüksek sesle konuşmadan bir şeyler anlatıyorlar. Farkındalık bir giyotin gibi düşüyor.

Caeldera güvenli bir yer. Dyved'in en iyi kalesi. Gidecek başka bir yer yok, tüm platodaki bir istilayı atlatmak için daha iyi bir yer yok. Eğer şehir düşerse.

Hepimiz onunla birlikte düşeceğiz.

"Ne kadar zamanımız var?" Penn soruyor - artık gerçekten önemli olan tek soru.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Soren. "Başka bir durum raporu için beklemedim. Doğruca buraya sizi uyarmaya geldim. Bu gece de olabilir, yarın da."

Gece yarısı güzelliğiyle göz kamaştıran *Caeldera*'ya bakıyor. Çok altımızda, binlerce sivil yaklaşan tehlikenin farkında olmadan sokaklarda kutlama yapmaya ediyor.

"Eğer ben olsaydım... eğer sen benim düşmanım olsaydın..." Soren gözlerini aşağıdaki şehirden ayırır. "En savunmasız olduğunuz anda saldırıyordum. Halkın en savunmasız olduğu anda; sokaklarda kalabalıklar halinde toplandığında, bir kutlamanın ortasında, içkiden duyuları körelmişken..."

Penn acı içinde, "Efnysien bu gece güçlerimin tükendiğini anlayacak," diyor. "Halkımı koruyamayacağımı bilecek."

"Llÿrian birliklerinden oluşan tam bir tabur gün ağarana kadar burada olacak." Soren sözlerinin altını çizmek için sertçe başını sallıyor. "Sadece o zamana kadar dayanmamız gerekiyor."

"Eğer koğuşlar düşerse-"

"O zaman savaşıcağız," diye yemin ediyor Soren. Gözleri bana kayıyor. "Burada gücü olan tek kişi sen değilsin Pendefyre."

Korku dolu bir çığlığı yutuyorum ve başımı sallayarak onu onaylıyorum. "Savaşıcağız."

"Yapamayacaksın," diye homurdanıyor Penn, dönüp bana bakıyor. Elini kemiklerimi gıcırdatan bir kavrayışla tutuyor. "Gel. Güvende olacağınız yere, kaleye geri dönmeliyiz. Eğer Soren haklıysa, çok zamanımız olmayabilir-"

Sözleri büyük bir patlama sesiyle yutuluyor. İlk başta bunun başka bir yangın olduğunu düşünüyorum - göl kıyısında gecikmiş bir patlama. Ama ne bir kıvılcım yağmuru ne de bir renk cümbüşü var. Gökyüzünün kendisi titriyor, sanki gök çökecekmiş gibi ve felç edici bir kesinlikle bunun bir parti numarası olmadığını anlıyorum.

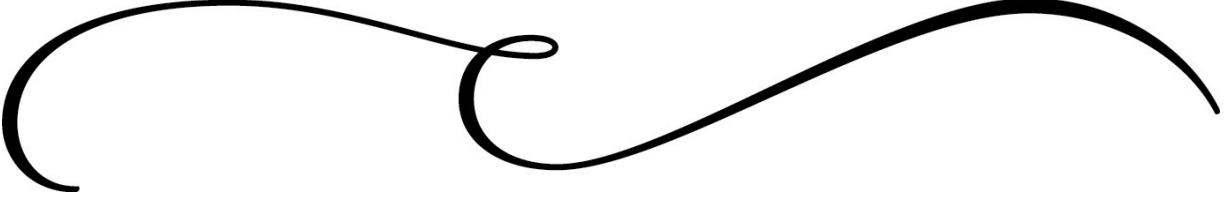
Atmosfer kan kırmızısı bir şafak gibi parlıyor. Havada bir pus parıldıyor - sadece birkaç saat önce, taht odasında Penn'in gücü yeryüzüne döküldüğünde gördüğüm parıltının aynısı. Koğuşlar büyük bir güç akışına tepki veriyor. Ama bu sefer onları desteklemiyor.

Onları .

Gökyüzünde ikinci bir patlama patladığında ilk patlamanın gürültüsü henüz azalmamıştı. Koğuşların tekrar alevlenmesini izlerken, kırmızı pus ısı şimşegi gibi parlıyor... Pendefyre ya da Soren'den tek bir kelime duymadan, bize saldırmak isteyen her kimse artık yolda olmadığını biliyorum.

Onlar zaten buradalar.

CHAPTER ÜÇ Y BİR

VV e run.

Penn önde, ben ortada, Soren peşimde. Geçitten aşağıya, Soren'in yolculuğundan hâlâ belli belirsiz parlayan kapıyı geçip asansöre bindik. Penn glifi aktive ederken hiçbirimiz konuşmuyor ve aşağıya, yeryüzüne doğru fırlıyoruz. Sarsıcı sessizlikteki tek ses, ciğerlerime girip çıkan, titrek ve dehşet dolu nefeslerim.

Asansör yolculuğu bir ömür boyu sürer. Her saniye bir gün, bir ay, bir yıl boşa harcanıyor. Sokaklardaki yaklaşan tehlikeden tamamen habersiz bir şekilde eğlenirken zaman boşa akıp gidiyor. Buraya gelirken yanlarından geçtiğim aileleri düşünüyorum; havai fişek gösterisini görebilmek için boyunlarını geriye doğru uzatmışlar, sırtarak yüzlerini neşeye ayırıyorlar. Savunmasız. Masum. Hazırlıksız. Hiperventilasyonumu tutmaya çalışırken neredeyse alt dudağımı çiğneyecektim.

Yer seviyesine indik ve tam gaz maden kuyusunun ağzına doğru ilerliyoruz. Tam açık havaya çıkarken başka bir patlama koşullara çarpıyor. Gökyüzü hafifçe kırmızıya dönüyor, zayıf bir nabız. Kalabalıktan eğlence ve endişe karışımı bir çığlık yükseliyor. Hâlâ Fyremas'ın sarhoş edici şenliğine kapılmış olan çoğu kişi bunun kutlamaların bir başka yönü olduğunu sanıyor.

"Alarmları çalın!" Penn, yanlarından hızla geçerken bir sokak köşesinde konuşlanmış şaşkın bakışlı iki askere kükrüyor. "Saldırı altındayız!"

Uyup uymadıklarını görmek için duraklamıyoruz. Daha hızlı koşuyoruz. İnanılmaz hızlı. İnatçı bir sprint. Yanımda, Soren ve Penn yorulmak bilmez görünüyorlar, uzun bacakları adımlarını hiç kesmeden yeri yalayıp yutuyor. Her nasılsa ben de onlara ayak uyduruyorum, ayaklarım kaldırım taşlarının üzerinde sanki gerçek kanatlar takmışım gibi uçuyor, elbisemin altın rengi treni bir savaş bayrağı gibi arkamda dalgalanıyor. Göğsümden kıvrılan gücün soğuk yanığını hissediyorum ve farkında olmadan kendimi ileri itmek için rüzgârı kullandığımı fark ediyorum, hava akımları her bir bacağı daha uzağa, daha yükseğe, minyon bacaklarımın kendi başlarına başarabileceğinden daha uzun bir süreye uzatıyor.

Normal şartlar altında bu durum beni şok edebilir, hatta sevindirebilirdi. Bu gece zihnimde korkudan başka hiçbir şeye yer yok. Caeldera'nın kalbine doğru engebeli bir yol çizerken, zehirli bir iksir gibi damarlarımı zehirliyor. Tünelden göl kenarına uzanan ana cadde olan Kral Caddesi'ne ulaştığımızda, caddenin hâlâ dans edip içki içen insanlarla dolu görüyoruz.

"İçeri girin!" Penn tekrar tekrar kükrüyor. "Siper alın!"

Yüzler sel gibi akıyor; önce sadece endişeli, sonra bir başka maegic patlaması gökyüzünü sarsarken giderek dehşete düşüyorlar.

"Saldırıya hazırlanın!"

Müzik ve kahkahaların yerine bir karmaşa ve dehşet kakofonisi yükseliyor. Tam ana meydana ulaştığımızda, alarmlar çalmaya başladığında bu dehşet bir ateş perdesine ulaşır - geceyi bölen tiz bir çınlama, yakın bir saldırı uyarısı. En sarhoş eğlence düşkünleri bile bunun ne anlama geldiğini biliyor.

İnsanlar . Ezilen tezgahlar devrilir. Satıcılar mallarını terk etti. Sahne terk edilmiş, ateş yiyenler çoktan gitmiş. Akrobasi çemberleri boş duruyor. İnsanlar göl kıyısından pazar yerine ve Kral Caddesi'ne doğru akın ederken akıntıya karşı mücadele ediyoruz. Korkuları aşikârdı.

havai fişeklerden yayılan kalıcı barut kokusuna karışıyordu.

Köprüye ulaştığımız anda karşıya geçmenin mümkün olmadığını anlıyorum. Köprü, evlerine ulaşmak ve sevdiklerine kavuşmak için çaresizce saraydan akın eden insanlarla dolu.

"*Oi!*" Birisi gürültünün üzerine keskin bir ısıklık çalıyor. "Pendefyre!"

Üçümüz birden durduk. Hep birlikte döndüğümüzde Jac, Cadogan ve Farley'nin köprünün ayağındaki kargaşanın içinden bize doğru ilerlediklerini görüyoruz. Onların hemen ardından, Ember Loncası'nın yaklaşık iki düzine üyesi etrafımızda düzenli sıralar oluşturarak panik halindeki kalabalığı tamponluyor. Üzerlerindeki silahların çokluğu biraz olsun güven veriyor.

"Tanrılara şükürler olsun. Seninle birlikte." Jac bana sarılmak ve aynı anda boğazımı sıkmak ister gibi bakıyor. "Kahretsin, Ace, neredeyse bir saattir seni arıyoruz! Eğer gökyüzü düşmüyor olsaydı, kadın, yemin ederim..."

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. "Eğer bu geceyi atlatabilsek, bunu telafi edeceğim."

"Neler olduğundan emin değilim," diye araya giriyor Cadogan, Penn'le yüzleşmek için öne çıkarak, "ama bunlara ihtiyacınız olabileceğini düşündük."

Penn botlarını, geniş kılıcını ve fırlatma bıçaklarından oluşan palaskasını kabul ederken minnettarlıkla başını sallıyor. Dört bir yanda insanlar bitmek bilmeyen bir akıntıyla itişip kakışmaya devam ediyor. Bu sıcak ve aydınlık gece ne kadar da çabuk karardı ve umutsuzluğun gölgelerine dönüştü. Bu neşe alevleri ne kadar da çabuk küle dönüştü. Bir başka maegik yayılım ateşi koğuşlara isabet ettiğinde gökyüzü yeniden kırmızıya bürünüyor.

"Neler olduğunu açıklamak isteyen var mı?" Farley yankılanan gürültünün üzerine bağırır.

"Saldırı altındayız," diyor Jac. "Belli ki."

Farley gözlerini devirir. "Lanet olası yarım akıllı, bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"*Yeter!*" Penn bir eliyle palaskasını bağlarken bağırıyor. Diğer elinde, geniş kılıcının çıplak bıçağı parıldıyor. "The

Yağmacı klanlar eski düşmanımız Efnysien'de yeni bir müttefik buldu. Koğuşları yıkmaya çalışıyor. Eğer başarsa, tüneli geçip şehri yağmalayacaklar."

"Tanrılar." Jac soluklaşır. "mi?"

"Umalım da öyle olmasın." Penn panik içindeki sivillerin arasından geçerek arkada beliren saraya bakar. "Yale hangi cehennemde?"

"Kraliçeyi korumayı kendine görev edindi." Cadogan'ın yüzünde bir aşağılama maskesi var. "Cesur komutanımız, askerleri savaşırken taht odasında barikat kurdu."

Yanımda Soren homurdanıyor. Diğer adamlar ona bakıyor ve sonunda onun varlığını fark etmiş gibi görünüyorlar. Şaşkın ifadeleri neredeyse komikti.

"Onun burada ne işi var?" Farley sığırıyor.

"Yardım ediyorum," diye karşılık veriyor Soren. "Bu senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası, üçayak. O bastonu önüne çıkan her Yağmacıya sallamayı mı planlıyorsun?"

Farley'nin yemini kraterin dışından gelen başka bir saldırıyla gölgelenir. Koğuşlar zayıf bir şekilde titriyor, ucuz şarabın seyreltilmiş tonunda parıldıyor - sanki her vuruşta güçleri azalıyormuş gibi. Bunu fark eden tek kişi ben değilim, çünkü sözlü tartışmalar hızlı savaş emirleri yerine çabucak bir kenara itiliyor.

Penn çenesini Kral Bulvarı'na doğru sallayarak, "Cadogan, birliğini tünele götür," diye emretti. "Mabon loncanın geri kalanı ve bir grup piyadeyle birlikte çoktan orada olmalı. Yolda bulabildiğiniz kadar sağlam adam toplayın. Ayakta duracak kadar ayıklarsa, savaşacak kadar da ayıktırlar." Duraklıyor. "Koğuş çevresinin dışında bulunan herkesin çoktan ölmüş olduğunu varsaymalıyız."

Cadogan başını sallar, yüz ifadesi asıktır.

"Jac, kuşhaneye git," diye devam etti Penn. "Parşömenlerin efendisine platodaki her nöbetçi karakoluna ve savaş istasyonuna kuzgunlar göndermesini söyle. Mümkün olan en kısa sürede takviye kuvvetlere ihtiyacımız var."

"Peki ya sonra?" Jac sorar.

"Bizimle tünelde buluş. Baltana ihtiyacımız olabilir."

Jac hızla havalanarak göl kıyısı boyunca batıya, iyi eğitilmiş kuş habercilerinden oluşan bir sürüyü barındıran köhne taş kuleye yöneldi. Onu hiç görmediğim kadar kasvetli olan Cadogan çoktan savaşa hazır Ember Loncası'nın çift hattına dönmüş ve yürüyüş emirlerini sıralamıştı. Boğazım düğümlenerek, Kral Caddesi'nin yarısında bordo üniformalarını gözden kaybedene kadar gidişlerini izliyorum.

"Uther nerede?" Penn dikkatimi geri çekerek soruyor.

Farley omuz silkiyor. "Son duyduğuma göre Carys ve bebekle evdeymiş." "Hayır. Ben buradayım," diye nefes nefese bir ses geliyor hemen arkamızdan.

Uther koşarak durdu ve çemberimize katıldı. Sabit gri gözleri Penn'in yüzünde dinlenmeden önce beni ve Soren'i tarıyor. "Bana nerede ihtiyacınız var?"

"Uther, ailen..." Penn tereddüt ediyor. "Emin misin-" "Dedim ki, *bana nerede ihtiyacın var?*"

Penn elini Uther'in omzuna koyar. "Kışlaya git. Geride kalanların yataklarından kalktıklarından, silahlandıklarından ve savaşmaya hazır olduklarından emin ol. Bulabildiğin herkesi ön kapılara getir."

Uther başını sallıyor. Gözleri kısa bir an için benimkilerle buluşuyor, gizlenmemiş bir sıcaklıkla parlıyor, sonra o da geceye doğru hızla uzaklaşıyor.

"Farley." Penn'in dikkati kızıl saçlıya kayar. Ağırbaşlı görünüyor, bastonuna yaslanmış, sırtında ok ve yay, belinde kısa bir kılıç asılı. "Sen kalede olacaksın. Oradaki muhafızlar kilitleme protokollerini zaten biliyor ama insanların gerekirse geri çekilebilecekleri bir yer olduğundan emin olmak istiyorum."

"Kale mi? Şaka yapıyorsun."

"Farley. Orası en güvenli yer-"

"*Güvenliğin* canı cehenneme!" Farley'nin yüz ifadesi öfkeyle karışıyor. "Dövüşmek istiyorum!"

"Bacağın iyileşmedi."

"Kanlı bir kılıcı sallamak için bacağıma ihtiyacım yok!" "Rhya'nın yanında sana ihtiyacım var."

Farley sustu.

Gerginim.

Benim yanımda Soren de öyle.

"Bu konuda Farley'e katılıyorum," diye araya giriyorum, çığlık atmamak için neredeyse titriyorum. "Beni bir kenara atmıyorsun. Kaçmıyorum ya da saklanmıyorum. Bu sefer olmaz. Hepiniz şehri güvende tutmak için hayatlarınızı riske atarken olmaz-"

Penn parlıyor. "Rhya-"

"O haklı Pendefyre," diyor Soren, beni şaşırtarak. "Ona ihtiyacımız var. Güçlerin tam gücünde değil-"

"Bana kendi sınırlarımı anlatmana ihtiyacım yok, Soren. Ve kesinlikle onun kafasına fikirler sokmana da ihtiyacım yok. Savaş için eğitimi yok."

"Geçtiğimiz haftaları ona ne öğreterek geçirdin o zaman?" Soren inanamayarak soruyor. "O korkulukta gördüklerime bakılırsa, belki de dersleriniz savaş alanından çok yatak odasına odaklanmıştı."

Penn'in yüz ifadesi öfkeyle kararır. "Bundan sonra ne söyleyeceğine çok dikkat et, su perisi."

"Neden?" Soren'in kaşları alaycı bir şekilde çatılır. "Gerçekleri kabullenmek çok mu zor?"

"Kesin şunu! İkiniz de." İki adamın arasına girip Penn'in Soren'le olan görüş mesafesini kan dökülmeden kesiyorum. "Penn, lütfen. Şimdi aşırı korumacı olmanın zamanı değil-"

"Saldırı altındayız," diye karşı çıkıyor. "Aşırı korumacı olmanın tam zamanı."

"Beni *bundan* koruyamazsın!"

"Deneyebilirim!" Sözleri bir kükreme, tam yüzümde. Ama öfkesinin altında korkusunu görüyorum. Ben de hissediyorum, aramızdaki bağda saf bir duygu dalgalanması. "Tanrılar, Rhya, bir kez olsun, her adımda savaşmadan beni dinler misin-"

Söylediklerinin geri kalanını hiç duymadım. Bir başka karanlık maegic patlaması koğuşlarla çarpışırken gökyüzü sarsılıyor. Son bir kez,

Direncin soluk nabzı, kırmızının en soluk tonunda yanıp sönüyor, sonra işe yaramaz bir buhar bulutu içinde dağılıyor.

Koğuşlar çöktü.

Bir an için, sadece sessizlik vardır. Tüm şehir nefesini tutmuş, ne olacağını görmek için bekliyor. Penn ve ben birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Artık kavga etmiyor, hiçbir şey söylemiyoruz. Serbest elini boynuma götürdü ve beni kendine çekti. Alnımız sarsıcı bir gümbürtüyle çarpışıyor.

"Güvende kal," diye fısıldıyor hararetle. "Benim için."

Sonra ağzı sert ve acımasız bir öpücükle benimkinin üzerinde. Bir kalp atışından daha uzun sürmüyor. Tadı veda gibi. Ben daha karşılık vermeyi düşünemedim, tek kelime etmeden ön kapıya doğru koşarak gitti.

Soren bana kısa, okunamayan bir bakış fırlatıyor ve sonra Penn'in peşinden o kadar hızlı koşuyor ki, gözlerimin önünde koyu lacivert kumaştan bir leke olmaktan öteye gidemiyor, gerçi yüzeylerini parlatan gözyaşlarının bulanık görüşümle bir ilgisi olabilir.

"Ace," diyor Farley. Sesi benim gibi . Sulanan gözlerimi ona çevirdiğimde, onun daha da kötü görüldüğünü görüyorum. "İçeri girmeliyiz."

Sözlerine rağmen ikimiz de hareket etmiyoruz. Etrafta insanlar sığınaklara koşuyor; askerler silahlarını almak için çabalıyor. Herkesin bir amacı, bir hedefi, bir planı var gibi görünüyor. Bizim dışımızda. Kaosun içinde bir durgunluk noktasıyız, demir atmamış ve belirsiz.

İkimiz de kaleye doğru kısa bir bakış attık. Barınak vaadine doğru. Sonra, söz birliği etmişçesine, bakışlarımız ters yöne, bizi kraterin uzak tarafındaki müstahkem tünelden ayıran, şu anda bile arkadaşlarımızın o ağır taş kapılardan girebilecek her türlü kötülüğe karşı kendilerini hazırladıkları düz yolun aşağısına doğru dönüyor.

Diğerleri savaşıp kan kaybederken ve ölürken saklanma ihtimalinin Farley'i benden daha fazla heyecanlandırmadığını biliyorum. Ama savaşta hiçbir yeteneğim ve silahım yok.

uyluğuma. Tanrılara şükürler olsun ki Carys kolayca erişebilmem için yırtmaç eklemeyi kabul etti.

Carys.

Farkına . "Farley. Carys yapayalnız."

Açık yeşil gözleri bir amaç uğruna parlıyor. Hemen High Street yönünde topallayarak yürümeye başlar, bastonu sabit bir hızla hareket etmektedir.

"Ne bekliyoruz, Ace? Hadi gidelim!"

Kuzey Toprakları'na GELDİĞİMDEN BERİ, Yağmacılar'ın vahşetine dair pek çok hikâye duydum. Türümü yeryüzünden silme arayışlarını körükleyen nefreti kendi gözlerimle gördüm; Kimmerlerin tepesinde, bütün bir asker birliğinin karda katledildiği o kanlı açıklıkta. Ama duyduğum hikâyeler, gördüğüm dehşet, Fyremas gecesi tanık olduklarımla kıyaslanamaz.

Tünel çöktüğünde Farley ve ben High Street'in yarısındaydık. Koğuşların üzerine yağanlara benzer bir patlama oldu, sadece daha yakın, daha yüksek sesli ve sonsuz derecede daha korkutucu.

Penn, tüneli kapatan taş kapılar için *"Onları aşmak için bir trol gerekir,"* demişti. *Güvendesiniz.*

Ama ben .

Kimse değil.

Patlamanın yakınında bile değiliz ama yine de çarpmanın etkisiyle ayaklarımızın altındaki zemin sarsılıyor. Ortaya çıkan patlama sesiyle kulaklarımı kapatıp saklanmak için eğildim, paramparça olmak üzere olduğumdan emindim. Bir toz ve kül bulutu havayı dolduruyor ve bir sis halinde dışarıya doğru yayılıyor.

Buradan, şehre doğru patlayarak gelen şeyi göremiyoruz. Bir labirent sokak bizi King's Avenue'dan ve ötesindeki kapılardan ayırıyor. Ama duyularım çınlamayı bıraktığında, kulaklarım

Rüzgarda savaşın kusursuz kükremesi. Ve hiç şüphesiz Caeldera'nın kalesinin yıkıldığını biliyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyor Farley, daha hızlı topallayarak. Acelesi yüzünden az kalsın engebeli bir kaldırımda ayağını kaybediyordu.

"Dikkatli ol," diye mırıldandım. "Neredeyse ."

Dükkânının camlarına çılgınca tahta çakan eczacının yanından geçiyoruz. Ona enerjisini boşa harcamamasını, güvenli bir yere gitmesini söylemek istiyorum ama aceleyle yanından geçerken başımla selam vermekle yetiniyorum. Çikolatacı çoktan gitmiş, kapısı aralık. Aceleyle çıkmış. Ayakkabıcı ve karısı yarı kapalı kepenklerinin arkasından bize bakıyor, yüz hatlarına korku açıkça kazınmış.

Carys'in tüm binası karanlık, ama dışarıdaki sokakta durduğumuz anda sanki bizi bekliyormuş gibi kapı içeri doğru açılıyor. Tek kelime etmeden bizi loş dükkâna sokuyor. Nevin bebek göğsünde sımsıkı kundaklanmış. Eşiği geçer geçmez kapıyı bir kez daha sürgülüyor.

"Neler oluyor?" diye fısıldıyor, gözlerini benden Farley'e dikerek. "Alarmları duyduk. Uther neler olduğuna bakmak için gitti. O dönene kadar ayrılmamamızı söyledi ama az önce bir patlama duydum..."

"Yağmacılar," diyoruz hep bir ağızdan. "Tünele girmişler." "Ama koğuşlar!"

"Koğuşlar kapandı. Gitmeliyiz, Carys."

Carys bebeğini daha sıkı tutuyor. Yüzü hayalet gibi solgun. "Burada yeterince güvende ."

"İç kale kadar güvenli değil-"

"Ben kaleye gitmiyorum. Kocam o dönene kadar burada kalmamı söyledi. Ben de öyle yapmayı planlıyorum."

Yüzünü kapıya döndüğü düz arkalıklı sandalyeye inatla çöktüğünde hayal kırıklığıyla bir yudum yutkunuyorum. Yanındaki sehpanın üzerinde duran ince, ölümcül keskinlikte bir kılıç fark ediyorum. Baktığımı görünce Carys omuz silkiyor. Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılıyor ve gözlerinden mizah hayaleti geçiyor.

"Kor Loncası üyesi değilim ama Uther bana o kapıdan gelen her şeyi durdurabilecek kadar iyi öğretti."

"Beni koruyacak siz iki korkutucu hanımefendiye sahip olduğum için rahatım," diyor Farley, ses tonunda hafif bir alaycılıkla. Sırıtarak sırtındaki yayı ve sadağı çıkarıp bana uzatıyor. "Al bunu, Ace. Sen daha iyi nişancısın."

"Ama-"

"Ben korundum." Kalçasındaki kısa kılıcı işaret ediyor. "Al şunu, olur mu? İkimiz de biliyoruz ki destek için bir bastona yaslandığımda doğru düzgün nişan alamıyorum."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, parmaklarım sadağın etrafını sarıyor. Elimde bir silah varken kendimi anında daha güvende hissediyorum.

Karanlık dükkânda otururken, uzaktan gelen her patlama sesinde irkilerek tartışmaya devam ediyoruz. Hiçbirimizin normal bir konuşma maskaralığını sürdürecek yüreği yok. Fiziksel olarak odadayız ama kalplerimiz ve zihinlerimiz bu dört duvarın sınırlarının çok ötesinde, sokaklarda devam eden ve dakikalar geçtikçe daha da yaklaşan savaşa kapılmış durumda.

Kuşkusuz savaşta dehşet vardır; ancak bu savaşın bitmesini beklemekte farklı bir dehşet vardır. Boş boş oturmak, dakikaları saymak, kalp atışlarını saymak, sonunda haber geldiğinde iyi olması için dua etmek.

Daha önce hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim. Güzel bir elbise giymiş, gölgelerde oturan, yardım etmek yerine saklanan zavallı bir kız.

Geçtiğimiz haftalarda ona ne öğrettin?

Ben bir başarısızım. Majisyenliğe yeteneğim yok, kimseyi güvende tutacak yeteneğim yok. Keşke bu yetenek başka birine geçseydi. Buna layık birine. Korkakların en kötüsü gibi saklanmak yerine, savaş bölgesinde gerçekten bir işe yarayabilecek birine.

Aklımdan çıkmayan bir düşünce diğerini kovalıyor, içimde yılan gibi kıvrılan ve göğsümün ortasında kıvrılan karanlık bir daire. Kalanım yanıyor, kendi durgunluğumun sürekli bir hatırlatıcısı.

"Carys..." Tekrar deniyorum, bir patlama o kadar yakından geliyor ki avize başımızın üzerinden sallanıyor ve birkaç kumaş parçası yere düşüyor. "Gerçekten-"

"Gitmiyorum," diye sayısız kez tekrarlıyor, topuklarını sıkarak. "Uther dedi ki-"

"Uther bu durumun ciddiyetini bilmiyordu!" Farley'e umutsuz bir bakış fırlatıyorum ama o ne yapacağını şaşırılmış bir halde yüzünü buruşturmakla yetiniyor. Onu tekmeleyerek ve çığlık atarak, kucağında bir bebekle savaş alanına sürükleyemeyiz. Onu burada yalnız bırakamayız.

Sıkıştık.

"En azından bebeği al ve gözden kaybol," diye yalvarıyorum dik kafalı arkadaşşıma. "Eğer savaş bize ulaşırsa..."

Carys sinirli bir şekilde iç geçiriyor ama sonunda dediğimi yapıyor ve arka taraftaki oturma alanına doğru ilerliyor. Kılıcını da yanında sürüklüyor.

Farley gergin bir nefes üflüyor. "öküz kadar inatçı." "Korkuyor. Evinden ayrılmak istemiyor."

"Başka seçeneği olmayabilir, Ace."

Savaş sesleri yaklaşıyor, kan döküldükçe desibelleri artıyor, Kral Caddesi'ndeki tünelden dışarıya, çevredeki mahalle meydanlarına ve ara sokaklara ve sonunda High Street'in ilginç parke taşlarına doğru yayılıyor. Savaş zamanına özgü bir melodi olan yaklaşma sesini dinliyorum: yürek parçalayan çığlıklar, bıçakların delici çarpışması, hem kulakları hem de kalbi tırmalayan ızdırap verici bir gürültüye dönüşüyor.

Çok , kavga kapımızın hemen dışında şiddetlendi. Kapı kolunun altına yüksek arkalı bir sandalye sıkıştırıyorum ama barikatın en iyi ihtimalle dayanıksız olduğunu biliyorum. Vitrine doğru koşarak iki mankenin arasına sıkışıyorum ve dışarıya bakmak için yüzümü cam bölmeye dayıyorum.

"Rhya-"

Farley'i sert bir el hareketiyle susturuyorum. İnsanlar caddede koşuyor, yüzleri toz, kir ve kanla kaplı.

Askerler değil, çoğu hâlâ en şık Fyremas kıyafetlerini giymiş olan siviller. İki çocuğunu peşinden sürükleyen bir anne gördüğümde kalbim sıkışıyor, minik ayakları tökezlerken çaresizlik yüzünü buruşturuyor.

"Kaleye!" diye bağılıyor bir Dyvedi askeri, omzunun üzerinden çılgınca işaret ederek ters yönde koşarken. "Kaleye sığın!"

Sokağın tam karşısındaki dükkânın kapısı çatırdayarak açılıyor. İki pelerinli kadın figürünün dışarı fırlayışını izliyorum, kilitleri çevirecek kadar bile duraklamadan. Ayakkabıcı ve karısı kaçan Caelderalıların arasına karışıp gözden kayboluyorlar. Bir dükkan aşağıda, eczacının çekici ve kalasları yarı tahtalı pencerelerinin önünde terk edilmiş halde duruyor.

Kaçışan kalabalık azalıyor, sonra sadece bir avuç insan pencerenin önünden geçip pazar yerine ve ötesindeki saraya doğru ilerleyene kadar azalıyor. Bir gölge ön kapıda durmak için yalpaladığında, kalbim panik içinde sıkışıyor. Çaresiz yumruklar savrulurken ve tanıdık bir ses seslenirken bunun bir düşman olmadığını anlıyorum.

"Carys! Tanrım, Carys, orada mısın?"

Vitrinden aşağı atlayarak, derme çatma barikatımı yırtıyorum, sürgüyü geri çekiyorum ve titreyen ellerimin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kapıyı açıyorum.

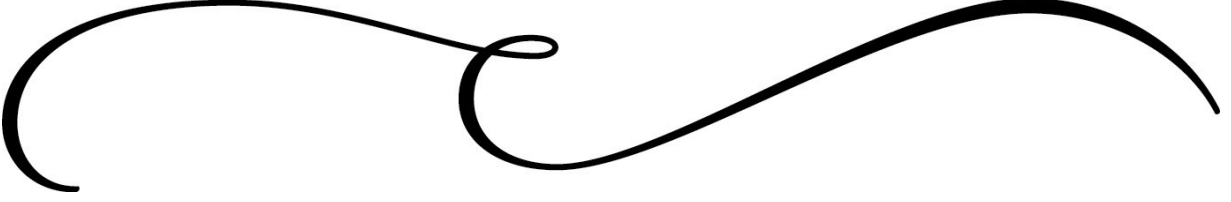
"Keda?"

"Rhya!" Gözleri faltaşı gibi açılmış, bana bakıyor. İnce yüzü, gözyaşlarının sel gibi aktığı her iki ikiz izler dışında kir içindeydi. Elbisesinin etekleri lime lime. Kolları bana doğru uzanıyor, sanki onu fiziksel olarak güvenli bir yere çekebilirmişim gibi. "Tanrılara şükürler olsun! Lütfen, beni içeri alın! Saraya ulaşmaya çalıştım ama geliyorlar, *buradalar* ve ben-"

Cümlesini hiç bitirmiyor.

Bir bıçağın ucu kalbine saplandığında elleri hâlâ bana uzanıyordu.

CHAPTER ÜÇ Y- İKİ

K Eda'nın bedeni ayaklarımın dibinde yere düştü.

Onu öldüren Yağmacı silahını çekip çıkardı, homurdandı ve tükürdü; demirle delinmiş dudaklarından bir damla tükürük kaldırıma uçtu. Gözleri benimkilere dikildiğinde duygudan tamamen yoksun. Başını yana eğmiş, bana yok edilmesi gereken kavgacı bir haşere gibi bakıyor.

Kılıcını bir kez daha kaldırıyor.

Düşünmüyorum. Sadece tepki veriyorum, göğsümdeki sarmal güç yılanı ben daha ne yapacağımı kestiremeden saldırıyor. Avucum yukarı kalkıyor ve doğrudan Yağmacı'nın göğsüne doğru saf, odaklanmış bir hava akımı fırlatıyor. Görünmez iplere bağlı bir kukla gibi geriye doğru uçuyor, caddenin karşısına geçip ayakkabıcı dükkânının camını kırıyor. Kısa bir an için bedeninin arkasında bıraktığı sivri deliğe bakıyorum ve oradan geri gelmeyeceğini umuyorum.

Umarım ölmüştür.

Tekrar ortaya çıkmayınca kaldırımda dizlerimin üzerine çöküyorum. Keda çoktan gitmişti. Yüzükoyun yatan bedenini çevreleyen bir kan gölü, güzel sarı elbisesinin kumaşına sızıyor. Haftalardır onu işliyordu, minik, mükemmel nergis çiçekleri dikiyordu.

kolları ve etek ucu boyunca. Bahar için nergis gibisi yoktur, diye ısrar etti.

*Bir daha asla çiçek açtıklarını
göremeyecek. Bir daha hiçbir şey
göremeyecek.*

Daha önce her zaman çok parlak olan gözleri, gece yarısı gökyüzüne bakarken görmüyor. Gözlerini kapatmak için elimi yüzünde gezdiriyorum, sonra titreyerek ayağa kalkıyorum. Sokak terk edilmiş. Herkes kaçmış ya da kaçmaya çalışırken öldürülmüş. Bakışlarım cam kırılma seslerini takip ederek üç Reaver'ın daha balta saplarıyla camları kırdığı bloğun sonuna kadar gidiyor. Dükkân sırasının aşağısına doğru metodik bir şekilde ilerliyorlar, yıkımlarında titiz davranıyorlar. Sırtımdaki sadağa uzanıp bir ok çıkarırken gözlerimi onlardan .

Şu anda hissizleşmekten başka bir şey hissedebilseydim, korkabilirdim. Korkunç bir görüntüye sahipler; deri ve postlar giymişler, dövmeler soluk tenlerinde uhrevi desenlerle yılan gibi kıvrılıyor, bu da onları ölümlü olsalar bile şimdiye kadar tanıştığım tüm fae'lerden daha heybetli gösteriyor. Saçları örgüler halinde bükülmüş, yanaklarına siyah savaş boyası sürülmüş. Kara demirden diskler bileklerini sarıyor ve kaşlarını deliyor, loblarından geçiyor ve meme uçlarını civatalıyor. Boyunlarının etrafında, iplerin üzerinde, mücevher gibi asılı duran et parçaları var.

Fae kulakları.

"Lanet olası bir nokta daha! İşte orada!"

Beni fark ettiler. Saldırırken kükrüyorlar, gırtlaktan gelen savaş çığlıkları kulaklarımda çınlıyor. Ölü arkadaşımın etrafından dikkatlice dolanıp onlarla kafa kafaya çarpışıyorum ve Carys ile Farley'nin kapıyı sürgüleyecek kadar akıllı olmaları için dua ediyorum. Yayımı kaldırırken kontrol etmek için arkama bakmıyorum.

İlk Reaver gözlerinin arasından bir ok yedi. İkincisi kalbinden. Üçüncüsü ateş edemeyeceğim kadar yaklaştı. Bileğimin bir hareketiyle onu sokağın karşısına uçuruyorum, üzerimden kırbaç gibi bir hava akımı fışkırıyor. Evin taş duvarına çarptı.

eczacı dükkânına daldı. Boynunun kırıldığını duyuyorum ve göğsümdeki buz gibi kopukluk kuyusunun altında acımasız bir tür memnuniyet kabarıyor.

Ellerimde dört adam öldü. Gower dahil beş. Ruhumda beş çetele izi. Bir zamanlar tertemiz olan ahlakımın temelinde beş çatlak.

Ve kendimi umursamaya ikna edemiyorum.

Buz gibi soğuk hissediyorum. Remnant izim kadar soğuk. Şehir etrafından dağılırken molozların arasında yatan Keda'nın bedeninin büyüyeceği kadar soğuk.

"Rhya!" Farley beni sarsıyor. "Rhya, iyi misin?"

Onu görünce irkilerek gözlerimi kırptım. Dükkândan çıktığını duymamıştım ama işte karşımda duruyordu; kızıl saçları, yıkık dökük bir kutlamadan geriye kalan tek kalıntı olan ve hâlâ etrafımızda yanan şen meşalelerin ışığında parlıyordu.

Carys onun yanında duruyor, bebek Nevin ellerini serbest bırakmak için göğsüne bağlı. Kılıcı sıkıca kavlıyor.

"Keda öldü," diyorum ona, kendi sesimi zar zor tanıyarak. Bomboş. Ürkütücü derecede boş. Sanki tüm duygularım yok edilmiş gibi.

"Biliyorum," diye fısıldıyor Carys. Gözleri yaşlarla dolu, arkamda, Reaver'ların ölü yattığı yere doğru kayıyor. "Rhya, aşkım..."

Başımı sallıyorum. "Daha fazlası gelecek. Burada kalamayız."

Carys'den daha fazla tartışma yok. Bu sefer değil. Sessizce ilerliyoruz, sokaklardan saraya doğru bir yol seçiyoruz - bu şehre ilk geldiğimden beri neredeyse her gün yaptığım bir yürüyüş. O kadar çok yürüdüm ki, muhtemelen gözlerim bağlıyken bile dönüş yolunu bulabilirim. Acelem genellikle yarım saatten fazla sürmez.

Bu gece, yolculuk çok daha uzun sürüyor. İlerlememiz dayanılmaz derecede yavaş. Carys'in taşıması gereken bir bebek var ve Farley, Tanrı onu korusun, bastonuyla ancak bu kadar hızlı hareket edebiliyor. Ayaklarım koşmak için kaşınıyor. Etrafta sürünürken vücudum harcanmamış bir güçle çatırdıyor.

Arkadaşlarımı ileriye doğru sallamadan önce köşelerde tehdit olup olmadığını kontrol ediyorum. Görkemli camları kırılmış bankanın önünden geçiyoruz ve demirci ocağının yanından aceleyle geçiyoruz.

Başlangıçta kimseyi görmüyoruz. Düşükleri sokaklarda terk edilmiş ölülerden başka kimse yok. Bazılarının kulakları yok - onları kesen Yağmacılar tarafından ganimet olarak alınmışlar. Sertçe yutkunuyorum ve bakışlarımı kaçıyorum.

Göl kıyısına yaklaştıkça hava, ensemdeki tüm tüyleri diken diken eden bir endişeyle doluyor. Savaş sesleri bir dip akıntısından ezici bir dalgaya dönüşüyor ve hiç dinmeden üzerimize geliyor. Pazar yerinin çevresine ulaştığımızda Carys ve Farley'nin yüzleri korkunun resmiydi.

Hepimiz kısa bir süre , sersemledik.

Bu gece, baharat satan, şarap karıştıran, kestane kavuran mutlu satıcılar yok; tezgahlarda dolgun para keseleriyle dolaşan, en taze ürünleri takas eden müşteriler yok. Hayır. Bu gece burası bir mezarlık. Bir yığın ölü, Reaver ve Caelderan, herhangi bir kemancının ezgisinden daha uzun sürecek ürkütücü bir danstaki ortaklar gibi birbirine dolanıyor. Kadim eczacı en sevdiğim çeşmenin yanına yığılmış, pörsümüş elleri onu öldüren karın yarasını kavıyor. Düzenli dükkanında stokladığı güçlü iksirlerin hiçbiri onu geri çağırıyor.

"Tanrılar olsun," mırıldanıyor Farley, havada anlamını sadece tahmin edebildiğim üç parmaklı bir mühür çizerek. "Tanrılar hepimize yardım etsin."

Carys nefesinin altında bir duanın sözlerini söylüyor. Pazar yerinde ilerlerken bir şeyler yakalıyorum. "...ruhları gölgeden alev, alevden aether'e güvenle yolculuk etsin..."

Hiçbir şey söylemiyorum, yayımı daha sıkı kavıyorum. Katliama çok yakından bakmamaya çalışıyorum. Meydanı yarılamiştık ki bir kadın yardım için çığlık atmaya başladı; öyle acı bir ses ki hepimiz telaşla birbirimize baktık. Yol arkadaşlarımı hatırlayarak harekete geçiyorum ama kısa kesiyorum.

"Tanrı aşkına, *git!*" Carys sırtımı iterek ağlıyor. "Seni sadece yavaşlatırız. Yolun geri kalanını sensiz de gidebiliriz."

"Ama-"

"Rhya." Farley kılıcını sıkıca kavradı. "Senin korumana bu gece bizden çok daha fazla ihtiyacı olan insanlar var. İyi silahlanmış ve iyi eğitilmiş durumdayız. Yolu biliyoruz. *Gidin.*"

Kadın tekrar feryat ediyor, kan donduran bir feryat.

"Sadece... kaleye gidin!" Farley ve Carys'e gözyaşlarını tutamamaya başlıyorum. " geldiğinde çabuk yetişeceğim!"

"Dikkatli ol!" Carys sesleniyor.

Ama ben zaten koşuyorum. Kadının çığlıkları artık daha zayıf. Onları ikiye ayrılan kısa bir ara sokakta takip ediyorum ve rastgele soldaki çatalı seçiyorum. Beni ona götürebileceğini umuyorum. Kafamın içinde, o anneyi iki küçük çocuğuyla birlikte can havliyle kaçarken görüyorum. Pazar yerindeki yığına daha fazla ceset eklendiğini görüyorum.

Daha hızlı koşuyorum, rüzgarın akıntısına kapılıyorum. Neredeyse *uçuyorum*. Boş sokağın ağzından hızla çıkarken kendimi birden Kral Caddesi'nde buluyorum. Her tarafta savaş devam ediyor. Lonca üyeleri ve sıradan piyadeler, Yağmacıların çift uçlu savaş baltalarına karşı geniş kılıçlar ve kalkanlar sallıyor. Çığlıkları beni savaşın içine çeken kadından hiçbir iz yok, onu bulma şansım da yok. Ayağım sokağa değdiği anda darbelerden kaçıyor ve kılıçların ulaşamayacağı bir yere doğru dönüyorum.

Ellerim yönetici komutu olmadan hareket ediyor, otomatik pilotta ateş ediyor. Oklarımı birbiri ardına fırlatıyor, sayamayacağım kadar çok Yağmacı indiriyorum. Sırtında neredeyse dolu bir sadağı olan düşmüş bir Dyvedi okçusu gördüğümde, iki kez düşünmeden onu kapıyorum.

Artık ona ihtiyacı olmayacak.

Uzakta, Cadogan'ın tünele doğru hücum eden birliklere önderlik ettiğini görüyorum, düşmanı geldiği yerden geri sürerken kılıcını havada tutuyor. Jac onun yanında, saldırılarına eşlik ediyor, baltası başının üzerinde bir yel değirmeni gibi sallanıyor. Onları gördüğümde kalbimi kaplayan buzun bir kısmı kırılıyor.

Hala hayattayım.

Hala savaşıyorum.

Penn'i aramak için birkaç değerli saniye harcıyorum ama onu hiçbir yerde bulamıyorum. Muhtemelen çatışmanın en yoğun olduğu tünelde, istilacıların yarısını tek başına alt etmiş, hatta neredeyse sınırlarına kadar tükenmiş durumda. Bağ aracılığıyla sadece ana elektriğinin zayıf nabzını hissedebiliyorum. Hâlâ hayatta olduğunu bilmemi sağlıyor.

Şimdilik bu kadar yeter.

Göl yönünde ilerliyorum, bir hayalet gibi çatışma ceplerinden geçiyorum. Oklarım hedeflerini buluyor. Kaç can aldığımı, kaç Yağmacı indirdiğimi unutuyorum. Daha sonra, tüm bunlar sona erdiğinde, ölümlerinin ağırlığını hayatımın geri kalanında kalbimde taşıyacağımı bilsem bile, artık onları saymak umurumda değil.

Neredeyse köprüye varmıştım ki, çevresel görüşümde hiçbir uyarı olmadan gölgeli bir figür belirdi. Etrafımda dönüyorum, yay havada, ok takılı, ip öğretilmiş. Bana bakan kristal mavisî gözleri fark ettiğimde ellerim kıpırdamıyor.

"Merhaba gökkuşağı," diye mırıldanıyor Soren. havada şurup gibi yoğun bir Maegic uğultusu var. İrisleri sıvılaşmış, en derin okyanus akıntıları gibi çalkalanıyor, mavisî gümüşle çizgili. Görebildiğim kadarıyla üzerinde hiç silah yok ve her tarafta yaşanan mutlak kaostan hiç etkilenmiş görünmüyor.

"Soren," diyorum aptalca, ona bakarak.

"Arkanda."

"Ne?"

Benden kaçarken gözleri kızgınlıkla parlıyor. Beş adım ötede, savaş baltasını kesinlikle ölümcül bir darbe için kaldıran bir Reaver görmek için dönüyorum. Ya da ne olabilirdi.

Savaşçının savaş öfkesiyle buruşmuş yüzü paniğe benzer bir şeye dönüşür. Silahı yere düşüyor ve boğazını tutuyor, sanki hava yolu tıkanmış gibi artan bir gayretle pençeliyor. Yanakları kızarıyor. Gözleri kan çanağına , sonra da donuklaşıyor. Boğuluyor gibi görünüyor. kadarıyla hiçbir şeyden boğulmuyor.

Yine de, ayaklarımın dibinde bir yığın halinde yığılıp kaldığında, ölüm onu ele geçirdiğinde, gevşemiş ağzının köşesinden su akıyor.

"Karada boğulmak..." Soren yanımdan tsk-tsks diye sesleniyor. "Solungaçlarının olmaması ne yazık..."

"Sen-" Ona bakakaldım. "Bunu nasıl yaptın?"

Ama Soren'in bana verecek cevabı yok. Çoktan başka bir dizi saldırganla yüzleşmek için dönüyor. Orada öylece durmuş, felç olmuş bir halde, iki parmağının hareketinden daha fazlasını yapmadan yakındaki çeşmeden bir su akışı yaratmasını ve ardından gelen üç Reaver' doğru dallar göndermesini izliyorum.

Tanıştığımız gün bana da aynı numarayı göstermişti; bir kadehin etrafında küreciklerin dansı. Çok güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Bunun güzel bir yanı yok.

Su ağızlarını, burunlarını istila ederken klan üyelerinin kendilerini çelikleştirme şansı bile yoktur. Boğazlarını dolduruyor, ciğerlerine . Durdukları yerde boğuluyorlar, güçleri tükendiğinde cansız bir şekilde ayaklarımızın dibine düşüyorlar.

"Tanrılar," diye fısıldıyorum.

"Tanrı gibi görünsem de, sizi temin ederim ki öyle değilim." Soren'in gözleri o kadar çok maegic ile yüzüyor ki, neredeyse taşıyor. Sulu mavinin içinde gümüş parlıyor. "Ve eğer kendi gücünü kullanmayı öğrenmiş olsaydın benim gücümde bu kadar etkilenmezdin."

"Sen... sen... onları boğdun."

"Hayır, onları boğdum. Ama eğer istersen, onları boğabilirsin. Göz açıp kapayınca kadar ciğerlerindeki havayı çekip alabilirsin, rüzgar dokumacı."

Başımı sallamaya başlıyorum ama dövmeli bir dev daha kaçıyor, gözleri ölümcül bir niyetle bize kilitlenmiş. Soren arkasını dönmeye vakit bulamadan kalbine bir ok yolluyorum.

"Teşekkürler," diyor dalgın bir ifadeyle ve bir grup piyadeye karşı üstünlük sağlamış olan yakınlardaki bir grup Yağmacıya daha fazla su dalgası püskürtüyor.

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum ve iki ok daha atıyorum.

Göl kıyısına doğru ilerlerken sırt sırta çarpışarak doğal bir saldırı ritmine giriyoruz. O benim kör tarafımı koruyor; ben de onunkini. Birlikte, korkmuş sivilleri köprüye kaçarken kovalayan Reaver'ların önemli bir kısmını indiriyoruz - ben yayımla, Soren daha az geleneksel yöntemlerle. Silah olarak sadece suyu tercih etmiyor; su gibi dövüşüyor. Her hareketinde akıcı bir güç, her hamlesini ve karşı hamlesini besleyen dipsiz bir güç var.

"Oklarım bitmek üzere," diye sesleniyorum omzumun üzerinden ona. "Eğer bir sadak görürsen-"

"Oklara ihtiyacın yok."

Bunu, göl suyundan devasa bir topu hücum eden altı savaşçıdan oluşan bir gruba fırlatırken söylüyor. Onları kumun üzerinde geriye, sığıklara doğru sürüklüyor. Baltalarını sallıyor ve yumruklarını sallıyorlar ama bu tür bir düşmanla savaşmak mümkün değil. Kafaları deniz mavisi yüzeyin altında bir daha görünmemek üzere kayboluyor.

Soren'e bakıyorum. Nefes bile almıyor. "Kullanışlı bir numara."

"Mmm."

"Ama oklara ihtiyacım var," diyorum sertçe, neredeyse boş olan sadağıma uzanarak. "Eğer bir işe yarayacaksam."

Yüzünü bana döndü. Yontulmuş yüz hatlarının mükemmel simetrisi, kara kaşlarının biriyle gölgeleniyor. "Elinin altında çok daha iyi bir silah var. Tek yapman gereken onu kullanmak."

"Yapamam."

"Neden?"

"Ben gücümü senin gibi kontrol edemiyorum. Bir anda patlayarak ortaya çıkıyor ve... beni alıp götürüyor."

"Seni süpürüp götürüyor mu?"

"Kontrolümü kaybediyorum. *Bilincimi* kaybederim. Ve gecenin geri kalanını uyuyarak, bedenime rastlayan herhangi birinin merhametine kalarak geçirirsem hayatta kalma şansım artmaz."

Soren'in ağızında düz bir onaylamama çizgisi var. "Pendefyre sana hiç mi bir şey öğretmedi?"

"Bana fırtınayı içimde tutmayı öğretti!" Bir ok daha atıyorum. Bu son oklarımdan biri. "İçerideki kapıyı kapatmayı, böylece menteşeleri koparıp beni öldürmemesini"

Başını sallıyor ve homurdanıyor: "Lanet olası Pendefyre ve onun lanet olası kontrol ihtiyacı."

"Odaklanabilir miyiz?" Köprünün ayağında bir aileyi köşeye sıkıştırmış olan iri bir Reaver'a ok atıyorum. "Bu gece benim rüzgâr dokuma beceriksizliğimden daha önemli şeyler var."

"Hayır, yok," diye tersliyor, alışılmadık bir öfke patlamasıyla. Eli kolumu buluyor ve beni sarsarak durduruyor. Gözlerinde sıkı sıkıya dizginlenmiş bir hayal kırıklığı vardı. "Beni dinle."

"Soren-"

"Pendefyre gücünüzü kilitlemenizi istiyor çünkü bu şekilde kendi gücüyle bir arada var olmayı başarıyor. Şişenin başındaki bir alkolik gibi, aşırı uçlarda tüketiyor. Ya hep ya hiç. Ziyafet ya da kıtlık. Alternatifi yok olmak olduğunda çekimser kalmak onun için daha kolay." Soren, yüzü benimkinden kıl payı uzakta olacak şekilde eğiliyor. "Ama sen onun kötü alışkanlıklarını paylaşıyorsun. Kontrol konusunda aynı sorunlara sahip değilsin. Sadece ölçülü içmeyi öğrenmen gerekiyor, hem de bunu bilen birinden."

Bir santim geri sıçradım. "Sanmıyorum-"

"İçten içe haklı olduğumu biliyorsun. Maegic'inin sana doğal olarak geldiği zamanları düşün. Onu zorladığında değil, kaba kuvvetle zorladığında değil. Düşünmeden aktığı zaman, ciğerlerindeki bir nefes kadar kolay."

Oklarımın yelken açtığını, her zaman hedeflerini bulduğunu görüyorum. Ayaklarımın kaldırım taşlarının üzerinde uçtuğunu, altımda havadan kanatlar olduğunu görüyorum. Avuçlarımın havalandığını, saf bir güç patlamasının Keda'nın katilini bir pencere camından içeri gönderdiğini görüyorum.

Onca zaman, maegic'i zorlamamıştım. Bunun hakkında düşünmemiştim bile. Tıpkı Soren'in dediği gibi bana gelmişti.

benliğin doğal uzantısıdır.

"Sorun senin gücün değil," diye mırıldanıyor. "Sorun öğretmenin."
Sarsıldım. "Ama-"

"Sen onun gibi değilsin, skylark. Sen *benim gibisin*." Soren'in sıvı gözleri bir gelgit gibi yüzümün üzerinde geziniyor. Eli kısa bir an için bedenimin daldığı yere doğru kalkıyor ve Remnant'ımın açıkta kalan kıvrımlarının üzerine geliyor.

Neredeyse derimden sıçrayacaktım. Daha önce hiç kimse çıplak izime dokunmamıştı. Parmaklarının altında dayanılmaz derecede hassas olan derim, bırakın konuşmayı, nefes almayı bile imkânsız kılacak şekilde karıncalanıyor.

"İçinde evcilleştirilmesi gereken bir fırtına olduğunu söylemiştin. Sana küçük bir sır vereceğim," diyor bana usulca. Doğrudan tenime bir maegic nabızı gönderirken karıncalanma yoğunlaşıyor, saf bir his seline dönüşüyor. "O ne kafese tıklacak bir canavar ne de zapt edilecek bir şeytan. Evcilleştirilecek bir fırtına yok. Fırtına *sensin*, Rhya Fleetwood."

Başka bir grup Yağmacı üzerimize koşup anı mahvedince sarsılarak ayrılıyor. Ama sadağımdaki bir başka oka uzanırken, Soren'in sözlerini ve bunların geleceğim için ne anlama geleceğini düşünmeden edemiyorum... tabii bu geceyi sağ salim atlatabilirsek.

Sen onun gibi değilsin,

Skylark. Sen benim gibisin.

Köprüye doğru koşan tanıdık bir yüz gördüğümde tüylerim diken diken oldu. Bana doğru koşuyordu. Yanıma koşarken gri saçları yüzüne dökülüyor. Gözlerinde endişe, kararlı bir soğukkanlılıkla savaşıyor.

"Uther!"

"Carys'i gördün mü?" Nefes nefese kalmış ve terlemiş ama bunun dışında zarar görmemiş görünüyor. "Dükkâna gittim; hiçbir iz yok-"

"O ve Farley en son bildiğim kadarıyla kaleye doğru gidiyorlardı. Pazar yerine varana kadar onlarla birlikteydin ama savaşın içine çekildin ve izlerini kaybettim."

Endişeli bakışları göl kıyısını tarıyor. Benimkiler de onu takip ediyor ve gördüklerim karşısında şaşkınlığım artıyor. Çatışmalar . Kumlar ölümlerle dolu -çoğunlukla Yağmacılar, azımsanmayacak bir memnuniyetle fark ediyorum. Hayatta kalan birkaç kişi Kral Caddesi'nden geri sürülüyor. Bazıları doğrudan tünele doğru kaçıyor. Ne kadar imkânsız olsa da, bu savaşı gerçekten kazanabilirmişiz gibi görünüyor.

"Carys ve Nevin'in kalenin içinde güvende olduklarından eminim," diye Uther'i temin ediyorum, elini tutup güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Dükkândan ayrılmak istemedi. Seni orada beklemek istedi. Ama çatışmalar High Street'e sıçradığında ona başka seçenek bırakmadım."

"Doğru yaptın. Teşekkür ederim Rhya. Ona gittiğin ve onu güvenli bir yere gitmeye zorladığın için. Karımın ne kadar inatçı olabileceğini bilirim."

"Oh, bensiz de gayet iyi olurdu. Ne de olsa kılıcı var."

Gülümsüyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Yine de kendi gözlerimle teyit ettiğimde daha iyi hissedeceğim. Asker ve sivil ağır kayıplar verdik."

"Ancak çatışmaların en kötüsü sona ermiş gibi görünüyor."

"Şimdilik," diye kabul ediyor. "Pendefyre ve Mabon tüneli tekrar mühürledi. Ne kadar süreceğini söyleyemeyiz. Biz konuşurken şehirde kalan düşmanlar Cadogan ve Jac'ın birlikleri tarafından infaz ediliyor. Ama klanlar sadece bir öncü. Efnysien'in ordusu şehrin dışında bekliyor. Kırmızılar içinde beş bin adam, eğer Yağmacılar başarılı olamazsa bizi ezmeye hazır."

Keskin bir nefes alıyorum. "Çok fazla."

"Cesur ol, Rhya. Henüz her şey bitmiş değil." Koluma hafifçe sarıldı. "Savaşmak için hâlâ nefesimiz varken olmaz. Gece ne kadar karanlık olursa olsun, eninde sonunda şafak sökecektir."

"Ve onunla birlikte, tam bir tabur Llŷrian takviye kuvveti," diyorum, kendim için olduğu kadar onun da yararına.

"Kral Soren'in Dyved'in askerleriyle omuz omuza savaştığı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." nmden geçip kumlu kıyıya bakıyor. Bakışlarını, aynı anda sıklıkta iki demir çivili savaşçıyı boğmakta olan Su Kalıntısı'na doğru takip ediyorum. Bu mesafeden bile sırtışının ultra parlak parıltısını görebiliyorum.

"Yararlı olmadığını söyleyemem," diye mırıldanıyor Uther. "Neredeyse tüm kıyı şeridini temizledi. İnsanları güvenli bir yere, kaleye sokmak daha kolay olmalı."

"Onları yönlendirmeye yardım edeceğim."

"Sağ ol Rhya," diyor ama gözleri köprüde, bir yığın insan hâlâ sarayın önerilen sığınağına doğru ilerliyor. Kalabalığın içinde Carys ve Nevin'i aradığını biliyorum. Tıpkı onların güvende olduğunu öğrenene kadar başka bir şey düşünemeyeceğini bildiğim gibi.

" et," diye nazikçe ısrar ediyorum. "Git bak bakalım onları bulabilecek misin?" "Zamanımız yok."

"Uther. Bu *tek* sefer olabilir." Tekrar elini tuttum. "Kızıl ordu yeni bir cehennem salmak için şafağa kadar bekleyebilir. Ya da . Bu gece hayatta kalabiliriz. Kurtulamayabiliriz de. Her iki da... ailenin o kalın taş duvarların arkasında olduğunu bilerek daha iyi savaşacaksın."

Uther bir an tereddüt eder, kişisel arzularıyla sarsılmaz sorumluluk duygusunu tartar.

"Penn ailenle ilgilenmeni isterdi," diye ekliyorum usulca. "Bunun için seni sulamazdı."

Kararını verdiği anı görüyorum; sabit gri gözleri saf, katıksız bir rahatlamayla parlıyor. Köprüye doğru ilerlerken bana kısa bir gülümseme fırlatıyor. Kalabalığın arasına karışırken sözleri bana geri dönüyor.

"Hemen döneceğim!"

Onu neredeyse anında gözden kaybediyorum. Yolun dörtte birini geçmemiş olmalı ki kulak tırmalayıcı bir gürültü dikkatimi keskin bir şekilde yukarı çekiyor. İlk başta gördüklerime inanmakta güçlük çekiyor.

Kayalar şelalenin her iki yanındaki uçurumlardan aşağı düşüyor, büyük bir taş çığı. Yukarılardan yuvarlanan vagon büyüklüğündeki kayalar, yere doğru yuvarlanırken evleri paramparça ediyor. İlk başta bunun bir kaya kayması olduğunu düşünüyorum - belki de koğuşlar düşerken şehrin temelleri sarsıldı ve bizi çevreleyen taşlaşmış lav akıntılarının dengesini bozdu. Ancak bu çığın kökenleri çok geçmeden endişe verici bir şekilde ortaya çıkıyor.

Kraterin kenarından tırmanan mamut formlarını görünce tüm kanım yüzümden çekiliyor. Belli belirsiz bir insan şekline sahipler ama benzerlikler burada bitiyor. Boyları ortalama bir insanın en az beş katı, derileri donmuş bir gölün grimsi beyaz tonunda, giysileri düzinelerce hayvanın derilerinden oluşan bir karmaşa. Kirli saç tutamları, küt hatlı yüzlerdeki geniş gözlerin etrafından aşağı sarkıyor. Silahları yok. Onlara ihtiyaçları da yok.

Kıydan on adım ötemde çılgık atan asker tarafından onaylandığını duymadan önce bile ne olduklarını biliyorum.

"BUZ DEVLERİ!"

Duvarları benim bir ağaçtan iner gibi tırmanıyorlar, devasa ayakları uçurumların en yüksek noktalarına tutunmuş evlerin bakır çatılarına çarpıyor. Umarım orada yaşayanlar çoktan tahliye edilmişlerdir.

At büyüklüğündeki eller kayaların ve paramparça olmuş temel parçalarının etrafını sarar. Devler enkazı şehrin üzerine fırlatmaya başladığında hazırlanmak için zaman yoktur. Yağmur gibi , binaları parçalıyor ve göle sıcıyor. Dolu fırtınasının altındaki karıncalar gibi, kıyı boyunca akla gelebilecek her yöne dağılıyor, bulabildiğimiz her yerde korunacak bir yer arıyoruz. Kendimi tamamen yalnız buluyorum, kaçıp savruluyorum, bir gözüm gelen mermiler için gökyüzüne sabitlenmiş, diğer gözüm panik içinde güvenli bir rota çizmeye çalışıyor. Çaresizlik damarlarımda çatırdıyor.

Daha birkaç dakika önce üstünlüğün bizde olduğunu, savaşın bitmiş olabileceğini düşünüyordum. Şimdi, buz devlerini izlerken

Kayalıklardan aşağı inerken boğazım o kadar daralıyor ki artık nefes .
" et!"

Çığlık, bir evin temeline benzeyen şeyin havada savrularak, yaklaşık bir düzine askerle birlikte sığınak aradığım kıyı şeridine doğru fırlamasından bir saniye önce geliyor. Savaş yorgunu yüzleri, bize doğru gelen ölüümü gördüklerinde dehşet içinde buruşuyor.

Elim hiç düşünmeden havaya kalkıyor, başımın üzerinde yükseliyor, parmaklarım dimdik. Rüzgârı çağırıyorum ve göz açıp kapayıncaya kadar geliyor - göğsümden kalın bir sarmal halinde açılıyor. Bir nefes alıyorum ve ona şekil veriyorum, hemen hemen her şeyi durduracak kadar yoğun, herkesi koruyacak kadar büyük, sağlam bir hava duvarı hayal ediyorum.

Ağır temel parçası hava kalkanıma çarptığında geriye doğru sendeliyorum ve sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. Ama sadece dişlerimi sıkıyorum ve bir efor homurtusuyla tüm gücümle itiyorum. Temel geriye doğru yalpalıyor, ardından büyük bir sıçramayla göle iniyor. Askerler bana minnettarlık dolu bakışlar fırlattıktan sonra kumdan fırlıyorlar ve devlerin bir sonraki fırlatacakları şeyin menzilinden çıkıyorlar.

Neyse ki yerdeki bizler için, dikkatlerinin çoğu saraya odaklanmış durumda. Şehre isabet eden her kaya parçasına karşılık üç tanesi, pek çok Caelderalının sığınmak için gittiği kalenin taş duvarlarına çarpıyor.

Carys, Nevin ve Farley'nin sığınak aramak için gittikleri yer.

Uyuduğum kulenin paramparça oluşunu izlerken gözlerim açılıyor. Kule saldırının altında sallanıyor. Gittikçe artan bir dehşetle, bunun her zaman onların planı olduğunu anlıyorum. Bizi sığırlar gibi uygun bir yere toplamak için bir ilk dalga. Ve tam gardımızı düşürmeye başladığımızda, katliamı gerçekleştirmek için ikinci bir dalga.

Karanlık düşüncelerle dikkatim dağılmışken, varil büyüklüğünde bir kaya altı adım ötemdeki kuma çarpınca inkar edilemez bir dehşet içinde meliyorum. Geriye doğru sıçradığımda sıcak, sert bir göğüsle çarpışıyorum.

"İyisin," diye Penn. "."

Dönüp ona bakıyorum, yüzünün görüntüsünü içime çekiyorum - şakağındaki bir yaradan kan damlıyor, tozla kaplı, terle benek benek. Gözlerinin altındaki gölgeler morluk gibi görünüyor. Elindeki kılıç kana bulanmış ve kırmızı renkte parlıyor. Eli elimi sarmadan ve beni çekiştirmeye başlamadan önce hala nefes alıyor olmasını takdir etmek için bir kalp atışından daha az zamanım var.

"Penn, saraya saldırıyorlar."

"Biliyorum." Sesi acımasız geliyor. "Seni temizlemem gerek, sonra geri dönüp yardım edeceğim."

"Carys ve Farley !"

"Hayır, değil." Beni üç ahşap yukarı, göl boyunca uzanan iskeleye çekiyor. "Barakaların altında bir kök mahzeni var. Onları oraya kendim getirdim."

"Güvende mi?"

"Güvendeler."

Bu haberle içime dolan sıcaklık, düzgün bir şekil alamadan kaybolup gidiyor. Topuklarımı sıkıp Penn'i durana kadar sürüklüyorum.

"Rhya, burada duramayız-"

"Uther."

Koyu renk gözleri kısıldı. "Ne?"

"Uther!" Saraya doğru bir bakış fırlatıyorum. Oradan kaçan binlerce kişi şimdi rotalarını tersine çevirmiş, ayaklarının onları taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde şehirlerinin kanla lekelenmiş yıkıntılarına doğru akıyorlar. Aralarında saçlı sakalı ağarmış birini boşuna arıyorum. "Köprüde. Kaledeki Carys'i bulmaya gitti. Onu oraya *ben* gönderdim, Penn. Onu oraya ben gönderdim, Penn.

."

Kelimelerim işe yaramaz bir sessizliğe karışıyor. Çünkü ben izlerken, en yüksek kule, bir kaya parçasının onu tam ortasından sıkıştırmasıyla son bir kez titriyor ve yana doğru devriliyor. Orta kuleyle çarpışıyor, taşın çatırtısı o kadar yüksek ki, gök gürültüsü gibi atmosferi yarıyor. Her iki kule de bir an için yalpalar ve ardından o imkânsız yükseklikten aşağıdaki sarayın üzerine düşer. Onlar

Büyük Salon'un kubbeli çatısını bir yumurtanın kabuğu gibi çatlatın, avlunun dış duvarını göçertin, ardından gölün üzerine doğru ilerleyin.

Köprüye.

Çarpışmadan önceki saniyelerde zaman yavaşlıyor gibi. Kıyıdaki güvenli yerden, yarı yolda kalanların yukarı bakıp gökyüzünün düştüğünü görmelerini izliyorum. Hareket edecek zaman yok. Çığlık atacak zaman bile yok. Bundan kaçış yok. Ondan kaçmak yok. Onları kaderlerinden kurtaracak bir hava kalkını yok. Çarpışma tüm şehri sarsar, krater boyunca kemik titreten bir .

Tonlarca kaya ve taşın altına gömüldüğünde yüzlerce Caelderalı hala köprüdedir. Neredeyse hepsi masum siviller.

En azından bir tanesi asker.

Kor Loncası'nın madalyalı bir teğmeni.

Güçlü bir ruha, şiddetli bir sadakate ve bitmek tükenmek bilmeyen bir nezakete sahip bir adam.

Erkeklerin lideri.

Sevgi dolu bir
koca.

Yeni bir baba.

Bir arkadaş.

Arkadaşım.

Hemen döneceğim, dedi bana.

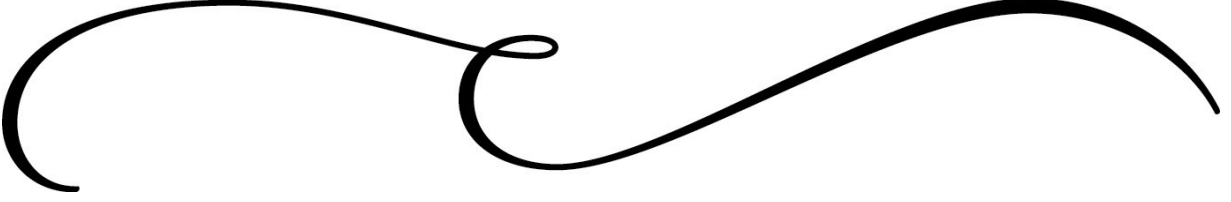
Söylediği son sözler.

son sözler.

Düşüşü takip eden sessizlikte, gölün deniz mavisi sularının parçalanmış taş yığınına yutmasını izlerken, kalbimin onarılamaz parçalara ayrıldığını hissediyorum.

"Onu oraya ben gönderdim," diye fısıldıyorum kırık bir sesle. Uzaklardan çığlıklar kreşendoya yükseliyor. "*Onu oraya ben gönderdim.*"

CHAPTER ÜÇ Y-ÜÇ

Uther'i merak edecek, bir bu kadar çok kişinin akıl almaz kaybının yasını tutacak zaman yok. Sarayla birlikte buz devleri kulak zarımı delen ve kalbimi donduran zafer çığlıkları atıyor.

Sonra şehre doğru tırmanmaya başlarlar.

"Safları oluşturun!" Penn bağılıyor. "Jac, Cadogan, Mabon-adamlarınızı toplayın! Kıyı şeridinde pozisyon alın!"

Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Sadece arkadaşlarımdan birliklerine emirler yağdırmasını izleyebiliyorum, kılıçları hazır, bu yeni tehditle yüzleşmeye hazırlanıyorlar. Dyvedi piyadeleri Kral Caddesi boyunca düzenli sıralar oluşturarak ikinci bir bombardımana hazırlanıyor. Soren, omuzları gergin, gözlerini yıkılan saraya ve onu yıkan devlere dikmiş.

Saydığımı göre on tane var, her biri bir bina kadar uzun ve neredeyse bir o kadar geniş. Gölde, deniz mavisi suda bellerine kadar ilerliyorlar, bakışları ölümcül bir vaatle bize sabitlenmiş.

Hepimizi öldürecekler, diye düşünüyorum, yaklaşmalarını izlerken. Şehrimizi ayaklarının altında ezecekler. Bizi bütün olarak yutacaklar ve işleri bittiğinde kemiklerimizi kürdan olarak kullanacaklar...

"Arbalet!" Mabon sol kanattan bağılıyor. "İşaretimle!"

Bir yaylým ateři gölün üzerinde süzölüyor. Birçođu hedefini bulur, devleri kollarından, bacaklarından, etli karınlarından vurur.

Yine de gelmeye devam ediyorlar.

"Okçular, sabit durun!" Jac sağ kanattan emrediyor. Uzun yaylı bir sıra adam yay kirişlerini geri çekti. "Ateş!"

Oklar da yuvalarına isabet ediyor. Ancak devler bir nefesten fazla duraklamıyor; derilerinden seken sivri uçlu sopaların yaylým ateşinden anlık olarak rahatsız oluyorlar ama yılmıyorlar. Yolumuzda ilerlemeye devam ederken anemik yüzlerinde öfke maskeleri var. Onlar ilerledikçe göl etraflarında buharlaşıyor, etleri o kadar soğuk ki etraflarındaki suyu anında donmuş posaya çeviriyor.

Onlara neden buz devi dendiğini şimdi anlıyorum. Mesele ne kırağı derileri ne de evlerini dünyanın en soğuk bölgelerine yapma eğilimleri. Gözlerindeki sıcaklıktan tamamen yoksun olmaları. Bakışları ölüm kadar soğuk, Kimmerlerin karı kadar duygusuz. Kendi ölümünün yaklaştığından hiç o anki kadar emin olmamıştım, kıyı şeridinde durmuş onların yaklaşmasını izliyordum. Etrafımdaki askerler tedirgin bir şekilde ayak sürüyor. Biri nefesinin altında dua ediyor, rüzgârda bir yakarış.

"...Tanrılar sadık ve doğru olanları korusun..." Devler orta noktayı geçiyor.

"Kılıçlar hazır!" Cadogan askerlerine bağılıyor. "Kalkanlar havada!"

Ama artık askerlere pek dikkat etmiyorum. Onun yerine suyun kenarında yan yana duran iki adama odaklanmış durumdayım. İkisinin de omuzları geniş, duruşları saf cesaretin bir aynası. Aramızdaki bağ sayesinde, daha önce deneyimlemediğim bir güç dalgası hissediyorum.

Kolları tek bir el gibi kalkıyor. Penn'in ellerinde ikiz alev topları, Soren'inkilerde ise iki devasa su küresi. Uzun zaman önce koreografisini yaptıkları ve adımları kemiklerinin iliklerine işlemiş bir dans gibi, majik patlamaları koordineli bir saldırıyla gölün dört bir yanına yayılır. Ateş buz devlerinden ikisini sarıyor, buzlu derilerini yakıyor.

ve saçlarını yakalıyor. Acı ve öfkeyle kükrüyor, eriyen yüzlerini tutuyor ve geriye doğru tökezliyorlar.

Soren iki kişiyi daha yere seriyor. Su, tıpkı sokaklardaki Yağmacılar'a yaptığı gibi, onların da açık ağızlarını işgal eder. Boğuluyor ve , yüzeyin altına kayarken devasa elleri işe yaramaz bir şekilde boğazlarını tutuyor. Su, Soren'in komutasındaki bir akıntıyla başlarının üzerinden hızla çekiliyor.

Mabon ve Jac'in sesleri , ok ve okçu yaylım ateşi çağrısında bulunuyorlar. Penn'in ölüm saçan devleri savaşı kaybeder. Onlar da göl tarafından yutuldu.

Dördü gitti.

Altı tane kaldı.

Bellerinde su kabararak ilerliyorlar. Yolun dörtte üçünü geçtiler ve hızlanıyorlar. Soren ve Penn onları alt edebilirse, belki de işimiz bitmemiştir. Belki de yok olmayacağız. Belki-

Penn'in majik sıçramalarının sona erdiği, ateşinin söndüğü anı hissediyorum. Bu gece kendini çok zorladı, her şeyini ortaya koydu. Hem kaslarını hem de ruhunu. Dizleri kuma çarpıyor, nefes nefese kalırken omuzları çöküyor, sonra bir yığın halinde öne doğru yığılıyor. Düştüğünü gördüğümde panik içime işliyor. Aramızdaki bağ sayesinde, o zayıf bir titreşimden fazlası değil. Kırılğan bir kalp atışı, sadece yarım nefes alıyor.

Şehrin son savunma hattı olan kılıç ustaları birliğinin arkasındaki yerimden çözüldüm. Penn bana granit bir ses tonuyla, hiçbir koşulda onların saflarından ayrılmamam gerektiğini söylemişti. Kabul etmiştim ama bu daha önceydi. Onun tükenişini izlemeden önceydi. Soren'in kalan altı devle aynı anda boğuştuğunu görmeden önceydi, yüzü bir gerginlik portresiydi.

Kanatlı ayaklarımın üzerinde kıyıdan aşağı koşuyor, üç büyük adımda uçurumu geçiyorum. Kalbim bir koçbaşı gibi göğüs kafesime çarpıyor ve iki adamın arasında duruyorum. Soren, solumda, hâlâ savaşıyor; Penn, sağımda, zar zor nefes alıyor.

Uzakta askerler bağıarak emirler yağıdırıyor, gökyüzüne yaylım ateşı açıyorlar. Sesleri, durgun suyu köpüğe çevirerek gölü süpüren rüzgârın giderek artan uğultusu altında kayboluyor. Okları, içinden geçtikleri hava dönmeye başladıkça rotasından sapıyor, bir sel güç topluyor, her geçen saniye daha da hızlanıyor. Etrafımda kumlar uçuşarak bir huni bulutu oluşturuyor. Kollarımın yanlarımda uzanmasına izin veriyorum, serbest bıraktığım kasırganın büyük gücü beni ayaklarımdan kaldırırken elbisemin altın kolları çılgınca çırpınıyor.

Soren'in gözleri bir anlığına bana kaydı. Beni gökyüzüne yükselirken izlerken gözlerinin derinliklerindeki şaşkınlığı görmeme yetecek kadar uzun bir süre. Daha da . Artık buz devleriyle neredeyse göz hizasındayım. Yirmi adım bana bakıyorlar, boş bakışları gördüklerini anlamakta zorlanıyor. Adımları bir anlık belirsizlikle duraksıyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

Sen fırtınasın, Rhya Fleetwood.

Ve öyleyim. Onu orada, içimde hissediyorum, yüzeyin çok altında değil. Bir kasırga, bir fırtına. Yıkıcı rüzgârların sürüklediği kara bulutlar dönüyor. Onları evcilleştirmeye çalışmıyorum. Bunun yerine onları yakınıma çekiyorum; ziyaret için gecikmiş eski dostlar gibi oynamaya davet ediyorum.

Uzun yıllar boyunca içimdeki karanlıktan korktum. Tüm hayatım boyunca, ne olduğumdan korktum. Kim olduğumdan. Seahaven'dan ayrılmadan çok önce kaçıyordum. izin veririm olacaklardan korktuğum için o bulutları geride tutuyordum.

Artık koşmuyorum.

Karanlığın üzerime çökmesine izin verdim. İçimde dalgalanmasına. Derimin altına, iliklerime. Beni kollarına almasına ve yavaşça sona doğru vals yapmasına izin verdim. Ve korktuğum kadar karanlık değildi. Çünkü o bulutların içinde ışık var. Ne güneşin parıltısı, ne de alevin sıcaklığı... Ama fırtınama çarpan bir elektrik akımının beyaz-sıcak parıltısı.

Dudaklarımda bakır tadı var ve gözlerimden kan sızdığını biliyorum. Omurgamdan aşağı elektrik kıvılcımları, küçük acı voltları. Kasırgamın içindeki hava saf parazite dönüşürken vücudumdaki her tüy diken diken oluyor. Göğsüm sanki buz devlerinden biri yumruğunu göğsümün etrafına kapatmış ve yavaş yavaş içimdeki yaşamı sıkıyormuş gibi ağrıyor. Ama kalan son idrak kırıntılarıma tutunuyorum, maegic'in güç toplamasına izin veriyorum, daha fazla tutamayana kadar içimdeki yükün artmasına izin veriyorum.

Serbest bırakıldığım anda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kurşunlar içimde yarıyor, göğsümdeki izden fırlıyor, sonra kollarımdan aşağı iniyor ve parmak uçlarımdan çıkıyor.

Yıldırım.

Güzel yaylar çizerek buz devlerini tam göğüslerinin ortasından vuruyor ve suyun yüzeyini deliyor. Göl yükü emer, sonra bin kat güçlendirir, su elektriği gece gökyüzünü gün ışığına çeviren bir patlamayla iletir.

Devler elektrik çarpmış gibi kıvranıyor. Gözler beyazlaşıyor, dişsiz ağızlar açılıyor, kasılmalar kemiklerini parçaladıkça omurgalar yaylanıyor. Şimşekli fırtına nihayet dağıldığında bedenleri dumanı tüten kabuklardan başka bir şey değildir.

Dayanma gücünün sınırlarını zorlayan bedenim beni havada tutan girdabın kontrolünü kaybederken, bu manzaraya gülümsüyorum. Altın rengi eteklerimin arasında dünyaya geri düşüyorum. Kendimi yakalamaya çalışacak gücüm bile yok.

Neyse ki Soren bunu benim yerime yapmak için orada.

Kollarını bedenime doladığında kısık bir homurtu çıkarıyor. Beni göğsüne bastırırken yüzüne göz kırpmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Kullanışlı bir numara," diyor, gözleri maegic ve başka bir şeyle dönüyor. Merak gibi bir şey.

Dudaklarım cevap vermek için kıpırdıyor ama tam olarak başaramıyorum. Gücüm azalıyor, bilincim pamuk ipliğine bağlı. Soren'in bakışları yüzümde gezinirken, yüz hatlarıma kazınmış yorgunluğu okurken, ani bir saf güç darbesi gönderiyor

Göğsümün içine, dipsiz görünen rezervlerinin bir kısmını bana ödünç veriyor. İçime bir tsunami gibi çarpıyor ve ağrıyan Kalıntı'mın etrafını sarıyor. Penn'inkinden farklı hissettiriyor - kızgın bir kavurma değil, yatıştırıcı bir kabarma. Beni içten dışa doğru destekliyor, ta ki ruhum onun değişken maegic markasıyla doygun hissedene kadar.

Yine de bu benim solmamı engellemeye yetmiyor.

Karanlık bir yorgunluk denizi beni derinliklere çağırıyor. Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor.

Ve altından kayıyorum.

UYANDIĞIMDA, bilmediğim bir odada basit bir paletin üzerinde yatıyorum. Dyved'in yanan dağı kapının üzerine boyanmış. Duvara dayalı bir silah rafı duruyor. Askerlerin kışlasında olduğumu anlamam bir anımı alıyor.

Ayağa kalkmaya çalışırken vücudumdaki her kas protesto ediyor. Başım o kadar çok dönüyor ki, yere yığılmadan önce bir elimle kendimi duvara tutturmak zorunda kalıyorum. Odadan çıkmadan önce baş dönmesi dalgalarının azalmasını bekliyorum.

Dışarıda tam bir kaos var. Ortak yemek salonu derme çatma bir sahra hastanesine dönüştürülmüş. Yaralı Caelderalılar her yerde, masaların üzerine yığılmış, sandalyelere asılmış, eli boş olan herkes tarafından tedavi ediliyor. Daha üç adım atmadan kendimi bir askerin çıkık omuz eklemine yerine oturtmaya çalışan yaşlı bir kadına yardım ederken buluyorum. İş bittiğinde gözlerimle karşılaşıyor - yardım etmek için durduğumdan beri bana ilk kez gerçekten bakıyor - ve ağzı açık kalıyor.

"Rüzgar dokumacısı." Fısıltısı saygılı. Havada tetrad işareti yapıyor. "Tanrılar seni kutsasın."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sadece başımı sallayıp yoluma devam ediyorum. Her türlü savaş yarasıyla umduğumdan daha fazla kurtulan var. Yardım etmek için tekrar durdum-

Bu kez kızlarının bacağındaki oldukça kötü bir yarayı dikmekte olan bir grup sıkıntılı ebeveyne yardım ederken Penn'in varlığının sıcaklığını hissediyorum.

Beni almadan önce yaramı sarmamın bitmesini bekliyor. Yanımda durduğunda hiçbir şey söylemiyor, sadece parmaklarımı kendi parmaklarıyla birleştiriyor ve beni yavaşça revirden çıkarıp günün ilk ışıklarına doğru götürüyor. Dışarıdaki dövüş çukurları daha fazla hayatta kalanı barındırıyor. Aralarında dolaşan yaşlı kestane kavurma ustasını görüyorum, dumanı tüten fındık paketlerini gözü yaşlı Caelderalılara dağıtıyor. Buruşuk yüzü kanla kaplanmış ve kederle kazanmış, ama bakışlarımız karşılaştığında küçük, aralık dişli bir gülümsemeyi başarıyor.

Penn beni göle doğru götürüyor. Kıyıda hâlâ cesetler var, kan kumu boyuyor. Çenesi gerginlikten gerilmiş. Hava söylenmemiş sözlerle ağırlaşıyor.

Ben uyurken şafak sökmüştü. Sabahın kül rengi solgunluğunda etrafıma bakıyorum, yıkım karşısında sessizliğe gömülüyorum. Saray bir moloz yığınınına dönüşmüş. Göl hafifçe buhar çıkarıyor, hâlâ içine girme riskini göze alamayacak kadar sıcak. Yüzey binlerce ölü balıkla dolu.

-Elektrik fırtınamın kasıtsız kayıpları.

Uzun bir süre, yıkılmış kulelerin altına gömülmüş köprünün su altındaki kalıntılarına bakıyorum. Sorumun cevabını ben söylemeden önce biliyorum. Yine de sormak zorundayım. Kendimi buna inanmaya ikna etmeden önce yüksek sesle söylendiğini duymalıyım.

"Uther?" Sesim çatlıyor.

Penn başını sallıyor.

"Lanet olsun." Sonsuz gece boyunca uzun süre tuttuğum gözyaşları gözlerime doluyor. "*Tanrılar kahretsin.*"

Penn hiçbir şey söylemiyor. Söyleyecek bir şey yok. Arkadaşı öldü, şehri harabeye döndü. Ama biz hâlâ buradayız. Hala hayattayız. Bu yüzden beni kollarına çekti ve boğazının boşluğuna doğru ağlamama izin verdi. Beni sıkıca tutarken çenesi başımın tepesine doğru iniyor, elleri beni öyle sıkı kavlıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Carys seni soruyor," diyor gözyaşlarımı dindirdiğimde. "Dükkânında. Durumu pek iyi değil."

Gözleriyle buluşmak için başımı geriye atıyorum. Sonsuz derecede ciddiydiler. "O biliyor mu? Onu saraya gönderenin ben olduğumu?"

"Rhya-"

"Benden nefret edecek." Bir başka gözyaşı dalgası beni ele geçirmekle tehdit ediyor. "Ve bunun için onu suçlayamam. Bu benim hatam."

"Bu senin hatan değil."

"Sorumlusu benim. Onu neredeyse öldürdüm."

"Uther'i sen öldürmedin." Beni hafifçe sarsıyor. "Savaş sırasında sayısız hayat kurtardın. Hepimizi kurtardın Rhya. Sen olmasaydın, devlerin elinde bir posadan başka bir şey olmazdık. Carys bunu biliyor. Herkes biliyor. Bir gün bu savaşın şarkılarını yazacaklar ve en karanlık anlarda bize ışık tutan rüzgâr dokumacısını anlatacaklar."

Dudaklarım büküldü. Bunun kulağa hoş geldiğinden pek emin değilim. Etrafıma bakarak enkazın izlerini sürüyorum. Çatlamış binaları ve parçalanmış evleri yeniden inşa etmek uzun zaman alacak. Kaybettiklerimizin yaralarını sarmak daha da uzun sürecek.

"Efnysien, Soren'in savaşa katıldığını duyduğunda zaten şehre girmekte tereddüt ediyordu. Ama senin şimşeklerini görür görmez kuyruğunu kıstırıp kaçtı," diyor Penn. "Yağmacılar ya da buz devleri olmadan şehri ele geçirme şansının çok az olduğunu fark etti. Llÿrian birlikleri geldiğinde ordusu çoktan güneye doğru kaçmaya başlamıştı. Biz konuşurken Soren onları sınırlarımızdan kovalıyor. Kayınbiraderini lime lime etmekten başka bir şey istemiyor."

"Bu konuda yalnız değil."

"İntikam alma şansımız olacak Rhya." "Soren'in onu yakalayacağını düşünmüyorsun o zaman?"

Penn başını sallar. "Efnysien her şeyden önce bir korkaktır. Kendi hayatına, adamlarının ya da savaştaki müttefiklerinininkinden çok daha fazla değer verir. Neredeyse imrendiği kadar korkuyor. Bu yüzden

Şimdi, saldırı planını yeniden değerlendirmek için kum ve gölgeden oluşan karanlık krallığına geri kaçacak."

Sertçe yutkunuyorum. "Geri dönecek."

"Geri dönecek," diye kabul ediyor Penn. Sesi yemin edercesine sertleşir. "Dönmezse de bunun pek önemi yok. Yapacağım son şey olsa bile onu bu dünyadan yok edeceğim. Bizden aldığı her şeyin bedelini kanıyla ödeyecek."

Sözlerinin vahşiliği karşısında ürperiyorum. İçlerindeki gerçeklikten şüphe yok. Efnysien bir savaş başlattı. Bitireceğimiz bir savaş.

Keda için.

Uther için.

Kaybedilen yüzlerce kişi

için. Çalınan gelecekler

için.

"Vanora bir savaşı onaylayacak mı?"

Penn stills. "Vanora öldü, taht odasındaki saray mensuplarının yarısıyla birlikte. Kuleler yıkıldığında ezilmişler. Kor Loncası hâlâ hayatta kalanları çıkarmak için çalışıyor."

"Tanrılar.

" Başını

sallıyor.

"Penn, üzgünüm." Böylesine büyük bir kaybın ardından bu sözler ne yazık ki yetersiz kalıyor. "İlişkinizin *karmaşık* olduğunu biliyorum. Ama o hâlâ senin ailen."

"Vanora hiçbir zaman benim ailem olmadı. Gerçekten değil." Bana tekrar bakıyor. Gözleri kor gibi yanıyor, üzerimize çöken ezici hüznün altında bile için için yanıyor. "Önemsediğim tek aile kendi seçtiğim ailedir. Atım. Adamlarım." Duraklıyor. "Sen."

Kalbim göğsümün içinde fır fır dönüyor. Parmak uçlarıma kadar uzanmayı ve ağzımı onunkine dayamayı çok istiyorum, ama bu dürtüyü harekete geçiremeden aklıma bir düşünce geliyor.

"Dur bir dakika, sen kralsın!"

"Sanırım."

Gözlerim fırladı. "Sence?"

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Kayıtsız bir omuz silkme hareketi yaptı. "Yıllardır yaptığım gibi devam edeceğim. Şehrimi yeniden inşa edeceğim, sınırlarımı güvence altına alacağım ve halkımın eski haline döndüğünü göreğim. Ve bunlar bittiğinde..."

"Savaş," diye fısıldıyorum.

"Savaş," diye onaylıyor.

Bir süre orada öylece durduk, kollarımız birbirimizin beline dolanmış, kalenin parçalanmış iskeletine bakıyorduk. Hiçbir şey söylemeden. Sonunda, zihnimin sakin merkezine kayarak gözlerimi kapatıyorum. Penn'i hissediyorum - bizi birbirimize bağlayan ipliği. Alev ve ısı, dalgaların arasında bir sıcaklık dalgası.

Ama...

Yüzeyin altında başka bir şey var.

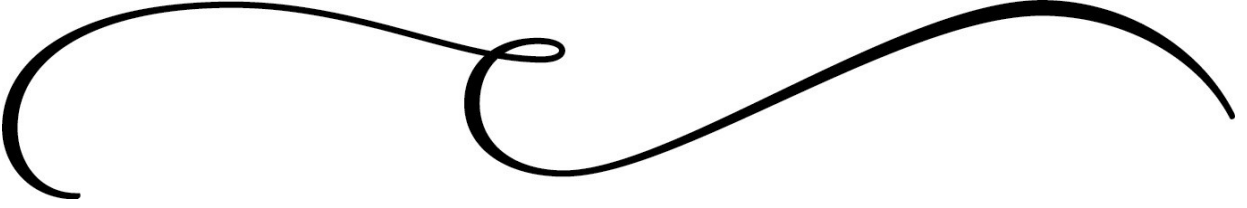
Ruhumu saran başka bir bağ. Aynı ama yine de tamamen farklı. Serin ve berrak, bir nehir yatağının en pürüzsüz kayalarının üzerine düşen su gibi akışkan. Ezilmiş şehrin ötesine uzanıyor. Kraterin sınırlarının bile ötesinde. Ve ruhumun derinliklerinde biliyorum ki, eğer onu takip edersem...

Kendimi Llÿr Kralı Soren ile yüz yüze bulacaktım. Penn'in kolu belime sıkıca sarıldı.

Onunla buluşmak için gözlerimi açıyorum.

"Gel," diye fısıldıyor, dudaklarını dudaklarıma değdiriyor - bir tüy kadar hafif ama vaatlerle dolu. "Yeniden yaratılacak bir dünya var."

TERİMLER SÖZLÜĞÜ

Anwyvn- Ölümlüler ve Fae'ler tarafından paylaşılan **bir** diyar.

Aurea Ağacı-Seahaven'ın Yıldız Işığı Ormanı'nın kalbinde yer alan efsanevi **bir** altın ağaç.

Kimmer Dağları'ndan geçen dar bir geçit **olan Avian Boğazı**, Kuzey Toprakları'na giden bilinen tek yoldur ve birçok kanlı savaşa sahne olmuştur.

Caeldera-Dyved'in başkenti; tamamen sönmüş bir volkanik kraterin içinde yer alan bir şehir.

Cull - Ölümlü insanların iki yüz yıl önce Fae ırkına karşı ayaklanması.

itlaf rahipleri - Fae'lerden nefret eden ve Anwyvn'de kanın arındırılması gerektiği konusunda vaaz **veren kutsal** adamlar. Birçoğu imparatoru ve ailesini katleden ilk rahiplerin soyundan geldiğini iddia eder.

cyntroedi-Beyaz renkli, zehirli yeşil zehre sahip, karanlık yeraltı bölgelerinde bulunan bir çeşit dev kırkayak.

Dyved-Kimmer Dağları'nın ötesinde, Anwyvn'in kuzeybatı köşesindeki platoyu işgal eden **bir** Kuzey Toprakları krallığı.

Kor Loncası: Doğrudan Dyved Prensi Pendefyre'a bağlı, yüksek eğitimli savaşçılardan oluşan **bir** birlik.

fyre rahibesi-Alev Tanrısını onurlandırmaya ant içmiş kutsal kadınlardan oluşan bir tarikatın üyesi.

Fyremas-Baharın başlangıcını kutlamak için yaygın olarak kutlanan **bir** Dyvedi bayramı.

fyrewisps - Will-o'-the-wisps veya hayalet ışıklar olarak da bilinen, genellikle geceleri gezginler tarafından bataklıklarda veya ormanlarda yüzerken görülen düşük bir fae sınıfı.

Buçukluk-Her iki soydan gelen, tipik olarak güçsüz, insanlardan sadece sivri kulaklarıyla ayırt edilebilen **bir** insan-fae melezi.

Hyllos - Llŷr'un başkenti.

Buz Devi-Çoğunlukla Frostlands ve Cimmerian Dağları'nda bulunan efsanevi **bir** kırağı canavarı.

leylines-Yeryüzünün derinliklerinde bulunan ve diyarın dokusunu birbirine bağlayan majikal ipliklerden oluşan bir ağ.

Llŷr - Anwyvn'in kuzeydoğu köşesine yayılmış, kana susamış Kral Soren tarafından yönetilen **bir** Kuzey Toprakları krallığı.

Su perisi-Su güçleri olan bir fae için **argo**.

Paexyri - Bir zamanlar maegic zamanında fae'ler tarafından binilen, normal bir atın iki katı hız ve dayanıklılıkla koştuğu söylenen efsanevi binekler.

nokta-Fae türü için aşağılayıcı **bir** terim.

portal-Güçlü **bir** yerde bulunan ve yeryüzünün leylak çizgileri arasında anında seyahat etmeyi sağlayan majikal **bir** geçit.

Kızıl Uçurum - Midlands boyunca uzanan derin bir demir cevheri yatağı.

Kalıntı-Elemental gücün reenkarne olmuş dört kalıntısından biri.

Yıldız Işığı Ormanı - Seahaven'ın batı kıyısında, uzun zamandır büyük bir fae gücüne sahip olduğu söylenen kadim ağaçlardan oluşan bir orman.

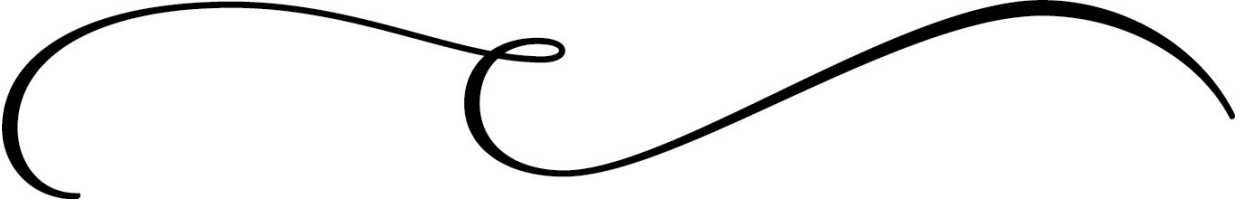
sylph-Hava güçleri olan bir fae için **argo**.

Tetrad-Dört Kalıntı.

Thawe Köprüsü-Kimmer Dağları'nın güney eteklerinde, Kuzey Toprakları'nı Orta Topraklar'a bağlayan **bir** halat asma köprü.

twyllo-Kuzey Toprakları'nda popüler olan **bir** kart ve bahis oyunu.

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce size teşekkür ederim.

Okuyucularım.

On yıl önce bu kariyer yolunda tökezlediğimde, bir avuç büyük umut ve küçük bir öğrenci kredisi dağından başka bir şeyle donanmış beş parasız bir üniversite öğrencisiydim. İlk romanım stratosfere girdiğinde ne yaptığım ya da ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kolaylıkla bir felaket olabilirdi.

Ama siz -hepiniz- en uzak dilekleri gerçeğe dönüştürdünüz. Spontane bir yan macerayı hayatımın en çılgın yolculuğuna dönüştürdünüz. E-okuyucusunda ya da kitaplığında bir JJ kitabı olan herkese minnettarlığımı asla ifade edemeyeceğim. Eleştirileriniz, hayran sanatınız, mesajlarınız... kelimelerim ve karakterlerim için duyduğunuz saf coşku... her şey bulanıklaştığında ve sahtekârlık sendromu kaçınılmaz olarak ortaya çıktığında beni her gün ayakta tutan şey onlar.

Hayatımı değiştirdin.

Hayatımı sen yarattın.

Bookcase Edebiyat Ajansı'ndaki menajerlerim Flavia Viotti ve Meire Dias'a da en içten teşekkürlerimi sunmalıyım, onlara aniden tür değiştirmek ve fantezinin geniş, çok geniş dünyasını keşfetmek istediğimi söylediğimde yüzüme gülmediler. Benimle birlikte Anwyvn'e geldiğiniz ve size bu kitabın bir fantezi kitabı olduğunu söylediğimde bana güvendiğiniz için teşekkür ederim.

kalbimin anlatmaya ihtiyaç duyduğu bir hikâeydi. Siz olmasaydınız bunların hiçbirini mümkün olmazdı.

Berkley'den Sarah Blumenstock'a, bana (ve Rhya'ya) şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Görüşleriniz bu kitabın mümkün olan en iyi versiyonuna dönüşmesinde paha biçilmez oldu.

İlk taslak halinden raflarda görünen son haline kadar, tasarımcılardan redaktrlere, formatılardan matbaacılara, kapak sanatçılarından pazarlamacılara ve yabancı dil evirmenlerine kadar bu el yazmasına dokunan pek çok ele... Yeteneklerinize hayranım ve çabalarınız karşısında sürekli hayretler içindeyim. Arkamda daha iyi bir ekip isteyemezdim.

Kedim Atticus'a, uygunsuz zamanlarda çığlık attığı, mevcut her kağıt parçasını çiğnediği, yazı akışını bozduğu, uyku programımı böldüğü ve genel olarak bir baş belası olduğu için... Sana teşekkür edemem, ama yine de varlığından keyif alıyorum. (Genellikle.)

Son olarak, ama asla en az değil, ailemden bahsetmeliyim. Özellikle de annem ve babam David ve Christine'den. Karamsar dönemlerimde bana verdiğiniz sarsılmaz destek, yazı mağarasının derinliklerindeyken sessiz kahve teslimatlarınız, altı gündür masamın başında olduğum ve güneş ışığı görmediğim ya da temiz hava solumadığım için belki de yürüyüşe çıkmam için yaptığınız ince yönlendirmeler için hiçbir "teşekkür" borcumu yeterince ödeyemez. Sen benim ebedi apamsın, beni her zaman toprakta tutuyorsun ve bir şekilde aynı zamanda sıçrama tahtamsın, beni uuruyorsun. Seni seviyorum.

Fotoğraf yazarın izniyle

JULIE JOHNSON New England doğumlu ve uluslararası çok satan bir yazardır. Yazmadığı zamanlarda Julie'yi pasaportuna pul eklerken, çok fazla kahve içerken ve bir kitabın sayfaları arasında kaybolup gerçeklikten kaçarken bulabilirsiniz. İlk romanını üniversite son sınıftan hemen önce bir hevesle yayınladı ve bir daha asla arkasına bakmadı. O zamandan beri, bir düzineden fazla farklı dile çevrilen ve *Der Spiegel*, *Adweek*, *Publishers Weekly*, *USA Today* ve daha fazlası dahil olmak üzere tüm dünyada en çok satanlar listelerinde yer alan yirmi roman daha yayınladı.

JULIE JOHNSON'I ONLINE ZİYARET EDİN

JulieJohnsonBooks.com

 [Yazar_Julie](#)

 [YazarJulie](#)

 [JulieJohnsonKitapları](#)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki
keşfedin harika
okumamızı !

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

